

GLASNIK SRCA ISUSOVA.

God. 36.

Smjel 1927.

Br. 1.

ZA PRESTANAK VJERSKOGA PROGONSTVA U MEKSIKU.

Nakana Apostolstva ~~u~~ u Blijaju, blagoslovljena od sv. Oca.

»Borba je život ljudski na zemlji«, reče pobožni Job (7, 1). Ljudi se bore za nepravdu, da dodu krivicom do imetka i grješna uživanja. To je niska, živinska borba. Drugi se bore stičući poštenim radom svagdanji krušac. To je borba naravska, dobra. Svi se pravi ljudi bore protiv sebičnosti, strasti i zlih nauka, koje ugadaju strastima. To je borba uzvišena, sveta, nju traži od nas Bog.

Svi se Hrvati katolici moramo boriti za istinu i pravdu, za vjeru i poštenje, za Krista i Crkvu protiv laži i nepravde, nevjere i nepoštenja, sotone i njegovih pomagača. Predsjednik češkoslovačke republike, protivnik naše vjere, reče: »Katolici će u Češko-Slovačkoj imati toliko prava, koliko ih izvojuju«. Njegove riječi ponovi i jedan od protikatoličkih zastupnika u našoj državi.

Malo je čudno, zar ne, da se čovjek u svojoj kući mora boriti za svoja prava. Ali što ćemo, tako je. Borit ćemo se, ne ćemo da budemo rde i kukavice. I pobijedit ćemo!

Križ u Koloseju.

Kolosej je silna drevna zgrada u Rimu, gdje su negda poganski Rimljani imali svoje igre, gdje su prvi kršćani bili mučeni radi Kristove vjere. Kad je kršćanstvo nakon dugih muka ipak pobijedilo, zasjao je križ sa Koloseja i blistao se odanle duge vijekove. Pred 50 godina baciše ga otud ljudi, koji su mrzili Krista.

No na 24. listopada 1926. vrati se sv. križ u Kolosej s najvećim slavlјem. Digoše ga iz Laterana i ponesoše u nepreglednoj povorci kroz ulice rimske. Sprovodilo ga je sve ugledno i neugledno, bogato i siromašno, učeno i neuko. Zrakom su odjekivale pjesme »Barjadi kređu Kraljevi«, »Stala plačuć tužna Mati« i »Slava Svetom Križu«. U Koloseju punom svijeta čekao je gubernator grada Rima. Tu položiše križ u samo cvijeće, klicahu mu i pjevalu, a govornici izricahu radost kršćanskih srilaca, što je oprana sramota, popravljeno svetogrde, učinjeno pred 50 godina. Iza svečanoga: Tebe Bogu hvalimo sve je sa suzama radosnicama u očima pristupalo i ljubilo sv. križ.

Krist pobjeduje.

Nesamo u Italiji, već posvuda. Ne doduše tako očito ni tako brzo, ali pobjeduje. Đavo je jak u rušenju, ali ne zna graditi. Isus je Riječ Božja, kojom je sve stvoreno, on gradi, podiže, oživljuje.

No Isus hoće, da mi, koji smo njegovi, stojimo čvrsto uza nj, da se skupa s njim borimo protiv zla, da skupa s njim podižemo i oživljujemo. On je naš potpuni gospodar, naš Kralj, on to može zahtijevati. I budemo li gluhi na njegov poziv, zalijenimo li se i prepustimo li se neradu, može i kazni... *

Meksiko.

»Časna majko! Ovdje u Meksiku živimo mi kao da smo u vremenima Neronovim. Progone nás bez milosrda radi naše vjere... U našim se crkvama više ne vrši služba Božja, otvorene su, ali žalosne i hladne, jer nema u njima više Boga, koji je Kralj naših srdaca. Mala lampica u svetištu, koja svojom svjetlošću oživljuje i zagrijava našu vjeru, ne svijetli više... Samostani zatvoreni, redovnici i redovnice izagnani iz svojih domova, neki protjerani iz domovine. Jedni su u Španjolskoj, drugi u Saveznim Državama, treći sakriveni po prijateljskim kućama. Ja sam tako sretna, da imamo kod sebe u kući pet redovnica.

Svećenici se moraju prijaviti, ako hoće da vrše koji sveti čin. No ni jedan se ne prijavljuje, ni jedan od vojnika Kristovih ne otpada.

O časna majko, nije moguće živjeti bez Boga, koji je život. Majka i ja smo odlučile da ćemo seliti iz domovine, ako se ovo stanje ne popravi...

Na 5. rujna otvara se sabor i zastupnici će dobiti spomenicu s potpisom od više milijuna meksičkih katolika, koji traže slobodu za našu svetu vjeru...

To je izvadak iz pisma, što ga je pisala iz Meksika jedna vrijedna revnjiteljica jednoj francuskoj redovnici. Stvari se u Meksiku nisu promijenile: milijuni katoličkih potpisa ne vrijede ništa gospodi slobodnozidarskim zastupnicima. Stvari bivaju pače sve gore: biskupi se bacaju u tamnica, svećenici i vjernici se strijeljaju, vojnici pucaju u crkvama na golorukijadni narod. To je židovsko-framuska sloboda, koju njihovi sluge, njihove knjige i novine bez prestanka propovijedaju!

No ovo nije bez Božjega pripuštenja. Svi koji poznавају та-
мошње прилике,slažu se u tom, da su meksički katolici bili nemarni
za stvar Božju, da se nisu skupljali i udruživali, kako je то, danas na-
pose, potrebno; da su se kao vrapci od klepetaljke strašili od imena
»klerikalac«, kakvim žido-framazuni i njihovi slugani nazivaju vjer-
ne katolike. Zašto su svojim glasovima izabrali takve zastupnike,
koji ih sada gone, vješaju i strijeljaju? Molimo za našu bijednu
braću po vjeri, ali učimo se iz njihove strašne nesreće, da se i nama
isto ne dogodi.

Najstrašnije oružje.

Što da radimo? Najprije ono, što je najpotrebniјe. Što je ovaj
čas najpotrebniјe? Da provodiš dobar kršćanski život i da širiš
d o b r u š t a m p u, a suzbijaš zlu. Jer štampa je najstrašnije oruž-
je i to je oružje danas nažlost u rukama neprijatelja Kristovih. Zla
je štampa kriva najviše i nesreći u Meksiku. Još su najgore onakve
novine, koje nisu ni Božje ni vražje. One uspavljaju katolički na-
rod kao opium Kineza.

Stoga u sveti boj za dobru štampu a protiv zle! Tko može,
neka učini sve što može za hrvatski katolički dnevnik, o kojem go-
vorimo drugdje. Svi pak Glasnikovi čitatelji širite Glasnik!

Milan Pavelić D. L

JUTARNA MOLITVA.

Pomozi mi, moj Spasitelju,
otvori oči moje,
da jasno vidim i raspoznam
svako zlo i dobro;
da se kajem, da se spoznam
i da se pripravljam
da uzljubim sve to jače
Tebe, vječni Kralju,
koji si vjera, ufanje
i ljubav naša prval
Koji si sveto milosrđe
i dobrota skrajnja!
Koji si sveta i presveta
istina od vijeka,
nepogrješiv, nedokučljiv
Bog Otac, Sin, Duš Svetil

Milošću daj svetom svojom
zaradi slave Tvoje,
da budem i ja biće sveto,
stvor ljubavi, dobrote,

pun istine i samlosti,
praštanja svesrdnog,
pun strpljivosti za sve mane
zemaljske braće moje!

Daj mi zgone da ih putam,
zovem k službi Tvojoj,
daj da sebe i njih mogu
od zla da odvratim,
s gnjušanjem da izbjegavam
požude i strasti;
daj da radeć, moleć, ljubeć,
sveder tako bdijem,
da mi oči u čas smrtni
za vazda se ne sklope,
već da mi ih Ti otvorиш,
došav na dan sudnji,
da u sjaju Te ugledam,
kada me pozoveš,
veličinu da Ti gledam
slaveći Te vječno!

† Jelka Švrljuga.

POZIV U GOSTE.

Jedne subote uvečer sam se spremao k sv. Misi.

— A ma šta govorиш! U subotu uvečer se nitko ne spremo k misi, već u nedjelju ujutru.

Da, dragi čitatelju, tako je. No ti me ne razumiješ. Sv. Misa, na koju sam se spremao, imala je biti u 5 i $\frac{1}{2}$ u nedjelju ujutru, a ja sam se spremao već u subotu navečer, jer je poziv u goste glasio točno u 5 i $\frac{1}{2}$ ujutru.

— Šta buncaš! Misa, gosti — tko da to shvati.

Istinu ti govorim. Ali da me razumiješ spremao sam se već u subotu uvečer, da podem u nedjelju ujutru u 5 i $\frac{1}{2}$ u goste k Isusu. Da ne zakasnim, preporučih se Majci i ona je bdjela nada mnom.

Ustanem u četiri i pol, umijem se, obučem, izidem, sjednem u tramvaj i odvezem se — u goste. Stupim u veliki dom i sjednem na svoje obično mjesto. Svjetlucanje električnih žarulja i grobna tišina.

Najednom zazvoni zvonice u znak, da počinje Gozba. Sve čeka dolazak Gospodarev. Na njegov mig uzeše da se dižu sa svojih mješta čiste djevice, kojima tijelo pokriva crne pokorničke haljine. One se okupiše oko stola. Iza njih pristupiše gospode i gospodice u svojim različnim svjetovnim odorama, ali svaka s palmom na srcu kao znakom poziva u goste.

Ja se još vazda ne mičem sa svoga mjesta. Pitam se: gdje su gospoda, gdje su muževi i mladići, da pristupe na gozbu? Nema nikoga... Gospodar dade znak i ja pristupim posljednji. Tu sam molio gospodara, da na drugu gozbu pozove i muževe, da ne budem sam.

Gozba se svršila, ja sam se sav sretan vratio na svoje mjesto. Pogledam van kroz prozor, a to topla jutarnja kišica šušli i kiasi suhu zemlju. Zavirim potom u svoju dušu i osjetim, da je i po njoj pala blaga kišica milosti Božje. Pun sreće rekoh: O Isuse, kolike sreće, da umrem u ovaj čas!

Ljubomir Car, Cansas City Kans

KAKO CRNAC MUDRUJE.

O. Markert, redovnik iz Družbe Riječi Božje, pripovijeda ovu zgodicu: Iz Detroita oputovah vlakom prema Čikagu oko ponoci. Bilo je tu na stotine stranaca, koji su išli na Euharistijski kongres. Sio sam uz željezničkog poslužnika crnca i ~~zgledavali~~ smo grupe putnika, koje si odmah prepoznavao po odjeći, jesu li iz Evrope ili od drugud. Napokon rekoh crncu: »Vi bi poslužnici morali ovih dana znati barem pet, šest jezika više neg obično, ako biste htjeli, da dobro podvorite sve putnike«. Crnac se nasmiješi i odvati naprotiv: »Ne, ne trebamo. Oni imaju tako dobar duh«. Nato poče mudrovati. Očito je već prije o toj stvari mislio. »Zar nije čudesno, koliku moć ima vjera! Yes, Sir [da, gospodine], to čini vjera. Ovi ljudi iz najrazličnijih zemalja tako su mirni među se. Yes, Sir, vjera je nositeljica mira«.

LIJEGA MOLITVA ZA SVEĆENIČKA ZVANJA.

Isčekivanje Izraelovo, Spasitelju njegov u vrijeme nevolje, milostiv sa neba pogledaj; vidi i pohodi ovaj vinograd; napuni potoke njegove; umnoži mladice njegove i potpuno ga uredi: ta Tvoja ga je desnica zasadila. Žetva je velika, a poslenika malo; stoga molimo Tebe, Gospodaru žetve, da pošalješ poslenike na žetvu svoju. Umnoži narod i povećaj radost, da se sagrade zidovi jerusolimski. Ovo je Tvoja kuća, Gospode Bože, ovo je Tvoja kuća: o neka ne bude u njoj kamena, koji nije postavila ruka Tvoja! A koje si pozvao, očuvaj ih u Ime Svoje i posveti ih u istini. Amen. (200 dana oprosta jednom u danu. Leon XIII 15. III. 1884. za gojence Sv. Vincencija).

Širite Glasnik!

Istina, on je malen, dolazi samo jednom na mjesec. Ali smo stalni, da će svaki, koji ga revno čita postati čevan katolik. Zar ne diže on srca svojih čitatelja k onomu Srcu, koje gori bez prestanka svetom vatrom? Zar se ta srca ne će zapaliti u dodiru s ovom vatrom? To je nemoguće! A srca, koja plamsaju ognjem Srca Isusova ne će spavati, ne će mirovati, kad vide gdje se juriša na Krista, kad čuju poziv svoga milog nebeskog Kralja, koji ih zove u sveti boj.

Još je dosta mjesta hrvatskih, gdje ni ne znaju ni za Glasnik ni za druge pobožne male listove katoličke... Vi svi, koji liubite Srce Kristovo i svoj narod hrvatski, podvostručite sada svoj rad, da svi zajedno nadomjestimo nemar onih, koji još i sada drijemaju!

STRAH BOŽJI

Starac Petar V. i mladić Toma N. idu rano nedjeljom u grad i razgovaraju se putem o svom selu, o cestama, školi, porezu... Starac je vrlo dobar katolik, stari pretplatnik i čitatelj našega Glasnika, a pročitao je u svom vijeku i mnogo dobrih knjiga, koje govore o vjeri i upoznaju katoličke vjerske nauke, da ga je milina slušati, kad ih razlaže. Toma je mladić, koji je obišao nešto svijeta, naučio prilično dobrih stvari, ali čita češće novine, koje napadaju katoličku vjeru. Ipak nije još u srcu posve pokvaren.

Iza duljega razgovora malko su zašutjeli. Uto će najednor

Toma. Kamo čete, striče, kada dodemo u grad?

Petar. U crkvu, sinko. Ispovjedit će se, slušati sv. nisu i primiti sv. pričest. Još sam natašte.

Toma. Ma striče, što će vam to? Što čete u crkvi, gdje popovi uvijek govore samo o paklu i straše tim neuki narod!

Petar. Polako, sinko. Kad si bio zadnji put u crkvi?

Toma. A što ja znam. Bit će pet šest godina — kad sam edlazio u svijet na rad. Ovo, što sam se vratio, nije me još vidjela.

Petar. A prije, dok si još bio djetetom i dječakom, onda si, znam, išao u crkvu. Jesi li onda to čuo, da župnik govori baš uvijek o paklu?

Toma. Ne, ne. Govorio je katkad, ali ne uvijek.

Petar. Pa kako možeš reći, da svećenici uvijek sami straše narod paklom?

Toma (malko u neprilici). Pa tako eto pišu novine i vele, da pakla nema.

Petar. Pišu one nažalost svaštā, samo malo dobra, jer dobrak je novina vrlo malo. Ali ti, Toma, ti se ne bojiš pakla?

Toma (sneteno). N... ne... Pakla nema.

Petar. A kad si ti tako mudar, reci ti meni, otkud je ovaj svijet?

Toma. Ne, striče, ja nisam bezvjerac, znam da je svijet stvorio Bog. Svaki je bezvjerac lud, ludi od magareta, jer magare pozna onoga, koji ga hrani, a bezvjerac ne pozna i ne priznaje onoga, koji mu daje kišu i sunce, a po njima hranu na njivama i drugo. Ja sam znam, da Bog nije stvorio pakla.

Petar. A kakša znaš, da nije?

Toma. Čitao sam ja... Knjige, novine...

Petar. Moj sinko, ima knjiga, koja je mudrija od svih knjiga i novina ovoga svijeta, a to je Sveti Pismo. Ono jasno govori, da ima paklao.

Toma. Ali striče, učeni ljudi...

Petar. Svi skupa ti tvoji ljudi su šuške prema našemu Spasitelju Isusu Kristu. A sjetit ćeš se, što si učio još kao dijete, kako je Isus kazao da će odsuditi opake i reći im: »Idite od mene prokleti u oganj vječni, koji je pripravljen davlu i andelima njegovim». Svi ti tvoji učeni lažu, Isus ne laže.

Toma. Nemojte, striče! Bog je milosrdan, ne će on toga učiniti, ne će svojih stvorenja zauvjek unesrećiti!

Petar. Cuј pa sudi! Ima, recimo otac, u koga je više djece. Neka su od njih dobra, neka opaka. No hajde, ako su i opaka, ipak se znadu i popraviti. No jedan se od njegovih sinova ne popravlja. Kad ga otac opomene, saspe mu zlikovac svako ruglo u lice. Otac ga opet prekorava, a on pljuje na nj, udara ga nogom i rukama. Govori najnepoštenije riječi majci i sestrama. Paće zapali ocu štalu, jednog brata rani, drugog ubije. Reci, što zaslzuje takav sin?

Toma. Na moju dušu, vješala su preblaga kazna za takvoga nitkova!

Petar. A eто njegov otac ne da ni ruke na nj staviti, pušta mu da radi što hoće i kada dode čas, da dijeli imanje djeci, on lo povu daje jednak dio kao i najboljim sinovima, premda je taj uvijek isti i nije mu ni kraj pameti, da se popravi

Toma. Onda je ovaj otac ili ludak ili zločinac kao i taj njegov sin; nepravedan je prema svojoj djeci, kad s njima jednako postupa kao s tim izrodom, pa bi ga trebalo spremiti ili u tamnicu ili u ludnicu.

Petar. Pazi dobro, moj sinko! Gle, kako ružno vrijedate Boga svi vi, koji kažeate, da Bog nije stvorio pakla. Ta vi stavljate u isti red Boga s takvim nepametnim, nevaljanim ocem. Da Bog nije stvorio svoje strašne šibe, to jest pakla, to bi lopovi mogli bez straha činiti svako зло. Jer čemu da budu pošteni na zemlji, kad ih i onako čeka jedamput sreća u drugom životu kao i ljudi, koji su uvijek živiljeli čestito, kao pravi kršćani, ili su se barem pravo skrušili i kajali, ako su prije bili grješnici?

Toma. O striče, ja sam bio slijep, a sada vidim!

Petar. Znao sam ja to, jer si od poštene oca i poštene majke, pa je i tvoje srce ostalo pošteno, ako i jesu zašao stramputice u svijetu. Ljudima takvoga srca nije teško vjerovati ni strašnih istina, što uči Kristova vjera. Znaš, koji ne vjeruju u pakao?

Toma. Mnogi učeni...

Petar. Ostavi nijihovu učenost. Njihova nevjera ne dolazi od te njihove učenosti, već od njihove opakosti, kao i kod neukih. Moj sinko u pakao ne vjeruju tati, razbojnici, ubojice, palikuće, izdajice narodni, bludnice, političari varalice i njima slični. Boje ga se i viču: nema ga! Rade ko ptica noj. Kad lovac progoni noja, pa nevoljna ptica vidi, da ne može uteći, padne i tisne glavu u pjesak nadajući se, da joj se ne će ništa dogoditi, ako ne bude gledala lovca. Tako li je, sinko, i s ovim nesretnicima. Njihova savjest ih progoni strahom od pakla, progoni ih ko ljuti lovac, a oni, da' se obrane, viču: nema ga, nema! Turaju glavu u pjesak...

Toma. O Bože moj!

Petar. Da, sinko, to su jadnici vrijedni najdubljega sažaljenja. Pošteni ljudi imaju strah Božji, vjeruju, da ima pakao. Svi sveci i svetice su vjerovali, da ima pakao, a to su bili najmudriji i najpleme-

nitiji ljudi i žene, što ih je zemlja nosila. I naš pokojni biskup Lang, o kom sva Hrvatska zna, da je živio ko svetac, i on je i kako vjerovalo, da ima pakao...

Ali evo nas u gradu. S Bogom sinko, do viđenja.

Toma. Ne, striče, i ja ču s vama na ispovijed, vrijeme je. A s vama ču se i vratiti iz grada, da mi još neke stvari razjasnite.

Petar. Dobro, sinko, hajdemo ovdje u ovu crkvu.

P. Pavlov.

ODVIŠE DUGO I ODVIŠE KRATKO.

Jedan kanadski katolički list donosi ove duhovite misli, koje živo potvrđuju, da su djeca Adama i Eve posvuda vrlo slična.

Odviše dug vam je jezik, odviše kratka vaša bratska ljubav.

Odviše dugo je vaše klanjanje stranim, odviše kratki vaši odgovori domaćima.

Odviše dug je niz vaših izdataka za raskoš i užitke, odviše kratka vaša umjerenost i štednja.

Odviše duga su vaša prela momaka i djevojaka, odviše kratka opreznost vas roditelja.

Odviše se ogledate pred zrcalom, odviše kratko se skrušujete pred raspelom.

Odviše dugo slušate kroz prozore govor ulice, odviše kratka vam je pažnja na riječ s propovijedaonicе.

Odviše dugi ste u nabrajanju i izgovaranju, odviše kratki u pravoj pobožnosti i sabranu moljenju.

Odviše duga su vam sijela i pijanke, odviše kratki i rijetki pohodi Crkve.

Odviše duge su vaše pete, odviše kratke suknje.

Dugo se ubijate glupim stezanjem i modom, kratko vam je fino postupanje muža i uviđanje žene.

Odviše duga vam je čitulja opačina i mana, odviše kratko i skoro nikakvo kajanje i popravljanje.

Odviše dug je pakao, pače i čistilište, kratak i širok put, što u njih vodi.

Gledajte dakle dobro, što je u vas odveć dugo, što odveć kratko.

I na kraju — kanite se odviše duga svojeg izgovaranja: On je kriv, ona je kriva — i odviše kratkih i vodenih odluka svojih!

F. Z.

SITNI CVIJETOVI MALOMU ISUSU.

Cvjetovi, sad — usred zime? Uistinu, ali ne oni, što rastu po tratinama, a još manje po bašćama, u kojima prekopava motika i plijevi ljudska ruka. Ovo su cvijetovi, koji niču u ljudskim dušama, koje zalijeva drukčija rosa i grijе lјepše sunce. Cvjetovi svetih osjećaja, koji ljudi uzdižu, oplemenjuju, usrećuju. Koliko je takvih lijepih cvjetova procvjetalo samo za ovih blagdana porodenja Isusova i njegova nježnog djetinstva!

Dа, to su najdraži cvjetovi božanskemu Dječaku. Oni se prelijevaju iz dobrih srdaca u pobožne razgovore, u srdačne molitve, u priproste pjesmice. Takvih pjesmica, što od ljubavi prema malomu Isusu odoše iz srca na papir, ima nekoliko i naš urednik među papirima na svom stolu. Srce ih maloga Spasitelja sigurno sve voli, jer ih je rodila želja, da njemu ugode. I urednik bi ih rado sve štampao, ali ne može, jer je Glasnik malen list, a mora pisati o mnogo stvari. Što bi rekli njegovi čitatelji, kad bi vidjeli u njemu sve same pjesme? Imali bi i kako pravo da prigovaraju.

Ipak ne bi bilo dobro, da sve ove pjesmice sasvim neopažene izginu. Ima u njima zrnaca, koja bi mogla zgodno pasti u ovo ili ono srce i donijeti lijepi plod. Stoga evo vadimo iz njih par takovih u slavu malomu Isusu, na korist našim čitateljima.

Tu je najprije m l a d i d j a k P. M., koji sa vjerom i ljubavlju razmatra srdačnu sliku Boga Djeteta u jaslicama:

U trošnim jaslam, na slami oštroi
Stvoritelj svijeta, Bog sveti leži;
Nebesko čedo, janješće čisto
Smiješi se blago ko cvijetak sveži.

Vrijedna L. R. slaže u pjesmu dogadaje kod rođenja Spasiteljeva pa dolazeći do pobožnih pastira lijepo ih opisuje:

Kad dodoše pred Isusa, odmah padоše
I darove svoje Kralju Bogu dodoše,
Dadoše mu mlijeka, sira, i što imahu;
I još više: oni mu se smjerno klanjahu

S pravom kršćanskom ljubavlju, koja sve obuhvaća, traži ona

od »Pastira svih pastira« milost za sve pastire i sve ljude:

O Pastiru i naš Kralju, primi molbe glas,
Molimo te za sve ljude, ti usliši nas...

B. Š. gleda u božanskomu Djetešcu njegovo Srce, koje trpi
već na prvom koraku u svijet:

U štalconi Srce sveto od zime drhtaše...

To je Srce maleno, u grudima malenog djeteta, a opet je tako
veliko, da sav svijet u sebi nosi:

Na slamici tvrdoj Isusek ležeći
U malenom srdašcu sav svijet noseći...

Zato je pravo, da se pred Njim kraljevi klanjaju i tajinstvene
mu dare darivaju.

Iz betlemske štalice prelazimo u Nazaret.

Nazaret je mjesto malo, Tu je Gospod bio nalik

Al je znano svijetu, Ljubičici cvijetu.

J. H. pjeva o razvijanju, cvjetanju i mirisu kreposti božansko-
ga Djeteta, što je napose svojom poslušnošću, milom nedužnošću i
pobožnošću zanosilo, zanosi i zanosit će nebrojenia srca na zemlji,
nebrojene andele na nebesima i samoga Oca nebeskoga.

Slušao je Majku svoju, U molitvi i u radu

Ljiljan izmed cvijeća, Cvala im je sreća.

Mali Isus neka napuni sve hrvatske kuće takvim bijelim Ilij-
ljanima: nedužnom dječicom, čistim djevojkama i momcima; neka
blagoslovi te drage kuće, da budu stanovi svete molitve i postojanog
rada, da u njima kraljuje Onaj, komu pjevamo:

Narodi nam se Kralj nebeski

Od Marije čiste Djevice!

PLJUSAK NA GLAVU BEZVJERSKIH ODGOJITELJA.

Bezvjerske su novine po Evropi bučno javljale, svijetu, kako
će preporod čovječanstva doći od kongresa bezvjerskih odgojitelja,
koji se je imao držati u Rimu. I doista taj se kongres držao. No
što je bilo — novine, koje su toliko o njemu galamile, mramorkom
šute, ne govore više ništa o kongresu i njegovim zaključcima. Imaju
i zašto. Kongres je odabrao za svoga zaštitnika svemoćnog Mus-
solinija. Najednom ustane na kongresu zastupnik Bodrero, koji je
inače rektor drevnoga sveučilišta u Padovi. Svi ga gledali sa strahom
i poštovanjem, a on će najednom toj bezvjerskoj gospodi ovako:
»Talijanska vlada drži, »nema bolje nauke o poštenu življenju« od
one, koju je »Isus Krist dao u Evandelju« i koja se nalazi »u 10 za-
povijedi Božjih«, koja se sadržava u »katekizmu« i tumači u »kato-
ličkom obučavanju vjere«. Zato je talijanska vlada opet uvela
nauk vjere u škole, zato je i u škole, i u sudnice smjestila Raspele.«

Kako su se negdje gledali, ta bezvjerska gospoda i gospode,
koji su se došli svjetovati, kako bi najbolje mogli odgojiti kršćansku
djecu i mladež za bezvjerce — kako su se negdje gledali, dok im je
eto zastupnik njihova zaštitnika polijevao glave hladnom vodom!

OTAC SVJEDOČI ZA ISUSA.

»A krstivši se Isus, izide odmah iz vode. I gle, otvoriše mu se nebesa, i vidje Duha Božjega, gdje silazi kao golub i dode na njega. I gle, glas s nebesa, koji govorisce: Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji«. M. 3, 16,17.

Otač nebeski nagrađuje vanrednu poniznost Sina svoga vanrednom odlikom, »jer svaki, koji se ponizuje, podignut će se«. L. 18, 14. Na tri načina odlikova Bog Otač Sina svoga.

Prvo: »Otvoriše mu se nebesa«. Ve- ličanstveno videnje! Zašto? Da pokaže, da je onaj, koji se tako duboko ponizi, s neba sišao; da samo njegova poniznost i zasluge otvaraju svima nebo; da je sve ono, čemu će svijet učiti sa neba.

Cijeni zato svaku izreku nauke Isusove kao da je s neba čuješ.

Drugo je svjedočanstvo: »Vidje Duha Božjega, gdje silazi kao golub i dode na njega«. Duh Sv. označuje darove, kojih bijaše Isus pun.

A lik goluba znači blagost, čistoću, plodnost. Isus i nauka njegova je puna blagosti i ljubavi; puna je čistoće i majka kreposti i Svetaca.

Treće su sjajno svjedočanstva za Isusa riječi Oca nebeskoga: »Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji. Ovaj koji sa grješnicima zajedno prima krštenje pokore, jest moj naravni Sin, sa mnom iste naravi; od mene od vijeka rođen; meni u svemu ravan te ga zato neizmerno ljubim; i po čovječjoj naravi mi je tako mio da mi nitko ne može omiljeti, koji nije njemu sličan po milosti posvećujućoj.

Hoćeš li da omiliš Ocu nebeskomu, budi ponizan i pokoran, što te uči Isus primjerom i riječju svojom»).

Matija Kulunčić D. L.

ZAR JE PRIVEZANA ZA ZVONA?

Tko da opiše strahote što su se zbivale za vrijeme francuskoga prevrata? Cinilo se, kao da se sav pakao podigao, da uništi i zatre svaki trag božanskog učiteljici istine i ljubavi — sv. katoličkoj Crkvi. »Dolje sa besramnicom« (katoličkom Crkvom) — vikao je bogohulnik Voltaire. — »Dolje sa besramnicom« — urlikala je po pariškim ulicama nahuškana, bijesna rulja. — »Dolje sa besramnicom« — odjekivalo je na široko po selima i gradovima.

Jednog dana dode Jean-Bon Saint André, jedan od najbjesnjih revolucionara, k načelniku nekog bretonskog sela, gdje se ljudi još čvrsto držali svoje sv. vjere, pa će mu bahato:

»Ha, još samo malo, pa će doci i na vas red! Porošit ćemo vam toranj sa crkvom i sravniti sa zenljom, ne bi li vam tako nestalo svega, što vas sjeća na vaše ludo, staro praznovjerje (t. j. na vjeru)!

»A zvijezde na nebu? upita ga seljak. »Zar ćete nam i njih skinuti sa svoda nebeskoga?! Činite, što hoćete, zvijezde nam s neba skinuti ne možete; a one se ipak dalje vide, nego naš toranj.«

I revolucionarci zaredaše od sela do sela, zatvarajući crkve, rušeći oltare, razarajući sve, što sjeća lude na njihovo vjersko određenje. Crkvama oteše silom sve dragocjenosti, svete slike i kipove uništite, crkvena zvona skinuše, da načine od njih novce i topove. Sama je država podupirala ovo divljaštvo izdavši za to — kako sama priznade — do 20 milijuna.

Kad su se hvastali ovim djelima, što su ih počinili tobož u korist »prosvjete i napretka«, doviknu im neki odlični katolik.

»O vi bezumnici! Zar mislite, da je naša vjera p r i v e z a n a n a z v o n o v e c r k v e n e, ili prikovana na slike i kipove? Varate se! — Skinuste nam zvona, uništite nam sv. slike i kipove, ali vjere nam ipak ne oteste! Ona živi u srcu našem, kamo vi prodrijeti ne

¹⁾ Ovo nekoliko rečenica, jasnih ko izvor i punih ko klas, preštampavamo iz knjige: »Život i nauka Isusa Krista, Krštenje Isusovo, 3. 205. Svima, koji teže za dubljim vjerskim životom preporučujemo ta krasna razmatranja. Stope din. 30, u poluplatno vezana din. 50. Narudžbe prima: Hrvatska knjižara, Split.

možete; živi duboko ukorijenjena u duši našoj, odakle je iščupati ne možete; živi u savjeti našoj, gdje neprestano osuduјe vaša svetogrdna djela. Ona nam govori iz svemira, na svakom mjestu slušamo božanski špat njezin, kojim nas odvraća od zla, a potiče na dobro, na ljubav k Bogu i bližnjemu, — i obećava nam vječni život — ili nam se grozi vječnom smrti. —

† O. ANTUN PUNTIGAM D. I.

Bilo je ravno prije 25 godina, par dana prije Svih Svetih, u kapeli nadbiskupskog sjemeništa u Zagrebu. Oko stotinu je bogoslova klečalo u klupama; tamu su rasvjetljivale tek slabašne zrake vječnoga svjetla. U kasnu su večer počinjale duhovne vježbe za bogoslovnu mladež. Najednom u onom polumraku kleknu pred oltarom čovečac, pomoli se časom, uziđe na propovijedaonici i započe: »Gospodo moja, srce današnjega klerika, kad stupi prvi put u sjemenište, slično je katkada birtiji, koju je netom ostavilo bučno društvo: tu vidiš prevrnut stolac, tamo srušenu flašu...»

Među slušateljima se nalazio i pi-sac ovih redaka Kod prvih se rijeći začu pridušen smijeh, jer je dobri otac izgovarao hrvatska slova b, d, g, njemački, to jest gotovo kao p, t, k. No još govornik nije došao ni do pola navedene rečenice, kad nastala grobna tišina: sve je bilo začarano načinom, kojim se iškustni redovnik obraćao mlađim dušama, što su u ono doba dolazile iz Babilona ovoga svijeta, da se posvete sasvim Bogu. Taj se umni i plemeniti voda duhovnih vježba zvao Antun Puntigam, svećenik Družbe Isusove.

Rodio se on u svibnju 1859. u Salaschu u istočnoj Štajerskoj. Živahni je i veseli dječarac proveo djetinjstvo i svršio osnovnu školu u rodnom mjestu. Zatim je učio u biskupskoj gimnaziji u Graci i otale je stupio u Družbu Isusovu. G. 1879 započe dvogodišnju kušnju u St. Andreju u Koruškoj. Svršivši filozofijske nauke, dode u naše strane i to u Travnik, gdje je učio hrvatski i nadzirao mladež u nadbiskupskom sjemeništu. Za dvije godine je naučio tako dobro naš jezik, da je već mogao obučavati đake u nauku vjere i jezicima. Mladi je profesor znao predobití darovite bosanske dječake tako, da se u školi radilo s najvećim veseljem.

Kad je izatoga svršio bogoslovne nauke i bio reden za svećenika, eto ga opet u Travnik. Tu je sad ostao 13 godina radeći oko

uzgoja mlađeži i učeći je u školi. No djelovao je i izvan škole, ponajviše perom. Prva knjiga, što ju je napisao hrvatski, bila je život pobožnog njegova đaka, Hercegovca † Petra Barbarića. Tim je djelom osvojio srca hrvatske katoličke mlađeži i ime mu se daleko pronio.

Baš je stao najljepše djelovati, kadno poglavari. Biše primorani, da ga premijeste. Pobožni otac podigao na jednom brežuljku kod Travnika križ, a to nije bilo pravo nekim muslimanima, pa je vlasta zatražila, da se o. Puntigam makne, i on je morao u Beč. No njegovo je srce čeznulo za Bosnom, koju je doista ljubio kao svoju domovinu a Bošnjake kao da su mu zemljaci. Nije prošlo mnogo vremena i on se opet našao u njoj, ovaj put u Sarajevu, gdje je blagoslovno djelovao sve do svršetka rata.

O. Puntigam je toliko učinio za Hrvate, naročito za katoličku hrvatsku mlađež u Bosni, da mu nikad ne možemo pravo zahvaliti. Naš će Glasnik pokušati da mu se bar nečim oduži za njegovu ljubav, pa će tu i tamo donijeti po koju lijepu crtlu o njemu. Ovdje domaćemo još tek ovo.

Bio je plemeniti pokojnik jedan od onih Božjih ljudi, kojima Bog i njegova sveta stvar zaokupljaju čitavo srce. Nije mario ni za jedo ni za odijelo. Vazda je snovao, kako bi što uradio za slavu Božju i spasenje duša. I kad je izmudrio kakvu dobru osnovu, kojom će duše, osobito mlađež, kojoj je posvetio najljepše, godine svoga života, privesti k Bogu, tad bi mu oči bljeskale a lice sjalo od radosti. Ništa nije moglo da ga učini malodušnjim, uvijek je u svakoj stvari gledao bolju stranu. Bio je to veseli, velikodušni čovjek, koji se brzo davao na rad i radio žilavom ustrajnošću. Čovjek rada, koji je, prema riječi sv. Ignacija, tako ufao u Boga, kao da sve očekuje samo od Boga, i tako radio, kao da sav uspjeh stoji samo do njegova rada. Odlikovao se velikom poslušnošću svojim poglavarima i djetinjom pobožnošću; osobito je častio sv. Josipa i malu sv. Tereziju. Njegovo je veliko srce obuhvatalo ljubavlju sav svijet. Kad se iza rata vratio u Beč, počeo je izdavati »Euharistijski Savez Naroda« — Der Eucharistische Völkerbund — krasan list, koji se silnom brzinom rasirio i zašao i u nekatoličke krugove.

Posljednjih je godina o. Puntigam mnogo trpio i devet je puta morao iznova u bolnicu milosrdnica u Beču, gdje je bio 6 puta operiran. Svaki se put oporavio. Napokon je došao i posljednji pohod. Odmah na dolasku reče sestri: »Više ne ću izići«. Još reče, kad vide da mu se približuje smrtni čas, neka pjevaju jednu pjesmu u čast Majci Mariji, zatim »Tebe Boga hvalimo«, i neka mu dadu u ruke bijelu ružu, koju mu je poslala mala sv. Terezija i o kojoj govorimo na drugom mjestu u ovom broju Glasnika. Na 4. rujna prošle godine u 3 sata poslije podne zapjevaše sestre tihanim glasom Marijinu pjesmu, a potom isto tako »Tebe Boga hvalimo«. Upravo se svršavala 3. kitica posljednje pjesme, kad bolesnik podiže ruku s bijelom ružom Male Svetice k svomu srcu, suza mu se okliznu niz lice i lijepa duša dragog o. Puntigama ode k Onomu, za koga je jedinog živjela i radila.

M. P.

SV. TEREZIJA OD MALOG ISUSA I O. PUNTIGAM.

Evo kako dobri pok. o. Puntigam opisuje doživljaj, u kojem se osjeća čarobni miris »maloga proljetnog cvijeta«. Bilo je to oko 10. mjeseci prije njegove smrti, u bolnici sestara sv. Franje u Beču. »Molio sam se svomu glavnому liječniku sv. Josipu i svojoj glavnoj njegovateljici, maloj sv. Tereziji, no činio se, da mi ne kane izmoliti ove milosti. No mala mi je svetica prema svome obećanju poslala ipak par ruža s neba.

Na 3. prosinca počeo sam njoj na čast devetnicu moleći je, da mi dobací »jednu ružicu«, to jest da mi izmoliti kakvu mu dragu milost, koja bi po njezinu misljenju bila znamenita i korisna za me. Za tu sam stvar molio svaki dan u slavu Presv. Trojstva 24. »Slava Ocu«, da tim zahvalujem na svim milostima, kojima ju je obasulo Presv. Trojstvo u 24 godine njezina zemaljskoga života. Bio sam radoznao, hoće li mi svetica doista izmoliti kakvu milost. Zato sam tražio od nje u molitvi, neka mi potvrdi kakvim znakom, da će po njezinu zagovoru dobiti milost, ako nije ova moja želja nedolična. Za takav će znak držati, rekoh, ako mi po komugod u vrijeme devetnice pošalje fršku, rascvalu ružu. Napadala me velika radoznavost, hoću li dobiti znak. Doista, na treći dan devetnice dode iz kancelarije »Euharistijskog Saveza Naroda« — list koga je izdavao o. P. — jedna dobra duša da me pohodi i donese mi krasnu crvenu ružu na dugoj stabljici. Vrlo sam se iznenadio. Upitah: »Kako ste došli do toga da mi donesete ružu?« Gospodica odgovori: »Bio mi je rođendan i dobila sam na dar ruža, pa mi je došlo na pamet, da jednu ponesem vama, jer ćete joj se sigurno radovati.«

Možda je to slučaj, no još nikad nitko nije meni donosio ružu, pa još k tomu po zimi, u debelom snijegu, uz 10 stupnjeva studenil. Ja sam obećao, dobijem li takav znak, da će uslišenje iznijeti u javnost i preporučavati 24 »Slava Ocu« kao devetnicu u čast Svetici, pa to evo i činim pišući ovo.

Na 24. prosinca započeh novu devetnicu moleći za dvije milosti. Za prvu nisam tražio znaka, jer sam morao slutiti, da će biti uslišen, no za drugu sam ga tražio. Kao znak predložio sam ovaj put bijelu ružu. Nitko živ nije znao. I eto! Četvrti dan moje devetnice dođe sestra Vitalis, koja me je dvorila, dode noseći bijelu ružicu u ruci i reče: »Evo vam nešto od male Terezice, mnogo vas pozdravlja.« Radosno iznenaden upitam: »Otkud vam ta ruža?« Sestra odvrati: »Bila sam u kapelici, gdje je postavljen kip male Svetice i nakićen cvijećem. Posve protiv svoga običaja pošla sam k tomu oltariću i vidjela, kako je pala ruža s oltara. Htjela sam je opet staviti natrag, no ne znajući gdje bih je smjestila, pade mi na um, da je donešem vama.«

Tako mi je mala sv. Terezija sama sa svoga oltara poslala zaželjeni znak. Nije li to milo? Da, mnogi će reći: slučaj, no ja mislim, imam razloga tako misliti, da mi je mala Svetica izmolila dobivenu milost. Preporučujem dakle još jednom 24 »Slava Ocu« kao devetnicu u čast sv. Tereziji od Malog Isusa.

MALI KRIŽARI.

SVETI ALOJZIJE MOLL.

Alojzije malen još
Jako Boga voli,
Kleći, sklapa ručice,
Pobožno se moli.

On po crkvi ne gleda
Nit se u njoj smije,
Nikad nitko onđe ga
Brbljat čuo nije.

Prstom u nj ti andeo
Upire i veli:
»I ti, dijete, tako se
Moli život cijeli!«

MAJKA VODI MALISE K ISUSU.

Vjersko je neznanje kod nas golemo. I nesamo da su veliki neznanice u vjerskim stvarima neškolovani ljudi, već nažalost i najveći dio školovanih. Imu ih koji su svršili srednje, više i najviše škole, a o vjeri Kristovoj znaju manje od kakva maloga crnca, što ga je prije dan dva počeo misijonar pripravljati za sv. krst negdje tamо usred Afrike. Koje čudo, da ima toliko bezvjeraca među našom gospodom. Koje čudo, da ima toliko praznovjerja i zla u narodu. »Izgibe narod moj, jer je bez znanja», govori Bog po proroku Ozeji. I opet kaže isti prorok: »Jer ne poznaju Boga na zemlji, preote mah proklinjanje, laž, ubojstvo, krada, preljuba, proljeva se krv jedna iza druge«. 4, 12.

Neznanju je vjerskom najviše krivo, što nemamo dovoljan broj svećenika, i što imamo ovakve škole, kakve su, i koje slobodni zidari hoće da učine još gorima, radeći da iz njih posve izbace nauk vjere. U ovakvim je prilikama dužnost svih onih katolika, koji su u vjeri bolje poučeni, da vrše djelo duhovnoga milosrda: »Neuka poučiti«, koliko im je god moguće. Dužnost je sviju pozvanih da rade oko podizanja »bratovština kršćanskoga nauka«, kao što traži Crkveni zakonik i određuju naši biskupi.

No kad bismo mi imali i u izobilju dobrih svećenika, kad bi sve škole bile posve prožete katoličkim duhom, kad bi u gradu i selu cvjetale »bratovštine kršćanskoga nauka«, ipak ima netko, čiji nauk ni u takvo vrijeme nije na odmet, tko je pače i u takvo vrijeme dužan da uči malene u vjeri, i ne smije ni za što zanemariti toga svog posla. To su roditelji, a u prvom redu

Kršćanska majka.

Bog je majci dao srce puno ljubavi prema djeci. Stoga će se rijetko naći takva, koja ne bi htjela, da joj djeca budu sretna na zemlji i u vječnosti, koja ne bi htjela da dobro upozna djecu s onim putom, kojim se ide do te sreće, to jest s vjerom Kristovom.

No mnoga majka nije ni sama dosta podučena u vjeri a mnoga, ako i poznaju dobro nauke vjere, ne zna se snaći, što da od svoga znanja dade djetetu i kako da to učini. Stoga će eto Glasnik na ovom mjestu donositi ove godine u što je moguće lakšem obliku glavne vjerske istine, koje ćeš otale moći da uzimaš ti, kršćanska majko, i da ih zasaduješ u male glave i nedužna srca svoje dječice.

Mnogo se danas čuju tužbe na djecu. Zar su sve ona sama kriva? Zar nije baš ništa krivnje na roditeljima? Nisu ih od malena učili, da drže 1., 2., 3. zapovijed Božju, pa djeca ne drže ni 4. zapovijedi.

Stoga na noge, majko, primi se ozbiljno posla! Srce je djetinje čisto i mekano, lako ćeš ga naučiti da ljubi Isusa. A kad ga to naučiš, naučila si ga sve. Samo budi srčana, strpljiva i usaj se u Božju pomoć, koja ti ne će faliti u ovom poslu.

Ponajprije pazi na ovo:

Pročitaj pažljivo sama zase lekciju, koju kaniš govoriti djetetu. Promišljaj nekoliko časova i misli, kako ćeš to reći, da te razumije.

Prije se svake lekcije pobožno prekrizi i moli isto tako jednu Zdravo Marijo. Ako je dijete sasvim maleno — od 3 do 4 godine — pa se još ne zna prekriziti ni moliti, prekrizi se i moli polako i razgovijetno sama pred njim. Malo pomalo će naučiti slušajući tebe. Kad nauči Zdravo Mariju, onda moli prije lekcije Očenaš a na kraju Zdravo Marijo.

Traži od njega, da se lijepo vlada i sluša, dok mu govorиш lekciju.

Ne vuci dijete na lekciju od kakve mire mu lijepo igre ni od posla, koji ga jako zanima. Ne krati mu kakva veselja radi ove pouke u vjeri, osobito ne s početka, da mu ne omrazиш svete stvari. Govori mu kod lekcija živo, pitaj ga češće: Što misliš ti o ovoj stvari? Je li to dobro? Je li to zlo? Bi li ti tako radio?

Prije svake nove lekcije pitaj ga malko o zadnjoj, da vidiš, je li dijete razumjelo i zapamtilo. Ako nije, onda mu ponovi tu zadnju lekciju. Treba će tako ponavljati 2, 3 i još više puta jednu istu stvar.

Kod lekcija će dijete čuti dosta riječi, koje su mu nepoznate ili malo poznate. Traži da takvu riječ ponovi desetak puta, da mu utisne u pamet. Dakako, prije mu razjasni, što znači ta riječ, koliko znaš i možeš.

Ne drži dugo lekcije, najviše 20 časova. Nemoj više od 20 č. govoriti, makar dijete tražilo, da nastaviš. Tako će imati želju, da te i drugi put sluša.

Na kraju svaku lekciju ponovi ukratko jezgru, to jest glavnu stvar u

lekciјi. Tako na pr. u prvoj: »Ivica ima, svi ljudi imaju razumnu dušu. Nijedan čovjek nemaju razumne duše.«

Cesto ponavljaj ono, što si već svršila, ne idi naprijed na nove lekcije, dok dijete ne zna prijašnjih.

Ako budeš vještija u ovakovu poslu, okupi i dječicu onih susjeda, koje ne znaju čitati ni pisati ili slabo znaju i nisu vješte. Uči ih skupa sa svojima, veliko ćeš im dobro učiniti, kod Boga mnogo zasluziti.

Kako je Ivica naučio, da ima razumnu dušu.

Ivica je dobio od majke lijepu malu pticu, koju je jako ljubio i davao joj hranu. Jednoga dana uđe Ivica u sobu, opazi, da je krletka otvorena i da je ptičica odletjela! Uzalud ju je dozivao i tražio. Izide napokon plaćući iz sobe i pode u dvorište. Što je to? Jao, mačak se igra s ptičicom! Pun srdžbe skoči Ivica k njemu vičući: »Gadni gade, lopovski macane! Mačak pobježe, ali je uboga mala ptica bila mrtva. Ivica ju je milovao i plakao, ali sve badava: nije ju mogao oživjeti.

Da utješi svog dječačića, obeća mu majka drugu pticu. A mačak će i tu uzeti, reče mali. — Slušaj, Ivica, majka će reci macanu, da je on u našoj kući zato, da hvata miševe, a ne ptice. — Macan neće razumjeti, odvrati Ivica. — Zašto ne? — Ta „majko, on je tako glup! — A što bi bilo, da mu to ja rečem? — Ne će ni tebe razumjeti. — A gle, kako ti, moj Ivica, dobro razumiješ, što ja rečem. — Da, majko, ali ja sam mali dječak, a macan je mačka.

— Eto vidiš, nastavi majka, mala djeca razumiju, a životinje ne razumiju. Znaš li zašto? — Ne, majko. — Dobro, ja ćeš ti to kazati, a ti dobro pazi i zapamti.

Mala djeca imaju u sebi duh, koji je živ. Taj duh se zove razumna duša. Životinje nemaju razumne duše. Dijete, ko i odrasli čovjek, može razumjeti, jer je u njemu razumna duša. Životinja ne može razumjeti, jer nema u sebi razumne duše.

Dragi Bog je načinio ljudi i životinje. On je dao djeci razumnu dušu, da mogu misliti i razumjeti. Kad mali dječak ne sluša, on zna, da radi zlo, ali životinja toga ne zna. Dobri Bog nije dao životnjama razumne duše. Životinje puno manje vrijede od čovjeka i načinjene su, da čovjeku koriste.

Kako je Ivica naučio, da je njegova duša besmrtna a tijelo smrtno.

Ivica je i dalje milovao i grijaо svoju lijepu mrtvu ptičicu. Majka mu je rekla, da se ptica mora zakopati u zemlju, no on ju je molio, da mu je još ostavi. Majka mu dopusti, da radi s pticom, što ga volja. Ivica metne u nekakvu limenu kutiju vune, od koje tu nacini gnijezdo, stavi u nj pticu i zatvori kutiju, da mačak ne može doći do ptice.

Sjutradan otputovala Ivica na selo i ostade tamo cijelu nedjelju dana. Kad se vratio, prva je stvar bila, da je potrcao k onoj škrinjici s mrtvom pticom... »Uh, što je to!« poviše i prihvati se za nosić. Ptica se raspada. Bila je puna ružnih malih životinjica

i sve je zaudaralo... Ivica se nije usudio da je dotakne. Odnijeli su cijelu kutiju i zakopali u vrt.

— Gle, moje dijete, reče izatoga majka dječaku, kad je životinja mrtva, tijelo joj gnijije i raspada se, jer je tijelo načinjeno od mesa i kostiju. Isto je tako, kad čovjek umre. I njegovo tijelo metnu u zemlju. Kad bi ga ostavili u kući, ono bi se raspadalo i tako bi zaudaralo, da bi svи u kući oboljeli.

Ali je nešto ipak jako različno kod mrtvoga čovjeka i mrtve životinje. Od mrtve životinje ostaje samo tijelo, koje se raspada. Od mrtvoga čovjeka ostaje prva i najljepša stvar, to jest razumna duša, koju nam je dragi Bog dao i koja je u nama. Ova razumna duša ne umire. Ona izade iz tijela u času smrti i ide k dragomu Bogu u drugi svijet, gdje će živjeti uvijek.

Ivica dakle ima lijepu dušu, koja nikad ne umire, koja je bez smrti, besmrtna; i ima tijelo, koje umire, koje je smrtno. Tijelo će Ivičino jedan dan umrijeti, gnijit će u zemlji, a njegova će besmrtna duša živjeti u drugom svijetu kod dragog Boga.

SMEĆE U NAŠOJ KUĆI

Idu sluge jednoga gospodara u polje, da ga vide. Oni su ga izorali, oni su posijali pšenicu, a sad eto, koliko kukolja! Odakle kukolj?! »Gospodaru, nijesi li ti dao dobro sjeme? Odakle među pšenicom toliki kukolj?« — Hm, nije teško pogoditi. Ne znate li onoga tamo, koji ne trpi ni mene, ni vas. Neprijatelj, čini nam štetu, gdje samo može.

On je dakle učinio to? Jest on, davo. Kao kukolj, tako je od njega i kojekakvo smeće.

Smeće nastaje i od stvari koje se troše. Kako se troše, tako uvijek štograd otpada od njih. Bože moj, da se ne troši i sveta Mati Crkva, pak i od nje štograd ne otpada! A što otpada, borme je male vrijednosti. Otpadak je, baca se.

Ipak se ljudi priviknu na otpatke. Gaze po njima, pljuju na njih, ali oni su tu među njima. I mnogi bi dugo živiljeli sa smećem, da nije jedne nevolje. Dode vjetar, bura i digne smeće u vis. Onda je neprilika.

Takova je danas neprilika i sa smećem naše Kuće, naše Majke Crkve, sa njezinim otpacima. Ima već nekoliko vremena, što živimo s njima zajedno. I išlo je nekako. Ali je došla bura, postajala je sve jača, i digla smeće u vis.

Tko su ti otpadnici?

Ima ih, koji su bili naši kapelani, župnici, pače i kanonika se nađe. Neki su od tih ljudi bili othrhanjeni u sjemeništu u Zagrebu, u kojem sam odgojen i ja; redeni su bili za svećenike od biskupa, kako sam bio reden i ja. Potom ih je biskup namjestio za kapelane, kako je pred 50 godina namjestio i mene. Nijesmo ostali uvijek kapelani,

nego smo išli dalje, postali smo štogod više. Mi smo svi, i oni baš ko i ja, čitali sv. misu, krstili djecu, ispovijedali i pričešćivali i vede i druge; nosili smo svetu pričest bolesnicima, ukopavali smo mrtve, učili smo, propovijedali, sve lijepo, kako zapovijeda sveta Mati Crkva

Ali je došlo davo, a kamo nije dospio on, poslao je ženu. Što ne učini vrag, učinit će ona. Sveta Mati Crkva zapovijeda nama svećenicima, da se ne ženimo, da živimo u svetoj čistoci. Zar nijesu oni toga znali, kad su primali sveti red?! Dakako, znali su. Bili su pri razumu, pri svijesti, nijesu bili djeca. Ali eto. Tužio se jedan konj drugomu: koliko zobi ja vozim, a sam je ne jedem. A ti otpaci svete Materé Crkve, katolički svećenici, tužili se i oni jedan drugomu: kolike smo mi već vjenčali a sada još dan na dan vjenčavamo, a sami eto nijesmo vjenčani. Pa vjenčajmo se! Ma kako, kad nije dopušteno, ne smijemo. Što ne smijemo! Stvorimo drugu crkvu, drugu vjeru, pa ćemo jedan drugoga vjenčati. — Tako je, vjenčat ćemo jedan drugoga, ti mene, ja tebe, pa eto nas! Vjenčani smo, čisti smo, možemo svijetla obraza među ljude.

Na ovo primjeti jedan šoštari ovo: Bio garov i bundaš. Sastali se, gledaju se. Gleda garov bundaša, a bundaš garova. Bundaš će garovu: Čuješ, garove, kako smiješ ti među ljude, a pun si buha? Gleda garov pa će: Dragi moj bundašu, baš takav si i ti. Ali čuj: hajde da grizemo jedan drugomu buhe, tako da svijet to vidi. Izgristi ih ne ćemo, to se zna, ali što zato? Ljudi će ipak misliti: Izgrizli su sebi buhe, čisti su. Tako ćemo moći među ljude.

Baš takovi su ovi naši puntari, reče šoštari, svećenici, koji su se radi žene odvratili od sv. Matere Crkve, ostavili je, i sada puntaju i druge, da je ostave!

U ovakovi jadnici imaju obraza zači među ljude, usuduju se mamiti svijet k sebi! A što je još čudnije, ima ih, koji idu za njima. Što je to drugo, nego ona: Drug se s drugom i u crkvi sastane, il što je isto: Naš lonac poklopac baš kakav mu pristaje.

A dragi Bog? Što on? Gleda te nepodopštine, što se događaju u negovoj crkvi. Trpi, šuti, čeka ih, da čine pokoru u prahu i pepelu. Spor je, ali će dostići. Doći će čas, kad će On zagrmjeti i na otpale svećenike i na one, koji idu za njima, zagrmjet će strahovitim glasom: »Odilazite od mene prokleti...«!

Matija Rihtarić

Što je † o. Puntigam živo preporučivao u jednim duh. vježbama.

1. Molj Boga da budeš poniživan. Poniženjima se sigurno ide do poniznosti, a poniznost je dragi kamen, kojim se kupuju sve kreposti.

2. Odluči: Hoću da u svom životu učinim nešto veliko za dragog Boga. Što je to, to jošte ne znaš. Ali svejedno odluči, ponavljaj svaki dan tu odluku i budi stalan, da ćeš uistinu učiniti nešto veliko za Nj.

Iz kraljevstva Srca Isusova.

Čudesno ozdravljenje. Na zagovor se kanadskih mučenika koji su 1925. u julu proglašeni blaženima, dogodilo više čudesnih ozdravljenja, pa sada to proučava kongregacija obreda u Rimu, da onda proglaši te mučenike svetima. »Catholic Times« 9. 4. donosi opis jednog takvog ozdravljenja: Neka je žena bolovala od otekline u mozgu, pa je liječnici dviju bolnica proglašene neizlječivom. Na poticaj svećenika obrati se jedna bolesnica kanadskim mučenicima. Tek što je to učinila, diže s glave ovoj s ledom i ustade posve zdrava. Došavši potom pod Röntgenove zrake, pokaza se, da više nema ni traga oteklina.

Još je jedno čudo zanimljivo. Neka je gospoda bolovala od kamena u žuci. Liječnici je nijesu htjeli operirati, jer je bila slaba na srcu. Iza devetnice u čast kanadskih mučenika izidoše iz nje kamenični veliki kao plod masline i sada je posve zdrava.

Radij najbolje pomagalo obraćenja. Engleske novine »Catholic Times« donose izjavu nekoga američkog Isusovca, da svake godine prijede u Americi na katoličku vjeru od prilične 80.000 ljudi. Najbolje ih u tom poslu pomaže radij. U svakom malo većem gradiću Amerike drže se svake nedjelje katoličke propovijedi. Te govore na radiju sluša gotovo milijun duša. Tako zade katolička riječ i misao u krugove, koji ne bi inače nikad ništa čuli o katolicizmu.

Stalna kapelica na brodovima za Ameriku. Njemačka društva izgradila su ove godine veliki i lijepi parobrod za prevoz putnika u Ameriku. Parobrodu je ime »Hamburg«. Na njem je uredena krasna kapelica, koja će stalno ostati na brodu, a ima u njoj mesta za stotinu ljudi. Posvećena je sv. Kristoforu, čije je slika na oltaru.

Katoličke misije krenule su 26. listopada 1926. posve novim putem. U taj je dan sv. Otar posvetio šest Kineza za našljednike apostola. Od sad će rođeni sinovi Kine među svojim narodom raditi da se širi katolička Crkva na dalekom istoku.

Jakost katoličke Crkve. Kardinal je londonski bio u Cumberlandu i tu je u javnom govoru kazao: »Protestantska je crkva u Engleskoj već oko 400 godina jedina državna crkva, imala je svu državnu moć za sebe, pa ipak ima sad jedva 3 milijuna pravih vjernika. U Engleskoj ne postoji ni jedna vjera osim katoličke u koje bi bilo sigurno i jedinstveno vjerovanje. Nasuprot protestantizmu stoji naša rimo-katolička Crkva jedinstvena i čvrsta kao stanic kamen. Svi ljudi, koji žele vjerovati, treba da biraju: ili uči u katoličku Crkvu ili pasti u bezvjjerje.«

Koliko je svećenika na svijetu? Na svijetu je 1.700 milijuna ljudi i 312 tisuća katoličkih svećenika. Od toga su u Evropi 200.324 svećenika. U Africi je jedan svećenik na 400 katolika i 82.000 pogana, u Oceaniji na 300 katolika i 110.000 pogana, u Japanu na 880 katolika i 220.000 pogana, u Kini na 800 katolika i 180.000 pogana, u Indiji jedan svećenik na 860 katolika i 100.000 pogana.

Apostolat svetog Ćirila i Metoda.

TISUĆU I STOTA GODISNJICA SV. CIRILA.

Na svršetku ove godine ili na početku 1927. navršit će se ravno 1100 godina, što je bio rođen u gradu Solunu sv. Ćiril. Svi će katolički slavenski narodi prirediti stoga do godine velike sjećanosti u čast svome apostolu, pa Hrvati ne smiju biti posljednji. Imamo paće mnogo razloga da se u toj proslavi natječemo s drugima, da budemo među prvima.

Pismo naših biskupa.

Naši biskupi upraviše zajedničko pismo katolicima u ovoj državi, u kojem pozivaju vjernike, da proslave kako treba ovu zgodu i da nasljeđuju svoje svete apostole Ćirila i brata mu Metoda. Što ovdje donosimo za svoje čitatelje, nije drugo neg izvadak iz toga pisma.

Rodenjem sv. Ćirila prije 1100 godina kucnuo je čas milosti za veliku porodicu slavenskih naroda. Promisao ga je Božji odabralo, da skupa s bratom sv. Metodom zapali Zublju Evandelja među tim narodima. Sv. je Ćiril bio mladi, ali učeniji i bolje je znao slavenski jezik. On je izmislio i slova staroga slavenskoga jezika, prevodio knjige Sv. Pisma na taj jezik i tako udario temelje kršćanskoj pravsvjeti slavenskih naroda. Sv. Metod je ponizno slušao svoga mlađega brata i radio pod njegovim upravom.

Istina, još prije svete braće primio je velik broj Slavena kršćanstvo. No sv. Ćiril i Metod progovorili su srcu slavenskom bolje nego što prije njih, jer su znali njihov jezik i bolje od drugih njihove prilike i potrebe. Iza milosti je Božje poglavito njihova zasluga, da je vjera Kristova posve osvojila i prožela srca naših hrvatskih dječeva, da su kroz stotine godina proljevali svoju krv za Krista i postali plemeniti borci Križa i Crkve. Zahvalujmo Gospodinu, koji nam je dao divne apostole, zahvalujmo im napose o ovoj njihovoj i našoj svetkovini! Ali i

Nasljeđujmo slike svoje apostole!

Neki neprijatelji Kristove Crkve hoće da učine od sv. Ćirila i Metoda nekakve borce za »narodnu« crkvu a protivnike pape i katoličke Crkve, i tvrde, da je papa progonio te sv. naše apostole. To nije istina, povijest dokazuje posve drugo. Sv. Ćiril i Metod vode bez prestanka naše djedove k Rimu i nasljedniku sv. Petra, tu u Rimu traže oni obranu protiv svojih progonitelja, papa redi sv. Metodu za biskupa, daje mu nadbiskupsku vlast i izvanrednu povlasticu da može širiti kršćanstvo među Slavenima. Sv. braća su dvije zlatne karike, koje vežu Slavene uz apostolsku Stolicu rimsku. Sv. Ćiril je zakopan tam, gdje mu je bilo srce, u Rimu, a oba su sveti katoličke Crkve.

Ugledajmo se u svoje slike apostole, stojmo i mi čvrsto uz

sv. Oca papu! Gdje je Petar, ondje je Crkva Isusova. Jednomu je samo rečeno: I tebi će dati ključe kraljevstva nebeskoga, i štogod svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a štogod razriješiš na zemlji, bit će razraješeno i na nebesima». Mat. 16, 19. Samo u njoj, u jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi, toj Majci sviju ljudi i naroda, jest naša prava narodna Crkva, od koje smo dobili sve veliko i lijepo, što imamo. Pokažimo vrata svim onima, koji hoće da nas otrgnu od nje, tog izvora vode žive, i da nas odvedu na svoje jadne bunare, koji ne mogu držati vode, jer su iskopani u pijesku. Ne dajmo se od svoje Majke, koja je puna svetaca i presvete Euharistije, kojoj se upravo u naše dane i najgoričniji njezini dušmani dive.

Vjerski razdor.

Sv. braća bila su apostolima kraljevstva Božjega među Slavenskim narodima. To su kraljevstvo ostavili nama u baštinu. No ovo je njihovo djelo pokvarila zloča ljudska. Čavo je posijaop po njivi Božjij u Slavenskom svijetu svoje otrovnio sjeme i ono je urodilo vjerskim razdorom, koji na žalost i sramotu kršćanstva traje već duge vijekove. Od davnih vremena do dana današnjeg vapije Crkva Rožja, pateći od te ljute rane, vapije za izmirenjem i jedinstvom između kršćanskog Istoka i Petrove Stolice: »Da svi budu jedno! Iv. 17, 21. Vapije naročito danas, gdje neprijatelji Križa bjesne divljom mržnjom protiv svega, što nosi na čelu ime Kristovo.

Svi veliki ljudi u Crkvi mole se danas i rade, da što prije dođe žuden dan izmirenja, a Namjesnici Kristovi na Petrovoj Stolici pozivaju sve vjerne sinove Crkve, da svim silama rade za vjersko jedinstvo. Taj poziv ide u prvom redu slavenske narode. Doista, mi treba da smo prvi u tome poslu, bratska nas ljubav zove, da ispunimo zavjetnu misao naših sv. apostola, za koju su oni živjeli i umirali i za koju sigurno i danas mole pred prijestoljem Božjim.

Kod katoličkih se slavenskih naroda već živo razmahao

Čirilo-Metodski pokret

za crkveno jedinstvo. Zar da mi Hrvati u tom svetom poslu budemo posljedni? Shvatimo svoju dužnost!

Ako i polako, ipak rudi zora novoga dana. Mnoga odijeljena slavenska braća upoznavaju sve bolje katoličku Crkvu. Katolička ljubav, koja ih je milovala u bijedi njihovoj — Ruse — utire put u njihova srca. I između njih se sve jače slušaju glasovi za izmirenje čuju se riječi poštovanja i udobljenja za katoličku Crkvu. Prihvativimo ruku, koja nam se pruža!

Što da činimo u ovoj godini jubileja sv. Ćirila? Revnujmo svim silama za sv. crkveno jedinstvo. Kako?

1. Molimo. Do pomoći s neba stoji sve, u ruci su Božjoj srca ljudska. Molimo, da uspije trud velikih crkvenih ljudi, koji vode pokret za izmirenje istoka sa zapadom.

2. Radimo. Svatko, kako može. Jedno možemo svi: živimo kreposno, sveto, da naša odijeljena braća vide u nama živi

dokaz za istinu i svetost Katoličke Crkve. To najbolje otvara oči svima, koji traže istinu. Činimo dobro rastavljenoj braći, koliko koji može. Ne mržnja, ne prezir, ne nepovjerenje, već ljubav osvaja srca i rada ljubavlju.

3. Žrtvujmo. Podupirimo darovima ovaj rad, i najmanji prinos dobro dolazi.

Sve čemo ovo troje najbolje vršiti, ako se upišemo u Apostolat sv. Cirila i Metoda, kojega naši biskupi toplo preporučiše još 1919. To je udruženje rašireno po svim katoličkim slavenskim zemljama. Članovi imaju dužnost svaki dan izmoliti kratku molitvicu za crkveno jedinstvo, dati svaki mjesec neku malenkost za potrebe ovoga pokreta i zanimati se za napredak Apostolata. Svaki svjestan katolič treba da se začlanji u ovaj Apostolat.

Napose neka radi za ovu stvar svećenstvo, neka zaneše za nju mladež. Neka se drže o radu za crkveno jedinstvo govoriti, predavanja, daju prikazivanja, raspačavaju knjige i časopisi. Neka se to čini napose za velike svjetske molitvene osmice — 18-25. I — i za devetnice u čast Duhu Svetomu. Za svećenstvo će se po želji sv. Stolice osnovati Apostolat jedinstva, pa će naši svećenici učiniti naljepše apostolsko djelo, ako stupe u nj i tako se udruženi dadu na rad za crkveno jedinstvo.

Hodočašća u 1927.

bit će dva: u Velehrad na grob sv. Metoda i u Rim na grob sv. Cirila.

U moravski će Velehrad doći slavenski narodi, da se mole u mjestu, gdje je sv. Metod stolovao i gdje počivaju njegovi zemaljski ostaci. I naše hodočašće treba da bude što brojnije i sjajnije, da tu zahvali Bogu na daru sv. vjere, zavjeri se iznova sv. Katoličkoj Crkvi, i žarko moli za sjedinjenje sve braće u sv. Crkvi Isusovoj. U isto čemo se doba moliti za to svi kod kuće pod misom, koja će se služiti pred izloženim Presv. Sakramentom. Posebno će hodočašće u Rim, da moli' isto na grobu sv. Cirila. U Rim, koji nosi u svojim njedrima kosti toga slavnog slavenskog apostola i tim potakuje svim Slavenima, gdje im je potražiti Majku.

Molimo sv. svoje apostole skupa sa svetom Crkvom katoličkom:

Domòvinom vam sad je raj,
O čujte vruć nam uzdisaj,
Vrh roda bdiće slavenskog,
Da ostane uz Boga svog.
U ovčarnici Kristovoj
Nek stan se nade braći svoj.

Pjesma o divu, koji je tražio najjačega kralja.

Gusle moje, davno umukli smo,
Dugo veče javljali se nismo,
Ajde danas na poso se dajmo.
O junaku silnom zapjevajmo!
Mili Bože, čuda nečuvena,
Zorna momka prije nevidena:
Rodio se golač od golača,
Reprobom ga okrstila braća;
— Naš bi čovjek reko mu »Prokletac«,
A i bješe sve prije neg svetac. —
Izraso je na gorskome visu,
Najviši mu do pazuhu nisu;
Jao onom, tko se s njime hvati,
Stara će mu majka zakukati:
Kuda stupa, tuda vene trava,
Kuda lupa, tuda puca glava.
U svom kraju nije ostao htio,
Svojima je tiho besjedio:
»Svi mi stojte zdravo i veselo!«
»Nije za me ovo naše selo,
Idem tražiti najjačega kralja,
Samoj njegi meni služiti valja.«
Potratio mnogo je danaka,
Poderao dosta opanaka,
Dok je našo kralja gospodina;
Dvorio ga za devet godina,
No kad dozna za devetom onom,
Da kralj silni strepi pred sotonom,
Mahom ode da sotonu traži
I da služi staroj onoj laži;
Al kad spazi — sreća Božja htjela —
Da sotonu boji se Raspela,
Tad uzdahnu: »Gđe bih našo toga
Najjačega kralja raspetoga?«
Neko viknu tamo s gorskih greda:
»Idi gorom malo ponaprijeda,
Tu ćeš naći pustinjaka stara,
On zna pute do toga vladara!«
Ide Reprob mrko, zamisljen.
Pred pećinom pustinjaka eno;
Div mu zbori: »Do tebe me šalju,
Kazuj pute k raspetomu Kralju!«
Blagi starac — sav koža i kosti —
Odvrata mu: »O moj sinko, posti!
A gorostas samo glavom vije:
»Za post, starče, ovo tijelo nije.«
Tihom smijehu starac ne odoli
Pa mu veli: »A ti, brate, moli.
Opet Reprob grivom tresti stade:
»Glupa glava malo molit znade.«
Starac okom u dolinu krenu.
»Gledaj, reče, vodu zapjenjenu:
»Mnogi putnik pregazit je htio,
Pa je kosti u njoj ostavio.
»Jak si, idi, nastani se tude,
Traži Krista prenoseći ljude.«

Div je rukom uzvinuo prame
I poviko: »To je poso za me!«
Dva tri stabla za par časa pala,
Koliba se hitro podizala,
I on stao posluživat ljude,
Prenosit ih preko vode hude.

Mnogo tako prošlo je zemana,
Kadli jednom, iza trudnih dana,
Tu dječačić odnekuda pao
Kanda rajske cvjet se rasvjetao:
Lišće su mu jagode u mljeku,
Halja slična gorskom snijegu meku,
Kovrčice kao zlatna perca
Drage oči plava dva jezera.
Divu srce smiješti se stalo:
»Koga tražiš, ti janješće malo?«
Miljem oko djetetu se krijesi:
»Tebe tražim, tamo me prenesi.
Div ga meće sebi iza vrata,
Silnom rukom ručicu mu hvata,
Desnom o štap golem opire se,
Da ga bučna voda ne zanese.
Što je ovo? Jao, muko žival
Malo bremse sve to teže biva;
Ko gora mu tišti leda veće,
Vikao bi, ali grio ne će —
Još jedared jedva nogu diže,
K drugoj strani napo mrtav stiže.

Skida dijete, sav u znoju veli
 »Baš kanda sam svijet nosio cijeli«
 Jeknu glasak poput srebra čista:
 »Nosio si sama kralja Krista,
 »Odsad će se Kristoforom zvati
 »I svoj život za mene tež dati.«

Milo Dijete tim lječeznu trenom,
 A div osta s dušom zatravljenom;
 Za Krista je život žrtvovao,
 Ljut je krvnik njega posjekao,
 Duša pošla k svojem Kralju gore —
 Moli za nas, sveti Kristofore!

Guslar.

KATOLIČKI DNEVNIK.

Milijuni su kat. Hrvata bez glasila, koje bi ustajalo svaki dan na obranu katoličke vjere, dok toliki dnevnići u našoj državi jurišaju dnevno više ili manje očito, s većom ili manjom žestinom protiv naših svetinja. To je sramota, to mora prestati. Stoga je Pijevo društvo za promicanje katoličke štampe medu Hrvatima počelo sabirati još 1923. i sabralo do danas 100.000 D. za katolički dnevnik. Uzato se osnovala 1924. i Privremena uprava katoličkog dnevnika, koja je skupila za istu stvar 300.000 D. Osim toga se upisalo i 400 hiljadara, koji uplačuju temeljnu glavicu od 1000 D. u mjesечnim obrocima. A i preuzv. g. nadb. dr. A. Bauer darovao je 100.000 D.

I Pijevo društvo i Privremena uprava imali su nedavno dogovor u Zagrebu, da će prvi broj katoličkog Dnevnika izati u oči Uskrsa 1927., ako se do toga vremena 1). skupi u gotovu milijun i pet stotina tisuća dinara i 2). ako se dотле prijavi barem 4000 pretplatnika.

Reći će tko: zar toliki novac treba za tu stvar? E, nije šala izdavati valjan dnevnik, protiv kojega će se boriti bogati žido-framsuni i njihovi bezbrojni saveznici. Stoga tko ikako može, neka se prijavi za hiljadara ili neka se barem obveže, da će biti pretplatnik katoličkog dnevnika. Mnogi će poznatiji katolici dobiti spis, u kom su te dvije obveze, pa treba da ga ispune i pošalju Privremenoj upravi ili Pijevo društvu.

ZUPA KATOLIČKE AKCIJE posvećena Presv. Srcu.

Putujući ljetos stigoh do Dola. Selo Dol dio je varoši Postira, i ima oko 600 duša. Uz krasnu crkvu diže se nedograden zvonik podignut samim žuljevima ovog radišnog naroda. Ove su godine nabavljena 3 nova zvana, što imaju ukupno 1300 kg. dar marljivih i pobožnih dolskih iseljenika.

Odmah na ulazu u crkvu razabire stranac, da njom ravnva revni svećenik, i da je to župa, u kojoj kraljuje pobožnost Pr. Srca. Nadesno diže se divan mramorni oltar sa prekrasnim kipom Pr. Srca što je vazda urešen zelenilom i cvijećem. Veliki oltar, kao i treći Bl. Gospe, iskiceni su isto tako. Za sve to, kao i čistoću crkve brinu se članice »Djev. društva«.

Blagdan Pr. Srca svetkuje se ovdje kao crkveni zbor, samo ne zabavama i plesom, nego primanjem sv. sakramenata i pobožnostima, jer toga dana pristupa gotovo sve k sv. sakramentima. U selu primaju 100 Glasnika Presv. Srca. Sve grane katoličke akcije ovdje najlepše uspijevaju. Vjerska akcija razvija se osobito u Djev. društvu, utemeljenom 1915, a ima 65 članica. Sve primaju asknadle svete Prijesti, drže mjesечne sastanke, brinu se za čistoću crkve. Imaju i svoj društveni barjak.

Uzornim vladanjem odgojno djeluju na sve selo. Postoje još bratovština Presv. Sakramenta, u kojoj su zacišanjeni ozajenjeni ljudi, i Vojaka Pr. Srca proti psovki Svagdanji pohod Presv. Sakramentu vrlo je raširen, a cijela župa vrši skupno uru klanjanja svake prve nedjelje u mjesecu.

Kulturna se akcija vidi u »H. K. Orlu« koji je utemeljen ove godine, a to je za nj bilo već davno spremljeno. »Orao« ima 50 članova, od kojih je 26 vježbača, a ostalo podmladak i dorast. Pristupaju svakog mjeseca na sv. Pricest. U duhu orlovskega gesla: Apostolat — Euharistija — Žrtva odgajaju se predavanjima svog revnoga župnika, Orlovi su drugi dobri kvasac u selu. Za krčmu ne znaju, — napokon je u selu i nema; krada im je odurna, pa se nitko u selu ne boji za voćke. Poštenje je njihov ponos, kao što je bio i u njihovih otaca.

Na gospodarskom polju radi župnik mnogo. God. 1915. otvorio je »Seosku blagajnu«, koja priučava narod stednji i uzajamom pripomaganju. U najernijim danima spasila je ova zadruga narod od gladi. God. 1913. uputio ih je župnik, držeći im školu, u siraštvo, tako da je dolski sir sada vrlo poznat. Uzornim pak pčelinjakom potiče dobiti pastir župljane, da se marljivije bave ovom vrlo korisnom granom privrede.

Koje čudo dakle, da se vjerni narod u Dolu ne da zavaravati od bezdušnika i bezvjerskih političara, već sluša u svemu uvjek svoga neumornog vodđa, koji ljubav prema narodu pokazuje radom, a ne zvučnim praznim riječima.

U ovoj se župi očito vidi, da svećenik i narod, koji iskreno štuju Presv. Srce, uživaju blagoslov Božji. Kako da ne bude sretan dobiti župnik gledajući, gdje svagdane 20-30 pobožnih duši prima svoga Boga? Kako da ne blagoslovni čase sprovedene u ispovjedaonicici, kad vidi da mu godišnji broj sv. Pricesti iznosi 11-12000? Kako da mu srce ne zaigra, kad prolazeći selom čuje uz starački »Hvaljen Isus« i gromki »Bog živi iz grla odusevljene kat. omladine? »Njima«, reče mi na odlasku, »njima, kat. orlovima, vitezovima Kristovim, uzdanici Crkve i naroda, žrtvovati cu i posljednju snagu svoga života, dat cu do potrebe i zadaju kap krvи svoje.«

Vratih se zadivljen i odusevljen razgovorom svećenika, koji ovako mladenački shvaća »katoličku akciju«, i ako je bliži 60. nego 50. godini.

Svećenik A. M.

ZAHVALNICE

DAK NAŠAO POMOĆ.

Bosna. Kao dak 5 razreda gimnazijskog bio sam radi bolesti otpušten iz zavoda, gdje sam imao potpunu opskrbu. Roditelji su mi siromašni i nisu mogli da me dalje školaju, a od ranih su me nogu posvetili svećenickomu zvanju. Utekosmo se svi u obitelji molitvama bož. Srcu, ali nije bilo odgovora. Došao već i početak školske godine, a ja još nijesam znao, što će biti sa mnom. Ipak mi je srce govorilo, da cu uspijeti. Najednom se medutim javiše očevi prijatelji, imućni ljudi, i rekoše, da su mi pripravni pomoći. Tako mi je presv. Sreće pomođlo, da mogu nastaviti nauke. Hvala mu vjećna! M. R. uč. 6. r.

ODBACIO BATINU.

Hrvatska. Teška bolest ga strušila u krévet, s koga nije više mogao esim da se odupire o dvije batine. Započeo deveftinu i odmah je bilo bolje: mogao je lakše hodati i odbacio jednu batinu. Zdravlje mu se već znatno poboljšalo. Hvali presv. Srcu i svom zagovorniku sv. Franji Ksvaerskomu, dariva 10 d. za Svetište. J. M.

OZDRAVIO DAK.

Srijem. Teško obolio jedan moj učenik. Bila opasnost, da bi bolest mogla svršiti naigore. Jedina se nuda još stavljal u operaciju. Molio sam se za njegovu dušu i tijelo, preporučivao sam ga presv. Srcu po Majci Božjoj, sv. Tereziji od Mal. Isusa i † bisk. Langu. Dječak je prije operacije došao toliko k svijesti, da je mogao primiti sv. sakramente, a sad je evo već posve ozdravljen. Hvala presv. Srcu i sv. zagovornicima. Jedan srednjoškolski vjeroučitelj.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU:

Benkovac NN Pr. Srce ga bolesna oslobođilo od vojne službe, dar. 25 d. za sv. misu — **Brod na Š DE** Zahvaljuje na primljenim dobročinstvima, dar. d. 100 — **Bošnjaci AN** Ozdravilo joj Pr. S. muža bolesna od tifusa, premda doktor izgubio nadu. — **Brod AM** Usljena joj molba, dar. d. 10 — **Dalmatice IS** Očuv. od sljepoće, darujem d. 30 — **Dolac SR** Dobila pomoć kod boli u trbuhi, darujem d. 20. — **Domagođić PB** Na ozdravljenju od više bolesti hvali i Majci B., sv. Josipu i † bisk. Langu, dar. d. 20. — **Duga Resa MB** Bolest joj krenula na bolje, dar. d. 20. — **Furjan SS** Ozdravila dijetetu nogu satrvena od kola i ozdravilo živinče, oboje iza obavljene devetnice. — **Gallup New Mex LG** Moleći devetnicu šesti dan uslišena po zagovoru † bisk. Langa, dar. dol. 1. — **Gornja Stubica JC** Ispunila mu se želja, dar. d. 25. — **Gračanica JB** Dobio milost, hvala S. I. i M. i sv. Jos., dar. d. 10. — **Hrastovec MP** Teška bolest krenula na bolje, dar. d. 10. — **Ilača MK** Ozdravila od bolesti duše i tijela. — **Jasika LJ** Teška mnogogodišnja bolest krenula na bolje, dar. d. 20. — **Kijevo IS** Oslobođen od mnogih navala neprijateljskih, zahvaljuje Pr. S. Gospo i sv. Ant. — **Koprivnica AS** Primila mnogo milosti, duševo ojačala, dobila lijepo namještenje — hvali osobito Gospo od Loreta, dar. d. 50. — **Lipovljani MT** Obratio se muž, za koga je mnogo molila. — **Novigrad Podravski AK** Po zagovoru † bisk. Langa ostala joj kći na mjestu, za koje su se natjecale druge mnoge preporučivane. — **Petrovaradin JP** Usljena joj molba iza ovršene devetnice, dar. d. 20. — **Petrulevac TP** Dobio parnicu, što ju je susjed vodio protiv njega radi zemljišta. — **Potok AD** Hvala na nebrojenim milostima, dar. d. 20. — **Sarajevo AB** Žalosna Gospa pomogla joj, da je iznenada nadošla teška bolest na nogi posve iščezla, i ona mogla poti na drugu jubilejsku procesiju, dar. d. 10. — **Sisak VP** U teškoj nevolji pomogla sv. Ana, kojoj se utjecala devetnicama. — **Sotin MM** Hvali na mnogo milosti i na pomoći u porodu, dar. d. 100. — **Štražeman ZS** Hvali presv. Srećima, što je po zagovoru bisk. † Langa našla lijek u bolesti i što se svršila jedna svada. — **Starigrad TP** Hvali na primljenim milostima, dar. d. 30. — **Sv. Jana VH** Molio i dobio, dar. d. 8. — **Varaždin SI** Nakon 2 god. popravljena krvica, što mu je bila učinjena, dar. d. 10. — **Velika Gorica BK** Kći dobila posao, dar. d. 10. — **TK 5 liječnika, toplice** nisu pomoći, pom. neb **Liječnik — Velika Masliniča FG** Ozdravilo dijete, dar. d. 50. — **Vinica MK** Majka ozdravila. — **Vukovar IK** Hvali na uslišanim molbama i što joj je cijela obitelj prešla iz reformatske na katoličku vjeru, dar. d. 30. — **Zagreb JK** Dobila pomoći u naucima, zahvaljuje presv. S. i многим sv. zaštitnicima. — **AŠ** Dobila češće pomoći u žalosti i bolesti, dar. d. 10. — **KM** Sin položio ispit, dobila pomoći u neprilici i mnogo milosti, dar. d. 100. — **MC** Dobila pomoći na ispit po zagovoru sv. Stanka i † bisk. Langa. — **MK** Hvali sv. Ter. M. Is. na jednoj pomoći, ista hvali nebeskoj Majci, koja ju je pomogla u bolesti i s obzirom na namještenje po zagovoru † bisk. Langa. — **Zlatar MG** nogu slomljena na srasla mesta prem je bolesnica već u odmakloj dobi, dar. d. 20. — **Županja TB** Dobila zdravlje, hvali Pr. S. i sv. zaštitnicima, dar. d. 100.

VIJESTI

Drenovci. Za proslavu svetkovine Presv. Srca pripravljale smo se kako mi članice tako i puk u mjestu netko devetnicom a veliko mnoštvo ispojeduo i Presv. pričešću, čega kod nas biva sve više. Izvana smo pak priredile sve, kako dolikuje Kralju svih kraljeva. Oduševljeno je bilo pjevanje u svečanoj procesiji. Mnoga su djevojke nosile velike kite cvijeća u počast Presvetomu, a školske djevojčice bacale cvijeće pred Svetotajstvom u procesiji. Oltar Presv. Srca bio je sav u sjaju i cvijeću. Večernjica sa litanijsama Presv. Srca, kako na sam dan tako i u noći svetkovine, bila je kasnije uvečer i najsvetčanije obavljena. Broj presv. pričesti iznosi za lipanj srpanj i kolovoz 140. Društvo broji za sada 25 članica.

Glavarica.

Bisag. Naše društvo bilo se razišlo i to je trajalo neko godinu dana. Na želju presvjetelog g. biskupa Salis Seewisa društvo se je i opet obnovilo i mi danas novom snagom radimo i veličamo Presveto Srce Isusovo. I tu godinu što društvo nije postojalo, bili smo mi u srcu službenice i štovateljice Presv. Srca, samo nijesmo pravo mogle da izvana pokažemo štovanje.

Danas je drugačije, gdjegod nam je moguće, nastojimo ga slaviti, tako crkvenim pjevanjem, kićenjem oltara, pohadanjem Presv. Sakramenta, sv. priestima.

Ne možemo se pohvaliti da nas je veliki broj; ima nas u svemu tek oko pola stotine, ali nadamo se, da će i ostale družice, kad bolje vide naš rad i cilj, pristati uz nas.

Liubica Broz, glavarica.

Djevojačko društvo S. L. u Vinjercu.

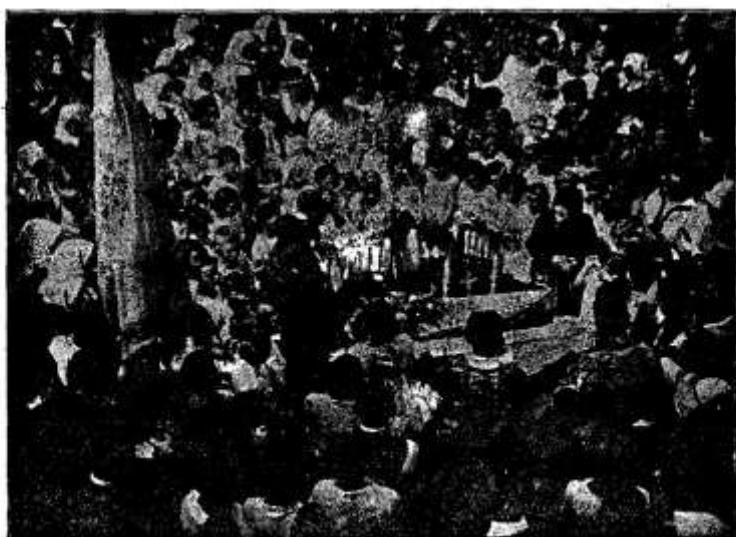
Vinjerac. Premda smo i mi željele da odmah iza blagdana Presv. Srca objavimo Njegovu svečanost, ne mogosmo to radi raznih neprilika. U našoj župi je osnovano »Djevojačko Društvo Presv. Srca Isusova« već prije 20 godina. Za našega neumornog župnika pok. Don Ivana Pensa, cvalo je društvo da je milota bilo gledati. Redovito se išlo k sv. Sakramentima, skupštine su se držale svake prve nedjelje u mjesecu, blagdani Presv. Srca slavili se naj-svečanije. Ali, nažalost, nakon četrnaestgodišnjeg rada u našoj župi ode od nas i ostadosmo kao ovce bez pastira kroz skoro dvije godine. Čim smo dobili novog župnika vel. Don Kažimira Sambunjaka, opet se stadosmo zauzimati za društvo. Mnoge se djevojke pridružile k nama, te nas sada ima 49. Pristupa se opet redovito k sv. Sakramentima, drže se skupštine itd.

Ove je godine bio proslavljen dan Presv. Srca izvanrednim načinom. U oči blagdana u velikoj povorci donijeli smo kip Presv. Srca iz manje, Njemu posvećene, crkvice u veliku crkvu. Sutradan počeli smo svi skupa molitve za jubilarni oprost. Došli su iz obližnjih sela mnogi svećenici, te je sv. misa bila svećana. Crkvom se razlijegalo skladno pjevanje, a djevojke su pod mi-

som pristupale k zajedničkoj sv. pričesti. Poslije sv. mise razvila se lijepa procesija. Narod je bio oduševljen, a Presv. Srce je grilo cijelo naše mjesto - što se kao jedna obitelj skupila oko njega došavši da Mu se posveti. U svetom smo zanosu pjevale cijelim putem »Do nebesa«. Doista je naša pjesma odihnila u nebesa, jer je svatko od nas osjetio, kako mu sa nebesa dolazi mir u dušu.

Poslije podne bio je blagoslov sa Presvetim. Sutradan činili su se ophodi za oproštenje, te smo poslije toga opet svećano ponijeli sv. kip u Njegovu kapeliku. Treći dan na 13. VI. baš na blagdan sv. Ante, zaštitnika našega mjestra, svršili smo jubilejske obrede. Božansko Srce Isusovo dalo je Svoj blagoslov našemu mjestu i ono je sada kao jedno srce i jedna duša. Molimo sve naše sestre u Kristu, da se mole za naš daljni napredak u duhovnom radu.

K. Veršić, glavarica.

Posveta zastave Društva Presv. Srca u Brodu.

Brod na Savi. Posveta nove zastave »Društva Presv. Srca Isusova«.

5. IX. 1926 ispunila se napokon davna želja članica bratovštine Srca Isusova, jer se toga dana posvetila naša nova lijepa zastava, koju smo nabavili uz pomoć darežljivih srdaca. Željele smo je mnogo godina. Sabirale smo neumorno, dok ne skupismo koliko je trebalo.

Naš vrijedni i zasluzni voda, biyši brodski kapelan g. Ivičić bio nam je zborom i tvorom u pomoći. Neka mu bude ovđje izrečena srađna hvala. Njegova je zasluga također, da je zastava tako lijepa.

S ponosom je gledamo pa je razumljivo, da smo se njezinoj posveti tolike veselije. Zastavi je kumovala mjesna ravn. učiteljica Gida Kapričević. Prije svete mise krenula je povorka oriova, orlica, članica bratovštine i mnogih pebožnih duša po kumu. Djeveruše su bile djevojčice u bjelini, oko 30 na broju, a pratile su ih gde učiteljice.

Ta je lijepa velika povorka krenula u župnu crkvu, koja je bila dupkom puna. Preč. gosp. opat i župnik Leskovac odslužio je svečanu misu uz azi-stenuju vlč. o. gvardijana Leonarda i g. kapelana Ivitića. Poslije mise obavljen je pred crkvom blagoslov zastave, koja je bila postavljena na jedan stol. Dan je bio prekrasan. Nebo se plavilo osobitim plavilom, a zlatno sunače širilo svoju ljepotu najljepšim, svečanim zrakama.

Svi smo se sabrali oko zastave, na koju je kuma privezala lijepu, zlatnu vezenu vrpcu, te smo pobožnim srcem pratili svaku riječ Božjega službenika i služali lijepi govor župnika, koji je dokazivao sakupljenim vjernicima da je sreća i spas ljudi u ljubavi Srca Isusova i Sreća Marijina. Spomenuto je darovatelje g. kapelana, kumu. Iza njega pozdravila je kumu djevojčica Ružić predavši joj kitu cvijeća. Kuma se zahvalila zanosnim rijećima žečeći da zastava vuće sve u crkvu, da tu dobri postanu bolji, da se mlaki ugriju na ognjištu ljubavi Isusove, da nehajne takne iz Svetohraništa zraka milosti Božje.

Da bude slava još veća, govorile su zatim tri djevojčice krasne deklamacije: Beta Tadijanović: »Podimo za njim«, Ruža Magdić: »Sve za vjeru i dom«, a Evica Vukotić, pročelnica Orlica, pjesmu: »Hosana«. Brzo zatim svrstalo se mnoštvo u povorku i lijepa procesija prode ulicama, da pokaže svjetu našu lijepu zastavu. Na povratku s procesije bude u crkvi otpjevan »Te Deum« lijepim glasovima članica bratovštine, koje su pod cijelom misom pjevale i razdragale svako srce.

Poslije crkvene slave slikana je nova zastava u rukama barjaktara Korenčića okružena mnoštvom članica. Izatoga najodličnije članice bratovštine otprije kumu opet kući, gdje se održala mala, neslučena »akademija« te se zapjevala mnoga pobožna pjesma i čula lijepa riječ u slavu Božju.

Jedna članica.

KNJIGE.

Brat Gabrijel ili Za što se ide u Trapiste, s francuskoga preveo Ante Špoljar. Kapetan je Mosier, čovjek žarke i smione duše, a ipak pun ljubavi k redu i zaptu, posve svjetski, a ipak jakе vjere i sav zanesen za presvetu Djevicu. On osjeti redovničko zvanje i iz mnogo duševnih borba, nakon rata 1870., u kom se vrlo odlikovao, stupa u samostan Trapista, gdje se kao brat Gabriel u službi vrtlara, pometaća i bolničara uzdiže do visoke savršenosti. U knjizi se zanimljivim načinom crta život redovnika trapista, pokazuje se, kako ljudi često krivo i smješno zamisljavaju taj život, koliko je njemu uza svu oštinu prave sreće, ljepete i uzvišenosti.

Otc Marija Andelko, »cvijet iz pustinje«, s francuskoga preveo Ante Špeljari. Mladi je Andelko različan od kapetana Mosiera kao što je različno dijete od snažna muškarca. Dobiva zvanje na plesu, sudjeluje u svjetskom ratu, sve dublje ga osvaja misao o ispravnosti svega zemaljskoga, stupa u trapiste i umire u evđetu mladosti uspevši se visoko u svetosti. — Obadvije se ove knjige dobivaju kod Tajništva Opatije Marije Zvijezde kod Banja Luke u Bosni. Prva stoji Din. 10, druga 5, s poštom svaka Din. i više. Preporučujemo ove dvije knjige svima, osobito muškoj omladini našoj. Koliki mladi ljudi traže sreću svoju i sreću svoga naroda, za jedno i za drugo bi danas najviše učinili, da ostave svijet i privrže život, u kakvom su se proslavili brat Gabrijel i o. Andelko.

Vjenčić molitava sv. Tereziji Malog Isusa. Stoji D. 3 bez poštarine po komadu. Knjižarama popust od 25%, ostalima 10%, ako naruče 100 komada. Naručuje se kod Euharističnog Glasnika u Dubrovniku i kod veleć. Don A. Radića u Šibeniku. Novac se šalje čekom Euh. glassnika. Preporučujemo.

TJEDAN KATOLICKE ŠTAMPE.

Prvi tjedan u novoj godini jest tjedan katoličke štampe. Sudbina pojedinača i cijelih naroda praćena je glasom štampe. Moć je štampe danas već tolika, da joj ne može nitko odoliti. Kakve novine, časopise i knjige čitaš, takav si, ili ćeš ubrzo takav biti. Tko čita bezvjersko štivo, tome se uvlači otrov bezvjera u dušu, a da toga ni sam ne opaža. A tko čita katoličko štivo, taj se utvrđuje i učvršćuje u vjeri i u katoličkoj svijesti. Štampa danas provodi veliku mobilizaciju cijelog čovječanstva, da se zna, tko je za vjeru, a tko je protiv nje. Bezvjerska se štampa širi strahovitim silom te razgraničuje vlast pakla nad ljudskim dušama. Samo jaka mobilizacija katoličke štampe, koja mora doprijeti u svaki i najmanji katolički kutić, može da nas očuva i obrani od te paklene strahovlade bezvjerskog. Zato nam prvi dani nove godine moraju biti ispunjeni brigom i nastojanjem, da se u svakoj katoličkoj kući udomi katolička štampa, pa da svaki svijesni katolik postane preplatnikom barem jednoga katoličkog lista. Gdje se ne bude čitalo katoličko štivo, tamo će probitati bezvjerska štampa katoličku frontu. Zato nastojmo, da katolička štampa zapo-sjedne sve, što je katoličko, jer samo gdje ona bude, bit će navala bezvjerske štampe suzbijena. Preplatimo se odmah u prvom tjednu nove godine barem na jedan katolički list! Nadimo katoličkoj štampi što više preplatnika i čitatelja! Posvetimo apostolskomu radu za širenje katoličke štampe početak nove godine!

Pjevo Društvo.

DAROVI

Za sv. Mise. Benkovac IH 25, Čikago FP 3 dol., Detroit Mich. ACL 4 dol
Sv. Ivan Zelina IČ 10 Trogir FZ 20 Varaždin VH 20.

Za Svetište Srca Isusova: Brdovec MB 10 Celje KK 250 Kamenica LS 20
Koprivnica TO 25 AS 50 Korčula FSF 20 Križevci 25 Leskovac Barilov. AJ 40
Mačkovac MA 20 Močila SC 6 Novska NL 40 Ruševina JB 25 Semeljci LV 100
Spilt KP 25 Sutivan 30 Sv. Jana VH 8 Sv. Ivan Zel. PJ 25 Tarjanci ST 30 Vela-luka DS 25 JA 10 Zagreb MK 40 TV 1 dol. Zagreb za zvona VV 10

Na čast sv. Terezije od Malog Isusa: Cappar City FG 5 dol.

Za raširenenje Glasnika: Bakar TM 5 Beničanci JV 40 AV 10 Beograd NN 20
Bihac TS 10 Bošnjaci AN 10 Brezovac Davor JK 50 Brežice EH 16 Cirkovljani GJ 5 Durići EM 20 Dubačac župni ured 20 Dubravčak AL 25 Fužine ZM 25
Karlovci srem. IE 88 Krasnica IP 8 Kutjevo SR 50 Lipik AR 30 Lonjica donja ŠM 50 Mitrovica Srem, KS 50 Petrovaradin JP 20 Piljenece AG 40 Sombor SK 100 Split KP 25 pobožna duša 20 Starigrad na H. LR 20 FP 30 St. Perkovci SG 25 Stolac KF 66 Stubica gor. JČ 25 Subotica LB 50 JI 10 Suhopolje WM 10
Sv. Šimun SJ 10 Šemovci MN 8 MC 20 Švarča AP 100 Trogir FZ 28 Varaždin SH 10 VH 100 Varaždinske Topl. MV 12 Zagreb FM 10 Zemun R 30 Županja MB 50

Za misije među poganim: Bakar TM 10 Celje KS 10 Capper City FG 1 dol Cilići Djev. društvo 120 Lanjica donja ŠM 50 Močile SC 50 Sv. Šimun ŠJ 10 Varaždin NN 50 Zemun JO 50 Bakar TM za krštenje poganceta im. Gema 100 Sv. Djetinjstvo za pogansku djecu sabrano među mlađeži D. 21, 18, 41, 10

Za Malo sjemenište u Travniku: St Louis Mrs. K. 25 dolara Celje KS 10 Zagreb VV 10 ČP 26.

Za Langov dom: Osijek TZ 100

Za kruh sv. Antuna: Cirkovljani GJ 5 Jezerana AV 200 Kutjevo RH 100
Mitrovica KS 50 Novska NL 10 Viličselo MH 50 Zagreb KC 10 ZP 100 Jastrebarsko AB 25 za svjeće.

Dostoj se Gospode, naplatiti svima, koji nam dobro čine, životom vječnim!

Urednik: M. Pavelić D. L.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. L., rektor
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — Antun Allirević D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Veljača 1927.

Br. 2.

NAPRIJED, MLADIĆI, ZA SV. ALOJZIJEM!

Nakana Apostolstva molitve u veljači, blagoslovljena od sv. Oca.

Tri putnika prispjela za ljute ljetne žege k izvoru. Kad ugasiše žedu, stadoše se razgledavati i opaziše na stijeni natpis: »Budi sličan ovomu vrelu«. — Što znaće te riječi?

Prvi, čovjek srednje dobi, po zanimanju trgovac, taknu se kese, što ju je nosio na sebi, i povika: »Pogodio sam! Voda se u izvoru sastoji od tisuća i tisuća kapljica. Ona teče dalje kao sitan potočić, biva pomalo sve veća, postaje potok, rječica i napokon velika rijeka. Budi i ti takav: skupljaj novčić po novčić pa ćeš stalno doći do velikoga bogatstva. To hoće da kažu riječi: Budi sličan ovomu vrelu«. — »Ne«, usprotivi se drugi, učenjak duge bijele brade i stavi prst na čelo, »nipošto! Budi sličan ovomu vrelu, to će reći: skupljaj znanje, kap po kap, pa ćeš jednom doći do velike učenosti«. — »A meni te riječi govore nešto posve drugo«, javi se mladić, kojemu se lice sjalo od nedužnosti i radosti. »Budi sličan ovomu vrelu — to znači budi čist i prema svakomu dobrar kao ova voda. Ta to je i nauka moje drage majke! I trgovac i učenjak nikom ponikoše i mladiću pravo dadoše.

Crkva je Kristova majka sv. čistoće, majka i nebrojenih čistih mladića. Među svim se pak tima ističe osobitim čarom njezino izvanredno dijete — sv. Alojzije. To je mladić s dušom čistijom od najčistijega vrela, s dušom punom silne dobrote, koja se očituje poglavito u pobožnosti i ljubavi prema bližnjemu. K njemu oči i srca, hrvatski katolički mladići!

Čist ko izvor-voda.

Sv. je Alojzije, po svjedočanstvu svoga isповједника bl. Bellarmina, bio tako sretan, da nikad ni najmanja nečista napast nije uzbudila djevičanskoga mira njegove duše. Pa ipak on ne drži, da je siguran u toj stvari, već se s najvećom pažljivošću oboružava i utvrđuje, a sve to od straha, da mu ne bi svijet ukrao dragocjenoga bisera čistoće. On svoje tijelo bez milosrda bičuje, nosi pod odijelom kostrijet i željezni bodljikavi pojas, meku postelu pretvara u mučnu ložnicu stavljajući u nju komadiće drveta, oštro posti tri puta na tjedan, pazi s čudesnom skrbi na svoja osjećala, osobito na oči. Takvim trudom i naprezanjem pokori on posve svoje tijelo i tako ga podloži duhu, da su ga nazivali »čovjekom bez tijela«, »anđelom u tijelu«.

Nisu svi ljudi zvani da budu Alojziji, ali su svi zvani, da gospoduju nad nižim dijelom u sebi, nad svojim »živinskim čovjekom«, kako veli sv. Pavao. A to nije laka stvar, napose ne u naše dane, gdje svijet posvud meće svoje gadne zamke, da uhvati mlade duše. Besramne slike i knjige, besavjesne novine, sramotne riječi i pjesme, da i ne govorim o mnoštvu bestidnih ljudi i žena, pa o nepristojnoj modi, u kojoj danas bez žacanja ide mlađi ženski svijet i iz katoličkih kuća — sve to vreba na nedužnu mladiću kod kuće i vani, u gradu i selu, u školi i radionicici, u društvu i na osami. A ti vanjski napasnici nalaze strašnog unutrašnjega saveznika, zlu požudu, koja se u mlađoj dobji javlja s velikom silom.

Što da tu radiš, mladi čovječe?

Nije ovo pitanje upravljeno mladosti, koja je okrenula leđa Kristu, koja ljubi samo sebe i uživa u kaljuži. Ne njih, već tebe pitam, koji se uzvijaš nad oblake ko orao, koji u današnje žle dane snuješ o junačkoj borbi za vjeru raspetoga Boga i za naš izmučeni, isisavani, izvarani narod. Mladići bez čistoće kukavci su, robovi svoje strasti, nesposobni za višu ljubav i za ovakav veliki posao, kakav tebe čeka. Čistoća daje umu bistrinu, duhu polet, volji slobodu, snagu i smionost, srcu radost, tijelu krepčinu. Što dakle da radiš? Podi za Alojzijem, budi čist! Ako si očuvao nedužnost, pazi je ko škrtač blago, ako si posurnuo, digni sel! Upri sve sile, izvojuj uz pomoć Božju tu prvu i najtežu pobjedu nad samim sobom, nad strašću, i postat ćeš sposoban, da pobijediš sve neprijatelje.

Idi za Alojzijem! Ne će i ne može svak oštro postiti i bičevati se kao on, ali svak može paziti na svoje oči, da ne gledaju i ne čitaju snega, što vodi do grijeha; svak može zatvoriti uši svoje zavodljivim riječima; svak može zauzdati svoj jezik, da ne govori onoga, što vrijeda stid. Čini to i ta pažnja na osjećala bit će ti čvrstim sklopom protiv napasti. No da se još bolje oboružaš za tu veliku borbu, naslijeduj Alojzija u pobožnosti. On je bio

Pobožan kao andeo.

Alojzije gori ko voštanica na oltaru ljubavi Božje. Ta ljubav štiti više od svega njegovu čistoću. On svagdje na Boga misli, s Bogom druguje; osobito ga privlači k sebi Presveti Sakramenat. Sav njegov

životiza prve mu pričesti i nije drugo nego neprestana priprava izahvala za sv. Pričest.

Mladi čovječe, idi za sv. Alojzijem! Ne doduše, da provodiš cijele noći u nebeskom slatkom razmišljanju, nego da postigneš stalnu, jaku ljubav prema Bogu. Ta je ljubav duša pobožnosti, a pobožnost ti je prijeđko potrebna, ako hoćeš da budeš čist. Tko će ti dati snage, da svlađaš napasti, ako ne Krist? Dakle: moli, čitaj pobožne knjige, ispituj svaki večer svoju savjest, nauči se razmišljati, često pristupaj k sv. sakramentima. S kolikim se je kajanjem ispunjavao nedužni Alojzije, kako je čeznuo za sv. pričesti, tim božanskim izvorom sve milosti i sve ljubavi. Ne daj se zavesti lažnim stidom onih, koji imaju vjeru, ali se boje to pokazati, da im se ne bi tko rugao, da su pobožnjaci. Idi za Alojzijem, budi pobožan!

No još se jedna stvar ističe na andeoskom mladiću, koju treba da osobito nasljeđuju mladi ljudi: bio je on

Pun ljubavi k bližnjemu.

Još u nježnoj djetinjoj dobi vrši Alojzije djela duhovnoga milosrđa. Djeci, slugama, siromasima govori o Kristu; miri svadene, kori nepristojne, potiče sve na dobro. Od želje da spasava besmrtnе duše stupa u Družbu Isusovu. Tu pali srca mlađih svojih drugova ognjem, kojim je njega sama zapalilo Srce Sina Božjega, s andeoskim milosrđem njeguje bolesnike, pomaže siromaha. Ta mu divna ljubav zadaje i smrt: zaboravljujući potpuno na sebe sama za kužne bolesti, dvori okužene, prenosi u bolnicu na svojim ledima jednog takvog patnika, dobiva sam bolest i umire u cvijetu mladosti. O divne smrti!

Mladi prijatelju, ostavi ovu ili onu zabavu, na koju te zovu i podi, pohodi kogje bolesnika, siromaha. Koliko je danas bijede po gradovima i selima! Idi k njima, tješi, pomaži, govori im o raspetom našem Bogu, budi vjeru i ufanje u jadnim srcima, koja su na nj zaboravila, očajala. Duh i tijelo će ti se pri tom bolje okrijepiti nego na ne znam kakvoj zabavi, srce će ti osjetiti radost i utjehu nebesku, očuvat ćeš se od mnogih napasti, duša će ti se zanijeti za uzvišenije stvari, postajat ćeš sve bolji, sve miliji Bogu. Bit ćeš onda jaki štit i sjajni ures divnoj zaručnici Isusa Krista, svetoj našoj Majci Crkvi rimokatoličkoj; bit ćeš uzdanje, utjeha i ponos dragoj našoj domovini Hrvatskoj.

Milan Pavelić D. L.

ZA PRAVICU I SLOBODU.

U republici Meksiku u Srednjoj Americi bezbožni predsjednik Calles i njegovi lopovski bašibozuci zatiru slobodu i gaze pravicu naše katoličke braće i uopće svih, koji do vjere drže. Šaka oružanih silnika otimlje vjernom narodu crkve, škole, samostane, bolnice, sirotišta. Ali katolici ne ostaju skrštenih ruku: oni se bore zakonitim sredstvima za slobodu. Među ostalim osnovaše »Savez za obranu vjerske slobode«. Taj Savez vodi obranu veoma uspješno pa će sigurno i pobijediti. Boljševička meksikanska vlada zatvara Savezove vode, ali na njihovo mjesto stupaju drugi jednakom oduševljeni za svetu stvar vjerske slobode i jednakom spremni na najveće žrtve. Evo ovdje donosimo hrvatski prijevod jednog letaka, što ga je Savez rasjao po cijeloj državi.

Isus Krist živi.

Jesi li katolik? Onda čitaj ovo! Nisi li katolik, ne će te zanimati.

Muževi koji niste kukavice! Žene, koje se ne bojite bombe, tamnice ni muka! Vas pozivamo, da pokažete otvoreno svoju ljubav k Bogu i da noseći kakav vjerski znak pokažete njim, da osudujete okrutne naredbe izdane protiv naše vjere.

Katolicil Nero — okrutni car rimski — otiašao je za vazduh! Kaligula je umro! Dioklecijana je nestalo! Tako će svršiti svi dušmani Crkve!

Samo Bog ne umire, a ne će umrijeti ni njegova Crkva! Isus tivi! Isus pobjeduje! Isus vlada!

Hvala Vam, gospodine Callesu!

Mi smo katolici dužni da vam javno zahvalimo. Kako da ne iskažemo, koliku imamo sreću i korist od vašeg zlobnog proganjanja? Moramo priznati, da je baš vas Bog izabrao oruđem za svoje divne ciljeve, i vi ste pridonijeli povećanju Njegove slave više nego ikoji misijonar u Meksiku. Zato: hvala vam!

Prije se nije mogla postignuti ni sloga katolika, a danas se eto katolištvo uzdiglo do tolike pobožnosti i tolikoga žara, da nema srca, koje bi ostalo hladno.

Dogodila su se najteža i posve nenadana obraćenja. Dobri su katolici postali bolji.

Zli katolici, licemjeri, ostali su daleko od kuće Božje. Crkva je nesamo pokazala da je dobra i mudra, ona je i posvjedočila, da ne mari za zemaljske stvari: uz jednostavan je i miran protest izgubila više od pet tisuća hramova, samo nije htjela da izgubi ni jedne točkice u svojoj uzvišenoj i strogoj knjigi časti.

Kao da je Duhovski oblak prošao povrh našega naroda. Neočekivane dokaze junaštva dadoše muževi, plemenite žene, mlade djevojke, koje ste vi dali zatvoriti i progoniti, jer su branili slobodu, savjesti i mišljenja.

Vi ste htjeli imati revoluciju, da nas možete iskorijeniti oružjem.

Mi smo vam dokazali, da se Kristova Crkva može i bez oružja braniti i osvajati. Mi znamo, da u ovoj nametnutoj nam borbi naši pravi napadači nisu ljudi od krvi i mesa, nego dusi tame i neznanja. Vi ste samo plamena strelica, iznova odapeta u Srce Krista Spasitelja, slična Longinovu kopljtu, a Isus je iznova zajamčio milosrd. tvojim ranama.

Bog je dopustio, da vam se srce okamenilo pa će se na stijenama vaših prsiju podići Njegovo prijestolje, i odatle ćemo gledati, kako Isus osvaja, kako Isus pobeduje, kako Isus vlada.

Vi ste minule nedjelje dali održati jednu smiješnu demonstraciju, a mi smo katolici kroz više sedmica vršili vjerske čine, svojom slobodnom voljom. Diljem cijele republike svaki je dan bilo sve više isповijedi, bilo ih je napokon na milijune. Svaki su se dan množili sve gorljiviji naši pristaše, puni ljubavi i skrušenosti: vi ste pak dali bjeđodani dokaz, da ste mrski samim svojim službenicima.

Dokaz je u tom, što ste se vi i vaši bolješevički pristaše iz radničkoga staleža morali tisućama činovnika prijetiti otpustom iz službe, ne bi li bar ovako postigli da bude kakav takav broj svijeta u vašim povorci. Ona se sastojala od ljudi, koji su šuteći i sa stidom u licu strpili ulicama, koji su više žalosni i protestirajući nego zanosno žalili za vama.

FRAMASUNI ILI SLOBODNI ZIDARI.

Imali su 12. rujna 1926. u Beogradu kongres »Saveza slobodnog zidara« čitavoga svijeta. Zastupano je bilo 15 evropskih i američkih država. Na tom kongresu vijećali su, kako će poraditi što više za slobodnu zidariju na cijelom svijetu a napose u našoj državi.

Tko su slobodni zidari?

To su članovi »slokoknozidarskih društava«. Zovu svoja društva i »ložama« a sebe svjetskim imenom »framasoni«. To im je ime odatle, što vele, da hoće da sazidaju neki veličanstveni duhovni hram »slobode, prosvjete i ljubavi«, ali sve to bez Boga i vjere. Prisvojiše stoga i ime »sinovi svijetla« pa »društvo prijatelja ljudskog roda«. Jedan drugoga zove bratom pa se baš u Beogradu tobože pomiriše i izlubiše zavadena braća njemačkih i francuskih teža. Znak im je trotočka u obliku trokuta. Imaju i drugih tajnih znakova. Jedan je od njih voda i taj skupa s nekoliko svojih pouzdanika zna sve framasunske tajne, a drugi znadu malo ili ništa. Rašireni su danas po svem svijetu i imade ih 5 milijuna, kako sami vele.

Što hoće slobodni zidari?

Toga nikomu ne kazuju. To je tajno udruženje pa sakriva sve svoje. Znadu kadikad i hotimice turiti u svijet kojekakove neistinite vijesti o sebi, da onda tobože mogu reći: »Eto, gledajte, kako lažu na nas. Nismo mi takvi!«

Lijepo govore o nekom »čovjekoljublju«, pobratimstvu svih ljudi. Sire »slobodnu misao«, neposluh Božjim i crkvenim zapovijedima, dakle potpunu slobodu volje i savjesti ili pravije, razuzdanost. Po njihovu su mišljenju »sve vjere jednake«. Sve se ovo baca onako, da se sakrije ono pravo zrno njihovo. Oni zaprave rade svom parom na tom, da unište katoličku Crkvu. Na mjesto njezino stvorit će neku svoju »crkvu« za sve ljude. I ta će crkva biti bez Boga i vjere. Ako bude u njoj kakova vjera, bit će to smjesa svih vjera. Svakogde, gdje se što radi protiv Crkve, imaju svoj dio i framasuni. Sami kažu, da je njihovo djelo revolucija zloglasnoga Ferrera i proganjanje redovnika u Barceloni (Spanjolska), svi francuski protivjerski zakoni kano i ova zadnja borba protiv katolicizma u Meksiku. Prošle godine htjeli su uništiti sve kat. škole u Sjever. Americi, ali ih je odbilo vrhovno sudište američko, dokazujući, da je to protiv ustava. U nas se framasuni sve više unože. Ima njihovih loža na pretek u Beogradu i Zagrebu. Otkako su se oni razmahali u nas, sve se više ugnjetava i katolička Crkva. Valida se u tom pravcu puno odlučivalo na zadnjem sastanku u Beogradu. Doskora ćemo to osjetiti.

Uništenje Crkve je svrha loža. Tomu mora sve drugo pomagati. Zato loža i u nas nastoji zakupiti svu štampu, jer je to sila, kojom može Crkvi puno naškoditi. Kako Crkva temelji svoj odgoj na obitelji, a u obitelji je mati čuvarica vjere i čudoređa i odgojiteljica, nastoji loža da sadašnjom ženskom nošnjom ubija u žene stid. Padne li stid, lako je s drugim. Svemu će ovomu puno pomoći raskalašeni kino. Njemu je dužnost osvojiti mlađi, napose muški svijet, da se ne gubi u »starnim« kongregacijama. Eto odakle je ova moda, toliko opaka štampa i kina. Sve je to po planu, a taj je plan iznijela t. j. objelodanila jedna talijanska loža.

Što da radimo protiv slobodnih zidara?

Kaže nam sv. Otac Lav XIII. 1. »Skinite loži s lica obrazinu, u koju se sakriva i pokažite je u pravom svijetu. Nek o tom svako drugoga pouči.

2. Ostajmo vjerni Crkvi katoličkoj i njezinim naredbama. Crkva zna, što hoće i zašto to hoće. Nju vodi Duh Sveti pa je ne može nitko prevariti.

3. Po nauci kat. Crkve brinimo se za vjerski odgoj kat. mlađe. Nastojmo, da se djevojke odgajaju u čednosti i poštenju, mlađići u radu i štednji. Pazimo što čitamo i bježimo od kina. Novina i kino valja da služi spasu duše pa Bogu na slavu, kao i sve drugo od Boga stvoreno. Napokon molimo, da svi ljudi upoznaju, da će nas samo istina spasiti i da je ta istina u Crkvi katoličkoj.

Josip Müller D. L.

ISUS ZOVE IVANA.

U prvom poglavljju svoga evandelja zorno crta sv. Ivan, kako ga je Isus pozvao u apostole, u svećenike. Bilo je u doba, kad je Ivan Krstitelj, preteča Gospodinov, krštavao u Betaniji s onu stranu Jordana. Jednog jutra stajao Krstitelj sa dvojicom učenika Ivanom i Andrijom. Duk su bili u razgovoru, ugledaše Isusa, koji je baš taj čas naišao onuda.

Eno Jaganica Božjega, pokaza Krstitelj Isusa mladom Ivanu i drugu mu Andriji. Obojica smješta krenuše za Gospodinom. Isus se domala obazre i videći da idu za njim, ljubazno ih upita:

— Što želite?

— Učitelju, odgovoriše, kaži nam, gdje stanuješ?

— Dodite i vidite!

I dodoše i vidješe i ostadoše kod Njega taj dan. A znamo dobro, da Mu ostadoše vjerni do zadnjega daha.

U vrijeme kad je veliki Preteča Isusov molitvom, postom i propovijedanjem pripravljao puteve Gospodnje, znalo se je za Jaganicu Božjega samo u Nazaretu i uz Jordan. Ali danas kad su putevi Gospodnji razvedeni svuda po svijetu — pa i po našoj domovini — Jaganicac Božji hoda i stanuje u nama i među nama. On i danas traži, odabire mlada srca koja ga ljube: — Dodite i vidite — baš onako kao nekoć Ivana i Andriju. Pa budući da želi izvesti što više poslenika na veliku žetvu spasenja duša, On ne prestaje šiljati po našim selima i gradovima preteče, glasnike svetoga zvanja, da mu pozovu najzlatniji dio mladosti hrvatske, neka dode i vidi gdje stanuje Jaganicac Božji. — Dodite i vidite!

To je onaj poziv, što ga čuje dječak, mladić iz usta svoga katoličkog oca ili kršćanske majke, koja je sina još od zipke odhranjujeva za Boga, pa će mu jednoga dana kao majka reći: Sinko, sloboden si, možeš biti što hoćeš; ali majka bi bila najsretnija, kad bi te jednom ugledala kod oltara.

To je onaj poziv, što ga čuje dječak, mladić iz usta g. župnika, kapelana, katehete, brata, sestre, prijatelja, učitelja. Oni otkriju u mlađoj duši pup duhovnoga znanja: nevinost, čednost, nadarenost, ljubav k Euharistiji, bl. Gospu, molitvi, Crkvi, svećenstvu, redovništvu,

misijama itd., pa mu reknu pouzdano: Bog te zove u svećenike; moli se, pričešćuj se, razmišljaj i odazovi se.

To je onaj poziv, što ga osjeti dječak, mladić motreći s radošću misnika kod oltara, u ispovijedaonici, na propovijedaonci. Navlastito, ako je taj misnik njegov rodak, znanac, dobročinitelj. Gledajući ga stane misliti: Zašto ne bi i ti na oltar, u ispovijedaoniku, na propovijedaoniku?

To je onaj poziv, što ga čuje dječak, mladić gledajući pokvarjenost oko sebe: možda oca bezbožnika, majku nemajku, prijatelja propalicu, zavičaj u opačini, možda cijelu domovinu ugrezlu u pokvarjenost. Gleda on to i promišlja: Bože moj, kako sve srće u grijehi! Sto će biti od mene, od moga oca, majke, zavičaja, domovine? I pomisao na sebe, da se sačuva od zla i osigura za vječnost, pa ljubav prema roditeljima i otadžbini odgovara mu: U svećeničkom ćeš staležu biti najsigurniji i najviše ćeš pomoći onima, koje voliš — ta davat ćeš im Jagajnca Božjega, koji skida grjehe s oca, majke... domovine!

To je onaj poziv, što ga čuje dječak, mladić sretajući siromahe, umiruće, kojima nitko osim svećenika ne će i ne može da pomogne i čiji ga bolni pogled pita i prosi: mladiću, zašto ti ne bi bio svećenik — samaritanac, koji nam jedini može utišati boli i dopremiti nas u vječni gostinjac?

To je također onaj poziv, što ga čuje dječak, mladić čitajući dobro štivo, koje mu priča o veličini, o sigurnosti, o požrtvovnosti o mukama, o uspjesima svećenika, misjonara, mučenika; gdje na svakoj strani među redcima čuje onu Augustinovu: Kad su mogli ovi i ove, zašto ne bi i ti, Augustine!

A nemojte misliti, mlađi prijatelji, da ove misli same od sebe dolaze i prolaze. Gledajte stotine drugova, koji su s vama u istoj kući, školi, selu, gradu; koji slušaju, gledaju, čitaju, govore isto što i vi. Eto njima nikad ne dolaze takve misli ni takvi osjećaji. I ako kada misle na budućnost, misle samo o bogatstvu, ženidbi, odličnoj službi. Da kojiput iznenada zapitaš koga od stotine takvih vršnjaka: Druže, bi li ti u svećenike? Taj bi ti odvratio: Ne, nije to za me. —

Reci mi ti mlađi prijatelju, koji toliko voliš križ, hostiju, kalež, svećeničku haljinu, kako to, da ti i tvoj brat, premda imate iste roditelje, učitelje, knjige, drugove, razgovore, nemate ipak iste misli, iste uzore: ti bi htio u svećenike, misjonare, a tvoj brat, koji je zasad možda i bolji nego ti, zazire od toga kao od napasti. Zato jer tvoj brat nema poziva. On se ne može odazivati, kad ga nitko ne zove. Glas Krstiteljev u Jordanu: Evo Jagajnca Božjega, čuli su ne samo Ivan i Andrija, već i mnogi farizeji, svećenici, levite, vojnici, carinici i drugi. Ipak samo ova dva prijatelja razumješe u onim riječima poziv te podože za Isusom. Nije to bila pusta radoznalost lakočnih ljudi, već radoznalost razumna, koja je spremna vršiti u svemu svetu volju Božju. — Gospodine, što hoćeš, da činim? I kad su vidjeli tko je, kakav je Isus, što hoće i zašto ih poziva, zadadoše mu riječ vjernosti i ljubavi zauvijek.

Što je poziv u svećenički stalež? Jest kucaj prsta Božjega na vratima mlađe duše. Isprrva možda tih i blag, a sa mjesecima i godinama sve jači i češći. Ako dakle, mlađi prijatelji, čujete i osjećate kucaj na svojim vratima, nemojte biti tvrdi, da Mu ne biste otvorili i odgovarali. Međutim molite se puno, pristupajte što češće k stolu Gospodnjem, štujte iskreno bl. Gospu, sv. Alojziju i sv. Stanka, pitajte za savjet pobožna svećenika. I dok vaši drugovi gube dane u romanima i zločestim kinima, istražujući strastveno tajne one ljubavi, kojoj je izvorom tijelo i krv, gledajte vi, čitajte i istražujte tajne nadnaravne Ljubavi, kojoj je izvorom Tijelo i Krv Isusova. Zdravo Tijelo Isusovo, na oltaru posvećeno!

Mnogo je godina prošlo od onoga dana, kad je mlađi Ivan sa Andrijom bio pozvan, došao, video i ostao cito dan u stanu Isusovu. Ali onaj slatki čas sastanka i poziva nije mogao nikad zaboraviti, ier kad je iza pedeset i više godina pisao sveto Evandelje, sjećao se je kao jučer onog dana i satá: »Dodoše i vidješe, gdje je stanovaov i ostadoše kod njega onaj dan. A bijaše to oko deset sati. (Lvt. 1, 39).

F. Zec-Baškarad D. I.

UZORNA SREDNJSKOLSKA MLADEŽ.

O dvjestotoj godišnjici gimnazije u Slav. Požegi.

Požešku gimnaziju počeše zapravo već 1709. Isusovci. Do 1726 dobila je ona 6 razreda i time postala potpuna, a ujedno se te godine preselila u novu zgradu — današnji stariji dio samostana ss. milosrdnica u Požegi. Kasnije su Isusovci ovoj gimnaziji pripojili filozofsku akademiju s dva razreda i bogoslovno učilište isto tako s dva godišta. Tako je naša ravna Slavonija imala zapravo već tada svoje sveučilište. Profesorima su na toj gimnaziji bili Isusovci sve do 1773., do ukinuća isusovačkoga reda. Gimnazija je prelazila iz ruke u ruku, dok je napokon nije 1863. preuzela hrvatska zemaljska vlada i otada se trajno nalazi u svjetovnim rukama. — Još su Isusovci osnovali na toj gimnaziji Marijinu kongregaciju gimnazijalaca, a dekretom nadb. duh. stola zagrebačkog osnovana je 1919. i Marijina kongregacija gimnazijalki. Ove su kongregacije imale najprije svoje gimnastičke sekciye, koje su se kasnije razvile u samostalna društva: »Hrv. kat. dački Orao« i »Hrv. kat. dačka Orlica«.

Na 17. prosinca prošle godine slavila je ta gimnazija dvijestotu godišnjicu svoga rada i života. Koliko je važna ova slava, toliko je važan i način, kojim je provedena. Nekoliko dana prije proslave izjavila se sveukupna rimokatolička gimnazijalska mladež obojega spola svome kateheti, da želi na dan proslave pristupiti zajednički k sv. pričesti. Kamo sreće, da je ovakvo daštvo po svim našim gimnazijama i ostalim srednjim školama!

Rečenoga dana počela je proslava svečanom sv. misom. I g kateheti i đaci složili su se u tom, da je to glavni dio proslave. Za

vrijeme sv. mise dijelila su dva svećenika sv. pričest, kojoj pristupilo preko 400 rimokat daka obojega spola. Divan je to bio prizor; daci su tim javno očitovali svoju vjeru, javno, pred vlastima i građanstvom pokazali, da jesu i hoće i nadalje biti samo Kristovi. Jednaki odraz dječje nedužnosti video se na licu i malog prvoškolca i velikog ozbiljnog maturanta. Ovaj se dio proslave sviju najdublje dojmio.

Nakon sv. mise u 10½ sati održana je svečana akademija, gdje je govorio g. nadzornik i izaslanik ministarstva prosvjete. Jedan je maturant kratko ali vrlo lijepo prikazao povijest gimnazije. Daci i dački zborovi izvodili su više biranih glazbenih komada i to tako da je ta akademija — odlično priredena — postigla i zamjerno velik moralni uspjeh.

Nakon akademije otvorio je gimnaziski direktor g. Fr. Bauer svečanim govorom gimnazisku izložbu. Ta izložba pobuđuje svestrano zanimanje. Na stolovima su lijepo poredane mnogobrojne knjige, djela učenih glava, no na jednom stolu nalazi se nešto, što će nas se možda od svega najugodnije dojmiti, a to su sitni darovi Marijinik kongreganista. Možda te raspravice, pjesnice i crtice itd. ne idu ovamo uz one učene knjige, kojih pisci zastupaju sve nauke od bogoslovja i mudroslavlja pa do računstva i prirodopisa. Možda su daci nećedni, kada kraj djela svjetskih učenjaka stavljaju svoje skromne članke? Ne, nijesu zacijselo! Ta i oni svjetski učenjaci počeli su ovakim malim radovima, i njima su — kao i ovi daci — više očitovali svoju dobru volju i srce, nego savršena djela. Ovakvi su sitni radovi početak i priprava za one velike.

Navečer u 8 sati predstavljali su daci Molićeva »Škrca« pod vodstvom gimnaziskoga katehete dra Pintara. Uspjeh je predstave velik. Neki su kod prikazivanja pokazali upravo umjetnički talenat. Svojim je lijepim uspjehom požeško daštvo samo još više predobilо srca građanstva. Ono i zaslužuje naklonost i ljubav sviju: zaslužuje to svoјim čestitim životom, marljivošću i radinošću.

Velik dio požeškoga daštva prima svaki dan sv. pričest, a po nedjeljama se kod svoje sv. mise naizmjence pričešćuju čitavi razredi. Kako bi bila sretna naša domovina Hrvatska, da je sve njeni daštve i sva njeni mladež takova! Neka Presv. Srce izlije obilje nebeskoga blagoslova na požeške gimnazijalce i njihove profesore! G. V.

MARIJA IH JAČILA.

Zarobili Turci tri odlične djevojke Amu, Lujzu i Luciju iz obitelji Filipovića, pa ih odveli u Livno paši Mustafi Afiru. Zanese se paša s njihove ljestvica pa ih stade milo za se nagovarati. Da bolje uspije hvali im vjeru Muhamedovu i obećava svaku sreću i slast. Ali one stoje plaho i nijemo držeći se čvrsto jedna druge, a ni okom da bi pašu pogledale. Ljutit im se paša grozi mukama i smrću, a nevine se djevojke sve jače skupa drže prebirući zrnca krunice.

Bijesan paša zapovjedi, neka ih privežu za rep najpomamnijemu konju, da ih okolo vucari. Žarka rumen oblige blijede djevojke i one se srdačnom molitvom preporuče Bogu. Dovedu bijesna pastuha, koji sve u propanj skače i pjeni se. No kad privezali djevojke postade krotak i okrećuć glavu k njima htjede da ih miluje. Udaraju sluge po paripu, ali on se ne miče s mjesta. Sakupljeni se narod tome divi; kršćani potiho Bogu hvale, a Turke groza hvata.

Tad bace djevojke u najdublju tamnicu, da od glada skapaju. Radosno se one spuste u strahovitu tamu, jer im je dušama svijetlica nebeska svjetlost. Sesnaest dana prode, da nitko ne prigleda k njima niti se od njih ču glas.

Trebalo je otvoriti tamnicu za nove mučenike. Poviriše malo unutra i u jednom kutu opaze tri mučenice, kako zagrljene nepomično stoje. Nitko se ne usudi unići. Dozvaše njihova strica, koji se bio nažalost poturčio i zvao Muhamedbeg.

»Ano, Ano! jeste li još žive?« zovnu on.

»Jesmo« javiše se ko andeoski glasovi.

»Hoćete li napolje?« nastavi on uzbudeno.

»O ne, nama je ovdje dobro; ali ako je Božja volja, mi se ne kramimo.«

»Spustiše ljestve i eto po njima lebde djevojke ko tri andela. Držeći se jedna za drugu popeše se gore i stadoše oborenih očiju.

Cudan sjaj sijevaše s njih. To ne bijahu više ljudska bića. Sam paša protrnu od straha i poštovanja gledajući ih, te stade misliti, da ih pokloni samome sultalu.

Jadni odmetnik stric uze ih nagovarati, da krenu vjerom. »Sjednite draga djeco, i čujte«, započe on. Djevojke ostanu nepomične s krunicom u ruci i odgovore:

»Striče, mi nijesmo umorne, nama se žuri da nastavimo svoj put.«

»Kakav put?«

»Put u nebo!«

»Naužijte se prije svjetla!«

»Naša sreća je Isus; za njega ćemo rado umrijeti.«

I prigušće glavu i proliše krv. Krunice pak, to jedino oružje svoje, krvlju mučeničkom proškropljene poniješe sobom u grob. One ih vezale s Gospom za života, s njima se popeše u blaženu vječnost. —

UČITELJ OBRAĆENIK O SVOM OBRAĆENJU.

U listopadu prošle godine slavilo je mjesto Vossevangen u Norveškoj 30 godišnjicu svoje pučke škole, što ju je podigao pučki učitelj pisac Lars Eskeland, koji je ostavio luteranstvo i stupio u katoličku Crkvu. Sva je norveška štampa bez izuzetka slavila toga odličnog učitelja mladeži, sam mu je norveški kralj o toj 30 godišnjici poslao zlatnu medalju za zasluge. Kod jedne slave, što je prirediše njemu u čast, iznio je plemeniti učitelj pred svim svijetom — bili su tu gotovo sami lutorani, jer katolika u svoj Norveškoj ima tek nekoliko hiljada — razloge, koji su ga naveli, da stupa u katoličku Crkvu. »Nisam nisam,« reče, »biti u crkvi, u kojoj jedni misle o Isusu Kristu ovako, drugi onako — jedni ga drže za Boga, drugi samo za mudra čovjeka. — Naše se sadanje doba mora baciti na koljena pred božanskom Osobom Kristovom, da nam on svojom neizmjernom ljubavi dode u pomoć, a ne treba nam nipošto pravdanja o njegovoj Osobi. Od toga natezanja i prepiranja o Kristu nikakve koristi, i za kršćane te upravo ludo ulaziti u takvu borbu. Naša je dužnost da gledamo Krista onakva, kakav jest. Ja hoću da imam u Crkvi mir; taj mir daje samo jedna jedincata Crkva, a to je ona, koja ima već 1900 godina. U njoj se ne prepiru, tko je Krist — svaki Ga pravi katolik drži za uno, što On jest, za Sina Božjega i Boga. — Drugi razlog, što sam stupio u rimokatoličku Crkvu jest taj: ja ne mogu živjeti bez svete ispunjene. (Lutorani su zabacili sakramenat pokore, nemaju ispunjeni). — Ovakih evo na tisuće dolaze danas u Crkvu Kristovu. A kakvi su koji od nje otpadaju? Onakvi, koji su joj bili samo na sramotu, kod nas najobičnije nevaljali svećenici, koji otpadoše, da se mogu ženiti i nevaljali svjetovnjaci, da se mogu za živa ženidbenog fruga po drugi put vjenčati.

PAS I ČOVJEK.

Velim izričito prije pas a onda tek čovjek. Zašto? Evo.

Šetam svojim običnim putom na šalati, s brevijarom u ruci. Tu sretnom mlađeg čovjeka, vidim da »dresira« dva psa. Uči ih poslušnosti. U ruci mu korbač i s njim »radi«. Maše, puca pa i udara. Pse pušta da idu od njega, odbije, a najednoč zavikne: Natrag! I psi razumiju, odmah se okrenu obojica i dotrče k njemu. I čovjek zapovijeda, a psi slušaju: »Ovamo, bliže, posve ovamo!« Psi slušaju, »Lezi, bliže, lezi; gubicu dolje!« Slušaju. Ako ne slušaju, eto korbač čini svoje. Kad pas zacvili, jer ga je opleo korbačem, zapovijeda čovjek umah: »Mir, tiho, šuti!« I pas je miran, leži do nogu gospodarima i šuti. Ustane i otrči veselo istom onda, kad mu je gospodar dopustio. Eto psi trče veselo, ko da su zadovoljni, što su slušali, što su ispunili gospodarevu volju.

Tako pas, komu Bog nije dao razuma. A čovjek? Je li čovjek sam svoj gospodar? Ne, nije. Čovjek ima gospodara nad sobom. Draši Boš je to.

Eto pas pozna svoga gospodara. A čovjek?! Mnogi ga ne pozna, neće da ga pozna. Čovjek zove psa i pas sluša, ide. Bog zove čovjeka, ali čovjek ne sluša. Zove ga, nuka ga, da ide k misi, k ispovijedi, k pričesti. Ali da!

Covjek udari psa, ako ga točno i smjesta ne sluša. Odere ga dobro korbačem, ali pas šuti. Šuti, neka se samo izdere na nj »Mirl!«

A čovjek? Šuti li? Oh, čovjek mjesto da šuti, on će grditi Boga, Kristuša, Majku Božju. Ako još dragi Bog čovjeka malko udari, oh, onda će tekar čovjek »kresati!«

Opomene kogod čovjeka: Šuti ne psuj, ne prokljinji! Čovjek će bjesniti: »Ti, ti ćeš meni zapovijedati! Tko si ti?« Prokljine nato, laje gore nego najgori pas. Ne imam li pravo, ako sam napisao prije pas, pa onda čovjek? Pas sluša, ne laje; čovjek ne sluša, prokljine, laje. Moj dobri Bože!

Matija Rihtaric.

IZDAJICE SVETE CRKVE.

U strašnim progonima Crkve u boljševičkoj Rusiji ponijeli su se svi katolici a napose svećenici vrlo lijepo. Nažalost bilo je i izuzetaka. Takav jedan slučaj iznosi O. d' Herbigny u francuskom listu »Le Correspondant«. Dogodilo se to baš u času, kad su Crkvu najžešće progonili a pripovijedali su to O. d' Herbigny-u sami očevici, kad je boravio posljednji put u Ljeningradu. Iz ovog se članka jasno vidi, što misli vjerni narod o ovakovim izdajicama.

Prije 4 ili 5 godina služio je jedan od dvojice katoličkih svećenika u Vitepsku jedne nedjelje sv. misu. Iza evanđelja pode na propovjedaonicu i reče: »Braćo, dosada sam vam propovijedao evanđelje i varao vas. Nema Boga, sve vjere lažu. Govore o životu na drugom svijetu samo stoga, da vi budete pokorni kraljevima i bogatašima. Nema drugoga života da ovoga na zemlji, pa stoga i ja hoću da uživam!« Sade sa propovjedaonicice, baci štolu na klupu i stade da svlači misnu košulju. Ali narod navalil na nj: »Oče nemoj tako! Nisi prije lagao, to i sam dobro znadeš, već sada lažeš. Ti vjeruješ u Boga i evanđelje, a razuman si pa moraš uvidjeti, kako je ništa ovaj život. Sjeti se svoje duše! Zavela te opaka žena N., ali ti znaš jako dobro, da ne ćeš njezina novca ponijeli sa sobom u vječnost. Ostani, oče i ne gubi duše! Budi i dalje naš župnik! Protjeraj sotonu iz svoga srca i mi ćemo opet svi za tobom.« Preko dva sata molilo ga i zaklinjalo tako na stotine ljudi. Zakrčiše mu put, ljudi legoše na prag vrata, da ne može izaći. Suzna oka ljubiše mu ruke. »Oče, budi čovjek! Opri se napasti! Bog će ti oprostiti. Moli s nama! I stane narod da moli litaniye Gospine, dok su drugi vršili križni put ili pjevali »Miserere«. Smiluj se sebi, oče! Smiluj se nama! Moli s nama, moli da ti Bog oprosti!« Dovedoše pred nj djecu. »Ako ti staneš griešiti, tko će ovake krstiti? Tko će im dijeliti Kruh nebeski? Ne ćeš upropastiti sama sebe, već i ovu siročad.«

Jadni taj svećenik nije bio toliko pokvaren koliko kukavac. Branio se, prepirao se s narodom, nastojao da im dokaže, da pravo radi. Napokon se smete i stade moliti, da mu oproste, pa predloži ovo: »Ne mogu služiti sv. misu, to bi bilo strašno, ali ču držati večernju«. stavi na se plašt i počne pjevati litanije. Narod je već mislio, da se okrenuo i da je spašen. Izašao je iz crkve duboko ganut, suznim je očima molio sve za oproštenje i obećao, da će se popraviti. Ali vani ga svladala opet napast i ne vratи se više u crkvu.

S ovim nije bilo sve gotovo. Nekoliko tjedana iza toga čitalo se po svim gradskim uglovima, da će taj jadnik držati predavanje. Naslov je predavanja bio: »Nema prave vjere. Nema Boga!« U određeni sat nade se sva sila svijeta u dvorani. Izdajica pode na govornicu. Bio je blijeđ, vidjelo se na njemu, kako je nesiguran. Svaki bi čas pogledao dolje, gdje je stajala njegova krasno odjevena »ljepotica«, i to mu je davalo snage. Na jednom pope se na govorničku tribunu neki radnik, obučen kao u tvornici. Ne pitajući nikoga ništa stade govoriti: »Mi smo u sovjetskoj republici bijele Rusije i ja kao radnik tražim prvu riječ. Imam prvenstvo pred ovim, koji nije radnik!« — »Govori! Govori! vikao je narod!« — »Braćo, ja hoću samo da kažem, da sam radnik. Ja vjerujem u Boga i katoličku Crkvu. I ti, jadni svećenice, i ti to vjeruješ, samo te je začarala evo ova žena. Dosada sam ja tebi kazivao svoje grijeha, a sada ču ti kazati tvoje: tvoj je grijeh evo ova žena. Nije ti to dosta već hoćeš još dva grijeha: hoćeš da lažeš i da na Boga pljuješ. Ja hoću da te odriješim od ovih grijeha i da ti odmah dadem pokoru, koja te ide!« Iza tih riječi dade jadnomu edmetniku dvije jake zaušnice. Tako je svršilo cijelo to predavanje, prvo i zadnje tužnoga otpalog svećenika. Oblast je mudro šutjela o cijeloj stvari, jer bezbošcima ne bi bilo od koristi, da se razglaši. Daskora dode u Vitepsk na otpadnikovo mjesto valjan svećenik, da popravi, što je pokvario onaj kukavac. M.

BOLNIČKA NOĆ.

Na prozor bolničke sobe pogledava komad zvjezdanog neba. Zvijezde plove eterom, tiho dolaze i odmiču — nečujno... Samo zvijezda moja stoji, upirući svugdje, pa i tu — o Providnosti blaga! — svoj zvjezdani pogled u mene.

Istdobno u bolničku sobu tiho nečujno dolaze euharistijske golubice — sestre sv. Križa — obilaze krevete, poslužuju, tiho odlaze, nečujno odmiču...

A u noći kasnog časa, u polutami svijetla što treperi pred kipom Bogorodice, zamjećuje se korak čudesnih lječara, što dolaze i odmiču nečujno — po uzoru Krista, noseći i ostavljajući moć zdravlja... Zlata Šuflay.

VELIKE SLIKE SRCA ISUSOVA

u krasnim bojama, za zid, bez okvira, u veličini 40×30. Vrlo zgodne za posvetu obitelji presvetom Srcu. Komad D 10.—

O. RIKARD FRIEDL D. I.

Rodio se u Splitu 16. IX. 1847. Otac mu Antun potjeće iz Gornje Austrije, a bio je financijskim komesarom u Dalmaciji. Majka mu Amalija Slovenka iz Trsta od obitelji Košir. U Dubrovniku je svršio pučku školu a i prva tri gimnazijalna razreda, ove kod Isusovaca. Tri dalja razreda svrši u Splitu, sve' dakako s odličnim uspjehom. Iz Splita ga je o. Antun Ajala D. I. ispratio do Verone u novicijat Družbe Isusove.

Majka je češće htjela, da malomu ljeputnom Rikardu ukusno češljaju rudastu kosu i načićka odijelo. No on već kao dijete krenuo stopama sv. Alojzija, pa je to odbijao.

Njegov je život stao u poniznosti.

Roditeljima, ožalošćenim radi njegova odlaska, piše pismo iz novicijata i veli: »Pišem vam iz raja«. U tom se raju on tako vladao, da između 20 novaka nitko nije mogao da na njemu opazi nikakvā nedostatka. Jednog je dana ipak izradio, da su se čitale pogreške, što ih je u svojoj poniznosti na sebi našao. Jedan otac, koji ga je dobro poznavao, napomenu potiho i šaljivo: »Sve su to same laži«. Premda nadaren nije se isticao, već se je skrovito u srcu trudio, da u svemu ugodi jedino Bogu, vježbao se u odricanju i trapljenju. Vazda vedra lica, miran, svoj braći uslužan,

Još kao dak u Dubrovniku imao je da dobije za nagradu više medalja, koje su se dijelile odličnim dacima za svećane akademije na svršetku školske godine. Budući da je on nosio srebrnu pliticu, iz koje su biskup i sreski poglavari uzimali ta odličja, a o. rektor gimnazije prikopčavao ih na prsa dacima, nehotice zaboraviše malog odličnog Rikarda. U svojoj poniznosti ne reče ni riječi, dok se napokon ne sjeti o. rektor, a tad njegovu smjernost počasti opće pljeskanje i mili zagrljaj roditelja, koji se tu nadoše.

Iza svršetka filozofskih nauka predavao je Rikard sedam godina na gimnaziji. Njegov bivši dak, franjevac o. Josip Carvin o njemu veli: »Svoje duboko znanje i široku naobrazbu znao je vješto kriti velikom poniznošću i čednošću«. Za duševni napredak svojih daka brinuo se u školi i izvan škole. O. provincijalu ga je bilo teško maknuti iz te službe, jer je s njim škola gubila vrsna profesora. Saučenik našeg Rikarda u bogosloviji tvrdi o njemu: »Rikard je bio među nas 60 u Lavalu u Francuskoj jedan od najvrednijih, uzato najčedniji i najponizniji«. Francuski su se oci ovako o njemu izražavali: »To je

andeo znanjem i čednošću. I kao provincijal je htio da sam mete i sprema svoju sobu. Prosio je, da mu otkriju njegove pogrješke, a za savjet bi molio i najniže podanike.

Dok su se drugi divili njegovoj čednosti i poniznosti, gledao je on na sebi samo svoje nedostatke. Tako piše svom bivšem pomoćniku iz novicijata: »Kao instruktor «treće kušnje» vršim volju Božju. Zalostim se, jer sam uvjeren, da bi drugi trebao da vrši ovu službu. Neka mi Bog pomogne, da ne pokvarim mnogo njegovo djelo.«

Njegova jakost u požrtvovnosti.

Vrhunaravna svrha bila je vazda podlogom i poticajem njegovu požrtvovnom radu. Kad je imenovan provincijalom, zamoljen od svoga nasljednika, učitelja novaka, daje mu ove upute: »Ulijevajte postepeno novacima duh jakosti, da se od ljubavi prema Bogu žrtvuju za spasenje duša. Zato ističite svladavanje sama sebe radi Boga, a praktične vježbe neka budu da se odriču samih sebe. Neka novaci čitaju izvješća iz misija. Ljubav k misijama u dalekom svijetu močno je pomagalo za požrtvovan rad, koji je osebina Družbe Isusove.«

Svemu nasljedniku učitelju novaka, koji je počinjao svoje duh. vježbe kao pripravu za tu veoma važnu službu, preporučuje »tri načina poniznosti«, što uže sjedinjenje s Bogom i čestu molitvu za svijetlo i jakost u radu. Još se i sada sjećam, kako nam je neprestano govorio i naglasivao u »trećoj kušnji«, u toj nekoj vrsti novicijata iz svršenih nauka u Družbi Isusovoj, ove tri stvari: »1. ravnajte se vazda po načelima vjere, prožeti duhom Božjim. 2. budite požrtvovni. 3. budite vazda odani molitvi.«

Prikričava, kako valja zavoljeti napornu službu islovijedanja, jer je to močno pomagalo za obraćenje svijeta — prava misija. On je sam rado isповijedao, koliko su mu god poslovi dopuštali. Iz svršenih bogoslovnih nauka kao profesor u Zadru najradnije je isповijedao seljake. U jednom pismu veli: »To je moj odabranji dio.«

U Kraljevcima bi išao sa svojim novacima u bližnje selo Šmriku i poučavao djecu u kršćanskom nauku. Znao je privući ljude iz krčme i odbiti ih od igre, da i oni slušaju nauk kršćanski. Pobrinuo se i za tamošnju Crkvu. A zahvalni Šmričani uklesali su u jednoj ploči kod crkvenih vrata ime svoga dobrotvora.

O. Friedl žarko je želio poći u indijske misije i svesrdno molio zato poglavare. Stoga je naučio i engleski jezik, a znao je i više jezika. Mjesto Indije dobio je službu provincijala. A budući da ju je savjesno i požrtvovno izvršio imenova ga general Družbe Isusove, o. L. Martin, provincijalom u drugoj provinciji, Turinskoj. U to doba pokradaše u Turinu lupeži »na amerikanski način« veliku svotu novca, koji je pripadao novicijatu. Bio je to velik udarac za tu provinciju i za provincijala o. Friedla. Malo dana iza te nesreće pohodi on sve kuće provincije, vršeći požrtvovno svoju provincijalsku dužnost i pokazujući veliku jakost duha, premda su neki okrivljivali njega nevinu, jer da je bio neoprezan. Kad ga je netko sažaljivao, što se to pod njim dogodilo, izjavio on bez oklijevanja: »I najveća je krada u kući manja šteta od i sama jednog smrtnoga grijeha

Godinu i po prije smrti trpio je od bolesti na nozi, jedva je hodao. Ipak je i dalje neumorno radio, dok nije bio prisiljen da legne u krevet. Još isti dan htjede u isповijedaoniku, ali pade u nesvijest. Od te bolesti preminu u Firenci 7. III. 1917. Vjeran vazda geslu: »Sve na veću slavu Božju« jačao je svoj duh.

Njegova naslada u Bogu.

Bož. Srce Isusovo bilo je za o. Friedla središte i žarište, iz kojeg je potjecalo njegovo nutarnje i vanjsko djelovanje. Vješto i jezgrovito je poput litanija složio 33 milosti, što ih je Družba Isusova primila od Presv. Srca. S velikim je žarom poticao sebe i svoju redovničku braću da se odazivlju tim milostima. A kad mu je jedan od njegovih podložnika stavio neko zamršeno bogoslovno pitanje o po-božnosti bož. Srca, čedno mu odvrati: »Ja ne znam drugo, već to: Slatko Srce mog Isusa, daj da te ljubim sve to više.« O scbi veli: »Dobio sam redovničko zvanje u crkvi Pojišanske Gospè u Splitu, gdje je pokopan vrli naš misijonar o. Ardelije Dellabella« († 1737.). Od Boga nije dijelio njegove preslavne Majke. Nježnu ljubav prema Majci Božjoj postojano je i zanosno budio u mладенаčkim srcima svojih novaka, a nama u »trećoj kušnji« preporučivao Marijine kongregacije i brigu za mladež pod okriljem Bezgrješne Djevice. Preporučivao nam je da njezina zaručnika, sv. Josipa, odaberemo za zaštitnika duše i tijela. Znao je isticati s nekim svetačkim osjećajem ljubav Isušovu prema ljudima; služio se pri tom osobito riječima Sv. pisma: »Ljubio me je i predao sebe za mene«. Gal. 2, 20. On je svim srcem i svom dušom ljubio Boga, jer je u Bogu bila njegova naslada.

O. Friedl često se dopisivao sa svojim bivšim instruktorom »treće kušnje«, o. Pavlom Ginhacom († 1895.), od njega tražio savjeta, do smrti na sebi nosio neku njegovu uspomenu. Već se ispituje život jednog i drugog svetog redovnika, da ih po vremenu uzmognе Crkva proglašiti blaženima. Jedna ih je sveta ljubav spajala na zemlji, u njoj su združeni i na nebu, bez prestanka se nasladuju u Bogu svome.

Molimo našega o. Rikarda, da nam svojim zagovorom pomogne kod Bož. Srca, a po njemu isprošene milosti služit će, da ga što prije pezdravimo na oltaru. Tko primi po zagovoru ovoga sluge Božjega koju milost, neka to vjerno javi Uredništvu Glasnika.

S. Dragičević D. I.

SVAKAKO PROČITAJI

1. Više preplatnika se tuži radi broja 12. prošle godine, da ga nisu dobili, ili da je prekasno stigao. Imali smo neprilika u tiskari, na stroju se nešto pokvarilo, pa nije mogao raditi par tjedana. To je eto razlog, da će i br. 1. i 2. doći nekima kasnije. Uiamo se, da ćete razumjeti i oprostiti.

2. Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1927. posvě je rasprodan i ne može se više dobiti. Mjesto njega preporučujemo toplo »Mislijski kalendar«.

3. Pošto je preko očekivanja porastao broj preplatnika u novoj godini, to molimo sve, koji imaju makar i jedan komad prvoga broja oviše, da nam ga pošalju natrag.

MAJKO, NEBO SE NA TE TUŽI!

Oboljelo djevojče. Liječnici izjavljuju, da je slabokrvno, pa mu treba dati »injekcije« krvi. Što mislite, tko se ponudio da dade svoje krvi mlađoj bolesnici? Pogadate: majka. Ona je dala prvu krv, pa kako je ne bi dala sada?

Injekcije majčine krvi nijesu pomogle, djevojčetu se približava posljedni čas. Časna sestra pristupa i veli: »Majko, kćerka će vam umrijeti, dopustite da pozovem svećenika. — »Ne, ne treba«, odgovara majka. Za par sati-eto opet sestre s opomenom: »Zovimo svećenika, da dijete primi Posljednju pomast!« — »Ne, ne!« više usplahirena majka. »Dijete bi mi se prestrašilo. I djevojče umre bez svećenika...«

Zamisli se malo, kršćanska majko. Pomisli, što si dala djetetu od začetka do poroda, što od poroda do časa, kad je došlo k razumu, pa otada do vremena, kad si ga opskrbila? Nebo se na te tuži, jer ne daješ svomu djetetu Boga, ne odgajaš ga za nebo. Bila si u pogibelji života radi djeteta, pripravna si opet žrtvovati za nj svoje zdravlje, pače i život svoj. A gde, Boga i nebo možeš mu mnogo jeftinije prijaviti, pa ne mariš. Ali ne zaboravi: izgubiš li dijete dušu radi toga, što si ti zanemarila da ga učiš i odgajaš, tad i za te vrijedi grožnja, kojom se Bog grozi po proroku: »Krv njegovu tražit će iz tvoje ruke«. Ezek. 3, 18. A vrijedi tad za te i ono, što piše sv. Pavao Timoteju: »Ako se tko ne brine za svoje, osobito za ukućane, odrekao se je vjere i gori je od paganina« I. Tim. 5, 8. Župnik Rusan.

LADA I MOLITVA.

Tko hoće da prijede suh preko rijeke, moraći preko mosta ili lađom. I most i lađa dijele nas od vode. A što je svijet, nego blatna voda? Zadeš li u takvu vodu eto te mokra i zamazana. Tako će te i svijet okvasiti i zamazati grijesima, ako ne prolaziš kroz život mostom i lađom — molitve. — Sv. Augustin piše: »Kaži mi, kako molиш, i kazat će ti, kako živiš«. Stoga nam je i sam Spasitelj rekao: »Treba uvijek moliti i ne sustajati«. Luka 18, 1. A.

SRCE ISUSOVOG SPASENJE NAŠE

molitvenik pun najrazličnijih sv. molitava, pjesama, lijepih slika, a ipak nije predebeo — tek 2 cm, u obliku 13×9 cm — vrlo ukusne vanjštine. U finoj koži sa zlatorezom D. 60.—, u crnom platnu sa zlatorezom D. 30.—, bez zlatoreza D. 20.— Narudžbe prima: Uprava Glasnika, Zagreb I pp. 147.

DVA KRISTOVA VITEZA,

Sv. Alojzije i sv. Stanko — malene ali osobita knjižica. Načinjena je prema engleskom izvorniku o. Martindala, jednoga od prvih katoličkih pisaca, koji danas živi. Preporučujemo živo osobito obrazovanijoj mlađez hrvatskoj. Stoji samo 5 d., uvezana 8 d. Narudžbe prima: Uprava Glasnika, Zagreb I pp. 147.

MALI KRIŽARI

SVETI ALOJZIJE PRIJATELJ SIROMAHA.

Siromahe, sirote Mali svetac voli, Rad njihovih nevolja Srdaće ga boli.	Čim ih vidi, poleti I majčicu traži, Vodi je, da trpljenje Ubogima blaži.
--	--

Je l' i tebi, Ivica,
 Siromaha žao?
 Bi li tako i ti im
 Kakav darak dao?

JUNAČKA KRIŽARICA.

Evo što piše mala jedna križarica, koja je stalno srčanija od mnogoga križara: Prije sam se pričešćivala samo jednom na mjesec. Utom smo imali duhovne vježbe i ja se sada pričešćujem dvaput na tjedan, da razveselim Isusa. To mi je teško, jer rado spavam... No ja ћu se potruditi da se pričešćujem i triput na tjedan i svaki mjesec ћu pomnožavati svoje pričesti. Mislim, velečasni, da je to ipak žrtva, pričešćivati se dvaput na tjedan, mjesto jedamput na mjesec.

Bez sumnje, to je žrtva i Bog preobilno blagosiva takve žrtve.

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Glasnik je malen list, izlazi tek 12 puta na godinu, ima da govori o više stvari, a pothvatio se eto, da ove godine u lakom obliku poda majkama jezgru kršćanskog nauka, kojom će one pitati dušu svoje dječice. Potom je jasno, da on može iznijeti u pojedinim lekcijama tek ono, što misli da je najglavnije i najpotrebitije. Čini to prema jednom vrsonom belgijskom odgojitelju. Katkad je to tako izneseno, da bi, čini se, moglo biti rečeno i lakše i naravnije. Donoseći

mjesta iz biblije, reći će tko, treba ih ostaviti, kako su u bibliji, zadržati svagdje upravni govor itd. No to je nemoguće, jer bi mnogo toga trebalo tumačiti, a niti je prostora, niti se smije preopterećivati mala djetinja glava.

I nevježa će lako opaziti, da u ovim načrtima lekcija ima poteškoća, ali tu se valja ufat u ljubav majke prema djetetu. Ona mu zna najbolje prirediti branu za tijelo, ona će mu je po ovom znati da priredi i za dušu. Dakako, majka se uz ove lekcije može, ako joj dopušta vrijeme i druge prilike, poslužiti i biblijom i katekizmom za naše pučke škole. Pače joj se toplo preporučuje, da djetetu, prije nego će mu govoriti lekciju, pokaže u bibliji sliku, koja je u vezi s lekcijom. Tako u dolnjim lekcijama najprije sliku prvih ljudi, drugi put sliku andela, treći put sliku, koja prikazuje izgon ljudi iz raja zemaljskog. Isto se žive preporučuje, da pri kraju svake lekcije ponavljaju pred djetetom lakša pitanja maloga katekizma i da ih češće ponavlja tako da ih djeca malo pomalo, bez muke, nauče napamet.

Ivica uči, kako je Bog stvorio prvoga čovjeka.

Bilo je to davno, tamo prije puno i puno godina. Na zemlji nije bilo ni čega. Ništa se nije vidjelo, jer je uvijek bila samo noć.

No dragi Bog je htio, da metne na zemlju prvoga čovjeka, pa je rekao: »Neka bude svjetlost«, i sve se je rasvijetlilo. Onda je Bog načinio ovo plavo nebo, što ga vidimo, i metnuo je na nj sunce, mjesec i zvijezde. Naredio je, da iz zemlje nikne trava, cvijeće i svakakvo drveće. Zatim je stvorio ptice i ribe i sve druge životinje. Kad je zemlja bila tako uredena i sva nakićena, načini Bog prvoga čovjeka i dade mu ime Adam.

Adama je Bog stvorio ovako: Uzeo je malo zemlje i od nje mu načinio tijelo. Tad je načinio od ničega razumn i besmrtnu dušu i stavio je u tijelo. Nato je Adam oživio, i hvalic svoga Stvoritelja. Onda Bog dragi stvor i prvu ženu. Ona se zove Eva. Adam i Eva su naši prvi roditelji. Svaki čovjek ima u sebi dva dijela: tijelo i dušu. Duša je duh, koji je razuman i besmratan. Tijelo je smrtno, načinjeno od mesa i kostiju.

Adama i Evu stavi Bog u jako velik i vrlo lijep vrt, koji se zvac r a j z e m a l j s k i. Tu su imali svega i sretno su živjeli. Bili su prijatelji s dragim Bogom i znali su, da će jednoga dana otići sa zemlje u lijepo nebo i da će ondje biti uvijek uz dragoga Boga.

Ivica doznaće za andele i davle.

Još prije nego je dragi Bog stvorio zemlju i ljudi, stvorio je on nebo, kojega mi ne vidimo. U njem je načinio od ničega mnogo, mnogo lijepih andela. Svaki je andeo bio besmrtni i vrlo razumni duh, svaki vrlo dobar i jak.

Ali nažalost svi andeli nisu uvijek ostali dobri. Mnogi su gledali sami sebe, kako su lijepi, razumno i jaki, pa su postali oholi. Ovi nisu htjeli sušati dragoga Boga. Tad stvari Bog strašni zatvor, u komu gori uvijek silna vatrica. Tko u taj vatreni zatvor uđe, taj ostaje u njemu zauvijek. Zove se taj zatvor pakao. Neposlušni andeli popadaše svi u jedan čas u pakao i postadoše jako ružni. Ovi se zločesti andeli zovu davli, zli dusi ili vragovi.

Đavli su uvijek u paklu, ali oni dolaze ipak na zemlju. Dolaze zato, da ljude navode na zlo. Đavli znaju, da će ljudi, koji su dobri, doći u nebo na mjesto, što su ga oni izgubili. Zato se oni srde na nas, zavidni su nam. Oni bi htjeli, da svi ljudi dođu u pakao i da trpe poput njih. Đavo šapće tiho, tiho i Ivici: »Zakuni! Nemoj se Bogu moliti! Ne slušaj tate i mame! Reci laž! Ukradi!« To i druge zle stvari šapće davo. On bi htio, da i ti zlo činiš pa da dođeš k njemu u pakao, kad umreš. Ne slušaj ga!

Drugi put opet čuješ ti, kako ti neko tiho u srcu govori: »To je dobro, to učini!« Ili ti kaže: »To je zlo, toga ne čini!« To ne govori davo, to je glas dobrog anđela. Njega slušaj!

Gle, kako je dobar dragi Bog! Kad god on šalje koje malo dijete na zemlju, onda zapovjedi jednomu od lijepih anđela u nebu da čuva to dijete, da bude uvijek uza nj, po danu i po noći. To je anđeo čuvar. Svi mi imamo svoga anđela čuvara, on stoji nama sa strane cijeli dan, on je uz našu postelju, dok spavamo. Toga lijepog anđela mi ne vidimo ovim svojim očima. Tako ne vidimo ni dragog Boga, ni đavla, ni same svoje duše. Ne vidimo ih zato, jer su oni duši. No kada naša duša izade iz našega tijela, onda će ona vidjeti duhove.

Ivica uči, kako je davo prevario Adama i Evu.

Adam i Eva su živjeli veoma sretno u zemaljskom raju. Bog im je rekao: »Sa svakoga drveta u raju možete slobodno jesti, samo da mi niste jeli voće s drvetom spoznanja, što raste na sredini raja. Ako ovoga ne budete slušali, bit ćete oštro kažnjeni.«

Davo je bio zavidan našim prvim roditeljima, što su onake sretne, pa smisli da ih učini nesretnima. On uđe u jednu zmiju. Kad je Eva došla k drvetu spoznanja, reče joj davo na usta te zmije: »Eva, zašto ne jedeš ovoga voća?« Eva odgovori, da im je to Bog oštro zabranio. No davo je veliki lažac i on reče, da im se neće dogoditi ništa zla, nego će Adamu i njoj biti vrlo dobro ako budu jeli to krasno voće.

Eva je vjerovala davlu, otrgla voće, jela i pružila Adamu, pa je i on jeo. Tako su učinili veliki, smrtni grijeh bili su jako neposlušni. No kad su sagriješili, odmah se jako prestrašile i podoše da se sakriju. Domala su čuli, kako ih Bog zove. Morali su priznati svoj grijeh i Bog ih je oštro kaznio, kako im je unaprijed rekao. Bog reče: 1. Od-sad će svi ljudi morati da se znoje, dok budu radili, a raditi im treba, da se mogu hraniti. 2. Svi ljudi moraju trpjeti bolesti mučiti se. Napokon će umrijeti, to jest, duša će njihova izaći iz tijela i tijelo će im se povratiti u zemlju, od koje je načinjeno. 3. Nebo će biti za ljude zatvoreno, a na zemlji ne će više nitko moći da uđe u raj zemaljski i da u njemu živi.

Ipak je Bogu bilo žao naših prvih roditelja, jer je znao, da ih je prevario davo. On obeća odmah, da će poslati Spasitelja, On će njih i sve ljude osloboditi od grijeha. On će im opet otvoriti nebo, On će im pomoći, da postanu sretni još na zemlji. Taj će Spasitelj biti Sin Božji, On će saći s neba na zemlju, postat će čovjek i uništiti će sve ljudske grijehе.

Kad je Bog to obećao, istjera on naše prve roditelje iz raja zemaljskoga. Sad je za njih počeo težak život, morali su teško raditi i mučiti se. Umrli su a da nisu vidjeli obećanoga Spasitelja, nisu mogli ući u nebo, nego su morali čekati mnogo i mnogo godina, da dode Sin Božji i otvorim im nebo.

Što još Ivica uči iz grijeha prvih ljudi.

1. Ti vidiš, moje djetete, iz ovoga događaja s prvim ljudima, kako Bog oštro kazni grijeh, to jest neposlušnost prema njegovim zapovijedima. Kad god čovjek čini od svoje volje neku stvar, koju Bog zabranjuje, to on čini grijeh i bit će kažnjen ili ovdje na zemlji ili iza smrti u drugom svijetu. A Bog vidi sve, Njemu se ne možeš sakriti, Njega ne možeš prevariti, On ništa ne zaboravlja. No isto tako Bog plaća svakomu, koji dobro čini, daje mu veliku, veliku plaću. Ako recimo, Ivica sklopi ruke i rekne pobožno: »Moj Bože, ja te ljubim«, odmah mu Bog za tu malu molitvicu pripravlja veliku nagradu. Ako Ivica digne s poda papirić, dohvati majci drvice, žlicu ili je u čemu drugom posluša, za sve će to dobiti od Boga nagradu. Bog kazni dočeste, nagraduje dobre, Bog je pravedan.

2. Adam i Eva su priznali, da su učinili zlo, da su sagriješili i molili su Boga, da im oprosti. To treba da učini svaki, koji sagriješi. Treba da pode k svećeniku, koji je namjesto Boga; treba da njemu kaže, što je sagriješio, i da rekne s pravom voljom od srca: »Moj Bože, žao mi je, što sam učinio zlo, ne ču više«. Tako se čini, kad idemo na isposljed. Kad Ivica bude malo veći, i on će ići na isposlijed.

Iz kraljevstva Srca Isusova.

U Meksiku uvijek ista nevolja. Najbolji dokaz, kako se vlada boji katolika jest to, što svaki dan izdaće nove i strože naredbe protiv njih. Najjače ubija vladu gospodarski bojkot, jer je zastala trgovina i promet pa nema novca, a bez njega je svaka vlast propala. Sve trgovачke komore Meksika sastale su se, da porade protiv bojkota, pa su morale izjaviti, da ne mogu baš ništa pomoći. Svi su dosadanji naporu bez uspjeha a posljedice se bojkota osjećaju sve jače. I činovnici vjerni vladu ulazu novac preko granice u lude banke. Tri su velike banke propale a dvije će najveće doskora za njima. Kales se osvećuje pa izdaje još strože naredbe, kako valja paziti na svećenstvo. Koji se svećenik samo makne, hvataju ga i vode u glavni grad. Tako su dosada spremili u prijestolnicu i 8 biskupa. Na ovaj način, čini se, hoće Kales, da otme narodu sve vode. Prevariti će se i u tom. Župnik Maravita strijeljan je od vladinih četa.

Brzojav iz Meksika. Po vijestima španjolskih novina »El Debate« stigla je katoličkoj ženskoj organizaciji u Bilbao u Španjolskoj brzojavka iz Meksika. Meksičke katolikinje traže brzojavno: »Katolici molite za nas, da ustrajemo do mučeništva«.

Ili — ili. U Francuskoj se nedavno držao kongres vitezova Kristovih i križara. Biskup soasonske uprave tom prilikom francuskim i belgijskim grupama ove riječi: »Vaša je zadaca, da neumorno i punim rukama sijete silno ono dobro sjeme, što je sakupljeno u hambarima dobre štampe. Vi ste u službi najvećega Kralja. Budućnost je vrlo tamna: ili ćemo svijet podignuti da moralno ozdravi, ili nas čeka moralna, duhovna i društvena iscrpljenost sa strašnim posljedicama, kakve smo gledali u Rusiji a sad ih vidimo u Meksiku.«

Katolići organizirajte se! General Castelnau, utemeljitev i voda francuskog »Narodnoga katoličkoga saveza«, upravio je tomu savezu ovaj poziv: »Postojimo tek dvije godine a ima nas već 2,500.000. Prva je briga našem savezu, da probudi mrtve duše i da ih upućuje. Sve stoji do živog i dobro organiziranog djelovanja. Sve su nevolje katolika od 1870. dalje u tom, što katolici na nesreću nisu znali da se opru dobrom organizacijom. Što se vikalo i radilo ovom ili onom prilikom, nije našlo razumijevanja izvan Pariza. Sve je pošlo s duhom vremena naprijed samo katolici ne. Stoga hoće naš savez da katolički svih stranaka sjedini u jednu jaku organizaciju pod vodstvom Crkve.«

Pokušaj podržavljenja škole. Narodni katolički odbor za blagostanje izvijestio je američke katoličke biskupe, sabrane na kongresu u Washingtonu, kako se i u Americi radi, da škola prijede sasvim u državne ruke. »To je«, veli dalje pomenuti odbor, sasvim protiv američke naravi i »Amerikanci upoznavaju svaki dan bolje, kako je takova škola veliko zlo. Valja stoga uprijeti sve sile, da se to ne provede, jer protivnici ne će lako ostaviti svoje nakane.«

Ne će katekizma u školi. Socijaldemokratske strukovne organizacije u Esenu u Njemačkoj ne će, da se katekizam poučava u strukovnim školama, pa grđno napadaju na nj. Uz drugo pozivaju djake strukovnih škola, »da nipošto ne uče katekizma, jer je šteta gubiti dragocjeno vrijeme s takovim tricama.« Baš po socijalističku!

Zar im to treba tek preporučivati? Židovske bečke novine »Wiener Morgenzeitung« donijele su pod naslovom »Kod mladih Židova« izvještaj o saboru židovske cionističke mlađeži u Francuskoj. Zanimljivo je, da je na tom sastanku istupio stari, slijepi židovski učenjak i pjesnik Henry Marks pa mlađeži preporučio, da Židovi svadje istupe zajedno s komunistima. Činit će oni to i bez preporuke, kako uči Rusija.

Obitelj propada u Francuskoj. Tamo su svi zavodi puni i prepuni. Nema nigdje više mjesta, da se koje dijete bilo gdje smjesti. Francuzi ispituju zašto je tako. Jedni su mislili, da je tomu krivo, što su za rata tolike kuće porušene. Danas govore drugačije. Zavodi su prepuni, jer se sve više ženidaba rastavlja. Djeca roditelja rastavljenih ili koji će se doskora rastaviti, pune zavode. Na desetero djece možda imade jedno, koje je odgojeno po Božjem zakonu. Bude li ovako dalje pošlo, ne će biti u Francuskoj dobro.

Sv. Otar protiv nepoštene nošnje. »Katolička ženska sveza« u Njemačkoj izvijestila je papu o svom radu prošle godine. Sv. je

Otar odgovorio: »Vidimo iz vašega izvještaja, kako ste snažno radili, da se zaštiti poštenje, što ga opaki ljudi hoće po što po to da unište. Borili ste se napose svim žarom protiv opake današnje ženske mode, koja se je na žalost svagdje silno raširila. Boli nas, što je odijelo, koje ima da sakrije golotinju tijela, postalo baš u ovo doba, gdje tolike žene padaju, osobito pomagalо, da golotinju što jače istakne pa tako sve, napose mladež, potakne na mnoga zla. Stoga nikad nismo propustili prilike, da udarimo na ovu nesreću i da je apostolskom svojom vlasti osudimo...»

Okrutan prijedlog. Mladih zločinaca ima u Francuskoj svaki dan više, pa jedan francuski list preporučuje, da sjekira što prije zatre to zlo. Svako dijete, kaže ta novina, kad počini koji zločin, valja kazniti kao i starijega čovjeka. Ovakovu mladost treba istrijebiti, kao što ubijemo svaku zmiju bila mлада ili stara, jer njezin otrov ne će nikad dobro ploda donijeti. Protiv toga brani ove sirote odlični svećenik Pierre l' Ermite. On piše: »Rođeni su u slobodno-zidarskoj republici, u laičkim (bezvjerskim) školama nisu nikad čuli riječi Božje, pa su im dobro i zlo dvije prazne riječi. Ti bijednici ulaze u život kao vojnici bez pušaka u rat; podliježu prvoj napasti pa padaju sve dublje i dublje u svako zlo, dok ne postanu strašilo za sve dobro i pošteno. Nisu svemu tomu kriva ta jadna djeca, već sotonski zakoni, koji su hotimice izbjegavali da dijete čuje išta o Bogu. To su postigle one »laičke«, »neutralne«, lažljive škole, koje su svesno ili besvjesno, ali sigurno učinile, da je i stari učitelj na selu postao agent slobodnozidarske lože.»

U Portugalu svicu katoličkoj Crkvi sve ljepši dani. Nedavno sastali su se opet prvi put nakon stotine godina svi biskupi Portugala i portugalskih naselbina, da vijećaju o zajedničkim potrebama. Kod svećane sv. mise bila je nazočna i portugalska vlada. Na prvoj sjednici izjavio je kardinal Mendes Bello i lisabonski patrijar, da vlada ne će praviti nikakovih neprilika ako dode do kakva nesporazumka između nje i Crkve. Progon Crkve koji je počeo s revolucijom 1910., završen je prema izjavi vlade same. Sada treba dobro promisliti, kako da se zemlja podigne i katolička akcija što bolje uspije. Kardinal je istaknuo, da je vlada spremna podupirati Crkvu. Po zakonima, koji su odobreni i primljeni u skupštinama, štiti vlada misije, podupire ih novcem, priskrbljuje im zemljište i gradi crkve.

Radij u službi vjere. Radijsko društvo u Tokiju umolilo je katoličkoga misijonara, O. Flanjaka, župnika stolne crkve u Sekiguhiji, da drži predavanje na radiju. Otar dode i progovori mladeži, kako je jedina katolička crkva prava i opća crkva Božja. To je prvi put u Japanu, da može katolički svećenik na ovaj način govoriti.

Rat sramotnim knjigama i časopisima. U Irskoj poveo je katolički svijet žestoku borbu protiv pokvarene knjige, kazališta i kina. S njima je i vlada, jer ona sama sve ispituje, strogo nadzire i traži, da se stvori oštar zakon protiv ove kuge, koja svjetu toliko zla nанosi. A mi?

PJESMA O DJETETU, ŠTO GA JE ISUS ZAGRLIO.

— Sv. Ignacij, 1. veljače. —

Što žubori kraj Kafarnauma?
Sjil je potok, što sa gore struji?
Ili vjetar, što kroz šumu uji?
Nit je potok, nit je vjetar nagli.
Već zbor zbore Božji apostoli,
Sve zbor zbore, pobožno govore,
A na kraju u kavgu se daju,
Prepiru se, tko će biti veci,
Tko li veći, tko l' Isusu bliži
U kraljevstvu Njegovu nebeskom.
Iz daljine Gospodin ih sluša,
Pa među njih malo čedo vodi,
Dječačića od pet godinica,
U njih gledi, ti'o im besjedi:
»Tko je malen kao ovo dijete,
Najveći je u kraljevstvu Božjem«.
Apostoli nikom ponikoše,
A dječaka Isus zagrlio,
Zagrlio, blagoslov mu dao.
Rastao je maleni Ignacij,
Ono mjesto oblazio često,
Drugovima svojim kazivao:
»Tu je Isus mene zagrlio!«
Rastao je maleni Ignacij
Odrastao je, posto svećenikom
I biskupom, Isusovom slikom;
Na istoku u Antiokiji
On ko sunce Crkvu ogrijao,
»Bogonoscem narod ga je zvao,

Rimski car je pošao na vojnu,
Došo u grad, u Antiokipu,
Prazne našo hramove kumirske,
A pogani Ignacija tuže.
Car biskupa pred se poziva,
Oštros gleda, još oštije zbori:
»Ti si, viće, onaj zloduh stari,
Koji ovđe valjan narod kvaris!«
Ignacije blago odgovara:
»Nije zloduh, care gospodaru,
Tko Isusa u svom srcu nosi!«
Care planu, gnjevno rukom manu:
»Kad iščupam pogani ti jezik,
Tog imena spominjati ne ćesi!«
Ignacije odrešito zbori:
»Vlast je twoja, care gospodine,
Čini sa mnom, što je tebi draga.
Ali znajder, svega svijeta glave,
Lijepo ovo ime Isusovo
Iz usta mi iščupati možeš!«
Al iz srca iščupat ga ne ćesi!
Car zaciča kano guja ljata
I povika: »U Rim! Lavovimat!«
A Ignacij pun radosti kliče:
»Hvala tebi, Kriste Gospodinel!«
Rimска braća glase razumjeda,
Milog oca oslobođit htjela,
A svetac im bijelu knjigu piše:
»Radosti mi, braćo, ne grabite!«
Nek me pale, nek me razapinju,
Nek me divlje zvijeri rastrgaju,
Nek me sijeku i satru mi tijelo
Neka na me s cijelim paklom dođu
Samo da se uz Isusa nadem
I uživam Njega gledajući!«
Blagi starac stigao do Rima,
A u srcu tek mu jedni jadi:
Da ga ne bi poštедjele zvijeri
Ko tolike druge mučenike.
Pa govoriti: »Postanu li blage,
Sam ču na njih juriš učiniti,
Silit ču ih, da me proždu bijesne!«
Doveli ga u ogradu silnu,
Naoko, stubama bez broja,
Posjedale tisuće pogana,
Gledaju ga, a on diže ruke,
Tiba moli, iza glasa kliče:
»Ljubav moja jeste razapeta,
U meni je nadzemaljska vatra,
U meni je vrelo vode žive,
A glas jedan sved mi dovikuje:
Ignacije što još radiš ovđe?
Idi, teci, na krilima leti
U zagrljaj Gospodina svoga!«
Gvozdena se otvorila vrata,

Rika lavlja odosud se javlja,
A Ignacij sjajući se kliće:
„Pšenica sam Krista Gospodina,
Nek zvjerinji samelju me zubi,
Da se pred njim ko kruh čisti nadem!“
Lavovi su gladni istrčali
Mučenika u tren rastrgali.
Nekoliko tek ostala kosti,

Uz njih cijelo srce mučeničko,
A na njemu modrim žilicama
Ispisano milo Ime Isus.
Mučenice, Kristov miljeniče,
Stari dušman opet Crkvi prijeti:
Vatrom svojom srca nam zapali,
Da bi i mi tako umirali
Za Isusa i zakon mu sveti.

Guslar.

PITANJA I OGOVORI.

1. Da li grijesimo, kad se tužimo na nepravdu, što smo ih pretrpjeli?

O teškom grijehu nema tu ni govora. Dapaće tužiti se na pretrpjelu nepravdu može biti zaslužno i kreposno, kada to zahtijeva veća slava Božja ili smo dužni da se pobrinemo za svoj dobar glas ili za drugo veliko dobro. Kad je Isus pred velikim svećenikom dobio zaštitnicu, nije šutio, nego se javno potužio i rekao onomu nepravednomu slugi: »Ako sam rekao zlo, dokaži, da je zlo; ako li pravo, zašto me biješ (Luka 18, 23)?« Ipak je Spasitelj iza drugih nanesenih mu nepravda obično šutio ili se molio: »Oče oprosti im, jer ne znaju što rade.« Nije bio dužan da šuti, ali je šutnjom i molitvom svojom pokazao veću ljubav prema neprijatelju, veću ponižnost i strpljivost, a tim je i Boga više proslavio. Tako su obično radili i sveci, a Bog se u svoje vrijeme pobrinuo za njihovu obranu. Tužiti se na nepravde može biti laki grijeh nestrpljivosti, ako se nikako ne predajemo volji Božjoj. Tako se naša tužba proteže i na samoga Boga, koji je tu nepravdu unaprijed video i pripustio na veće naše dobro. Prijatelju se potužiti, da u njega nademo utjehe i savjeta, nije grijeh. Obično je najbolje i najzaslužnije staviti sve te nepravde u otvoreno Srce Isusovo i govoriti: »Srce Isusovo, pogrdama nasićeno, smiluj nam se.«

2. Je li dobre propustiti molitvu, razmatranje ili korisno čitanje, da se uklonimo napasti, koja nas najviše baš u to vrijeme salijeće?

Ne boj se napasti nego junački počni i nastavi svoje obične molitve i duhovne vježbe. Pa ako te još salijeću napasti, mirno u sebi reci: »Neka laje pakleni pas, koliko hoće, ne marim.« Sv. Augustim veli: »Isus je privezao to psesto za lanac, kad je za nas umro na križu.« Što radiš, kad moraš proći kraj bjesnoga, čvrsto privezanoga pseta, to radi i u takovim napastima: Mirno nastavi molitvu ne mareći za napast. Vladaj se kaskad čuješ neugodno lajanje, pa ipak ideš dalje svojim putem.

3. Što su to grko-katolici? Zar nisu isto što i rimo-katolici? Ili je to posebna vjera, različita od naše rimo-katoličke i od pravoslavne? Čitam, da biskupi vijećuju o proglašanju grko-katolika.

Što se tiče vjerskih istina i napose podložnosti sv. Petru i njegovim naslijedcima, rimskim papama, grko-katolici — ili sjedinjeni, unijati — ni maš se ne razlikuju od nas rimo-katolika. Samo se grko-katolici uz odobrenje papino drže u bogoslužju drugoga to jest grčkog obreda u staroslovenskom jeziku. Jedna je vjera naša i njihova. Stoga se oni smiju redovito isповijedati i pričešćavati kod naših svećenika i slušati našu sv. misu, a mi obratno smijemo redovito i kod njih primati sv. sakramente i slušati liturgiju (misu). Vjera je glavna stvar, a obred je nuzgredan, premda svet i starinom posvećen. Što je do vjere mogu

se i grko-katolici zvati rimo-katolici grčkog obreda. Vidite dakle, da rimo-katolička Crkva ne obuhvaća samo katolike latinskog obreda, nego i s Rimom sjedinjene katolike raznih istočnih obreda, dok nesjedinjeni ili ortodoksni (pravoslavni) ne pripadaju našoj crkvenoj zajednici ni vjeri.

4. Je li društvo za širenje kršćanskih knjiga sa sjedištem u Novom Sadu protestantsko?

Dakako, to je društvo adventističkih krivovjeraca, ono pod firmom »kršćanskih knjiga« raspiruje mrtžju na papu, na katoličku Crkvu i svetkovanje nedjelje kao dana Gospodnjega. Pače ono širi i bezvjerske nauke ne priznavajući vječnih paklenih muka za okorjele griešnike i tako dalje. Po 1399. propisu novog Crkvenog zakonika strogo su zabranjene sve ove knjige i knjižice, jer, koliko su vjerskog sadržaja, šire pogubne krivovjerske nauke. Uopće pamtimos: kad koja knjiga govori o vjeri a nema na početku ili na kraju izričite izjave, da je odobrena od biskupa, nemojmo je ni čitati ni kupovati ni kod sebe držati. Već je g. 1920. — str. 127. — i opet g. 1921. — str. 112 — »Kalendor Srca Isusova i Marijina« opširno govorio o pogubnosti tih odventističkih knjižica. Izatoga je u Zagrebu izšla također posebna knjižica dra Bakšića, urednika »Katol. Lista«, protiv ovih današnjih krivovjeraca, adventista. A i knjiga »Prva nadbiskupska Sinoda zagrebačka« raspravlja opširno o pogubnosti ovoga i sličnog mu baptističkog i starokatoličkog krivovjerja. Ta se knjiga nalazi u svakog župnika zagrebačke nadbiskupije.

5. Što je spiritizam i što treba držati do njega?

Spiritizam je luda i Bogu mrska težnja, kojom ljudi, što su se pokolebali u pravoj vjeri i nadi, kušaju nezgrapnim i smiješnim pomagalima, kao što su kretanje i udaranje stolova te umjetno uspavane posredne osobe — »mediji«, stupiti u dodir sa svijetom duhova, kako bi tim saznali ova ili ono o životu iza groba, o budućnosti ili drugim tajnama.

Mnogi su mediji bili raskrinkani kao prefigane varalice, pa su se razne neobične činjenice u tim spiritističkim sjednicama mogle protumačiti naravnim putem. Amo ide n. pr. čitanje tudihi misli. Ipak ima više toga, čega dosad ne možemo protumačiti čisto naravnim putem. Ali je stalno, da u tim od Crkve strogo zabranjenim pokusima i sjednicama spiritista nikako ne mogu djelovati dobri duhovi. Sva spiritistička čudesna i pojave ili su varka ljudska ili varka vražja. Posve se naime protivi mudrosti i svetosti Božjoj, da bi tu djelovao fli Bog ili koji Bogu mili duh ili duša iz čistilišta. Što je u spiritističkim pojavama nesumnjivo dokazano kao činjenica pa se ne može nikako naravnim načinom protumačiti, ima se pripisati davlu. Ovomu je naime neizmjerno mnogo do toga, da neoprezne ljude odvratiti od prave vjere i nade u Boga, od pohadanja službe Božje i primanja svetih sakramenata i uopće od poslušnosti prema Crkvi i namjesnicima Božjim. »Po plodovima njihovim upoznat ćete ih«, kaže Isus. Spiritizam redovito vodi do prezira Crkve, do niječanja vjerske istine o vječnim mukama paklenim, i do mnogih nedostojnih ludorija, često također do uništenja zdravlja i živaca, pače i do ludila. Ako se kadikad u tim sjednicama preporuči molitva ili ispovijed ili slično dobro djelo, valja imati na umu, da je to samo opsjena. Svim tim, napose nedostojnim primanjem sakramenata utvrđuju se takove nesretne žrtve u spiritističkom praznovjerju, u neposlhu prema Crkvi i u ropstvu vražjem. Teško grieše oni, koji priređuju takve spiritističke sjednice i koji kod njih sudjeluju.

P. B. D. E

UZMI I ČITAJ.

Sveto je Evandelje prva i najsvetija knjiga na svjetu. Sv. Basiliј govorи (Hom. 16): »Svaka je riječ sv. Evandelja uzvišenija od sviju rečenica Duha Sv.« A sv. Augustin: »Među svim božanskim rečenicama, što se nalaze u sv. Pismu, Evandelje uzima s potpunim pravom najodličnije mjesto. Jer što su Zakon i Proroci navješćivali, to je Bog u Evandelju ispunio i dao. (L. 1. de consensu Ev. c. 1.) »Proroštva su prikriveno Evandelje, veli Kornelij a Lapide, a Evandelje otkrivena proroštva.«

Zato su Evandelje svi kršćani već od početka nada sve častili. Svi su ustajali u znak štovanja, kad se ono čitalo. Sv. Klement piše (2. I. Const. Ap. c. 61.) »Kad se čita Evandelje, neka ustanu svi svećenici, dakoni i svjetovnjaci u velikoj šutnji.« »Tako slušajmo Evandelje kao nazočnoga Gospodina, govorи sv. Augustin (Tract. 30. in Joan.), Gospodin je gore, ali je ovdje istina Gospodnja.«

»Zato je stari običaj, piše još sv. Jeronim protiv Vigilancija, da se u svim istočnim crkvama užiže svjetlo, kad se čita Evandelje, premda svijetli sunce ... Jer se ne užiže, da se rasprše tmine, nego u znak veselja.«

Evandelje su na izvanredni način štovali, ljubili i častili ne samo sveci, nego i svi kršćani. Konstantin Veliki je poslao zlatom i biserima urešen rukopis Evandelja na dar sv. Nikoli, mirskome biskupu, kako se to čita u njegovu žiću. Car je Teodozij vlastitim rukom prepisao Evandelje i svaki dan ga je na večer čitao sve do u kasnu noć, kako svjedoči Nicefor u 14. knjizi 3. poglavljju. Na općim saborima u Niceji, Kalcedonu i Efuzu stavili su Evandelje nasred sabora i k njemu se obraćali kao k samomu Kristu, kano da im je sam Krist govorio: »Sudite pravedan sud« (Iv. 7, 24.) Tako sv. Ciril u svojoj obrani vjere.

Crkveno pravo određuje,

da kod svećane zakletve onaj, koji se zaklinje, mora rukom taknuti sv. Evandelje i reći: »Tako me Bog pomogao i ovo sv. Evandelje.« A nijesu samo pravovjerni držali sv. Evandelje u velikoj časti, nego i krivovjerci, jer se nijesu usudili da išta promijene u njem, premda su druge knjige sv. Pisma iskvarili.

Sv. Ivan Zlatousti

veli, da se i đavli straše od sv. Evandelja i da se ne usuđuju stupiti u mjesto, gdje je sv. Evandelje. Mnogi su sveci tvorili čudesa sv. Evandeljem; nosili ga na svojim grudima, kao sv. Barnaba apostol i sv. Ceciliјa. A mnogi su i mučeničku smrt podnijeli za sv. Evandelje.

Evo sad izlazi djelo

»Život i nauka Isusa Krista iz četiri sv. Evandelja u razmatraњima«, u kojem se tumači i razlaže to isto sv. Evandelje. Nije samo za svećenike, redovnike i redovnice, koji razmatraju, nego i za propo-

vjednike i za sve kršćane, koji su pozvani na visoko dostojanstvo, naime da živu po sv. Evandelju.

Ovo djelo sadržava sva otajstva sv. naše vjere: nauku i djela našega bož. Spasitelja, Njegovo obećanje, utjelovljenje, porod, život, muku, smrt, uskrsnuće, uzašašće, razmatranja o njegovu Presv. Srcu, dolazak Duha Sv., osnutak i širenje sv. Crkve, djelovanje apostola Iznosi otajstva i život presv. Majke Božje, sve njezine svetkovine, i svake subote razmatranje o Njoj. Govori o sv. Josipu, svećima, ne samo o onima, koji se slave zapovijedanim blagdanom, nego i o ostalima, koji se osobito štuju u našem narodu.

Osim toga se radi u ovom djelu o redovničkim zavjetima. Označene su trodnevne duhovne vježbe svećenika, redovnika i svjetovnjaka. Razmatranja za mjesечно sabranje. Ne će ga nitko čitati ili razmatrati bez velike duhovne koristi. Zato ga najtoplje preporučujemo svima.

ZAHVALNICE

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i poslijedu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i tako će te učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnjima vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

OZDRAVILA NOGA.

Calumet Mich. Nenadano me je zaboljela noga tako da sam s teškom mukom mogla napraviti par koračaja. Rabila sam i domaće i liječničke lijekove, ali sve badava, bolest je išla sve na gore. Uto počeoš moja djeца moliti za menu devetnicu u čast presv. Srca. Drugi dan se pridružim njihovoj molitvi i ja; treći dan devetnice bila sam već zdrava. Hvala i slava nebrojeno puta presv. Srcu Isusovu! — Šaljući novac za pretplatnike dariva 1 dolar, a s njom skupa 1 dol. A. M., i dol. M. M.

M. J.

PRIPRAVLJENA ZA SMRT.

Istra. Kćerka mi dugo boollovala i nenadano pala u duboku besvjesticu. Bila sam u velikom strahu, da mi ne umre bez sv. Popudbine. Vruće se utekob presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj Lurdskoj obećavajući javnu zahvalu u Glasniku, što nam dadu tu milost, da se pred smrt pomiri s Bogom. Malo izatoga probudi se kćerka iz nesvijesti te se dostoјno i junački pripravi na smrt. Hvala presv. Srcu i Majci Božjoj!

M. J.

USPJELA OPERACIJA.

Los Angeles Sin mi je teško obolio od uha i nije bilo druge, trebalo je da se podvrgne operaciji. Slučaj je bio vrlo težak i operacija mučna, pa sam se svjetlovala dati dar u čast presv. Srcu Isusovu. Bio je operiran na 15. 18. i 15 dana izatoga potpuno zdrav. Zahvaljujem skupa s cijelom svojom obitelji presv. Srcu Isusovu i Šaljem 5 dolarova. Od te svote uzmite pretplatu za Glasnik ove godine, koji šaljite na moga sina, ostalo upotrebitate u čast presv. Srca. Glasnik ćemo držati uvijek ubuduće. T. H.

ZAHVALJUJU BOŽANSKOM SRCU:

Bjelovar AP Preporučila se M. B. Bistričkoj i ozdravila joj nogu, dar. d. 20.
— Bribir KA Zbog siromaštva u majčinoj bolesti nije mogla zvati liječnika, ali pomoglo Bož. Srce — hvala Njemu i sv. pomoćnicima. — **Chicago MK** Pređ mnogo vremena ozdravila od teške bolesti, sad zahvaljuje B. Srcu, dar. i dolar, naručuje Glasnik. — **Čabar JT** Zahvaljuje, što je ozdravila, dar d. 100. — **Čepreg, Mađarska**, MK Hvala na milostima, dar. d. 10. — **Gotalovo KP** Srce Isusovo pomoglo protiv progonstva. — **Gospic MS** Pomoglo protiv zubobolje. — **Hrvatska, G.** — JK Hvala B. Srcu, sv. Josipu i svim Svetinama na mnogim milostima, dar. d. 10. — **Jelsa IR** Ozdravilo teško bolesno dijete, dar. d. 10. — **Karađevo Sini** operacija sretno prošla, u zahvalu B. Srcu dar. lea 100, držat će do smrti Glasnik. — **Koprivnica JS** Oslobođena od operacije, ozdravila od duge bolesti, dobila mnoge milosti. — **Korčula** Dobila pomoć u teškim potrebama, dar. d. 20. — **Križevci NN** Olakšana bol po zagovoru sv. T. od M. Isusa, † Langa † Stepinca † Gošparlina, dar. d. 20. — **JP Sin** svršio ispit, hvala sv. Josipu i zagovoru † Langa. — **K Sućurac MS** Uslišena u velikoj potrebi, dar. d. 50. — **Kupres M H** Ozdravilo jedino dijete, za koje liječnik izgubio nadu, obećava da će držati Glasnik, dok je živa, dar. d. 50. — **Martinšića na Cresu VL** Brat oslobođen teških neprilika s vojničkom službom, hvala zagovoru † b. Langa, dar. 30 lira. — **Mokošice F i B** Hvala na ispunjenoj želji, pomoći u bolestima i porodaju. — **Moravče BC** Dobila pomoć u teškoj bolesti. — **Orahovica KC** Ozdravilo teško bolesno dijete, dar. d. 50. — **Osijek MP** Po zagovoru B. D. Marije i sv. Antuna ozdravio sinčić, dar. d. 20. — **New-York SM** Trpio od teške bolesti želuca i jetara, potrosio na doktere 1200 dolarova, pomoglo tek Bož. Srce. — **Novigrad podr.** IR Ozdravio teško bolesni otac zagovorom † b. Langa, dar. d. 10. — **Novska MB** Zagovorom † b. Langa ozdravila kćerka, dar. d. 10. — **Petrinja Milosrdnica** hvali na milosti i dar. d. 20. — **Petrovina Obitelj V** hvali na milostima, što ih je dobila ona i pojedinci u njoj, preporučuju se i ubuduće — dar. d. 120. — **Pribislavec MV** Hvala na mnogim milostima, dar. d. 10. — **Prvičaka Obitelj B U** teškoj bolesti zamolismo B. Sree i bolest presta posve za par sati dar. d. 25. — **Razlav MP** Po zagovoru sv. Ante uspjela dobro prodati nezgodno zemljište i kupiti drugo. — **Selnik K D** Po zagovoru † b. Langa oslobođena velike duševne muke, dar. d. 10. — **Krašić RN** Belesno živinče dobilo odmah pomoć, dar. d. 20. — **Subotica A G** Dugo nije dobivala plăće, a dobila ju je kratko vrijeme iza obavljene devetnice, dar. d. 100. — **Sv. Durad P D** Bolest sinčiću krenula na bolje, hvala B. Srcu i M. Božjoj, dar. d. 10. — **Sv. Juraj M S** Zagovorom † Danice Širole dobila dvije milosti, jednu na početku, drugu na kraju devetnice. — **Sv. Nedelja MK** B. Srce joj mnogo puta pomoglo, radit će za glasnik. — **Travnik A V** Ozdravila kćerka, za koju liječnik izgubio nadu, dar. d. 20. — **RM Dobila pomoć u porodaju**, dar. d. 13. — **Varaždin A C B.** Srce joj dalo negda uzorna muža, utješilo je radi njegove smrti, pomoglo naći miran stan, dar. d. 50 za Gl. d. 100 za krst. crničić im. „Petara“. — **S Hvali na raznim dobročinstvima**, dar. d. 100. — **Velaluka JP** Pomogla Malu sv. Teresiju u bolesti jedinica, dar. d. 10. — **Vel. Gorica MS** Zagovorom † b. Langa ozdravila djeca, dar. d. 40. — **IP Hvali na dobivenom namještenju**, dar. d. 50. — **Vinkovci AK B.** Srce pomoglo, da je otkupila očinsku kuću, dar. d. 100. — **Zagreb A B** Morala na put, a imala porebriku s vrucicom, zazvala Bož. Srce, olakšalo joj, i sad nakon povratka joj posve dobro, dar. d. 20. — **BGj Ozdravio mu brat**, dar. d. 20. — **D G Hvali na dobivenim dobročinstvima**, dar. d. 60. — **D K Zagovorom sv. T. od Maloga Isusa** dobila mjesto. — **JG Sin** ozdravio od plućne tuberkuloze na čudo liječnicima, hvali presv. Srcu Isusovu i Mariju; ona sama dobila pomoć pred nekolike godine, dar. d. 100. — **MS Dobro** prošla operaciju, dar. d. 10. — **NN Dobiveno spasenje** od nesreće i sramote zagovorom M. B. od Kamenitih vrata. — **IM Hvali na dobivenoj milosti**, dar. d. 50. — **t-n Ozdravio od tira bez liječničke pomoći**, izbjegao upali pluća dar. d. 30. — **Zagradec FB** Hvali na mnogim milostima, dar. d. 50. — **Zemun FR** Mnogo podnosiла, pomoglo joj Bož. Srce po zagovoru M. B. i sv. Antuna. — **Zlatar AP** Od mnogih bolesti oslobođena u svom životu hvali Bož. Srcu i sv. Antunu. — **Sesvete podr.** MB Ozdravio iza teške operacije dar. d. 10. —

VIJESTI

Madarevo. Članice Djev. društva primile smo u lipnju 200, srpnju 150, kolovozu 120 naknadnih sv. pričesti. Svetkovinu presv. Srca proslavisno svećano, mi smo pjevale, a uz orgulje je pratila naša učiteljica Ljubica Župančić. Iste je dan bilo primanje, te dobismo 15 novih drugarica; na popodnevnom je sastanku bila izabrana glavarica.

Na 5 rujna bio je kod nas svećano dočekan preuzv. g. nadbiskup. Nasusret mu je počao lijepi broj konjanika u narodnoj nošnji s barjacima. Kod slavoluka ga je pred mnošvom naroda pozdravila naš župnik veleč. g. P. Matica. U ime društva pozdravila je drugarica B. Beloša. Sjutradan je preuzv. dijelio sv. potvrdu u krasno okičenoj crkvi. Svuda je vladao najljepši mir i osjećala se prava pobožnost.

Bili smo veseli, što imamo svoga natpastira u svome mjestu. Uoči dana sv. potvrde isao je naš pjevački zbor s muzikom i lampijonima pred župni dvor, gdje je preuzv. gospodina pozdravio Mijo Ipša. Kao što je gospodin nadbiskup bio primljen, tako je isto srdačno i svećano bio i otraćen na odlasku.

Marica Stepančec, glavarica.

Velika Gorica. Naše Djev. društvo primilo je u kolovozu 115, sv. pričesti, za obraćenje gješnika. Na 4. 8. pohodile smo Majku Božju Bistričku. Bio nas je lijepi broj. Skupa s veleč. g. župnikom M. Stepanićem preporučivale smo presvetoj Majci cijelo društvo, da se širi dobrim djelima. — U rujnu smo primile 140 sv. pričesti, da nam Bog posalje dobrih svećenika. Na 26. 9. pohodile smo susjednu župu Odru, gdje je bio blagoslov lijepoga barjaka, oko kojega se kupe djevojke Marijine kongregacije. — Anica Trapčević, glavarica.

Voća. Naše Djev. društvo primilo je naknadnih sv. pričesti u siječnju 60, u veljači 55, u ožujku 63, u travnju 50, u svibnju 52, u lipnju 54, u srpnju 50, u kolovozu 56. — Par se naših drugarica udalo. Na Lice Božje (Preobraženje Kristovo) t. j. na 6. kolovoza bilo je u našoj župi klečanje, pa su članice društva sajmjence klečale svaka u svoju uru i molile se Isusu u Presv. Sakramentu. Malo javljamo, ali ipak ne zaboravljamo, mislimo na drage sestre svih naših društava i sve ih pozdravljamo. Tereza Stanko, glavarica.

Gruda, Konavle 13. septembra. Posveta obitelji Presv. Srcu tako se zadnje vrijeme širi po katol. svijetu, da je uprav utješljivo. Neprijatelji kršćanstva nastoje eto izrinuti Isukrsta iz obitelji, iz škola i društva uopće, pa je pravo, da se u ovako doba Isusovu Presv. Srcu postavi kraljevski prijesto u našim kato-mičkim obiteljima.

Hvala Bogu i u našem mjestu će se uvesti nadamo se — ova lijepa pobožnost. Led je probijen. U nedjelju, na blagdan Imena Marijina, posvetila se je prva u našoj župi obitelji gde Katice udove Krešević. Kućna svečanost bila je mistinu lijepa i Presv. Srcu zacijselo ugodna. Sakupilo se je brojno bliže i daljnje susjedstvo. Velč. Don Ivo Bučić držao je kratak govor o važnosti posvete uz poziv, da i ostale obitelji naslijeduju ovaj lijepi primjer. Zatim je bila svećana posveta, iza koje su pjevačice Djevojačkog društva zapjevale »U slavu svetog Srca. Bože daj, da se u kratko vrijeme sastavi debela knjiga posveta hrvatskih obitelji i pošalje u svetište presv. Srca. —

Jubilarne procesije i proslava Krista Kralja u Valpovu. Poradi siromaštva nisu župljani valpovački mogli da lanske godine krenu sa našim jubilarnim hodočašćima u Rim i dobiju dio od velikih duhovnih dobara, što su se dijelila tamo za jubilarne godine. Zato to većim eduševljenjem uznaстоjaše da te velike jubilarne oproste dobiju kod kuće u svojoj crkvi, kad im se zato dala prička. Kroz četiri su nedjelje u župnu crkvu u Valpovo dolazili vjernici iz okolišnih sela s križem i zastavama, pjevajući svete pjesme. Tu su obavili sa svojim svećenstvom propisane pojede crkve. U 4. nedjelju, koja je pala na svetkovinu Krista Kralja, obavljena je procesija s Presvetim Sakramentom ka-

kve još u Valpovu nije bilo. Sudjelovalo je u njoj do četiri tisuće ljudi. Bio je presv. g. grof Normann, koji je skupa sa narodom vršio kroz sve četiri nedjelje pobožnost, a kao crkveni patron dao na svetkovinu Krista Kralja prekrasno okititi crkvu. Za ovih pohoda ispovjedilo se i pričestilo do 1200 osoba, među njima su skoro polovica bili muškarci.

R.

Z a g r e b: Ženska realna gimnazija milosrdnih sestara. Na molbu mnogih katoličkih roditelja otvorila je družba sestara milosrdnica u Zagrebu ove šk. godine četiri niža razreda ženske realne gimnazije. Odmah se upisalo 177 učenica. Ovih je dana dobila ta gimnazija pravo javnosti. Obučavaju i zavodom ravnaju sestre milosrdnice. Za učenice iz provincije postoji i internat. Ako Bog da, otverit će se dogodine i V. razred. Neka dragi Bog izlje svoj obilni blagoslov nad tem prvom katoličkom ženskom gimnazijom u našoj domovini.

KNJIGE.

O. Fra Leonardo Čuturić: Franjevcji medu hrvatskim pukom kroz sedam stoljeća. Jasnim i lakin načinom pripovijeda tu jedan od sinova sv. Franje bosanski Hrvat, povijest svoga reda u hrvatskim krajevima. Knjiga je, mislim, dobar prilog našoj narodnoj povijesti uopće. Medu tolikim lijepim izdanjima, kojima zasluzni naši Franjevcji časte 700-godišnjicu svoga velikoga patrijarke, zauzima osobito i lijepo mjesto ova knjiga vrijednoga O. Leonarda.

Jedna nova vrijedna knjiga: Junački život sv. Ivane od Arka. Knjižnica »Novi život« izdala je to valjano djelo kao drugi svezak svoje naklade. Knjiga pripovijeda čitav život velike svetice, urešena je slikama. Imao tri posve izvorna poglavila, od kojih dva prva uče katoličku mladost, u čem stoji pravo kršćansko rodoljublje. Pisana je jasno. Valja je širiti medu naš narod, jer daje ustuk poganskemu shvaćanju rodoljublja. Posvećena je hrvatskim orlicama.

»Živko dijete Euharistije.« Divna je to knjižica za katoličku našu mladež. Živko je dijete naših dana, umro je 1925., a dijete je, jer je umro u dvanaestoj godini. Bio je dijete bistro, živahnog, veselog, nestrašnog. Izvanredno je ljubio maloga Isusa, a presvetu Gospu nazivao je »nebeskom svojom majčicom«. Bio je čista srca; ljubio je sve, što je Božje. Veselilo ga sve, što je u crkvi čuo i vidio. Pored sve njegove živahnosti, nestrašnosti, vrgoljija, njegova je nutrinija bila tako divna, tako sveta, da mu je Isus, kad je prvi put došao u sv. pričest u njegovo djetinjstvo, unaprijed kazao, da će ga u djetinjstvu uzeti k sebi. Čitajući ovu knjižicu osjećaći rajske miris djevičanskoga srca, pak se moraš diviti, što može Božja milost da učini od nejaka djeteta. Dirljiv je prizor, kad ovo dijete, koje majka ljubi svom nježnošću svoga materinskoga srca, nju tješi: »Dođi će nebeske moja Majčica, pak će me iz tvoga zagrijaja uzeti k sebi. — I mladež i odrasli, i dječaci i roditelji čitat će ovu knjigu s nasladom, čitat će je s korišću, s velikom korišću za srce i dušu.

Dr. Josip Lončarić

UREDNISTVO JE PRIMILO KNJIGE :

O. Fra Leonardo Čuturić: Franjevcji medu hrvatskim pukom kroz sedam stoljeća. Narudžbe prima: Uredništvo Glasnika sv. Ante, Sarajevo. Cijena D. 10.—

Junački život sv. Ivane od Arka. Narudžbe prima: J. Malinar, Zagreb, Pejačevićev trg 15. Cijena broš. D. 10.— vez. D. 16.—

Živko dijete Euharistije. Dobiva se kod Žup. ureda sv. Marije, Zagreb, Kapitol 3. Cijena D. 5.—

PORUKA UREDNIŠTVA.

R-a Z. Strah neosnovan. Nek samo prima sv. pričest.

Urednik: Milan Pavelić D. L

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. L, rek'er.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — Anton Allirević D. L

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Ožujak 1927.

Broj 3.

PROCVAT VJERSKOGA ŽIVOTA U VELIKIM GRADOVIMA.

Nakana Apostolskva molitve u ožujku, blagoslovljena od sv. Oca.

Veliki svjetski gradovi pune se danas narodom, koji jadno živi i još jadnije umire. Mnogo je tomu razloga. Ljudi se sele i odlaže u tudinu ili sele u grad, da traže zarade. Posla nema a živjeti se mora. Primaju svaki posao i za najmanju platu, samo da prežive. Stanuju u podrumu, gdje ne vide ni sunca ni mjeseca. U toj spilji punoj vlage propadaju tjelesno i duševno. Pate sami, pate i žene, trpe s njima i jadna djećica. Rade puno a nemaju dosta ni kruha. Glad ubija i jadnici upadaju u očaj, gube vjeru u Boga, kunu i mrze sebe i sve oko sebe.

Najgore je što ti bijednici ne znaju a često i nemaju crkve. Ne idu oni u crkvu, jedni stoga što ne dospiju, drugi, što su zavedeni, a treći, jer ne mare za nju a nisu je valjda ni prije ljubili. Nemaju nikoga, da ih pouči i pomogne. U najvećoj su nevolji bez svake utjehe. Živ i tako dan na dan, dok ne zaborave, da ima Bog i da su stvorenici od njega i za njega. Gore je još s onim jadnicima, koji su u takovim prilikama rođeni i odrasli. To su pravi pogani. Ima nažalost i lažnih proroka, koji ih mame u razna javna i tajna društva obećavajući im zlatna brda. U njima im šapču, da je Crkva svemu ovomu kriva pa tako stvaraju od njih ljute janjičare, koji hoće da ubiju i unište upravo onu, što im jedina može i hoće dati pravo dobro.

Biskupi i župnici vide sve ovo te mole i prose: »Dajte nam svećenika, bez njih ne možemo ništa početi«. A svećenika nema. Što može par svećenika na 40 i više tisuća duša? Tako je gotovo svagdje u velikim gradovima. Kako je nažalost danas istinita ona Spasiteljova: »Zetva je velika a poslenika malo!«

Svećenika nema a sotoni pomagači rade svom silom na svim točkama. Novine, loša kazališta i još gora kina ubijaju i ono malo dobra. Ljude uboge i zavedene možeš predobiti za sve. I vode ih zavodnici u komunizam, u kom će »ne priznavajući ni Boga ni gospodara« nad sobom, srtati u vremenitu i vječnu propast.

Sve to gleda Crkva i pita, šta da se tu radi?

Pomoć.

Najprije valja imati svećenika. Naši ljudi u Americi prije od svega drugog traže njega. Svećenik će podignuti crkvu. Crkva je srce svakoga rada. Iz nje struji bogati Božji život u sve nas. Ona je škola, rasadište, njegovateljica svih kreposti. Gdje ima svećenik i crkva, sve se diže i napreduje. Zašto to jako dobro naši ljudi u Americi. Njima i drugima pokazalo je iskustvo, da valja najprije s tim započeti.

Crkva diže škole. U njima će djeca za malena naučiti katekizam. Po njem će upoznati Boga, koji je izvor svake mudrosti. Škola će izdavati listove, otvoriti kazališta, dizati i gojiti vjerska društva te upotrebiti sva pomagala, da se sačuva, podigne i usavrši čovjek.

Za sve to hoće se novaca, pa treba da svećenik podigne strukovna društva. U njima će svи razdijeljeni po svojim strukama, složno poraditi, da jedan drugomu pomogne, da zajednički brane sebe i svoju korist. S pomoću ovakovih su društava privukli protivnici k sebi silu radnika. Valja da i mi tako radimo.

Treba za to i mnogo poštenih i školovanih ljudi. Župnik sam ne može na sve dospijeti, pa da je i najspasobniji i najvredniji. Valja da ga pomogne muško i žensko. Najbolja su škola dobre duhovne vježbe. U njima se najjasnije vidi, koliko vrijedi čovječja duša, i kako je najveće i majbolje dobro očuvati čovjeka od vječne i vremenite propasti.

Duhovne su vježbe stvorile vrlo dobrih organizacija. Da spomenem samo neke. Zavirimo u Njemačku. Djevojka polazi sa selu u Berlin. Još nije pravo ni pošla, a u Berlinu već znadu, da će doći. Lijepo je tamo dočekaju i vode u dom za sluškinje. U njemu ima sve, dok ne dobije službe u dobroj kući. Sve će to urediti njihovo društvo. Jednako je s radnicima, kalfama i naučnicima, koji polaze ili moraju da podu u veliki grad.

Seljak je propao pa ne može više, da ostane na selu. Ne ide on slijepo u grad. Javi se župniku i taj će mu kazati, gdje ima sada zarade, koliko se tamo služi i kako se plaća. Prije polaska javlja župnik u to i to mjesto, da će doći jedna obitelj sa toliko djece. Kad seljak stigne tamo, ima stan, znade kojoj župi pripada, pače mu dadu još i novca u pomoć. Isto biva, kad neko mora u Ameriku. Tamo ima u izobilju ovakovih društava. Sve je to stvorila prava kršćanska ljubav.

Kako je kod nas Hrvata u ovoj stvari? Ne ćemo previše reći, ako kažemo: slabo. Dosta našega svijeta seli u Zagreb, koji već dobiva obliće velikoga grada. Mnogi naši ljudi bježe u tuđinu, traže rada, dolaze među tude radništvo velikih gradova. Za sav je ovaj naš

narod, što ga nevolja tjera u grad i tudi svijet, malo ili nimalo poskrbljeno, što se tiče njegova duhovnoga života.

I prije rata smo mi Hrvati imali malo svećenika, a sad iza rata smo gotovo posljednji među svim katoličkim narodima, što se tiče broja svećenstva. Molimo dakle, da dobri Bog probudi mnogo svećeničkih zvanja u našoj mlađeži, radimo za to, štogod možemo. Pomožimo Malo sjemenište u Travniku, iz kojega će izlaziti ne samo misijonari za poganske narode, već poglavito duhovni radnici za naš hrvatski katolički narod. Za nj Isusovci navlastito rade baš u Zagrebu, u Svetištu Srca Isusova, oni mu drže misije i diljem domovine i vani u velikim gradovima, kao što to upravo sad čine vlč. oo. Kujundžić i Vanino među Hrvatima u Americi. Pomožimo dakle njihov podmladak u tom »Malom sjemeništu«, koje živi samo o milodarima velikodušnih srdaca.

Josip Müller D. L.

NEŠTO O KVATRAMA.

Došao mi jednoga dana u kuću prijatelj. Bio je baš kvatreni petak, a ja sam prela. Odmah će on malko peckavo: — Gle ti predeš, a danas je kvatreni petak! Na ovakav dan predu samo bogomoljke i trećoretkе. Već sam danas vido isto jednu takvu kao ti gdje prede.

— A šta je danas? zapitam ga ja.

— Ta kvatre, kvatreni petak, odvrati on.

— Pa šta smetaju kvatre? priupitam ja, a on mi sfade na dugo i široko tumaćiti. U staro doba, reče, nisu žene nikad prele na kvatre, osobito ne na kvatreni petak. A ni danas toga ne čini moja žena kao ni druge žene u našem selu. One su eto bolje kršćanke od vas.

— A šta znaće kvatre? upitam ga ja.

— Kvatre? Pa kvatre su kvatre. To je bilo sve, što je znao odgovoriti. Tad mu ja protumačim, da su kvatre zapovijedani crkveni post, koji se ima vršiti u određeno vrijeme svakog od četiriju godišnjih doba. A Crkva ih je zato naredila, da zahvalimo Bogu na primljenim darovima u prošloj godišnjoj četvrti i da izmolimo milosti za drugu četvrt, Još hoće Crkva, da izmolimo o kvatrama od Boga dobrih svećenika. Nato ga upitam:

— Da li si ti moj prijatelju, danas ujutro i o podne dosita jeo?

— Jesam, odvrati on.

— No jesli slab, boležljiv, ili radiš težak posao, ili ideš na dalek put?

— Ne ništa od toga, zdrav sam i ovih dana ne radim već kakvu maleakost oko kuće.

— A jesli li katolik?

— Pa šta me to pitaš, uvrijedi se on.

— Pitam te, jer eto pravi katolik, koji je zdrav i ne radi teška posla ili ne ide na dalek put, taj ne jede u posni dan nego samo jedamput do sita. Ujutru tek malo založi, da nije natašte, a i uvečer uzme tek oskudnu večericu. Koji su boležljivi, slabici, imaju težak posao, idu na dalji put, oni mogu i više puta na dan do sita jesti. Ali znam, kod vas je tamo o kvatrama grijeh presti a ne više puta do sita jesti...

Još ga upitam: — Da li tamo kod vas žene idu sad zimi po nedjeljama i blagdanima u crkvu?

— Da, baš ih je briga. Što bi se tamo smrzavale!

— Tako je to, završim. Na kvatre i na kvatrene petke je grijeh presti, a u nedjelje i blagdane bez valjanoga razloga ostavljati svetu misu, to vam je ništa. Tako ne rade kršćani katolici.

Moj prijatelj zašuti i ode. Bog s njim bio i naučio ga, da se drži Isusove vjere i Crkve, a ne ludoga praznovjerstva.

C. N.

ZA VRIJEME DUHOVNE SUHOĆE.

Tko je nije iskusio u molitvi? Onaj, koji uopće ne moli. Dodu časovi, nekima vrlo često, kad ti je molitva tako mučna, neugodna. Tad napast govori: prestani, ne moli. Ne slušaj, već baš tada upri, da učiniš što možeš. Bog ti je zakratio o sjetnu milost, ali ona druga, bolja, ne osjetna je uza te. S njezinom ćeš pomoći upravo za te suhoće, hladnoće, gadjenja redovito mnogo više napredovati, nego kad ti je molitva slatka. Za vrijeme suhoće vježbaš se junački u poglavitim krepostima: u poniznosti, jer eto vidiš što si, čim Bog ustegne svoju utjehu; u ljubavi, jer tad ne vršiš molitvu od ljubavi k onoj slatkoci, već od čiste ljubavi k Bogu. Tako će nekoliko časova ovakve suhe molitve obično vrijediti više i od mnogo sati slatke molitve, u kojoj se ništa ne trudiš, već ide samo od sebe.

LIJEK.

Kad mi tuga srce stisne
Pred raspedo kleknem,
Najvećemu Mučeniku
Svoje boli reknem.

A On puti dušu moju
Do svetog oltara,
Gdje Hostija mala, bijela
Divna čuda stvara.

Ondje čeka živ Gospodin,
Na Srce me zove,
Da izliječi rane moje
I stare i nove.

S. M.

OGANJ SRCA ISUSOVA.

Da utrneš žigicu, dosta ti je kap vode. Ali mnogo više vode treba, da utrneš vatru na ognjištu. Što veći oganj, to treba više vode, da ga ugasiš. I obratno što više vode, to treba da je i veći oganj, a da mu voda ne nauđi. A sad pomisli, kolik mora biti oganj, da ga ni sva mora ni sve vode ovoga svijeta ne mogu utrnuti!

Presveto Srce Isusovo je žarko ognjište ljubavi. Da bar donekle dokučiš tu veliku ljubav Bož. Srca, sjeti se, da je to Srce bilo uronjeno u more boli, a ipak nije nimalo jenjao žar ljubavi njegove. Koliko je bilo to more muka! Od maslinskog brda do Golgotе gomilale se patnje kao valovi beskrajnoga oceana i udarale nesmiljeno na Srce Božje, najčutljivije za svaki ljudski osjećaj. Svi grijesi cijelog svijeta od Adama pa do posljednjega čovjeka, sva zloča ljudska, sva crna nezahvalnost i hladni nehaj: sve je to poput silne poplavne jutri prema najnežnijemu Srcu. Ono je bilo nasićeno pogrdama, strveno z bogopraćina naših, žalosno do smrti. Sjeti se zatim smrtnе stiske, kravog znoja, okrutnih spona, ljudoga bičevanja, grozne trnove krune, teškoga križa, oštih klinaca; sjeti se svih rana Spasiteljevih: eto more muka i boli, a ipak sve te boli i muke nijesu mogle umanjiti žara ljubavi u Njegovu Srcu. Ono je podnijelo sve te muke radi naših grijeha; podnijelo je, a da njegov oganj nije jenjao, ono nas ne prestaje ljubiti svom ljubavi svojom.

Kod ljudi može i mala nezahvalnost i neznatna poruga umanjiti ljubav prema nezahvalnoj osobi. A ako nas ta osoba još vrijeda, sramoti, potvara, ako nas bije i zlostavlja, što biva onda s našom ljubavlј. No Srce Isusovo podnijelo je od nas sve to, pa i kud i kamo više, a ipak nas žarko ljubi. Eto toliki je i tako silan oganj ljubavi Srca Njegova!

Tvoje srce je mili čitatelju stvoreno, da ljubi Bogja. A eto i na nj, na to tvoje srce navaljuju vali patnja i boli, kušnja i žalosti, osobito u ovo teško i nesigurno vrijeme. Da li se umanjila njegova ljubav prema Bogu, koji ti šalje sve ove kušnje? Ljubiš li jošte onu svetu ruku, koja ti šalje križeve? Ljubiš li jošte ruku Božjega Promisla, koja te

radi grijeha tvojih kazni ovdje na zemlji, da te poštedi u vječnosti? — O ljubi i ne prestaj ljubiti Srce božansko! Ovo Presveto Srce, koje te tako kara, ono te i miluje više nego dobiti otac koji svomu sinčiću zakraćuje, što bi mu moglo biti na štetu, premda mališ radi toga plače; koji ga kazni zato da se popravi. Ono ti šalje križ od čiste ljubavi prema tebi. Ono vidi tvoje suze i žalost, ali hoće tvoje dobro.

Ali ako se je umanjila ljubav srca tvoga, o tad idi k Presvetomu Srcu Isusovu! Tu još ima žara i za te: ogrij svoje srce, užezi ga na silnom ognju božanskoga Srca!

P. G. D. I.

UPRAVO JA SAM ONAJ.

Propovijedao misijonar protiv grijeha. Razlagao je, da čovjek iznova razapinje Isusa i zadaje ranu njegovu bož. Srcu. Najednom reče: »Promatrajte sliku Presv. Srca Isusova, koja je pred vama u crkvi. Pogledajte molim vas, onu duboku ranu Presv. Srca Isusova. Vi ste svojim grijesima zadali Isusu onu ranu; proboli ste ono presveto i preljubezno Srce. O dodite i izvadite kopljje iz njega! Molim vas, kad se vratite kući, pogledajte opet sliku Srca Isusova i promatrajte presvetu ranu, obnovljenu vašim teškim grijesima. Poslušajte moj savjet. Ako ga poslušate, srce će vam se omekšati i okajat čete grijeha...«

Sutradan dode neki mladić k misijonaru i reče: »Poslušao sam vaš savjet. Dugo i dugo sam promatrao sliku Srca Isusova, i najednom su mi navrle suze na oči, kajanje mi obuzelo dušu. Evo me na ispuvjed, odlučio sam, da ne vrijedam više miloga Spasitelja. Drugi je isto tako dugo promatrao sliku Srca Isusova, pa najednom potresen uskliknuo: »Ja, upravo ja sam onaj, što je zasadio križ u ovo Srce! Da, grešnici svojim teškim grijesima zasaduju križ u ono premilo Srce.

Držite u svojoj kući na počasnom mjestu sliku Presv. Srca i češće je pogledajte. Bož. Srce će vas ganuti, da ne griješite i da mu naknadujete pokorom i dobrim djelima za grijehu svoje i svih ljudi.

S. D.

STARA PREDAJA O SV. JOSIPU.

Sveti Josip potječe iz doma Davidova i rodio se u Betlehemu. U četrdesetoj od prilike godini zaručio se sa presvetom Djenicom, dvadeset i šest godina presretno proživio s Isusom i s njegovom prečistom Majkom. Pri smrti bio mu u pomoći sam Isus, blagoslovio ga i zaklopio mu oči. Umro je pak sv. Josip kao žrtva ljubavi k Bogu u naručju Isusa i Marije dvadeset i šeste godine poslije rođenja Isusova, a u svojoj šezdeset i šestoj. Pokopan je u dolini Jozafatskoj. Tu je počivao sve do uskrsnuća Isusova, a tada je s nekim drugim svetim ocima Staroga Zavjeta ustao od mrtvih, te je sada i s dušom i tijelom pun slave na nebu.

Sveti Josip pomoćnik u nevolji.

Evo vam tri čudna, ali posve istinita dogadaja. U prvom se vidi, kako je sv. Josip zaštitio osobitom brigom samostan sestara presvetoga Srca u Metzu. Pripovijeda nam to jedno pismo, što ga je pisala glavarica toga samostana, ili je bar napisano po njezinu pripovijedaju. »Kako se ta naša kuća nalazi izvan Metza, to možete zamisliti, kako je štetovala za zadnjega rata — 1870. godine — osobito za strašne opsade grada. Sestre su morale otpustiti sve gojenice, a mjesto njih uzdržavati više od sto vojnika, i to u vrijeme kada je radi opsade bila najveća oskudica. Glavarica povjeri sv. Josipu osobito vrata, da čuva samostan od neprijatelja. Pa sv. se Josip svojski i pobrinuo. Ali kada je prestalo opsjedanje, nije bilo ničega; ništa se nije moglo dobiti ni za novac, kad bi ga sestre i imale. Dogovorile se dakle, da će sv. Josipu, koji im je bio tako vjeren vratar, povjeriti sada i sve potrebe. Jedna sestra napravi za vrijeme odmora kesu, u koju metnuše ponešto od svih stvari, koje im bijahu potrebne: komad drveta, jedan krumpir, bočicu ulja i t. d. Sve je to sv. Josip vjerno priskrbio; ali osobito je lijepo išlo s drvima. Odmah sjutradac se javio čovjek, sa dvoja kola drva. Glavarica nije naručila drva niti je imala novaca, da ih kupi, pa pomisli, da je taj čovjek zalutao. Ali onaj ustvrdi, da ima ovdje istovariti drva. Da se stvar razbistri, pode glavarica sama k njemu. Čovjek je upita, zar nije to samostan presvetoga Srca. »Jest, odgovori ona, ali tko vas je amo poslao. Na to će on: »Ne znam što reći, van da su ovo drva sv. Josipa«. Sad je bilo sve jasno, i drva su bila primljena s najvećom radošću.

Bile su i bez ulja. Sestra, koja je morala noću obilaziti sa svjetiljkom po cijelom samostanu, što u tako velikoj kući traje do tri četvrti sata, reće pouzdano sv. Josipu, da se on mora brinuti za ulje, posveti njemu svjetiljku, da odsada samo njemu na čast gori. Od ovoga časa do današnjeg dana gori ta svjetiljka, tako da joj ne treba ni kapi nadoliti, a prije se morala 3 puta u tjednu napuniti uljem. (U vrijeme, kad je pisano ovo pismo, trajalo je ovo čudo već 13 mjeseci). Sestra reče glavarici, da nije kadra izreći, s kakvim poštovanjem svaki dan pali svjetiljku i s njom hoda po kući.

Samostan presv. Srca u Parizu je iskusio isto tako čudnovatu zaštitu sv. Josipa. Za vrijeme strahovlade u god. 1871., bio je svaki samostan izvrgnut pogibelji, da ga buntovnici pretraže. Glavarica se ovog samostana pripravila sasvim na to. Novac skupa s pismima

metnu u sobu, iz koje će ih povjerljiva osoba uzeti i spremiti na sigurno mjesto, čim se pokažu buntovnici. To ona priopći vratarici. Ova je pak ili nije dobro razumjela ili je od straha pamet izgubila, pa tek što buntovnici stupiše u kuću, odvede ih ravno u onu sobu. Kad ovi vidješe novce i pisma nasmijaje se i rekoše: »To upravo i tražimo!« Odmah sve uzeše. Zatim su zahtijevali da pretraže s glavaricom kuću. Ona ustrašena nije znala drugo, već preporučiti se sv. Josipu. Išla je s njima na mučno istraživanje, što je dugo trajalo, a u srcu je molila sv. Josipa, da bi joj bio vraćen i novac i pisma. Kad napokon sve pretražiše, ponudi im vina i okrep. To im se svidje, pa kad svršiše, bace opet novac na stol veleći: »Šta će nam vaš novac?« Ali s pismima otidu. Onda glavarica zahvali sv. Josipu na novcu, ali kako joj je mnogo više do pisama, zamoli ga, da joj i u tom pomogne. Došavši buntovnici na ulicu, okrenu se i bace pisma kroz vrata: »Eto vam i pisma!« To bješe očevidno djelo sv. Josipa.

Pripovjedit ću vam još jedan događaj, što ga je doživio redovnik o. Basin. Neki je ženski samostan imao dugova, koji su se morali isplaćivati na stalne rokove. Za malo je dana trebalo platiti 1500 franaka, a glavarica nije za otplatu mogla smoći više od 3½ franka. Redovnička se obitelj stade moliti sv. Josipu, da im pomogne. Nepriznati se vjerovnik već uzradova misleći, kako će redovnice sramotno iščerati iz kuće, ne plate li u određeni dan te svote. Kad sestre to začuše, podvostručiše molitve i pouzdanje u sv. Josipa. U oči dana određenog za isplatu dode neki čovjek k o. Basinu i donese mu novaca želeći, da bi ih predao sestrama. Priopći mu, da je te novce primio od nekoga, da ih predade iza njegove smrti tomu samostanu, jer su otud bili za vrijeme bune odneseni. Premda o. Basin nije ništa znao za nevolju sestara, pode ipak odmah k njima. »Već je davno što nisam bio kod vas« reče, »no mislim, da ovaj put dobro dolazim, jer nosim i novaca. Rekoše mi, da je ovdje 1500 fr.« Glavarica, sva izvan sebe od čuda i radosti, uskliknu: »Hvala, tisuće puta sv. Josipu, koji nam je pomogao u nevolji!« Onda pripovjedi ocu svoju nevolju. Kad otvorije svežnjić, a to unutra upravo 1500 manje 3½ franka, baš koliko je glavarica imala gotovine!

P. H.

M. KULUNČIĆ D. L RAZMATRANJA O PRESV. SRCU ISUSOVU —
prema Litanijsama. Tko želi da što bolje razumije veličanstvene Litanije presv. Sreća i njegovom se ljubavlju zagrije, neka se zadube u ova razmatranja. Komad D 10.

DVA KRISTOVA VITEZA, sv. Alojzije i sv. Stanko — malena ali osobita knjižica. Načinjena je prema engleskom izvorniku o. Martindala, jednoga od prvih katoličkih pisaca, koji danas živi. Preporučujemo živo osobito obrazovani joj mlađeži hrvatskoj. Stoji samo 5 d., uvezana 8 d.

SV. TEREZIJA MALOGA ISUSA; POVIJEST JEDNE DUŠE. »Mala« svetica, kako je svi od mila zovu, čini bez prestanka velika čudesa. No najveće je čudo njezin čarobni andeoski život, što ga u ovoj knjizi opisuje ona sama. Djelo je obilno urešeno krasnim slikama. Stoji D. 40. Narudžbe prima Uprava Glasnika Presv. Sreća Zagreb L pp. 147.

Proslava dvjestagodišnjice sv. Alojzija u Rimu.

Na poziv sv. Oca odazvali su se katolički mladići sa svih strana svijeta i pohrili na kraju 1926. u Rim do groba sv. Alojzija i sv. Stanka, da se tu napune duha svojih andeoskih zaštitnika. Najviše ih je dakako bilo iz Italije, iz ostalih katoličkih krajeva stiglo ih je oko 5 tisuća, među njima 16 Hrvata i 10 Slovenaca. Za ovu je priliku prenesena glava sv. Alojzija iz Mantove u Rim, gdje je s najvećom svećanosti donesena u crkvu sv. Ignacija i stavljena na Alojzijev oltar.

Tri je dana potrajala proslava sveca, koji je za života prezreo kneževsku krunu i sav sjaj zemaljski; slavilo ga je ništa manje od 25 naroda, što ih je tu zastupala njihova odabranja mladež. Bio je slavljen osobito sv. misama, sv. pričestima, govorima, pjesmom. Na 29. prosinca držao se u crkvi sv. Ignacija svečani sastanak, »akade-

Prenos glave sv. Alojzija.

mjač mladića svih narodnosti. Bili su nazočni kardinali, biskupi, poslanici različnih država, odlično rimsko gradaštvo, daci iz svih škola i sjemeništa u Rimu. Mladi zastupnici pojedinih katoličkih naroda govorili su redom svaki u svom jeziku pjesmu u čast sv. Alojziju. Čula se tu i hrvatska i slovenska pjesma. Kad je došao na red mladi Meksikanac i završio svoju pjesmu molitvom bl. Djevici i sv. Alojziju moleći ih za svoju od bezbožaca razdiranu domovinu, bio je pozdravljen burnim poklicima ljubavi, sučuti i zanosa.

Razumije se, da je osobita želja vukla mlade hodočasnike da vide Kristova namjesnika i čuju njegovu očinsku riječ. Za zajednički pohod sviju bio je odreden 31. prosinca. Kad je sv. Otac ušao u dvoranu, gdje su ga čekale tisuće mladih srdaca, pozdravilo ga je iz

nebrojenih grla divno pjevanje »Vjerujem u jedinoga Boga!« Veliki je svećenik gledao to mlado mnoštvo s dubokim ganućem i ljubavlju i upravio mu riječi, što ih izreče patrijarha Izak svomu sinu Jakovu: »Miris je sina mojega kao miris polja rodnoga, što ga je blagoslovio Gospod«. Zatim je kliknuo u zanosu očinskoga srca u latinskom jeziku: »Zdravo cvijeće, cvijeće svojim životom, cvijeće mladošću svojom! Obraćajući se napose k mladim Meksikancima pozdravio ih je: »Zdravo, cvjetovi mučenika, koji ćete možda i sami biti mučenicima! Čast vama i vašoj domovini, vašim biskupima i svećenicima, koji na uđivljene svijetu snose tako slavnu borbu za čast Božju i Kraljevstvo Kristovo, za dostojanstvo i spasenje duša!« Osobito je pozdravio i Poljake i gorovio o sv. Stanislavu. Svoj mlađeži je stavio pred oči oba mlađenačka sveca i potaknuo sve, da ih naslijeduju u čistoći, koja daje svjetlo duhu, velikodušje srcu, snagu i tijelu i duši. Da tu čistoću očuvaju, valja da budu budni i da ponizno mole. U pratinji preč. o. generala isusovačkoga obilazio je potom sv. Otac sve grupe hodočasnika i dao da mu poljube prsten. Mladi je svijet bio potresen i razdragan, klicao je sv. Ocu, pjevao. Suze radosnice su se caklile u bezbrojnim očima.

Hrvati su ponijeli u Rim na grob sv. Alojzija krasni album, u kojem su upisane tisuće imena hrvatske srednjoškolske mlađeži. Da je taj album tako lijep izisao, osobita je zasluga sestara milosrdiaca, č. s. Trojane i č. s. Andeline. Prva je prekrasno s velikim i dugim trudom izvezla svilom sliku sv. Alojzija, koja dočazi na čelo korica, a druga isto tako narisala naslovne listove pojedinih biskupija hrvatskih. Neka im andeoski Svetac naplati toliku dobrota!

Na novu su godinu imali Hrvati i Slovenci sv. misu na grobu sv. Stanislava i dugo se ondje molili. Sv. Stanislav nije bio na ovoj proslavi u Rimu toliko istican, jer je on istom na drugom mjestu zaštitnik mlađeži. Naši su hodočasnici molili još i na grobu trećeg svoga zaštitnika sv. Ivana Berchmansa. Neka njih i sva mlađa kačićka srca napuni duh, kojim su disali jaki i duboki Alojzije i umijati Stanko!

—č.

SOTONIN ZALOGAJ I BOŽANSKO JELO.

Zmija se ovila u raju zemaljskom o drvo spoznanja i nagovara Eva, da kuša zabranjeno voće. Mami je s pet laži: 1. Ne ćete umrijeti; 2. otvorit će vam se oči; 3. bit ćete kao Bog; 4. upoznat ćete dobro i зло; 5. Bog zna, da će sve to tako biti.

Eva je poslušala napasnika, prvi su ljudi pogazili zapovijed Božju. Sotona se pakosno smijao, a oni su s gorkom žalosti upoznali svoju ludost i njegove laži. Otvorile su im se oči, ali ne kako su misili, već samo zato, da uvide svu svoju nevolju. Mjesto da budu kao Bog, udaljili su se neizmjerno od njega i u njih je ušlo nešto od sotonske

zloće, postali su nalik na sotonom. Upoznali su dobro i zlo osobito tako, da su živo osjećali, kako im je prije bilo dobro, a kako im je sada zlo.

Ali gledaj divne ljubavi milosrdnoga Boga prema nama! Za kaznu zavidnomu sotonu a za našu vječnu i neisporedivu sreću Bog se udostojao ispuniti, što je sotona lažno obećavao! Isus je raspeti naše sveto voće na drvetu križa. Tko od toga božanstvenog ploda dostoje blaguje u sv. pričesti 1. ne će duhovno umrijeti, bit će jak protiv svih napasti, nadvladat će ih. 2. Otvorit će mu se oči duševne, upoznat će kako je divan i mio Bog i sve što je Božje. 3. Bit će kao Bog, jer na svetom pričestu na neki način Isus pretvara u sebe, mi postajemo osobito kod nje »cionici Božje naravi«. 4. Upoznat će izvrsno, što je dobro a što zlo, ljubit će svim silama dobro, mrziti zlo. 5. Bog zna, da je sve ovo istina, on je to rekao: »Tko blaguje tijelo moje, ne će umrijeti nikada« — pače: »Ja ču ga uskrsnuti u posljednji dan.«

Sotonin zalogaj nas je sve otrovaо, žurimo se k stolu Isusovu da blaguje jelo, koje nas liječi, koje na tako božanstven način popravlja, što je sotonina laž pokvarila.

P.

Mučenici Krista Kralja.

Mučeništvo je dvaju katoličkih mladića u Meksiku tako divno i uvrišeno, da ga s potpunim pravom napose ističu. Blizu Zamore uhvatili divlji vojnici Manuela Melgareja i Jakova Silvu; prvomu je bilo 24, drugomu 17 godina. Pogradiše ih kao revnitelje »Saveza za obranu vjere«.

Odmah stadoše nagoniti Melgareja, da više: »Živio Kales!« No junački mladić zavika: »Živio Krist Kralj!« Vrijedni sluge novoga Nerona ne prestadoše sa svojih zahtjevom, a Melgarejo odvraćaše vazda isto. Tad mu uzeše rezati komad po komad jedno uho, zatim drugo. I kad je mučenik sav okrvavljen u ljutim bolima zaviknuo opet: »Živio Krist Kralj!« iščupaše mu Kalesove zvijeri i jezik. Melgarejin drug, Jakov Silva, ogrlio je tako čvrsto svoga prijatelja, da ga nisu nikako mogli otrgnuti od njega. Nato ih ustrijeliše obojicu skupa...

Zar vam se ne čini, da čitate o junacima iz prvih vremena kršćanskih? Čitajući o strašnim mučilima i o patnjama mučenika iz onih starih dana može lako komu doći i sumnja, je li moguće, da su ih krvoloci mučili tako okrutno, je li moguće, da su kršćanski patnici mogli sve ono onako postojano i junački podnijeti. No eto, ovo se dogodilo u naše dane, u polovici listopada prošle godine.

Kales nije iz prvih vijekova kršćanstva, no i on i njegova družba dišu sotonskim duhom negdašnjih okrutnih progonitelja. Njegove pak žrtve, okrijepljene istim Tijelom i istom Krvi ko i njihova braća iz onih davnih vremena, pokazaše isto onakvo nadčovječno junaštvo.

Neke potankosti o ovom mučeništvu.

Noknadno je smrt mlađih mučenika podanje opisivana. Melga-
rejo je htio da brani sebe i prijatelja na prijekom суду, što su ga
držali vojnici, kad su ih uhvatili. No odmah je uvidio, da je svaka
obrana uzalud. Nato pokuša, ne bi li izbavio prijatelja Jakova, i pozva
se na zakon, koji zabranjuje ustrijeliti maloljetnika. Ali za Kalesove
zvijeri ne postoji zakon.

Dok su vodili mlade junake iz seoca, u kome su bili uhvaćeni, u mjesto Zamoru, molili su oni krunicu. Jedan vojnik naloži, da im se uzmu krunice. No mladići su svoju svetinju branili s takvom silom, da su se napadači morali kaniti toga posla.

Stariji je od njih bio mladić pun srčanosti i neke izvanredne vedrine. Život je shvaćao kao borbu i pokazivao je, da ne mari za nj, kad je god to tražila njegova vjera. Uzato je bio vrlo obrazovan u socijalnim znanostima, bogoslovju i književnosti, a isticao se i kao osobit govornik, pa je često zagrijao duše katolika, da se bore za vjeru. Kad su ga uhvatili, bio je tako srčan, da se je okrenuo k nazočnom narodu i potaknuo ga, neka se uvijek bori za slobodu vjere i domovine.

»Umirem za Boga i domovinu!« to je bio njegov posljednji povik. Zatim se je okrenuo k drugu i rekao:
»Skinimo šešir, sad ćemo pred Boga.«

Mrtva su njihova tjelesa bila izložena na groblju, gdje su bili strijeljani, u rukama su još držali krunice. Neki ih obukoše u bijelo odijelo, a njihovu odjeću umociše u njihovu krv i razdijeliše. Po-

kopani su u tom istom groblju u bijelim ljesovima, jedan uz drugoga. Sad su već njihovi grobovi svetinja katoličkomu narodu, hodočasnici ih bez prestanka pohadaju i preporučuju im se. Već se po njihovu zagovoru zbijavaju čudesna, kako mnogi pripovijedaju.

Njihova je svagdanja hrana bila sveta pričest, njihova najmilija molitva krunica; sve njihove misli, riječi i djela smjerale su vazda na slavu Božju. Njihova je smrt časna u očima svakoga čovjeka, koji je sačuvao u sebi i trunak čovječjega osjećaja, ona je slavna i krasna u očima kršćanskim, sveta i velika pred Bogom. Oni jesu i ostat će u vijeće vijekova junaci, a njihov je krvnik prema njima bijedna, sitna, nemoćna kukavica.

P.

ČASNI SLUGA BOŽJI O. PAVAO GINHAC D. L.

20. srpnja prošle godine pregledali su i našli još posve sačuvano tijelo o. Ginhaca, svećenika D. L., koji je umro 10. siječnja 1895. u francuskom gradu Kastru, na glasu izvanredne svetosti. —

Roden 31. svibnja 1824. u Mazelu u južnoj Francuskoj, bio je o. Ginhac u ranijim svojim godinama pobožno i poslušno dijete. Ali kasnije se kao mladi dak počeo udaljivati od svojega Spasitelja i bivati prema Njemu hladan. No milosrdni Pastir u svojoj dobroti na čudesan način opameti tu zalutalu ovčicu. Dogodilo se to za nekih misija. Sam Pavao to ovako opisuje: » Na koncu misija, upravo kad je procesija zakretala u neku ulicu, ugledao na nosilima, koja je nosilo nekoliko mlađića, veliko raspelo. Bacih pogled na Propetoga, i u isti mah mi se pričini, da je Njegovo obliče obasjano nekom osobitom svjetlošću, koja mi je prodirala do u dno srca. Nijesam mogao da izdržim. Oborio sam oči... i očutio sam se posve promijenjenim. Sam sebe nijesam više prepoznavao. Odonda osjećam kako me nešto živo nagoni, da se posve predam Bogu i da stupim u Družbu Isusovu.«

Isus je pobijedio! Pavao vjeran božanskomu pozivu stupi doskora u Isusovce i stade svim silama nastojati oko savršenosti. Već neki njegov drug novak posvjedoči o njemu: »Ni u riječima ni u vladanju braća Ginhaca nijesi mogao opaziti ni najmanji nedostatak bilo u ljubavi ili susretljivosti bilo u poniznosti ili poslušnosti. Drugi opet veli — a tako su mislili i ostali: »Uvjeren sam, da je naš brat Ginhac zaista svetac.« Ovo mnenje njegovih drugova novaka potvrđiše i njegovi učitelji i braća, s kojima je poslije

za više godina bio na naucima u Valsu. Pogledajmo ukratko daljni njegov redovnički život.

Apostol svoje braće.

Poznavajući poglavari krepst i razboritost o. Pavla, povjeriše mu odmah iza svršene bogoslovije jednu od najvažnijih služba u redu — vodstvo novaka. Sam uzor svake krepsti, živo je sad nastojao, da svoju mladu braću oduševi za svetost. Više no žarkim riječima postizavao je on to svojim svetačkim primjerom. Čujmo o tom njegove novake. O. Rivier piše: »Ja nijesam na o. učitelju nikada opazio ni najmanje nesavršenosti. Njegovo držanje, riječi, hod, sve je to govorilo, da je on zaista čovjek Božji — svetac. Ponizan, ozbiljan, čedan, toliko je vladao samim sobom, te se činilo, da je svaki pojedini njegov čin učinjen samo radi veće slave Božje«. Drugi opet novak o. Terrasse, veli: »Svakomu je bilo poznato, kako strogo o. Ginhac postupa sa svojim tijelom. Jeo je tako malo, da su se drugi čudili, kako može uopće živjeti«. No, strog sa samim sobom, bio o. Ginhac sama ljubav i prijaznost prema drugima. »Više nego njegovoj tjelesnoj pokori — nastavlja isti novak — divim se tome, što on, tako strog prema sebi, ima toliko nježne ljubavi prema drugima, kakove još možda nijesam vidio u nikoga. Dok je sam jeo vrlo malo, dотle je budno pazio, da ga njegovi novaci u tom ne naslijeduju i tako ne naškode svomu zdravlju«.

Postavši starješinom u Tuluzi ravnao se u svemu po onoj svog bož. Učitelja: »Nijesam došao da mene drugi služe, nego da ja služim drugima«. U njegovim bilješkama čitamo: 1. Kao poglavar moram sebe držati za zadnjega od sviju, sve visoko cijeniti, biti pripravan da od svakoga primim savjet i da u sviju nadem, što mi valja naslijedovati. 2. Ja moram biti sluga sviju. Nijesam ovđje poradi sebe nego poradi svoje braće. Moje vrijeme ne pripada meni nego njima«. Neki očeviđac veli o njemu: »Njegove riječi su bile tako promišljene, i sve njegovo vlađanje tako udešeno, da je već sama njegova nazočnost u kući uvelike utjecala na sve, koji su u njoj boravili«. Kao duhovni voda otaca »treće kušnje« (to je zadnja kušnja za svećenike D. I.) nastojao je o. Ginhac iz svih sila, da mlade oce zapali ljubavlju prema Isusu i to Isusu Raspetomu, i tako ih ujedno oduševi za neumorni i požrtvovni rad za spasenje duša. S drhtavim bi im glasom znao govoriti: »Ako budete ljubili bit ćete sretni na tom putu sv. križa. Stupat ćete po njemu s veseljem, bit ćete sretni! Ljubite i sve će vam biti moguće... Razmišljajte mnogo o Isusu i vaše će pogreške isčezenuti same od sebe... Za svetost se ne traži, da činimo velike i izvanredne stvari, nego da ono, što smo dužni činiti, činimo kako treba... Raditi sa božanskim Kraljem, za Njega i kao On, u tom stoji tajna svetosti«.

Dragocjenim svojim savjetima i uzornim životom bio je o. Ginhac uistinu apostol svoje redovničke braće. Oni se još i danas sa radošću sjećaju svoga svetog učitelja. Američki Isusovac o. Pardow piše: »23 godine napornog rada nijesu mogle da istisnu iz moga srca njegovih nauka«. Drugi opet: »Ja mu se uvijek preporučujem kao svećuc.

Apostolat među svećenicima i redovnicama.

Unatoč mnogim poslovima, što ih je imao naš otac kao učitelj novaka i kao starješina, našao je on ipak još vremena, da ga posveti vanjskim svećenicima i mnogim redovnicama, držeći im često duh, vježbe i vodeći im duše na putu savršenosti. Živeći od vjere imao je prema svećenicima veliko počitanje, gledao je u njima namjesnike samoga Krista. Primao bi ih s tolikom srdačnošću, da su mnogi govorili: »Njegov sračni doček više na nas djeluje, nego sve riječi«. Preč g. kanonik Chaumet veli: »Njegove su duh, vježbe bile za mene pravo uživanje, jer sam mogao po miloj volji promatrati sveca i razgovarati se s njim«. Msgr. de Ligonnes piše: »U sumnjama mi je o. Ginhac dao toliko svijetla i snage, kao što mogu dati samo sveci. On je po mom sudu jedan od onih rijetkih ljudi, koje Bog šalje, da po kaže, kako vruće želi vidjeti obnovljenu svoju sliku na zemlji. Držim za veliku milost, što sam imao sreću da ga upoznam«. Kakav je dojam činio na redovnice, razabiremo iz riječi neke sestre: »Sve je na o. Ginhacu propovijedalo: njegovo strogo držanje, njegovo čedno i ozbiljno lice, potpuna vlast nad samim sobom, njegova žarka ljubav prema Isusu, koga je obično nazivao božanskim Kraljem«.

Kod svjetovnjaka.

Nije se naš otac mogao doduše mnogo baviti sa svjetovnjacima, jer mu to nijesu dopuštale njegove službe. Ipak je i kod njih vršio uvišeni apostolat dižući im srca svojim svetačkim primjerom gore, k Bogu. Seljaci i radnici oko Kastra, ne znajući kako mu je ime, nazivali bi ga: »Onaj, koji je tako sličan Gospodinu našem Isukrstu. A majka nekoga novaka reče: »Kad gledam o. Ginhaca, čini mi se da gledam samog dragog Boga«. Neki će opet svjetovnjak, vidjevši oca gdje moli pred Presvetim: »Vaš o. Ginhac je zaista pravi svetac. Svakog dan se ne vidi čovjeka, koji tako moli«. Drugi opet nakon kratka razgovora s ocem izjaviti: »Pošto sam video i čuo tog čovjeka, vjerujem, da opstoji Bog«.

Tako je evo o. Ginhac poput svog bož. Učitelja prošao ovom zemljom čineći dobro. Da, on je dušama oko sebe činio najveće dobro, jer ih je riječju i svetim životom putio k onomu, koji je izvor svakoga dobra, k Bogu. Kako je tim Gospodinu omilio njegov sluga pokazao je Gospodin i tim, što je na njegov zagovor učinio već mnogobrojna čudesna. — Isuse, božanski Kralju, proslavi svoga vjernog slugu još više: daj, da ga doskora ugledamo na našim oltarima!

Stj. Poglajen D. I. Vals, Francuska.

KRISTU KRALJU.

Izisla je sličica sa molitvom u čest Kristu Kralju ljudskoga društva. Naručuje se kod Društva za sveudiljno klanjanje presv. Sakramenta, Zagreb, Frankopanska 17. Stoji D. 1.—

Iz Kraljevstva Srca Isusova.

U Meksiku nikakve promjene, progoni se katolika nastavljaju. Međutim se doznaće jedna potankost o predsjedniku Kalesu. Njega češće zovu bivšim »generalom«, a sada je stalno, da nije nikad bio general i da nema prava na ime Kales. On je sin roditelja židova, koji su uselili u Meksiko, pravo mu je ime Plutarko Elias.

Uz koju cijenu je spremna meksička vlada vratiti opet pet tisuća crkvi, zavode, sirotišta, zemljišta i drugo? To javljaju biskupi meksičkom narodu. Kalesov ministar Tejeda rekao je nekim biskupima i svećenicima, koji su pratili biskupe: »Od recite se pape i osnujte meksičku narodnu crkvu, i dobit ćete sve natrag!« Biskupi su, naravski, odbili tu ponudu s ogorčenjem.

Savez za obranu vjere javno je poručio meksičkom narodu, što misli o toj ponudi. On kaže: »Crkva Meksička ima slavnu prošlost. Kako bi duboko pala, da sada zakrati poslušnost papi! U čas, kad bi to učinila, rastrgla bi jedinstvo s Kristom i ne bi više bila dio kato- ličke, apostolske, rimske Crkve, u kojoj se jedinoj nalazi spasenje. Mi katolici odbijamo s gadenjem ove sotonske prijedloge.«

Nadbiskup grada Meksiko upravio je u ime svih meksičkih biskupa pismo na tamošnje svećenstvo. Vadimo iz njega ove retke: »Osjećamo vaše muke i boli, i sami smo u istom teškom i nesigurnom stanju ko i vi. No na veliku nam je utjehu, što vam Bog daje snage, da junački istraje ove bojeve, što ih tamne sile otvorile protiv Krista i njegove zaručnice svete Crkve. Slava Gospodinu Bogu, koji nije dopustio, da i jedan od vas otpane ili da se pokoleba, makar je dušmanin upotrijebio sve sotonske majstorije, i na tisuće vas načina podmuklo pozivao na raskol i otpadanje od Crkve. Budite blagoslovljeni svi vi, koji ste radosno izabrali siromaštvo i sramotu križa i s ogorčenjem odbili zlato i časti, kojima je vlast ovoga svijeta htjela da kupi vašu vjernost. Doista ste dali divan primjer pred Bogom, andelima i cijelim svijetom.«

Redovnici i redovnice u Franceskoj, progonjeni već odavna od framasunskih vlasti, dobivaju sve više branitelja. Prije nekoga su vremena ustali za njih mnogi sveučilišni profesori, koji su o tom dali u javnost zajedničko pismo. Zatim o njima ovako piše ovogodišnji kalendar bivših boraca svjetskoga rata: »Tko nema pravu u nekom ljudskom društvu, taj nema prema njemu ni dužnosti. To je stalno i tko bi drukčije učio, taj bi opravdavao robovanje jednih ljudi drugima. Redovnicima se kod nas ne priznaje pravo da mogu zajednički živjeti, da smiju imati škole, posjedovati i sticati. Tim država izjavljuje, da oni nisu njezini državljanici. A zašto su tada bili pozvani u rat? Kad su se potomci negdašnjih kraljeva vraćali iz progona, da pomognu Francuskoj, odbijala ih je francuska vlada s izjavom, da oni od Francuske ništa ne dobivaju, pa joj također nisu ništa dužni. Od redovnika je vlada tražila, da umiru za Francusku, i kad su se redovnici iz progona radi toga vraćali, bili su primani u vojsku, a sad iza

rata država ne daje nikakve zaštite njihovoj osobi ni imetku, njihovim udruženjima ni njihovoj vjeri. Zakraćujući i nadalje redovnicima njihova gradanska prava čini država nepravdu i nasilje. Ne radi se tu o borbi protiv svećenika i redovnika, već se izvrgavaju ruglu sami temelji današnjega društva.

Svećenik dobrotvor zapušteno djece. Neprijatelji naše vjere ne vide u katoličkom svećenstvu ništa dobro. Istina, ima i među kat. svećenicima grješnika i velikih grješnika, jer su ljudi. Ali ima među njima tako velikih duša, kakvih ne ćeš tako mnogo naći u drugim staležima. Jedan je od takvih i francuski svećenik Fouqué, koji je nedavno umro u marseilleskoj bolnici sv. Josipa. On je podigao bezbrojne ustanove, koje se brinu za zapušteno djece, tako »zavod za zapušteno djece«, »sirotište za djevojčice«, bolnicu sv. Josipa«, »zavod za spasavanje djevojaka«, »popravilište za male zločince«, »zavod za umno zaostalu i nakaznu djece« itd.

Kažnjeno pogrdivanje Boga. Neke monakovske večernje novine donijele su pjesmu Židova Dragutina Zukmayera »Kad u proljeću vjetar duva«. U toj je pjesmi teška pogrda protiv Spasitelja: Njegova se muka u getsemanskom vrtu ispoređuje sa deranjem mačaka na krovovima. Sve novine ustadoše protiv toga psovača. Stvar dove pred sud i taj osudi urednika pomenutih novina na tri tjedna tamnice. Pogodite, što bi mu se kod nas dogodilo?

Najveće katoličke novine na svijetu zovu se »Croix«, što znači »Križ«. To je francuski list, koji izlazi u Parizu. Stampa se svaki dan u 400 tisuća komada.

LUD POSTUPAK.

Bio sam ovih dana na cesti kraj jednoga potoka i gledao ljude, koji su isli na vašar. Kako se nad potokom dizao uzak drveni most sa slabim naslonom, to su imali mnogo posla progoneći rogato blago. Gledao sam, kako se životinje uza sve udarce ne dadu na most, kako se vraćaju i dva i tri puta natrag, a kad su ipak bile natjerane, kako idu sasvim polagano i oprezno, korak po korak, tako pogнутne glave da im se gubice skoro dotiču mosta. Neki su od ljudi pratili okrutne udarce grdnim psovskama. Nehotice mi dode na um, da su ti ljudi bezumniji od nerazumnih onih životinja i da bi od ovih morali učiti. I oni idu vrlo uskim i pogibeljnim mostom ovoga života, s kojega mogu svaki čas tresnuti u propast. Zašto nisu oprezni kao ove životinje? Zašto ne bi spustili glavu i zatvorili nesretna usta, mjesto što ih otvaraju i pljuju na Boga i svetinje. Teško vama, ljudi, koji nemilosrdno postupate s nerazumnim Božjim stvorovima i pri tom grdite svoga i njihova Stvoritelja! Vaš postupak nije samo nepravedan, gadan, bogumrzak, nego je i nada sve lud. Vaša psovska životinje ne popravi, a vi sami bivate od nje sve gor, sve nemilosrdniji, sve nesposobniji da se od toga gada ostavite i sve sposobniji za — vječnu propast. Kolika ludost!

J. J.

MALI KRIŽARI

NIKAD VIŠE!

Malenomu ljljanu
Pet je istom ljeta,
Ružne riječi čuo on
Od vojničkog svijeta.

Čuo pa ih ponavlja,
Ne znajuć što znaće,
Sad ga kara učitelj,
A on gorko plače.

Za svijet cio ne će riječ
Ružna niti pusta
Okaljati nikad već
Nedužnih mu usta.

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica upoznaje Isusa i Mariju.

Adamu i Evi dao je dragi Bog puno sinova i kćeri. Ti su odrasli, pa su onda i oni dobili svoju djecu. Tako je išlo dalje i pomale je postalo mnogo, mnogo ljudi na zemlji. Adam i Eva su bili već davno mrtvi, a i drugih je ljudi mnogo već pomrlo. No njihove duše misu mogle ući u nebo, jer je na svim njima bio onaj grijeh Adama i Eve. Od toga je grijeha imao ljude očistiti Spasitelj i otvoriti im nebo.

Prošlo je mnogo, mnogo godina. Skoro su svi ljudi zaboravili pravoga Boga i postali su jako nesretni. Sad je bilo vrijeme, da dođe Spasitelj. Dragi Bog odabra za majku Spasiteljevu jednu poniznu i siromašnu djevojku. To je bila blažena Djevica Marija. Ona je stanovala u maloj kući, u gradu, koji se zove Nazaret.

Jednoga je dana blažena djevica molila u svojoj sobici. Na jednom se sva njezina sobica zasjala i ona je vidjela jednog anđela, gdje stoji pred njom. Anđeo je ponizno pozdravi. On reče: »Zdravo« (kao da bi rekao: Dobar dan, Marijo). »Milosti puna« (Tvoja je duša

sva čista i lijepa). »Gospodin stobom«. (Bog te ljubi i stanuje u tvom srcu). »Blagoslovljena ti među ženama«. (Ti si Bogu milija od svih žena). Bog će ti poslati maloga dječaka, koji će biti Sin dragoga Boga. To je onaj obećani Spasitelj; ti mu daj ime Isus.

To je eto ime Spasitelju, koga je Bog obećao Adamu i Evi još u raju zemaljskom. Njegovo je ime Isus. Isus je po tome Sin Božji, on je sam dragi Bog, koji je došao s neba na zemlju. On je došao da otere s ljudskih duša grijeh i da im otvori nebo.

O Ivica, kako je dobar dragi Bog! On šalje svoga Sina, da očisti ljudе od grijeha, da im otvori nebo, da ih spasi od pakla! — Sklopi ruke i govorimo škupa: »Isuse, moј Bože, ja te ljubim, ja ti zahvaljujem, što si došao na zemlju, da nas spasiš«. (3 puta).

Isusu je milo, kad mi imamo rado njegovu dragu Majku Mariju. Molimo sad: »Zdravo Marijo, milosti puna...«.

(Sad već treba da Ivica dobro nauči »Zdravo Marijo« i da to moli prije svake lekcije).

Ivica uči, kako se Isus rodio i kako su mu se prvi poklonili pobožni pastiri.

Marija je stanovala sa svojim zaručnikom, sv. Josipom, u Nazaretu. Ona je jako željela, da dode drago malo Dijete, o kojem joj je andeo govorio. No gde, najednom su oni morali u Betlehem, da se zapišu. Tako je zapovjedio rimski car. Dugo su i mučno tamо putovali. Uzalud su tražili u Betlehenu stan. Da ne ostanu vani, zaklonili su se u jednu štalicu.

Oko ponoći se najednom sva štalica rasvijethila. Ćete su lijepih andela pjevale: »Slava Bogu na visini!« U taj se čas nade tu na slamici Sin Božji, koji je postao malo dijete. Marija ga uze na ruke, zagrli ga i povi u povoje. No mali je Isus pomislio, da je njemu oviše lijepo u naručju njegove Majke. Zato on njoj metnu u srce misao, da ga položi u jaslice, iz kojih se hrane životinje, na oštru i hladnu slamu.

Isus, koji je sam dragi Bog, komu se klanja više andela nego ima zvjezdica na nebū, taj Isus je sada tu. On leži na slami, dršće od studeni, siromašniji je od jednoga siromašnog djeteta na zemlji. On trpi, da očisti nas od grijeha. Kako nas ima rado!

Uz jaslice su stajali vol i magarac i grijali su svojim toplim dahom maloga Isusa. Marija i Josip su se klanjali Isusu, jer su oni znali, da je to djetešće sam dragi Bog. A andeli su pjevali i pjevali. Pastiri, koji su pasli svoje ovčice na poljima oko štalice, vidjeli su najednom silnu svjetlost i jednoga andela, pa su se prestrašili. On im reče: »Ne bojte se, javljam vam veliko veselje. Danas vam se rodio Spasitelj, idite k njemu. Poznat ćete ga po ovom: on je malo dijete, povijeno u povoje i leži u jaslicama.« Pastiri poletješe odmah k štalici, nadoše maloga Isusa i pokloniše mu se puni radoći.

Isus najvoli siromahe i djecu. Htio je da prvi k njemu dođu siromašni pastiri, pozvao ih je po andelu. I Ivica treba da ljubi uboge, da s majčinim dopuštenjem dade kakav darak kojemu siromahu. Ivica treba da bude dobro dijete, da ljubi Isusa. Zato neka vrši dobro svoje molitve. Isus vidi, kako on moli. Čim se Ivica probudi,

treba da pozdravi Isusa. Sto ga će se p o b o ž n o prekrižiti i reći: »Hvaljen budi Isuse! Nâ ti moje srdašce; blagoslov mi jutros daj, od grijeha me očuvaj. Za te, mali Isuse, ja ču danas radit sve«. (Ovu molitvicu nauči napamet).

Ivica uči, kako su se Isusu poklonili sv. tri kralja, ali kako ga je opaki kralj Irud htio pogubiti.

Isus je najprije pozvao k svojim jaslicama siromahe, a onda je htio, da dodu i bogataši. Zato je učinio, da je počela sjati čudnovata zvijezda u dalekoj jednoj zemlji, gdje su bila tri kralja. Kad su oni vidjeli zvijezdu, odmah su znali, da je Sin Božji sašao na zemlju. Odlučiše, da će poći do njega i pokloniti mu se. Spremiše se stoga za putovanje i krenuše. Išli su mnogo dana, a pred njima je isla i vodila ih čudnovata zvijezda.

Kad su došli u Betlehem, mislili su stalno, da će naći kakva kraljevića u velikoj palači, a kad tamo nadose siromašno djetešće Isusa u štalcu! No čim su ga vidjeli, oni su bili stalni, da je to Sin Božji i kralj neba i zemlje, pa su pobožno klekli pred njim i poklonili mu se. Onda su mu dali darove: t a m j a n, z l a t o i dragocjenu mirisnu p o m a s t. Mali Isus im se smiješio i blagoslovio ih. Oni su se vratili kući puni svete radošti, pripovijedali su svomu narodu, da se rodio Spasitelj, a sad su s Isusom gore u nebu.

Ti dobri su kraljevi došli eto izdaleka da se Isusu poklone. No u kraju, gdje se Isus rodio, vladao je drugi kralj, koji je bio zločest. Bilo mu je ime Irud. On se nije veselio, što se rodio Spasitelj, nego je pače radi toga bio jako srdit. Bojao se, da će Isus, kada odraste, oteti njemu kraljevstvo. I zli kralj namisli nešto strašno — namisli ubiti dijete Isusa. Jedno jutro zapovjedi on vojnicima, neka idu i ubiju svu malu djecu u Betlehemu i oko njega. Vojnici su trgali iz naoružja majkama siromašnu dječicu i ubijali ih bodežima. Kako su jedne majke plakale i jaukale!

Opaki Irud je mislio: »Sad sam miran, Isus je ubijen s drugom djecom!« No on se varao. Dragi Bog sve zna, pa je znao, što misli Irud. Stoga je on još prije poslao u noći andela k sv. Josipu. Taj je probudio Josipa i rekao: »Ustan, uzmi dijete i Majku njegovu i bježi u Egipat, jer Irud hoće da ubije Isusa!« Josip se odmah digao i otputovao po noći s Isusom i Marijom u tu daleku zemlju. Kad su ujutro došli Irudovi vojnici, bila je već sveta Obitelj daleko. Ona je došla u Egipat i ostala tamo sve dok nije opet andeo došao i rekao sv. Josipu: »Vrati se u svoju zemlju u Nazaret. Tu je Isus živio s Josipom i Marijom sve do svoje 30 godine.

Ivica uči, kako je Isus u Nazaretu živio i dao primjer djeci.

Što je radio Isus, Sin Božji u Nazaretu, u onoj maloj radničkoj kući? Jer njegov hranitelj, sv. Josip, bio je radnik, stolar. Eto on je radio sve ono, što mu je rekla sveta Majka i sv. Josip. On bi svojoj Majci naložio vatru, donio vode, drva, omeo sobu. Sv. je Josipu pomagao piliti, tesati drvo. Sve je to on radio brzo, veselo, bez privigovanja i mrmljanja. Isus je slušao svoje roditelje. Ako mali

Ivica bude tako slušao, bit će prijatelj Isusu i doći će sigurno k njemu u nebo.

Isus u Nazaretu nije samo slušao, on je m o l i o. Kad molimo, onda govorimo s dragim Bogom, našim nebeskim Ocem. Mi treba da molimo pobožno. Tako molimo, kada kod molitve mislimo na dragoga Boga, a ne na druge stvari. Ivica je već naučio malu j u t a r n j u m o l i t v i c u:

Hvaljen budi, Isuse,
Na ti moje srdašće!
Blagoslov mi jutros daj,
Od grijeha me očuvaj.
Za te mali Isuse,
Ja ču danas radit sve.

K ovoj molitvici dodaje Ivica ujutru još Očenaš i Zdravo Marijo.
— U v e č e r prije spavanja reći će ovo:

Hvaljen budi, Isuse,
Oprosti mi pogreške!
Ja te ljubim srcem svim,
Kad sam budan i kad spim.

O andele lijepi moj,
Uz postelju moju stoj;
Prijatelju premili,
Ovu noć me čuvaj ti.

Prije i poslije jela Ivica se prekriži i rekne —

Prije jela:

Blagoslovi, Isuse,
Nas i tvoje darove.

Poslije jela:

Tvoja ruka hranu dala,
Moj Isuse, tebi hvala.

No Isus nije samo s l u š a o, kad su mu zapovijedali, nije samo m o l i o, nego je vazda r a d i o i kad mu nisu zapovjedili. Pomagao je svojoj Majci, pomagao je sv. Josipu. I igrao se je, dok je bio malen. Dijete ne smije nikad biti bez posla. Ono treba da radi, što mu se reče, dok je maleno. Treba da se i igra lijepi igre s drugom dobrom djecom, da gleda lijepi slike, ide u školu i tako dalje. Ivica ne smije biti bez posla nikad ni onda, kad je u postelji. Tu treba da spava, a ako ne može spavati, onda će mu majka dati kakvu stvar u ruke, pa neka se s njom zabavlja. Tu može praviti polako od papira različne likove, plesti vijenčice od cvijeća, gledati svete slicice i slično.

Eto, Ivica treba da p o b o ž n o m o l i, v e s e l o s l u š a, vazda nešto m a r l j i v o r a d i. Tako će biti sličan Isusu i doći će stalno k njemu u raj.

»Moj Isuse, ja te volim — Za te slušam, radim molim.«

VELIKODUŠNA MAJKA.

Mati glasovitog engleskog kardinala Vaughana zaželjela je iz svega srca, pokloniti svu svoju djecu dragomu Bogu. Sjećajući se Spasiteljevih riječi: »Niste vi mene izabrali, nego sam ja izabrao vas«, vruće se molila za tu milost i na tu je nakanu kroz dvadeset godina svaki dan posvetila po jednu uru presv. Olt. Sakramantu. A plod? Skoro sva djeca njezina dobila su sveto zvanje. Pet je kćeri imala i svih pet stupi u samostan. Od osam njezinih sinova izabra Bog šestoricu za svećenike ili redovnike, a od tih jedan postade kardinalom, druga dva nadbiskupima. — Kad bi svaka kršćanska majka revno i vruće molila, da Bog barem jednoga od njezinih sinova izabere za svoju službu, brzo bi bilo dovoljno poslenika u žetvi Gospodnjoj.

G.

CIGANIN BI MIJENJAO.

Bilo je u Zagrebu, na sajmu. Ja kupujem konje. Uza me je moj kočijaš, koji se razumije bolje od mene. Hodamo po sajmištu, gore, dolje, desno, lijevo. Ima konja na pretek. Ali — daj izaber, da budeš zadovoljan!

Evo, gledajmo ove, reče kočijaš. Jedan je tu, lijep, pristajao b.. Ali je sām, jedan. Kočijaš pita i za cijenu; nije pretjerana. E, da su dva, rečem ja. A seljak će: Potražite, naći ćete drugoga, pa ćete spariti. Tako čine mnogi, i radije kupuju po jednoga.

U blizini je i ciganin. — Gospodine, evo moga! — Dobro, ciganine, dobro. Ako ne nađem drugoga, pogodit ćemo se i nas dva.

Iza duga hodanja namjerimo se na dva gotovo jednakata. Svidjeli mi se i iza nekog razmišljanja rečem kočijašu: Iди, udari ona dva, da ih ne uzme ko drugi. Kočijaš skokne, ruku o ruku, a ja dodem i isplatim. — A likov, gospodine? pita me cigo. — I ovdje si! Ideš za nama, ko ciganin. — Likov, gospodine. Likov traži ciganin, koji ima najmanje prava. No umiješa se i seljak, koji je prodao: Pa hajde, litra vaša, litra moja. Bio sam zadovoljan, kupio sam dobro.

K likovu eto ti i onoga s jednim lijepim konjem; ta kod likova se najlakše dode do čaše vina. I pijemo — trojica, četvorica. Ciganin je otišao, al eto ti i njega opet sa svojim konjem. Ja se smijem ne toliko ciganinu, koliko njegovu konju, ali i ciganinu, jer eto, nuda seljaku, koji ima lijepoga konja, da mijenja. — Ma ciganine, kako se usuduješ reći, pače pomisliti, da će ovaj dati svojega krasnoga konja za tvoga?! — Gospodine, ja ću nadoplatiti. — Idi ciganine, odgovori seljak; ako je to tvoja ciganska šala, neka ti je, al valjda ne misliš, da sam ja tako lud, da ću dati svoga konja za tvoje kljuse! — Gospodine, nije to kljuse, to je konj! Gledaj — i oštine ga bićem. Skoknuo je, da, ali nije vele skakao.

Pijemo pod šatorom, a ja uživam, kako ciganin hoće svom silom da nagovori gazdu, neka mijenja. Vadi cigo i banke, neka se vidi, da može nadoplatiti.

U Stenjevcu.

Kad sam prve adventske nedjelje propovijedao u Stenjevcu — ima ih ondje, kojima je do vjere jako malo, ali ima i poštenjaka — došo mi, Bog bi znao kako, ali eto došo mi na pamet ovaj dogodaj, cigansko mijenjanje. Nešto slično se događalo i događa po našim župama. Dolaze neki iz Zagreba da kušaju »srčiću«. Htjeli bi »mijenjati«. Kad se već ne trguje, neka se bar mijenja! Pa što bi htjeli mijenjati? Ni više ni manje, nego vjeru! Pa zašto mijenjati vjeru? Zašto? Dobro je za džep! Svoju dadu, a dobiju drugu, koju će opet preprodati. Jest, preprodati će, plaća im se dobro.

Ako luteran prijede na našu katoličku vjeru, dobro. Luter je bio prije katolik, pak je ostavio katoličku vjeru i nagovorio druge, da je i oni ostave. I ovi se po njemu zovu luterani. Ako se sada koji od luterana vrati natrag, posve je pravo. Vraća se onamo, gdje su nekad bili njegovi stari. Ali danas ostavljati vjeru katoličku, pa ići u onu, koju nude ovakvi, sudite je li to pametno. Onaj, koji hoće da s njim mijenjaš, ima svakako slabiju robu — bio to konj, vol ili što mu draga, makar i vjera. Bolja se roba ne nudi na promjenu. Reći ćeš: Ne nude na promjenu, već na prodaju. Hvala, vjera se ne prodaje ko čizme ili hlače. Vjera je stvar sveta; ko je nudi na prodaju ili je za pare mijenja, ciganin je.

Cigo je vadio banke. I ovi su nudili, kako čujem: Župničko polje će biti vaše, — ne znam, što će biti s vinogradom? — Za vjenčanje, a ukop mrtvaca ne ćete plaćati. I lijes će vam dati. — A je li polje njihovo? Niti je njihovo, niti župnikovo, župno je.

Smiješno je da nudim, što nije moje.

Sveta naša rimo-katolička vjera jest Božja istina. U njoj su se rodili naši stari, u njoj su pošteno živjeli, u njoj su Bogu dušu dali. Ovu vjeru su oni nama ostavili, u njoj smo kršteni, isповijedali smo se i pričešćivali, hodili smo k svetoj misi i na propovijed. A sad evo dolaze neki, koji su i sami bili katolički svećenici, pak su svoju katoličku vjeru pogazili, nā nekom sajmu su je mijenjali, pa zovu i nas, da mijenjamo.

Oni su se pooženili, pa sad govore Hrvatima katolicima: Svaki vas moći će ostaviti svoju ženu i uzeti drugu, i svaka žena će moći ostaviti svoga muža i uzeti drugoga. Je li i ovo ciganski? Ne, ovo nije ni ciganski, ovo je pasji. Jest, dode davo i naucka na svadu. Padne riječ između muža i žene, zavade se, no zar se treba umah rastati?! Koliki smo se svadili pa smo se opet pomirili! Ta i sami se cigani posvade i potuku se, pa se opet izmire.

Ostanimo vjerni svojoj svetoj rimo-katoličkoj vjeri! Kogod te vabi, da joj se iznevjeriš, okreni mu leđa, prezri ga. Da je bio svećenik na mjestu, ne bi bio promijenio vjere, već bi bio ostao svećenik. Kao pošten svećenik ne bi smio nagovarati tebe, da promijeniš vjeru, već bi ti imao reći: Prijatelju, ostani uz istinu Božju, ostani što jesi; pošten čovjek, krčanin katolik, ne mijenjaj vjere, jer vjera nije šala, ona je velika i sveta stvar.

Matija Rihtarić.

4. Da li oženjen čovjek može imati zvanje svećeničko ili redovničko?

Oženjen čovjek u rimokatoličkoj Crkvi ima zvanje svjetovnjaka, dok je oženjen. Umre li mu žena, a on ima sva naravna i vrhunaračna svojstva, koja se hoće za svećenika ili redovnika i uzato čistu i dobru nakanu, to se može prijaviti svomu biskupu ili starješinama redovničkim. Ako ga ovi doista prime u stalež svećenički ili redovnički, onda je jasno, da ima svećenički ili redovničko zvanje. To su tako zvani kasni pozivi Božji, jer neke poslenike zove Bog u prvi sat, druge u treći, šesti i deveti sat, a neke istom u jedanaestu sat, malo prije smrti. Tako je n. pr. otac svetoga Ivana Berchmansa poslije smrti svoje žene i kad je opskrbio djecu postao svećenikom. Isto je tako sv. Franjo Borgija, kad mu je umrla žena, stupio u red i postao svećenikom. Tko je pak u svijetu bio više nego jedamput oženjen, njega već apostol Pavao posve isključuje iz svećeničkog staleža, i te zapreke Crkva nikad ne opršta.

5. Mogu li se molitve iz misa Srca Isusova, otišnute u molitveniku »Sreća Is. spasenje našeg moliti kod svake mise?«

Mogu, pogotovo za to, jer su tu i one misne molitve, koje se nikad ne mijenjaju. No mogu se moliti i druge misne molitve, osobito one, koje se svaki dan mijenjaju prema »Hrvatskom misalu« u priredbi Dra Kniewalda. Može se moliti Gospina krunica ili vršiti druge pobožnosti u čast presv. Srca Isusova. Tko pak i bez molitvenika umije razmatrati život, muku i slavu Isusovu, to mu se najviše preporučuje da prati pozorno svećenika i sjedini se s njim ili bolje sa samim velikim Svećenikom Isusem Kristom, koji se žrtvuje na oltaru, pa želi, da se i mi skupa s njim žrtvujemo.

6. Kako da polazim svetu misu, kad mi je crkva daleko a put težak?

Komu je doista crkva daleko, t. j. preko sat hoda, taj je redovito, premda se uvijek, ispričan od slušanja mise u nedjelju i blagdane. Pogotovo je ispričan ako k daljnji putu pridodu i druge poteškoće i zapreke, n. pr. nepogoda, ružan put, boležljivost, sitna dječica bez nadzora kod kuće i tako dalje. Daljnja od pola sata redovito nas ne ispričava od ove stroge dužnosti. Tko znade, kako je misa upravo beskrajno blago duhovno i izvor svih milosti pa iste vrijednosti kao i žrtva Kristova na križu, taj se ne će zacati truda, on će po mogućnosti svake nedjelje slušati svetu misu. Ako to doista ne može, neka se onda sjedini u duhu sa svim svetim misama, koje se govore svaki dan po svemu svijetu, i neka nastoji kućnom pobožnošću, n. pr. molitvom sv. krunice, donekle naknaditi Bogu tu dužnost. Ipak i oni kršćani, koji su jeko daleko od crkve, recimo tri sata hoda i više, dužni su po zapovijedi Božjoj, barem kadikad u godini, dolaziti k svetoj misi, pogotovo onđe, gdje je željeznicom ili drugim kakvim načinom, olakšano putovanje.

P. B. D. L

KROZ CVIJETNJAK SRCA ISUSOVA.

Djevojačka »Društva Srca Isusova« mogu se nazvati cvijetnjakom, jer njihove članice nastoje nesamo da se čuvaju zla, već se vježbaju u krepostima, bližnjem daju dobar primjer, a u nekim su župama prave rasadnice pobožnosti Bož. Srca.

Kad je zasaden?

God. 1894. O. Mihovil Gattin D. L. († 1925.) započe svoje misije u Hrvatskom primorju. Osobito je isticao i preporučivao Ap. molitve i to prvi stepen »svagdanje prikazanje« i treći stepen naknadnu sv. pričest. U tu svrhu rasturi namah s početka do 40.000 sličica Bož. Srca, na kojima su bila tiskana i obećanja, i 25.000 knjižica o pobožnosti Presv. Srca, uz druge, o kojima je pisao Glasnik br. 10. g. 1925.

U Dubašnici u krčkoj biskupiji koncem g. 1898. osnova o. Gattin prvo »Djevojačko društvo« za naknadnu sv. pričest. Upisalo se u to novo Društvo 96 djevojaka, kojima o. Gattin nabavi g. 1906. mjeseca svibnja krasni kip presv. Srca, što ga na kraju studenoga te iste godine blagosloviše u vrijeme misija misjonari Isusovci. Djevojke imaju društvenu zastavu.

U zagrebačkoj nadbiskupiji u župi Štivici na svršetku izvanredno uspjelo osnova o. Gattin 6. I. 1899. drugo djevojačko društvo. Spominje se glavarica: Julijana Blažetić. Te je iste godine tiskan u Glasniku prvi pravilnik Društva. Prva točka pravila veli: »Švrha je društvu, da djevojke primaju svakoga mjeseca po jednom sv. pričest, e bi se ovako što čudorednije i krepošnije vladale«. Tiskana su i pravila za knjižnicu društva. Knjižnicarka: Malica Pavić.

Cvjetanje i miris.

God. 1904. tiskano je prvo izvješće »Djevojačkih društava«, osnovanih u Hrvatskim krajevima. Tada ih je bilo ukupno 75. Od toga u krčkoj biskupiji 32, u senjskoj 17, u zagrebačkoj 12, ostalo po drugim biskupijama; članica u svem oko 6000.

Biskup Dr. A. Mahnić u jednoj svojoj okrugnici veli: »Djevojačko društvo vrlo je korisno; proizvelo je već vrlo lijepo pleđe, a proizvest će i više, ako samo budu svećenici nastojali, da mu idu na ruke.«

O. Gattin primao je često izvješća o tim društvinama sad iz jedne, sad iz druge župe. Iznijet će zanimljivije podatke. »U opće se opaža, piše jedan župnik iz Krčke biskupije, kako to društvo blagotorno djeluje na čitav mjesni život. Čudorednost se sve više podiže. Tako na pr. prestala su bučna veselja kod omladine, a mjesto toga sad iz ove, sad iz one kuće čuti je pred večer gdje se moli ili čislo ili zlatna krunica. Djevojke se sastaju svake nedjelje na zajedničku molitvu, pače i više: svaki dan, kad se počne mračiti, sakupi ih se lijepi broj pred slikom Presv. Srca u crkvi, gdje mole zlatnu krunicu i druge molitve. Djevojke ed Društva svojim uzornim vlađanjem i pobožnošću i druge potiču na krepošno živjenje.«

Ne mogu, a da Vam ne javim, piše vlč. župnik franjevac iz Dubravica, radosnu vijest o djevojkama. Ore su sve to revnije, strogo se drže svojih pravila. Bit će s vremenom dobre majke, pa će preporoditi novi naraštaj. —

»S djevojkama upisanim u Društvo — javljaju iz Stajnice — mogu Vam reći, potpuno sam zadovoljan. Čedno se sada vladaju. Izbjegavaju svako zlo društvo (prelo). U crkvi su uvijek na okupu pred slikom Bož. Srca. Svake nedjelje mole prije pjevanje sv. mise pred čitavim pukom zlatnu krunicu, što na ostale tako lijepo djeluje, da mnogi i proplaču. Svakog se mjeseca redovito isповijedaju i drže se točno društvenih pravila. Rado sabiru prinose i njima su lijepo okitile dva žrtvenika i sliku Bož. Srca. Čitavo crkveno rublje one same peru, krpaju i rede.«

»Gizdu, kolo, prelo — kako se čuje iz Slavonije — za čudo su zamrzile, tako da u Š. već i nema kola, kako je nekoč bilo, pa još namah iza sv. mise, što me vrlo žalostilo. Tomu sada ni traga«;

»Ja već opažam uspjeh toga Društva — ču se glas iz D. Stubice — jer dok sam obično imao do 10. njih kod večernje, sad ih imam i preko tri stotine«.

»Mlado društvo djevojaka napreduje i kod nas u Gornjoj Stubici, piše revan učitelj g. pl. Sladojević. Na bijelu nedjelju sakupila glavarica sve okosebe u crkvi prije rane sv. mise, i začulo se najednom pjevanje zlatne krunice iz grla svih u društvu djevojaka. Župnik ih javno pohvalio, a narodu se njihovo nastojanje svidje, pa sabraše opet više kruna za svoju društvenu zastavu.«

Glasnik S. I., koji je ujedno i glasilo »Djevojačkih društava« donosi lijepih vijesti o razvitu i napretku njihovu. Tako u Glasniku g. 1918. o. Marko Stipković D. I. spominje neke djevojke društva na Visu u Dalm., koje se za života i na smrti istaknuše pobožnošću spram Presv. Srca. Taj lijepi članak pod naslovom: »Iz perivoja Srca Isusova« završuje pobudnim riječima: »Neka im uspomena na te krasne smrti bude poticalom da ostanu nepokolebivo vjerne u službi Bož. Srca, što ovako sjajno nagraduje one, koji ga odano štiju!«

Blagoslov Presv. Srca nad njim.

Prema zadnjem popisu, što ga je donio Kalendar S. I. g. 1919. ukupni je broj svih djevojačkih društava 173. Taj se broj do sada znatno umnožio. Lijepo je i utješljivo, vidjeti u crkvi po raznim župama umnoženi imenik Djevojačkih društava. Tu je takoder naznačeno, kod pojedinih imena djevojaka, da su se udale ili se posvetile Bogu u kojem samostanu.

Pokazajući imenik djevojaka reče neki župnik: »Djevojke društva Srca Isusova udaju se prije od drugih... A i naravno je, jer svaki odabire za sebe, što je bolje. Pobožnost Srca Isusova zanijela je duše mnogih članica Društva, da prigle savršeniji život, zato su neke odabrale bolji dio, stalež redovnički. To je plod prave i temeljite pobožnosti spram Srca Isusova.«

Ova se društva mogu isporediti s gorusičnim zrnom, o kojem govori Sv. pismo. (Mat. 13. 31). U početku bilo je samo po koje društvo, s vremenom se umnožiše. U duši vrlih članica pobožnost spram Bož. Srca zahvati duboki korijen, one hrabro svladase lažni strah. Zrno bi obilno orošeno milošću Bož. Srca. S vremenom se razvi u stablo, koje se nadaleko razgrana. Grane te pobožnosti počeše prodirati u obitelj, u mjesto, u čitavu župu. Mlade majke, bivše članice Društva, privode svoju djecu Bož. Srcu, da i nju primi pod svoje okrilje, da i ona dobiju dare s božanskog vrela, s kojega su one crple bračnu sreću i zadovoljstvo u krilu mile obitelji.

Utješno je promisliti na tu četu, koja se od god. 1898. počela okupljati oko Bož. Srca. Društva su namah u početku počela nabavljati društvenu zastavu, kako je u prvim izvješćima istaknuto, i u popisu naznačeno. Neka se od njih već doživjela 25. godišnjicu, a do godine stupit će u 30. godinu od svog utemeljenja: 1898-1928.

Kroz to se vrijeme iz cvijetnjaka Bož. Srca lijep broj članica preselio u vječnost. Možemo se stalno nadati, da se već nalaze na nebu, okupljene oko nebeskoga Zaručnika. One se mole, da njihove drugarice na zemlji budu što više sjedinjene s Bož. Srcem, eda se i na njima ispunji obećanje; »Ne ću dopustiti, da se izgubi tko od onih, koji se posvete Srcu mojemu.«

S. Dragičević D. I.

ZAHVALNICE

Zahvalnicu potpisati potpunim imenom i prezimenom, označiti mjesto, gdje boraviš, i posljednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objaviti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo, dostoјnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

USLISENI PO ZAGOVÓRU SV. STANISLAVA.

Bosna. Naš brat je imao velikih neprilika radi neke školske stvari. Zato ja i sestre počnemo 5. studenoga moliti devetnicu u čast sv. Stanislavu koju svršimo baš na njegovu svetkovinu 13. studenoga. Već drugi dan devetnice bili smo uslišeni. Zato se iz dna srca zahvaljujemo sv. Stanislavu, izručujemo brata i dalje njegovoj zaštiti. Zahvalni V. V. i P. R.

NEBESKI LIJEČNIK POMOGAO.

Zadar. Sin mi teško obolio od trbušne i srčane bolesti: (Ascites i pericarditis). Liječnici su mi davali slabe nade u njegovo ozdravljenje. Već sam i sama bila izgubila svaku nadu u ljudsku pomoć i vještinu. U toj nevolji komu da se utečem, nego nebeskom liječniku Presv. Srcu Isusovu. Obećah da će, dok budem živa, biti redovita preplatnica Glasnika Presv. Srca i da će preplatiti još jednog siromaha, i sve to objaviti u Glasniku. Za kratko vrijeme moj sin potpuno ozdravi i ja evo rado ispunjam svoje obećanje i radosno klicem: Svaka hvala i slava Presv. Srcu Isusovu! F. E.

DIJETE SPASENO NA ČUDO LIJEĆNICIMA.

Zagreb. Na glavu moje unućice Marcele, dijeteta od 2 god. i 7 mjes., pao lončić s cvijetcem sa petoga kata kuće, pred kojom se igrala. Bude odnesena u bolnicu i liječnik izjaviti, da su obje nožice »mrtve« i da je slučaj »jako težak«. Isto potvrdi drugi liječnik, krsni kum dijeteta, koji uzato reče momu sinu: »Budi pripravan na najtežeće, dijete je pomalo dolazio k svijesti, počelo je malko micanje lijevom nožicom, kako je bolnički liječnik slutio, ali nije moglo govoriti. Iza dan dva odredite liječnici operaciju, no kako se u malo tjelešće sve više vraćao život i ona već micala s objema nožicama, bude operacija odgodena. Kad se počela i smijati, bili su liječnici uvjereni, da će ostati na životu, ali su jedni držali, da ne će nikad govoriti, drugi da ne će hodati na desnou nogu itd. pa da mora na operaciju. Tad se obratiš k Onomu, koji je gospodar života i smrti, i jedan mi svećenik odsluži sv. misu. Isti dan malo iza te sv. mise opazi liječnik, da mala miče i prsticima na lijevoj ruci, i opet bi operacija odgodena. Osmi dan iza nesreće vrati se maloj i govor na čudo svim liječnicima. Oni izjavile također, da će trebati maloj barem dva mjeseca da prohoda, a kad tamo ona je prohodala peti dan pošto je odnesena iz bolnice. t. j. 16. dan iza nesreće. Kad je moj sin zahvaljuvao glavnemu liječniku, predstojniku odjela, reče mu taj: »Ne hvalite meni nego Gospodinu Bogu, i dovedite mi, molim vas, to malo čudo, da ga vidim«. Svi smo zahvalili Bogu na iskazanom velikom milosrdu. Dijete je posve zdravo i veselo. St.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽANSKOM SRCU:

Akron Ohio R B Nakon neprilika vjenčala se i sretno s mužem došla u Ameriku, dar. dol. 2. — **Aldinae KT Moli** za sretno rješenje neprilika, dar. d. 61. — **Babinec HV Ozdravila** od dugotrajne slabokrvnosti, dar. d. 10. — **Bakar VS Hvali** na primljenim milostima, dar. za sv. misu d. 50. — **Belec ZB Zahvaljuje** i preporučuje se za pomoć u sadanjoj nesreći, dar. d. 6. — **Bizovac ND Ozdravilo**

živinče, što je bilo u velikoj pogibelji, dar. d. 10. — Bjelovar AB Zahvaljuje na pomoći u svim teškoćama, dar. d. 14. — Bogdanović MF Hvali na ozdravljenju, dar. d. 28. — Bošnjakovo obitelj R Hvali na primljenim milostima, dar. d. 15. — Bregana VV Špasen od smrti vremenite i vječne, dar. d. 50. — Chicago M C Hvali Bož. Srca na primljenim milostima po zagovoru sv. Tereze, dar. dol. 1. — Čučerje BM Preporučuje se za pomoć, dar. d. 10. — Domagović FV Bož. Srce olakšalo boli kod operacije i poslije, dar. d. 50. — Donja Kupčina FS Ozdravilo bez operacije dijete, za koje su liječnici predlagali, da mu se nogu odreže, dar. d. 10. — Dubrovački EG Operacija raka uspjela, na ozdravljenju hvali dar. d. 100. — Fresno Calif KD U pogibijelj za dušu i tijelo po zagovoru bl. Djevice pomoglo bož. Srce njoj, isto tako njezinoj majci i bratu u teškoj bolesti, dar. dol. 3. — Fužine SB Dobila velike milosti od bož. Srca, dar. d. 20. — Gospić KR Hvali na mnogim milostima, dar. d. 20 za s. misu. — Gjurgjevac CN Teško bolesno dijete nije htjelo lijeka, majka se dala na veće štovanje presv. Euharistije i često primanje sv. pričestija, ono počelo uzimati lijek i ozdravilo. — Zagovorom + bisk. Langa, s pomoću bl. Djevice muž joj se ostavio pušenja. — Hum na Sutli IČ Ozdravila mu supruga od grčeva, hvali + bisk. Langu, sv. m. Tereziji na zagovoru kod bož. Srca. — Hutia MJ S pomoću bl. Djevice oslobodila se duga. — Jajcevac LjP Bož. Srce vratio zdravljivo djetetu, poslije mu pomoglo izći iz šume, gdje je zalutalo, dar. d. 100. — Janjevo A K C Bož. Srce pomoglo, da mu je ozdravila slomljena ruka, dar. d. 20. — Karlobag MB Hvali na mnogim milostima, dar. za kršt. crnca, ime Anton d. 100. — Kraljević MG Odavna duguje hvalu bož. Srca, dar. d. 30. — Krževci KM Hvali što je uslišana u 2 stvari, gdje je po ljudsku sudeći bila nemoguća pomoć, dar. d. 18. — Ladimirevcii TG Prošla mu zubobolja. — Lemeš JM Hvali na ozdravljenju utra, dar. d. 5. — Lovinac MŠ Majka joj obolila radi smrti djeteta, prizdravila na njezine molitve malomu Isusu i M. Božjou, dar. d. 10. — Maribor MV Bolesniku se poboljšalo zdravljie. — Modruš BK Jedna teška stvar dobro svršila, dar. d. 20. — Voloder JG Ozdravilo živinče, dar. d. 25. — Miljevci Novi IK Uslišena mu molitva, dar. d. 5. — Nova Gradiška MJ Majka ozdravila, dar. d. 28, za sv. m. d. 50. — Novo selo I B Na operacijskom stolu ozdravio bez operacije, poslije mu opet pomoglo bož. Srce, dar. d. 10. — Novska IJ Ozdravio od više bolesti u starosti od 87 god. — Omišalj JK Isposila kćerkii zdravljie, dar. d. 500. — Petrinja AZ Bož. Srce pomoglo u mnogim potrebama. — Prag AK Suprug dobio mjesto, operacija sretno prošla. — DV Uslišene joj molitve, dar. Kč 10. — Prelog MB Dobila milost, dar. d. 15. — Retkala JE Zahvalna dariva za sv. misu i Svetište d. 52. — Selca na Braču PŠ Bož. Srce u teškoj žalosti utješilo, dar. d. 10. — Selce AJ Ispunjena joj želja, dar. d. 10. — Slatina E H Uslišena joj molitva, dar. d. 10. — Solit KG Uklonjena potreba operacije, dar. d. 100. — MV Hvali na dobivenoj milosti, dar. d. 100. — Starigrad na Hvaru PM Uslišena više nego je očekivala, dar. d. 50. — Subotica AC Zahvaljuje na sretnoj operaciji sinčića, dar. d. 100. — I P Poboljšalo se zdravljie, dar. d. 100. — Szombor I M Sva pomoć liječnika bila uzalud, bož. Srce odmah pomoglo, dar. d. 20. — Targu Mures I D Nasla stan zag. sv. Tadeja, dar. za sv. misu d. 50. — Trojanci JK Pomoglo bož. brće u bolesti, za sv. misu d. 20. — Travnik RT U bolesti se zavjetovala i odmah joj bilo bolje, dar. za sv. misu d. 15, za Svet. 20, za kršt. crnč. Tererije 25. — Vel. Gorica AR Ozdravilo dijete, dar. d. 5. — JP Hvali na ispunjenim željama, dar. d. 80. — Vel. Mučna EK Zagovorom sv. F. Ksavera pomoć bož. S. dva puta u teškoj bolesti. — Vel. Ves MP Pernica sretno svršila, došao do mirovine, dar. d. 15. — Vrbanj KL Bož. Srce oslobođilo od tuge, dar. d. 100 za kršt. crnčića Josip-Ivan-Želimir. — Zagreb AF Hvala na jednoj milosti, moli za drugu, dar. d. 10. — IM Hvali sv. Antunu na različnim pomoćima, dar. d. 100 za Krub sv. Ant. — KM Izbavljen iz nepričlike, dar. d. 50 i 2 svjeće. — ML Hvali na milostima, dar. d. 50. — MT Uslišena joj molba, dar. d. 100. — MV Zapuštena, u pogibelji da izgubi stan bez ikakve nade u ljudsku pomoć našla je kod presvetih Srdaca Is. i Mar., dar. d. 20. — SM Ozdravio suprug, hvala B. D. i sv. Tereziju, dar. d. 100. — SS Ozdravila unučica zagovorom sv. M. Terezije, u razne svrhe d. 238. — ZG Ljudskom zlobom ostao brat bez mjesta, napokon Bog pomogao, dar. za kršt. Marije d. 100. — Zlatar JP Djetetu u ranom dijetinjstvu pomoglo presv. Srce, kasnije mu na smrtnom času dalо do pobožno primi sv. Sakramente. — Žakanje MK Tri puta dobila milost, dar. d. 10. —

VIJESTI

Čaporice u Dalmaciji. U ovom mjestu držale se misije od 7 do 12. XI. 1926. Ovo je malo selo pravom diti svojom lijepom crkvom, sagradrenom u bizantinskom stilu, rijetkost u ovoj krajini. Sagradiše je god. 1924. sami seljaci, vrijedni i u cijeloj okolici poznati zidari, po nacrtu i pod vodstvom župnika Nikole Žiške, nečaka pok. biskupa Nakića. Tako je lijepa ta crkva da se i stranci, koji cestom prolaze, svraćaju, da je pregledaju.

Odaziv na misije bio je izvanredan. Premda je kroz to vrijeme kiša ne-prestano lijevala, mnogobrojni je puk rado dolazio u crkvu ujutro i poslijepodne. Svi su pristupili na sv. pričest, a neki i po više puta. Okoristili su se ovim misijama i oni iz susjednih župa, koji ih nisu mogli pohadati kod kuće, kad su se tamo držale.

Nova župna crkva u Čaporicama.

Zadnji je dan bilo krásno vrijeme pa se lijepo razvila procesija. U njoj su stupale članice novo osnovanoga Djevojačkog društva S. I. sa svojim društvenim znakom t. j. medaljom Bož. Srca i Sinske Gospe pod zastavom Srca Isusova. Blizu kapelice kod potoka Surdupa stala je procesija. Tu se je držao govor i poslijelio papinski blagoslov sakupljenom narodu. Kod župne je crkve bio blagosavljen lijepo isklesani misijski križ. Veleč. dekan i župnici iz Graba i Uglijana, koji su sudjelovali misijama, bili su zadovoljni radi lijepog odaziva svoga naroda.

S. D.

Mače. Naše je »Djev. društvo« imalo svagdanih sv. pričesti u kolovozu 410, u rujnu 422, u studenom 523. Amalija Ivančić, glavarica.

Dapci. Zadnje nedjelje u listopadu slavili smo blagdan Krista Kralja s posvetom pred izloženim Svetotajstvom. Naše »Djev. društvo« pristupa redovito svakoj župi k sv. pričesti. Za blagdan Bezgrešnoga Začeća pripravljale smo se devetnicom, a na sam blagdan smo pristupile zajednički k stolu Gospodnjemu. I naš podmladak se pričećuje svaki mjesec. — Od lipnja do konca godine primile smo mi 374, podmladak 165 naknadnih sv. pričesti.

Katarina Tremac, glavarica.

Martinska Ves. Na 14. studenoga priredilo je naše Djevojačko društvo Presv. Srca a k a d e m i j u , u spomen petgodišnjice posvete društvenog barjaka. Program bio je ovaj: 1. Naš barjak. Proslavljala glavarica društva Marija Sterc. 2. Prva petgodišnjica barjaka. Tu je upravitelj društva domaći župnik, prikazao lijepu prošlost Djev. društva, koje se kupi pod svojim divnim barjakom. Pozvao je djevojke, neka ostanu vjerne tome barjaku, jer će ih slika Isusova Srca, što je barjak nosi, poučiti u svakoj kreposti, kao što je učila i po kojnu njihovu drugaricu Mariju Matijašec. 3. Pjesma od suda Božjega. Deklamovala Jagica Radić. 4. Igra dolično pjesnički prikaz od dra. Zdenke Smrekar. Na Duvanjskom polju. — Akademija je lijepo uspjela; slušalaca, dobrih i zahvalnih, bilo dosta, a što je glavno, opet malo pobude za dalji rad, pobude za širenje ljubavi Presv. Srca Is. Čisti prihod upotrebit će se za nabavu medalja i vrpca budući da podmladak već željno i nestripljivo čeka, da bude primljen u društvo.

N.

Tijarica, Dalm. U ovoj župi sat udaljenoj od bosanske granice držale se misije od 10 do 16. X. Seljaci, premda zaposleni sijanjem, prilično se odazivali. Osnovalo se »Djevojačko Društvo Srca Isusova«, članica 78, glavarica društva Ruža Pervan p. Nikole. U selu spominju obitelj A. J., koja je sasvim propala. Nitko neće da kupi dio njihova zemljišta na dražbi, jer vele, da ne bi imao Božjeg blagoslova. Ovom prigodom ponavljaju riječi: »Oteto prokleto! Pred crkvom, u kojoj se nalazi lijepa slika dolaska Duha Svetoga, zahvalio se misijonaru pozrtvovni župnik Ante Perić.

S. D.

IZ AMERIKE.

So Omaha, Nebraska U. S. A. Kada su veleč. oci M. Vanino i A. Jurić došli u Ameriku, da po hrvatskim župama drže misije, zamolila ih je i naša župa sv. Petra i Pavla da dodu k nama na daleki Zapad. Onih je 13 dana njihova boravka među nama prošlo kao čas i težak nam je bio rastanak s njima. Ostavili su među nama nezaboravnu uspomenu, koja se obnavlja svake prve nedjelje prije blagoslova. To je pjevanje zlatne krunice.

Uz ovu ima mnogo drugih uspomena, od kojih su nam se dosta puta orosile naše oči. Osobito lijepi plod misija: sve više ljudi u crkvi, svete pričesti svake nedjelje sve brojnije. Velik napredak, Bog dao, bio i veći! Čast i slava Tebi Kriste na sve vjeke vijekova!

Ove godine zgotovljena je naša župna škola. To je ko slijepcu povraćen vid. Djeca su sa čč. ss. svaki dan kod sv. mise, a svakog prvog petka idu k ispunjedi i sv. pričesti. Hvala ti, Bože, na svemu!

Kad se o. A. Jurić vratio u domovinu preko Rima, sjetio se tamo i nas siromaha, a napose isprosio za mene i moju suprugu posebni blagoslov sa potpunim oprustom od svetog Oca Pija XI. i poslao nam prekrasan križ sa slikom sv. Oca kao dar iz Rima. Predragi naš velečasni oče, iz svega srca vam zahvaljujemo!

Pozdrav svima. Vaši u Kristu odani prijatelji.

Pavao i Margareta Gorički.

DAROVI do 15. Januara 1927.

Za sv. Mise: Aldinac K T 15—; Ambridge Pa B T 1 dol., Brod n. S. S B B 26—; Čakovac J B 40—; East Helena Mont M J ½ dol., Gospic K R 20—; Gjurgevac M O 15—; Guće selo M O 20—; Illok S B 20—; Karaule A J 150—; Morley Colo J. J 3 dol., Mount Olive A J 1 dol., Nova Gradiška F J 50—; Omiš M B 10—; Orluz M O 15—; Oroluk M B 20—; Paljevina J K 10—; Petrovaradin V D 100—; Razbojiste Ž B 20—; Retfala J E 25—; Targu Mures I D 50—; Trnava K S 22—; Trojanci J K 20—; Travnik R T 15—; Virje J L 40—; Vrbanja A P 30—;

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — Antun Alfirević D. I.

GLASNIK SRCA ISUŠOVA

God. 36.

Travanj 1927.

Br. 4.

Katolička štampa.

Nakana Apostolstva molitve u travnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Među klisurama nad silnim ponorom stoji mahnit čovjek. Nazobao se crnih boba, što rastu na otrovnoj bunici, potom se prignuo k zemlji i uzeo da se umiva kaljužom. Najednom izvuče oštar nož, zavitla njim po zraku, okrene ga protiv sebe i sam sebi iskopa oči! Kud će sad nesretnik? Gle ga, tapka i tapka po mraku, hvata se rukama stijena, jao, omače mu se noge i on se surva u ponor . . .

Groza te hvata, zar ne? A ipak je ovo samo blijeda, nepotpuna prilika mnogih, koji sami sebe muče, koji puni nezadovoljstva i mržnje sami sebe uništaju. Nazobaše se crnih boba — opakih misli iz otrovne sotonine štampe i pomahnitaše, ustadoše sami protiv sebe kao najgori neprijatelji. Ōpojeni lažima sramotnih pripovijesti i romana, prigušuće se k zemlji i krasnu Božju sliku u sebi pretvorije bestidnošću i bludom u odvratnu rugobu. Bezvjerskim i nepoštenim štivom iskopaše ko paklenim nožem oči duše svoje, to jest vjeru u Boga, pa se ko slijepci ruše u vječnu propast.

Kako da ti ne bude žao, čitatelju! Ta to su duše, to sujadne ruže, koje su bile zarumenjene božanskom krvi našega Spasitelja. Koliko takvih sam poznao, a možda imaš koju i pod rođenim krovom, među najbližom rođbinom . . . Istina, mnogi se od njih iskvariše u zlom društvu. Ali da nije zla štiva, lakše bi se obratili; ono ih drži u zlu, ono zna lukavije govoriti od rdava druga, ono se nikad ne rastaje od zavedenoga jadnika, uvijek mu je pri ruci.

Lijek i obrana.

Kako da izliječiš čovjeka, koji se otrovao zlim štivom? Takav redovito ne dolazi u crkvu, uklanja se svećeniku. Njemu obično nema drugoga lijeka, već dobro štivo. Ima mnogo i mladih i starijih ljudi, koji su se okužili zlim štivom, a ipak nisu opaka srca. Mnogi od njih nisu ni toliko krivi, što se napiše toga otrova; dobije ga kod kuće ili u školi upravo od onih, koji su prvi bili dužni da ih čuvaju od takve nesreće. Ovakvi siromasi, koji nastradaše radi zlih prilika, u kojima se nalaze, ali se ipak još ne izopačiše posve, redovito se lako obraćaju, ako im turiš u ruke čestitu knjigu, valjan katolički list.

Velika je sreća, ako izliječiš takva okuženika, no još je veća, ako očuvaš zdrave, da se ne okuže. Kako da to postigneš? Opet osobito dobrim štivom. Samo nam valja svima raditi oko toga, da takvoga dobrog štiva bude dosta na hrvatskom jeziku i da ono bude što vrednije. Jer pogledajte, kako je u toj stvari jak neprijatelj Božji u našim krajevima. Svuda, u svaki kut naš dosižu mreže njegove štampe i teško im je izbjegći. Pogledajte samo Zagreb. U njemu ima preko 40 štamparija, od toga ne znate li nabrojiti pet, koje su u rukama svijesnih katolika. Gotovo sve najljepše i najveće pripadaju žido-framasunima. Koliko je iz njih samo za vrijeme rata bačeno zla i smrda u jadna srca mladeži hrvatske!

Neprijatelj Božji eto stavlja svojom štampom polako ali stalno svoje pakleće mine pod sve, što je katoličko. Mi podizemo crkve, a on odvraća svojim knjigama i novinama narod od crkve, i ove bivaju tu i tamo sve praznije. Mi uzdržavamo škole, a on radi da izbaci nauk vjere iz škole i otruje dječicu bezvjerstvom. Mi podizemo bolnice, sirotišta, ubožnice, a on spremi ljude, koji će stvoriti zakone slične boljevičkim u Rusiji i Kalesovim u Meksiku, na če nam na temelju takovih razbojničkih zakona otimati i crkve i škole i bolnice i sve. Da ne dođe do toga, ustajmo svi ko jedan čovjek i stvorimo jaku hrvatsku katoličku štampu, koja će pomrsiti sotoni račune, koja će očuvati hrv. katolički narod od štampe bezvjerstva i nepoštenja.

Oružje i škola.

Dobra štampa nije samo lijek i obrana, ona je također naše oružje za navalu, naša baterija uperena u neprijateljske utvrde. Bezbožni i opaki listovi i knjige jurišaju na zdravi razum ljudski i na Kristovu istinu, ustaju protiv samoga Boga, najgadnijim se potvorama obaraju na Crkvu, sv. Oca i svećenstvo katoličko. Prijeko je potrebno dan na dan odbijati te divljačke navale i hule. No isto je tako potrebno nasrtati na neprijateljske utvrde i skladišta njegovih podlih i bezobraznih laži, otvarati narodu oči, pokazivati mu u pravoj slici farizejsku himbu ljudi, koji mrze na Boga i koji ko vrijedni sinovi svojih pradjedova uckaju naš narod da viče protiv Krista: »Raspni ga, raspni ga!« A kako da nasrećeš, ako nemaš dosta oružja i to vrsnoga, ako nemaš dovoljne i jake štampe, ako nemaš brzometnoga topa, to jest čestitih svagdanjih novina, dnevnika, koji će dan na dan ponosnom lavskom rikom ulijevati strah u kosti vukovima razdiraćima?

Katolička je štampa ujedno i škola, koja obučava neuke u vjeri. Ona je propovijedaonica za mnoge, koji se boje prekoracići crkveni prag. Ona razgoni tmine vjerskoga neznanja, raspršuje krive sudove o našoj vjeri, pokazuje tu vjeru u njezinu ljepotu i božanskom sjaju. O tome nam osobito znadu pričati one stotine i tisuće obraćenika, što dan na dan dolaze iz nevjere i krvovjerja u Crkvu katoličku, ne radi ženidbe ili koristi zemaljske, već zato, što čeznu za istinom i traže duševni mir. Koliki od njih puni sreće zanosno pripovijedaju, kako ih je milost Božja prosvijetila, dok su čitali kakav članak, list, djelo kojega katoličkog pisca, kako su im se otvorile oči duševne i oni upoznali istinu.

Vidjesmo eto ukratko, kako je katolička štampa krvava naša potreba, kako će bez nje katolička vjera u hrvatskom narodu posve traže duševni mir. Koliki od njih puni sreće zanosno pripovijedaju, dvadeset godina mnogo govori i snuje o njoj, a ipak kako sporo idemo naprijed! Neprijatelji su svoju za vrijeme rata i iza njega toliko podigli, da je naša prema toj pravi sitni patuljak.

Što da radimo?

Najprije članovi Apostolstva, živo kroz ovaj mjesec na naš posao: molimo, žarko i ustrajno molimo. Zašto osobito?

1. Da se visoko uzdigne, snažno razgrana i velikim plodovima urodi hrvatska katolička štampa.
2. Da katolički dnevnik, koji se kani osnovati, bude takav, te se oko njega mogu okupiti svi pravi Hrvati katolici.
3. Da nam Bog dade dobrih katoličkih pisaca i novinara, koji su toliko potrebni danas.

To je prva stvar. A uz molitvu dokažimo i žrtvama i radom, da nam je naša štampa doista ga srcu, pa blagoslov Božji ne će izostati. Napose:

1. Kupujmo po mogućnosti dobre katoličke knjige, držimo barem jedan katolički list, a koji smo išta imućniji, pretplatimo se kod »Pijeva društva« u Zagrebu na dnevnik, koji ima izaći ove »odine«.
2. Govorimo svojim prijateljima i znancima o katoličkoj štampi, budimo njezini apostoli, šrimo je, od ševeljavimo i predobivajmo sve za nju.
3. Darivajmo rado, koliko možemo za nju; imajmo na pameti da dajemo za svetu stvar, da činimo isto, ako ne i vičimo da dajemo za gradnju crkve.

Budemo li svi savjesno molili i radili i poticali sve, da mole i rade za ovu nadu sve potrebnu stvar, budimo stalni da ćemo doći do jake katoličke hrvatske štampe, da ćemo oboriti novoga strašnjeg Turčina, da nam tad više svi skupa dušmamij Kričeva Vriža i hrvatskoga naroda ne će moći ništa. A tad će sav naš narod ozdraviti od otrova, koji sada još u njihova ova zmija, preporodit će se prosvijetljen kršćanskom prosvjetom; goreći vjerom i liuhavi vjek će pun radoći skupa s Crkvom njezin vječno lijepi uskrsni Aleluja!

Milan Pavelić D. I.

Na Veliki Petak.

Gledam Ga, gdje stoji među silnim pukom,
u ruci Mu trske mjesto žezla eno,
kraljevsko Mu čelo trnov vijenac resi,
groznom srdžbom bukti mnoštvo raspaljeno.

Ja se čudim srdžbi promatraljuć Kralja,
kakva nikad jošte svijet nije gledo:
iz dubokih rana, što ga obasuše,
izvire polako čudno svjetlo blijedo.

U Njegovu oku tiha suza blista,
po kruni Mu skupi alemovi pali,
a pogled Mu žarki naokolo kruži,
čudo kako ne će srca sva da spali!

I najednom strašna uzdignu se bura,
i opazih kako svi rukama mašu.
gromovito vičuć: »Raspni, raspni Njega:
Krv Njegova na nas i na djecu našu!«

Duša mi uzdrhta, prosuzi mi oko,
motreć tvrda srca izabranog puka,
i božansku ljubav čudesnog mu Kralja,
janjeta nebeskog u raljama vuka ...

I gledam Ga kako krotko na put kreće,
teški križ svoj za nas na Golgoštu nosi;
слушаš molbu vruću raspetoga Spasa,
kojom od nebesa za nas milost prosi.

Slušam paklen podsmjeh podlih farizeja,
što se češće k Njemu na prijestolje vine,
pa odgovor Srca, od svih progonjena:
»Ah, prosti im, Oče, ne znaju što čine!«

I taj uzdah sveti, odjednom me sylada;
srce se zapali i ja pred križ klekoh,
ne mareć za prezir nebrojenih četa
plačnim glasom Spasu raspetomu rekoh:

»Ti si Gospod vojska, Ti Kralj Izraela!
Pred Tobom proroci ravnali su pute;
Ti Stvoritelj svijeta, ljubav srca mogu,
ja vjerujem u Te, ja vjerujem u Te!«

Tomislav D. Posavac.

KRIST NA KRIŽU.

Kad pogledamo na Križ, gube naši križevi skoro svu gorkost. Sa Križa teče slatki balzam. Često puta dosta je jedan pogled na Raspetoga, da se razidu najdublje i najošjetljivije bolesti. Ah! Kako oči Isusove sa križa ulijevaju snagu u srca onih, koji vjeruju u Njega! Omjerimo li svoje muke o onu Muku, koja je urodila našim otkupljenjem, vidimo, da su one posve sitna stvar, nije se vrijedno gubiti u njima! Prijatelji moji, zar da se tužimo na težinu svojih krževa, kad motrimo, što za nas trpi sam Bog!

Sveti župnik od Arsa.

BALZAM DUŠAMA, KOJE TRPE.

Predajmo se posve u ruke Onoga, koji jest sve, koji zna sve, koji može sve i koji nas ljubi!

Gledajte često raspelo! Pogled' na razapetoga Spasitelja ojačat će vas, da možete trpjeti. Pogledajte još i na nebo, tamo ćemo osvatući jednog jutra i kraljevati u slavi.

Vi i ne mislite, da ste predmet neizmjerne Ljubavi. Vjera u ovu Ljubav Božju stvara svece: »Vjerovasmo ljubavi« Iv. 4, 16.

Za dušu, koja ljubi svoga Spasitelja, nema na svijetu ništa jednostavnije od smrti. Kao da se prevrne list u knjigi: prva strana — vremenitost, druga — vječnost.

Ako se sav izručim božanskome Kralju, tad On uzima na se odgovornost. Mirne duše mogu Mu pustiti, nek radi od mene što hoće.

Možda ste bez svega: nemate zdravlja, uspjeha, priznanja — ljudi vas preziru... možda ni kruha nemate. Ali bez svoga Spasitelja ne ćete biti nikada... nikada!

Ovo je balzam, što kapa iz probodena presvetoga Srca. Duše, koje se ne boje poći na Golgotu do Križa, dolaze amo i jutrom i navečer i inače, kad im je teško, pa se molitvom u razmatranju naslove na križ, kao Gospa. I čudno je, svijet ne može da shvati, kako ovaj balzam krijeplji, liječi, sveti duše, koje vjeruju, uzdaju se i ljube Gospo-

dina našega Isusa Krista razapetoga! Koji ne vjeruju i ne ljube, tima nema lijeka.

Navedene su rečenice bile životnim načelima časnoga služe Božjeg o. Pavla Ginhaca D. I., čiji kratki životopis donijesmo u posljednjem broju Glasnika, i koji će, ako Bog da, biti doskora uzdignut do časti oltara. Iza svoga je obraćenja u mladosti zamislio on put k svestnosti prema gornjim načelima. Kao vješt i ustrajan graditelj duhovne zgrade proveo je on ta načela do u tančine i uzdigao divan hram sveta života. Tražimo i mi balzam, gdje ga je tražila ta velika duša, pa će nam postati naš križ sladak i putovanje k svetu životu sigurno.

Z.

NAŠI MISIJONARI U AMERICI.

Već su tomu blizu tri godine, što su pošli u Ameriku Isusovci vlč. oo. Miroslav Vanino i Andelko Jurić da pomažu širiti kraljevstvo Kristovo u srcima hrvatskoga katoličkog naroda, koji se tamo nalazi u tako velikom broju. Kad se o. Jurić vratio, da preuzme važnu službu učitelja isusovačkih novaka, ostao je preko godinu dana o. Vanino sam. Potkraj prošle je godine krenuo tamo da mu bude u pomoć vlč. o. Ivan Kujundžić. Sada njih dvojica obilaze hrvatske župe u Sjedinjenim Državama i vrše apostolski posao.

O njihovom je radu bilo već par puta govora u vrijednom hrv. kat. listu »Naša Nada«, koji izlazi u Čikagu. Iz 3. broja »N. Nade« vadimo evo nešto o misijama u Steeltonu, Pa. »Misija je potpuno uspjela. Dokazom je tom onaj brojan narod, koji je danomice napunjao našu prostranu crkvu sv. Marije; one tolike ispovijedi i sv. pričesti, što ih je mnogobrojni svijet dan na dan primao; ono zadovoljstvo i razdraganost, što je za sv. Misije odsjevalo s lica steeltonskih Hrvata. Svaka čast našim vrijednim misijonarima, o. I. Kujundžiću i o. M. Vaninu...«

Vrijedno je da spomenemo krasne svečanosti, što su nam ih priredili veleč. oo. misijonari za svete Misije: u čast Presv. O. Sakramentu, Majci Božjoj i na svršetku sv. Misije. Sve su te svečanosti izvanredno uspjele. Tomu su mnogo pridonijele naše čč. Sestre Presvete Krvi... Od raskošno okičenoga glavnog oltara razvijala se procesija po crkvi kod svih svečanosti. Za proslave Presv. Sakramenta bio je glavni oltar svečan kao brdo Sinaj, kad je na njemu Bog davao 10 zapovijedi. Naroda je bila dupkom puna crkva... Nitko od nazočnih ne će lako zaboraviti te krasne slave kao ni zanosnoga i žarkoga govora o Presv. O. Sakramentu, što ga je tom prilikom izrekao o. I. Kujundžić. — Tako je isto bilo i sa svečanosti u čast Majke Božje... Za procesije pjevalo je narod: »Marijina smo djeca mi«. I tu je proslavu popratio krasnom propovijedi o. Kujundžić. — Kod zaključka sv. Misije propovijedao je o. M. Vanino. Čuli smo stroge i ozbiljne njegove opomene, koje će nam uvijek ostati u pameti. Nakon obnove krsnoga zavjeta isla je procesija

sija s velikim misijskim propelom. Nosili su ga članovi »Društva presv. Imena Isusova«. Za procesije pjevali smo: Do nebesa nek se ori. Bilo je to tako krasno i dirljivo, da se ne može zaboraviti. Čast steeltonskim Hrvatima, čast našim hrvatskim društvima, koja su se pod svojim barjacima skupno našla kod ovih svečanosti.

Svim pobožnim dušama preporučujemo u sv. molitve napose hrvatske župe u Americi, u kojima će se još držati sv. misije, veleč. oo. misijonare, i sav hrv. katolički narod u Americi.

Zašto neki ne će da idu na ispovijed.

Pita Liza svoju sujedu Maricu: Što misliš, zašto toliki ljudi ne idu na ispovijed? Ta ispovijed je ipak tako mila. Kako se ja dobro čutim poslije ispovijedil! Dobivam sve veću želu za njom. Dosad sam se ispo-vijedala dva tri puta na godinu, a odsad ću po svoj prilici više puta.

Imaš pravo Lizo. I ja sam iza ispovijedi kao preporodena, baš kao kad se za vrućega ljetnog dana vratim s polja, pak se u hladnoj vodi operem. Ne-kako tako opere i ispovijed dušu.

Pa zašto toliki ljudi ne će da idu na ispovijed? Da vidimo. Mnogi slušaju danas kod kuće gdje se o svećenicima govor i neli je po, zlo. Danas drže razni ljudi razne skupštine, sastanke.

No ove sastanke dolazi i gospoda i seljaci. Oni, koji ove skupštine sazivaju, htjeli bi i jedni i drugi i treći predobiti ljudi za sebe. Svaki tu sebe hvali, a druge grdi, a najviše grde svećenike. Svećenici ne mogu da se pridruže njima, bezboćima, pak bivaju grdeni. O tomu se onda razgovara kod kuće. »Popovi su svemu krivi«, govori se. I ja sam se smijala, kad je jedan reko, da su svećenici u ratu dali ubijati ljudi. Da vlade i ljudi slušaju i drže, što svećenici uče, ne bi bilo ni ratova ni ubijanja. To barem može lako uvidjeti svaki, kojemu nije vrama mozak popila.

Tako ti se baca na svećenike kojekakvo blato. Dakako, ovi ljudi, koji ovako grde i psiju svećenike, ne idu na ispovijed. Znaš, Lizo, ni ja ne ću da u svemu branim svećenike. Ali što se sve na njih baca, to je ipak previše. A glupost je, da ja za to ne bih isla na ispovijed, što je koji svećenik zločest. Imao čovjek ruke crne ko davo ili bijele ko andeo, on može odvezati ovčicu, što ju je tat ukrao i svezao. Isto tako i dobar i opak svećenik jednako valjano mogu odriješiti grješnika. A to je za me glavna stvar.

A sad gledaj one druge. Ima ih, koji razumiju toliko o ispovijedi koliko ja o aeroplantu, pa eto upravo oni naj-više govore o ispovijedi. Vele: Ispovijed su izmislili popovi!

Pa zašto bi svećenici izmislili ispovijed? pita Marica.

Ma to je ono, reći će Liza, što ne znaju ni oni, koji to govore. Imaju li svećenici kakvu korist zemaljsku kad ispovijedaju? Nikakvu, jer ne žmiju ništa tražiti da im se platí za ispovijed. Imaju li kakvu ugodnost? Lijepa ugodnost, slušati ljudske ludosti i nevolje! I to katkad slušati sate i sate. I dobri svećenici kažu, da je ispovijed teško breme. A tko je tako lud, da će sam na sebe stavljati takovo breme bez ikakove koristi? Ne svećenici, već Isus je izmislio ispovijed, da spasava grješni svijet. Nego je tu nešto drugo po srijedi. Varalici nije dragó da prizna: varao sam; tatu da prizna: krao sam; lašcu da prizna: lagao sam. Stoga se tješe: Pa što ču se ispovijedati? Ispovijed su izmislili popovil! Ali što će im takovo mišljenje pomoći na sudnji dan, kad će morati da priznaju svoju sramotu pred cijelim svijetom!

Hajdmo dalje. Evo ti treće g. Moj stanar ne će da ide na ispcvijed; ja sam ga već zvala. On kaže: Gledajte Baricu susjedovu. Ženska već poodmakla u dobi. U crkvu ide svaki dan, ispovijeda se svakoga tjedna. U crkvi je dugo i svaki oltar obide, a kod kuće — prava klepetuša. Kriči, viče, dere se i cio dan klepeće. Svađa se sa svakim.

Eh Lizo, nije tomu kriva sveta ispovijed. Ako je takva sada, kad se ispovijeda svakoga tjedna, kakova bi istom bila da se ne ispovijeda! Što je kriva ispovijed, ako je u Bare ili Jage malo soli u glavi, pa ne promišlja i ne moli od Boga jakosti, da obuzda brbljavi jezik ili da nadvrlada srce, koje se na sve ljuti? Isto tako nije ništa kriva ispovijed, ako se tko svadio sa svojom ženom...

Baš si mi iz usta otela Lizo. Evo ti naš... ostavimo mu ime. S v a d i o s e s a ž u p n i k o m . Tražio je nešto, što mu župnik ne može dati. A on se tako razlutio, da je rekao: Nek me... odnesе aко ikad prekoračim crkveni prag ja ili moja žena. I sad, kud god ide, tu govori i proti svećenicima i proti sv. misi, a najviše proti ispovijedi. Sad mu je kriva ispovijed!

Ima ih opet koji govore: Što ču se ispovijedati? Ja ne činim nikome ništa zla. Čula sam to na svoje uši. Ubio nijesam, veli, ukrao nijesam, zapalio nijesam. Pa što ču se ispovijedati? Jadan čovjek! Dakle na ispovijed imaju ići samo ubojice, tati i palikuće! No onda ne bi svećenici imali u ispovijedaonici toliko posla. Zene bi se ispovijedale dosta malo: kradljivke. Eh, a što čemo s drugim grijesima — a ima ih! Kaži ti onomu, koji ti je to rekao, da je već ovo jedan velik i težak grijeh, što on ne ide svake godine barem jedanput na ispovijed. Pitaj ga: Kako živiš drukčije? Kako živiš sa ženom? Kakove su twoje misli, tvoji govorci? Ideš li k sv. misi, k propovijedi? Kakove knjige kupuješ i čitaš? U kakova društva zalaziš? — Koliko ima svakojakih grijeha! Neka samo ide na ispovijed, pa će vidjeti, da ih ima i on. Imat će što da ispovijeda, imat će!

Još dva.

K ovomu bih razgovoru ja dodao još dvije vrste ljudi. Nađe se i muškaraca i ženskih koji vele: Što ču se ispovijedati, kad znadem, da ču opet sagriješiti. Na ovo je jedan svećenik odvratio na propovije-

daonici ovako: Da ćeš opet sagriješiti, toga ne znaš sigurno, jer možeš i umrijeti prije nego sagriješiš. Stoga ne tako već reci: Ja sam se danas ispovjedio. Sagriješim li opet, opet ču na ispovijed.

Evo: Ti jedeš. Zašto? jer sam gladan, veliš. Čuješ, nemoj jesti. Što ti koristi jesti, zašto da jedeš, kad ćeš opet biti gladan. Ti se svaki dan umivaš. Zašto? Da ne budeš zamazan. Čuješ, nemoj se umivati; što ćeš se umivati, čemu. Umij se i operi se kako hoćeš, opet ćeš se zamazati. Ti čistiš cipele i odijelo. A ja ti velim: Zašto čistiti? čemu? Očisti ih kako hoćeš, opet će se zamazati.

Vidim, ti se smiješ. Imaš i pravo. Ali ako jedeš svaki dan, premda znadeš, da ćeš opet ogladnjeti; ako se umivaš, ako čistiš cipele i odijelo, premda znadeš da ćeš se opet zamazati, daj, čini tako i s dušom; operi je i umij kod svete ispovijedi, nahrani je kod svete pričesti, pak će biti čista i ne će gladovati. Čini to više puta, makar i svakih osam dana, i duša će ti biti čista, kao što ti je lice, koje češće pereš.

Poznavao sam jednoga svećenika, još je danas živ, mojih je godina, koji se je svaki dan ispovijedao. Rekli smo mu: pa to nije nužno. Može biti da nije nužno, odgovorivio je. Ali ovako sam sigurniji, da idem čiste duše k oltaru.

Zašto još mnogi ljudi ne idu na ispovijed? Ne će da idu. Ovi su ljudi više manje srđiti; srde se i ljute na druge, a srđiti su i na sebe. Oni teško rade, pa se ljute na druge, o kojima misle, da ne trebaju raditi. Ljute se i govore: Zašto smo mi siromasi, a drugi su gospoda? Osobito se ljute na svećenike, jer su gospoda.

Reci mu: koja ti koristi od toga, što se ljutiš — on će se ljutiti još više i prokljinat će i gospodu i tebe, jer da i ti držiš s gospodom, kad se ne ljutiš.

Razveseli se takav čovjek na kratak čas samo onda, kad je u krčmi, kad s prijateljima piye. Ondje se zabavlja i zaboravi na svećenike i gospodu. A drugi ili treći dan, kad više nije novca, a krčmar ovakovima ne da »na vjeru«, opet se takav vraća k svojoj srdžbi, opet se ljuti na sve.

Takav čovjek ne moli, legne i ustane ko ždrijepići; u crkvu ne ide, ne ide na propovijed i ne čuje nikad ništa dobro. Pa kako će takav na ispovijed! Klet će i popa, i ispovijed i tebe, koji ga na takovo što sječaš. Svakoga ćeš prije obratiti, nego ovakvoga. Za ovake treba moliti, da ih predobije dragi Bog. To je ono što se veli, moliti za grješnike.

Izvolite kleknuti.

Jedan takav dođe k svetomu župniku Vianeju. Župnik je bio u sakristiji, sjedio na stolcu, a kraj njega mala klupčica. — Velečasni, ja sam došao da se s vama razgovorim o nekim stvarima. — Dobro, izvolite kleknuti, reče svetac i pokaže na klupicu. — Velečasni, ja nijesam došao na ispovijed, ja sam došao, da vas pitam o nekim stvarima. — Pa dobro, izvolite kleknuti. — Ali velečasni, vi mene ne razumijete. Baš ispovijed je to, o čemu bih vas htio pitati. Ja u ispovijed ne vjerujem. — Uprav zato kleknite ovdje, da se porazgovorimo.

Župnik je to izgovorio tako milo, ali i s takvom snagom, da ovomu mije bilo druge, nego da klekne. I započne razgovor, koji je trajao male pô ure. Što su govorili, ne znamo, ali kad je ovaj ustao oči su mu bile suzne. — No, reći će sveti župnik, sada izvolite k meni, da se porazgovorimo o isповijedi. — Velečasni, sad više ne treba. Sve već znam. Stisne župniku ruku, poljubi je, i ode.

Učini i ti tako. Dodi k meni, ali samo ako si velik grješnik.

Matija Rihtarić.

ZANEMARENA MILOST.

Jednom se kod mene ispovjedio neki poručnik iz Štajerske. Malo izatoga eto ga opet k meni. »Velečasni«, reče on, »kod mene je ovdje u Beču neki pomorski Lojdov kapetan, moj zemljak. Siromah je u svadi i s Bogom i s ljudima. Smijem li ga poslati k vama? Ipak sam ga nagovorio, da se kod vas ispovjedi. — »Dakako«, odgovorim, »vrlo rado. Znate što, sjutra je ponедjeljak, ne će biti navale na ispovjed, dodite s njim oko 7 sati k mojoj ispovjedaonici.«

Dašto poručnik dode u određeno vrijeme sa svojim prijateljem. Bio sam gotov s predzadnjim pokornikom, pozdravim poručnika kdmuvši lako glavom i saslušah još posljednjega. Kad je taj bio gotov pristupi poručnik i reče: »Oprostite velečasni, nije se mogao odlučiti i otisao je«.

Kako sam poslije doznao, pošao je siromah iz crkve u gostioniku i popio ondje onako uzrujan prebrzo par čaša vina. Otale se požurio do postaje Favoriten, da se preveze preko Meidlinga u Atzgersdorf, gdje je htio da proveđe noć sa znancima. Uzrujan zamijeni postaju i uze čekati po strani, gdje staje vlak iz Meidlinga u Beč. Najednom vidje, da ulazi s druge strane vlak Beč-Meidling. Hitro skoči preko šinja posrne i padne tako nesretno, da je lokomotiva prejurila preko njega i odrezala mu glavu od trupla. Oko 18 sati pobjegao je siromah od božanskog Spasitelja, oko 10 sati je pao u ruke božanskoga Suca.

O. Abel D. I. — »Der Eucharistische Voelkerbund. —

SV. ALOJZIJE. Njegov život priedio je nekad naš veliki † biskup Josip Lang. Iza životopisa nalazi se 6-nedjeljna pobožnost-pa molitve i pjesme sv. Alojziju. Knjiga imade 7 slika sa 320 strana. U platno vezana D. 20,—, broširana D. 15.—

SV. TEREZIJA MALOGA ISUSA: POVIJEST JEDNE DUŠE. »Mala svjetica, kako je svi od mila zovu, čini bez prestanka velika čudesa. No najviše je čudo njezin čarobni andeoski život, što ga u ovoj knjizi opisuje ona sama. Djelo je obilno urešeno krasnim slikama. Stoji D. 40. Narudžbe prima Uprava Glasnika Presv. Srca Zagreb I. pp. 147.

KRALJICE NEBESKA RADUJ SE, ALELUJA!

Svi počivaju, ali Ti si budna; Sedmerostruki mač udara bez prestanka u Tvoje grudi. Suze više ne će na oči, izlile su se sve u dušu, stvorile ondje gorki i duboko more, natopile sve misli i osjećaje Tvoje. Prvi blijedi sijevak zore virka polako u tamnu sobicu, u kojoj Tebe ubija i ne može ubiti ljubav jača od smrti. Kroz taj jutarnji sutan sinu najednom svjetlo nježnije od sunčanoga, a iz ovoga stade da se izvija neki lik u sjajnoj bjelini. Sve jasnije i jasnije bivaju crte divnog lica ... O ...! On je.

Kraljice nebeska raduj se, Aleluja!

On je, On, o Majko! Tvoje se oči šire kanda ne vjeruju sebi samima. Do pred čas prevučene tamnim oblakom, sad se vedre, kroz nebesku im modrinu probijaju polako neiskazano mile zrake nevidljivoga sunca. On je! On svemoći svojom ne da, da nagla radost ubije Srce, što mu je bliže i draže od sviju srdaca. On je, Tvoj Stvoritelj, koji je u djetinjoj prilici cvjetao na grudima Tvojim ko Cvijet nad ovijetovima na bijelom oltaru; On koga su popljuvali, izmrcvarili, ubili; On Krv krvi Tvoje,

Kog si zavrijedila nositi, Aleluja!

Tvoj mili, Tvoj jedini Sin, pun besmrtnе ljepote! Ruke su mu snježni ljiljani iz doline s crvenim slovima ljubavi na dlanu; oči su mu rajska proljeća puna veselih andela; usta su mu blagoglasni izvor riječi blažih od mljeka, sladih od meda. Te ruke ggle Tebe, te oči gledaju Tebe, te besmrtnе usne dotiču Tvoje čelo, i na taj se dodir diže Tvoja duša u neslućene visine. Cvjetajte cvjetovi onoga svijeta, zvona vječnosti ozvanjajte beskrajnim Alelujama, pjevajte slatka grla slavuju nebeskih:

Uskrsnu, kako je rekao, Aleluja!

Mir, radost, sreća prelijevaju se iz rane Njegova Srca u sedam rana, kojima je strašni mač ljubavi izranio Tvoju dušu. Iz svih je najtajnijih kutova iščezao svaki trag žalosti, dva najljepša Srca, što su ikad kucala na zemlji, odjekuju pjesmom pobjede, slave, uskršnjuća! Kolika je sada moć Tvoja, o Majko, kod Onoga, kojega si sklonula u Kani da učini čudo prije vremena! Ima li koja zlatna jabuka, što je urodila na drvetu Križa, a da je On ne bi po Tvojim rukama pružio dijetetu, za koje tu milost zatraže Tvoja usta? Kraljice mira, Majko svetoga veselja, Uzroče naše radosti,

Moli, o moli Boga za nas, Aleluja!

P.

Iz života † o. Puntigama.

1. Još kad je o. Puntigam bio mlad profesor u Travniku, uzeo je kao zadaču svoga života, da se sav žrtvuje hrvatskoj mlađeži.

U jubilejskoj godini 1900. nastojao je iz petnih žila, da se cijela hrvatska mlađež posveti Presv. Srcu Isusovu. Najprije pisao je pobudnu knjižicu o ovoj posveti. Naslikani bijahu na šarenom omotu bezbrojni hrvatski mladići, kako idu u povorci, a jedan pred njima nosi hrvatski barjak. Na bijelom njegovu polju sjalo se Srce Isusovo. Kako je ova knjižica bila jeftina — stajala je samo 10 novčića — raširila se je posvuda i raspalila mlada srca zanosom za ovu posvetu. Od svih su strana dolazili brojni izvještaji na uredništvo Glasnika, kako je sjajno uspjela ova posveta hrvatske mlađeži.

Neki travnički petoškolac — sadašnji o. Petar Perica D. I. — spjevalo je ovom prilikom zanosnu pjesmu: »Do nebesa nek se ori«, koju je uglazbio jedan mladi isusovac u Travniku. Ova se pjesmica, kako je poznato, sada svagdje pjeva, ali nadahnuo je ovu misao takoder o. Puntigam.

Još više! Pod jesen iste jubilejske godine znao je on sabrati lijepu četu hrvatskih mladića i devojaka, koji su pod vodstvom dra Jagatića putovali u Rim, da se predstave papi Leonu XIII. i da mu u znak svoje odanosti predaju ogromni album sa bezbrojnim potpisima iz svih krajeva domovine. Kao dar predali su sv. Ocu zlatno srce Isusovo, u kojem su se nalazile molitve i dobra djela, koje će hrvatska mlađež prikazati za Oca kršćanstva.

Sijedi je papa uvjeravao malo izatoga kardinala Steinhubera, da mu je od svih darova, što ih je za ovog jubileja primio, od cijelog kršćanstva najdraže zlatno srce hrvatske mlađeži, i da ga još ima u svojoj sobi.

Knjiga, puna slika, s naslovom: »Hrvatska mlađež pod zastavom Presv. Srca Isusova«, koju je napisao o. Puntigam, priča potomstvu o uspjehu ove prve posvete hrvatske mlađeži. A kad se

je ta i za 10 godina obnovila, opet je o. Puntigam bio onaj, koji je potaknuo ovu obnovu. Tom je zgodom o. Perica napisao malu brošuru.

2. Sličnu je posvetu pripravio o. Puntigam 1904. o 50-godišnjici proglašenje dogme o bezgrješnom začeću. Odmah se je cijelokupna hrvatska mladež svećanim načinom posvetila bl. Djevici. I tada se je napisala knjižica o toj posveti i o. Perica spjevao je zanosnu pjesmu »Zdravo, Djevol« koja se sada ori po svim hrvatskim krajevima. Mjesto zlatnog srca prikazalo je odaslanstvo hrvatske mlađeži papi Piju X. srebrni ljiljan.

3. Hrvatski Glasnik Presv. Srca Isusova bio je o. Puntigamu veoma na srcu. Sve je mislio i snovao, kako bi mu se umnožio broj preplatnika i tako pobožnosti prema Presv. Srcu otvorila vrata mnogih obitelji. Tad mu dođe sretna misao. Treba postaviti revnitelja i revniteljicu, koji bi pomogli, da se širi Glasnik u svakom kraju, u svakoj župi, dapače u svakom mjestu hrvatske domovine. Na skoro su se od svih strana javljali revnitelji uredništvu Glasnika. Uspjeh bijaše taj, da se je broj preplatnika za jednu godinu podvostručio, a za dvije potrostručio.

4. Kad se je nekoliko godina zatim radilo, da se izda uz Glasnik i kalendar Presv. Srca Isusova, otac je Puntigam revno zagovarao ovu namisao i davao je za kalendar dobre upute. Tako je n. pr. preporučio marljivo dopisivanje sa suradnicima, da se dotični članak još bolje popuni i usavrši.

5. I to bijaše misao o. Puntigama, da se crkva Presv. Srca Isusova u Zagrebu proglaši narodnim svetištem. Taj se značaj ove crkve pokazuje osobito o svetkovini Presv. Srca, kad se procesije iz svih krajeva slete u hrvatsko narodno svetište.

6. Kako je bolilo ovoga revnog i dobrog redovnika, kad je toliko puta slušao, gdje se u hrv. krajevima strašno psuje, i tim se toliko pogrdje božansko veličanstvo. Opet je posegnuo za perom te je pisao knjižicu sa naslovom: »Vojska Srca Isusova proti psovki«. Ovo je djelce imalo zadaću, da okupi društvo pod istim imenom, da naime svaki pravi štovatelj Presv. Srca junački ustane proti psovača, ne bi li se na taj način utamanila ili barem umanjila ova ružna mana, koja toliko Božjih kazni donosi cijelomu narodu.

Omiljela misao našega revnoga oca bijaše kuća ili obitelj Presv. Srca, u kojoj se ne psuje. Štit na vratima imao je svakoga opominjati na ovu dužnost riječima:

»Srce Tvoje koji štuju,
Niti kunu, niti psuju.«

Opet mu je morao o. Perica spjevati pjesmu proti psovki, koja se i danas pjeva. Pjesma počinje riječima:

»Ustaj, rode, kralj ti zbori,
Dodi pod nog srca stijeg,
Mjesto kletve nek se ori
Božjom hvalom dol i brijege.«

F. Hamerl D. I.

MALI KRIŽARI

SVETI SE ALOJZIJ ISPOVIJEDA.

Teškim grijehom nikad on
Boga ne ražali,
Ipak tešku pokoru
Čini andel mali.

Pogrješčice sitne gle,
Ispovijedat stade,
Pa od silne žalosti
Kao mrtav pade.

A ti možda rastuži
Isusa i svete,
Pa kako se kaješ ti,
Jadno grješno dijete?

KAKO BOG ČESTO BRZO NAGRADI DOBRO DJELO.

Doživljaj maloga Ozrena.

Bio sam poohvaljen od svoga učitelja, pa mi je zato mama dala dva dinara. Ja sam ih ponio u školu, da nešto kupim. U Palmotićevoj ulici sretnem se sa starim prosjakom, sažali mi se i ja mu pružim 1 dinar. Kad sam došao do Isusovačke crkve i unišao, da se pomolim dragomu Bogu, nešto me je poticalo da dadem i drugi dinar. Ja ga ostavim u crkvi; nije mi trebao, pa sam bio zadovoljan, da sam tako učinio. Vraćajući se iz škole sastanem se s ujakom, kojeg pozdravim, a on mi dade 5 dinara a da ga nijesam ništa pitao. Zahvalim i požurim se zadovoljan kući. Ispričam mami, šta sam učinio s novcem, ali ne spomenem novce dobivene od ujaka. Mama mi reče: »Vidim da imas dobro srce, ali tako si ostao bez užine«. Tada joj pokažem 5 dinara i rekjem: »Evo sada imam još više!« te priopovjedim cijelu stvar. O. S., uč. 3. r., pučke škole.

KAKO JE MALI ABESINAC SEBE NADVLADAVAO.

U Abesiniji govorio misijonar djeci o tom, kako je to korisno i potrebito svladati se. Svjetovao je mališima, da zabilježe kad učine to dobro djelo.

Osobitu revnost pokazao je neki mališ imenom Hagos. Iza sedam dana brojio je već 30 takovih svladavanja, a malo potom čak tri stotine. Katehista naloži dječaku, da neka od tih djela napiše. Iza pô sata eto Hagosa sa dugim nizom dobrih djela. Čujmo neka od njih:

1. U jutro odmah ustajem, kao da je zmija u krevetu.
2. Kad sam gladan, kažem želucu: Budi miran i čekaj, a istom, kad je glad odveć velik, počnem jesti.
3. Kad mi dadu, što rado jedem, uzmem samo malo, a kad dobijem, što mi nije drago, uzmem puno.
4. Kad mi drug kaže: Ja znam sve bolje nego ti, onda mu odvratim; Da, istina je, ti to bolje razumiješ.
5. Kad susretjem ljudе, koji pripovijedaju novostи, rado bih stao i slušao, ali tad odletim poput vjetra, a da ni riječi ne kažem.
6. Kad prolazim kraj šatora našeg oca (misijonara), rado bih unišao i poljubio mu ruku, jer ga jako volim, ali onda kažem svome srcu: Umiri se, i odem.
7. Rado bih gledao u malo ogledalo, da se vidim, ali ne činim toga.
8. Kad mi otac kaže: Na, Hagos, evo ti komadić šećera, odgovorim ja: Hvala, oče, radije ga ne ču, premda bi to moj želudac i kako rado. P. G. D. L

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica uči, kako je Isus pokazao ljudima, da je On obećani Spasitelj.

Kad je Isusu bilo 30 godina, poče on učiti ljude, što im treba činiti, da mogu doći u nebo. On odabra sebi 12 prijatelja i nazva ih apostoli. Oni su uvijek bili uza nj i pomagali mu učiti narod.

Isus je pokazao, da je on Bog i da sve može. Cinio je čudne stvari, kojih ni jedan čovjek ne može sam od sebe učiniti. Tako je on ozdravljao bolesne, kojih ne bi mogao ozdraviti ni jedan liječnik. Nije im davao nikakva lijeka, već bi samo rekao: »Ozdravi!. On bi dotaknuo oči sljepcu taj bi progledao; metnuo bi prst na uho gluhomu i gluhi bi čovjek odmah sve čuo. Rekao bi mrtvacu: »Ustanji!, i odmah bi se duša mrvoga čovjeka vratila natrag u njegovo tijelo i mrtvi bi živio. To su sve čudne stvari, čudesa.

Prvo čudo. U malom gradu, koji se zvao Kana, imali su se vjenčati neki mladenci. Na pir su bili pozvani Isus, njegova sveta Majka i apostoli. Kad su bili kod ručka, najedamput se vidjelo, da ne će biti dosta vina. To je opazila blažena Djevica Marija i bilo joj je žao mlađenaca, kojima bi se svijet rugao, da čine gozbu, a nemaju vina. Zato je ona rekla Isusu: »Sinko, nemaju vina!. Isus je naredio slugama da napune vodom šest velikih posuda i da ih nose u kuću. I ta se voda pretvorila najednom u najbolje vino. Svi koji su bili na tom piru, vidjeli su sad po ovom čudu, da Isus može sve.

To je prvo čudo; što ga je Isus učinio. A napravio ga je zato, jer ga je zamolila njegova Majka. Eto nam nauke: kad nam bude što trebalo od dragoga Boga, molimo Majku Božju, da ona skupa s nama moli za tu stvar. Tada ćemo stalno i dobiti. Tako mi dragoj Majci Božjoj kažemo i u molitvi: Zdravo Marijo!: »Sveta Marijo, Majko Božja moli za nas grješnike sada i na čas smrti naše. Amen«. Isus će sve učiniti, što traži od njega njegova Majka.

Nahrani mnogo ljudi s malo kruha i 2 ribe. Dragi je Isus tako lijepo govorio, da su ljudi išli za njim, slušali ga, i nisu se mogli dosta

naslušati. Jednom ih je tako bilo puno, puno uza nj, slušali su ga i zaboravili na jelo i piće. Isus je znao, da su gladni, pa nije htio da ih pusti onako slabe kući, jer su bili jako daleko otišli za njim. Bili su u pustu mjestu, gdje nema kuća ni hrane. Od svega je onoga naroda samo jedan dječak imao pet hljebova i dvije ribice. Isus naredi, da svi sjednu na travu. Zatim blagoslovi one hljebove i ribice i reče apostolima, neka to dijele narodu. A bilo je tu toliko samih ljudi, da ne bi mogli stati ni u mnogu crkvu u gradu. Uz njih je bilo isto tako puno žena i djece. I svi su jeli i kad s' se najeli, ostalo je toliko komada, da su apostoli napunili punih 12 košara. Svi su se čudili, koliku moć ima Isus, kad je tako povećao, umnožio pet malih hljebova i dvije ribice, da je nahranio toliki narod.

Molitva. Dok je Isus učio ljude, često im je govorio, neka se mole. »Molite«, govorio je, »tražite od svoga nebeskoga Oca, što vam treba, i on će vam dati«. Stoga mu jedamput rekoše: »Gospodine, uči nas moliti« Isus sjedi među njih i stade ih učiti »Očenaš«. Eto zašto je »Očenaš« najbolja i najljepša molitva, sam dragi Isus ga je smislio i učio ljude. I Ivica treba da ga molj svaki dan i što bolje. Kod svete mise, malo iza podizanja, moli svećenik na glas ili pjeva »Očenaš«. Molimo ga tad i mi pobožno skupa sa svećenikom, da dobijemo sve, što nam treba za dušu i za tijelo.

Umiri vjetar i more. Jednom je Isus bio umoran, jer je dugo učio ljude. Stoga je ušao u ladanu skupa s apostolima, ondje je legao i zaspao. Lada je išla po moru, kad najednom nastade oluja. Munje su sijevale, grom grmio, vjetar dizao velike valove i lada toliko što nije potonula. Apostoli su prestrašeni počeli vikati: »Gospodine spasi nas! Pomozi nam, poginut ćemo!« Isus se probudi, ustade, pruži ruku nad bijesno more i zapovjedi: »Mir!« I u jedan čas prestade oluja i more postade sasvim mirno. Koji su to vidjeli, govorili su: »Tko je taj, koga sluša vjetar i more?« U istinu, Isus je Sin Božji, on je sam dragi Bog, nijedan čovjek nije jak kao on.

Prijatelj djece. Ako i jest Isus tako jak, ipak je on i tako dobar i ljubezan, da su ga sva dječica ljubila kao svoga velikog Prijatelja. Kad bi on došao u koje mjesto, majke bi brzo nosile i vodile k njemu mališe, da ih blagoslovi. One su znale, da će ih Isus rado primiti. I uistinu, Isus je dječicu gladio rukom, grlio ih, blagosivao i rado puštao, da budu uza nj. Jednoga je dana pače ukorio apostole, jer su oni htjeli otpraviti malu djecu. On im reče: »Pustite k meni malene, jer je kraljevstvo nebesko za njih i za one, koji su sijama slični«. Hajde Ivica, reci Isusu, koji tebe toliko ljubi, da i ti n. „a ljubiš: »Moj Isuse ja te ljubim — cijelim srcem svojim — budi uvijek ponajboljim — prijateljem mojim!«

Jairova kćí. Bio jedan židovski poglavatar, koji se zvao Jair. On je imao jedinu kćer, još mlađu djevojku, a ta je najednom oboljela. Jair je čuo za Isusa i ode k njemu, da mu ozdravi kćerku. Isus pode s tim razalošćenim ocem, ali na putu dobi Jair glas od kuće: »Kći ti je umrla«. Isus reče siromašnomu ocu: »Ne žalostiti se, tvoje će dijete oživjeti«. Kad su došli do Jairove kuće, uđe Isus u sobu,

gdje je bila mrtva djevojka i otpravi van sve, koji su bili ondje. S njim osta samo otac i majka te djevojke i tri njegova apostola. Nato pristupi Isus k postelji, prihvati mrtvu za ruku i reče: »Djevojko, ustan!« U taj čast djevojka oživi, nasmiješi se ocu i majci i ustade. Sva je kuća bila sad puna veselja, otac i majka nisu znali, kako bi zahvalili Isusu. Tako je Isus još više mrtvih oživio. A činio je on ta velika čudesa zato, da ljudi upoznaju i vjeruju, da je on onaj Spasitelj, koga je Bog obećao ljudima, da je Sin Božji i pravi Bog.

Zli židovi mrze na Isusa. Sve više je bilo ljudi, koji su slušali Isusa i postajali bolji. To je video davao i on je srce nekih zlih židova napunio velikom mržnjom na Isusa. Tako su na nj ti nesretnici zamrzili, da su odlučili ubiti ga. No toga nisu govorili narodu, jer su znali, da mnogi ljudi ljube Isusa, i da im ne bi dali, da ga ubiju.

Dječica pozdravljuju Isusa. Jednoga dana dode Isus u najveći grad židovske zemlje, koji se zvao Jerusolim. Bio je veliki blagdan, i Isus je htio da bude na taj dan u jerusolimskoj crkvi. On je jašio na magarcu, a uza nj su išli apostoli. Tako je ušao u grad. U gradu je bilo puno naroda, koji je sa svih strana onamo došao radi blagdana. Kad su čuli, da dolazi Isus, poletjeli su svi pred nj. Po zemlji, kud je on imao prolaziti, metali su prostirače, a u rukama su nosili zelene grančice i veselo su pozdravljali Isusa.

Osobito su Isusu pjevala dječica puna radosti: Slava, čast i hvala ti, Spasitelju Isuse! Blagoslovljen bio ti, koji dolaziš k nama u ime Božje! Pridružimo se njima i mi, o Ivica, pozdravimo i mi Spasitelja: »Slava, čast i hvala ti, o Isuse premili!«

Kad su opak Isusovi neprijatelji vidjeli, kako svi ti ljudi, a osobito dječica, pozdravljaju Isusa, još su se više srdili na nj, pa su gledali, da ga što prije ubiju. I smislili su, kako će ga uhvatiti. A gledali, jedan od 12 apostola, kojemu je bilo ime Juda, pomogao im je da ga uhvate.

OVAKVIH JE DOSTA MEDU NAMA.

Ti si Hrvat katolik. Ti, recimo, čitaš novine, i naideš u njima na pogrde, kojima se blati hrvatski narod. Ti baciš list, pljuneš na nj, više nikad ne češ dati za nj ni prebijene pare, ne češ ga uzeti u ruke, ni da ti ga daruju, i makar nemao ništa drugo da čitaš; svadje češ govoriti protiv takva lista. Pravo radiš. Ali ti si i katolik, i to nesamo po imenu. Ti se moliš, ideš u crkvu, primaš sv. sakramente. No ti često, a možda i svaki dan čitaš bez pravog razloga novine, koje katkad a možda i češće izvrgavaju rušlu vjeru katoličku, šire mržnju protiv Crkve i svećenika; opisuju svakakve nesamo nečedne već upravo bestidne dogadaje. Ti možda i u crkvu dodeš s molitvenikom u jednom džepu a s tim novinama u drugom. Dopusti da ti reknem istinu: ti ne ljubiš svoje vjere, nisi katolik.

SVETA MISA — NAJVEĆE BOGATSTVO.

Primili smo iz Detroita u Americi mali letak o sv. misi, koji je tako lijep, da ga evo preštampavamo:

Nema na svijetu ništa veće, svetiće ni užvišenije od one Žrtve, koju je Gospodin i Spasitelj naš prikazao za naše otkupljenje, posvećenje i spasenje. Tu je Žrtvu Isus prikazao na krvni način na krizu, na nekrvni pak način prikazuje ju po rukama svećeničkim na oltaru, u svetoj Misi.

Kad smo dakle kod sv. Mise, to je isto kao da se nalazimo kod žrtve Isusove na gori Kalvariji, kod njegove smrti, kojom smo otkupljeni.

Žrtva na krizu i žrtva svete Mise ista su žrtva.

Zašto idemo k svetoj Misi?

1. U svetoj Misi iskazuje Isus u naše ime Trojednom Bogu dostoјnu čast i štovanje.

2. U svetoj Misi zahvaljuje Isus u naše ime Bogu za velika i nebrojena dobročinstva.

3. U svetoj Misi daje Isus Bogu zadovoljstvu za naše grijeha.

4. U svetoj Misi moli Isus Boga, da nam bude u pomoći u našim potrebnama.

5. Po svetoj misi umanjuje se moć duha paklenoga nad nama.

6. Kod svake svete Mise dobivamo osobite milosti za svoje posvećenje i spasenje.

7. Slušanje sv. Mise uklonit će od nas mnoga zla, koja bi nas inače zadesila.

8. Svakom svetom Misom raste naša vječna slava i sreća.

9. Skraćuje nam se vrijeme čistilišta.

10. Primamo po svećeničkim rukama blagoslov samoga Isusa.

11. Pomažemo dušama, koje se nalaze u mukama čistilišnim.

12. Jedna sveta Misa za života vrijeđi više nego mnogo njih nakon smrti.

13. Veća je šteta izgubiti jednu svetu Misu, nego izgubiti sav imetak.

14. Na smrti bit će nam velikom utjehom svaka sv. Misa, koju smo slušali.

Svaki katolik, kad navrši sedmu godinu života, dužan je pod smrtni grijeh da sluša svetu Misu svake nedjelje i zapovijedanoga blagdana. — Ako možeš, budi kod sv. Mise i u radni dan: to je Bogu čast, a tebi i tvojim vremenima i vječna korist.

Isus je rekao: »Tko jede tijelo moje i piye krv moju, ima život vječni.« Iv. 6, 54. Zato primaj često, barem svaki mjesec, Isusa u svetoj pričesti, jer: »Ne budete li jeli tijela Sina čovječjega i pili krvi njegove, ne ćete imati života u sebi.« Iv. 6, 53.

KADA ĆEMO IMATI MNOGO SVETIH SVEĆENIKA?

Jednoga dana došao k nama siromašni drotar. Na pitanje otkuda je, stade pripovijedati: »Rodom sam iz Češke. Imam devetero djece; hvala Bogu, samo kad su svi zdravi. Nije mnogo, da ih je i više. Jedan sin će za godinu dana u školu, učit će za misjonara.« — Kad bi svi roditelji ovako govorili i kršćanski odgajali brojno potomstvo, dao bi nam sigurno dragi Bog za nagradu mnogo svetih svećenika. D. D.

GDJE ČEŠ NACI JAKOSTI?

Sastao se prijatelj s prijateljem. Došao govor na to, kako bi mogli učiniti što više dobra bližnjemu. Jedan će od njih: »Šta da ja radim? Gdje radim, ima nas tridesetak, a tu se psuje i kune, tu se zbijaju neslane šale, da mi se upravo gadi. Ipak ću pokušati nešto. I stade taj dobri radnik vrlo često ići na sv. pričest.

Iza nekoga vremena sastadoše se opet prijatelji, a naš radnik vesela srca reče drugu: »Mogu ti iskreno reći, sad se medu radnicima ne čuje više nepristojne riječi, kamo li što drugo!« — Kako je došlo do te promjene? Naš se junak svom odlučnošću odupro drugovima, kad su počeli ružno govoriti. Odupro se danas, odupro sutra i tako činio svaki dan. I pobijedio je. A gdje je našao snage zato? U sv. pričesti.

I za nas je sv. pričest vrelo snage. Zašto se ne uzdaš u nju, pa odlučnije ne ustaneš kad treba zapriječiti grijeh, osobito bogumrsku kletvu, radi koje čitav narod toliko trpi! — P. G. D. J.

MUČENICI U MEKSIKU I NJIHOVI MUČITELJI.

Malo imamo prostora u našem Glasniku, a da bismo mogli više govoriti o strašnim progonstvima naše katoličke braće u Meksiku. Ali nešto iznositi moramo, jer bi šutnja bila grijehom. Progon ne popušta nimalo, naprotiv, on biva sve strašniji. Vrijedni se židozidar Kales hvata sve oštrijih sredstava. No to je očit znak, da je katolički otpor žilav i uspješan. Taj krčmar, što toči kršćansku krv u svojoj paklenoj gostonici i opaja njom svoju bjesomučnu braću mrzitelje Boga, uspio je da zacrveni čitav Meksiko. Ali vrag je uvijek onaj stari vrag, koji htio ne htio vuče kamenje Bogu, kad On Crkvu gradi. Tako čini i Kales: njegova nasilja utvrduju zgradu Crkve u Meksiku, slikaju mučeničke cvjetove po crkvenim prozorima.

Strašna svetogrđa.

Vlada bez prestanka traži vršenje razbojničkoga zakona, po kojem svećenik ne smije ni u svojoj vlastitoj kući služiti svetu misu, ako se nije prijavio kod oblasti.

Pošto svećenici niti mogu niti smiju da se pokore toj lopovštini a ne zakonu, to se dogadaju ovakvi prizori: Policija vidi kroz prozor, da svećenik u kući služi misu, provali u stan, uhvati ga i vuče u tamnicu. U nekoj kući u Meksiku uhvatiše i odvukoše tako svećenika, koji je misio, a na vlasnika kuće udariše głobu od 500 dolara, dok su osobe, koje su slušale misu, morale platiti po 25 do 30 dolara. U Tulacingu pogradiše drugoga svećenika kod mise. Bilo je već iza pretvorbe, a ovi se nesretnici bacise ko bijesni na oltar, prolješe tajinstvenu Krv Isusovu i oskvrnuše sv. Hostiju, a svećenika onako u misnom odijelu odvukoše u tamnicu... Neki je Kalesov vrijedni

činovnik već negdje prije oteo jednomu župniku krušnik sa svetim Hostijama i javno ih na trgu jeo skupa sa konzerviranim ribama. To se dogodilo u Noria de Angeles.

Svećenici više ne znaju, kamo bi, jer ih zatvaraju bez ikakva razloga, gdje ih god nadu; napadaju ih i ubijaju ako se brane. Sa sviju strana ih tjeraju u grad Meksiko i onđe interniraju. Biskupi su svi istjerani iz svojih biskupija, dade li im tko utočište, tomu država otimlje kuću. U najnovije je vrijeme šest biskupa bačeno u tamnicu, a tajnik biskupski Msgr Diaz je izagnan.

U gradu se Meksiku svaka osoba, što dolazi slušati sv. misu u koju privatnu kuću, kažnjava sa 15 dana zatvora ili sa 500 pesosa globe. U mjestu Cihuahua odredio je general Zaragosa kaznu od mjesec dana zatvora za sve, koji počine to »zločinstvo«. Slično biva po drugim državama meksičkim.

Sotonska bestidnost.

Vjerni katolici i svećenici meksički žive danas, kao što sav svijet već zna, poput prvih kršćana u katakombama. Kao što je onda bilo progonitelja, koji su išli za tim, da unište vjeru ubijajući djevičansku nedužnost, tako su to pakleno sredstvo počeli upotrebljavati i Kalesovi nečovječni služe. U glavnom su gradu katoličke djevojke iz »Saveza za vjersku obranu« imale svoj sastanak. Po nalogu vrhovnoga glavara policije bile su uhvaćene i povedene u zatvor, gdje su morale da provedu noć među razbojnicima i raspuštenim ženskinjama, koji ih dočekaše gadnom vikom i sramotnim šalama. Sve njihove riječi остаše uzalud. Vidjevši među kakvu su čeljad dospjele, skupiše se djevojke u jedan kut i počeše na glas moliti krunicu. To je zadivilo one jadne ženske i muške stvorove, jer takva što još ne vidješe te prostorije, i oni se primiriše, paće se malo pomalo stadoše pridruživati k djevojkama i skupa s njima moliti. Sjutradan ujutro uđoše policija i sam glavar do vide, kako su uhvaćene djevojke sprovele noć. Jedan mladić se približi glavaru Cruz-u i reče: »Vlada se vara, ako misli, da ćemo joj mi pomoći i učiniti kakvo zlo ovim djevojkama«. Vrijedni Kalesov sluga udari srčanoga mladića batinom po licu i zadade mu tešku ozledu. Tako je taj isti junak Cruz ošinuo nedavno nedavno bićem po licu i jednu od 250 uhvaćenih gospoda.

»Vi u vašim listovima čitate samo blijeđu sliku onoga, što biva uistinu«, piše jedna gospoja iz Meksika svojoj prijateljici u S. Louis. »I ja sam bila u zatvoru, jer pripadam »Savezu za obranu vjere«. Drugdje biva i gore: žene i djevojke šibaju, ljudi strijeljaju. Među ovima sam upoznala dva mlada čovjeka nekoliko dana prije nego ih ubiše... Meksiko prolazi strašnu kušnju«.

Junaci i mučenici.

Još potkraj prošle godine sazvala je Kalesova vlada sve svoje činovništvo na sastanak protiv Crkve katoličke. Na sastanku se odmah digoše živi prigovori i mrmljanja i vlada otpusti mnoštvo činovnika. M. Trojas, vladin nadindžinir, bi otpušten, što nije htio ni doći na taj sastanak.

Nedavno je opet meks. vlada u gradu Guadalajara izdala nalog, da učitelji imadu potpisati spis, kojim priznaju, da odobravaju sve, što odredi vlada, pa i u vjerskim stvarima. Tko ne potpiše, taj gubi smješta službu i plaću. Od 400 učitelja 375 ih nije htjelo potpisati! Ostatko bez kruha.

Neki bjegunac iz Meksika pri povijeda u jednom talijanskom listu (*Corriere d' Italia*) o dvije gospodice, koje su bile ubijene »nečuvenim divljaštvom« zato, što su širile vjerske listiće. Druge su žrtve bile: 10 svećenika, 42 katolička mladića, oko 13 Kolumbovih vitezova. — Garcia Farfan, bogat trgovac, imao je na svojoj trgovini napis: »Da živi Krist Kralj!« Na zahtjev Božjih neprijatelja, da skine taj napis, odgovori ponosno: »Ne ču!« Uhvatili su ga i osudiše na smrt. Neprijatelji su s porugom govorili: »Da vidimo, kako znaju katolici umirati!« A on im odvratil: »Gledajte: opravštam vam i molim za vas«. I umro je moleći krunicu za svoje ubojice.

U Durangu ustrijeliše četiri mlađa katolika. Jedan je od njih bio tek godinu dana oženjen i žena mu dobila djetete. Jedan se svećenik ponudi, da će umrijeti mjesto njega, ali mlađi mučenik ne dopusti. »Ne velečasni, umirem za Boga i on će se branuti za moju kćerku.«

U Kolimi dade general Talamantes objesiti pet gospoda, što su dijelile letake, kojima su se pozivali katolici, da se brane gospodarskim bojkotom. Mrtva su im tjelesa dugo visjela na stablima, jednoga šetaljšta. Sve su pripadale vrlo odličnim obiteljima.

Don Pietro Lopez, župnik u župi Puebla Neva, u biskupiji Durango, sasjećen je zato, što nije htio izdati, gdje se krije njegov biskup. Manuel Lopez, župnik u El Salto, u istoj biskupiji, podlo je ustrijeljen, zato, što je branio jednu djevojku, koju je progonio neki besramni konjanik . . .

Što je postigao do sada Kales ovim progonstvima? Od preko 4000 meksičkih svećenika samo je četvorica predobio za »narodnu meksičku crkvu«. Četiri Jude — krasan dobitak nakon takva rada od preko pola godine! No dobio je i to: u Meksiku bjesni buna na sve strane. Ne bune se to katolici kao takovi, već se bune i sami mnogi bezvjerci, ili jer su siti ovih nečovječnosti, ili jer im je težak život radi gospodarskoga bojkota, koji provode katolici; ustaju protiv tamоšnjih ludih gospodarskih i trgovačkih zakona svi, koji razumno

misle. I tako će čupalac jezika Kales — u gradu Leonu iščupaše petorici, katolika jezik u siječnju o. g. — po svoj prilici doživjeti, da će mu cijeli Meksiko ko jedan golemi plameni jezik vikati: Živio Krist Kralj! Dolje besramni židozidarski krvolok Kales!

P.

Iz Kraljevstva Srca Isusova.

Sjena i svjetlo u Engleskoj. U pismu engleskih biskupa upozoruje napose biskup iz Southwarka na nepristojnost raspuštenih zabava i športova, na silan trošak u radničkim obiteljima i na to, što djevojke, koje imaju kasnije postati matere, nemaju nikakva praktičnoga odgoja. Ali s druge strane upozoruju biskupi na veselu činjenicu, kako katolička vjera lijepo u njih napreduje. 1924 prešlo je 12.796 anglikanaca na katolicizam, među njima ima puno župnika i poznatih profesora bogoslovija. 1925. nije se umanjio broj obraćenja. Jedna sama biskupija dobila je iste godine 1727 obraćenika. Engleski je kardinal posvetio mjeseca srpnja 1926. 13 novih svećenika, to je dosad najveći broj u njegovoj biskupiji. Lijepo veli za Englesku katolički biskup iz Leedsa: »Jaki valovi vjere prolaze našom zemljom, mi nemamo dosta svetišta i crkvi, da prime sve katolike.«

Neobične redovnice. Pred pet godina osnovan je u Španjolskoj red za katoličke učiteljice na javnim školama. Članice ovoga reda polažu zavjete pa su prave redovnice. Oblače se posve na svjetsku i nemaju posebnih svojih škola, već služe kao sve druge učiteljice u javnim školama. Udruga ima ipak posebnu školu za mlade djevojke, koje mogu da tu svrše sve ispite i postanu same takvim redovnicama. Ima ta zadruga 200 pravih članica i preko 1000 kandidatkinja. Njihova je glavna upraviteljica dr. Josipa Segovia, nadučiteljica i državna nadzornica. Više ih je ravnateljicama na raznim državnim zavodima. Imaju svega skupa 15 zavoda u kojima uče buduće svjetske učiteljice. Tu je kongregaciju nedavno potvrdila sv. Stolica.

Dječica za vjersko sjedinjenje Slavena. Župnik Strnad iz biskupije Brna, glavnoga grada moravske u Čehoslovačkoj, uzeo je u ruke vodstvo organizacije, koja ide za tim da spremi mladež na što češće primanje sv. pričesti. Za svoje gojence izdaje poseban listić pod imenom »Glasnik maloga Perice«. Osim toga nastoji župnik Strnad, da djecu svih slavenskih naroda sjedini u jednu jaku molitvenu organizaciju, da oni svojom nedužnom molitvom isprose od Gospodina sjedinjenje svih Slavena u jednoj, svetoj, katoličkoj Crkvi. Zastava ove organizacije pošla je sa čehoslovačkom delegacijom na kongres u Čikago i tu ju je blagoslovio kardinal Bonzano.

Strašne posljedice prekomjernoga pića pokazuju jako dobro statistike iz zavoda za umobolne. Tako je u Beču 1925. ušlo u zavod

»Steinhof« 2380 duševno bolesnih, 838 od njih, t. j. preko 35 od stotine, bili su pijanice. Godine 1926 došlo ih je 2356. Među tima ih je bilo ludih od prekomjernoga pića 970 t. j. 41 od stotine. U zavodima za umobolne u Švicarskoj pronadloše, da su od 100 duševno bolesnih 42 obilala od prekomjernog pića.

Sv. Otac o Meksiku. Nedavno je sv. Otac primio nekoliko misjonara protjeranih iz Meksika. Među drugim rekao im je: »Bog je s vama. Dolazi dan Gospodnjji, eto dolazi brzo. Riječ se Božja mora ispuniti: »Vrata je paklena ne će nadvladati«. Meksikanska će crkva doskora odnijeti pobjedu i mi ćemo to gledati«. On uvijek moli za Meksičke katolike i nastojat će i na dalje, da sav svijet moli za njih.

Katoličko sveučilište u pogibelji. Godine 1913. bi otvoreno u Tokiju u Japanu sveučilište za katoličke dake. Taj je zavod za potresa 1920. strašno postradao. Ipak to nije još najgore. No Japanska je vlast zatražila, da svako novo sveučilište mora njoj dati 300 tisuća dolara. Taj je zahtijev stubokom potresao ovim kat. sveučilištem. 17. budističkih i protestantskih sveučilišta namirilo je nekako tu svotu. Katoličko nije moglo, pa se dalo na obučavanje u posebnim strukama, da se barem nekako održi. Broj slušatelja pada sve više, pa ih je g. 1926. bilo tek 25. Kako Japanci imaju danas prvenstvo među svima narodima istoka, katolici će na istoku mnogo izgubiti, ako propane ovo sveučilište. Sv. Otac vrucće želi, da se sačuva ovaj zavod, jer »se radi o časti katoličke Crkve pred krivoćima velikoga istoka«.

Protiv besramnih knjiga i slika. Budimpeštansko vrhovno sudište naredilo je, da se zaplijeni i uništi odabранa zbirka (antologija) ljubavnih pjesama, što ju je složio jedan ugarski pjesnik i unio u nju pjesme svih poznatih svjetskih književnika. Knjiga je urešena slikama. Zapljena je odredena baš poradi slika. Sud priznaje, da je ovo djelo potecklo iz vrlo darovitih glava, ali kako u njem ima toliko skliskih pjesama i još gorih slika, to ono jako kvari poštenje, pa valja da se uništi. — Nedavno je u Francuskoj svećenik Bethlehem prijavio суду 30 gadnih knjiga, koje su se širile po Parizu, premda su bile zaplijenjene od policije. Pred nekoliko je dana taj isti svećenik u izlogu u jednoj velikoj pariskoj ulici rastrgaо više nepoštenih listova. Učinio je to stoga, što policija nije vršila svoje dužnosti, premda ju je više puta upozorio na taj smrad. Katolički list »Križ« (La Croix) traži, da se opakim knjigama što prije stane na put, pa hoće, da se u postupku protiv njih što strože vrši zakon. U Španjolskoj je ministarstvo za unutarnje poslove zaplijenilo kroz 6 mjeseci preko 100 tisuća spisa i knjiga nepoštena sadržaja. — I u Čeho-Slovačkoj se spremi zakon protiv pokvarenih knjiga i slika. A kod nas?

M.

NA GROB SV. ĆIRILA.

Na 14. veljače slavio se spomandan smrti sv. Ćirila, koji je na taj dan god. 869. preminuo svetom smrću kao redovnik u središtu kršćanstva, u vječnom gradu Rimu, obnemogav od napora apostolskoga rada. Bile su mu tek 42 godine. Zbog njegove rane smrti obuzela je teška tuga njegova revnog brata Metodija, koji je odsele sam morao da snosi teškoće misijonarskoga rada među brojnim slavenskim narodima; ali i samoga tadašnjega Papu Hadrijana II., zahvatila je velika žalost, što je izgubio tako revnog i apostolskog radnika kod pokrštavanja slavenskih naroda. Da, sav grad Rim dijelio je s Papom Hadrijanom II. tu žalost. Papa Hadrijan iskazao je sv. Ćirilu velike počasti. Priredio mu je svečani pogreb, kod koga je sudjelovao on sam sa svekolikim stanovništvom grada Rima. Tijelo sv. Ćirila sahranjeno bi u crkvi sv. Klementa pape na brežuljku Celiju. Papa Klement umro je kao prognanik mučeničkom smrću na poluotoku Krimu propovijedajući tamо sv. Evandеlјe. Njegove su svete ostatke našli sv. Ćiril i Metodije, kad su bili kao misijonari poslati na Krim, odonud su ih ponijeli sa sobom u Moravsku. Odavle pak donesoše ih u Rim, da ih sahrane u svećevoj crkvi. Slavne uspomene biskup dakovački Josip Juraj Strossmayer mnogo je pridonio, da je ta crkva, kao najznamenitiji spomenik svih Slavena u Rimu, lijepo obnovljena i da je u njoj dograđena posebna kapela u čast sv. Ćirilu i Metodiju.

U središtu kršćanstva, kraj pravaka apostola sv. Petra i Pavla, počivaju ostaci sv. Ćirila, slavenskog apostola. Tamo k njegovu svetom grobu polazi ljetos, o njegovoј 1100-godišnjici, hodočašće i iz Hrvatske skupa s hodočašćem hrvatske franjevačke provincije sa sjedištem u Zagrebu, o čemu potanje javlja Glasnik na drugom mjestu. To hodočašće treba da pokaže što bolje, kako smo i mi Hrvati duboko zahvalni sv. Ćirilu za dragocjenu baštinsku katoličku vjere, što nam ju je ostavio po svojim svetim učenicima. Treba da ono bude praćeno žarkim prošnjama, koje će naši hodočasnici na grobu svetoga Ćirila prinijeti, da sav naš hrvatski narod ustraje kroz sva vremena u onoj vjeri, koju mu je namro Svetac. Treba da svij skupa molimo ono, što će vruće moliti naši hodočasnici na grobu sv. Ćirila: da što prije dođe kraj žalosnomu vjerskomu razdoru, da se što prije povrate u krilo vjerskoga jedinstva ona slavenska braća, koja su još danas odijeljena od Petrove Stolice.

Jan.

DVA KRISTOVA VITEZA, sv. Alojzije i sv. Stanko — malena ali osobita knjižica. Načinjena je prema engleskom izvorniku o. Martindala, jednoga od prvih katoličkih pisaca, koji danas živi. Preporučujemo živo osobito obrazovanijo mladeži hrvatskoj. Stoji samo D. 5., uvezana D. 8.—

M. KULUNČIĆ D. I. RAZMATRANJA O PRESV. SRCU ISUSOVU — prema Litanijsama. Tko želi da što bolje razumije veličanstvene Litanijske presv. Srca i njegovom se ljubavlju zagrije, neka se zadube u ova razmatranja. Komad D. 10.—

PJESMA O DJEČAKU, KOJI JE DAO GOSPI JABUKU.

— Blaženi Herman Josip, 7. travnja. —

U kućici ubogoj
 A u gradu Kolinu
 Rasto Herman maleni
 Ko andelak nedužni.
 Za slatkiše, zabave
 On vam nije mario,
 Samo kad bi o Bogu
 Štogradlije lijepe slušao,
 Tad se duša njegova
 Otvarala radosno
 Kao rosi ružica.
 Svim je srcem ljubio
 Dragu Majku Mariju,
 Njoj se vazda molio,
 Njenu sliku kitio.
 Češće mali drugovi
 U igru ga povukli
 On se znao ukrasti,
 Odšuljat se u crkvu,
 Gdje sjedila Gospoja
 Držeći Dijete Isusa.
 Tu je ruku sklopiljenih
 Herman Majci zborio
 Sve što imo na srcu,
 Jednom dobi jabuku,
 U džep mahom spremi je,
 A kad dode u crkvu,
 Veselo je izvadi:
 — Mila Majko, evo Ti!
 I gle čuda divnoga:
 Studen kamen oživi,
 Gospa spusti Djetešće,
 Ono primi ručicom
 Rumen darak maleni;
 Sretnomu se Hermangu
 Dobra Majka nasmiješi,
 Smiješkom njemu zahvali.
 Hitro dani odmiču,
 Eto zime ledene.
 Svaki dan bogovetni
 Stalno dječak dolazi,
 Boše su mu nožice
 Crvene od studeni.
 Pita Majka Marija:
 »A moj mali Hermane,
 »Da kamo ti obuća?«

— Mila Majko, davno već
 Stara se izderala,
 Tata, mama ubogi,
 Nove kupit ne mogu.
 »Gle onamo, Hermane!«
 Kamen onaj pridigni.
 Ide Herman, pridignu,
 Pod kamenom dukat žut.
 Štograd trebo odsada,
 Svetoj Majci rekao
 I sve odmah dobio.

Poslije podne jednom se
 Sam u crkvi našao.
 Pred oltarom velikim
 Mila Gospa stajala,
 Uz nju rajsko Djetešće
 S Krstiteljem malenim,
 Gospa ga pozivala:
 »Dodi k nama, Hermane!«
 — Ta kako bih došao
 Kada ući ne pušta?
 Zaključana ograda?
 Gospa ruku pružila

Njemu prijeći pomogla.
 Dočeka ga Isusak
 Sa suncem na njedrima,
 Sa očima modrijim
 Od zumbula modroga;
 I on širi ručice,
 Grli ljubi Hermana,
 U igru ga poziva.
 Oko Gospe u troje
 Veselo ophodili,
 Svetlo kolo vodili...

Redovnikom kasnije
 Mali Herman postao;
 Uvijek njega štitila
 Draga Majka Marija.
 Na njezinu zapovijed
 Nazvao se Josipom
 Kao njezin zaručnik.
 Dugo sveto živio,
 Svetlo život svršio —
 To i nama dao Bog
 Na Marijin zagovor. Amen.

Guslar.

ZAHVALNICE

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči poštén čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

OBRAĆENJE GRJEŠNIKA.

Hrvatska. U selu, gdje se nalazim ima starac bolesnik, koji se nije preko 15 godina ispovjedio. Prijatelji j znaci ga dugo vremena nagovarali, da se ispovidi, ali sve uzalud. Meni je bilo žao starca bolesnika, pak sam odlučila za nj moliti i obecala sam javnu zahvalu u Glasniku, ako se ispovjedi prije smrti. Molila sam ovako pred kipom Majke Božje Žalosne: »Mila Majko Božja, sjeti se gorke svoje žalosti, koju si osjećala kad si promatrala miloga Sinka svoga kako proljeva dragocjenu krvcu. Nije on trpio za Andele nebeske nego za siromašne grješnike. Smiluj se, mila Majko Božja, daj da ovaj bolesnik upozna sebe i miloga Sinka Tvogala — Nije prošlo mnogo dana, kad opet dode jedan prijatelj bolesniku i spomenu mu sv. ispovijed. On dobi odmah volju te se lijevo ispovjedi. Neka bude hvaljena mila Majka Božja sa svojim bož. Sinom u sve vijke vijekova.

M. J.

BOŽANSKO SRCE ZDРU2UJE RASTAVLJENE.

Bačka. Dogodila mi se već davno preteška nesreća u obitelji: ostavio me muž. Tolike godine smo bili odijeljeni. Vapila sam Presv. Srcu, molila zagovor bl. Djevice, sv. Josipa i sv. Antuna, da se moj muž obrati k Bogu i vrati se. Ustrajala sam u molitvi i evo iza 19 godina sam dobila traženu milost: muž se pred nekoliko mjeseci k meni vratio, i hvala milomu Bogu, već smo više puta zajedno bili kod sv. ispovijedi i sv. pričestii. Hvala u sve vijke Presv. Srcu i svetim pomoćnicima! Darivam, kako sam se bila zavjetovala; D. 25 za rašir. Glasnika, D 25 za sv. Misu u Č. B. D. Mariji, D 25 u Č. s. Josipa za dake koji uče za svećenike, D. 25 za kruh sv. Ante.

K. M. i S. F.

SVETA TEREZIJA OD MALOGA ISUSA POMAZE.

Srijem. U velikoj potrebi molila sam ja malena malu sv. Terezicu i bila sam uslišena nakon samih 48 sati na radost moju i milih mojih roditelja. Hvala Božanskomu Srcu i maloj sv. Tereziji.

Marcelina, uč. 2 r. pučke škole.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Banjaluka PB Ni jedne mu molbe nije odbilo, neka mu još jednu usliši. — **Beograd** Lj. Č. Uspio na ispitu. — **Bos. Brod.** Presv. Srce i sv. Josip vazda joj pomazu, dar. d. 20 za sv. misu. — **Banjal-Rab** DV Ozdravila joj nečakinja, dar. d. 100. — **Brod** n. S. JR Gimnazijalac zahvaljuje presv. Srcu i preporučuje drugovima gimnazijalcima, da mu se i oni uteku, kad se čute osamljeni i ostavljeni, dar. d. 10. — **Bukovac** K C Hvali Srcu Is., Marijanu, sv. Josipu i † bisk. Langu, dar. d. 10. — **Cerje** CJ Pomoć u bolesti želuca našla kod Bož. Srca, dar. d. 25. — **Ciglena** JM dar. d. 10 po svojoj nakani. — **Crikvenica** I B U zahvalu šalje d. 48 za Svetište. — **Dalmacija** MM Činila u neznanje teško zlo, Bog je oslobođio, dar. d. 10. — **Farmington** III MM Dobio zaradu zavjetovavši se presv. Srcu, zahvalan šalje Glasniku dol. 5. — **Dol. Kupčina** Gl U teškoj bolesti pomoglo, dar. d. 10. — **Dragočaj** MŠ Troje djece ozdravilo, hvala presv. Srcu i zagovoru M. B. na tim i nebrojenim drugim milostima. — **Drvar** IK Teško bolesna mu kći promijenila 3 bolnice, napokon operacija sretno prošla, dar. u zahvalu d. 20. — **Duvno** KB Ozdravilo dijete. — **Garešnica** MS Dobri sin je zanemario, kad se oženio, molila za nj devetnicu i već treći dan dobila od njega pismo. — **Gračani** VB U neprilikama uslišan, dar. d. 25. — **Gračanica** J B Sretno prošao na ispitu, dar. d. 20. — **Gundinci** KR Ozdravio joj sin, u 4. dan devetnice, krenulo na bolje zdravlje kćeri, o kojoj su sv. držali, da će umrijeti. — **Gjurgić** GjJ Hvali na ozdravljenju, dar. d. 10. — **Hammond** Ind ST Našla izgubljenoga sina, šalje u zahvalu za Svetište S. I. 1 dolar. — **Hrv. Primorje** D T Dobio pomoć kod strogo ispitova po zagovoru † bisk. Langa. — **Kostrena** sv. Barbara IT Dobili pomoć u bolesti i teškim neprilikama po zagovoru sv. Male Terezije, † bisk. Langa i duša u č. — **Kotor** AGP Hvali P. S. I. i sv. Anti na uslišenim molbama. — **Kotoriba** MP Dobio pomoć kod teške operacije, dar. d. 20. — **TH** Dobila mir u kući; sve joj je veselje Glasnik. — **Kula** TV Na njezinu se molitvu obratio prijatelj, u bolesti unuke obavljala sv. uru i djete u isti čas ozdravilo. — **Ladimirevc** TG Ozdravio od više bolesti. — **Lekenik** KL Presv. Srce joj uvi-jek pomaže, dar. d. 100. — **Lokve** MG Ozdravio muž, dar d. 10. — **Lovrečina** TM U zahvalu na prim. milostima dar. d. 10. — **Mala Subotica** JM Kraj mnogih neprilika udovica i u oskudici ipak podigla kuću, hvala presv. Srcu, Majci B. i sv. Josipu. — **Marija Bistrica** B M U teškoj bolesti iza devetnice dobila pomoć, dar. d. 40. — **Medvenova** Dtaga JB Obratio se u Americi od bezvjerja, na molitvu bratovu, kod nesreće s električnom strujom, dar. d. 200. — **Metković** MF Izjavljena od velikih novčanih neprilika šalje za krst crnčeta na ime Jerko d. 100, za Svet. d. 20. — **Mihovljani** KŠ Zahvaljuje na ozdravljenju od teške bolesti. — **Molat** MM Liječili je 4 god. liječnici no uzalud, svi joj govorili da ima sušicu; zavapili k Presv. Srcu i ozdravila. — **Mrkopalj** AM Presv. Srce pomoglo u bolesti sinovoj i u svim nevoljama, dar. d. 50. — **Nijemci** JZ Ozdravilo živinče; hvali na toj i drugim milostima, dar. d. 100. — **Nova Rača** MV Hvali na prim. milostima, dar. d. 8. — **Novoseljani** FM Hvali na mnogim dobročinstvima i na pomoći u gospodarstvu, šalje d. 200, FR d. 20. — **Omišalj** LS Zahvaljuje u ime kćeri na prim. milostima, dar. d. 20. — **Osijek** EJ Cijelu god. bila bez posla, utekla se pr. Srcu i sv. Antunu i dobila željeno mjesto, dariva za dobru štampu d. 110. — **Paljevina** FK Ozdravilo dijete, poslije ona sama; dobila također pomoć u gospodarstvu, dar. d. 10. — **Petrinja** KM Oboljela iza poroda, liječnici izgubili nadu, pomoglo presv. Srce, dar. d. 25. — **Prugovac** TS Muž joj invalid obolio na ranjenu nogu, ozdravio bez operacije. — **Račinovec** JS Po zag. † bisk. Langa ozdravio od srčane bolesti. — **Radočaj** AŠ Oslobođilo ju od velike želudčane bolesti, dar. d. 10. — **Remete** ET Operacija bila nužna, ali liječnici nisu imali nade, presv. Srce pomoglo, dar. d. 20, držat će dok bude živa Glasnik. — **Rijeka** MN Hvali na milosti, dar. d. 18. — **Ribnik kod Karlovca**. LjF Muž se javio iz Kanade nakon što se ona, u prvi petak ispoljila i pričestila. — **Rock Springs Wyo** MR Dobila pomoć u bolesti, u kojoj su sv. liječnici bili uzalud, dar. dol. 3, za sv. misu dol. 1. — **Ruma**. AT Hvali na milostima, dar. d. 88. — **Sanski Most** IC Hvali na pomoći u mnogo teškoća, dar. d. 10. — **Sarajevo** SMA Dobila veliku milost po zagovoru sv. Terezije M. Is. i † nadb. Štadlera. — **Selnica** OI Ozdravio, dar. d. 50. — **Severin** Z M Položila ispit našla duševni mir, uslišene joj mnoge još molbe, dar. d. 100. — **Skoplje** VM U teškoj nesreći molila i našla opet službu,

koju je izgubila radi zlobe ljudske, dar. d. 10. — **Slav. Požega** MM Preporučivala se za promjenu mesta među drugima i † bisk. Langu i dobila milost, šalje za Langov dom d. 50. — **Slime** KC Ozdravila od opasne bolesti na nogi. — **Sombor** MB Sin se vratio s griješna puta, dar. d. 30. — **Subotica** MV Zahvaljuje malođ. sv. Tereziji. — **Sulkovac** MR Dobiva pomoć u svakom radu, dar. d. 20. — **Stubica gornja** SN Umro mu otac, oboljela majka, došla bolest na sve blago, od očaja obolio sam, Srce Is. i M. po zagovoru † bisk. Langa vratilo zdravlje i mir. — **Sv. Marija u Brezovici** JK Zahvaljuje, što joj presv. Srce pomoglo djeci u bolestima i neprikama, preporučuje jednog sina, koji je već 4 mjeseca u bolnici, dar. d. 10. — **Sv. Ivan Želina** IA Ozdravio na tijelu i na duši. — **Svinjče** TS Hvali na milosti kod teške porodaja, dar. d. 30. za sv. misu. — **Šemovci** A i MP Hvale na primjenim milostima u bolesti i tugama, dar. d. 30. — **Toronto** Ohio BC Izgubila ček od 78 dolara, zavjetovala presv. Srcu dar od 5 dol., ako nade ček, našla ga i sa zahvalnošću šalje dol. 5. — **Trogir** J D Usljana u velikoj nevolji, dar. d. 20. — **Varaždin** AŠ Dobila pomoć u teškoj želudačnoj bolesti, dar. d. 25. — **Veleševac** FČ Ozdravila mu majka i sin iza devetnice u č. sv. maloj Tereziji (24 Slava Ocu). — **Vinkovci** TDj Dobila pomoć u bolesti, kod operacije i u svemu, držat će dok bude živa Glasnik, dar. d. 50. — **Visoka Greda** I i AK Krava pet dana nije jela, ozdravila u času, kad se pomoliće presv. Srcu i sv. Antunu, dar. d. 10. — **Vrliča** MB Mužu bolest krenula na bolje, dar. d. 20. — **Zagreb** AK Ozdravilo joj dijete, dar. d. 50. — **BB** Dobio pomoć u naukama, dar. d. 10. — **EJ** Za sretnu budućnost Anke I, dar d. 18. — **JG** Ozdravila iza operacije. — **MW** Teška se bolest popravila — hvali uz druge i † bisk. Langu, dar. d. 38. — Starješinstvo samostana. Od redovničke zajednice uklonjena pogibelj zarazne bolesti. —

VIJESTI

Rozga. Naše Djevojačko društvo Srca Is. ima sada 135 članica — 4 su se udale — i 8 kandidatkinja. Sastanak držimo u crkvi svake prve nedjelje u mjesecu. Nakon govora upraviteljeva drži se kod oltara Srca Isusova pobožnost pred izloženim presv. Oltarskim Sakramentom. Naizmjence molimo, pjevamo zlatnu kruniku, izmolimo Litanijske Srce Isusove sa posvetnom molitvom. Naknadnih sv. pričesti primile smo u travnju 131. svibnju 145. lipnju 153. Pristupale smo u nedjelje, a najviše svaki prvi petak. Redomice obavili smo klanjanje kod Božjeg groba i na dan klečanja 30. lipnja. — U društvu osnovale smo pjevački zbor i naučile više pjesama, dapači i dvije pjesme u dva glasa. Vijeće se sastaje često. — Društvo izlazi sa svojom zastavom u svim crkvenim priredbama. Nada sve smo svećano proslavili svetkovinu Srca Isusova. U četvrtak, petak, subotu i nedjelju bila večernja. Na blagdan Srca Isusova i u nedjelju iza blagdana, imali smo u 8 sati svećano večernjicu, procesiju presv. Oltarskoga Sakramenta sa gorećim svjećama. Silap je narod bio kod ove dirljive pobožnosti. U procesiji pjevala se zlatna krunica i pjesma: »Sred te se pećine«. — Društvo je u zajednici sa okolišnim župama išlo 27. VI. u Sloveniju, na posjet Majci Božjoj k znamenitom proštenstvu Majke Božje Gorske (župa sv. Petar pod svetim Gorom) i tu smo u procesiji i crkvi pjesmom, molitvom i sv. pričesti zamolile zaštitu nebeske Majke. **Tereza Šafar**, glavarica.

Brinje. U studenom pr. godine bile su kod nas sv. misije, koje su bile velika milost Božja za naš kraj i obratile mnoge na dobar put. Narod je već odnemarivao crkvu i svete sakramente, osobito muški svijet. No tih se dana preporodio i započeo novi život. Crkva je čitavo to vrijeme bila dupkom puna naroda, sve se ispovijedalo i pristupalo k sv. pričesti. Svaku smo večer javno na glas molili zlatnu kruniku idući kroz mjesto pod vodstvom misijonara, velč.

oo. Družbe Isusove. Častili smo Bož. Srce Isusovo i zadovoljavali mu za nanesene uvrede. Potpisana je našla 34 pretplatnika za Glasnik presv. Srca Isusova.

Ljubica Končić, povjerenica Glasnika.

Dobrota. — Pred dvije godine osnovasmo i mi Djevojačko društvo Presv. Srca, pa kad vidjesmo da i druga Društva šalju svoje slike u mili nam Glasnik i mi eto to činimo, što bilo pobudom onim Glasnikovim čitateljima gdje ne imadu ovakovih dobara i milosti, što ih Bož. Srce u obilju daje svim revnim štovateljima svojim i šriteljima ove pobožnosti. I ako polagano, povećava se broj naših članica. Svakog mjeseca pristupamo redovito na sv. Pričest, a neke to čine i

Djevojačko društvo Srca Isusova u Dobroti.

više puta preko mjeseca. Sastanke imamo svake nedjelje iza prvoga petka. Sveder smo pri ruci našemu župniku, kad je potreba resiti crkvu, a pomažemo i pri popodnevnim pobožnostima pjevanjem. Čitajući »Kat. Misije« odlučisemo da i mi štogod doprinesemo za bijedne pogane, pa u tu svrhu sakupljamo rabljene poštanske marke, te vam šaljemo do sada sakupljenih 1900 komada. **Glavarica.**

Križovljaj kod Varaždina. Ovdješnje Djevojačko društvo postoji već više godina. God 1925. nabavile smo lijepi kip Srca Isusova, koji je blagoslovio i lijepi govor izrekao vlč. župnik Čvek. Bio je to dan velikoga veselja i za cijelu župu. Vrlo smo lijepu slavu imali svi na 11. VI. prošle godine. Taj dan je bila kod nas sv. potyrsa. Svečano smo dočekali svoga natpastira, preuzev, gosp. nadbiskupa dra. Bauera, narod sa zastavama, mi djevojke u bjelini s kipom presv. Srca i u povorci ga otpatili u crkvu, gdje nam je dao lijepo nauke. — Već se više godina vrši u našoj župi klečanje na 2. siječnja. Taj se dan izmjenjujemo u crkvi pred Presvetim svaki sat četiri po četiri. Ove je godine pomagao taj dan isповijedati vlč. o. Petar iz Varaždina, jer narod u velikom broju pristupa taj dan k svetim sakramentima. Razumije se, mi se isповijedamo i pričešćujemo svaki mjesec, što uz nas čini i više drugih.

J. K.

Mače. U mjesecu je prosincu 1926. primilo naše Djev. društvo sv. pričestici 725. U cijeloj su se prošloj godini udale 3 djevojke, umrla 1. **Glavarica.**

Kraljevica. Na svečani način bila je posljednje nedjelje u listopadu proslavljena i kod nas prva svetkovina Krista Kralja. Vlč. Žuvić kapelan i zvonar g. Jaković uz pomoć mladića i djevojaka čitavi tjedan su bili u poslu, da što ljepše urese crkvu, što im je na potpuno zadovoljstvo svih i uspjelo. Srce Isusovo, okrunjeni Kralj na oltaru sav u cvijeću, kraljevao je i u srcima. Uz slavljenje zvonova sa svečanim »Pridi duše« otvorio je kapelan Žuvić trodnevnicu 28. X. Kroz tri dana u propovijedima po želji sv. Oca upoznao je puk sa ciljem, naravi i sredstvima ovoga blagdana. Puk je hrlio k pobožnosti i k sakramentima. Na sam blagdan je uz asistenciju služio svečanu sv. Misu vlč. g. župnik Gauš, a g. kapelan je propovijedao i pred izloženim Presv. Sakramentom obnovio s pu-kom krsni zavjet i posvetnicu. Po podne je bio svečani »Tebe Boga«. Dao Bog. da se Kraljevstvo Kristovo, Kraljevstvo mira, sreće, vremenitoga i vječnog spasenja, ne kraljevstvo sile nego ljubavi, raširi i učvrsti u svim srcima.

N.

Donja Kupčina. Na 26. IX. 1926. imalo je naše društvo izlet u kapelu sv. Ivana, na Lukinič brdo, župe Dubranec. U 6 sati slušali smo sv. Misu u našoj župnoj crkvi, a u 1/8 krenusmo na put. Iza 10 s. spazimo već i povorku pobožnih Lukićana, koji nam s križem u procesiji dolaze ususret. — Ondje smo opet imali sv. Misu, kojoj je prisustvovalo mnogo dobrih kršćana iz susjednih sela. Vrlo nas se dojnilo, kad se svi za vrijeme propovijedi na ime Marija pokloniše glavom. Velika je i jaka ljubav onoga puka prama Bl. D. M. — Žene i muškarci ostadoše s nama kod kapele sve do našega odlaska, do 3 sata poslije podne, bez ručka ne ostavljajući nas same. U 1/2 sata bio je početak predavanja o kukcima kako nas oni hrane i oplodjuju biljke; poslije toga mjesto blagoslova obavismo Križni put i izmolismo Litanijske lauretanske. — Srdačno se od njih oprostimo, a žene nas ispratile i pokazale nam najbliži put. Uz malu tihu kišu dodosmo oko 6 sati kući. — Hvala Lukiničanima na lijepom primjiku i njihovu veleč. g. žup. Pucekoviću, što nam je dopustio da pohodimo kapelu sv. Ivana i da slušamo sv. misu. — Najstarija članica Ap. molitve, Marica Zajec, umrla je 31. X. u 69. godini. Društvo joj je priredilo lijepi sprovod. Na grobu se oprostila s njom Barica Grubić istaknuvši njezinu pobožnost i odanost u volju Božju. Dok je bila zdrava, premda je imala blizu 70 god., nije izostajala od sv. Mise ni za najružnijega vremena, bila je među prvima u crkvi. Uvijek je u bolesti zazivala Bl. D. M. i presv. S. Isusovo i po veselom njezinu raspoloženju mislio bi, da nije ni bolesna. Bila je u našem selu najsiromašnija; društvo i dobri ljudi mnogo su je potpomagali, da nije odviše stradala. U bolesti se češće pričešćivala i to joj davalo snage, da je junacički podnosila teške boli. Kako je živjela, tako je i umrla tihom blagom smrću pravednice. Pokoj joj vječni.

Štefica Antolčić, glavarica.

Trogir — »Djevojačko društvo«. Naše društvo lijepo djeluje. Osobito se ističe misijski rad. I prosvjetno — vjerski radimo. Prošle smo godine dali jednu zabavu, i opet se spremamo na drugu. — Prošli mjesec izabrali smo novu upravu. Evo je: S. Ivanka Koščina, predsjednica, S. Marija Katalinić, blagajnica, S. Višnja Slade i Jovica Bubli kao revniteljice; za ukraš crkve određena je S. Marija Stojan. Nadamo se i dalje marno poslovati za slavu Srca Isusova.

Kalebota, tajnica

KNJIGE.

M. Kulunčić D. L.; Život i nauka Isusa Krista. II. svezak — Lijepo je svjeđočanstvo razmatranjima vlc. o. Kulunčića, što je eto katolička hrvatska publika tako primila njihov I. svezak, da Hrv. Knjižara u Splitu izdaje tako brzo II. svezak. Nije to malena stvar, kad se uzmu na oko naše slabe prilike i veličina djela. Sve što se istaklo u prvom svesku, vrijedi i za ovaj, koji je veći za punih 130 strana od prvoga. Jasnoća i dubljina misli i izobilje grade, to je redovita značajka ovih razmatranja. Preporučuju se sama sobom, a imaju pohvalu i preporuku od desetorice naših biskupa.

Filotea. Veoma prikladna knjiga za pouku u duhovnom životu za svjetovnjake u hrvatskom jeziku jest: »Filotea« ili »Uvod u pobožni život« od sv. Franje Saleskoga. Ne bi stoga smjelo biti ni jednoga katolika, katoličke obitelji, a naročito ni jednoga člana naših katoličkih organizacija, koji ne bi tražio pouke i savjeta u ovoj lijepoj knjizi.

Genoveva. »Zbor duhovne mlađeži zagrebačke« udovoljio je davnoj želji tolikih kršćanskih roditelja i iznova izdao toliko poznatu, dirljivu i odgojnu pripovijest o Genovevi. Svi odgojitelji imaju u njoj najljepši dar za djecu.

Križni put. Pošto je opet nastala potreba, da se izda »Križni put«, izašao je »Zbor duhovne mlađeži zagrebačke« vjernicima ususret, te dao štampati osmo izdanje »Križnoga puta«, koje svim vjernicima najtoplje preporuču jemo.

UREDNIŠTVO JE PRIMILO OVE KNJIGE:

M. Kulunčić D. L; Život i nauka Isusa Krista. II. svezak. Broširana d. 35. — Hrvatska knjižara Split.

Sv. Franjo Saleski: Filotea. Stoji d. 11.—

Križni put. Cijena d. 8.—

Genoveva. Broširana d. 10.— vezana d. 15.— Za 2, 3, i 4. narudžbe prima: Zbor duhovne mlađeži u Zagrebu, Kapitol 29.

Karg-Zudenigo: Mala Tajna. Broširana d. 4.— vez. u platno d. 10.— Knjižnica Novi život, Zagreb, Pejačevićev trg 15.

Katekeze po razredbi pitanja diecezanskog katekizma, Sv. 1—2, 3—5. Izradio Dr. Dominik Gudek, profesor i katehet. Godišnja pretplata za 12 mjesecinih svezaka d. 30. Zagreb Palmotićeva 3.

Almanak Gospe Lurdske, d. 6.— s poštom d. 1. — više. Uprava Almanaka Gospe Lurdske u Zagrebu, Trenkova 1.

HODOČAŠĆE ASIZ — RIM.

Za proslavu 700-godišnjice smrti sv. Franje i 1100-godišnjice sv. Ćirila vodi franjevačka provincija sv. Ćirila i Metoda skupa s odborom »Apostolata sv. Ćirila i Metodija« u svibnju narodno hodočašće na grob sv. Franje i na grob sv. Ćirila. — Sam sv. Otac Pijo XI. upravio je za znameniti jubilej sv. Ćirila na naše i češkoslovačke katoličke biskupe krasnu poslanicu, u kojoj veliči slavenske vjerovjesnike i s oduševljenjem očekuje, da će narodno hodočašće biti jedna od najljepših ovogodišnjih svečanosti u Rimu. Nastojmo, da se u što većem broju odazovemo želji sv. Oca Pija XI.

Tko se želi priključiti ovome hodočašću, treba da najkasnije do 20 travnja 1927. pošalje u ime putnoga troška za III. razred 1200.— Din., a za II. razred 1650.— Din. na Odbor hodočašća — Zagreb — Kaptol 9. — U gornjoj je svoti uračunan trošak za željeznicu samo u Italiji, te trošak za branu, konačište, potrebne prevoze i takse samo, u Rimu i Asizu. Sve ostale troškove plaćaju hodočasnici posebno. Osim Asiza i Rima moći će hodočasnici da pohode i grob sv. Ante u Padovi te lijepu Veneciju. — Hodočašće će trajati 9 dana i kreće iz Zagreba 20. svibnja.

Osim putnog troška treba da svaki hodočasnik pošalje Odboru za hodočašće pismenu objavu svog općinskog poglavarstva odnosno u gradovima redarstva, da njegovu putovanju u Italiju nema nikakve zapreke. Tko ima putnicu, tomu ne treba ove objave. Točniji program putovanja izaći će kasnije, kad se bude znao broj hodočasnika. Taj će program, kao i sve vijesti o hodočašću, biti objelodanjene u katoličkim listovima, od kojih će se po koji način u svakom župnom uredu. Hodočasnici će dobiti 50% popusta i na našim željeznicama.

Sve potrebne upute o ovom hodočašću daje Odbor hodočašća — Zagreb — Kaptol 9. Od njega se mogu zatražiti i čekovi za odašiljanje novaca.

Za odbor hodočašća:

o. V. Vošnjak - Dr. K. Dočkal - Dr. T. Harapin - Dr. L. Oberški - o. M. Martinčić

HODOČAŠĆE IZ ZAGREBA J LURD, PARAY LE MONIAL I NEVERS,

polazi 18. srpnja o. g. iz Zagreba. Ide smjerom: Zagreb, Postojna, Milano, Turin, Modane, Lion, Ars, Paray le Monial (Srce Isusovo) Nevers (gdje počiva tijelo bl. Bernardice), Tarascon, Tuluza Lurd. Vraća se: Lurd, Tuluza, Marsilija, Tulon, Niša, Ventimilia, Djenova, Venecija, Postojna, Zagreb. U Lurd se ostaje 4 dana, a stoji se jedan ili pola dana već prema rasporedu i u ostalim mjestima, koja su šire štampana. Cijeli trošak t. j. dobro i obilno je 3 puta na dan, hoteli, željeznice, razgledavanje gradova u automobilima, napojnice u hotelima, itd. sve to stoji Din. 3.500. za treći razred ili Din. 4.600. za drugi razred.

Koji žele hodočastiti, neka s prijavom zajedno pošalju Din. 1000. kao kaparu i naznače razred u kojem žele putovati. Prijaviti se valja što prije, jer se dosta rano mora urediti sve sa talijanskim i francuskim željeznicama, sa hotelima u Lurd i ostalim gradovima, gdje će se hodočasnici zadržati. Samo tako se može dobiti dobar stan i opskrbu. —

Odbor za Lurdska Hodočašća Zagreb, Kaptol, 29. — Dr. Pavao Lončar.

Kalendar Srca Isusova i Marijina za g. 1927. može se još dobiti, jer su neki povjerenici povratili nazad, što nisu mogli rasprodati.

UPRAVA »Glasnika Presv. Srca Isusova« Zagreb I. pp. 147.

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — Antun Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Svibanj 1927.

Broj 5.

Duh Svetе Obitelji u našim obiteljima.

Nakana Apostolstva molitve u svibnju, blagoslovljena od sv. Oca,

Kako su veseli mladi gajevi u proljeće! Sve u njima pjeva, kličće, bukti od života. Ali nisu svi takovi, ima ih koji su vrlo prorijedeni i popaljeni; ima i takovih, koji su još puni i zeleni, ali pusti i nijemi, nema u njima ni kosa ni zebe, kamoli slavuju. Tek po koji vrapčji: živ-živ ili gavranov: kvâr. Gdje je razlog toj nevolji? Opaki se dječak penje na drveće i ništi gnijezda, odnosi pjevicama jaja. Gadni poskok ispuže također u vis i pojede mlađe pa se uvali u prazno gnijezdo, da prevari kako i bijednu majku, kada doleti. A i crni mačak lukavo vreba na sve strane ... Tako opusti mnogi gaj, zanijemi veseli cvrkut i život.

No sve je to samo bolna slika neke još bolnije istine: opustošenja i uništenja tolikih kršćanskih obitelji. Koliko ima mjesta, gdje neoci i nemajke, ne hoteći Božjega divnog dara, poroda, opustošiše ili posve uništiše tolika sela! Nestade mnogih krasnih mjesta ko bujnih šuma, što ih prorijedi nemilosrdna sjekira, što ih spali strašni požar strasti, koja ide samo za kukavnim uživanjem a ne će tereta, ne će blagoslovljene boli, s kojom je skopčan dolazak čovjeka na ovaj svijet, ne će svetoga truda, što se traži za podizanje i odgoj podmladka! Jao narodu, u kojem nestane smisla za odricanje, za žrtvu, u kojem osobito žena počne letjeti samo za uživanjem i ugodnostima: takovu narodu netreba neprijatelja, da ga uništi, uništit će se sam...

Ova je paklena kuga, hvala Bogu, daleko od najveće većine našega svijeta. No ne smijemo zatvarati očiju pred drugom pogibelji:

u našim kućama nestaje radosti, ljudska zloča ništa obiteljska grijezda. Podmukli neprijatelji Božji vide, da je obitelj temelj ljudskoga društva i da će Krista i njegovo kraljevstvo samo onda sigurno izbaciti iz toga društva, ako unište obitelj. Stoga iz svih sila nastoje da podruju taj temelj, trgaju sa ženidbe bilježu sakramenta i uče, da ljudi ženeći se sklapaju samo medu sobom ugovor, koji se može raskinuti. Tako zvane civilne ženidbe, to jest ženidbe pred načelnikom u općini, nisu kod nas još uveli, ali rade o tom, to se zna. No dok toga ne uvedu, dopuštaju katolicima, da mogu za živa ženidbenoga druga sklopiti drugu ženidbu, samo ako prijeđu na drugu vjeru. I tako gledamo tužne slike: muž ostavlja ženu ili žena muža, prelaze na drugu vjeru i vjenčavaju se s drugima. Neprijatelji Božji otimaju uzato roditeljima najsvetije pravo: odgajanje djece; oni hoće da djecu kršćanskih roditelja, protiv volje oca i majke, odgajaju bez vjere. Ukratko rečeno: ti neprijatelji roda ljudskoga ne će Boga ni u obitelji ni u školi, hoće da potpuno razore kršćansku porodicu.

Zmijine su namjere vrhovni čuvari Crkve, rimski pape, već odavno zapazili. Veliki Lav XIII. upozorio je češće na tu opasnost i opomenuo vjerne katolike, da im bude pred očima

Sveta Obitelj.

U svome jednom pismu iz g. 1892. uči slavni taj papa ovako: Nema ništa spasonosnije ni korisnije za kršćansku obitelj od primjera Svete Obitelji, u kojoj se vide ko u najljepšem ogledalu potpune i savršene sve kreplosti porodičnoga života. Stoga treba da kršćanska obitelj zove Isusa, Mariju i Josipa, da joj pomognu, da uzdržavaju u njoj ljubav, upravljaju življenje, potiču svakog njezina člana, da živi krepošno poput njih, i da joj blaže nevolje, što se dižu sa svih strana...

Da, divna je bila ona Nazaretska Obitelj, u kojoj sé krilo Sunce pravde prije no što će zasjati punim svijetlom svim narodima, to jest Krist Bog, Spasitelj naš, s Djenicom Marijom i Josipom, čovjekom punim svetosti, koji je Isusu bio mjesto oca. Nema nikakve sumnje, da se u toj svetoj Obitelji u najvećem stupnju sjala svaka od onih vrlina, što se u društvu i obiteljskom življenu vide u uslugama, koje čini jedno drugomu, u svetom vladanju i vršenju pobožnih djela: ta ova je Obitelj imala da bude drugima uzorom tih vrlina. Stoga i jest po blagoj volji Božjega promisla ona bila takva, da pojedini kršćani, bili gdje mu drago i koga mu drago stalež, mogu gledajući na nju lako naći razlog i poticaj, da vrše svaku krepost.

Uistinu, oći imaju u Josipu prekrasan primjer očinske pažnje i skribi; male imaju u blaženoj Djevici najsjajnije zrcalo ljubavi, stidljivosti, pokornosti i savršene vjere; djeći je pak Isus, koji sluša roditelje, božanski uzor poslušnosti, koji im je dan, da mu se dive, da ga poštuju i naslijeduju. Koji su odlična roda, mogu da uče od ove Obitelji, što je bila kraljevske krvi, da se u sreći ne ponesu ni u nesreći ne ponište; koji su bogati, mogu da vide, koliko više treba držati do kreposti nego do bogatstva. Radnici i svi, koji se toliko srde radi teška življenja i siromaštva, pogledaju li presvete članove one porodice, naći će razloga, da se radije vesele zbog svoga

stanja nego da bi se žalostili. Poslove, što ih oni vrše, vršila je i Sveta Obitelj, iste je brige poput njihovih i ona imala. I Josip je morao svojom zaslžbom namirivati životne potrebe njezine, pa i same su božanske ruke Isusove radile stolarski posao. I nije nikakvo čudo, što su toliki mudri ljudi, koji su bili bogati, odbacili svoje bogatstvo i s Isusom, Marijom i Josipom odabrali siromaštvo.

Tako eto veliki Lav XIII. pokazuje jedincati put k pravoj obiteljskoj sreći. Kreposti naime, što ih članovi obitelji uče od Isusa, Marije i Josipa, donose plaću vječnoga života, no one čine u isti mah obitelj srećnom već ovdje na svijetu. A što više bude takvih srećnih obitelji, to će sretnija biti i domovina. Neka Isus, Marija i Josip dadu, da sve hrvatske katoličke obitelji postanu takve; onda ne će biti straha, da će itko ikad uništiti hrvatski narod.

Uz pisma pape Lava XIII. nalazi se i molitva, što je evo donosimo i preporučujemo napose obiteljima, koje se posvetiše Presv. Srcu Isusovu.

Molitva, koja se moli svaki dan pred slikom Svetе Obitelji.

O ljubezni Isuse, koji si svojim neiskazanim krepostima i primjerima domaćega života posvetio na zemlji obitelji, što si je odabrao, pogledaj milostivo ovu našu obitelj, koja pred Tobom kleći i moliti Te, da joj budeš milostiv. Spomeni se, da je ovo Tvoja obitelj, jer se Tebi posebno posvetila i zaverila. Ti je dobrostiv štiti, iz pogibelji izbavljaj, u nevoljama pomaži i daj joj jakosti, da postojano nasljeđuje svetu Tvoju Obitelj, pa vjerno Tebi služeći i ljubeći Te za vrijeme smrtnog života, uzmogne Te napokon uvijeke hvaliti na nebesima. — O slatka Majko Marijo, molimo te za tvoju zaštitu, čvrsto uvjereni, da će tvoj božanski Sin učiniti, što ga ti zamoliš. — I ti, slavni patrijarko, sveti Josipe, brani i pomaži nas i prinesi Isusu naše molbe po Marijinim rukama.

Milan Pavelić D. L.

TAJINSTVENI GLASI BOŽJI...

— Mercier: »Mojim sjemeništarcima«. —

Bog često govori jako tajinstveno, pa ga mogu čuti i razumjeti samo oni, koji hoće i koji su pažljivi. Skoro u svim zgodama našeg života možemo zamijetiti glas svoga Oca nebeskoga, samo ako smo pozorni. Evo dokaza. Nekomu umre mila osoba. On se žalosti nad tim velikim gubitkom. A zar ne čuje tajinstveni glas Božji, koji mu govori: »I ti ćeš tako jednom morati da ostaviš ovaj svijet. Sto ti dakle koristi, ako cijeli svijet dobiješ, a dušu svoju izgubiš?... Utješi se: sastat ćete se opet kod mene...« Sve su to glasi Božji, kojim običava govoriti. — Drugi opet doživio skoro nesnošljivo javno poñjenje. Teško mu je, boli ga. Ali eto opet tajinstvenoga glasa Božjeg: »Podnesi strpljivo i dobit ćeš plaku na nebu. Eto vidiš, kako ne valja da se uzdaš u ljude, nego u mene« — Treći eno izgubio parnicu i to nepravdom. Ne zna od boli, što bi radio. Ali eto opet tajinstvenoga glasa Božjeg, koji mu veli: »Da, učinili su ti nepravdu. Ali ne boj se! Ja, vječni i pravedni sudac, znam sve to. Ja ću svakomu vratiti po djelima njegovim. Uzdaj se u moju pravdu i znaj da ja svojih ne ostavljam«. — Eto to su tajinstveni glasi Božji. Kako su utješljivi!

POSAO.

— Imam toliko posla, da nemam kad moliti se.

— A ti prikaži Bogu svaki posao, koji mu drago, samo ako je pošten, i onda će taj posao biti Bogu mio kao da je molitva.

POSVETA KUĆE BLAŽENOJ DJEVICI.

— Ulomak iz oveće piesme Viktora Kinona, kojom pjesnik posvećuje svoju obitelj Majci Božjoj. —

Srećnih kuća, kojim čistoća je sveta,
Koje maha svadi ni buci ne dadu,
Gdje ko miris jaki iz noćnice cvijeta
Dišeš mir i čutis, da tu zakon znaau,
Da nedužne duše tu se nježno grle,
Pune dobrih misli i kreposti vre!

O da ova kuća bude stan čistoće!
Ne krio se u njoj nečist duh ni kaki,
Prah svjetski otresu ulaznik joj svaki,
Bez holosti bila, bez mržnje i zloće,
I sva i voja, Tebi uvijek ona cvala,
Slatka, mila Gospo, sto si nam je dala!

Nadá sve je u tom blagosivaj vazda,
Da u njozzi razum bude tijelu gazda,
Da uz Tvoje noge njeni časi teku,
Te ne treba da je istom zla zateku,
Pa rad bijede suzne i ljutoga kvara
Da se tad tek sjeti višnjeg Gospodara.

Al kako i proljet Ti još daješ k ovom:
Gospo, daj da pavit tu cvjeta u maju,
Da cariću stanak glicinije daju
I proljeću laste cvrkucuć nad krovom,
I da kos, što fučka uz vesele kretnje,
Na šljeme nam sjedne za večerne šetnje.

Potpri je sretnu tu u jorgovanu
Poviše neg liči čovjekovu stanu!
I da sve baš rećem: Daj o Gospo mila,
Da bi ona odsjev — o tek slabí — bila
Plave kuće, kojom zlatne gusle ječe,
Gdje nam srca Tebe ljubit nježnije će!

MATI.

Bilo to u ratu 1917. U treći razred brzoga vlaka na pruzi Arad-Pešta uđe neka gospoda. Visoka je, suha, sva u crnini. Tuga joj ispišla oči, navorala čelo, osušila lice i slomila tijelo. Sjeda i dubok joj se uzdah vine iz grudi »Ištenem, Ištenem — Bože, Bože!« i polju je suze.

— Tko je ta gospoda? Što joj je? pitaju pogledi suputnika.
Mati je. Imala je jedinca sina, pao je u Galiciji. Sad ide, da ga mrtva preveze kući. »U grobu je uz ogradić rekao je njegov sluga. »U grobu su još trojica, on je najdublje«. Otkopavaju taj grob, dolaze do mrtvaca. Jadna majka ne može da gleda, pada u nesvijest. Iza dva sata dolazi k sebi. Pokažu joj neko mrtvo tijelo. Hoće da gleda, sili se, ne može, i opet pada u nesvijest. Dolazi drugi dan, Sama odgrće lopatom zemlju, ne bi li došla do rublja i po njem poznala sina. Bori se čitav dan sa nesvijesti i kad pod večer s mukom dode do rublja, vidi da nije sinovo, da nije on. Sve je dakle bilo uzalud!

No ne sustaje ona, traži drugdje. Iskala je čitavu sedmicu. Sedam dana nije jela, nije pila, nije oka stisnula. Sedam dana nesvijesti i suzâ. A konac? Sina nema, nema ga živa, ni mrtva, nema mu ni traga! Jadnoj majci ostade samo tuga i nada u vječnost.

To je mati.

II.

Ima slična majka, rodila je sina »vodom i Duhom svetim«. Othranila ga tijelom i krvljku Božjom, i izučila u školi Božje istine. Spremila ga za život čista, jaka i sretna.

Zivot je rat, njezin sin pade u ratu: ubilo ga tane nečisto. U grobu je grijeha, mnogi su s njim, on je najdublje. Sav je jedna rana. Svećenik, njezin sluga, otkopava grob njegov u sv. isповijedi. Nečist je strašna, goni u nesvijest. Da je puki čovjek, ne bi mu bilo pomoći. No u njem i u Majci njegovoj ima nešto božansko. Lopaticom ispitivanja savjesti odgrće Majka grijehu da dode do znaka nevinosti. To je znak djece njezine koji ona daje svima na krstu. Kad do njega dode, našla je sina svoga, dijete Božje. Odgrće, kopa, dan i noć traži neumorno, svuda, ali znaka nema. Ne sedam već sedamdeset i sedam sedmica traži pita sve, šalje andele, moli svece, zove u pomoći Sina Božjega. Svi traže, svi pomažu, nebo i zemlja radi, ali znaka nema, jer sin neće znak. Nema sina, nema ga živa ni mrtva, jer on neće znaka djece Božje. Izgubljen je sasvim jadnoj Majci izgubljen za uvijek. Ostaje joj samo tuga i zraka nade: »Možda bude htio barem u zadnji čas svoj znak«. Stoga ona uvijek moli.

To je Mati Crkva.

III.

Ima još jedna Mati, i u nje jedinac Sin. Začela ga po »Duhu svetom«, rodila ga kao Djevica. Prozvala ga po Božjoj naredbi Iusus — Spasitelj. On je spasenje naše. Došao je da spasi, što je propalo. »U svoje dode, a svoji ga ne primiše«. Doneše život, svjetlo nauke

vječne, tijelo svoje kao hranu, krv svoju kao piće. Lijeći tijelo, ozdravlja dušu, daje život vječni. Ljudi Mu uzvratiti — umoriše Ga na križu. Smrt je Njegova pobjeda, on je žrtva za nas, za oslobođenje naše, za oproštenje grijeha naših, naše uskrsnuće i život vječni, jer je on Sin Božji, pravi Bog. To je znak Njegov. Po tom ga znadu Njegovi.

Mrtva prima Ga na krilo Mati. Prstima svojim dira na Njegovu tijelu pet vrela našega spasenja. To je znak Njegov, to i Njezin znak za nas. Nama ga je dala, da bude naš brat, dala nam ga je naša Mati. On to hoće, to je zadnja želja Njegova. »Majko evo ti sina. Sine evo ti Majke.«

Sve je dala Majka Božja i Majka naša. Sve zemaljsko i nebesko, sve vremenito i vječno, sve je dala s Njim i po Njemu. Od Nje je sve, jer je Ona Njega dala. On je izvor svega, Ona Mati Njegova. Tko Nje nema, nema ni Njega, a tko Njega nema, bez ičega je. Tko Nju izgubi, izgubi sebe, izgubi Sina Njezina, svoje spasenje. Ostaje mu samo Vječna griznja.

To je Mati Božja.

Josip Müller D. L.

ŠTO ČITAS?

Svedski slikar Larsson reče: »U prošlom sam životu pročitao mnogo knjiga, kojih se više ne sjećam. No premda sam gotovo sve te knjige zaboravio, ipak je nešto ostalo, a to je moja obrazovanost. Ovako se događa svakomu čovjeku, da lako zaboravlja, što je davno pročitao. Ipak nije sve zaboravio. Nešto ostaje vazda u nama. Ako smo čitali loše stvari, ostaje u nama zlo, ako smo čitali dobre knjige ili listove, ostaju dobre uspomene. Loše knjige i zli nekatolički listovi jesu uzrok, da zlo mislimo i radimo. Dobre nas knjige samo oplemenjuju. Koje štivo je loše? Ono, što ga ne bi htio da na glas čitaš pred ocem ili majkom. A.

DVA KRISTOVA VITEZA, sv. Alojzije i sv. Stanko — malena ali osobita knjižica. Načinjena je prema engleskom izvorniku o. Martindala, jednoga od prvih katoličkih pisaca, koji danas živi. Preporučujemo živo osobito obrazovaniju mladeži hrvatskoj. Stoji samo D. 5., uvezana D. 8.—

M. KULUNČIĆ D. I RAZMATRANJA O PRESV. SRCU ISUSOVU — prema Litanijsama. Tko želi da što bolje razumije veličanstvene Litanijske presv. Srca i njegovom se ljubavlju zagrije, neka se zadube u ova razmatranja. Komad D. 10.—

SRCE ISUSOV SPASENJE NAŠE molitvenik pun najrazličnijih sv. molitava, pjesama, lijepih slika, a ipak nije predebeo — tek 2 cm, u obliku 13×9 cm — vrlo ukusne vanjštine. U finoj koži sa zlatorezom D. 60,—, u crnom platnu sa zlatorezom din 30,—, bez zlatoreza din 20.— Naružbe prima Uprava Glasnika, Zagreb I. Pp. 147.

† ADELA ENGELHART.

Rđdila se 1882. Ulazeći u četvrtu godinu pitala je jednoga dana: Zašto to majčica tako dugo spava? Bio je to vječni san. Siroče je uzela k sebi tetku, uzgojila ga i iskolala za učiteljicu. Kao učenica bila je uzor pobožnosti, marljivosti, urednosti; teške kušnje, koje su je već tada stizale, strpljivo je podnosila.

R a d.

Kao učiteljica bila je djeci pravom majkom. U školi je radila prema načelima svoga profesora u nauci o uzgoju, † dra Josipa Langa. Bila je izvrsna uzgojiteljica. Djeca su joj se isticala i znanjem i pobožnošću. Slabije nadarene malše učila je poslije školskih sati. Sav je uzgojni rad temeljila na vjeri. Napose je budila u djetinjim srcima nježnu ljubav k Majci Božjoj i presv. Euharistiji i brinula se, da djeca što ranije primaju sv. pričest. Radi takvog je rada doživjela i progone od drugova u zvanju, no podnosila je Bogu za ljubav. Sustala nije nikad kroz punih 17 god., dok nije došla bolest.

Mnogo je radila i izvan škole. Pet je godina bila tajnicom Marijine kongregacije učiteljica. Osnovala je i dugo vodila djevojačko društvo presv. Srca Isusova nježno se skrbe-

ći za duhovni život članica, napose da revno primaju sv. pričest. Mnogo se zauzimala i za pjevački zbor i pridonijela, da je taj o svećanim zgodama pa naročito u svibnju zanosio srca k Bogu uistinu krasnim pjevanjem. Osnovala je i »zabavni odio«, koji je znao davati upravo umjetničke pripebre.

Bila je ona i pravi apostol. Službujući kroz 7 godina u Trnju kao učiteljica nastojala je da i roditelje svoje djece predobije za Boga. Tješila je žalosne, brinula se za bolesnike, radila da umirući prime sv. sakramente. I k ciganima se svraćala, da uči jednu cigančad glavne istine vjere i molitve. Za siromaha se našao u nje vazda po koji darak. Radila je i perom za »Vjeru i Dom« i za »Glasnik presv. Srca Isusova«, kojemu je našla na tisuće pretplatnika.

Sav je taj svoj rad ova duboko ponizna duša najpomnije sakrivala. Iza svakoga se uspjeha znala tako spretno povući i prikriti što je učinila. Prava mirisna ljubica sakrila u grmlju.

K r e p o s t i .

Sav je njezin život bio vrhunaravski. Za ovaj svijet niti je sama što imala, niti je što od njega tražila. I ono malo radosnih časova, što ih je doživjela kod kuće ili u školi, bilo je popraćeno ko-

jom teškom kušnjom. Skoro je svaki tjedan bar jednom doživjela nešto osobito teško, a manjih je patnja imala svaki dan. O većim je blagdanima obično više trpjela. Češće ju je i božanski Zaručnik ostavljao bez nutarnje utjehe. Znalo se dogoditi, da u vrijeme najtežih nutarnjih muka nije mogla naći svoga duhovnog vode, da joj pomogne. Više je godina k tome poboljevala od proširenja jetara i žutice. Od toga je ljuto i tila i imala često besanicu. No i duševne je i tjelesne boli krotko s všila govoreći: »Bože, budi volja tvoja«, ili ponavljući svoju lozinku: »Sve za Te, presv. Srce Isusovo!« Bila je posve predana u volju Božju. Po uzoru svete Male Terezije i ona je sebe nazivala »lopticom u rukama Dječaka Isusa«. Koliko je puta za besanih noći uzdahnula: »Ako Ti, Isuse, hoćeš da ne spavam i trpim, neka Ti budeš!« Osobito je mnogo patila gledajući tešku nesreću svoga bratića dra V. Salopeka, koji je oslijepio, oglušio i napokon sav klonio. Pobožnog je toga mladića ona posve otrгла od svijeta i predala nebeskoj Majci i euharistijskomu Isusu. Svojim je trpljenjem gradila duhovni život njegovih posljednjih dana, dok se nije malo prije nje blaženo preselio u vječnost.

Uz veliku strpljivost i odanost u volju Božju resila je pokojnicu i duboka pobožnost. Mnogo je molila i razmišljala i sv. Misu slušala i to, premda slaba, vazda klečeći. Svaki se dan pričešćivala uz krasnu pripravu i srdačnu zahvalu. Euharistijskog je Isusa tako rado pohadala i prečesto ga za vrijeme posla pozdravljala iz svoga doma strelovitim molitvicama, što ih je pred sobom napisane držala. Sličice raspetoga Isusa i nebeske Majke bile su vazda pred njom, dok je radila. Posebnu je pobožnost imala prema presv. Djevici. Častila ju je svaki dan, osobito u svibnju, listopadu i na njezine blagdane. Njezin je kip u svojoj sobi vazda kitila i ruke na njemu ljubila. Na njezin je oltar cvijeće nosila, svaki dan kakvu žrtvicu njoj prikazala. Još je osobito častila sv. Josipa, sv. Antuna, sv. Ivana Berchmansa, sv. Adelu, i sv. Andelu čuvara. Iskazivala je poštovanje i drugima, osobito onima, koji su bili u posebnim vezama sa presv. Srcem i bl. Djevicom ili se isticali sv. čistoćom. Svaki je čas vršila kakvu devetnicu, osobito za prvi petak. Mnogo je molila i radila za duše u čistilištu. Čeznula je za samostanom, ali je njezini nisu puštali. Kad je jednom htjela pobjeći u samostan, zabranio joj je to duhovni vođa.

S nje je odsjevala čednost, čistoća, nevinost. Odijevala se lijepo, no vazda najčednije; jedini joj je nakit bio, da je katkad imala na sebi zlatnu medaljicu Majke Božje. Sv. čistoća joj je zanjela srce, za nju je molila, od ljubavi k njoj odbijala prosce i očuvala ju neokaljanu do zadnjega daha. Brižno je pazila na potpunu nevinost duše. Zna se, da je radije trpjela teške muke nego da izrekne najmanju laž. Koji je dobro poznaju, uvjereni su, da nikad nije teškim grijehom Boga uvrjedila.

S božanskim je Spasiteljem bila ko dijete. S njim se često razgovarala kao da ga vidi. Katkad joj se oteo uzdah: »O Isuse, kako Te ljubim!« Tad bi odaslala cjelov prema presv. Sakramentu. Svoje je svim srcem ljubila, ali je isticala: »To su moji »mili«, a Isus je moj »premili«. Isus je bio njezina neprestana misao. Najradije mu je

primala Gospodina svaki dan kod kuće. A kako mu je bila zahvalna klicala: »Presveto Srce Isusovo, daj da Te ljubim sve to više, i jedina za tu milost! nagrada mojoj ljubavi neka bude, da Te još više ljubim«. U bolesti je

Smrt.

Prehlada i velika slabokrvnost učinje, da je 3. II. o. g. morala ostati u krevetu. Bio je baš četvrtak, dar u koji je dvostruko više nego obično štovala euharistijskoga Isusa. Mnogo je patila, no ipak su se nadali, da će preboljeti. »Neka Isus primi moje muke kao molitvu i pripravu i zahvalu za sv. pričest«, govorila je ne mogući mnogo usmeno moliti.

Na 8. II. primi ujutru sv. pričest i to joj je bila već Popadbina. »O premili Isuse«, kliknu, »danasy si zadnji put došao u moju dušu!« Svećeniku, koji ju je pričestio, dvaput je rekla: »Danas ću umrijeti. Zahvaljujući ponavljalala je: »Moj Isuse, čini sa mnom, što god želiš. Još je ovršila molitve kongreganistice, članice Apostolata sv. Cirila i Metoda i molitvu za subotnju škapularsku povlasticu. Iza kratka sna je poslala po svoga duhovnog vodu, primila zadnju pomast i papinski blagoslov s potpunim oprostom. Iza odlaska duh. vode, izgovorila je svoju lozinku: »Sve za Te, presv. Srce Isusovo!« zatim: »Isuse, Tvoja sam i Tvoja hoću da budem«. To su joj bile posljedne riječi. Potom je pala u agoniju i iza 25 minuta predala svoju lijepu dušu Isusu.

Smrt je izvela veliku promjenu na njezinu tijelu: uvelo joj se i tamnožuto lice ispunilo i promijenilo, usta se malko otvorila uz blaženi smješak. Gledajući je takvu u bjelini, svakomu je dolazilo na um: Adica nam i mrtvim tijelom govorí, da je presretna uz nebeskog Zaručnika. Na 10. veljače je sahranjena, do groba ju je pratila rodina, kongreganistice, škole i brojne duše, koje njoj imaju zahvaliti svoj duhovni život. Dobila je toliko bijelog cvijeća, te se govorilo, da joj to Gospodin vraća za ono bijelo cvijeće, što ga je darivala Njemu i nebeskoj Majci. Tako je svršila svoje zemaljsko putovanje ta izvanredna duša, ljubiteljica križa, čistoće, Marije i Euharistije.

Dr. H.

VOJSKA SRCA ISUSOVA PROTIV PSOVKE.

Dugo su već složno ustajali protiv psovke, toga narodnog našeg poroka, biskupi, svećenici, a i dobri katolici; u nekim su mjestima i vlasti podupirale njihov plemeniti rad. I na sastancima i u pismenim izjavama dokazivali su, kako je od psovke strašna šteta za narodni naš život i ugled, a nada sve, koliku kaznu Božju ona izaziva. U nekim župama čitalo se u korizmene doba posebno biskupsko pismo protiv psovke, a u drugima su držali svećenici u određeno vrijeme propovijedi protiv nje. Psovka je nažalost tako osilila u našoj domovini, da bi trebalo svake nedjelje držati govor protiv nje, kako zgodno

reče neki župnik, kad su došli misijonari, da drže misije u njegovoj župi.

Misionari su oduvijek nastojali, da se ta kuga iskorijeni. Zato su osnivali društva protiv psovke. »Molitvenik za kat. poslanstva« u 2. izdanju od g. 1866. donosi pravila »Društva proti psovki«, osnovana u Rimu 20. kolovoza g. 1840. Članovi su njegovi dužni: 1. Okaniti se psovke. 2. Prijedati druge da psuju. 3. Tko ne može zapriječiti psovku, da barem u sebi reče koju pohvalu imenu Božjemu: Blagoslovjen budi Bog, itd. 4. Svaki dan izmoliti Očenaš, zdravo Mariju, Slava Ocu, da se obrate psovači. Društvo je bilo obdareno raznim oprostima.

Misionari su u mjestima, gdje su držali misije, osnivali društva proti psovki. Držali bi zato posebnu propovijed. Koji put bi kod te propovijedi obavili svečanu otprošnju. Župnik bi izašao iz sakristije, da izloži Presv. Sakramenat, a pratili bi ga muškarci sa zapaljenim svijećama. Tad bi pred izloženim Presv. Sakramentom, na poziv misijonara, klečeći obavili svečanu otprošnju i zavjerili se, da će se u buduće okaniti psovke. Godine 1872. reče neki primorac o. Ajali D. I. iza propovijedi o psovki, što ju je ovaj držao u Staromgradu na Hvaru: »Vaša je snažna propovijed sprječila veliku ladu psovaka, ako teški grijeh psovke isporedimo sa sitnim zrnjem«. Na svršetku misije obično bi pozvao misijonar sakupljeni narod pred crkvom, iza procesije sa slikom Presv. Srca Isusova, nekaj svečano obeća Bož. Srcu, da će se čuvati bogumrske psovke. Prava je utjeha bila za misijonara, kad bi doznao kasnije od župnika, da su ta i slična pomagala ipak imala uspjeha. Neki su govorili: »Otkada su bili misijonari, ostavio sam se psovke«. Neki su svojevoljno i za dugo vrijeme vršili pokoru, koju bi im dao misijonar, držeći je uspješnim lijekom protiv ovoga kužnog zla.

God. 1858. u Podgori kod Makarske odlučiše seljaci, da će vazda paliti uljenicu pred slikom Srca Isusova, koju su nabavili za vrijeme misija. Na to ih je potakla riječ misijonara, koji reče, da je pobožnost k Srcu Isusovu moćno sredstvo, da se i unaprijed čuvaju psovke. U toj ih njihovo dobroj odluci utvrđi i vrlji njihov župnik, Mihovil Pavlinović, narodni poslanik i vatreni pobornik za hrvatski preporod Dalmacije.

U Pazinu u Istri 1889. propovijedao misijonar Franjevac. Pri svršetku propovijedi protiv psovke izade kako je unaprijed odredio, iz sakristije noseći veliko raspelo, a ministrantri zapaljene svijeće. Kod glavnoga oltara okrenuše se spram naroda, a misijonar se posluži riječima sv. Crkve iz službe Božje od Velikoga petka: »Puće moj, što učinih tebi?« da što više gane srca psovača. Pozove zatim nazočne, da na glas izmole: »Blagoslovjen budi Bog«. Sve to duboko je potreslo nazočni narod.

Mjeseca svibnja 1904 o. Vinko Michieli D. I. osnova prvi »Vojsci Srca Isusova proti psovki« pod tim upravo imenom i zgodno je organizoval. Bilo je to za vrijeme misije u Rogoznici kod Omiša. Misijonar spomenju, da ga je na tu misao potaklo slično društvo, što je bilo osnovano g. 1853. u Belgiji, u Bruselju, pod zaštitom sv. Fr. Ksavera. Iste godine izide u Zagrebu brošura: »Vojska

Srca Isusova proti psovki koju objelodani † o. Antun Puntigam D. I. Od te godine stadoše misijonari osnivati ta društva pod imenom i zaštitom božjeg Srca kao stalešku organizaciju za muškarce, upisane u Ap. Molitve. Stoga sastavi o. Michieli i pravila. Kasnije poče okupljati djecu kao podmladak Vojske Srca Isusova. Iskustvo je pokazalo da je to izvrstan način, da se iskorijeni psovka. God. 1914. izdade Uredništvo Glasnika 2. ispravljeno izdanje tih pravila.

Ovaj se pokret uze živo širitiiza zajedničkog pisma šesnaestorice hrvatskih biskupa. U tom pismu odobrena su i potvrđena pravila Vojske S. I. i njezina podmladka. Ta su pravila u molitveniku »Srce Isusovo spasenje naše«. Iza rečenoga pisma naših biskupa osnovaše neki župnici sami u svojim župama Vojsku S. I., a neki čekahu vrijeme misija. U raznim već mjestima imaju članovi društvenu zastavu i društveni znak, broš sa sličicom božjeg Srca.

U listopadu 1920. pripoji Benedikt XV. Apostolstvu molitve djelo posvete obitelji Presv. Srcu i pokret, da se iskorijeni psovka.

U jednoj župi Istre nadioše misijonari 1897. već osnovano Društvo proti psovki. Društvo ima svoju zastavu, što prikazuje sv. Mihovila, koji probada aždaju. Hrvatski narod, a osobito članovi Vojske S. I., okupljeni oko zastave božjeg Srca, neka progone od sebe i od svoje domovine psovku, tu paklenu aždaju. Za taj će posao naći u božjem Srcu jakosti, ustrajnosti i obilne pomoći.

S. Dragičević D. I.

NE ĆE VIŠE KLETL.

Vračah se iz B. u Z. U istom odjelu željezničkih kola vozila, se među gospodama i dva gospodina. Na postaji V. unide k njima mladij jednostavniji čovjek. Razgovor se rasprede u talijanskom jeziku, i ja razabrah, da su sva trojica trgovci blaga. Jedan bijaše Talijan, a druga dvojica, i to mlađi, Hrvati.

Pridošlica Hrvat govorio glatko talijanski, ali mu je svaka druga treća riječ bila psovka. Jedva se suzdržah na svome mjestu. Koža mi se ježila od užasa. — Razgovor presta, a ja zapitah pridošlicu: »Koliko ste vremena trebali, da naučite tako dobro talijanski?« »Tri godine«, odgovori i nastavi: »Bio sam zarobljen u Italiji, pa sam već tada dosta naučio, a poslije i više.«

»To je dobro«, rekoh, »da govorite tako vješto jedan tudi jezik, ali je veliko zlo, da govoreći upličete među životinje dragoga Boga. Ne samo da je to veliki grijeh, nego je i prosto, takovo što se ne govoriti u boljem društvu. Gledao me, gledao, a onda će: »Oprostite mi! Vi mi govorite kao majka. Moja je majka, nažalost, rano umrla, pa sam odrastao kod blaga, a nije me nikuo učio, kakav moram biti. Odsada ču se čuvati psovke i kletve. Jako sam vam zahvalan.«

Radosno sam u srcu hvalila dobromu Bogu na toj milosti. Prije no što ćemo izići iz vlaka, eto pokajnika k meni, pruži mi ruku, pa reče toplo: »Mamice, nikad ne ču zaboraviti taj dan. Još vam jedan put obećavam, da ne ču više kletve. — »Bog vam pomogao!« dodah ganuta.

N.

ENGLESKI RANJENIK OZDRAVIO U LURDU.

Nemoguće je i većim katoličkim listovima da bilježe sve slučajeve lurdskih ozdravljenja, kojih ne može istumačiti ljudska znanost. Ipak je kadšto barem potrebno, da se i Glasnik osvrne na Lurd, to živo i neprestano svjedočanstvo velike nježne ljubavi, kojom reokaljana Djevica ljubi ljudski rod. U novije se vrijeme mnogo spominjao John Traynor, iz biskupije liverpoolske. Taj je bio engleski vojnik na moru i teško ranjen u vrijeme rata, pa je čudesno ozdravio u Lurdru 25. srpnja 1923. Liječnički je ured u Lurdru ustanovio prošle godine, da je ozdravljenje potpuno i da se ne da protumačiti naravskim načinom.

Procesija s Presvetim u Lurdru.

Bolest.

Bio je grijać u pomorskoj rezervi, mobiliziran već od početka rata i poslan sa svojima u pomoć gradu Antwerpenu. Na 8. listopada 1914. rani ga komad šrapnela u glavu. Izgubi svijest i bi prevezen u Englesku, gdje dođe k sebi istom iza pet nedjelja, to jest pošto je bio operiran. Kako je bio snažna tijela, hitro se oporavi, izide iz bolnice u siječnju 1915., postade podčasnikom i bi poslan u Egipat. U veljači dobi pred Ismailijom laku ranu u desno koljeno. Mjeseca travnja nade se u odjelu za iskrcavanje u Sedd-el-Bahru. Na 18. svibnja 1915. dobi, za juriša na bajunete kod Dardanela, nekolike teške rane. Pogodiše ga tri zrna iz mitraljeze; dva mu prostrijeliše prsi, treće ga udari u nadlakticu na nutarnjoj strani mišice i bi izvaden istom iza nekoliko dana ispod ključne kosti, u kojoj se ugnijezdilo. Kako je to zrno prodrlo živčano pletivo u nadlaktici, učinilo je veliku štetu, a potom je nadošla i uzetost zglavka u desnom ramenu.

Smješten u bolnicu na brodu »Karmania« živo je krvario iz rana na prsima. U općoj bolnici u Aleksandriji pokušaše da ga operiraju, isto tako na ladi »Gurka«, no sve bez uspjeha. Na toj se ladi javi kod njega i prvi napadaj padavice. U pomorskoj bolnici u Portsmouthu bi izведен pokušaj operacije pod pazuhom, no i taj bez koristi. U studenome 1915., pošto nije bilo nikakve poboljšice, svjetovaše mu doktori prvaci Davies i Saander, da dade odrezati cijelu ruku, no Traynor ne htjede.

Posve nesposoban.

Otpustiše ga kao »posve nesposobna« i dobi penziju. Liječničko vijeće od 5. kolovoza 1916. izjavi da »desna ruka nije ni za što i da će takova po svoj prilici i ostati«. U rujnu 1917. izjednačiše mu penziju s predašnjom plaćom.

Kad se vratio kući u Liverpool, nije Traynor puštao nade, već je obilazio različne liječnike. U studenome 1917. operirao mu dr. Mac Murray pod pazuhom, ali uzalud. Napadaji padavice javljali se sve češće i on se nade u bolnici za takve nemocnike u Bromboroughu, gdje osta 10 mjeseci. Vrativši se u »Northern Hospital« u Liverpoolu udari ga kap u jednu stranu i svali ga posve u postelju. Sad biva nošen od bolnice u bolnicu, od jednoga liječnika k drugomu. Padavica se sve češće javlja. U travnju 1920. izvede mu dr. Monserat operaciju na glavi i ostavi otvor na tjemenu zdesna. Operacija nije koristila, osim što je pomogla, da su se uklonili neki komadići šrapnella, koji su se tu nalazili još od 1914., no uzelost, padavica, vrtoglavica gubitak pamćenja itd., sve te nevolje ostadoše. U tužnu se stanju nalazio siromašni bolesnik: desna ruka posve mrtva, kost na glavi otvorena, kroz otvor se vidi mozak i kako u njem bije bilo, padavica ga hvata do tri puta na dan, uzelost se javlja i u donjim zglobovima, teški nerđ u cijelom tijelu.

Napokon ga otpustiše iz bolnice kao invalida bez nade. Kako se nije mogao držati na nogama, dade mu ministarstvo penzijā dravgovoljni doplatak, da može imati uvijek uza se jednu osobu, koja će ga pomagati. Napraviše mu kolica, koja je mogao upravljati lijevom rukom. Padavica je bivala sve žešća. U kolovozu 1922. trzao se je 12 sati redom bez prestanka. Kod pada se dakako teško ranio i izgrizao usne i jezik. Da zaštiti otvor na tjemenu, dao je staviti povrh njega pločicu od kovine. Na 24. srpnja 1923. odrediše za nj mjesto u bolnici za neizlijecive u Mossley Hillu.

U Lurdru.

No Traynora u to doba već nije bilo u Engleskoj. On je vazda imao veliku pobožnost prema blaženoj Djevici i odlučio se da zatraži u nje pomoć. Na 22. srpnja stiže u Lurd s liverpoolskim hodočašćem. Sjutradan ga obidoše tri engleska liječnika i ustanoviše, da je stanje baš onakvo, kakvo opisasmo da je bilo prije odlaska u Lurd.

Na 25. srpnja 1923. ležao je John Traynor na nosiljci uz put, kojim je prolazio Presveti Sakramenat. Najednom ga u trenuće oka napuni neka silna sreća, čitavo mu tijelo oživi, osjeti da su u njega

zglavci ko nekada i da može hodati... Odmah se nađe među lijećnicima hodočašća, oni ga stadoše pretraživati i vidješe, da bolesnik može hodati, da ga noge slušaju. Dva dana potom opet ga pregledavaju i nalaze, da Traynor: 1. može sasvim dobro hodati; 2. da mu je desna ruka ozdravila i da se njom služi kao i lijevom; 3. da su mu donji zglavci oživjeli; 4. da mu je otvor na glavi mnogo manji i da se više ne vidi kroz nj, kako udara bilo u mozgu. Bolesnik je skinuo kovnu ploču s glave i padavica se ne javlja.

Izatoga je John Traynor stao da trguje ugljenom u Liverpoolu i upravlja velikim kamionom koji on sam pomaže natrpati. Za državnu je vlast on još i sada službeno bolestan od padavice i nije mu dano dopuštenje, da bude šofer; no policija se čini kao da ne vidi i njemu se s kamionom još nije desila ni jedna nezgoda. On još i sada dobiva cijelu penziju i doplatak. Svake godine ide s liverpoolskim hodočašćem u Lurd kao dobrovoljni bolničar.

Na 7. srpnja prošle godine dove Traynor u Lurd u liječnički ured praćen od 5 liječnika, od kojih su ga trojica negda liječila. Tu pronade liječnički zbor, da je jedini trag njegove bolesti to, što mu je desna ruka ostala malko nakrivljena, no ona je inače posve zdrava, gipka i čvrsta. Otvor na glavi je posve isčeznuo, tek prstom osjetiš, da je tu kost malko udubljena. Od 25. srpnja 1923. nije se više ni jednom pojavila padavica. — Znanost ne može rastumačiti, kako se je živčano pletivo u nadlaktici u jedan čas sraslo, i to 8 godina iza dobivene rane, i kako je iznova unijelo osjećanje i gibanje u posve mrtvu ruku. Ona ne može razjasniti, kako je nestalo padavice i kako se u posve kratko vrijeme zatvorio otvor na tjemenu. Stoga je liječnički ured u Lurd proglasio napokon iza svestranoga i najsavjesnjeg istraživanja, da ovo ozdravljenje nadilazi prirodne sile, da je čudo. — Hvala lijepoj Gospri blažene Bernardice, slava i čast njezinu božanskomu Sinu, koji na molbu svoje Majke čini tolika čudesa iz svoga divnog Sakramenta!

Prema »L Osservatore Romano« od 9. 2. o. g.

LOŠA MODA.

Lamere je bio glasoviti krotilac životinja. Na njegovu je zapovijed lav postajao krotak kao janje, slon je udarao rilom u tamburicu, pas svirao na klaviru, zmija se savijala u divne kolobare. No jedno nije mogao postići sa svim svojim krotilačkim darom: nije mogao ukrotiti žene ni kćerke, da se ne zaustave pred dućanom i ne promatraju nove mode.

Jednom se razvio razgovor između muža i ženе:

— U ovom odijelu, ženo, postaješ smiješna.

Istina, ali to je moda.

— To je protiv savjesti; to je golotinja.

»Istina, ali to je moda.«

— Što će kazati djeca, kad te vide tako obučenu? Ne zaboravi, da si majka.

— Mislim i ja na to, ali to je moda.

Moda! To je idol, kojemu jadne žene žrtvaju sebe i druge. Žrtvaju svoj dobar glas, svoju savjest, zavode druge na grijeh; žrtvuju tijelo, zdravlje, dušu, sve, sve.

A što je ta moda? Često najluda stvar na svijetu. To je muha kakva risača, izrođena mašta koga krojača, pohlepa za novcem židova spekulanta.

Tko nameće novu modu? Besavjesne plesačice ili kazališne predstavljačice, udate žene bez muža, gospodice bez časti, osobe bez dobra glasa. Pa ipak prihvataju lošu modu i katoličke djevojke i žene, pokoravaju se slijepo nekršćanskomu običaju, poput ovaca lete u šućavo stado. Nemaju ni snage ni odrešitosti, da se junaci odupru kobnomu zlu.

Zar se ne boje takove žene, da će jednom doći pred Božji sud? Zar će i ondje moći da se izgоварaju? Zar će reći:

— Gospodine Bože, zar da ja moram u pakao? To je strašno.

Mogao bi davo dodati:

— Da, strašno, ali to je moda!

A.

KATOLIČKA VJERA I NOVI SVIJET.

Wetmore, izvrstan engleski pisac, držao je jednom govor pred Kolumbovim vitezovima u New-Yorku. Govorio je o katoličkoj vjeri. Opazio je, da je silno porastao utjecaj katoličke vjere u Engleskoj, a to stoga, što su ondje katolici složni, odlučno ustaju za svoju vjeru i strogo se drže katoličkih načela. Englezzi se danas više zanimaju za vjerske stvari nego ikad prije.

»U Engleskoj se«, reče on, »uistinu misli, proučavaju se prva kršćanska vremena i zato prelaze toliki u katolički tabor. Gdje se ne razmišlja, tu nema ni napretka, ni mara za vjeru. Kod Engleza postaju katolicima umniji ljudi i žene, jer misle. Najteže je obratiti napola izobražene ljude. Ti su površni i izašli su redovito iz državnih škola. Katoličanstvo vrlo napreduje u Engleskoj, a to je u isto doba znak, da protestantska vjera ne zadovoljava duhovnih potreba današnjega vremena. Duše traže svjetlo i kucaju na vrata katoličke Crkve, jer čute, da te svjetlosti nema u protestanskoj crkvi.«

Tako eto ugledan engleski pisac. Kod nas se pak nade poluknjževnika, koji poznaju Crkvu katoličku tek po židovskim i židozidarskim gadnim listovima, pak se nabacuju na nju svakavim blatom. Grde, što ne znaju.

MALI KRIŽARI

ALOJZIJE LJUBI MAJKU MARIJU.

Alojziju dive se
Andeoske čete,
Dragu Gospu ljubi on
Kao Majku dijete.

Ko što golub boravi
Uz bistro bunare,
Tako i on ostaje
Uz njene oltare.

Ona njega miluje,
Milosti mu dijeli,
I on cvjeta krasnije
Nego ljiljan bijeli.

NADOBUDNI APOSTOL.

Malomu su Ksaveru istom tri godine, ali on već polazi sa svojom braćom na sastanak »Malih Križara«. Na sastanku je danas vele časni mnogo preporučivao svagdanje prikazivanje ili darivanje dana Srcu Isusovu. Svi su se zanimali... To darivanje nije dugo za malene, samih pet riječi! Upravo zato bi ga mogao tko lako zaboraviti...

No gle, na zavoju jedne ulice sijevnu Alojziju nešto u glavi. Mogli bismo se pomoci, reče on braći. — A kako? upita Henrik. — Ovako. Tko se prvi probudi, neka rekne glasno, da ga svi čuju: »Srce Isusovo...« Drugi neka odgovore: »Tebi moj dan!«

— To je krasno! povika Jurica pljeskajući rukama. Tako ne ćemo nipošto zaboraviti.

Sutra se ujutro prvi probudi Ksaver — samo su mu tri godine, već rekoh. »Sice Isusovo...« javi se on svojim nježnim glasićem. Jao, nitko ne odgovara svi samo hrđu.

»Sice Isusovo!« ponovi on glasnije. No i opet šutnja i hrkanje, Ksaver više ne izdrža. Baci pokrivač, skoknu i eno ga u košuljici uz postelju najstarije ga brata Pavla. »Sice Isusovo!« ponovi on živo i povuće brata za rame. »Tebi

moj dan!« odvrati Pavao protirući oči. Zatim krenu Ksaver do Peričine postelje (ima mu 14 godina). »Sice Isusovo!« reče potežući ga za ruku. Perica skoči i reče: »Budi moje spasenje!« — Ne tako, teba reć; »Tebi moj dan!« — No mjesto Perice reče posve milo Henrik dragajući Ksavera: »Srce Isusovo, Tebi moj dan!«

Više bi o tome znala pričati jedna dobra revnijeljica, koja je posve blizu ovim malim križarima, i koja je priopćila ovu crticu onomu, tko ju je zapisao.

G. F.

IZ JEDNOGA AMERIČKOG PISMA.

Evo što nam piše jedna vrijedna majka Hrvatica iz Detroita u Americi:

»Dok sam još pod srcem nosila svoje najmlade dijete, molila sam se za nj i mnogo ga preporučivala Majci Božjoj, sv. Ani i sv. Josipu. U molitvama sam izricala svoju vruću želju, da mi se ono rodi i živi za dragog Boga. Napokon je u teškom porodu došao na svijet moj mali sinak. Tek mu je bilo 4 do 5 mjeseci, i on se počeo na krevetu okretati prema svetim slikama, a najviše mu se milila slika Presv. Srca Isusova. Sad mu je 14. mjeseci i već tepa: tata, mama, dagi Bog. Svaku Isusovu sliku odmah prepozna i ljubi je, gdje je god nade, u molitveniku ili izvan njega. Neka dragi Bog ispunji moje vruće želje i dade mi doživjeti da vidim, gdje moj mali Stjepan diže ovim svojim milim ručicama Presveti Oltarski Sakramenat! Veća mi djeca idu svake nedjelje k sv. misi i primaju svete sakramente. — Bog uslijio molitvu plemenite majke!«

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica uči, kako je Isus, prije nego je umro, smislio nešto, da može vazda ostati s nama na zemlji.

Dragi Isus je Bog i on je znao, kako su opaki ljudi namislili da ga ubiju. On je mogao to zapriječiti, on je pače mogao učiniti, da oni svi u jedan čas padnu mrtvi. Ipak on toga nije htio. Ta upravo zato je došao na zemlju, da može trpjeti i umrijeti i svojom smrću očistiti ljude od grijeha. Stoga je on dopustio, da njegovi neprijatelji rade što hoće, i počeo se pripravljati na smrt, koja mu je imala skoro doći. Došao je u Jerusolim i ondje su ga s velikim veseljem i slavom primili. Otišao je u crkvu, a za njim je išao silan narod. Na očigled svima ozdravio je mnogo bolesnika.

Vazmeno janje. Veliki blagdan, koji su Židovi tada slavili, zvao se Vazam. Na taj se blagdan u svakoj kući moralo jesti vazmeno janje, tako je tražio Božji zakon. I Isus je htio da sa svojim učenicima izvrši tu zapovijed Božju. Stoga je posljednji put večerao skupa s njima.

Tijelo i Krv Isusova. Kad su pojeli janješće, uze Isus u svoje svete ruke kruh, pomoli se, blagoslovni kruh, prelomi ga i dade apostolima govoreći: »Uzmite i jedite : ovo je tijelo moje. Isto tako uze čašu, u kojoj je bilo vino, blagoslovni je i dade apostolima govoreći: »Pijte iz nje svi, jer ovo je krv moja«, koja će se prolići, da očisti ljude od grijeha.

To je bilo u četvrtak u večer. Dragi je Isus znao, da će ga opaki ljudi tu večer uhvatiti i da će ga sutradan u petak ubiti. Ipak je on rekao apostolima, da će ostati zauvijek na zemlji s ljudima, da će dolaziti u njihovo srce, da će im biti najbolji Prijatelj.

No kako bi Isus mogao biti na nebu i opet uvijek s nama na zemlji? Kako bi mogao biti na zemlji u svakom mjestu, svaki dan i svaki sat? Kako bi ljudi mogli dolaziti k njemu, i osobito, primati ga u svoje srce? Da li to može biti? Da, Ivica, to može biti, jer je Isus dragi Bog, a Bog može sve, on je sve moguć.

Naša pamet je malena, pa mi ne možemo razumjeti mnogo i mnoga stvari, što ih je dragi Bog učinio. Za Božje stvari, kojih ovdje na zemlji ne razumijemo, kažemo, da su tajne. Treba da često rečemo dragomu Bogu: Moj Bože, ja držim za istinito sve, što si ti rekao, jer si ti sasvim istinit i ne možeš ništa krivo reći. Hajde, Ivica, ponovimo skupa ovu molitvicu.

Isus je evo učinio jednu takvu tajnu, kojoj kažemo Presveti Oltarski Sakramenat. On se sakrio u malu svetu Hostiju i nalazi se u onoj kućici na oltaru po danu i po noći. A u to jeisto vrijeme on slavan na nebu, gdje mu pjeva toliko lijepih anđela, da ih ni jedan čovjek ne bi mogao prebrojiti. Kakova je to velika tajna!

Sveta Misa i sveta pričest.

Isus je uzeo u ruke kruh i promijenio ga, pretvorio u svoje tijelo, uzeo je vino i promijenio ga, pretvorio u svoju krv. On je dao taj sveti Kruh i sveto Vino apostolima i oni su sad jeli novosveto Janje, to jest dragoga Isusa, koji se izvana činio kao kruh i vino. To je apostolima bila prva pričest.

No dragi Isus ljubi sve ljude. Stoga on želi, da ga prime u svoje srce nesamo apostoli, nego i svi kršćani. Zato je on rekao apostolima: Ja sam sada pretvorio kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv. To dopuštam i vama, štoviše, ja zapovijedam i vama i svim svećenicima, koji će doći na vaše mjesto: »Činite to na moju uspomenu. Uzmite kruha i vina, recite nad njima iste riječi; koje sam ja rekao, i pretvorite tako kruh u moje tijelo i vino u moju krv. — Svećenici to čine svakojutro u svetoj misi čas prije podizanja. Zapamti to dobro, Ivica.

Vidjet ćeš katkad u crkvi, kako je gore nad oltarom uzdignuta u sjajnoj posudi bijela Hostija. Isto ćeš vidjeti, kako je svećenik diže uvis u svetoj misi. Treba da onu svetu Hostiju gledaš pobožno i da je jako poštujes, jer je ondje u mojoj dragi Isus živ i lijep, kakav je god i u nebu. Kad god vidiš tu svetu Hostiju, sjeti se, kako nas dragi Isus ima rado, kad hoće, da bude na oltaru radi nas. Reci mu, da i ti njega imaš rado. Zamoli često svoga dobrog Anđela ovako:

Moj Anđele premili,
U sve crkve podi ti,
Gdjegod Isus prebiva,
Reci, da ga ljubim ja.

Andeo čuvar će se takvoj želji veseliti, on će ovu tvoju poruku vrlo rado odnijeti dragomu Isusu, koliko god puta budeš htio.

MISIJE U SV. KLARI KOD ZAGREBA.

— 9-16. I. 1927. —

Župa je sv. Klare jedna od najstarijih u nadbiskupiji zagrebačkoj — ima matične knjige već od g. 1300. Pruža se sve do Savskog mosta. Župljeni su vrlo radini, čestiti ljudi, izvrsni katolici. Ne pamti se, da su ikad tamo bile misije.

Ti voda moj zauvjek, s Tobom mogu sve!

Zanos je došao do vrhunca pri svečanom svršetku misija. Završile su svečanom sv. misom i papinskim blagoslovom uz gruvanje mužara. Sve je od dragosti plakalo. G. župnik Posavac ganut i suznih očiju reče s oltara: »Najradije bih sada plakao, jer ne mogu govoriti. Plakao bih ne od žalosti već od prevelike radosti, što vidim svoju župu tako lijepo obnovljenu u Kristu.«

Bilo je velikoga ploda duševnoga, velikih obraćenja. Javilo se 80 novih pretplatnika za Glasnik S. I., osnovalo se »Djevojačko društvo i Kongregacija M., za koju se javilo do 80 članova, podiglo se Društvo Srca Isusova (vojska) za mlađice i muževe. Odlučili su, da će svake godine na blagdan Srca Isusova doći u Zagreb s procesijom i da će držati vjeru svojih pradjedova, sv. vjeru rimoka-

Mislili smo da se svijet ne će osobito odažvati, napose ne na ispovijed, jer je prošao Božić. I blizu su bile poklade; vrijeme ružne — veliko blato, kiša i magla. Ipak se, hvala Bogu prevarismo, svijet je pohadao propovijedi i ispovijed, da ne možeš bolje. Svaki dan je hrlio u crkvu prije i poslije podne, ko da je Božić. Dapaće neki su dolazili iz daljine od preko sat i po, po silnom blatu, svaki dan. Tako iz Obreža. Gotovo niko nije ostao neispovijeden. Gutali su upravo svaku riječ u crkvi, pamtili i pričali drugima. Oduševljenje je svaki dan sve više raslo, orila se »zlatna krunica i u crkvi i pred crkvom i po putovima.

toličku, čistu i neokaljanu i ne će dopustiti krivim prorocima, da se uvuku među stado Kristovo, pa ako zatreba, i silom će silu suzbiti.

Ipak je bilo i poteškoća. Našlo se h u š k a č a, koji su živo odvraćali od crkve i od misija. Govorili su: »Toga nije trebalo. Šta da slušate tude popove? To nije za ljude, to je samo za žene itd.« — Hvala Bogu, ostali su kratkih rukava, svijet je hrlio u crkvu i to upravo m l a d i c i i mu ž e v i ko na Božić.

Pače su neki muževi onih dana prednjačili kao pravi apostoli i primjerom i riječju. Išli su od kuće do kuće, od druga do druga i nagovarali svijet, da ide na misije. Bog je blagoslovio njihovo sveto djelovanje mnogi su se obratili upravo na ovo njihovo nagovaranje, pa su sretni hvalili Boga i plakali od radosti. Bog poživio te katoličke muževe, te vrijedne apostole revnitelje za svetu vjeru i spašenje duša!

I. G. D. I.

NEZNALICE.

- Molim vas, nemojte mi govoriti o bezvjercima!
- Zašto ne? Ta danas sav svijet govor o njima.
- Pa šta su to bezvjerci, kad baš želite o njima govoriti?
- To su učeni ljudi, koji govore i pišu, da ni u šta ne vjeruju, da je pakao, nebo, život poslije smrti popovska izmišljotina . . .
- I vi mislite doista, da su to učeni ljudi?
- Dakako! Mnogo ih je svršilo visoke škole . . .
- Hm . . . A šta velite na ovo: I ja sam svršio visoke škole. Možda sam učio više godina nego ti vaši bezvjerci . . . No evo što želim reći: premda sam dugo učio, opet vam otvoreno priznajem, da se nijesam bavio lječničkom znanosti . . .
- Ljudi smo, ne možemo sve znati.
- Dakako . . . Ali poslušajte dalje: Što biste rekli, kad bih ja uza sve svoje nepoznavanje lječničke znanosti stao pisati po novinama i knjigama: Svi lječnici lažu! Sve što oni govore, gola je njihova izmišljotina. Oni samo varaju narod. Gonite, uništite ih! Kakvo bih ime zasluzio, kad bih ovako pisao proti lječnicima?
- Tko bi takvo što tvrdio, za nj bi se najblaže moralio reći, da je ili neznalica ili nepoštenjaković.
- Slažem se s vama. Nego ono što ste meni rekli, recite i svojim bezvjercima, kad vam budu govorili o vjeri. Pitajte ih: Molim vas, gospodo, vi govorite toliko proti katoličkoj vjeri. Dopustite, da vas upitam, koliko ste godina proučavali istine te vjere? Ako ih nijeste proučavali, onda ne smijete reći, da ste bezvjerci, već neznalice, i to prilično nepošteni neznalice.

F. M.

SV. ALOJZIJE. Njegov život priredio je nekad naš veliki † biskup Josip Lang. Iza životopisa nalazi se 6-nedjeljna pobožnost pa molitve i pjesme sv. Alojziju. Knjiga imade 7 slika sa 320 strana. U platno vezana D. 20,—, broširana D. 15.—

Iz Kraljevstva Srca Isusova.

Don Bosco će biti proglašen blaženim. Slavni taj svećenik ima da bude doskora uzdignut od Crkve kao uzor pred oči katoličkoga svijeta. Na 20. veljače o. g. čitala se svećano pred sv. Ocem papom odluka Zbora za obrede, kojom se proglašuje, da je taj veliki uzgojitelj imao krepost u junačkom stupnju. Divan je život toga poniznog čovjeka, koji je umro 1888. Njegova vrla Salezijanska Družba, koje granu imamo hvala Bogu i kod nas, krasno sjeća na Isusovu priču o goruščnom zrnu. Ispunila se želja jednoga izaslanstva talijanskoga senata, što je pregledavalo njegove zavode i izjavilo mu na kraju: »Odlazimo vrlo zadovoljni; kao katolici, kao građani i kao senatori čestitamo vam i želimo, da vaše djelo napreduje i širi se«. Kad je don Bosco umro, nazva ga veliki engleski list, londonski *Times* »svetim Vinkom Paulskim devetnaestoga vijeka«.

Sezdeseta godišnjica Johanna Jörgensena. Tamo na sjeveru u malenoj Danskoj rodio se pred 60 godinama dječak, koji je danas na radost i ponos svemu katoličkomu svijetu. Mali se i daroviti protestant umno lijepo razvijao, ali se u mlađenackoj dobi po običaju današnje mladosti, jako iskvario. No grieh ga učini nesretnim i on poče tražiti, gdje bi našao sreću. Učio je, mislio i putovao i obratio se k Bogu, postao katolik i to ne kakav katolički mlitavac, već čovjek, koji vjeruje kao dijete i nastoji da vrši svoju vjeru kao što su je vršili sveci. Dakako, mnogo se je napatio radi toga, jer su mu protestanski drugovi okrenuli leda, a knjige mu, što ih je tako krasno pisao, nisu nosile ni toliko, do može prehranjivati obitelj. Stvari su se dakako promjenile, danas je on slavan pisac i znanac svega obrazovanoga svijeta. Njegova se djela prevode na sve jezike. Imamo i u hrvatskom prijevodu »Sv. Franju Asiskoga« i »Gospu od Danske«. Sada boravi u Asizu, gdje je član Središnjega odbora za svečanosti, što se prireduju u čast sv. Franji Asiskomu. Ipak je pohitio kući u Svendborg, kamo su ga zemljaci pozvali o njegovoj 60. godišnjici i priredili mu u gradskoj vijećnici krasnu slavu. Sad mu eto toliko ne zamjeraju, što je katolik. Danski su katolici darovali gradu Svendborgu piščevu mramorno poprsje. U glavnom gradu danske, Kopenhagenu priredili su pak sami katolici veliku svečanost u čast svomu odličnom zemljaku. Jörgensen je dobio bezbroj čestitaka iz cijele Evrope, u kojima ga toliki znameniti ljudi slave i dive mu se. Mnogi mu i zahvaljuju, jer su se čitanjem njegovih djela povratili k vjeri. Gospodin ga pozivio!

Iz Njemačke. Kao drugdje po svijetu, tako i tamo pozdraviše katolici svim srcem proglašenje kraljevstva Kristova. U Njemačkoj se već otprije snažno raširilo čašćeњe Srca Isusova. Neumorni je apostol te pobožnosti o. Mateo Crawley-Bower iz Družbe Presv. Srca. Katolička Njemačka ima već 50 tisuća obitelji, koje se posveću Srcu Isusovu i kojih su imena upisana u zlatnu knjigu. Ta se knjiga nalazi u Arnsteinu na oltaru crkve koja je njemačko narodno Svetište Presv. Srca.

Križni put u Koliseju. Rimski Kolisej bio je od vajkada mjesto hodočašćenju, pa je to postao opet odmah, kada je potkraj prošle godine opet u njemu uspostavljen sv. Križ. Sad vrše hodočasnici u njemu i pobožnost Križnoga puta. Nedavno su Rimljani gledali španjolske i poljske študente, gdje skrušeno vrše tu pobožnost. Bilo je vrlo ganutljivo vidjeti te mlade ljude sa svijećama u ruci, gdje na glas mole i pjevaju svete pjesme na onom istom mjestu, gdje se nekad čula samo rika zvijeri, vika rimskoga poganskog puka i zveket oružja.

Zločinstvo postaje modom. Ruske novine, što izlaze izvan Rusije, navode za to nekoliko osobitih primjera. Nedavno pokopaše u Varšavi opasnoga lupeža, koga zovu Zelinski. Poznat je svakomu poradi silnih dopisa, što ih o njemu doniješe novine. Na njegovu se pogrebu sjatilo silno mnoštvo svijeta. U New-Yorku u Americi umro je ovih dana velik zločinac. Svjetina ga pokopala uz velike počasti. Dobio je toliko vjenaca i cvijeća, koliko nikad ne bi dobio pošten siromah. U Berlinu priredila je opet svjetina nekom razbojniku, kad je dolazio onamo, taku slavu, kao da dolazi kakav car. Pred 20 godinu valjalo je paziti, da narod ne bi zločinca na mjestu ubio, a danas gdjekoji narod slavi zločince, drži lupeže junacima. Slab je to znak za ovo vrijeme, jer se veli »sličan voli sebi slična«.

HANDLI — TANDLI.

Bio sam dječakom u pučkoj školi u Varaždinu. Usuprot naše kuće nalazila se krčma. U neke dane, po jedamput na mjesec došao je židov, rasprostro ondje pred krčmom nekakovo platno, a na ovo pometao razne dječje igračke i druge manje stvari: lopte, fućkalice, trubentice itd. Vidio se tu i konj, i taj je najjače vukao naše oči: kad je židov puhaoo u nj zviždao je. — Da mi je imati ovoga konja! rekao je gdjekoji dječak.

Nanizao je židov i neke tobože crkvene stvari, neku monstrancu — mi smo dječaci rekli »sakramenat« — i kaležić. Za djevojčice je poredao razne lutke, bebice, zipkice; igle, gumbe i gumbašnice. Nato bi uzeo neku veću zviždalicu i zviždao. Zviždao je, da ga je cijela ulica čula. Kad su djeca čula zviždati, znalo se, da je tu »handli-tandli«, židov, koji mijenja. Neka bi djeca već cio mjesec sakupljala canjke za židova. Židov je naime uzimao canjke i davao djeci igračke. Majka bi vikala: Sve čete odnijeti židovu! Ali smo mi malo marili. Židov je uzimao ne samo canjke, što ih je majka bacila, već i bolje. Ove i radije. I učio bi djecu: Za ljepšu igračku imaš donijeti canjaka lijepih; za konja jako lijepih. I djeca su počela razumijevati, što misli židov pod »lijepim«. Nakupio židov i rubača, gača, ubrusa; pače stolnjaka i plahta. Nijesu dječaci ni mislili, što znači krasti. Došuljaj se do plahte ili stolnjaka i dobij za to konja! Za canjke je davao manje igračke. Trubentiku ili zviždalicu bi dao i za rubaču ili gače. Kad bi mu donio dječak ili djevojčica rubaču, gače, stolnjak ili plahtu, vidiš, rekao bi židov, to su lijepi canjki.

»Sakramenta« nije dao ni za plahtu. Tražio je više. Pogadala se djeca kojekako. Išlo je na »handli - tandli«, kako smo govorili. Ali je židov bio tvrd. Barem je rubača imala biti uz plahtu. Tako se mijenjalo.

Majke su opažale, da rublja fali. Susjeda bi govorila o tom susjedi. Ali nijedna nije došla na misao, da je tu po srijedi židov, da se tu mijenja. Posumnjao je ipak naš treći susjed. Ne će ga imenovati, ako i jest već davno pokojni. Još mi je pred očima. Čovjek jak, čizmar.

Jednoga dana opet zviždi židov, zviždi da se cijelom ulicom čuje. Eto se sakupljaju i djeca, nose. »Handli - tandli« je u punom toku. Naš susjed ipak ne izlazi, ali od nekud motri. Prošla su i 2 - 3 sata mijenjanja, kup canjaka bio već velik. Izvana prnje, al unutra dobro rublje. Eto susjeda, dolazi. Ide i on mijenjati. Ja sam ga promatrao. Bilo mi je čudno, čemu nosi sobom debelu šibu. »No čisto, počne susjed, kako ide handli - tandli? Jesi li mijenjao mnogo? Imali profita? Daj, da vidim taj kup«, govorilazda susjed.

Židov se prepane. — Kaj si ga budete gledali. To su canjki.

»Ipak, da vidim«, odreže susjed oštro. Djeca se razišla kućama kazivati, što se dogada pred krčmom, pak se počeli kupiti i drugi, napose žene. Nastade prepirka, sve jača. Susjed hoće da vidi kup, a židov ne da. »Ovo si ga je moje«, govorilazidov. »Ovo sam ga ja dobil. »Čije je, da je, ja hoću da vidim, što je u kupu.«

I prihvati gazda židova. Židov se brani, otima. Ali što je gazda čizmar primio, to ne izmiče. Nastalo je rvanje. A susjed će dvjema ženama: Dete, susjede, pregledajte kup. Oho! Pod prnjima eto rublja: rubača, gača, plahta, stolnjaka. Susjede pregledaju, nade svaka svoje i uzme.

Na ovo povuče čizmar židova k igrackama i sve mu zgazi. I dva je »sakramenta« zgazio. Sad se pomamile i žene proti židovu. Al nije trebalo. I danas vidim, kako je židov isplazio jezik, kad ga je gazda primio za šiju: »Ti ništarija, ti varalica židovskal« — Nisem ga ja židov, branio se ovaj; ja sem ga kršćenik, katolik. I moj je stari otac je kršćenik, katolik, je stari katolik. Ja si ga budem vašu decu učil veru, staru veru, katoličku veru.

»Ti čisto, ti ćeš nas učiti vjeru, staru vjeru, staru katoličku vjeru!« Sad se vidjelo, čemu je gazda donio debelu šibu. Oplete njom nekoliko puta židova, onako »pošteno«. I »da nije odletio ko strijela«, govorile su žene, bile bi mu pokazale, kako će židov učiti našu djecu staroj katoličkoj vjeri, pa makar i u krčmi. Uči ih krasti i lagati.

Nije dakako šiba bila samo za židova, dobila su njom i dieca. Ovaj mi događaj došo ovih dana na pamet, pa sam reko: Napiši ga. Kako ruina zora ide prije bijelog dana, tako kao da je ovaj židov bio preteča naših kaloderaša. Sudite: krčma, pred njom handli-tandli. Kaloderaški, doduše ne židov, nego svećenik, hoće da mijenjate. Vi njemu svoju savjest, on vama svoju vjeru, sakramente.

Pravi handli - tandli. A profit? Čekajte, reći će u budućem Glasniku.

Matija Rihtarić.

Pjesma o borcu Kristovu.

— Sveti Atanazij, 2. svibnja. —

Mili Bože i Marijo Majko,
Da je komu pogledati bilo
Sakupljene knezove crkvene
U Niceji u bijelome gradu:
Taj bez prstiā, taj bez noge jedne,
Onom jezik izrezan iz usta,
Do ramena ruka odsječena,
Oba živa oka izvadena!
Od stotine skupljenih biskupa
Mnogi ljutih napati se muka
Za pogana cara Duklijana.
Ali bolja nastase vremena:
Car Konstantin došao na vladu
Od zla Crkvu izbavio mladi.
Prvi sabor tu se okupio,
Mučenici sastavili vijeće
Eda rane Crkvi Božjoj liječe.
Što ih zada krovovjerac Arij.
Podmuklica, luda oholica.
Blago oci karali rovara,
Neka Crkvi ne zadaje muka,
Neka Božjeg ne zavodi puka,
Ali Arij holo odgovara:
»Tu ja ništa mijenjati ne mogu —
Krist Bog nije, nego sličan Bogu«.
Tko to stupa pred te časne glave
Kao srčan iz pustare lave,
Žarki pogled u Arija peri?
To je dakon, mladi Atanazij.
Lice mu se ko andeu sjaji,
Iz očiju bljesnuše mu munje,
A iz usta snažna riječ mu grmnu:

Bezumlje ti sa usana leti,
»Zar ne znadeš Evandelja svetih?
»Zar ne poznas vjere katoličke?
»Krist Gospodin i čovjek je pravi
»I Bog pravi u Očevoj slavi,
»Bog od Boga, Svetjelo od Svetlosti,
»Odvijeka je poroden, ne stvoren,
»S Ocem Bogom istoga božanstva...!«
Dobro reče, o dakone mladi.
Dobro reče, ali teško tebi:
Arij svrši kao drugi Juda,
Ružno umrije, puče po sredini,
Al pazi se smioni junaci,
Ne umriješe s njime arijanci.
Atanazij naslijedi u časti
Patrijarku aleksandrijskoga,
Arijanci pravovjerje hine
I na sabor biskupe pozivaju.
Atanazij ništa ni ne sluti,
Što spremaju dušmani mu ljuti.
Besramnica, žena potkuljena,
Diže tužbu, da joj patrijarka
Djevičanski vjenac ugrabio.
Al na sudu zbara biskupskoga,
Patrijarke ni poznala nije,
Tako su se uhvatile lije.
Tad rekoše: »Ubojica on je,
Biskupa je Arsenija smakao«,
A biskupa negdje zatvorili.
Al Arsenij umako im noću,
U čas pravi pred biskupe pau
I trgnuo obrazinu s lica.

Krivovjerskih zmija otrovnica,
Ni to jošte ne bilo im dosta,
Već su drugu izmišljali varku;
Proglašili vračem patrijarku.
A kad ništa koristilo nije,
Tada su ga progoniti stali.
Ganjali ga, pobratimo dragi,
Ne tek jedno ili drugo ljeto,
Veće blizu pedeset godina.
Carevi ga pet put protjerali,
Kad se vrati iz progona smio.
Dušmani mu radili o glavi,
Život njemu kao ništa bio,
Al da umre — Bog to nije htio,
Već da živi i da stado čuva
Od zvjerova ljučih od vukova.
Tad mu druge ostajalo nije,
Već da bjega, da se svuda krije.
Bježao je po zemlji i moru,
Krio se je pustinjom i gorom,
U pećini i pod zemljom crnom,
Pet godina u studencu suhu

U grobnici četiri mjeseca.
U progonstvu i u skrovištima
U pisma je dušu izlivao,
Milom stadi sveli nauk slao,
Piso riječi kano alem čvrste,
Pune vjere i ljubavi žarke
Pune duše svetog patrijarke.
A kad smrt se poput majke drage
K Isusovu borecu približila,
Silnu radost on je dočekao:
Arijev se tabor raspadao...
Kriste Bože, Sine Boga živa,
Ti sve vidiš, što u svijetu biva,
Ti današnje slušaš arijance,
Kako kuju Tvojoj Crkvi lance,
Kako Tebe, Spasitelja svoga,
Sa prijestolja ruše božanskoga:
O pošalji u ta doba paka,
Crkvi svojoj ovakvih junaka,
Da se crne sotonske brodine
O te divske smrskaju pećine!

Guslar.

ZAHVALNICE

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako posalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objaviti i kako će to učiniti, to je njegova slvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

U TRI ŽALOSTI

Hrvatska. Suprug mi bio u Americi punih 10 godina. Nije mario za me i dao se na pitanje, karte i druga zla djela. Utekoh se B. S. I. sa više devetnica i ono pomože. Suprug se obratio, i došao doma i donio novaca. Sada je tako valjan i vjeran, da ne mogu dovoljno zahvaliti P. S. L. — No stigla me i druga žalost: velika bolest; morala sam na operaciju. Opet sam s velikim pouzdanjem molila devetnicu i P. S. I. mi se smilovalo: operacija je sretno prošla i ja sam sad zdravija nego prije. — Snašla me i treća žalost. Putovala sam po noći u jeseni. Kiša je padala i noć tako tamna, da nisi vidio prsta pred okom. Zabasala sam. Tad stanem zvati u pomoć Majku Božiju i obećam, da ću zahvaliti u Glasniku, ako mi pomogne. U taj čas zazvoni jutarnje pozdravljenje u mjestu, kamo sam trebala da dođem. Izšla sam na pravi put i nisam zakasnila na vlak, prema sam gotovo stalna bila da ću zakasniti. Na tim i svim milostima, što sam ih u životu dobila hvala P. S. I. i M. B. Darivam d. 200.— za Svetište P. S. I. u Zagrebu.

B. F.

NE ZOVI LAŽNO BOGA ZA SVJEDOKA.

Medumurje. Stolar mi načinio par sitnih stvari i ju mu isplatila 10 din. povrh pogodene plaće, premda i nije toga najbolje izradio. Par dana po isplati tuži me on na sud, da ga nisam ni pitala, koliko sam mu dužna. Potvrde ni svjedoka nisam imala, vjerovala sam mu i tako sam sad morala stradati. Svi su me plasili: Što ćeš ti, ti si ženska, sirota udovica, nema ti pomoći, bit ćeš

osudena. Ipak se nijesam ništa bojala: ufalala sam se u Presveto Božje Srce, koje štiti sirote. Nišam pače ni onda osjećala straha, kad se našao jedan nadnik i krivo prisegao protiv mene. Ja sam samo zvala Presv. Srce Isusovo u pomoć. I gledajte, što se dogodi: u onaj čas, kad je tužni taj svjedok izgovorio krivu prisegu, smući mu se pamet. Njega su odveli u Zagreb u Stenjevac, a ja sam pošla u crkvu, da se zahvalim Bož. Srcu, koju me je tako čudno oslobođilo. Slava mu dovjeka!

M. R.

SVETA TEREZIJA OD MALOGA ISUSA POMAZE.

Hrvatsko Primorje. Zaručnik, koga sam vrlo voljela, bacio u travnju 1925 krv i domala se pojavila sušica, koja se brzo razvila. Otputovalo je u svoje rodno mjesto nadajući se, da će tamo naći lijeka bolesti, no dogodilo se protivno. Molila sam vruće sv. Tereziju od Maloga Isusa, da ga barem još jednom vidim. Premda su poteškoće bile upravo nesvladive, najednom su upravo na čudan način bile svladane i ja sam ga 1926. mogla pohoditi na veliku radost njemu i sebi. Teško smo se rastajali. Nije se nadao zdravlju, ali je mislio da će barem prizdraviti. No ni to nije bila Božja volja: skoro iza moga odlaska predala je sv. Terezija njegovu dušu Isusu, koga je toliko puta u svojoj dugoj i teškoj bolesti primio. Tko se spomene njegove duše, neka mu sv. Terezija plati. — Dariva d. 10. — L. K.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU.

Aljmaš FK Dobio pomoć u velikoj duhovnoj potrebi, preporučuje se u sv. molitve za mnoge još potrebe. — **Babina Greda** RP Sretno operirana mogla dvoriti bolesnog brata i sprovesti ga do hladnoga groba, dar. d. 20. — **RB** Na smrt bolesna od tifusa potpuno ozdravila, dar. d. 20. — **Bački Monoštor** MG Prošla joj glavobolja, dar. d. 10. — **Bakarac** Al Hvali s cijelom obitelji na mnogo milosti, dar. d. 10. — **Beograd** VR Hvali uz Presv. Srce zagovoru sv. Male Terezije. — **Belec** AK Ozdravio od teške bolesti, dar. d. 20. — **Beničanci** JJ Osloboden neprilike, dar. za siročad d. 50. — **Bjelovar** AL Dobila pomoć bolima i neprilikama, dar. d. 10. — **Borkovac** AH Odvraćena pobitelj u gospodarstvu, dar. d. 10. — **Bos. Krupa** RR Obećano povoljnije namještenje, dar. za misu d. 20. — **Brestovac** AK Dobio službu, dar. d. 50. — **Brod n. S.** MP Sretno prošla kod opasne operacije očiju, dar. d. 10. — **Carevdar** MK Ozdravilo dijetę, dar. d. 50. — **Cerna** KD Sin ozdravio od plućne bolesti, neizlječive po riječima liječnika, dar. d. 50. — **Cerna** MS Unuci ozdravio od potresa moždana, hvali i † bisk. Langu, dar. za Langov dom d. 20. — **Crikvenica** IB Molba joj uslišena, dar. d. 50. — **Crni Lazi** ML Sin gotovo slijep otisao u bolnicu i ozdravio, dar. d. 10. — **Detroit** Mich KS Hvali sv. Antunu, što joj uspijelo, da obrati muža. — **JZ** U zahvalu za jedno ozdravljenje dar. 1 dollar. — **VSM** Hvali na svim milostima dobivenim od Bož. Srca i M. B., dar. dol. 4. — **Djakovo** TS Ozdravila iz 4 god. bolesti. — **Durići** TD Ozdravila živad, dar. d. 10. — **Farkašić** ŠS Ozdravila teško bolesna kćer, spašenu obitelj od zarazne bolesti hvali uz Presv. Srce, nebeske pomoćnike i † bisk. Langu, dar. d. 50. — **Fužine** KP U zahvalu Šv. Obitelji dar. za misije d. 50. — **Gibina** PJ Zagovor sv. M. Terezije vratio zdravlje dijetetu, po zag. sv. Antunu ozdravilo živinče. — **Gor. Bebrina** MT Obratio se muž, ozdravila kćerką, dar. d. 20. — **Goričan** MD Spašena od smrti snaha, obitelj primila mnogo milosti, dar. d. 50. — **Gornji Ladevac** JK Od teške bolesti ozdravila zagovorom Majke B. i † bisk. Langu. — **Gornja Vrba** SB Ozdravila djeca njezine braće, dar. d. 40. — **Gračane** LB U zahvalu na mnogim milostima dar. d. 100. — **Gradec** MJ Oslobođio se velikoga straha, dar. d. 10. — **Gradište** JM Životinje joj ozdravile već više puta. — **Gjeletovići** SM Ozdravila kćerkę, sretno svršio porod, dar. d. 20. — **Hvar** TC Po zagovoru † bisk. Langa dobivena pomoć, dar. d. 25. — **Jakšić** IV Hvali na prim, milosti. — **Hrvatsko Primorje** DL Hvali Presv. Srcu i opet mu se preporučuje u groznoj nevolji, dar. d. 20. — **ID** Prošla zubna bol, moli pomoći u drugim bolima, dar. d. 10. — **Jelsa** PP Znatno se poboljšala bolest jetara, dar. d. 25. — **Kansas City** JC Sv. Anton uslišao molitve, u zahvalu dar. dolar 1. — **AL** Suprugova operacija sretno prošla, i dobila pomoć u nevolji, dar. dolara 3,50. — **Karlovac** MG Ozdravio otac od šestero djece po zagovoru sv. M. Terezije. — **Koprivnica** IS U zahvalu na ozdravljenju dar. d. 100. — **Koprivnički Ivance Majka**

»Podravske ruže« na spomen pok. kćerke dar. za otkup 1 pog. djeteta d. 100 — za Svetište d. 50. — i hvali Presv. Srcu na velikoj utjehi. — Kostrena sv. Barbare TI Na prim. milostima hvale i zagovoru sv. M. Terezije i † bisk. Langa, dar. d. 10. — Krapina JH Na zag. † bisk. Langa 2 puta ozdravio. — MP Postigla milost, dar. d. 10. — Križevci Obitelj M Hvali na milostima, dar. d. 20. — Križiće NN Uslijena velika molba, dar. d. 20. — Kukujevci MV Bolesna gospoda prizdravila i pustila je k sv. misi. — Lekenik SK Hvali na milostima, što je očuvan od nesreće, dar. d. 100 — Lepoglava FA U zahvalu dar. d. 78. — Leskovac JK U zahvalu d. 20. — Lič AM Hvali na dvije milosti dar. d. 30. Mače SM Ozdravio od čira, žena spašena kod poroda, dar. d. 20. — Mikluševci RL Ozdravilo dijete. — OV Uspjela sinova operacija. — Milaševac RM Teško bolesni suprug prizdravio. — Mokošica KT Našla dobar stan. — Nova Gradiška KK Hvali na pomoći u mnogo teškoća, dar. d. 5. — Nijemci SB U zahvalu na ozdravljenju dar. d. 20, MS d. 20, AB d. 20. — Okučani MA Po zag. s. M. Terezije uslijana u jednoj devetnici, dar. d. 50. — Orahovica MV Vratio se mir u kuću, dar. d. 20. — Osijek SM Sinčić spašen od smrti, dar. d. 50. — Ostrelj Obit. O Ozdravilo dijete po zag. † bisk. Langa, dar. d. 50. — Otočac JM Dobila polakanje u boli dar. d. 25. — Petaki Al Ozdravila joj prsa, dar. d. 15. — TI Ozdravilo dijete, oču sretno prošla operacija, dobila i druge milosti, dar. d. 20. — Podrav. Stalina KG Ozdravila prelomljena ruka, molila zagovor i † bisk. Langa, dar. d. 10. — Podvinje AZ Zag. s. M. Terezije ozdravio na očima, dar. d. 10. — Poljane ID Dijete dobro prošlo na ispitu, dar. d. 20. — Platičeve AK Ozdravila ona, dobila pomoć za bolesne životinje, dar. d. 20. — Praputnjak LM Ozdravila nogu, dar. d. 20. — Prelog LTF U zahvalu na mnogo milosti dar. d. 10. — Risvica TP Vratio se mir u kuću, dar. d. 20. — Ruma MŠ Hvali na milostima, dar. d. 20. — Salmon Idaho KT Na smrt bolesna majka ozdravila, uz druge svete zagovor i sv. M. Terezije, dar. dolar 1. — Samobor AW Za zdr. nečakinje u č. Pr. Srcu Is. d. 52 — Sikirevc MM U zahvalu d. 10. — Sisak AO Dobila pomoć u bolesti, dar. d. 20. — Slat. Orahovica MH Vraćen mir djeci, dar. d. 20. — Slovitsa - Galicija S. Magd. i S. Mar. Hvale na milosti vječnih zavjeta i drugima, utjecale su se i † bisk. Langu. — Split MM Spasena od klevete zagovorom † o. Friedla, dar. d. 10. — Stenjevac JK Uslijena molba po zag. † bisk. Langa, dar. d. 20. — Stubica Donja KP Ozdravila od teške bolesti po porodu, dar. d. 5. — Subopolje TI U zahvalu d. 10. — Sursivale MS Sretno prošla na 2 operacije. — Sv. Jana JS Majku obitelji spasilo od smrti Pr. Srce, dar. d. 20. — Sv. Durad ŠC Sestra dobila pomoć, ona sama blagoslov u gospodarstvu. — Sv. I. Žabno VD Već poodavno ozdravila supruga od teške bolesti, dar. d. 20. — Strigova MR Bog ju obranio na sudu, ozdravile joj noge, dar. d. 26. — Taborsko AF Uslijana joj molba, dar. d. 10. — Tijesno IČ Pr. Srce mu izlječilo oči. — Trsat RK U zahvalu na uspjejloj operaciji i dr. milostima dar. d. 100 — Turbe RL Ozdravilo dijete, dar. d. 20. — Usti - Prača AL U zahvalu dar. d. 15. — Višković PN Dobio pomoć kod operacije i drugdje. — Vareš M i SZ Bolesna majka prizdravila, no opet je slabija, pa mole Presv. Srce, da je ne uzme brojnoj djeci, dar. d. 20. — Velika LjE u zahvalu na dobročinstvima dar. d. 10. — Vinkovci JČ Ozdravilo srce zag. s. M. Terezije, dar. d. 25. — Vrbovac Obit. K hvali na ozdravljenju i pomoći u nevolji. — Vuka IJ Ozdravila mu ruku, dar. d. 10. — Vukovje EP Nečakinja ozdravila od upale pluća. — Zagreb AI Uslij. molba po zag. † bisk. Langa, dar. d. 10. — BS U zahvalu na više milosti dar. d. 8. — IM Dobro prošao na ispitu, dar. d. 10. JK Utješena u žalosti. — JS Našla stan i prizdravila, hvala napose sv. Elizabeti i sv. M. Tereziji, dar. d. 100. misijonarima. — Lj K U zahvalu na milostima dar. d. 300. — M i DK Ozdravili od gripe pomoći Presv. Srca, dar. d. 20. — Obit. P U Zahvalu na vel. milostima dar. d. 50. — RB Dobila pomoć u teškoj bolesti, dar. d. 20. — RR Dobila pomoć u naukama, dar. d. 20. — SP Ozdravio muž od teške bolestii, zag. † bisk. Langa. — VS Uslij. molba, dar. d. 10. Jedna č. sestra hvali na milosti po zag. † bisk. Langa. — Zagradić P i BD Ozdravio od teške bolesti, dar. d. 50. — Zlatar KP Hvali na draščenjem daru i preporučuje Sv. Obitelji svoju obitelj, dar. d. 10. — Žepče MT za teško bolesnu mamu molio devetnicu i primao 9 jutara sv. pričest, već drugi dan bolest krenula na bolje, a za 7 dana posve zdrava. — Župa - Biokovsko JB Lutao 3½ mjeseca po Splitu tražeći posla, patio i gladovao; gdje nije bilo pomoći, pomoglo presv. Srce, dar. d. 5. —

VIJESTI

MILNA. Utemeljenje Djevojačkog Društva Presv. Srca Isusova. Štovati Presveto Srce korisno je svakome, a nama kršćanskim djevojkama i potrebno. Tko da nas sačuva od vrloga današnje pokvrenosti? Gdje da nademo utjehe i pomoći u napastima i poteškoćama života? Kod Onoga, koji govorit: »Dodite k meni svi, i ja će vas tješiti i jačati«. I mi smo eto poslušali glas Isusov, poziv našega dušobrižnika, i hoćemo da ustanovimo Djev. društvo Presv. Srca. Hoćemo da zajedničkim mlađim silama poradimo oko svoga usavršenja i oko proširenja pobožnosti Bož. Srca. — Iza 3 mjeseca priprave pristupi u nedjelju 5 decembra pr. god., nakon zajedničke sv. Pričesti, nas 80 djevojaka s gorućom svijecom u ruci do velikog oltara. Vlč. otac Perica D. I. potaknuo nas još jednom da uzornim životom svjetlimo drugima, i prednjačimo u ljubavi prema Bož. Srcu. Pred čitavim narodom izjavismo, da želimo stupiti u društvo, u njemu se posvetiti štovanju i službi Pr. Srca, unapredvati medusobnu kršć. ljubav, djevojačku čednost i ljubav prema Bogu. — Nakon »Posvete« primisimo znak Djev. društva i veselo pjevajući »Do nebesa« razidosmo se svojim kućanju, da počnemo djelom vršiti svoja obećanja. — Svake nedjelje pristupa nas 20 k naknadnoj sv. Pričesti, a vlč. upravitelj drži s nama u crkvi sastanak svake grupe nedjelje u mjesecu. Živo radimo, da nabavimo društveni barjak, e da ponosno s njim stupamo na blagdan Pr. Srca u procesiji. Bog će pomoći.

Glavarica: Tereza Blašković, učiteljica.

MILNA. Pošveta kipa Presv. Srca. U mjesecu svibnju prošle godine uznastojalo crkovinarstvo da se nabavi kip Presv. Srca Isusova. Dvojica crkovinara obišla čitavo mjesto moleći prinose. Odaziv pučanstva bio je izvanredan. Nitko nije izostao, da ne bi dao svoj prinos. Opcina, društva, korporacije, obitelji i pojedinci, svi se natjecali, kô da više dade, da se što prije izvede davnja želja: vidjeti u crkvi kip Pr. Srca. Bilo je i ganutljivih prizora. Mnogi je siromašak otkinuo od usta, samo da i on bude među darovateljima. Evo velečasni, reče jedan siromašni radnik — danas su tražili u moje obitelji prinos. Večeras sam primio nadnicu, pak čitavu poklanjam na slavu Presv. Srca. Oduševljenje, što je općenito vladalo u narodu za svetu stvar, pokazuje konačni uspjeh: nakon dva dana sabralo se oko deset hiljada dinara. Milinarski iseljenici doznali su pisama svoje rodbine, da se radi o nabavi kipa, pa i oni hoće da sudjeluju u širenju slave Presv. Srca. Milnarska Sloga iz New-jorka šalje odmah 211 dolara, da se kipu nabavi zlatni vijenac oko glave. Već je naručen a stoji devet i pol hiljada dinara. Javiše se i braća iz Cleveland-a za 63 dolara, pa druga iz Los-angelosa sa 22 dolara, ostali sa 103,50 dolara. Još mnogi poslaže prinose. Svi daju od srca da se urezi oltar Presv. Srca, a ostalo za potrebe crkve. Utješljiva su popratna pisma ovih naših vrlih domorodaca. Evo što piše, među ostalim, predsjednik »Milnarske Sloge« g. Jero Bonačić:

.... Kada smo to želi sjetili smo se, da smo sinovi i kćeri mile nam Milne, da i u nami živo kuća katoličko srce za Boga i crkvu. Dalj smo se na rad i sastavili odbor... koji kuća na milnarska srca i sahvira darove da i naša crkva ima Presv. Srce Isusovo, kojega danas slavi i časti po čitavom svijetu katolički narod....

Kip je odmah naručen, kod tvrtke Stuflesser, a stigao je tek u novembru prošle godine. Neopisivo je veselje zavladao u narodu, svak je želio, da ga odmah

vidi. — U četvrtak, petak i subotu obavljena je svečana trodnevница, što ju je držao vlč. o. Perica D. I. Narod je brojno pristupao k svetim sakramentima. U nedjelju 5. decembra, nakon svečane sv. mise, obavljen je blagoslov kipa. Iza blagoslova, izrekao je o. Perica odusjevljeni govor, potičući narod da ustraje u pobožnosti, jer će Pr. Srce na osobiti način blagosloviti mjesta, u kojima se ono štuje, kako je to bož. Spasitelj obećao sv. Margareti. Nevrijeme je zapriječilo ophod, koji je imao da bude kruna ovih svečanosti. Ophod je obavljen na Bezgrješno začeće popodne, išao je duž čitave varoši uz sudjelovanje svega pučanstva. Svečanom »Posvetom« završila se ova pobožnost, koja je ostavila u svačijem srcu čvrstu odluku: štovati, ljubiti Presv. Srce i ljubav prema Isusu širiti i kod drugih.

KOPRIVNICA: 31. I. 1927. umrla je kongreganistica učiteljica Milka Špoljar, sestra bivšega našeg upravitelja kongregacije Jurja Špoljara, sada vjeroučitelja u Zagrebu. Pokojnica je službovala više godina u Kopriv. Ivancu kao dobra i savjesna učiteljica. Njezina je škola bila uzorna, pogotovo što se tiče vjerskog odgoja. Za vrijeme rata nije pokojnica prezala ni od kakva rada. Sama, bez učitelja, vodila je svu brigu oko škole i kraj toga plefa pribavljala toplo odijelo za vojnike. Iscrpljena radom i brigama podlegla je bolesti, koja se vukla godinama, dok nije došao dan da se preseli u vječnost, gdje će Bog nagraditi njezinu dobra djela. — U velikoj smrtnoj boli privijala je raspolo na ono bolno i dobro srce puno ljubavi za bližnjega do zadnjega časa. Posljednje riječi su joj bile: »Isuse, Marijo i Josipe, budite mi na pomoći!« Tada je zatvorila zauvijek svoje modre oči. Dan sprovoda bio je za sve nas, koji smo je poznavali, dan velike tuge. Srce nam je pucalo kad su u grob spuštali lijes, na kojeg su padale guste pahuljice snijega poput latice bijelih ruža. Pokojnica ostavlja ucviljenu staricu majku i ožalošćenog brata. Slava joj vječna!

Kongreganistica A. J.

U spomen pokojnici napisala je njezina jedna priateljica ovu pjesmu:

Srce nam se ispunilo bolom	Kriste, Bože i Marija Majko
Na glas, Milko, da nas Ti ostavi	Spasite me u preteškom boju
I da majku staricu i brata	Pomozite, da pakao svladam
Smrću svojom Ti u tugu zavi.	I odahnem u rajskom pokoju.
U časima teške smrtnе boli	Ti dovrši, ovaj svijet ostavi,
Cvrstom vjerom kolebala nisi	Mnogo oko za Tobom prosuzi
Križ na grudi privinuviš čvrsto	Krepošću si neobičnom sjala,
Cijelom dušom zavapila Ti si:	To utjeha nama je u tuzi.
Nad svježim Ti mi stojimo grobom	
U suznoj Te oplakujuć doli:	
Dobra Milko, pred prijestoljem Božjim	
Vječnog Suca milost za nas moli.	

Gena

IZ VARAŽDINA.

NOVA FRANJEVAČKA GIMNAZIJA. Hrvatska Franjevačka Provincija živo radi na tom, da osnuje svoju domaću gimnaziju sa dječačkim sjemeništem u Varaždinu. Već pred dvije godine su bili Franjevci prinuždeni, da obučavanje svojih pitomaca u nižim razredima preuzmu sami, jer je država varaždinsku gimnaziju, koju su pohadali njihovi pitomci, pretvorila u realnu i prema tome isključila iz nje grčki i latinski jezik. Nema sumnje, da im je domaća škola nužna, pogotovo danas, u vrijeme opće nestაšice svećenstva. Stoga toplo preporučujemo vele časnomu svećenstvu, kojemu su oni uvijek rado pomagali, da im priskoči u

pomoć u tom plemenitom poduzeću. — Taj novi franjevački odgojni zavod u Varaždinu bit će ujedno jubilarni spomenik k sedamstotom godišnjici Uteteljitelja franjev. Reda, sv. o. Franje. — Prinosi neka se šalju na:

Centralni odbor za gradnju franjevačke gimnazije. Zagreb, Kaptol 9.

SREDIŠNICA KATOLIČKE AKCIJE.

Na 3. ožujka održala se važna skupština, na kojoj je Hrvatski Katolički Narodni Savez u Zagrebu proglašen središnjicom Katoličke Akcije za nadbiskupiju zagrebačku. Katolička Akcija je, po riječima preuzev. g. nadbiskupa dra Bauera, rad ujedinjenih katoličkih sila i savez udruženih svjetovnjaka katolika učinjen zato, da se učvršćuju proširuju, primjenjuju i brane katolička načela u životu pojedinaca, porodice i društva. Katolička Akcija odgaja savjesti, pobuduje i raspaljuje katoličku svijest svojih članova svake dobi i staleža, muških i ženskih, školovanih i neškolovanih. Kako su raznovrsni načini, kojima odvode protivnici katolike od vjere, tako treba da se Katolička Akcija na raznovrsne načine tomu razornom djelovanju odupre. Svi treba da u njoj sudjeluju, — K. H. N. Savez za nadb. zagrebačku ima srd i svoj vjesnik, koji pod imenom »Katolička Akcija« izlazi češće kao prilog Katoličkog Lista.

Po odredbi naših biskupa imaju se osnovati biskupijski Kat. Narodni Savezi kao središta Katoličke Akcije za svaku pojedinu biskupiju. Ti Savezi treba da dobiju opet središnjicu koja će ih sve udruživati. Oko toga radi najveći H. K. N. Savez za nadbisk. zagrebačku.

Katolici u starom svijetu upoznavaju s Katoličkom Akcijom šire narodne slojeve tako, da odrede u svakom većem mjestu po jedan dan za taj posao. Želja je, da se i kod nas pode takvim putem.

SLIKE † BISKUPA MAHNIĆA.

Dà se prah slavnoga biskupa Mahnića prenese u crkvu sv. Ksavera u Zagrebu, izdane su na vanredno uspjele slike biskupove. Cijena je pojedinoj slici (28×35 cm) D 25.— s poštom D 30.— Narudžbe prima: Zadružna Sveza, Zagreb, Trg L 19.

KNJIGE.

»Iskrice ljubavi«. Komu nisu poznata ova krasna razmišljanja o Presvetom Sakramentu? Slave to djelo: Sv. Otac Benedikt XV; kardinal van Rossum, zatim kardinali nadbiskupi turinski i kôlnski, metropolita vrhbosanski i nebrojeni drugi crkveni dostojanstvenici, pa svećenici, redovnici i svjetovnjaci, koji su se snjim upoznali. A evo, što piše o njemu svete uspomene † biskup Lang: »Doista su »Iskrice ljubavi« krasna knjiga za duhovni život kršćanski, iza knjižice »Naslijeduj Krista« jedna od najljepših i najkorisnijih. Uvjeren sam, da će svaki, ko ju čita i razmatra, osobito ako ju razmatra pred Presvetim Otajstvom, postajati sve bolji i bolji. On će sve bolje upoznavati visinu i dubljinu, širinu i duljinu ljubavi Isusove naprama nama, pa će se u njegovo srce, ma bilo kruto i hladno, učeti plamom svete ljubavi i napuniti se velikoga pouzdanja u dobrotu Srca Isusova. Tko ne vjeruje, neka pokuša: Kušajte i vidite, kako je mio Gospodine. Ps. 33. Tu knjigu krasnih razmatranja i molitve toplo preporučujemo u hrvatskom lijepom izdanju.

Almanak Gospe Lurdske. »Odbor za lurska hodočašća« izdao je taj ne veliki ali lijepo uredeni i opremljeni almanak. Tu je kratka povijest lurskih ukazanja, život bl. Bernardice, lanjsko hrvatsko, pa slovensko, češko i slovačko hodočašće u Lurd, iznesena su mnoga ozdravljenja u Lurd. Uz drugo zanimljivo štivo ima knjiga i 12 slika osim lijepo naslovne slike u bojama. U njemu je i kalendar 1927. Preporučujemo.

»Mala Tajna«. Značajno je za knjižnicu Novi Život, da u malenu opsegu i za nisku cijenu daje katolicima veoma savremena i potrebna djela. »Mala Tajna« se u Njemačkoj raspačala u mnogo stotina tisuća primjeraka, a prevedena je u više jezika. Ta knjiga pokazuje tajnu unutarnjega života: kako će duša na jednostavan i kratak način hrbiti prema svetosti i nači u Božu mir. Pisano lako i shvatljivo otkriva ovo djele svakomu tajnu ljudskoga života; tajnu kako će ljubiti Krista i apostolski djelovati u zajednici s Kristom, koji kraljuje u kršćanskoj duši. — Širite ovu krasnu knjižicu.

DAROVI do 15. ožujka.

Za sv. Mise: Bos. Krupa RR 20 Bošnjaci AV 30.. MV 80 BL 30 Crkovec SŠ 50 Čapljina VB 30 Des Moines ML Dol. 1 Drenovci MJ 20 Dugoselo JS 12 Gor. Pirošca IP 40 Kamenica RH 20 Kosa KT 20 Mitrovica AJ 12 Ohrid DL 20 Pečinci MŠ 20 Praputnjak DG 20 Prelog MJ 10 Ruma JM 20 Satnica FM 20, MV 20 Sibinj PC 15 Sikirevcı MJ 85, MŽ 10 Sunger AB 20, IP 20 Valpovo PP 50 Virje Konak GK 40 Zagreb NN 20.

Za Svetiště: Babina greda RP 20 Bakar TM 10, TM 10 Barilović AJ 50 Bjelovar JK 10 Borkovac AH 10 Bošnjaci AC 10, MD 8 Carevdar MK 50 Cernik MČ 15, Crkovec SŠ 50 Doboj MA 13 Draganići TI 25 Gjurgjevac MS 10 Golobrdo SN 20 Gospić NN 2, SD 20, NN 40, NM 100 Gor Pirošca IP 60 Gor, Vrba FM 10 Hvar FC 25 Koprivnica IS 50 Kostr. sv. Lucija LD 20 Lepoglava FA 20 Marno selo ZK 25 Nova Gradiška ML 50 Nuštar AC 10 Opovo MR 10 Orahovica MH 18 Otočac JU 25 Petaki Draganići FJ 11 Podvinje AZ 10 Satnica FM 2, JA 4 Sibinj PC 10 Sikirevcı MM 10 Sv. Jana JS 20 Šibenik UC 5 Širokopolje IJ 10 Štrigova MR 26 Tompojevci AP 20 Travnik RT 13 Vrbovac BZ 10 Zagreb RB 20, obitelj P 50, LK 250 Zenun GM 30, IG 8.

Darovi presv. Srcu Isusovu: Andrijevci MH 10 Babina Greda RB 20 Crikvenica JB 20 Cazma IG 30 Gjeletović SM 20 Gradište IC 10 Gor. Bebrina MT 20 Gor Vrba SB 40 Kosa KT 5 Kostr. sv. Barbara IT 10 Križevci obitelj M 20 Lekenik SK 100 Lič AM 30 Lubenica IK 160 Milwaukee MP Dol. 1 Nikinci NR 15 Novska RS 25 Omiš SA 88 Ostrelj OJ 50 Podr. Slatina KG 10 Samobor AW 50 Seoce AM 10 Subotica KK 20 Sutivan MJ 20 Valpovo PP 150 Varaždin AT 100 Vinkovci AN 110, JČ 25 Visoka greda JB 30, KR 30, MH 8, Ii AK 10 Višnjići LF 10.

Za raširenje Glasnika: Apatija TF 20 Bački Monostar MG 10 Bakarac AT 10 Belec AK 20 Beničanci KV 15 Bjelovar IL 10, MB 5, AG 3 Blagorodovac SB 30 Bribir MP 120 Brod n. S. MP 10, EP 3 Cerić JD 30 Cerje Tužno JC 25 Cerna KD 50 Cernik PC 20 Crikvenica KB 9, Al 9 Crnilazi ML 10 Čavle BM 22 Des Moines ML dol. % Durići TD 10 Doljani LV 18, JV 10 Draganići TI 10 Drenovac Slat. TT 20 Dubrovnik MK 10 Dugoselo JS 12 Erdevik LM 10, OS 8 Glina RD 8 Gor. Plavnica MM 5 Hrtkovci MP 8 Imotski NN 10 Jasenovac MM 6, NL 3 Jelsa PP 25 Karaula Č i B 12 Karlovac IJ 8 Kloštar Ivanić JB 12 Komiža MM 20 Komletinci MM 100 Koprivnica IS 50 Kostr. sv. Lucija ID 10 Krapina MP 20 Križevci AB 10 Kukujeveci KV 10 Ladimirovci BS 10 Lepoglava JA 8 Lokve RS 15 Lubenica DK 37.50 Macinec JD 10 Maribor SŠ 8 Marinoselo MV 8 Medvedova Draga JB 200

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — Antun Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Lipanj 1927.

Broj 6.

Sjaj Presvetoga Srca Isusova u evanđelju.

Nakana Apostolstva molitve u lipnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Pisac krasnih priča za malene — Andersen — smislio je i ovu: Oboljela kraljica i bi rečeno, da joj nema lijeka, dok se ne nađe najljepša ruža. I podanici, koji su vrlo ljubili svoju kraljicu, stadoše slati odasvud ruže iz svojih cvijetnjaka, ali medu njima nije bilo one prave ruže. Tad netko reče, da je najljepšu ružu gledao u očima srećnih mlađenaca, što su se vjenčavali. Bila je umiljata ta ruža, ali nipošto najljepša. Došao i svećenik pa je pripovijedao, da je najljepše ruže video na lišćima nedužne dječice, koja su prvi put primala svetu prijest. O da, to su bile vrlo lijepo ruže, ali ne još ko ona najljepša. Tada doleti u kraljičinu sobu njezin mali sinčić sa suzama na licu i s biblijom u rukama i stade majci čitati muku Isusovu. I dok je on čitao, kraljičine se oči zasjaše, lica joj se zarumeniše i ona se diže zdrava, jer to, što je dijete čitalo, to je bila najljepša ruža.

O da, to je bila ruža najkrasnije ljubavi, ruža što cvjeta iz presvetoga Srca Isusova! Ta ljubav sija i grijeva iz Evandelja ko tajinstveno sunce, miriše odonud i privlači k sebi neodoljivom silom sva srca, koja su uistinu plemenita, uistinu ljudska. Ljubav najveća, ljubav ranjena. Ona i jest ono glavno, što mi častimo, kada štujemo Presveto Srce. O kad bi kršćani uzimali češće u ruke knjigu sv. Evandelja, da se griju na božanskoj vatri, što ondje tako divno gori; kad bi marno zalazili u taj vinograd, da oslade gorčine života svetim grožđem, što ondje dozorjeva! Taknimo se barem koje zrake, što sijeva odonud.

Ljubav najveća.

Isus je učio: »Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom misli i svom snagom svojom. Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.«

Nikad ni jedno srce nije tako ljubilo niti moglo ljubiti Boža kao njegovo božansko Srce. On kao najbolje dijete sigurno naj-savršenije ljubi svoju svetu Majku, pa ipak joj zadaje tešku bol, kad ostaje tri dana u hramu. Zašto to čini Dječak Isus? Zato, jer to hoće Bog, a on više ljubi Boga nego svoju Majku. »Zar niste znali, da meni valja biti u onom, što je Oca mojega?« Apostolima, koji mu nude hrana, govori: »Moja je hrana, da vršim volju Onoga, koji me je poslao, Oca.« Otac i volja Očevo, to je za nj sve. Cijele se noći moli, smrtnu muku prima iz ruku Očevih. »Ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš... Budi volja tvoja.« Premda se na križu osjeća ko ostavljen od Oca, ipak samo Ocu predaje svoj duh, kad umire: »Oče u ruke tvoje predajem duh svoj.«

Privijmo se k Srcu svoga Gospodina i učimo, usisavajmo od njega ljubav k Bogu, jer je samo u toj ljubavi, i ni u čem drugome pod nebom ni na nebu, naša svetost i naša sreća.

Presveto Srce Isusovo ljubi ljudе. Ta ljubav gori iz svake upravo riječi sv. Evandela. Sve ljubi, svima dobro čini. »Prošao je čineći dobro«, kaže o njemu sv. Petar. Djela Ap. 10, 38. Ljubi uboge i bogate, k jaslicama svojim zove pastire i kraljeve. Ipak napose miluje siromahe, njih zove »blaženima«. Ljubi osobito nedužne, milu dječicu i Ivana apostola, ali ne ostavlja ni grješnika. Pače, on je došao da »pozove ne pravednike nego grješnike«. Tu ljubav njegovu osobito svjedoče carinici Zakej i Levi, Samaritanka, dobri razbojnik i raskajani Petar. Još naročito miluje njegovo Presveto Srce sve patnike. On vidi bijedni zapušteni narod i žali ga. »Žao mi je naroda...«. Kudgod prolazi:... »slijepci gledaju, hromi hodaju, gluhi čuju, gubavci se čiste...« Ozdravlja bolesne, oživljuje mrtve i druga silna čudesna čini, da pomogne one, koji trpe, i da sve privuče k sebi i sve usreći. Zato i ističe svoje Srce veleći: »Učite od mene, jer sam blaga i ponizna Srca i naći ćete mir dušama svojim.« Sav njegov divni život najljepše izriče onim kratkim rijećima sv. Pavao: »Pokaza se blagost i čovječnost Spasitelja našega Boga.« Titu 3, 4.

O ljubimo to divno Srce, tako božansko i tako ljudsko u isti mah! Učimo od njega blagost i čovječnost, dobrotu i istinitu ljubav k bližnjemu. Izažmimo iz svoga srca svaku srdžbu, svalu, mržnju i napunimo ga svetim žarom Srca Isusova, da i s naših usta i s naših ruku prokaplje balzam na rane našega bližnjega, da ljubimo i srcem i rijećima i djelima, gdjegod treba pomoći bratu čovjeku.

Ljubav ranjena.

Gospodin ljubi i radi ljubavi strašno pati. Pati u štalici betlehemskej, u kućici nazaretskoj. Živi u poslušnosti, u siromaštvu, u teškom radu. Židovi ga nazivaju pijanicom i izjelicom, jer ne posti strogo; govore, da s pomoću sotoninom čini čudesna, toliko puta uzi-

maju kamenje, da ga ubiju. Kako je lako ljubiti onoga, tko je dobar, tko našu ljubav shvaća i uzvraća je! Kako je nasuprot teško ljubiti čovjeka pakosna, koji našoj ljubvi uzvraća porugom, mržnjom, udarcima. Doista ova je ljubav strahovito mučna, ali božanski lijepa. I nikad nam se Srce našega Spasitelja ne ukazuje tako lijepo, kao baš za vrijeme muke njegove.

I naše današnje čašćenje Presvetog Srca niće upravo u Getsemaniju, tamo gdje poče gorka muka njegova, a rascvjeta se u »Svetoj Uri«, u »Pomirovnoj Pricesti« i tolikim drugim pobožnostima kotačinstveni rumeni cvijet. Tu poče ovo Srce da dršće i da se zgraža, tu posta na smrt žalosna duša njegova. Tu je ono tražilo ne će li se naći tko, »da se s njim žalosti, ali nije bilo nikoga, da ga utješi, ali se takav nije nalazio...«. Tu su učenici spavalici, a malo se potom razbježali...

Nikada divnijih riječi nije čula zemlja iz ljudskih usta od onih, što ih izrekoše presveta usta našega Gospodina u času, kad razapet i opkoljen ruljom bijesnih neprijatelja, koji su mu se rugali, uzdahnu moleći se za njih: »Oče oprosti im, jer ne znaju, što rade!« Tako je ljubiti moglo samo ono Srce, što je božanski veliko, što je potpuno sebe zaboravilo. Ono Srce, koje se na umoru stara samo za druge; koje u Ivanu daje Majku svoju, da bude majkom svima, pa i najgorim neprijateljima njegovim, samo da ih spasi; koje hoće da i za svoje krvnike istoči i posljednju kaplju krvi svoje pa dopusti, da ga probije kopije Longinovo...

O Ljubavi nesebičnija od sunca, te slabašne slike tvoje, što ogrijeva zle i dobre! O Ljubavi bolja od puna oblaka, što daždiš božanskom milošću iz Mise i Sakramenata na pravedne i nepravedne! O Srce najboljega oca i majke slijeno u jedno, Srce najljubeznijega brata, najnežnijega prijatelja! O Ljubavi, koje »ne moguše ugasiti vode mnoge«, vode pogrda, potvora, bičeva, trnja, udaraca, pljuvanke, strašnoga križa i raspinjanja i sviju neiskazanih, nedokučljivih muka! Ljubavi koja to živje grliš svoje krvnike, što te oni udaraju na veće muke! Ojači i nas, Ljubavi blaža od mlijeka, čvršća od gvežđa, da ljubimo nesamo dobre, već i opake, nesamo one, koji nas ljube, već i one, koji nas mrze i progone, koji nas potvaraju, biju i ubijaju! Nauči nas ljubiti i one, koji nam čupaju srce psujući Tebe i Srce Tvoje, i Krv Tvoju i Majku Tvoju i svece Tvoje i sve svetinje Tvoje! O Srce Boga našega, ružo ljubavi najveće, ljubavi ranjene, prospri kroz ranu svoju čarobne mirise svoje, opoji njima i privuci k sebi sav jadni ljudski rod, koji je samo zato nesretan, jer ne pozna Tebe i ne ljubi Tebe!

Milan Pavelić D. L.

SV. TEREZIJA OD MALOGA ISUSA, knjiga male svetice izvanredne fino vezana u bijelo platno sa ukusnim zlatnim natpisom. Vrlo zgodna školska nagrada ili kao dar kumčetu kod sv. potvrde. Stoji samo D. 80. Narudžbe primas Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb I. Pp. 147.

TIJELOVO NA SELU.

Hosana nad žitom! Tjelovska je slava,
Procesija ide ispod neba plava.
Sunce je visoko navrh neba zlata,
Posvuda se bijele platna s kućnih vrata.
Ljetošnja se žita tako lijepo viju,
Da ti na čas ljude od pogleda kriju.
Sveci, što ih vezla ruka na barjaku,
Kanda eto sami stupaju po zraku.
Nebo nose četir od oka orača,
Gegajući se jedan uz drugog koraca.
Monstranca, što grudi svećeniku štiti,
Kao drugo sunce prema suncu hiti.
Iz skrleta djeca i bjeline vire,
Kadilima mašu, miris zrakom šire.
Druga još sa posve sitnim ručicama
Ivančice siplju s rumen-ružicama.
Istim onim glasom, jak i hrapav što je,
Kraj volova štono jučer pjevalo je,
Pjevali orači i prem ne shvaćaju,
Divnu, nježnu hvalu Sakramentu daju.

Luj Mercier.

SIGURNO ZAKLONIŠTE.

Stajao sam neko kišno popodne kraj otvorena prozora i promatrao krasno cvijeće, što je na sve strane sipalo slatki miris. Od jednog doleti lijepa šarena ptičica, stade na grančiću bujna ružina grma i zaklonjena u sitnom lišću slatko zapjeva. Slušao sam je s velikim uživanjem, kad najednom opazih crnog, ugojenoga mačka, kako se tiko šulja, da ulovi pjevicu. Lukavo se približavao opaki gost i žarkim okom promatrao siromašnu ptičicu, no sva mu je muka bila uzalud. Ruža je bila visoka, a njezine mu bodljike priječile da dođe do slatkoga plijena. Očito žalostan udalji se mačak.

Kolika sličnost između ove ptičice i naše duše! I na našu dušu vreba crni mačak, duh pakleni, da je proždere ognjem vječnim; i ona je u životu okružena premnogim pogibeljima i zasjedama. A ona? Traži li zaklona na »ružinu grmu« poput ove ptičice? Da li i ona, opojena ružinim mirisom — ljubavlju božanskoga Spasitelja — veselo pjeva i slavi Boga, što joj daje tako sigurno zaklonište u Srcu svome? Ili možda bježi od te obrane, pomoći i života u ždrijelo grijeha, u pakao, u vječnu propast? — Srce Isusovo trnjem ovjenčano ružin je grm. Hitimo k Njemu, on će nas zaštiti!

Tomislav D. Posavac.

HRAM DUHA SVETOGA.

Svetim krštenjem postajemo djeca Crkve katoličke, udovi tijela, kojemu je Krist glava. Isus je rekao: »Ja sam čokot, a vi loze«. Iv. 15, 5. Kao što su grane i deblo jedno drvo, tako smo i mi s Isusom jedno. Tko ljubi Isusa, on je u jedinstvu i s nebeskim Ocem. Isus je rekao: »Ko ljubi mene, riječ će moju držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo doći, i u njega ćemo se nastaniti«. Iv. 14, 23.

Nego Sv. Pismo osobito ističe naše jedinstvo s Duhom Svetim. Na mnogim mjestima čitamo, da smo hram Duha Svetoga, da Duh sv. stanuje u našoj duši kao svojoj kući. Sv. Pavao nastoji da svrati što veću pozornost prvih kršćana na ovu utješnu istinu naše svete vjere. U svojim pismima često ponavlja sv. Apostol: Dragi kršćani, sjetite se velike milosti, koju vam je iskazala Božja dobrota; sjetite se, da ste hram Duha Svetoga, da je Duh Sveti u vašim dušama; ne zaboravite nikad te istine!

Sv. Pavao odvraća Korinćane od nečistih grijeha. Da mu rijeđi budu što jače i uspiješnije, veli on: »Ili ne znate, da je tijelo vaše hram Duha Svetog, koji je u vama?« I. Kor. 6, 19. U istom pismu sjeća ih iznova na to, ali im se također prijeti srdžbom Božjom, ako budu oskvrnuli hram njegov: »Ne znate li, da ste hram Božji i Duh Božji da stanuje u vama? Ako tko ošteti hram Božji, upropastit će njega Bog. Jer je hram Božji svet, a to ste vi« I. Kor. 3, 16.-17.

Drugdje opominje sveti Apostol te iste kršćane, da bježe od poganskih vjerskih običaja, da ne zalaze u hramove poganske, da ne žrtvuju kao i pogani krvim bogovima. Ta oni su kršćani, oni su hram Duha Svetoga, i kao takvi ne smiju činiti onoga, što čine pogani.

»Ne vucite jaram s nevjerima. Jer što je zajedničko pravdi s bezakonjem, ili kakvu zajednicu ima svijetlo s tamom? Kako li se slaže Krist s Belijalom? Ili kakav dio ima vjernik s nevjernikom? Kakva li je veža hrama Božjega s idolima? Jer smo mi hram Boga živoga«. II. Kor. 6, 14-16.

Završujući prvu poslanicu Solunjanima veli: »Duha ne gasite« Sol. 5, 19. Apostol je htio da rečne: Vi ste hram Duha Svetoga, On je svijetlo vaše duše. Zato vas molim, da ne grijesite, jer se grijehom gasi ovo nebesko svijetlo. Kako bi žalosno bilo, kad u svojim kućama ne biste imali svijetla, kad biste živjeli u neprestanoj tami. Još je žalosnije, ako se u tami nalazi vaša duša, ako u njoj nema sunca nebeskoga, Duha Svetoga. Želite li, da vam duša bude rasvjetljena tim nebeskim svijetlom, onda vas molim i zaklinjem: Ne gasite Duha!

Pripovijeda se, da je poljski kralj Boleslav IV. uvijek nosio na prsima sliku svoga oca, pa kad bi se god imao odlučiti na kakav posao, pogledao bi na očevu sliku i rekao: »Oče, ne ču ni za što da učinim, što bi bilo protiv časti tvoga imena!« Sjetimo se i mi, da nosimo u duši ne samo sliku Duha Svetoga, već njega sama: Duh Sveti se sam nalazi u nama. Ne činimo dakle ništa, što bi moglo biti protiv časti nebeskoga Gosta...

F. Mašić.

OBRAĆENJE PO SV. EUHARISTIJI.

Najveća se pretvorba nalazi u sv. misi, kad se kruh i vino pretvara u presvetu krv i tijelo Isusa Krista. No taj isti svemogući euharistijski Isus može pretvoriti i siromašna grijesna čovjeka u pravednika. To i jest cilj Euharistije. Tko blaguje mene, živjet će po meni. Kao što se divlji čokot ozivljuje i oplemenjuje plemenitom lozom te nosi iste plodove kao i loza, tako se i slab grijesan čovjek, sjedinjući se s Kristom, nebeskim trsom, oplemenjuje i biva mu sličan. Čudesni je primjer promjene po sv. Euharistiji Herman Kohen. Po njegovim vijestima Alfonsu Ratisbonu želim ukratko pripovijediti obraćenje toga židovskoga umjetnika i raskošnika.

Kohen prije obraćenja.

Herman Kohen, sin bogatoga bankira Židova, rodio se u Hamburgu 1821. Bio je veoma nadaren, i premda slaba zdravlja, vrlo je napredovao, osobito u glazbi, za koju je imao osobite sposobnosti. Kad mu je bilo dvanaest godina, priredi javni koncerat. U trinaestoj godini ode s majkom u Pariz, jer mu otac po nesreći izgubio imetak. Na preporuku uze ga k sebi glasoviti glazbenik Liszt. Pod njegovim se okom tako usavrši u glazbi, da je doskora postao mezinac višega pariškog društva. Po Lisztu se upozna s mnogim osobama, pa i sa književnicom George Sand. Čitajući njezine romane sasvim se pokvari.

Poukom u glazbi i koncertima zasluzio je Herman mnogo novaca i podao se raskoši. Ali kako mu je bilo pri duši, vidimo iz pisma, što ga je pisao Židovobraćeniku Alfonsu Ratisbonnu, koji je tada bio novak Družbe Isusove u Lavalu. U pismu kaže ovo:

Srdim se radi svojih nesreća, jer sam mnogo pretrpio putujući po Engleskoj, Švicarskoj, Italiji i Njemačkoj. Zanosio sam se uvijek za filozofiju i tražio hrane u lažnim naukama. Svećenici su mi bili mrski, a redovnici su mi se činili pravim nakazama, koje bi trebalo ukloniti kao ljudoždere. Prošavši čitavu Njemačku i spraskavši novac, koji sam zasluzio, krenuo sam natrag u Pariz i doskora sam tu opet dobio sjajno mjesto. Svi mi je polazio za rukom. Svojom sam umjetnošću osvojio publiku. Uživao sam sve, što svijet zove srećom, i živio sam tako od dana u dan. No sve te krasote i takvo življenje ostavljalo mi je dušu praznom. Čutio sam neprestani nemir.

Obraćenje,

Jednog petka u svibnju 1847. zamoli me moskovski knez Ney, da preuzmem vodstvo pjevačkog zbora u crkvi Saint-Valére. U času, kad se davao blagoslov, osjećao sam prvi put veoma živo i neopisivo uzbudjenje u duši. Drugi sam petak osjećao to isto ali jače. Bilo mi je, kao da se na me oborio silan teret, koji me sili da se klanjam, da se protiv volje srušim na zemlju.

Od tada je Herman isao svake nedjelje k misi u crkvu Saint-Valére. U knjižnici prijatelja Adalberta Beaumonta našao je neki stari molitvenik, koji ga je zanimalo i donio mu novih misli. Nemir, koji mu je obuzeo dušu, prisili ga, da svlada mržnju i govori sa svećenikom. Osokoli se i pode k Abbée Legrand-u odličnu pariškom svećeniku. Njemu iskaza, što mu se dogodilo, a ovaj mu dade neku knjigu, koja je razlagala kršćanski nauk. Na 8. kolovoza kod sv. mise osjeti živo djelovanje Božje u svom srcu. O tome piše Ratisbonnu: Dodoh k sv. misi i svratih pažnju na obrede. Molitve i pjesme, koje su se pjevale, veoma me uzbudiše; neki sveti strah napuni mi dušu. Jednom riječju, milost me je Božja takla. Za podizanja sv. hostije osjetio sam da mi suze teku niz obaze.

Sjećam se da sam u djetinjstvu plakao, ali takve mi suze nijesu bile poznate. Plaćući gledao sam sva nedjela, koja sam počinio

sve tamo od rane mladosti. Osjećao sam, da mi valja dati Bogu zadovoljštinu, pokajati se i učiniti opću isповijed.

Doskora je javi u mojoj duši pokret, kakva još nikad nijesam imao. Čutio sam, da će mi Božanski Spasitelj oprostiti, čutio sam, da ga smijem nada sve ljubiti i da mi se u buduće treba sasvim njemu dati. Kad sam izišao iz crkve, bio sam već kršćanin, samo što još nijesam primio sv. krst.

28. kolovoza te iste godine krsti se Herman, u kapelici Naše Gospe od Siona u Parizu. Na krštenju dobi ime Augustin Marija. Bio je od veselja kao izvan sebe. 8. studenoga primi prvu sv. pričest. Svoje osjećaje kod te velike zgrade opisa u predgovoru svojim pjesmama, što ih je složio u čast Presv. Oltarskom Sakramantu. Tu kaže:

»Napokon sam ipak bio pripušten k nebeskoj gozbi; tu sam crpao jakost, kakve nijesam nikada prije osjetio. Ovo božansko Tijelo učinilo me je sasvim novim čovjekom. Sveta me je Tajna čuvala od napasti varavog svijeta; žarka me je žeda vazda vukla izvora žive vode. Kohen osnova u Parizu društvo svjetovnjaka, koji će se moliti noću pred Presv. Olt. Sakramentom. »Skupljao sam vjernike«, veli on, »koji su gorjeli jednakom ljubavi prema Presv. Olt. Sakramentu, i mi smo proveli mnogo noći u crkvi, a vodio nas je jedan svećenik.«

Kohen očuvavlja druge u Kristu.

Kao što je Kohen prije nastojao širiti svoje nazore, tako je i sada žlio poput apostola sve obnoviti u Kristu. Stupi 1819. u red Karmeličana i dobi ime brat Augustin od Presv. Sakramenta. Odmah poče s najvećom revnošću i s velikim uspjesima apostolski posao. Propovijedajući prode sve francuske pokrajine. Sve ga slušalo, crkve su posvuda bile dupkom pune. Mnogi se griešnici obraćali, mnogi protestanti i židovi prešli na katoličku vjeru. Najposlijе prijedoše dvije njegove sestre i brat mu veoma bogati tvorničar.

God. 1859. postade otac Augustin Priorom u karmelitskom samostanu u Lionu, što ga je sam dao sagraditi. Na ponuku kardinala Wisemana osnova 1862. karmel samostan u Londonu. U korizmi 1863. obrati propovijedima, u njemačkom jeziku, u Brightonu veliko mnoštvo njemačkih protestanata. Otišavši iz Londona držao je misije u Nizozemskoj, Škotskoj, Francuskoj, Belgiji i u Pruskoj. U adventu 1865. i korizmi 1868. propovijedao je u Berlinu na njemačkom i francuskom jeziku sa vrlo dobrim uspjesima. U ratu između Francuske i Njemačke (1870), preuze dušobrižništvo nad 5300 francuskih zarobljenika, među kojima su vladale crne kozice. Od te bolesti i sam oboli te umrije kao žrtva svoga svetog zvanja 20. siječnja 1871. u 49.-toj godini života. Nema veće ljubavi od one, koja se daje za svoju braću.

O. Augustin eto pokazuje, kako sv. Euharistija može slaba i griešna čovjeka tako obratiti, da postane pravi kršćanin, redovnik, svećenik i apostol.

† A. Puntigam D. I.

POSTUJ ŽENSKU.

Poganski su narodi poprijeko malo držali do ženskih. Kršćanstvo je to potpuno promijenilo i izjednačilo žensku sa muškarcem. Gledajući na blaženu Gospu iskazivali su vazda plemeniti katolici muškarci veliko poštovanje svim ženskinjama, zaštićivali ih i branili njihovu čast. Blaženi Henrik Suzo, kad je putovao, uklonio bi se s puta i najjednostavnijoj ženici i pustio da ona prije prođe. Kad ga je koja zapitala: »Zašto vi, koji ste svećenik Božji, iskazujete toliku čast meni siromašici?« odgovorio bi: »Ja poštujem svaku žensku, jer častim u njoj presvetu Majku našega Spasitelja.«

Naše se doba vraća k poganstvu i počinje prezirati ženske. Evo što govori o tom jedan proglaš glavne uprave Marijinih kongregacija u Sjedinjenim Državama američkim:

»Poštivanje i viteško vladanje prema ženskim sve više pada. Zašto? Možda zato, što se žena na mnogim područjima natječe s muškarcem, pa ga tu i tamu ostavlja za sobom, ili ga posvema istiskuje. Možda zato, što pozorišta uzimaju ženu kao meku, da mame muškarca na sumnjuve užitke. Možda zato, što su mnoge ženske tako lakoumne i spremne na sve moguće, preslobodno se odijevaju i vladaju i svašta dopuštaju, da se za nje plaća na putu, u pozorištu, kinu, gostonicu itd.

Bilo što mu drago, žalosna istina je tu: u naše se doba gubi sve više štovanje prema ženskim.

Muškarci sve manje poštju ženu.

Malenkost je, što muškarac u stisci ne pušta žene naprijed, što ne ustaje na željeznici, da joj ponudi svoje mjesto, kad ona nema gdje sjesti. Ali velika je stvar, kad se u šaljivim listovima žena pogrdjuje; kad se pred njom pripovijedaju drske i sramotne stvari; kad se do nje tako malo drži, da je onako bestidno slikaju na omotima i stranama tolikih listova; kad ona mora plaćati svoje slobodne zavabe najvećim svojim bogatstvom, vlastitom čašcu; kad poštena žena i čista djevica bivaju izvrgnute ruglu, pa se pače nastoji probuditi sumnju o njihovoj čistoci. Pretnogi muževi i mladići uzimaju kao nešto, što se samo od sebe razumije, da se ženi mora sve svidjeti, vladali se oni prema njoj kako mu drago, a kad ona s pravednim ogorčenjem prigovori, vele joj, da nije za današnji svijet i da je preveć osjetljiva.

Ženske gube štovanje prema sebi samima.

Gorka borba za svagdanji život u trgovini, obrtu, tvornici, uredu odnosi štošta lijepo iz duše. Ali je strašno, kad ženske počnu surovo vladanje muškaraca uzimati sebi za pravilo, kad se počnu vladati i odijevati poput nepoštenih žena. Ako ženske plaćaju svojom krepošću sumnjuve užitke zato, da nekomu omile i da dodu do kakva poznanstva; ako se onz same cerekaju i smiju, kad gledaju kakvu nepoštenu igru na pozornici ili besramne prizore u kinu, samo da ih ne bi njihov pratilac dražio; ako mirno onđe sjede, dok nji-

hova po Bogu sestra pravi na pozornici dvoznačne šale ili pjeva gadne pjesme, tad valja reći, da su takve ženske izgubile svako štovanje prema sebi samima.

Žalosno je ali istinito: naše doba, koje izrabljuje ženski lik i slaboću, da uhvati kupca svojoj robi, čitatelja svojim listovima, da puni teatar, da udomaći grijeh na ulici gradskoj i seoskim putovima, to doba gubi poštovanje prema ženi, ako uopće takva poštovanja još i ima. A eto, poštovanje, kojim je Crkva kroz vijekove okruživala ženu, to je tvrđava, koja je branila žensku čast i čuvala ženu, da ne postane pljenom živine, koja se nalazi u muškarcu, i živine, koja se nalazi u njoj samoj.

Muževi i mladići, koji još vjerujete u prečistu Djesticu, slavnu Majku Božju, koji još imate ljubavi i poštovanja za vaše zemaljske majke i sestre, poštujte ženske! Poštujte svaku ženu, kao što poštujete svoju majku i sestruru. Vi ne biste trpjeli, da itko dirne u njihovu čast. Sto ne češ, da tko učini tvojoj majci i sestri, toga ne čini ni ti majci ni sestrí svoga brata. Poštuj žensku, svaku žensku, i onu, koja više sama sebe ne poštuje. Svojim poštovanjem možeš probuditi čeznuće za izgubljenom srećom i u kojem jadnom mrtvom srcu.

Žene i djevojke, poštujte muškarce, muža i mladića, kao svoje oce i braću, molite za njih, da budu vjerni i čisti, a nada sve: poštujte same sebe!

Ako žena nije poštovana, tad se prezire ženski i spol. Tad prezireš najslavniju od svih žena, presvetu Bogorodicu, prezireš svoju majku i ženu i sestre i druge žene i djevojke na zemljji. — Žena je slaba. Nju treba da jačaju plemeniti ljudi i čiste žene svojim vladanjem, da je vode i štite u životu.

Na križarsku vojnu za plemenitu stvar! Poštujte žensku!

P.

PRIKAZIVANJE MUKE ISUSOVE.

Nadaleko je poznato prikazivanje muke Isusove, što se davalo u Vrbovcu pred svjetskim ratom, pa se nedavno ponovilo u Koprivnici, kamo je došao za župnika negdašnji župnik vrbovački preč. g. Pavunić. Na tisuće je ljudi s najdubljim ganućem gledalo ta prikazivanja na veliku korist svojih duša. Čujemo, da će se ta prikazivanja davati i ljetos u Koprivnici.

Napominjemo uzgredice, da je u tri nedjelje — glušnu, cvjetnu i bijelu — hrvatsko katoličko društvo »Rodoljub« davalo izvatke iz Muke s izvanrednim uspjehom. A davao se i Križni put u Zagrebu s najboljim dojmom na nazočne, dok je Marijina kongregacija u Prelošići obišla oko dvadesetak župa i prikazivala posvuda Križni put na osobito zadovoljstvo naroda. Sve je ovo vrlo dobar znak za dušu našega naroda i poticaj vrlim promicateljima ovakovih prikazivanja, da nastave. Uredništvo će se na ovu važnu stvar obazreti kojom prilikom i više.

SV. OTAC PAPA PIJO XI. ZA SJEDINJENJE ISTOČNIH KRŠĆANA S CRKVOM.

Pijo XI. jest jedan od onih papa, koji se svim silama zauzimaju za ujedinjenje istočne crkve s katoličkom. Božji ga promisao brižno pripravlja na to djelo. On je prvi među svim papama, koji je izbliza upoznao i zavolio sve slavenske narode. Duboko obrazovan, on je velik učenjak i poznaje gotovo sve evropske jezike. Kako ljubi prirodu, rado se u njoj kreće. Osobito mu je dragilo bilo ići po visokim gorama. Tu je često gledao smrti u oči. Znade stoga podnositi sve udarce pa bili i vrlo teški. Alako i uoči, s koje strane prijeti pogibao, da joj što prije umakne ili da joj se junački odupre. Sve je to bilo uzrok, da ga je pokojni papa Benedikt već zarana slao kao svog naučio ponešto poljski, ruski i rusinski. Priprosta pobožnost Rusa i Rusina osvojila mu srce. Vidi on, da se u tim ljudima sakriva dragocjeno blago duboke vjernosti i pobožnosti pa stoga i ljubi tako Slavene. Njegova ljubav ne стоји samo u riječima i čuvstvima, već on i radi. Čim je postao papa, posveti veliku brigu »Zavodu za istočnjače«, Ravnateljem imenova O. Mihaela d'Herbignya. Ovoga je Isusovca zavolio sv. Otac, jer je i on puno učinio za našu braću. Imenovao ga je svojim savjetnikom i zaredio za biskupa. Kad je Rusija ljuto gladovala, sv. je Otac mnogo učinio za nju. Poslao je tamo preko 300 milijuna lira. Tu istu ljubav vidimo i u poslanici o tristogodišnjici ruskoga mučenika sv. Jozafata Kuncevića. U njoj razvija Pijo XI. program crkvenog sjedinjenja i pobuduje sve svoje, da što više parade za nj. Stoga iz tajnoga konzistorija i zahvaljuje svima, koji su kako mu drago radili za sjedinjenje. Dok rado spominje sve radnike za jedinstvo, opet mu je najmilije, kad može da pohvali i istakne rad samih Slavena za slavensku vjersku stvar. Ne izmiče njegovu oku ni najmanja stvarca, koja radi o Slavenima i sjedinjenju, on je vidi, ističe, i hvali.

zamjenika u vrlo zakucaste pri-like na pr. u Poljsku, gdje je postao apostol-ski nuncij, bio zareden za biskupa i ostao tam, dok nije pošao u Milan, gdje je dobio kardinal. čast. 6. veljače 1922, bude izabran za papu a 12. veljače te godine i krunjen kao glavar svega kršćanskoga svijeta.

U Poljskoj se približio slavenskoj duši, tu je naučio ponešto poljski, ruski i rusinski. Priprosta pobožnost Rusa i Rusina osvojila mu srce. Vidi on, da se u tim ljudima sakriva dragocjeno blago duboke vjernosti i pobožnosti pa stoga i ljubi tako Slavene. Njegova ljubav ne stoјi samo u riječima i čuvstvima, već on i radi. Čim je postao papa, posveti veliku brigu »Zavodu za istočnjače«, Ravnateljem imenova O. Mihaela d'Herbignya. Ovoga je Isusovca zavolio sv. Otac, jer je i on puno učinio za našu braću. Imenovao ga je svojim savjetnikom i zaredio za biskupa. Kad je Rusija ljuto gladovala, sv. je Otac mnogo učinio za nju. Poslao je tamo preko 300 milijuna lira. Tu istu ljubav vidimo i u poslanici o tristogodišnjici ruskoga mučenika sv. Jozafata Kuncevića. U njoj razvija Pijo XI. program crkvenog sjedinjenja i pobuduje sve svoje, da što više parade za nj. Stoga iz tajnoga konzistorija i zahvaljuje svima, koji su kako mu drago radili za sjedinjenje. Dok rado spominje sve radnike za jedinstvo, opet mu je najmilije, kad može da pohvali i istakne rad samih Slavena za slavensku vjersku stvar. Ne izmiče njegovu oku ni najmanja stvarca, koja radi o Slavenima i sjedinjenju, on je vidi, ističe, i hvali.

Ovo je djelovanje sv. Oca -osve vremena njegovu geslu: »Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu«, Mir je ondje, gdje je sve složno i jedinstveno. Veće sloge i jedinstva nema i ne može biti, no kad su svi jedno u onomu, koji je sam jedan, jedincati, koji je Stvoritelj, Gospodar i Vladar. Zato Gospodin i moli »da budu svi jedno«, pa »jedan pastir i jedno stado«. Sv. Otac hoće samo ono, što je htio sam Krist. Njegov je duh Kristov, a na nama je da pokažemo, imamo li Kristova Duha i duh našega sv. Oca, duh ljubavi spram slavenske braće. Imamo li sve ovo, sigurno ćemo raditi, u svojem području, kćerko i kako možemo za »jednu svetu, katoličku i apostolsku Crkvu«. Tako ćemo ujedno najbolje čestitati i našemu vrhovnomu poglavaru Piju XI., koji ove godine slavi petu godišnjicu papovanja i sedamdesetu rođenja, »Gospodin ga očuvao, i poživio, i blaženim ga načinu na zemlji, i ne predao ga samovolji neprijatelja njegovih«. Ps. 40. 3.

M.

HRVATSKO SVETIŠTE BOŽANSKOGA SRCA ISUSOVA U SVOJOJ DVADESET I PETOJ GODINI.

Uči Svih Svetih 1902. uđe šaćica redovnika Družbe Isusove u svoj novi dom u Zagrebu, a sjutradan se odsluži prva sv. Misa u Svetištu Presvetoga Srca. Početak je bio tako malen: oko Svetišta se našlo tek nekoliko kuća, ono je stajalo na kraju grada. No kako se Zagreb dizao i širio čudnom upravo brzinom, osobito baš na ovu stranu, to je crkva Presvetoga Srca bila domala okružena odasvud kućama, a danas se evo nalazi gotovo u središtu grada.

Srce je Gospodnje trajno poput magneta djelovalo na srca Zagrepčana i učinilo im tako dragim svoje Svetište. Pohadaju ga, kad je god otvoreno, od jutra do u noć zahvaljuju tu mnoge duše, iznose svoje teškoće i potrebe, druguju s Bogom srca svojega. Na prve petke osjećaju svećenici pravi trud dijeleći tolike svete pričesti, a hram odjekuje od zanosnih pjesama. Svetkovina Presvetoga Srca slavi se poput najvećih blagdana. U nedjelju iza nje dolazi u Zagreb silan svijet iz okoline, da se klanja Božanskomu Srcu u Njegovu Svetištu, da sudjeluje u silnoj procesiji, što se razvija Njemu u čast. Kroz godinu stižu pojedince i u manjim skupinama hodočasnici iz različnih hrvatskih krajeva, da potraže ono dragoo Srce, što je više od svih srdaca ljubilo narod i žalilo radi nevolja njegovih.

Tako se eto od neznatnih početaka razvilo Svetište toliko, da danas na nj gleda s ponosom i ljubavlju velik dio hrvatskoga katoličkog naroda. Pravo goruščno zrno u priči našega Gospodina. U ovom slučaju razvi se ono tako, da se s potpunim pravom može nazvati prvim Svetištem Srca Isusova u Hrvatskoj.

Taj nam razvitak biva još jasniji, ako časom svrнемo pogled na onaj

R a d.

Što se vrši u svetištu i širi se hrvatskim domom iz njega. Poglavitim su plodom toga rada svete pričesti. Zanimljivo je poređiti broj pričesti što su se tu dijelile kroz ovo 25 godina. G. 1903. ima tek 5891 pričest, godinu potom njihov broj skače već na 10.780, 1906. na 18.000. Idućih godina radi dopuštenja svagdanje pričesti — raste on godimice za 10 i više tisuća, pa 1916. dosegne visinu od 133.900. Potom pada, naročito radi zlih prilika poratnih, no 1923. diže se do 165.000 i već ne ide na niže.

U Svetištu se okuplja sada 18 Marijinih kongregacija, čuvari Svetišta propovijedaju, ispovijedaju, drže duhovne vježbe, različna predavanja itd. u Zagrebu i po različnim hrvatskim krajevima. Osim toga je nastalo ovdje kao neko središte za našu duhovnu književnost. Tu je na prvom mjestu »Glasnik Presvetoga Srca Isusova«, kojemu se uređništvo nalazi u Zagrebu od 1905. On je također od malih početaka došao do toga, da se dasnas štampa u 58.000 komada. Uza nj izlazi već osmu godinu »Život«, list za obrazovanje katolike, zatim »Vjesnik Marijinih kongregacija«, »Katoličke Misije«, »Kalendar Srca Isusova«, i »Misijski Kalendar«. Tu se napokon štanpaše i štampaju brojne knjige i knjižice duhovnog sadržaja.

Što rade čuvari ovoga Svetišta, oci Družbe Isusove, u svetim misijama, to dobro znaju osobito oni, u čijem su kraju djelovali. O tom je katkad govorio i još će govoriti naš Glasnik, a i u ovom evo broju crta jedan o. misijonar krupnim potezima to djelovanje u nekim župama.

Slavlje na 26. lipnja.

Nedjelja iza blagdana Presv. Srca bit će ove godine još osobitijim načinom dan velikoga slavlja. Ako na taj dan već godinama juri staro i mlado iz Zagreba i okoline njegove, da veliča Presveto Srce i da sudjeluje u golemoj procesiji, što se razvija Zagrebom na radost nebu i katoličkim hrvatskim srcima, to će ove godine, ako Bog da, doći mnogi, koji još dosad nisu dolazili, pohrbit će i iz daljega u svoje narodno Svetište. Bit će ta slava ove godine napose kao zahvala Božanskomu Srcu na darovima što ih je milosrdno sipalo iz svoga Svetišta po hrvatskomu narodu; bit će radosni klik hrvatske duše

enomu velikom Srcu, što je u svim nevoljama očuvalo naš narod na životu; bit će i naknada za uvrede, što mu ih zadadosmo i molitveni vapaj za naše vjerske i narodne potrebe; vapaj, da nam Ono pošalje ljepeša vremena. Tako će se s Božjom pomoći dostoјno proslaviti 25 godišnjica ovoga Svetišta.

RAVNOM SLAVONIJOM.

— Čuvari Svetišta Srca Isusova u misijama. —

U siječnju 1927. krenusmo o. Jagrić D. I. i potpisani na apostolski put u Slavoniju. U dva maha obiđosmo šest župa, o čemu evo malog izvještaja u našem Glasniku.

Udvorci, 23.—29. siječnja. U početak ove misije pao je i dan izbora i to je bilo od velike koristi. Biralište se našlo blizu, u školi, pa su ljudi došli da slušaju govor u crkvi. Crkva sv. Ivana Ev. bila je uviјek puna naroda. Sve se ispovijedalo, svetih pričesti je podijeljeno 1600., baš koliko je u župi duša. Osnovalo se »Djevojačko društvo Srca Isusova« i obavilo svečano primanje članica, od kojih se jedna prijavila za povjerenicu Glasnika.

Vlč. župnik F. Pavlak priopovijeda, kako je rekao propovijed prema jednoj slici, što je ima u svojoj sobi. Na toj se slici vidi muž, koji prti na leđa križ, a na tom križu sjedi njegova žena. Nataklala naocale, da vidi muževe pogreške, u džepu joj flašica rakije, a papucom se grozi psu, koji laje na nju. Neki ga je gospodin tražio tu sliku, da je pokaže svojoj ženi...

Imali smo svečani blagoslov misijskoga križa. U subotu se razvila krasna procesija, na kojoj su išle djevojke u bjelini. Na svršetku se misije okupio narod oko misjonara, ljubio im ruke i zahvaljivao moleći: »Ostanite još barem osam dana kod nas!« — Pratili su nas dobar dio puta s velikom ljubavlju.

Podrckavljje, 30. siječnja — 6. veljače. Ružan je put do ove župe. Unatoč tome kao i gadnju vremenu narod je dolazio u velikom broju. Svijet iz podaljih sela donosio je sa sobom hranu, da ne mora o podne kući, pa da i poslije podne bude u crkvi. Meni je pripalo da pohodim područnu kapelu Z d e n c e — i da se dotle strovalim dva puta u slavonsko blato. Stanovao sam kod učitelja, vrloga katolika g. T. Markovića. Narod je marljivo dolazio i veselio se misijama. Još se sjećaju starih misjonara Isusovaca, koji su propovijedali protiv pijanstva. I danas se čuje u kolu pjesma: »Meni kažu ježuviti — Da ne smijem vina pitи — Ali ču ga oprobati — Makar išla robovati«.

I tu se kao i u Podrckavljiju blagoslovio misijski križ. Zaključak se misije držao u matici pred crkvom, jer toliki narod ne bi mogao stati u crkvu. Sv. je pričesti bilo 1100.

Podvinje, od 13.—19. veljače. U ovoj župi je dolazio narod u čitavim procesijama iz područnih sela. U nedjelju ga je bilo kao na Božić. Podvinje je ko neko »sijemenište obrazovanih ljudi«, kako

reče požrtvovni g. župnik. Iz njega potječu mnogi bilježnici, učitelji, činovnici. Gotovo iz svake kuće pohađa po koji dak srednje škole u Brodu na Savi.

Već na početku misija dolazile su neke ženske iz Broda na isповijed k misijonarima. Kad im se reklo, da će misije skoro biti i u Brodu, odgovoriše: »Doonda možemo i umrijeti.« I bile su vrlo zadovoljne, što su se ispovjedile. — Kroz dvije su se večeri držale propovijedi za radnike, što su zaposleni u Brodu; došao ih je lijepi broj. Osnovalo se: »Djevojačko društvo S. L., držalo se i svečano primanje članica, kojima je naročito preporučen »Glasnik S. L.« — Plod je ovih misija bio osobit, sv. pričesti 1250. Lijepo se razvila procesija kod blagoslova misijskoga križa, još je ljepša bila zaključna Oprisavci, 6.—12. ožujka. Ū ovom su se mjestu držale misije pred 20 godina. Pred četiri je godine tu ubila neka žena muža radi ljubomornosti, i opet je jedan muž ubio svoju ženu. Učitelju su iz

toga mjesta ubijeni roditelji i orobljena kuća. Ipak su misije protekle, hvala Bogu, vrlo dobro. Narod je od udaljene područne kapele »Kuti« dolazio u procesiji, pričesti je bilo do 1300. Sam je domaći svijet vršio službu misjonara i nagovarao nemarnjake, da idu na ispovijed. — U toj se župi goji pobožnost Presv. Srca i sv. krunice. Pothvatni g. župnik S. Kokanović dao je napraviti krasan kameni oltar u čast sv. Križu, po kojem se zove crkva. »Zlatna krunica« pjeva se u ovom mjestu običnim i svečanim napjevom; puk je pjeva obično, a djevojke pred oltarom svečano. Ona ima svagda onaj svoj osobiti čar, koji vuče narod u crkvu. — Božansko Srce je svojom milošću privuklo i u Oprisavcima mnoge duše bliže k sebi.

Trnjani, 13.—20. ožujka. Revni dekan — župnik g. I. Becker zaželio, da svi svećenici namijenimo jednu sv. misu na čast sv. maloj Tereziji, da ovaj Božji posao što bolje uspije. Na prvi se mah učinilo,

reče požrtvovni g. župnik. Iz njega potječu mnogi bilježnici, učitelji, činovnici. Gotovo iz svake kuće pohada po koji dak srednje škole u Brodu na Savi.

Već na početku misija dolazile su neke ženske iz Broda na isповijed k misionarima. Kad im se reklo, da će misije skoro biti i u Brodu, odgovoriše: »Doonda možemo i umrijeti. I bile su vrlo zadovoljne, što su se isповijedile. — Kroz dvije su se večeri držale propovijedi za radnike, što su zaposleni u Brodu; došao ih je lijepi broj. Osnovalo se: »Djevojačko društvo S. L.«, držalo se i svečano primanje članica, kojima je naročito preporučen »Glasnik S. L.« — Plod je ovih misija bio osobit, sv. pričesti 1250. Lijepo se razvila procesija kod blagoslova misijskoga križa, još je ljepša bila zaključna

Oprisavci, 6.—12. ožujka. U ovom su se mjestu držale misije pred 20 godina. Pred četiri je godine tu ubila neka žena muža radi ljubomornosti, i opet je jedan muž ubio svoju ženu. Učitelju su iz

toga mjeseta ubijeni roditelji i orobljena kuća. Ipak su misije protekle, hvala Bogu, vrlo dobro. Narod je od udaljene područne kapele »Kuti« dolazio u procesiji, pričesti je bilo do 1300. Sam je domaći svijet vršio službu misionara i nagovarao nemarnjake, da idu na isповijed. — U toj se župi goji pobožnost Presv. Srca i sv. krunice. Pothvatni g. župnik S. Kokanović dao je napraviti krasan kameni oltar u čast sv. Križu, po kojem se zove crkva. »Zlatna krunica« pjeva se u ovom mjestu običnim i svečanim napjevom; puk je pjeva obično, a djevojke pred oltarom svečano. Ona ima svagđa onaj svoj osobiti čar, koji vuče narod u crkvu. — Božansko Srce je svojom milošću privuklo i u Oprisavcima mnoge duše bliže k себи.

Trnjani, 13.—20. ožujka. Revni dekan — župnik g. I. Becker zaželio, da svi svećenici namijenimo jednu sv. misu na čast sv. maloj Tereziji, da ovaj Božji posao što bolje uspije. Na prvi se mah učinilo,

kao da svijet manje mari, no Svetica je pomogla. Po tri procesije uzele dolaziti svaki dan od područnih kapela u maticu uz pjevanje zlatne krunice, koja je i jednom dečku luteranu tako omiljela, da ju je sađi zase pjevao.

Na propovijedi i isповijed dolazili su i iz župe Garčina pa smo morali neke upozoriti, da se najprije imadu ispovjediti Trnjani. Neka je djevojčica čekala natašte do 5 sati popodne i molila sa suzama g. župnika, da se ispovjedi i pričesti; jer ujutro nije mogao doći na nju red. Crkva je bila bez prestanka puna svijeta, sv. pričesti 2970. Kako je misijski križ od negdašnjih misija, koje su se držale u svibnju 1861., bio klimav, to je svećano blagoslovljeno novi. K zaključnoj procesiji došao je narod iz područnih kapela u velikom broju s procesijama i zastavama. Došli su i najudaljeniji iz Crnog Potoka, iz daljine od 14 km. Došlo ih je i 1200 iz župe garčinske sa svojim g. župnikom, isto iz podvinjske i oprisavske. Kažu, da je u procesiji bilo do 5000 osoba. Dan je bio krasan, narod pun svete radosti.

Sadanji gosp. župnik, negdašnji trnjanski kapelan pričao nam, što mu se ovdje za kapelovanja dogodilo. »Ima tomu 21 godina, što je tu neki čovjek u vrijeme fašnika od šale oponašao svećenika, kako dijeli sv. pričest bolesnicima. No dogodi se, da je taj čovjek na smrt obolio, i pošao sam, da mu dadem sv. Sakramente. Ispovjedim ga i hoću da mu dadem sv. pričest, ali nikako da je primi. Mučim se i stavljam mu sv. Hostiju u usta, on hoće da je primi, ali je svaki put potisne jezikom van iz usta. Znojio sam se od muke, ali nije pa nije islo. Kad sam to pripovijedao ondašnjem župniku, mojem predhodniku, reče mi: »Bit će Božja kazna za onu njegovu svetogrdnu šalu.« — Pravo narod kaže: »S Bogom nema šale.« Neki je drugi od ovdešnjih župljana prije 30 godina od obijesti pucao na raspelo, no odmah je pobjesnio i u bjesnilu umro.

Brod n. S., 27. ožujka do 3. travnja. U Brodu, kao već u gradu, trebalo je više radnika, pak su radila na dvije strane tri misijonara: dva, vlč. oo. Jagrić i Strižić, u crkvi č. oo. Franjevaca, potpisani u župnoj crkvi sv. Stjepana. Gradaštvje je revno pohadalo govore, osobito navečer. Posljednih je dana franjevačka crkva bila upravo prepuna, a u nju staje do 5000 osoba. Svaki je dan od oveće područne kapele »Varoš« dolazila procesija i pjevala gradom pobožne pjesme. To je dobro djelovalo na građane. Propovijed o. Strižića, koji je govorio o ženskoj modi i kratkoj kosi, mnogo je djelovala. Posljednjih je dana navalila sila svijeta na ispovjed, kod koje su pomagali brojni svećenici. Broj sv. pričesti premašio je 5000.

Na završetak misije stigao je sam biskup presvjetli g. Akšamović, koji je u 9 sati služio svečanu sv. misu pod vedrim nebom. Iza toga se razvila veličanstvena procesija. Iza obnove krsnoga zavjeta držao je presvjetli g. biskup vatreñ govor. Ljudstva je bilo more iz okolice i iz grada, do 10.000, vele. Misije i ovakav njihov završetak ostaviše kod svih duboki dojam. Svi su govorili: »Kako je to lijepo!« Da, lijepo, ali je najlijepše, a k o u d o b r u u s t r a j e m o, ako stalno do smrti služimo Bogu, jer: »Tko ustraje u dobru do svršetka, taj će se spasiti. Mat. 10, 22. S. Dragičević D. I.

KRASAN UVOD U MISIJONARSKI ŽIVOT.

Na 31. prosinca prošle godine krenuše iz Napulja velikim parobromom »Taormina«, četiri oca Salezijanca i 24 misijonarske sestre iz različnih redova, da započnu svoj sveti posao u južnoj Americi. Među njima su bile četiri redovnice iz Družbe »Kćeri svete Ane«, koje nisu mogle čekati, dok stignu u Ameriku, nego stadoše da rade za Boga i duše već na parobrodu. Djelo što ga izvedoše jest pravo čudo milosti Božje i zasljuže, da se o njemu na daleko pri povijeda. One zamislile prirediti na parobrodu

Svečanost u čast presvetom Srcu.

Za svoju osnovu predobiše odmah i druge sestre i oce Salezijance, pa stadoše svim žarom raditi za tu misao među putnicima. Glavni kapetan i svi službenici na parobrodu pomagali su im u svemu. Za osam dana obidoše sestre sve putnike i momčad osvajajući ih za svoju lijepu osnovu. Svi su ih primali i slušali s najvećim poštovanjem. To je još više čudno, kad pomisliš, da se tu našlo ljudi, koji nisu bili ni kršteni, ili već davno zaboravili na skrb za svoju dušu. Pače upravo među ovima donese najljepši plod zrnje, što ga zasijase te djevičanske duše.

Zapovjednik je broda pristao s najvećim veseljem, da se na brodu svečano ustoliči kip presvetoga Srca. Za vrijeme priprave na tu svetkovinu dobivale su neke djevojčice, kćerke obitelji koje su selile, i dva dječaka pouku za prvu sv. pričest, dok su se drugi pripravljali za sv. potvrdu i jedan za krštenje. »Ovomu je«, pripovijeda jedna od sestara, »upravo 35 godina. Došao je k našem poučavanju isprva od radoznalosti, no domalo mu se svidjelo i počeo se zanimati za riječ Božju. Uoči same svečanosti približi se k meni i reče: — Čujte, ja bih se krstio; i ja hoću da primim presvetu pričest. Vi ste me upoznali s Bogom, o kome nisam ništa znao...«

Svečano postavljanje slike presvetoga Srca na »Taormini«.

Uoči te velike svečanosti bile su četiri sobice na parobrodu prevorene u ispovijedaonice, u kojima su oci Salezijanci čitavi dan primali pokornike. Međutim su sestre uz pomoć brodske čeljadi opremile veliku dvoranu, kitile je svu naokolo ukrasnim biljkama i svilom. Udnu je dvorane bio podignut oltar posred zelenila i cvijeća. Evo što o toj svečanosti piše svojoj poglavarici jedna od »Kćeri sv. Ane«:

»Uoči svetkovine vladala je na parobrodu srdačna radost; svi smo se osjećali ko jedna obitelj, sva su srca udarala jednim kucajem: da proslave presveto Srce Isusovo. Noć smo provele šdijući i rišući riječi: »Nek vlada Srce Isusovo na Taormini«. To je bila najbolja priprava za slavni dan. U 5.45 zotom bila je prva sv. misa i počele su sv. pričesti: k stolu je Gospodnjemu pristupila sva brodska čeljad i

24 sestre pune sreće. Ljupko je pjevanje budilo putnike i oni su punili silnu dvoranu. To je bila misa za ženske.

Druga, je misa bila za muškarce, koji se gotovo svi pričestiše. Isus je slavio slavlje posred oceana; možda se to prvi puta dizalo olatje k Njemu ovako svećano pjevanje. Mnogi parobrodski službenici izjavile su, da za 20 godina plovidbe ne vidješe ništa slično... Svečanost se nastavlja: za vrijeme krasnoga pjevanja Z d r a v e M a r i o uz gusle i klavir ulazi u dvoranu zapovjednički zbor uz sliku presvetoga Srca, koju nosi četa djevojčica u bjelini. Jedan od otaca blagoslovili sliku, ona bude svećano uzdignuta i sada se nalazi na pročelju u zapovjedničkoj dvorani».

Posveta i misa djece.

»Odmah izatoga, dok djevojčice okružuju oltar, čita se čim posvete presvetomu Srcu, što ga je naročito za tu priliku napisala jedna od sestara. Svi nazočni ganuti do suza ponavljaju riječ po riječi: — Preslatki Isuse, evo nas ponizno prostrtih pred Tvojim nogama, zdrženih umom i srcem s Tvojim namjesnikom na zemlji, Sv. Ocem papom, evo nas tu nad vodama Atlantskoga oceana! Pouznavajući se u Tvoje neizmjerno milosrđe posvećujemo ti ovu ladu... Blagoslovi sve njezino ljudstvo, koje smjerno pred Tobom kleći i pjeva Tvojem preslatkom Srcu. Blagoslovi glavu te obitelji i sve, koji suraduju pod njegovom umnom upravom. Blagoslovi sve službenike Taormine... sve nas, naše obitelji... i dok te ovdje svećano ustoličujemo, o božanstveno Srce Isusovo, otkupi još jednom naša siromašna srca!«

Kad je izatoga dan blagoslov s Presvetim Sakramentom, započela je misa za malene. Bio je to prizor, koji je potresao i najtvrđa srca. Nedužna su gr'oca pjevala i odavala, kako je snažna njihova bezazlena i priprosta vjera. Mnogi od njih primiše kod te sv. mise svoju prvu sv. pričest, a među njima je bilo i ljudi od 30 i 40 godina, koji se prvi put pričestiše! Preko 500 sv. pričesti! Dječica završiše tu nezaboravnu svečanost.

Brodska čeljad piše vrijednim sestrama i odaje različnim riječima svoju zahvalnost. Jedan hvali sestri: »Hvala Vam, što ste mi dali najljepšu stvar na svijetu: Srce Isusovo«. Drugi zahvaljuju i obećavaju, da će se »održati uz Boga i čuvati odsada čisto srce i dušu«. — Na spomen te krasne slave odštampala se karta sa slikom »Taormine« i sa Srcem okrunjenim trnjem, u kom se nalazi zasaden križ, a okružen je plamenjem; ispod njega piše: Spomen na svečanu posvetu parobroda Taormine presvetom Srcu Isusovu. Petak 14. siječnja 1927.«.

Dobrim je »Kćerima sv. Ane« rekla njihova poglavaričica, kad ih je otpremila na taj put: »Dajte dobar primjer svijetu i privlačite ga k Bogu. Zar su kćeri mogle bolje ispuniti svetu želju svoje majke?«

A. B. — Osservatore Romano 19. II.

MALI KRIŽARI

ALOJZIJE PRIMA PRVU SV. PRIČEST.

Alojziju lica su
Ko andelku sjajna:
U pohode dolazi
Presveta mu Tajna.

Napunila hostija
Dušu mu potpunce
Kano kapiju rosice.
Ranim jutrom sunce.

Otad želje sve su mu
Kod te Gozbe svete —
Da li tako želiš je
I ti, moje dijete?

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica uči, kako su Isusa uhvatili i osudili na smrt.

Kad je Isus posljednji put večerao sa svojim apostolima, onda je pretvorio kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv. Tako je on naredio Presveti Oltarski Sakramenat. Izatoga je otišao s apostolima na Maslinsku goru u jedan vrt. Tu je ostavio apostole kod ulaza u vrt, a sam je otišao dalje naprijed da se moli. Nato je postao na smrť žalostan, tako žalostan da bi svaki drugi čovjek odmah umro, kad bi ga uhvatila tolika žalost. A zašto je dragi Isus bio tako žalostan? Zato, jer je video, kako će ga zli ljudi sutra mučiti i kako će ga pribit čavlima na križ. Vidio je, kako će na križu umrijeti, da otvori ljudima nebo, a ipak mnogi ljudi ne će htjeti da idu u nebo, nego će slušati davla ići u pakao. On je gledao u taj čas sve strašne grijeha, što će ih ljudi još počiniti, a ne će ništa mariti za muke, što ih je on, naš Spasitelj, pretrpio, da njih od grijeha očisti. Dragi se Isus u toj svojoj žalosti tako mučio, da su mu po svem tijelu mjesto znoja potekle kapi krvi.

Ti si još malen, Ivica, pa ipak si već bio zločest: nisi htio məliti, nisi poslušao, svadio si se, rekao si laž... Tako si i ti već učinio grijeha. Isus je, i tvoje grijehu video i bio je žalostan... Hajde, klekni pred Raspelo i molji Isusa da ti oprosti. Ponavljaj za mnomo: »Dragi moj Isuse, žao mi je, što sam te razalostio. Molim te, oprosti mi, odsad ču biti bolji s tvojom pomoći«. Zamolimo ga, da oprosi i onim jednim ljudima, koji ga svaki dan jako vrijedaju, a nikad ne mole, da im oprosti. »Oprosti, dragi Isuse, siromašnim grijesnicima, pomozi im, da se poprave«. Recimo to tri puta.

Kad je Isusa njegovo sveto Srce tako bolilo od žalosti, on se molio i molio. Izatoga je nestalo žalosti i on se digao miran i bez straha. Nato je pošao k apostolima i rekao im: »Došao je čas, da mene uhvate grijesnici. Hajdemo«. I eto, u taj se čas pokaza jedna četa vojnika, što ih je vodio izdajica Juda. Isus im pode ususret i zapita: »Koga tražite?« Oni odgovorile: »Isusa iz Nazareta«. Isus reče: »Ja sam«. Na tu riječ Spasiteljevu popadaše oni kao mrtvi. No Isus nije htio ni bježati ni uništiti svojih neprijatelja. On je htio drage volje da trpi za nas, da nas spasi. Zato on učini, da su se vojnici opet osvijestili i ustali. Tad im se pusti, da ga vežu i vuku kroz vrt i kroz gradske ulice do jednoga zločestog suca. Kad su apostoli vidjeli, da je njihov učitelj uhvaćen, prestrašiše se i pobjeđe, da se i njima isto ne dogodi.

To je bilo u noći od četvrtka na petak. Tu su noć židovi Isusa na smrt osudili, tukli ga i na nj pljuvali. U petak ujutro su ga vodili k drugim nevaljanim sucima. Tu su bili oni opaci ljudi, što ih je Isus korio radi njihovih grijeha, a oni se nisu htjeli obratiti. Svi su ovi sad bučili i vikali, da treba Isusa ubiti. Pred upraviteljem židovske zemlje, Poncijem Pilatom, žužili su Isusa i govorili: »On kaže da je kralj«. Vikali su: »Raspni ga, raspni ga!« Pilat je govorio: »Ja ne nalazim na njemu nikakve krivice«. Ali su se zločesti ljudi tako srdili, grozili se i upravitelju, pa se kukavni Pilat prestrašio i predao im Spasitelja. Dragoga Isusa su tako ljuto biječivali, da mu je cijelo tjelo bilo puno rana i krvi. Od trnja su spleši strašnu krunu i natukli mu je na glavu. Tad su mu se rugali, pljuvali mu u lice i udarali ga palicom po glavi. Napokon su načinili teški križ, metnuli ga na Spasiteljeva izranjena leđa i poveli Isusa kroz grad Jerusolim van na brdo Kalvariju, da ga tamo razapnu.

Eto, Ivica, ti vidiš, što trpi Isus za nas. On to podnosi, jer nas ljubi. Zato treba da i mi Njega mnogo ljubimo, da mu često zahvaljujemo, što je za nas trpio i osobito, da ne činimo grijeha. Molimo zajedno: »Hvala ti, mili Isuse, na svemu, što si za me učinio i pretrpio. Pomozi mi, da i ja štogod podnesem za Tebe«.

Ivica uči, koliko je Isus podnio, dok je nosio teški križ.

Isus je bio već tako mnogo pretrpio, da mu je jako oslabilo tijelo pa je s teškom mukom išao. Tako se dogodilo, da je nekoliko puta pao pod teškim križem. Tad su zli židovi udarali Isusa, da ustane i najružnije s njim postupali. No kad su vidjeli, da bi im Isus

još na putu mogao umrijeti, nisu ga više silili, da sam nosi križ. Našli su nekoga čovjeka, koji se zvao Šimun iz Cirene, pa su njega natjerali, da ponese križ Isusov. Nisu to učinili zato, što bi im žao bilo Isusa, nego stoga, što su se bojali, da bi Isus mogao umrijeti prije nego ga vide razapeta na križu. A oni su jako željeli, da ga razapnu.

Majka Božja je čula, da su njezina dragoga Sina osudili na smrt, i poletjela je k njemu. Susrela ga je, dok je nosio križ na Kalvariju, no jedva ga je prepoznaala, jer je bio sav u krvi i ranama. Ona je raširila ruke i poletjela k Njemu, ali su je vojnici okrutno odrinuli. Nisu joj puštili ni da rekne koju milu riječ svomu Sinu. Ipak se jedna ženska, imenom Veronika, nekako provukla kroz one opake ljude i dala Isusu rubac, da otare svoje lice, što je bilo pokriveno krvljju i pljuvankom. Isus je obrisao lice i dao lijepi dar svetoj Veronici: na njezinu je rupcu ostala slika Njegova izranjenoga lica. Taj se rubac i danas još čuva u Rimu i katkad ga pokazuju narodu.

Ti si čuo, moj Ivica, kako i danas još opaki ljudi psuju dragoga Boga i sve, što je sveto. Oni rade isto, što i židovi: pliju Isusu u lice. I mi možemo poput Veronike otrti sveto Isusovo lice od te pljuvanke, ako pobožno rečemo kad čujemo psovku: »Blagoslovljen budi Bog! Hvaljen Isus i Marija. U vijeke, Amen«. Kad god čuješ koga, gdje psuje, reci uvijek tako moj Ivica. Isus će te zato milo pogledati i zagrlit će te, kada jednom dođeš k njemu u raj. Da utješimo Isusa za sve, što je trpio na onom putu do Kalvarije, kleknimo pred raspolo i recimo mu pet puta: »Dragi Isuse, ja Te ljubim svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom«.

Danas će Ivica učiniti kakvu žrtvicu za Isusa. Neka dakle učini kakvu dobru stvar, koju ne voli činiti. Neka potrpí kakvu malenu bolu tako, da se nikomu ne potuži. Ili neka kod stola jede sve, što mu mama dade, makar mu se jelo ne svidalo. Ili neka dade od dobivenih slatkiša drugoj braći, neka poda igračku manjemu bracu itd. Jer gle, i Ivica je učinio već malenih grijeha pa neka očisti svoju dušu od tih grjeha, ili bolje reći, neka pomogne Isusu da mu očisti dušu od grijeha. A učinit će to tako, ako malko i on trpi s dragim Isusom.

Ivica uči, kako je Isus umro na križu.

Eto napokon Isus dolazi na Kalvariju. Vojnici mu svlače odjelo, koje se prilijepilo uz rane na tijelu, a iz rana opeč teče krv. Zatim dobri Isus legne mirno kao janješće na križ, vojnici ga rastegnu i pribijaju mu strašnim čavlima najprije ruke a onda noge na ono

strašno drvo. Zatim uzdignu križ i puste da doljni njegov kraj padne u jamu, što je bila iskopana u pećini... Tko bi mogao izreći, što je dobri Isus pretrpio kroz ona tri sata, dok je živio na križu! Njegova je jadna glava puna trnja, ne može je ni za časak nasloniti na drvo. Rane mu na rukama i nogama postaju sve veće, čitavo mu je tijelo izmrcvareno, sav dršće od vrućine i muka. Već gotovo cijeli dan nije je ni pio, a kad reče: »Žedan sam«, daju mu ocat da piće.

Gle Ivica, kako je grijeh veliko, veliko zlo, kad Isus mora toliko trpjeti, da ljudi dobiju oproštenje grijeha. Stoga ne čini grijeha ni zašto na svijetu; osobito ako ti se kaže: ovo je veliki grijeh, smrtni grijeh, ne čini toga nikad, nikad. Reci svim srcem Isusu: »Moj Isuse, volim umrijeti, nego tebe uvrijediti

Što sad zna Ivica o raspelu.

Sad razumiješ, što znači raspelo. To je prilika dragoga Isusa, koji umire na križu, da nas očisti od grijeha i otvori nam nebo. Mi kršćani stavljamo raspelo u svoje kuće, osobito u sobe. Pred njim klečimo, kad molimo, jer lakše mislimo na Isusa i na njegovu ljubav prema nama, kad imademo pred očima njegovu priliku. Treba da vazda jako častimo raspelo. Ako se ovo razbije, ne smijemo ga bacati s drugim odrabljениm stvarima, već ga treba baciti u vatru kao što bacamo sve trošne blagoslovljene predmete.

Što Ivicu uči »znamenje križa«.

Mi se sjećamo Isusove smrti, kad pravimo na sebi »znamenje križa« ili kad se križamo. Metnem li dva drvca jedno preko drugoga ili nacrtam dvije crte †, dobijem križ. On je od dva dijela: od crte, koja ide ogoričeno dolje i od druge, koja ide slijeva nadesno i presijeca onu prvu crtu. Kad ja dakle pravim na sebi križ onda kao da povučem desnom rukom jednu crtu od čela na prsi a drugu crtu od lijevoga ramena na desno rame. Koja ti je ruka desna? Načini njom crtu od čela na prsi. Drugu od lijeva ramena na desno. Načini cijeli križ. No dok činimo na sebi to znamenje, izgovaramo mećući ruku na čelo: Uime Oca, na prsi: i Sina, na lijevo rame: i Duha, na desno rame: Svetoga, onda sklopimo ruke i rečemo Amen.

Dok se križamo, spominjemo mi Boga Oca, Boga Sina i Boga Duha Svetoga. Tim kažemo, da su u Bogu tri božanske osobe. Ima samo jedan jedini Bog, ali su u tom jedinom Bogu tri osobe: O tac, Sin i Duh Sveti. Može li to biti? Da, Ivica, to je tako, jer je to rekao Isus, koji je sin Božji i pravi Bog, a Bog ne može lagati. Mi s našom malom ljudskom pametni ne možemo razumjeti, kako je to, ali moramo vjerovati Isusu. — Dragomu Bogu u tri božanske osobe kažemo Presveto Trojstvo.

Nu Ivica, još se jednom lijepo prekriži. Tako čini svaki put, kad se križaš, križaj se pažljivo i pobožno, misli na dragoga Isusa na križu i na Presveto Trojstvo. Kad se lijepo križaš, onda bježi od tebe davao i križ te čuva od grijeha. No ako se nemarno križaš, onda se zli duh smije i dragomu je Isusu tvoje križanje neugodno.

MUČENICI KRISTA KRALJA.

Iz Meksika.

Bilo je u ožujku prošle godine, mjesec dana nakon što je počelo krvavo progonstvo. U selo Jaliscoillo područja Nayarita posao Kalesov odaslanik Juan Moreno, da provodi protivjerske zakone, što ih je tamošnja vlada mrzilaca Božjih stvorila još 1917., ali ih se nije odmah usudila izvoditi. Sa neko dvanaest oboružanih boljševika počeo je taj vrebati jedne nedjelje. Kad su se seljaci skupili na sv. Misu, provali ovaj bjesomučnik uz divljačku viku u crkvu i napade na seljake i njihove žene. Stari župnik prekine sv. Žrtvu i upita Morenu, čemu taj svetogrdni napadaj. Kalesov sluga odgovori, da je Misa zabranjena i on je došao da vjernike otjera, župnika uapsi i zaključa crkvu. Župnik ga zamoli, neka mu dade barem toliko vremena, da spremi u svoju kuću sveto posuđe, koje i onako gotovo ništa ne vrijedi. Ali Moreno ote župniku kalež, a jedan od njegovih razbojnika pograbi kadionicu. Tad se župnik brzo pričesti svetom Hostijom, da je ne bi napadači oskvrnuli, no to ove tako razbjesni, da ga na mjestu u crkvi ustrijeliše.

Sve se to zbilo u nekoliko časaka. Kad su srčani seljaci vidjeli, što se dogodi s njihovim župnikom, baciše se onako goloruki na razbojниke. Nastade boj čovjeka s čovjekom. Moreno bi smrtno ranjen. Čini se, da ga je prostrijelila kugla njegova jednog vojnika, jer seljaci nisu imali oružja. No doskora stiže velik odio Kalesove vojske, koja pohvata seljake i uze ih pod prijeki sud. Kad se nije moglo ustanoviti, tko je ubio Morenu, izabraše hladnokrvno devestoricu uapšenika, koji su bili poznati kao najbolji kršćani, i objesiše svih devet na jedno stablo pred crkvom.

Sin jednoga protestanskog propovjednika, Mr. Sydney Sutherland, javio je to svome ocu u Sjedinjene države i tamošnji je list »Liberty Magazine« donio tu vijest, kao i list Kolumbovih vitezova

»Meksiko«. U pismu javlja taj sin ocu: »Šaljem ti evo i sliku toga drveta, na kojem vist njegov mrtvi plod«. »Liberty Magazine« je donio tu strašnu sliku. Po odijelu i sandalam se vidi da su to siromašni ljudi. Kales i njegovi bolješevici hvastaju se, da »ljube siromahe i da su pravedni prema radnicima«. To se vrlo dobro vidi iz udesa ove devetorice seljaka, koje objesiše, a da im nisu mogli dokazati nikakva zločinstva. — Ovi su po svoj prilici bili prva žrtva u nizu strahovitoga klanja i ubijanja, što ih evo već drugu godinu izvodi u Meksiku krvolok židozidar Kales.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA.

Kraljević svećenik — u kolibici. Vladimir Ghika, nečak zadnjeg moldavskog vladara Grgura V., prešao je pred 20 godina na katoličku vjeru, postao svećenikom 1922. i sad je župnik u najbjednijem dijelu Pariza, izvan starih gradskih utvrda. Tu je on sam siromah među tolikim siromasima i stanuje u pravoj drvenoj kolibi. U njoj je jedna soba za nj i još jedna, u kojoj liječnik pregledava i liječi sirotinju njegove župe. Lijepi primjer u naše žalosno doba, gdje toliki hlepe samo za novcem i užitkom.

Ah Jezuiti! Francuski novinar Julije Sauerwein bio je nedavno u pohodima kod negdašnjeg bolješevičkog poslanika u Berlinu, Radeka Sobelsohna, koji je sada upravitelj kineskog sveučilišta u Berlinu. Nije to pravo sveučilište, već škola, u kojoj se upućuju mlađi Kinezi, kako će širiti bolješevičke misli u Kini. O tom pohodu piše Sauerwein uz ostalo i ovo: »Radek mi pokaže u jednom redu stare knjige, lijepo uvezane u tamnu safijsku kožu. »To su«, reče Radek, »djela vaših Jezuita o Kini, napisana u 17. stoljeću. Te knjige nadmašuju u svakom pogledu sve, što ih pišu današnji učenjaci. U njima vidiš, da nitko nije upoznao dušu Kineza kao ovi Jezuiti.«

Vjera i znanost. Millikan, gotovo prvi američki prirodoslovac — nedavno je dobio Nobelovu nagradu — ovako govori o vjeri i znanosti: »Mogu stalno reći, da se na temelju znanosti ne može ništo zabaciti vjera. Po mojem dubokom uvjerenju između tih dviju ne može biti opreke. Ljudi u kojih je malo znanosti, i drugi, koji slabo poznavaju vjeru, mogu da se prepiru. Slušatelji će misliti da se prepiru vjera i znanost, a zapravo sukobile su se dvije vrste nezNALICA. Što više istražujemo i učimo, to bolje upoznajemo, da postoji jedno najviše Biće.«

Iz bolješevičkoga raja. U Rusiji imade danas oko 7 milijuna zapuštene djece. Od njih je samo 80.000 u državnim skloništima, kako iznosi Ljeninova udovica, gospoda Krupskaja. Sva su službena i ne-službena izvješća o tim skloništima strašna. To nisu odgojni zavodi, već legla svakoga zla. Neki dr. Kolović veli, da se 40-90 od stotine među tom djecom pomalo truje kokainom.

Komunista Beresner piše u svom izvješću o »Središnjici za promatranje mladih zločinaca u Moskvi«: »Budimo iskreni i jasni pa

recimo, što jest. Ovaj je zavod stvoren, da umanji i uništi zločince, a postao je škola zločinačka».

Križ pod vladom sovjetske zvijezde. Tako se zove jedna knjiga, što je nedavno izašla. U njoj opisuje biskup d'Herbigny D. I. svoje prvo putovanje u Moskvu 1925. i stanje vjerskih zajednica u današnjoj Rusiji. Među ostalim stvarima iznosi pisac ovu izjavu nekoga sovjetskoga velikog državnika: »Covječanstvo se sve više primiče centralizaciji svijeta, što je pomažu i uvode današnja prometna sredstva. Požuruju tu centralizaciju tri jake rijeke, ili kako bi vi kazali, tri silna imperijalizma. Prvi je naš moskovski, komunistički imperijalizam, koji mari samo za ovaj svijet i opire se o Aziju a kupi prisataše sa svih strana zemlje. Drugi je imperijalizam, i on je sav, od ovoga svijeta, kapitalističke, oslanja se na Ameriku a služe mu sve banke svijeta. Treći je imperijalizam papinski, duhovni i oslanja se na Boga. Mi u Moskvi imademo dosta oružja da uništimo londonski kapitalizam. Možemo i dosta brzo pobijediti... Ali Rim, taj nam ostaje i nadalje neprijatelj... Protiv Rima još ne znamo, kako ćemo...«.

M.

RAZGOVOR DVOJICE KALODERAŠA SELJAKA.

Išli od mise, od kaloderaške mise, dva susjeda Joško i Marko. Na putu reći će Marko: — No Joško, kako ti je u ovoj našoj novoj vjeri? — Da ti pravo kažem, Marko, ja se, kako i sam znadeš, nisam nikad puno brinuo za vjeru — ko ni ti. Mi se brinemo za naše gospodarstvo, za blago u štali i za svinje u kocu, pa za polje; ali na vjeru ne mislimo puno ni ja ni ti. Nego otkad sam prešao u tu novu vjeru, nekako mi je čudno. Nije mi ni do ove, ko ni do one; pače do ove mi je manje nego do one, u kojoj smo se ipak rodili.

Mi smo eto stari znanci; hodili smo zajedno po sajmovima. Razgovarali smo o svemu na polju, u šumi pa i u krčmi. Razgovarali smo o koječemu, ali o vjeri ne znam da li kada ili nikada. Možda nije to bilo ni dobro. U crkvu smo obojica hodili rijetko, na velike svetkovine. Ja sam se zadnji put ispovjedio, kad sam se ženio, i to samo zato, jer se trebalo ispovijediti. Rekao sam grijehe koje sam htio, svega nisam kazao. A ti Marko, kada si se ti ispovjedio? — Kao vojnik, reće Marko. Tomu ti je 20 godina.

— No vidiš, nas zbog vjere nije boljela glava. Ali da ti pravo kažem, otkad me je taj vrag nagovorio, da se odrečem naše katoličke vjere i da prijedem u njihovu, u kaloderašku ili kako oni vele »starokatoličku«, od onda me nešto »peha« unutra, odonda mislim na vjeru.

— Čuješ, Joško, a zašto smo zapravo mi prešli u tu vjeru?

— Zašto? Na to ti ni ja sam nisam mislio odgovara Joško. Ako nismo mnogo marili za našu katoličku vjeru, borme ćemo još manje za ovu novu. Čudno je ipak, mi prije nijesmo hodili u crkvu k misi, k propovijedi još manje, a danas smo evo bili. Pa gdje? Kako?

Propovijed pred krčmom, a misa u krčmi! Sjedili smo na istom mjestu, gdje smo toliko puta pili litru vina. Nije li to komedija?! — I taj pop mi je čudan. Vele da je kanonik. Kakav nevoljni kanonik? Na kojem je Kaptolu? A gdje mu je sveti Štefan? Gdje tornji, oni lijepi, visoki? — On nam je govorio, koliko sam razumio, dvoje: prvo, da je ova nova vjera i katolička vjera sasvim jedno, da nije među njima nikakove razlike. Eh, ako ne ima razlike, ako je to sve isto, za koga nas, potari ga sveti križ, vuče iz katoličke vjere van i mami u novu? Meni je čudno i to: zašto je taj pop, pa bio on kanonik ili župnik, ili što mu drago, zašto je on otpao od katoličke vjere, i on i njegov biskup, ako je ta vjera isto s katoličkom? Što smo otpali nas dva — to je onako — manja stvar. Ako se odreće svoje vjere kakav šoštar ili šnajdar, hajde. Ali da se odreće svoje vjere jedan pop, da otpane od vjere jedan kanonik, tu ti borne nije čist groš. Tu je nešto teško po srijedi.

— I jest, reći će Marko. Žena. Ženiti im se hoće.

— Ženiti se? čudi se Joško. Znao je, a ipak ko da nije znao. — No, lijepe smo stvari doživjeli! A zar nije znao taj kanonik, da se popovi ne smiju ženiti? Valjda je bio pri pameti, kad je postajao pop. Zašto nije išo među fiškale, pak bi se mogao ženiti i tri puta. Nije li to uistinu prava komedija! Da se ženi, odriče se svoje vjere, pop, i jedan i drugi i treći, pak će onda jedan drugoga vjenčavati. To mora da je i samomu davlu smiješno!

Drugo je reko, da ni njihov biskup ni oni ne priznavaju pape. Ne, vele, ne će njima papa zapovijedati! Naravski, svećenik, koji je otpao od katoličke vjere, odriče se i pape. No kakav je to nesretni svećenik ili čak biskup, koji se odriče pape, koji ne će, da mu zapovijeda papa. To je ko da bi se grana odrekla svoga stabla, otkinula se od njega. Stablo će dobiti drugu granu, a ona će luda otkinuta povenuti, sagnjiti. Netko mora biti stablo, kojega se drže grane, ogranci i grancice; bez njega nema domala ni njih. Tako i biskup i svećenici i mi svi treba da se držimo pape, jer bez njega nema Kristove Crkve. Koliko god malo znam o vjeri, to mi je ipak jasno; to zna i svako malo dijete u školi.

Da, još prigovaraju našim župnicima, da ih ima, koji nisu na mjestu. Može dakako biti i takovih župnika, ljudi su. Ali ako je koji od njih i veliki grješnik, ipak se zato nije odrekao Krista, nije pogazio svoje vjere. On propovijeda, ispovijeda, služi misu i čini sve, što kao župnik ima činiti. A za grijeha će mu njegove suditi Bog. — Ljute se ljudi i na lukno. Istina, bilo bi najbolje, da toga lukna nije. No lukno nije još ni jednoga gospodara ubilo. Svi znamo, što nas ubija, no što da govorimo o tom, da nas još jače boli. Medutim evo nas kod kuće. Porazgovorit ćemo se još o ovom drugi put.

Matija Rihtaric.

SV. ALOJZIJE. Njegov život priredio je nekad naš veliki † biskup Josip Lang. Iza životopisa nalazi se 6-nedjeljna pobožnost pa molitve i pjesme sv. Alojziju. Knjiga imade 7 slika sa 320 strana. U platno vezana D. 20,—, broširana D. 15.—

PJESMA O KRALJICI RUŽA.

— K danu sv. Medarda, 8. lipnja. —

Oj djevice iz bašće ružice,
 Bijelih, lijepih andela sestrice,
 Glasu blaže moje gusle traže,
 Vama danas guslar pjesmu slaže.
 Pjesmo moja jošte nepjevana,
 Ded poleti do dalekih strana,
 Na tragove krvavoga pira,
 Gdje Francuska s Belgijom se dira.
 U tom kraju u vremena davna,
 Kad pred križem noć bijegala tavnica,
 Biskupovat sveti starac stao,
 Po imenu Medardo se zvao.
 Stado svoje htio on da vidi,
 Oblazio njega bez prekida.
 Jednog dana našao se sred mesta,
 Gdjeno stida i obraza nesto,
 Starac koji tek za Boga znao,
 Sveti biskup takve pozivao.
 Pa ih pita, kako narod hudi,
 Da l' se išto popravljaju ljudi.
 Oni vele: »O ne pitaj oče,
 Svi se davli ovđe kod naš rođe,
 Opačini pljenom postali smo,
 Zauvijeke, jao, propali smo!«
 Biskup dahnu: »Da l' se naći dade
 »U tom kulu žensko bar čeljade?«
 Jedan šuti, samo gleda nice,
 Drugi više: »Sve su bestidnice,
 »Ne znaš gora kći li je il mati,
 »Sramota je u njih pogledati:
 »Gole su im ruke do ramena,
 »Otkrivene noge do koljena,
 »I još gore... al zboriti ne mogu,
 »Već ih tužim i tebi i Bogu...«
 Tu će treći: »Ta kuda teš, stani!
 »Što zamjerit možeš Marijanu?«
 »Marijani?« Starac misli kupi
 I po čelu dlanom sebe lupi.
 Svi rekoše: »To je andel, oče.
 »Ostala je maleno siroče
 »I odrasla ko jagoda sama
 »Med tolilikim zlim travurinama.
 »Oti čuva ko svetačka slika,
 »Niti znaće, što je bijes i cika,
 »Na zabavi nikada je nije,
 »Al najprva ona u crkvi je,
 »U radu je slična vjeverici —
 »Blago s njome majci udovicili!«

*

Zvana zvone, svijet u crkvu grne,
 Biskup zbori, mnogo srce trne,
 Spominje im muke Isusove,

Na pokoru opak narod zove,
 Al što sve se uzmišlja najednom?
 Gle staraca sa djevicom čednom —
 Sad joj blijeda, sad rumena lica,
 Pred biskupa pada sirotica.
 Dobri starac rječi zbori svete:
 »Ne plaši se, milo moje dijete,
 »Ti si ures čistih djevojaka,
 »Pojača si od mnogih junaka,
 »Grijeh ti lijepe duše ne pohara,
 »Pa ti evo biskupova dara.
 I on ruku put oltara pruža
 Džie s njega vijenac bijelih ruža
 Pa djevici na glavu ga stavlja:
 »Milo dijete, Bog ti ljepši spravlja.
 Svijet će čudi motreć natpastira,
 A on vadi dvanaest još talira
 — U te dane baš golemu svotu —
 I dariva kreposnu sirotu.
 U Vermandu, u Salansi selu
 Vjenac dopo ovu ružu bijelu,
 I otada svako Božje ljeto
 Svečano se ponavljalo sve to:
 Ponažbolja u selu djevica
 Krunjena je ko ružična-kraljica.*
 Od tih dana u Salansi selu

* U selu Salency i u mnogim drugim francuskim mjestima držao se taj lijepi običaj na dan sv. Medarda sve do francuske velike bune ili revolucije, što je započela pred blizu 140 god.

Nesta traga nečednu odijelu;
 Na stotine probujaže ljeta,
 Rasle djeve kano cvijet do cvijeta,
 Ali nikad glasa se ne nade,
 Da i jedna stramputice zade;
 Isti momci stidni postadoše,
 Svi domovi Boga poznađoše,
 A tom cvijeću s Božjih ružin-grana
 Početak je bila Marijana.
 Oj djevice, iz bašće ružice,

Bijelih, lijepih andela sestrice,
 Da li vam se ikad prividjelo
 Tako selo i takvo odijelo?
 Ne bismo li i mi Svecu zvali,
 Ne da vrijeme njim bi gonetalii,
 Već da danas on i nama ode
 Milostivan u pohode dode,
 Da oblaži crkve i crkvice
 I kruni nam ružine kraljice?

Guslar.

VIJESTI

Hrib — Gorski kotar. Molitveno Apostolstvo nastavlja žarom, kojim je započelo. Svake prve nedjelje u mjesecu imamo u crkvi sastanke, kod kojih napose dobivamo krasnih pobuda od vlč. g. župnika, osobito poticaja na često primanje sv. pričesti. Broj sv. pričesti od kolovoza do polovice prosinca 1926. iznosi 600. Svi članovi pričešćuju se redovito jednom u mjesecu a mnogi i češće; svakog prvog petka u mjesecu imamo društvenu sv. misu. Na 29. i 30. VIII. bio je izložen Presv. Olt. Sakramenat, pričestilo nas se mnogo, nesamo članova društva, već i drugih, koji se pripravljaju, da stupe u društvo kao članovi. Tom zgodom imali smo večernje klanjanje u dupkom punoj crkvi. Na 15. X. bio je opet izložen Presv. Olt. Sakramenat cio dan; tom zgodom smo mi imali — deset po deset — počasnu stražu, i mijenjali se svakog sata. U 5. sati popodne bio je zaključak klečanja sa večernicom i »Tebe Boga hvalimo«. Crkva je bila sjajno rasvijetljena a glavni oltar, urešen cvijećem, zelenilom i brojnim svijećama naličio je na prekrasan vrt, usred koga se diže prijestolje, a na njemu Kralj nad kraljevima naš predragi Isus. Svi su bili razdragani a mnogima se oči suzama orosiše nakon tako lijepo ovršenoga klanjanja, kakva naša župa ne pamti. I tom je prilikom lijepi broj primio sv. pričest. — Jedna se naša članica udaša. Božansko Srce Isusovo bilo njoj i njezinu vrijednom suprugu i u bračnom životu izvorom sreće.

Zorka Gašparac, glavarice.

TRSTENO. Naše »Djevojačko Društvo Presv. Srca Isusova« imalo je svoj godišnji sastanak u nedjelju Presv. Imena Isusova, na 2. siječnja 1927. popodne iza mjesечne pobožnosti Presv. Srcu. Nakon govora vlč. župnika pristupilo se biranju nove glavarice i barjaktarice. Za glavaricu je izabrana Mare Pašeta pok. Frana iz Trstenoga, a za barjaktaricu Ivka Kljunak Antunova iz Bršećina. Zamjenicom je glavarice File Pašeta pok. Vicka, a barjaktarice Mare Katić Nikova. Na sastanku su bile i članice iz odlomka Bršećine.

Na 9. siječnja 1927., u nedjelju Svetе Obitelji, bila je u starodrevnoj matici sv. Vida u Trstenomu ganutiljiva svečanost godišnjega sastanka i obnova posvete »Vojiske Srca Isusova«, u kojoj je sudjelovalo i naše Djevojačko Društvo. Isto je naše Društvo sudjelovalo i prošle godine u trima javnim procesijama jubilejskog proštenja, koje su brojem i pobožnošću naroda bila izvanredne. — Primile smo krasno pismo od plemenite tajnice gde Gabriele Prikryl iz Zagreba, koje nam je vlč. župnik pročitao na mjesечnom sastanku. Na sestrinskoj ljubavi i lijepim poukama lijepo joj zahvaljujemo. — Molimo se Žarko Bož. Srcu, da naše drago Društvo u

1927. procvate novim životom, te da mu milostivi Isus dovede što više novih članica iz sva tri sela naše župe; jer se je zadnjih godina dobar broj članica poudao. Tko razumije, znade, da su ovaka društva prava blagodat za svaku župu, to više, što Sveti Otac toliko preporučuje Katoličku akciju i pastirima i narodu.

Preponzna u Presv. Srcu: **Mare Pašeta pok. Frana, glavarica.**

Veliki Bukovac. Nāše se »Djevojačko društvo S. L.« dobro drži. Sastanak imamo točno svaki mjesec. Djevojke idu redovito na mjesecnu sv. ispunjed, neke i češće. Kroz pola godine primile smo 660 sv. pričesti u naknadu za uvrede Bož. Srcu. Pravila se po mogućnosti vrše. **Agneza Osivnik, glavarica.**

Rozga. Imamo nas u »Djevojačkom društvo S. L.« u svem 130 članica. Presvetu pričest primamo redovito, sastajemo se svake prve nedjelje. Na sastancima g. župnik uzdiže naša uboga srca k dragom Bogu i Presv. Srsu Isusovu. — Prošle godine udalo nam se 10 članica i dvije glavarice. Društvo se ipak umrožava, jer pristupa u nj podmladak. **Ljubica Šantolić, privr. glavarica.**

Peteranec. Na 13. veljače, kao za proslavu 1100 godišnjice sv. Cirila, posnovano je poticajem novoga župnika vlč. F. Turčina, kod nas »Djevojačko društvo S. L.« Primljeno je 70 članica i izabrano je poglavarstvo. **N.**

Velika Gorica. U siječnju smo primile 110 sv. pričesti. Društvo nam se usmaji, jer se je više članica poudalo. No u ovoj godini očekujemo nove drugarice. Više dobrih djevojčica se sprema među nas. Već se sada marljivo pričešćuju. — Bož. Srce pozvalo je dvije od naših drugarica u duhovni stalež. Na rastanku s njima, 16. siječnja, dao im je vele časni dobri savjeta i glavarice ih posljednji put pozdravila. Oprostile smo se od njih sa suzama. Želimo im u novom životu veliku radost i strpljivost na zemlji. **Anica Trupčević, glavarica.**

Donji Kraljevec. Na 25 januara dočekali smo svečano novoga župnika g. V. Maleka. Povorku je vodio dosadašnji naš župnik vlč. g. J. Iskra. Bila su tu školska dječica s učiteljstvom, društvo sv. Roka i vatrogasci pa glazba. Pri dočeku kod crkve pozdravio je novoga župnika g. Iskra izručujući njegovoj duhovnoj skribi najprije dječicu onda sve župljane. Narod je bio ganut do suza.

U 6 sati navečer oprostili smo se s dosadašnjim župnikom vlč. g. Iskrom, koji je kod nas proboravio 17 godina i sad nas ostavlja. Sav je narod pratilo svoga dobrog župnika iz Draškovca u Donji Kraljevec pa na kolodvor. Svi su žali, što nas ostavlja svećenik, koji nam je toliko omilio. Stojeci uz vlak sav je narod klicao i pozdravljao svoga duhovnog oca posljednji put i želio mu svako dobro. **M. S.**

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednju poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

U STRAHU I TJEŠKOBI.

Hrvatska. Razbolila mi se krava i odmah se nadula. Poslala sam po osobu, koja se razumije u bolest blaga, a ta odmah reče, da nema pomoći niti joj se

krv može pustiti, kad je već hladna. U tom strahu zazovem presv. Sice Isosove za pomoći i obecam, da će se opet preplatiti na Glasnik, koga sam ostavila radi siromaštva. I odmah k povjereniku Glasnika, da me opet upiše kao preplatnicu. Čim sam došla kući, zagledam u staju, a krava stoji zdrava kao da joj ništa nije bilo.

U svibnju ove godine sam opet mislila da će mi krava propasti. Imala se prvi put oteliti, a nije se mogla rastati s teletom. Ljudi koji se razumiju, rekli su da mora poginuti. Dopustila sam, da unište tele samo da spase kravu i otišla sam u sobu pred kip Srca Isusova te sam molila zaufano, da mi uzdrži na životu kravu moje siromašne djetice. Objećala sam, da će se zahvaliti u Glasniku presv. Srca. Ono me uslišalo i ja sretna šaljem sjetničku Srca Isusova 8 din. K. S.

MALA SV. TEREZIJA SPASAVA DIJETE.

Slavonija. Naša jedinica kćerka obolila teško 2. veljače, od gripe. Treći dan je počela izbacivati mnogo krvi, jer joj je pukla žilica u plućima. Kad se treći dan ustavila krv, nastala je upala pluća, porebrice i ošita. Od lijekova i leda, što ga je uzimala oslabio joj želudac tako, da više nije mogla primiti nikakve hrane. Na 28. veljače sastao se je konzilij od 3 izvrnsa liječnika koji ustanoviše, da je desno pluće posve uništeno i da bolesnici nema pomoći. Na 3. ožujka pomoliše se prestrašeni roditelji sv. maloj Tereziji kao zagovornici malih za ozdravljenje djeteta, i istu noć nastade preokret. Na 5. ožujka ustanoviše liječnici, da se dogodilo nevjerojatno čudo: prestale su boli, pluća se popravila za 80%, bolesnica prima hranu, dobre je volje i vidno se oporavila. Presretni i utješeni roditelji zahvaljuju Svemogućemu i sv. maloj Tereziji na milosti i mole za potpuno ozdravljenje milog djeteta. F. K.

POMOĆ KOD GRADNJE KUĆE.

Zagreb. S mukom sam kupio gradilište ni ne misleći da gradim kuću. Grad me je obvezivao, da tu podignem jednokatnicu sa 6 barem stanova po 2 sobe. Nisam se mogao odlučiti, što da učinim. Molio sam se Presv. Srcu, da me rasvijeti i počeo sam, ali ne da gradim kuću, već tek jedno skladište, poslije dvorišnu zgradu za stanovanje, najposlije i samu kuću. Izvršilo se tako, da danas imam, hvala Bogu, 16 stanova. Samom mi je čudo, kako je sve to moglo uspijeti u tako kratko vrijeme — 5-6 mjeseci — u vrijeme zimsko, kad se morao rad češće obustavljati. Stanove sam računao nešto jeftinije od tadašnje cijene, iznajmio sam ih prije nego je kuća svršena, ali nisam kao drugi primao najamnine unaprijed za 6-12 mjeseci. Račune sam podmirivao obrtnicima, kad su posao dovršili, od tih su neki dobili i više zarade no što su se pogodili. Novac sam po svršetku kuće digao kod banke i sada to kuća stanarinom otplaćuje. — Eto kako Presv. Sreća pomaže. Od zahvalnosti izložio sam sliku Presv. Srca Isusova, kod ulaza uza stubište, da se i s ulice može vidjeti crvena svjetiljka, koja tu vazda gori. U kući mi vlasta mir, i među stanarima, makar osim katolika ima među njima i grčkoistočnih, izraelićana i dr. — U zahvalu darivam za Glasnik Presv. Srca Isusova, koji će do smrti držati, d. 1000. — J. K.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Babina Greda SK Po zagovoru † bisk. Langa izvještene devetnice u č. Pr. Sreću ozdravila djece, dar. d. 10. — **Belec ZI** Prestala Zubobolja i glavobolja, kad je počela devetnicu u č. S. L. — **Brbić - Vinodol MP** U bolesti svojoj i svoje djece dobila pomoći, hvali i zagovoru † bisk. Langa, dar. d. 120. — **Cernik-Čavle** Obitelj B hvali na uslišenoj prošnji, dar. d. 100 — **Cirkvena JP** Kćerka preboljela upalu i tešku operaciju, kad već liječnici izgubili nadu, dar. d. 100. — **Demerje BM** U zahvalu dar. d. 10. — i objećala držati Glasnik do smrti. — **Djakovo ME** Ozdravila skupa s dvoje djece, dar. za misu 10. — **Dol na Braču BJ** Hvali na pomoći u bolesti i potrebama, dar. d. 50. — **NA** Ozdravila joj sestra. — **Donje Novoselo TC** Ozdravila Majka od teške bolesti, dar. d. 20. — **Dugoselo JS** Prestala svada, primljene razne milosti. — **Goričan PR** Hvali uz druge i † bisk.

Langu na pomoći u više stvari. — **Hreljin** SM Uslišene molitve za zdravlje i za jednu važnu stvar, dar. d. 50. — **Ilača** KL Zagovorom sv. Ante našla izgubljenu krunicu, dar. za kruh sv. A. d. 10. — **Ivanečka Kamenica** SS Žena spašena od očite smrti, uslišeni više puta, dar. d. 100. — **Kačanik** ŠR Supruga mu dobita pomoć u bolesti, dar. d. 30. — **Koprivnica** MJ Ozdravio sin, dobita pomoć u gospodarstvu. — **Križevci** MH Hvali na ozdravljenju od teške bolesti zag. sv. Roka i t bisk. Langa, dar. d. 100. — **Kruševica** AV Operacija sretno prošla, dar. d. 30. — **Kupina** FM Presv. Srce pomoglo u važnoj stvari dar. d. 10. — za MŠ d. 200 za mise. — **Ludbreg** TN Teški život s mužem Bog dokrajčio tako, da je njega uzeo k sebi, u č. sv. Franji Ksavferskom dar. d. 25. — **Mala Mlaka** KE Do 6 puta dobita pomoć, ali nisam zahvalila, zato u sedmoj, u bolesti sinovoj, nisam uslišena, dar. d. 30. — za misu 30. — **Makarska** SBS Ustrajno moleti isprosio žudenu mlost. — **Marino Selo** ZK Uho ozdravilo bez operacije, vrši obećanje i šalje dar. d. 25. — **Novigrad Podravski** MP Ozdravila od upale u trbuhi, majka od rane na nogi. — **Ogulin** AM Dobila pomoć u teškoj bolesti. — **Okućani** SO Zagovorom sv. Alojzija, dobio posao, dar. d. 30. — **Osijak** AJ U zahvalu dar. d. 30. — **Oštac** MM Izbačljena iz neprilika, dar. d. 30. — **Pehlin** JK dobita pomoć u velikoj tjeskobi, dar. d. 100. — **Petrinja** AŠ Uslišena joj molba, dar. d. 50. — **Podravina** AM Pratila je kušnja za kušnjom bez utjeha, Presv. Srce olakšalo borbe na zagovor Kraljice Škapularske. — **Praputnjak** I P Zahvaljuje presv. Srcu na primljenim milostima, dar. d. 50. — MB Ispuniće joj se želje, u zahvalu dar. d. 10. — **Senj** Msgr. Dr. IS Hvali na prim. milostima, dar. d. 50. — **Šigetec** MM Presv. Krv Isusova oslobođila je od krvotoka, dar. d. 50. — **Sv. Juraj kod Senja** MB Oslobođena od dvije velike nevolje, dar. d. 25. — **Šamac** KT Zagovorom t bisk. Langa ozdravila mi tetka iza teške operacije, sad molim pomoći za sebe. — **Šaćevo** ZZ Ozdravila majka. — **Šibenik** VB Zagovorom sv. male Terezije prošla teška rana na nogi. — **Šitljavić** TD Teško bolesna od gripe ozdravila, dar. d. 25. — **Topusko** IM Hvali na milostima, dar. d. 30. — **Travnik** MB Ozdravio otac. — **Varaždin** MS Oporavila se majka, dar. u razne svrhe d. 800. — **Vinica** KK U teškoj novčanoj neprilici dobita pomoć 3. dan otako je počela devetnicu u č. s. M. Terezi. — **Vinkovci** TK Uslišana joj molitva, dar. d. 100. — **Vodinci** VJ Hvali na mnogim milostima, dar. d. 30. — **Vuka** SSR Na smrt bolesna supruga ozdravila, dar. d. 50. — **Vukovar** AL Dobila veliku milost, dar. d. 200 za krš. 2 crnaci. — **Zagreb** BS U zahvalu dar. d. 10. — **Sestra F.** Zagovorom t bisk. Langa prizdravila. — IV Sv. Josip pomogao, da su napokon našli stan, kakav su željeli, dar. d. 100. — MO Položila ispit i dobila nameštenje, dar. d. 25. — **MZ** Zagovorom t bisk. Langa zaciijelila rana na nogi. — **VB** Molila na grobu t bisk. Langa za teško bolesnu bratićevu ženu i ova ozdravila. — **Zlatar** AH Zagovorom t b. Langa očuvano grožde od tuče, za Langov dom d. 10. — **DM** Zag. sv. M. Tereze i t bisk. Langa dobila pomoć u blagu, oslobođena neprilike s mjenicom, dar. d. 50. — **KC** Iza duge bolesti ozdravila duševno i tjelesno, dar. d. 12.50. — **OB** Hvali na mnogim milostima, dar. za otkup crnaca d. 60. — **Županja** MG Često uslišena hvali Presv. Srcu i moli pomoć u velikoj stvari, dar. d. 50. —

KNJIGE.

NA OBRANU ČESTITIH OBIČAJA. Presvjetli gospodin biskup krčki dr. Josip Srebrnić dao je poslanicu, upravljenu vjernicima svoje biskupije, štampani u obliku male knjižice. Ta knjižica radi o takо važnim stvarima, da bi o njoj valjalo govoriti ili pravije preštampati iz nje čitave strane. Preporučili bismo je osobito katoličkim majkama i djevojkama, jer preote posvuda mah nečedna ženska nošnja, plešu se novi nepošteni plesovi, muškarci i ženske se zajednički kupaju, a te se baš stvari osvjetljuju svijetлом Kristove vjere u toj knjižici. Ufamo se, da će ovo opsegom maleno, ali u sebi veliko djelo otvoriti eči mnogima slijepcima, jer govoriti načinom jasnim, jakim i odrešitim.

MARIJA MOJA LJUBAV. U hrvatskom nemamo odveć knjiga, koje se mogu dati u ruke narodu kao dubovno štivo. Zato je »Savez Trećega Reda« dobre učinio, što je izdao ovu lijepu knjigu dva Zagara u valjanom prevodu vojnog superiora L. Maričića. Djelo radi o Svibanjskoj kraljici i ima čitanja za sve dane u svibnju, no ono će se u svako vrijeme rado čitati, o tom smo stali.

UREDNIŠTVO JE PRIMILO KNJIGE:

Dr. Srebrnić: Na obranu čestitih običaja, brošurica od 22 strane, naručuje se kod biskupske kancelarije u Krku, primjerak D 2.— Ne može se naručiti manje od 10 primjerska.

Dr. Zagor - Maričić: Marija moja Ljubav. Narudžbe prima: Savez Trećega reda sv. Franje u Zagrebu. Cijena D 15.— s poštom D 16.—

DAROVNI do 31. ožujka 1927.

Za sv. Mise: Conegliano NC 25 Chicago MB dol. 1 Djakovo EM 10 Dombrava MS 18 Kamenica SS 50 Kobaš MG 20 Mala Mlaka KE 30 Milwale JK Dol. ½ Prelog LT i F 10 Raven DN 30 Solin BM 20 Šišljić EL 48 Varaždin MS 100 Virje SJ 20 Visoka Greda MM 20 JF 10 Zlatar AM 15. 2 Mary Furjanic, 2 Tereza Pogačić, Steelton, Pa. 1 Mrs. Mihelić, Johnstown, Pa. 1 Sime Pupić, 2 Franje Mihelić, Millvale, Pa. 2 Stjepan Mihelić, Pittsburgh, Pa.

Za Svetište Srca Isusova u Zagrebu: Cirkvena JP 50 Čavle MS 50 Gradas ME 10 Hreljin SM 50 Koška AD 10 Križevci MH 100 Lemeš MB 5 Mahično KM 10 Mala Mlaka KE 30 Milwale JK ½ Dol. Okučani OS 30 Petrinja AŠ 50 Šišljić TD 25 Topusko IM 30 Trnovac JM 100 Varaždin MS 100 Vaška FB 15 Vodjinci VJ 30 Zagreb IV 100 RM 48 Zlatar DM 50 AM 50 KM 300.

Za obnovu Svetišta Srca Is. u Zagrebu NN 100.

Za zvonu u Svetištu Srca Is. NN 26.

Der preb. Srca Isusovu: Babina Greda SK 10 Gerovo MB 100 Novoselje TC 20 Praputnjak MB 10 Rozing SS 50 Sv. Juraj MB 25 Širokopolje MD 30 Vinkovci TK 100.

Za rađenje Glasnika: Brezovica JK 10 Budančevica LD 5 Cernik AB 100 Chicago MB Dol. 1 Daruvar M Sch 10 Djakovo AH 10 Dobrinj PM 10 Doljani LV 20 Garešnica MS 38 Gradac JM 10 Hrastovsko IH 20, MF 10, ML 10, ob. V 10 Kašina AP 20 Korčula RJ 15 Kraljevica SS 18 Kruševica AV 30 Ludbreg TN 25 Osijek MMT 8, AJ 30 Ostre g. MM 10 Pehlin JK 100 Poljanske Luke TJ 10 Postira MR 10 Praputnjak IP 50 Prelog LT i F 10 Rab AP 10 Senj NN 50 Sigetec MM 50 Solin MB 10 St. Kačanik SR 30 Trsat IL 26 Varaždin MS 100 Vinkovci AK 4, SK 5, AŠ 8 Vukovar MG 10 Zagreb MK 8, KU 14, MF 5.50, BS 10, AB 3, AE Dol. 1, NN 10, MO 25, MH 25 Žemun MA 20 Zlatar KC 12.50.—

Kruh sv. Ante: Demerje BM 10 Hača KL 10 Štefanje MP 25 Zagreb SP 10, MR 35.50.

Langov Dom: Varaždin MS 100 Zagreb NN 100.

Malo sjemenište, Travnik: Jedna kongregacija 800 Nekoliko dobročinitelja 350 Jedna kongregacija 300 Parmington GM Dol. 5 L u K 100 SV 20 AS 30 SH 10 SF 10 BK 300 ND 1000 KZ 250, Saint Louis SDK Dol. ½ Zagreb AH 40.

Za Isusov sv. grob: Varaždin MS 100.

Dar u čast sv. Terezije od M. L. Varaždin MS 100.

Za crnce: Ravna gora ZU 20.

Za Misije među poganimi: Varaždin MS 100.

Za pokrštenje jedne crnice na ime Ana: Travnik AJ 100.

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Srpanj 1927.

Broj 7.

Pokrštenje krivobožaca.

Nakana Apostolstva molitve u srpnju, blagoslovljena od sv. Oca.

Jesi li kad prošao između livada i njiva u rano proljetno jutro? Debela rosa pala po travama, žitu i cvjeću, a sunce počelo da prvim zrakama pozlaćuje zemlju. Kao nebrojeno sitno alem-kamenje prelijevaju se i žare rosne kapljice u sunčanom svijetu. Koja ljepota! No što je to prema divnoj ljepoti pravedničke duše, u kojoj cvate cvijeće svetih misli i osjećaja, u kojoj klasa i jedri žito kreposti, koja je sva ukrašena rosom milosti i sva se žari od vječnoga Sunca trojednog Boga, koji je najuže sa sobom združuje i kao u sebe je pretvara!

Takvu ljepotu hoće Bog za svaku dušu. Zato ju je i otkupio dra-gocjenom krvlju Sina svojega. A ipak, koliko ima duša, koje su tu ljepotu dobile i izgubile je, a još kud i kamo više onakih, koje bez nje na svijet dolaze, bez nje živu, bez nje odlaze i gube se zauvijek! Od 1700 milijuna ljudi na svijetu ima ih tek 600 milijuna krštenih, a i od tih je tek oko 330 milijuna katolika... Eto iza blizu dvije tisuće godina od dolaska Sina Božjega na zemlju još je 1100 milijuna u tminama i sjeni smrtnoj, još su bez sv. krsta gotovo dvije trećine od sviju ljudi što živu!

Tko je kriv? Bog nije, jer on hoće spasenje sviju ljudi: Bog »hoće da se svi ljudi spase i da dodu do spoznanja istine«, piše sv. Pavao I. Tim. 2, 4. No Bog je »odredio, da se svaki čovjek brine za svoga bližnjega«. Crkvenica 18, 12. Moramo se dakle svi mi brinuti za bližnjega osobito u onom, što je za nj najglavnije, a to je, da spozna istinu i da se spasi. To je dužnost, stroga dužnost svih nas katolika i varaju se koji misle, da se za obraćenje nevjernika imaju skrbiti samo svećenici i to oni, što se zovu misionari. Svi, svi mi moramo

raditi u tom svetom poslu, svak dakako na svoj način. A sad znamo i gdje je kršćnja, što gotovo dvije trećine svijeta još i danas čame u tami poganstva: krivi su oni nebrojeni katolici, koji ne rade ništa ili rade premašno za obraćenje nevjernika. Koliko ih ima, koji ni ne osjećaju ove svoje dužnosti, koji misle da se njih nimalo ne tiče obraćenje pogana, koji su čak malo što i čuli o divskom naprezanju misijonara, o životu Crkve među krivobožcima, njezinim patnjama i pobedama!

Misije.

Kroz vijekove podiže Bog u Crkvi izvanrednih ljudi, koji polaze k nevjernicima i obraćaju ih. Vrhovni poglavice Crkve, rimski Pape, šalju bez prestanka, koliko mogu, učitelje vjere ili misijonare među poganske narode. Osobito ovo nastojanje svete Crkve oživljuje u naša vremena. Danas djeluje u misijama kod pogana 9000 stranih i 4000 domaćih svećenika, svega 13000. Ti su misijonari ili svjetovni ili redovnički svećenici, a pomažu im braća, kojih ima 3000 stranih i 700 domaćih. U misijskim školama, bolnicama, sirotištima itd. nalaze se 13000 stranih i 11000 domaćih sestara, što pripadaju gotovo dvjema stotinama različnih ženskih redovničkih družba. Napokon pomaže misijonare oko 65000 učitelja i učiteljica vjere, »katechista«. Dječačkih sjemeništa imaju 180, u njima uči 4000 dječaka; u 100 pak bogoslovnih sjemeništa študira filozofiju i bogoslovje do 2000 mladića.

Velik početak, divno naprezanje. Ali što je to prema onoj sili od 1100 milijuna nevjernika, što ih treba obratiti! A onda velike zapreke: u Africi muhamedanstvo, koje čini jedni svijet gotovo nesposobnim za obraćenje; u Indiji nemiri, u Kini upravo sada ponovna teška progonstva, škole, što ih tamo podižu bezvјери i protestanti i koje uštrcavaju mržnju na sve katoličko itd.

Kako da im pomažemo? Ponajprije tako da molimo za misije i misijonare. To i jest ono prvo i glavno našemu Apostolstvu molitve. Razmislimo dobro ono, što preporučuje sv. Pavao Timoteju: »Preporučujem ponajprije, da se prinose Bogu molitve, prošnje, moljenja, zahvaljivanja za sve ljude... Jer ništa nije spasonosnije ni ugodnije Bogu našemu Spasitelju, koji hoće, da se sviljudi i spase i da dodu do spoznanja istine. I., 2, 1, 3, 4. Zatim širimo list »Katoličke Misije«, koji evo već drugu godinu sije s lijepim uspjehom misijsku misao u hrvatska katolička srca. Napokon pomažimo mogućnosti odgoj domaćeg svećenstva u misijskim krajevima. Bez domaćih svećenika nema ni govora o obraćenju poganskih krajeva. Ne reći: nemamo ni kod kuće svećenika, pa kako da dajem za odgoj nekih tamo u divljim stranama. Ne tako, već imaj na pameti onu: Bog nikomu dužan ne ostaje. Stogod učinimo mi za siromašne pogane, bit će nam vraćeno kod kuće. Nemojmo misliti samo na sebe, raširimo srce, da ono bude što sličnije onomu Srcu, što neizmernom ljubavi zahvaća sve ljude i što je svoju božansku krv do kraja istočilo za sve besmrtnе duše.

Milan Pavelić D. L.

Slavlje sv. Ćirila i Metoda.

Po svim slavenskim zemljama odjekuje zanosna riječ, svečana pjesma. Pišu se članci, štampaju knjige, drže sastanci. U crkvama i izvan njih iskazuju katolički Slaveni o 1100 godišnjici sv. Ćirila svoju zahvalnost onima, koji im obasjaše tmine zemaljskoga života svjetлом Isusove nauke, koji im pokazaše pravi put k vremenitoj i vječnoj sreći.

Prvi izvanredni odjek nadjeva ova slava u Rimu, koji nosi u svom krilu prah sv. Ćirila. Katolički Slaveni, koji тамо borave, prirediše zajedno s crvenim dobrojanstvenicima istočnog i zapadnog obreda na 6., 7. i 8 svibnja takve svečanosti, kakvih ni u samom Rimu ne gledaju tako često. Stara i krasna tamošnja hrvatska crkva sv. Jeronima, kakve ni jedan drugi slavenski narod nema ondje, drhtala je te dane od radosti primajući u svoje naručje Rimljane i Slavene, pri noseći pred priestolje Božje a u čast Slavenskih Apostola u sveemu crvenom sjaju vršene službe Božje u istočnom i zapadnom obredu, u latinskom, staroslavenskom i grčkom jeziku. Naše se hrvatsko hodočašće spremalo da će u Rim 20. svibnja, no spriječiše ga napete prilike između naše države i Italije, pa tako izosta druga velika rimska proslava u svibnju. No što nije bilo moguće tada, izvest će se kasnije. Izvanredne se pripreme čine u Velengradu u Moravskoj, gdje će katolički Slaveni zahvaljivati Bogu i moliti za Crkveno jedinstvo kod groba sv. Metoda.

I mi smo Hrvati imali već više proslava 1100 godišnjice sv. Ćirila. Osobito se istakla grčko katolička država 29. svibnja u Zagrebu, gdje je u Svetištu Presv. Srca Isusova imao svečanu službu Božju u istočnom obredu i starom slavenskom jeziku biskup križevački, presv. g. dr. D. Njaradi. Veličanstveni i nježni obredi pa divno pjevanje živo su tumačili silu i milinu euharistijske Žrtve Boga Čovjeka i potresali srca budeći u njima more svetih misli i osjećaja u mnoštvu pobožna svijeta, što je punio prostranu crkvu. Zanosni govor po božnoga biskupa, punog revnosti za crkveno jedinstvo, djelovao je sjetom silom na sve nazočne. Veliki je uspjeh imala i akademija, koja se u čast sv. Ćirilu davala isti dan popodne u Svetojeronimskoj dvorani.

Jubilej sv. Ćirila slavit će ove godine, barem u crkvi, i najzabitnija naša župica. Nek dobri Bog dade, da bi ta slava u prvom redu donijela onaj rod, što ga želi sv. Otac Pijo XI., koji u listu našim i češkim biskupima želi, da bi od svetih Ćirila i Metoda učili naši svećenici, redovnici i redovnice čisto i nedužno živjeti i posve žrtvovati svoj život za spasenje duša; ženidbeni drugovi savjesno držati zakon o nerazrješivosti ženidbe pa pouke i odgoja djece. Svi vjernici napokon, bili koga mu drago staleža, poljodjelci, seljaci, radnici, mogućnici i državnici, učenjaci i učitelji, poglavice, koji po svojoj službi moraju raditi za opće dobro, svi neka uče služiti istini pravici i ljubavi, ako hoće, da se opet uspostavi Kristov mir među narodima i među članovima istoga naroda i ako žele, da im domovina ugleda bolja vremena.«

Zato treba da nesamo ovaj mjesec, u kojem imamo dan sv. naših apostola, već cijelu ovu godinu jubileja sv. Ćirila, dä cijeli svoj život radimo za sjedjenje svih slavenskih naroda u jednoj svetoj katoličkoj i apostolskoj Crkvi. Kako ćemo raditi? Onako, kako su nam svjetovali naši biskupi u poslanici, što ju je Glasnik donio gotovo potpunu u 1. broju ove godine, to jest treba da molimo, da živimo krepreno, da podupremo darovima rad za sjedjenje. Ukratko, da se upišemo u **Apostolstvo sv. Ćirila i Metoda**, što nam ga preporučuje živo sam sv. Otac Pijo XI. i naši biskupi. Članovima je dužnost da svaki dan izmole kratku molitvicu za crkveno jedinstvo, da dadu svaki mjesec kakvu malenkost za potrebe Apostolstva, i da se živo zanimaju za sv. sjedjenje. **Svaki svijestan katolik treba da bude član toga Apostolstva.**

O OCI NAŠI...

O oci naši, ko oro i golub
Od rodenog se gnijezda trgajući
U naše strane Boga vi donijeste
I stan u našoj spremiste mu kući,

Ljubavi vatrui drvo križa hrani,
Ložiste njim je vi za žića cijela,
Gladni i žedni, trudni progonjeni
S Isusom naša oblaziste sela.

S dušom u oku, otvorenih usta
Slušale vas su naše pradavnine,
Slavenka majka s čedom u naramku
Lila je suze od tihе miline.

Pustinju njinu riječ vam rosit uze
Ko kiša iza preduge suhoće,
Posvuda krši mlada zelen osu,
Zoriti stade jedro Božje voće.

Već davno teku iz križeva vaših
I med i mlijeko u nebeskoj luci,
Ćirila Crkva u svom srcu nosi,
Metod je prsten zlatni joj na ruci.

Odoste davno, ipak rad vam stoji,
Al razderan je — grdne naše rane! —
S Kristova trsa davno veće trže
Vijekovna mržnja najveće nam grane.

A danas evo rastvori se pako,
Iz grudi riče užasna mu želja,
Da ruši crkve, ništi ruže štono
Mirišu Tijelom našeg Spasitelja.

Krvavi vampir u Rusiji vlada
Pomagan starom otrovnicom onom,
Dječica, jao, mrze već na Krista:
Boljševik duše hrani im sotonom . . .

O oci, koji Boga nam donijeste,
Molite s Majkom Srce njena Sina:
Isuse, goru strašne mržnje sruši
I združi Crkvu protiv kneza tmina!

M. Pavelić D. L.

ANARKIST OBRAĆEN DUHOVNIM VJEŽBAMA.

U kolovozu prošle godine donijela je »Perseverantia«, list katolskoga udruženja za duhovne vježbe u Španjolskoj, zanimljivu isповijest jednoga anarkista, to jest čovjeka, koji je protiv svake vlasti u ljudskom društvu. Evo je.

Cetrdeset mi je godina, a ipak mi se čini kao da sam istom sada počeo živjeti. Danas sam izišao iz kuće duhovnih vježba u Sarriji (kod Barcelone u Španjolskoj). Obazrem li se natrag, biva mi kao da sam se probudio od druga i teška sna. Pogledam li u budućnost, otvara se pred mnom posve novi svijet.

Gledajući u prošlost vidim kao u snu sebe prije mnogo, mnogo godina — vidim sebe ko dijete, ko siroče. Ta moji roditelji i nisu mi bili roditelji, ne, on su bili ubojice, koji su svojom bezbožnošću i nevaljanim življenjem otrovali moju dušu. Strašne psovke protiv Boga i svih svetinja, prijezir, izrugivanje vjeri, njezinim službenicima i vjernicima — to je bio zrak, u kojem sam ja rastao. Još bih našao u rodnoj kući stolac, na kojem je sjedio moj otac, i držao na koljenima mene, svoje dijete. Tu sam ja morao pred njegovim drugovima u piću izgovarati cijele litanije psovaka protiv Boga, što ih me je on naučio. To je bio katekizam, koji sam učio! Proticrkveni i lažislobodarski

listovi, bestidni časopipi, anarkističke knjižice i sramotni romani, to su bile početnice, iz kojih sam ja dobio prvu obuku u roditeljskoj kući.

Neki prijatelj mogao oca, ravnatelj jedne »slobodne škole«, u potpunio je moju obrazovanost Ferrerovim knjigama (Ferrer je španjolski anarkist, ustrijeljen radi bune u Barceloni 1909). I ja takav da ljubim? Koga? Zar Boga, kojega su »izmislili popovi, da varaju glupane i tlače narod?« Zar domovinu, koja je »znamen svega nasilja«? Zar čovječanstvo, u kojem je »utjelovljena svaka nepravda«? Zar roditeljsku kuću, koja mi nije dala nikakve ljubavi, već samo kletve i udarce? Ne, mržnju i sve veću mržnju! Mrziti pojedine ljudi, mrziti sve skupa, mrziti društvo, u kojem su bezbrojni tako odurno zapostavljeni! Mrziti mogućnike, koji su na vlasti, koji stvaraju javno mnenje, u kojih je novaca! Mrziti one koji se vesele, dok je moje srce puno gornjina, mrziti one, koji mi laskaju, a nije im stalo do moga prijateljstva, već ih vodi samo njihova kukavička sebičnost.

Mnogo sam čitao, htio sam da budem književnik, govornik... No sve, što sam činio, povećavalo je samo moju mržnju protiv života, pače protiv mene sama... Kako sam došao do toga, da uđem u kuću duhovnih vježba? To ja ne mogu sam sebi da rastumačim. Što sam htio tu? Ne znam.

A kako ostavljam duhovne vježbe. Da, to znam. Ostavljam ih, pošto sam mnogo plakao, plakao po prvi put u životu; bile su to gorke suze, ali su me one ujedno i tješile i mirile. Ostavljam ovo sveto mjesto, ali moje srce ostaje ovdje. Ne kažem: »Zbogom!« ne, već: »Do videnja!« Ovdje ostavljam svoju prošlost, koje se duboko, duboko stidim. No ja stupam u budućnost pun sreće i blaženstva.

Izlazim a zanosi me velika čežnja za svetom osvetom. Moram da se osvetim svojim roditeljima, koji još živu, koji su me pred mnogo godina ostavili, pošto su mi prije umorili dušu. Isus je opet oživio moju dušu. Rekao sam mu, da to nije dosta. Ja hoću više, molim više: obraćenje mojih roditelja! Od obzira prema njima ne spominjem ovdje svoga imena. Od ljubavi k Spasitelju, koji se tako osvetio svojim krvnicima, da je dao za njih svoj život, hoću i ja, ako je potrebno, da dam svoj život za obraćenje svojih roditelja.

SV. TEREZIJA OD MALOGA ISUSA, knjiga male svetice izvanredno fino vezana u bijelo platno sa ukusnim zlatnim natpisom. Vrio zgodna školska nagrada ili kao dar kumčetu kod sv. potvrde. Stoji samo D. 80. Narudžbe prima: Uprava Glassnika Srca Isusova, Zagreb I. Pp. 147.

SV. ALOJZIJE. Njegov život priredio je nekad naš veliki † biskup Josip Lang. Iza životopisa nalazi se 6-nedjeljna pobožnost pa molitve i pjesme sv. Alojziju. Knjiga imade 7 slika sa 320 strana. U platno vezana D. 20—, broširana D. 15.—

MALI KRIŽARI

ALOJZIJE UČI.

Čuj! Dječaci u igri
Cvrče kao ptice,
Alojzije nagnuo
Nad knjižicu lice.

Katekizam najprije
On naučit želi,
Iza posla istom se
Igri on veseli.

Gle anđelka uz njega
Ko cvijet u bjelini,
Tebi zbori, veli ti:
»I ti tako čini!«

MALI APOSTOL.

U samostanu »Majke milosrda«, u Supetu na otoku Braču, razboljela se mala Marženka. Časna sestra Lujza, kći Božje Ljubavi, zabavljala petgodišnju bolesnicu djetinjim pripovijestima. Mala je pozorno slušala sve priče, no najpozornija je bila, kad joj je dobra redovnica govorila o dragomu Isusu. Nevina joj je radost sijevala iz lijepih djetinjih očiju, kad časna sestra pričala o Betlehemu, a križni put Spasiteljev i Golgotu orosila bi mala bolesnica dragocjenim biserima, toplim susazama rastuženog malog svoga srca. Toliko se to dijete žalostilo radi boli dobrog Spasitelja, da i nije mislilo više na svoje boli. Poput njezinog se cvijeta otvaralo djetinje srce svomu Spasitelju, a ljubav ga je učinila apostolom.

Marženka ozdravi, i čega joj srce bilo puno, to joj doskora prozborila i usta. Tražila je i našla pažljive učenice zabavišta, manje i još mlade od sebe, te ih je poučavala, o onom, što joj se u bolesti duboko ukorijenilo u plodnoj zemlji djetinjeg srca. Odvela bi koju malu učenicu u zabitni kutić samostana, te bi je pitala: »A znaš li ti Anice, što je to strelovita molitva?« Anica nije znala, a ni drugim malim učenicama nije to bilo poznato. Marženka je tražila, da izgovaraju za njom kratku, a ipak duboku molitvicu, tako duboku, da ima u sebi svu ljubav, što ju je kadar dati čovjek svom Bogu: »Sve za Te, preslatko Sreću Isusovo!« Tomu je dodavala: »Vidiš, to ti je strelovita molitva. Kratka je, pa kao strijela poleti iz tvog Srca k dragomu Bogu. Jeli, Anice, kako je to lijepo! To moras danas često reći, a sutra ču te naučiti još ljepšu strelovitu molitvicu.«

Kad bi svaka naša majka naučila djecu, koju joj je Bog povjerio, po koju takovu molitvicu, doista k Božanskom bi Srcu danomice letjelo bezbroj slatkih strijela iz nevinih dječjih srdaca, a kraljevstvo bi se njegovo brzo raširilo među nama.

A. P.

IZ USTA DJECE...

U vlaku se vozila majka sa svojom trogodišnjom kćerkicom. Na jednoj staniči uđe bradati misijonar i sjedne na protivnu stranu. Mala se djevojčica stisne uz majčino krilo pa tihotu motri tu za nju čudnu pojavu. Napokon upita majku: »Majčice, je li to tamo mama ili tata?« Majka, u neprilici što da odgovori djetetu, uputi je, neka sama pita. Mala se odvraća približi svećeniku, zagleda se pouzdano u blage oči Božjega služe i upita: »Je si li ti tata ili mama?« Misijonar položi kao na blagoslov desnicu na glavu djeteta i reče: »Ja sam onaj, koji ljudima govori o dragom Bogu!« Mala pljesnu ručicama i radosno uskliknu: »O, onda si ti mamica! Ona tako lijepo govori o dragom Bogu!«

Krasna svjedodžba, sto je izdadoše majci djetinju usta. — Daj Bože, da bi svaka naša hrvatska majka govorila tako lijepo svojoj djeci o dragom Bogu! A. P.

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica uči, kako je Isus uskrsnuo treći dan iza svoje smrti.

Iza smrti. Dragi je Isus visio raspet na križu do tri sata poslije podne. Tad je povikao: »Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj!« Nato je spustio glavu i umro. Dok je Isus živio na križu, bila je tama po svoj zemlji, a kad je umro, zemlja se potresla i kamjenje je pucalo.

Dok je dragi Isus trpio na križu i umirao, stajala je dolje uz križ puna žalosti njegova Majka, blažena Djevica Marija, sveti Ivan i Marija Magdalena. Prije nego je umro naš Spasitelj, preporučio je svojoj Majci sve ljude i od tada je ona i naša Majka. Ona nas tako ljubi, kako ne može ni jedna majka ljubiti svoje dijete, pa joj zato i kažemo, da je ona »naša nebeska Majka«.

K mrtvomu tijelu Isusovu došao je jedan vojnik. Mislio je, da možda Isus nije još umro. Da bude o tom stalan, probode dragomu Isusu svojim kopljem prsi i srce. Kroz tu novu veliku ranu istekoše posljednje kapljice krvi Isusove. Zatim je Spasitelj bio skinut s križa i položen na križo svojoj Majci. O kakva je žalost mučila sad srce Majke Marije! Ona je plakala i prala presveto tijelo svoga Sina puno krvi i rana i zamotala ga u platno. Zatim su ga odnijeli u grob.

Uskrsnuće. Još dok je Isus živio, rekao je narodu: »Treći dan iza moje smrti uskrsnut ću!« Opaki su se židovi sjetili tih riječi, pa su metnuli stražu na grob. Osvitao je i treći dan iza smrti Isusove, nedjelja. Najednom se zemlja zatresla i dragi Isus ustao živ iz groba. Stražari su opazili andela, kojemu je lice bilo sjajno kao munja, a odijelo bijelo ko snijeg. Oni su se prestrasili i popadali kao mrtvi na zemlju. Kad su došli k sebi, otrčaše k opakim židovima i rekoše im, da je Isus uskrsnuo. No ovi zločesti ljudi ni sad nisu htjeli vjerovati, da je Isus Bog, jer ni jedan čovjek ne može sam od sebe oživjeti i izići iz groba. Mjesto da vjeruju i da mole Isusa za oproštenje, što su ga raspeli, rekoše ti židovi vojnicima: »Evo vam novaca, samo nikomu toga ne pripovijedajte. Recite svakomu, da su došli njegovi apostoli i odnijeli ga, dok ste vi spavalii.«

Iza uskrsnuća. Dragi Isus se iza uskrsnuća pokazao svojoj svejtoj Majci, onda Mariji Magdaleni i drugim pobožnim ženama. Napokon je istu nedjelju uvečer došao k apostolima. Oni su bili sabrani u

sobi, vrata su zaključali, jer su se bojali židova. Najednom se posred njih pojavi Isus i reče: »Mir vama«. Oni su pomislili, da je to duh, pa su se preplašili. No Isus im reče: Ja sam, ustao sam iz groba, kako sam vam rekao. Apostoli su se jako radovali, što je opet njihov dragi Učitelj s njima.

Jedan od apostola, imenom Toma, nije bio s drugima, kad im se to javio Isus. Kad su mu potom drugi veselo pripovijedali, da su vidjeli Spasitelja živa, nije Toma htio vjerovati. No domala eto Isusa po drugi put k apostolima. On odmah zovnu Tomu, da dode bliže k njemu. Toma kleknu pred Spasitelja i pun radosti i čudenja povika: »Ti si Gospodin moj i Bog moj!« Isus reče: Ti vjeruješ, Toma, kad si video, no riječ Božju treba vjerovati, ako i ne vidiš svojim očima stvari, o kojima ona govori. Blago onima, koji tako vjeruju!

Isus je rekao, da će on treći dan iza svoje smrti uskrsnuti. Isus je dragi Bog, pa je sve, što on kaže, istinito. Zato je Toma morao držati za istinu ili vjerovati, kad su mu rekli, da je Isus uskrsnuo. Mi kršćani kažemo svaki dan dragomu Bogu, da mu vjerujemo: »Moj Bože, ja vjerujem sve, što si ti rekao (ili objavio), jer si ti sama istina«. Ovakvoj se molitvi kaže »čin vjere«. Hajde, ponovimo je više puta.

VINOGRAD, NJIVA, RADNICI

Jednoga dana prolazim Draškovićevom ulicom, ovdje u Zagrebu, sretnem jednog svećenika i pozdravim ga. Pozdravi i on mene. Pribinilo mi se, kao da je malo smeten, valjda — mislim — što ja stariji, pozdravljam prije njega, nego on mene. Ali eto, skinuo je šešir i odzdravio duboko. U taj čas stane tu tramvaj i s tramvaja skokne drugi svećenik, moj prijatelj. Dode k meni, nasmije se i reče: — Znate, koga ste pozdravili? — Ne znam, odgovorim; video sam, da je svećenik, a ja svakoga svećenika pozdravljam. — Pozdravili ste poglavicu naših »žutih«. Taj ipak ne zaslzuje, da ga pozdravljamo.

— I ne zaslzuje, al eto ga, tu je. Nije bez volje Božje ni bez Božjega dopuštenja. Tako sam tad razmišljaо. Sve ovo, što kaloderaši čine, zlo je, veliko zlo, ali nije bez Božje volje. Nečemu služi i ovo. Sveti katolička Crkva je Božja njiva. Isus to veli. Sjeme je riječ Božja. Da sjeme zasiše, treba njivu nesamo izorati nego i podubriti.

U hrvatskom narodu je nekada u ona starija vremena, katolička vjera i katolička Crkva lijepo cvala i napredovala. Onda je i sam sveti Otač Papa hvalio Hrvate, da su dobri katolici, da čuvaju vjeru i žive po vjeri. Ali došla su druga vremena drugi ljudi pa i drugi Hrvati. A vjera? vjera je ista, samo ovi ovi sadanji ljudi ne žive, kako zapovijeda sveta vjera i katolička Crkva.

Bog je ipak Bog, dobar je, otac je, ne će da zapusti katoličku Crkvu, ovu svoju njivu u Hrvatskoj. Napose je čuva sada, u ova vremena, kad toliki nekatolici hoće, da se katolička vjera što više gubi, da se i izgubi. Ne, ne će on toga. On je to znao, pak je već pred toliko godina pozvao u Zagreb one, koji će se brinuti, da se uščuva vjera u narodu. Bili su to franjevci, ali samo oni, i njih malo. Pozvao je nato dragi Bog Isusovce, radnike u katoličkoj Crkvi, njivi Božjoj. Svi vidimo, kako Bog njihov rad blagosiva, crkva im je uvijek puna.

Kako se ta njiva povećava trebala je sve više radnika. I dobri Bog je pozvao i druge, pozvao ih iz Dalmacije. Došli su nam i drugi redovnici sv. Franje, konventualci. Rade dobro, marljivi su. Došli su i trećoreci glagoljaši, a u najnovije vrijeme poslao nam je Bog i dominikance, na glasu propovjednike.

Evo, njiva je tu, lijepa, velika. Tu su radnici, orači, kopači, težaci. Uz njivu je i silan Božji vinograd, jedno i drugo sveta Crkva katolička. I sjeme je tu, riječ Božja. Trebalо je još nešto. A što? Njivu valja dubriti.

Otkad postoji katolička Crkva, uvijek je bilo otpadnika, nesamo svjetovnjaka, nego i svećenika. Ovi misle, da su otpali, istupili iz Crkve, s v o j e v o l j n o. A meni je uvijek dolazila napast da mislim i sudim: Nije li dragi Bog ove ljude pročerao? I seljaci i gospoda i svećenici, koji danas govore, da su »starokatolici«, živjeli su, čini mi se, i prije još kao katolici, u pravoj Kristovoj Crkvi tako, ko da nijesu katolici. A dragi Bog je rekao: Katolici ste, ali ne čete da živite kao katolici. Nosite se dakle iz moje Crkve! Idite kuda hoćete, ali u katoličkoj Crkvi ne čete biti, dok ste ovakovi. Jedno ipak smijete: Na njivi katoličke Crkve jedni oru, drugi kopaju, treći okopavaju, a vi možete dubriti, možete dovoziti gnjoj. Kad već jeste kršteni, a vi svećenici imate na sebi i svećenički red, koji vam niko, pa ni u paklu, uzeti ne može, evo posia i za vas: vozite gnjoj, dubre.

Iza svakoga otpada je katolička Crkva bujnije rasla i ljepše cvala. Isti ljudi, koji su dotad spavalii počeli su misliti: Pa i ja sam katolik, i ja sam katolikinja, i ja treba da živim onako, kako to hoće i zapovijeda Katolička Crkva. One pogrde i psovke otpadnika bile su uvijek ko dubre, što je dolazilo na njivu i na vinograd katoličke Crkve, da u njoj bujnije poraste vjera. Vidjet ćemo, da će i sadašnje kaloderške grdnje katoličkoj Crkvi samo koristiti, kao što njivi i vinogradu koristi gnjojenje. Zato se brine dobri i dragi Bog.

Matija Rihrtarić, zlatomašnik.

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i poslijednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredištu, a kad će je ono oglasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Događaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnicu ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

PO ZAGOVRU SV. MALE TEREZIJE IZMIRIO SE S BOGOM.

Hrvatska. Bio sam pozvan k bolesniku. Liječnik izjavio, da mu nema života. Bolesnik bio u neprijateljstvu s čovjekom već pokojnim, koji da mu je učinio veliku nepravdu, pa mu ne može oprostiti. Stoga nije htio ni čuti o ispuvjedi. Njegovi ga nagovarali, no uzalud. Ipak su me pozvali i protiv njegove volje. — Bilo mi je jasno, da tu treba mnogo pomoci s neba. Uzmem sv. ulje, krunicu u ruke i žurno na put. Putem zamolim sv. Malu Tereziju, da se zauzme za bolesnika kod Presv. Srca Isusova i obećam prikazati jednu sv. Misu za grješnike i javno zahvaliti, ako mi pode za rukom spasiti tu dušu. Došavši k bolesniku imao sam muke, ali je napokon milost Božja padvladala on se raskajao i skrušeno primio sv. sakramente. Za dva dana umrije pomiren s Bogom. Na sprovodu mi reče njegov sin, da je to bio zadnji dobar čas, jer bi drugi dan bilo već kasno. — Ozbiljna opomena svima, da zovu svećenika makar se bolesnik i protivio tomu i da ne čekaju zadnji čas. Slava i ljubav Presv. Srcu Isusovom i Njegovoj Majci, hvala sv. M. Tereziji!

H. svećenik.

IZVANREDNO NAMJEŠTENJE.

Zagreb. U sadašnjim teškim prilikama imao sam borba za život. Na zagovor sv. Male Terezije, sv. Petra Kanizija i sv. Gabrijela Possenti dobio sam mjesto, što je gotovo ko neko čudo. Najtoplje hvaleći presv. Srcu Šaljem čedni prinos od 100 din. k 25 godišnjem jubileju našega Svetišta Srca Isusova. P. vit. S.

JOŠ ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Amerika MŠ U zabvalu dar. dol. 2. — **Ameck Mich. MT** Pomoglo u teškoj bolesti sinovoj, dar. dol. 5. — **Bački Monoštior** MŠ U zabvalu dar. d. 15. — **PP** Pomoglo mu u velikoj brigi za službu, dar. d. 100. — **Bakarac A ud. R** Hvali na milostima, dar. d. 10. — **Belec EF** Ispunjena prošnja, dar. d. 100. — **Boka Kotorska RL** Hvali sv. Tereziji od M. L. na mnogo milosti, dar. d. 10. — **Brod Varoš** Po zag. sv. pomoćnika i t bisk. Langa dobila mnoge milosti, dar. d. 30. — **Busovača AD** Dobila napokon mirovinu, dar. d. 30. — **Centerville Iowa AK** Oslobođena druge operacije, dar. dol. 5. — za sv. mise i drugo. — **Cerić SM** Iza 3 god. bolovanja od sušice posve ozdravila s pomoću presv. Sreća. — **Cirkovljani JP** Ozdravilo dijete, za koje i liječnici nisu imali nade. — **Delnice KB** U zabvalu dar. d. 50. — **KŠ d. 20.** — **Dodgeville-Mich. MZ** Hvali na pomoći kod poroda, dar. dol. 3. — **Divljake DM** U zabvalu na ozdravljenju dar. d. 100. — **Dol na Braču OJ** Zahvaljuju na ozdravljenju jedne revniteljice, dar. d. 50. — **Dubica MM** Sin načinio dobro liječnički ispit, hvali i t bisk. Langu, dar. d. 20. — **Duvno MB** U zabvalu dar. d. 10. — **MJ** U teškoj bolesti pomoglo presv. Srce, dar. d. 25. — **Ferdinandovac JL** Hvali na milostima. — **KM** Ozdravilo dijete, dar. d. 10. — **Gola MG** Hvali, što je našla izgubljeno i na sreći u braku, dar. d. 55. — **Goričan ML** i BK Dobili svoje na sudu, dar. d. 20. — **Hlebine AS** Spasena od smrti, očuvana nejakoj djeci, dar. d. 10. — **Hreljin LD** Dijete ostavljeno već od liječnika, ozdravilo od upale pluća, dar. d. 50. — **Hrv. Primorje LD** Ozdravio sin, hvali uz druge i t bisk. Langu, dar. d. 20. — **Irig AM** Pomoglo joj u porodaju i u bolesti dijeteta, dar. dol. 1. — **Ivanec JV** U zabvalu dar. d. 10. — **Ivankovo FK** Kćerka u opasnosti ostala živa. — **Jajce MAČ** Teško bolesni sinčić ozdravio. — **Jaska JW** Pomoglo u bolesti, dar. dol. 1. — **Johnstown Pa JF** Zahvaljuje na dobivenom zdravlju, obećava dol. 25 za pretplatu školske djece na Glasnik. — **Kloštar Ivančić JB** Uslišena i po zagovoru t bisk. Langa, dar. d. 30. — **Kometlinci DD** Poboljšano zdravje, dar. d. 20. — **Kostajnica** Zahvaljuju: Jš na ozdravljenju, dar. d. 10. — **JP** na uslišenim željama, dar. d. 20. — **M pl. M** isto, dar. d. 100. — **Kraljevec JM** U zabvalu dar. d. 10. — **Kraljevica PL** Hvali na pomoći u bolesti majke, dar. d. 10. — **Krapinske Toplice DN** Pomoglo kod diobe i kod bolesti blaga. — **Kravarsko N i AM** Pomoglo u teškom porodaju, dar. d. 100. — **Križevci Lj. K** Ispuniла joj se želja, dar. d. 20. — **Kupari JV** Molji za oslobođenje od velike kušnje, dar. d. 60. — **Kuzminac MT** Uslišena molitva, dar. d. 20. — **Medimurje FB** Ozdravila kravica, dar. d. 300. — **Melcher Iowa MG** Zahvaljuje s djecom što dobiva pomoć u nevoljama. — **Nasički Ribnjadi MM** Spasen kod opasnog pada, dar. d. 20. — **Niš JČ** U zabvalu dar. d. 12. — **Novi Sad MP** Supruge i kćerka ozdravile od gripe, dar. d. 50. — **Obedišće KV** Kćerka mi došla do mira s mužem, ja sama se približila jače k Presv. Srcu, dar. d. 45. — **Pakrac KC** Hvali zagovoru t bisk. Langa, što su oslobođeni dulje vrijeme od mraza. — **Petrijevec MB** Umiruća i već ohladnjala unuka zagovorom sv. Josipa ozdravila. — **Petrovaradin ŠM** Prošla bolest usta, dar. d. 30. — **Pitomača MI** Minula Zubobolja, dar. d. 10. — **Podvlašćica VF** Porabom ludske vode prošla bol na nogi, dar. d. 10. — **Podr. Podgajci AV** Ozdravila, dobila pomoć za dijete, dar. d. 20. — **Podr. Slatina** Teško bolesni sin ozdravio zag. t bisk. Langa, dar. d. 100. — **Pristava DK** U teškoj bolesti noge ozdravio zagovorom t bisk. Langa. — **Sarajevo ŠK** Pomogao zag. t bisk. Langa, dar. d. 40. — za Langov Dom. — **Split OB** Ozdravilo dijete dar. d. 10. — **Starigrad na H. FLj.** Oklevenati molimo se muž i ja sv. Josipu i sv. M. Tereziji i na blagdan sv. Josipa opravdani, u z. dar. d. 100. — **PM** U velikoj neprilici moli u ožujku sv. Josipa i bude uslišena. — **Sv. Ilija Obreš KL** Ozdravilo blago, dar. d. 20. — **Sv. Ivan Želina SM** Očuvani od redukcije, dar. d. 10. — **Sv. Nedjelja KPP** Ozdravilo teško bolesno dijete, dar. d. 10. — **Subotica MV** Dobila zdravlje. — **TB** Ozdravila, dar. d. 10. — **Sestine MH** Dobila pomoć u bolesti, dar. d. 10. — **Škrje-**

vo VŠ Pomoglo Presv. Srce kod operacije; kravica ozdravila od silne otekline pod vratom; dar. d. 70. — Štitar TV Ozdravilo dijete, našla izgubljenu stvar, dar. d. 10. — Tovarnik G U zahvalu d. 50. — Trnovitica MŠ Ozdravilo ga od upale porebrice, dar. d. 15. — Valpovo MM Minula sinu bolest na nogi. — MV Ozdravilo živinče čudnim načinom, dar. d. 100. — Varaždin JH Ozdravio od bolesti slijepoga crijeva, hvali i † bisk. Langu, dar. d. 12. — Veleševac FC Od rana iza željezničke nesreće ozdravio zazivom Presv. Srca. — Vel. Gorica JD Pomoglo suprući u porodu, dar. d. 10. — Vidovec SH U zahvalu d. 10. — Vinkovci NT Hvali na primlj. milostima. — Virje JT Hvali i preporučuje se za buduće, dar. d. 20. — Virovitica LK Gospa Lurdska pomogla u bolesti noge, dar. d. 10. — Visoko u Hrv. JP Muž u tifusu spašen od smrti, hvala Presv. Srcu. — Vratisinec J i VN Hvale, dar. d. 20. — Zagreb AD Ozdravila, dar. d. 50. — BS U velikoj žalosti pomogao zag. † bisk. Langa, dar. d. 40. za Langov Dom. BŠ Ozdravile dvije osobe zag. milog † bisk. Langa dar. d. 10. — BV Obratilo Presv. Srce muža, za krst. crnč. Josipa d. 100. — DF Pomoglo zagovorom sv. Male Terezije i † bisk. Langa. — IS Zag. † bisk. Langa uredene obiteljske neprilike, za Langov Dom d. 25. — JM Po zag. † bisk. Langa dobio mnoge milosti, u zahvalu preplaćuju petoricu na Glasnik S. I. — MG Pomoglo protiv klevete, u teškoj nevolji dobila pomoć od brata u Americi. — MK U zahvalu dar. d. 8. — MK Ozdravila nećakinja dar. d. 50. — MR Zag. † bisk. Langa dobila stan. Obitelji S. Teško bolesno dijete ozdravilo. — RP Za dobar svrštak jedne stvari dar. d. 50. — Zagorje Modruš AL Molj zdravlje i pomoć, dar. d. 20. — Zdenčar KC Zahvaljuje, ako i kasno na primlj. milostima. — Zdole BU Ozdravilo grlo mužu, dar. d. 10. —

VIJESTI

DONJA KUPČINA. U prošloj godini naše društvo S. I. prikazalo je 2310 sv. Prica u naknadu za uvrede nanesene Bož. Srcu Isusovu i za iskorenjene psovke u našem narodu. U siječnju o. g. pridošlo je u društvo 9 novih članica — ima nas sada sviju 140. — Radi silnih uvreda, što ih nezahvalni ljudi danonice nose Božanskemu Veličanstvu, odlučismo mi za malu naknadu podvostručiti naš rad ne mareći za poruge neprijatelja, kojih imade u našoj župi. Bacaju na nas najgorje pogrde samo da nas odvrate od društva. Mi za uzvrat radimo, kako nas uči naš g. upravitelj: molimo često za njih i rado dolazimo k dragom Isusu, koji je kod nas svakog četvrtka pod sv. Misom izložen na oltaru u Presv. Sakramentu; Njemu se klanjamo i molimo za sve one koji nas mrze. Svake pak nedjelje i blagdanu služi nam veleč. g. župnik dvije sv. Mise, a mi prije svake velike sv. Mise molimo krunicu za obraćenje grješnika, a poslije sv. Mise zlatnu krunicu ili litaniye Presv. Srca Isusova. Isto tako i kad obavljamo listopadsku pobožnost molimo mnogo za obrać. grješnika. — U prosincu izvršimo propise za jubilejski oprost. Svrštak bio je na dan sv. Nikole, na koji je u našoj župi blagdan, klečanje i velika adventska ispunjava. — Veseli nas mjes. sastanci, na kojima nam veleč. gosp. tako lijepo govori. To nas potiče na sve veću revnost, pa smo vrlo zabavne vč. g. na njegovu velikom trudu i radu za nas i molimo Presv. Srce, da ga krijevi i nagradi za pogrde onih siromašnih ljudi, koji mrze svećenika zato, što je dobar i revan svećenik.

Stefica Antoličić, glavarica.

Tuhelj. »Djevojačko društvo S. I.« Imo nas oko 40 članica. Malo nas je brojem, ali nastojimo, da među nama vrla pravi duh djece posvećene Božanskemu Srcu. — Prije Božića imale smo svećano primanje novih članica. U čest novim družicama pripravile smo malu proslavu s predstavom »Ljubav Mari-

jina djeteta». Proslava je bilo skromna, ali je mnogima dala pobude i volje za rad. Svi su po toj proslavi bolje upoznali društvo i zavoljeli ga, što vidimo po veselju, s kojim najmlade družice pristupaju k nama. Sastajemo se svake prve nedjelje u mjesecu i tu se nakon govora g. župnika dogovorimo o zajedničkoj sv. Pricašći, što je imamo svakog prvoga petka i prve nedjelje u mjesecu. Dogovorimo se i o kićenju crkve, pjevanju i drugim načinima štovanja Presvetoga Srca. — U našoj se župi počeo buditi i rad za misije, pa se s veseljem skupljaju marke i druge stvari. Prošle nas je godine pohodio Andeo smrti i odveo jednu uzorčanicu do prijestolja Svevišnjega, da nam tamo bude zagovornica. Udale su nam se dvije družice, ali mjesto njih pristupilo 11 novih. **Antonija Glogoški**, gl.

Zlatar. Ima nas 60 članica i 10 kandidatkinja. Sastajemo se 2 puta na mjesec na krasne pouke praktičnog smjera. Naš brižni i neumorni duhovni voda vlc. g. župnik Ivan Mihelčić lijepo upravlja našim društvom. Razvrstane na skupine svake nedjelje pristupamo k sv. pričestii, a gdje kaje i više puta na sedmicu. Pojedine članice su i povjerenice Glasnika Srca Isusova, sv. Josipa i Katol. Misija, a svaka je preplaćena na koji Glasnik.

Osim toga sakupile smo među sobom i mali prinos za siromašne crnce, te vam šaljemo čekom svotu od D. 50. Također odlučisomo nabaviti antipendij za oltar presv. Srca Isusova u našoj župnoj crkvi. Materijal je već u pripremi. U procesijama sudjelujemo kod svake svećanosti. — Hvala Bož. Srcu naše društvo dalo je ove godine više dobrih kršćanskih majka, a pred par dana se je jedna od naših članica posvetila sasvim Božanskom Zaručniku stupivši u red čč. ss. milosrdnica u Zagrebu.

Katica Varga, glavarica.

Banja Luka. Najljepeši dar k imendanu. Za imendan naše dobre č. s. učiteljice sabrali smo D 100.— da se otkupi i krsti jedna crnica, kojoj neka bude ime Marija Josipa. Mi od srca pozdravljamo svoju novu sestricu i želimo da se jedamput u nebu s njom sastanemo. **IV. razred osn. škole sestara milosrd.**

Mače. U veljači primismo 363. sv. pričestii, u ožujku 455., u travnju 534. Sprenamo se u većem broju k svetkovini Presv. Srca Isusova u Zagreb,

A. Ivančir, glavarica.

Pušča. Kod nas je osnovano Djekočko društvo S. L. 1925., kad smo imali u župi misije. Na 27. lipnja prošle godine bilo je primanje, taj dan smo se sve pričestile. Hodotastile smo s procesijom u Bistrici, učinile smo pohod i susjednim župama, Rozgiji i Brdovcu. Udalj nam se revniteljica Jagica Horvat i lijep broj članica. Dobile smo 6 novih.

Josipa Šinko, glavarica.

Drenovci. Na prvu korizmenu nedjelju imali smo primanje novih članica, koje su taj dan jedva dočekale. Osobit je bio govor našeg preč. g. upravitelja, kojim je do suza ganuo sve mlade duše, kao i ostali puk, koji je bio nazočan. Presećene smo, što nam se umnožava broj. Jača volja, više rada, svakoga petka obavljamo u crkvi križni put, molimo se i za obraćenje grješnika. U ožujku smo neke vršile pobožnost u čast sv. Josipu, čiji smo kip na Josipovo na poseban način okitile. Ima nas sada u društvu 36.

Vilić, glavarica.

Na blagdan sv. Petra i Pavla imamo **DAN KATOLIČKE ŠTAMPE**, da se svi katolici sjete, kako treba da pomognu katoličku štampu u njenoj teškoj borbi za katoličanstvo. Ne smije biti nijednog katolika, koji bi u tom zakratio svoju pomoć. Takav bi samo to pokazao, da mu nije stalo do budućnosti njegove vjere, i ne bi više bio dostojan katoličkog imena. Zato pomožimo katoličku štampu, što god više možemo. Dajmo, da uspjeh ovogodišnjeg **DANA KATOLIČKE ŠTAMPE** bude veći nego ikada dosad!

Pjevo Društvo u Zagrebu.

NEMOJ DA OVO NE PROCITAŠ!

Na pasici ti je označen broj Glasnikā, što ih treba platiti.
 Kad nam pišeš, piši kratko, piši čitljivo, osobito adresu.
 Ispravci se provode samo do 10. u mjesecu. Koji stignu kasnije, ostaju za drugi mjesec.
 Kad nam što pišeš o broju »Glasnikā«, navedi samo broj Glasnikā, koje plaćaš, ne onih, koje dobivaš na dar.
 Što želiš javiti, javi na kuponu naputnice ili čeka, nipošto na cedulji u vraćenom Glasniku.
 Šalješ li novac za više takih, koji dobivaju list na svoje ime, navedi imena onih, za koje plaćaš.
 Vraćajući list nemoj zamazati odrese tako, da se ne zna, tko vraća.
 Naručujući list šalji odmah ujedno i preplatu.
 Ne naručuj knjiga i stvari, koje nisu popisane u Glasniku.
 Ne naručuj Glasnik za drugoga bez njegova znanja, osim da sam odmah šalješ preplatu za onog, za koga naručuješ.
 Povjerenici nek nastoje da barem ne prekorače godinu, a da nisu sve platili.

NAŠIM CIJENJENIM PREPLATNICIMA U AMERICI.

Najbolje da šalješ novac u registriranom pismu. Nije praktično slati kroz banku, jer banke rijetko označe, tko šalje.
 Nije praktično slati ni po poštii, jer se tu iskrive imena.
 Po ovom će znati, kojih se tiče, odakle su pogriješke, na koje se tuže.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA
Zagreb I. Pp. 147.

KNJIGE.

Kocijančić Juraj: PAPE I HRVATSKI NAROD. Nakladom nadbiskupske tiskare izašla je ova sa 80 slika ukrašena knjiga, velika opsegom — ima 500 strana u osminskom obliku — no još je veća i znamenitija sadržajem. Ona je nesamo korisna, da se bolje upozna naša crkvena povijest, već je prava potreba bila da dobijemo ovakvo djelo danas gdje neprijatelji hrvatskoga naroda i kojekakvi krovjerci i otpadnici rade iz svih sila, da nas otkinu od Petrove stolice, koja je jedinom lukom našega vječnoga spasenja, a i vremenitoga nam opstanka. Dugi i veliki trud vrijednoga pisca, preč. g. dekana župnika Kocijančića, okrunjen je lijepim uspjehom, što mu svu priznavaju. Na nama je svima sad, da se ovo znamenito djelo što više proširi u narod i da se čita.

Svečani broj »GOSPE SINJSKE« izašao je u čast asiskoga patrijarke u biranom omotu, na finom papiru. Imat 80 strana, mnoštvo slika i u prilogu u bojama izradenu »Čudotvornu Gospu Sinjsku«. U izobilju članaka, crta, pjesama ističe se unijati lik sv. Franje sa različnih strana pa će i onaj, koji bi manje znao o velikom sveču, dobiti jasan pojam o njemu i njegovu silnom značenju. Svečani je broj uistinu lijep i pun i služi na čest uredniku i upravi. Može se nabaviti napose, jer je sam zase potpuna cjelina.

UREDNISTVO JE PRIMILO KNJIGE:

Dr. D. Gudek: Katekeze. Sveska 6-8. Cijena svesci D. 12.— Godišnja preplata D. 30.— Narudžbe prima: Dr. Gudek, Palmotićeva 3. Zagreb.
Sv. Franjo Saleski i Filotej ili Uvod u pobožan život. Dragocjena knjiga za svakoga, naročito za katoličke obitelji i organizacije. Stoji D. 11.— Narudžbe prima: »Žbor duhovne mladeži«. Zagreb, Kaptol 29.

Isus prijatelj malenih, poznat je kao najbolja hrvatska molitvena knjižica za mlađež. Obični uvez D. 10. — Zlatorez D 20. Narudžbe prima: **Zbor duhovne mlađeži, Zagreb, Kaptol 29.**

Kocijančić Juraj: Pape i hrvatski narod. Stoji D. 70. — Narudžbe prima i Uprava Glasnika P. S. L. Zagreb I/147.

Svečani broj »Gospe Sinjske«, Cij. D 5. — Naručuje se kod uprave u Sinju.

D A R O V I do 30. travnja 1927.

Za sv. Mise: Celje KS 60 Centerville Iowa AK 1 Dol. Donji Desinec ZK 20 Farvaks Pa AC 1 Dol. Kobaš MG 20 Križevci ZB 20 Kupina MŠ 200 Lepoglava CG 20 Los Angeles 1 Dol. Mont. Olive AJ 1 Dol. Omisalj NN 100 Pittsburgh Pa PB 1 Dol. Rankin JN 2 Dol. Samobor NN 20 Virje JL 20 Višegrad JP 38.

Za Svetište: Bakar TM 10 Barilović AJ 20 Chicago KR Dol. 1 Ferdinandovac KM 10 Janjevo JČ 12 Kostr. sv. Barbara LD 20 Lacići PV 30 New York City FH 100 Pittsburgh Pa PB Dol. 1½ Prelag NP 10 Rathbun AB Dol. 1 Samobor NN 100 St. Davit ER Dol. 1 Škrlevo TR 20 Trnovitica MŠ 15 Varaždin TV 5 Vinkovci AS 10 Vratišnec J i VN 20 Zagreb IP 30.

Dar Srca Isusova: Amerika MŠ Dol. 2 Babška NN 20 Brod. Varoš DL 30 Centerville Iowa Dol. 2½ AK Dol. 1 Čehovec TK 15 Delnice KB 50 Detroit RK Dol. 1 Divjake DM 100 Dol na Braču OJ 50 Gola MG 20 Irig AM Dol. 1 Jaska JW Dol. 1 Kloštar Ivančić JB 30 Kupine FM 10 Kuzminec R i MT 20 Letovanje PH 20 Lišnik MV 10 Medimurje FB 30 Nijemci A i IB 30 Ogulin JB 50 Orebić FV 100 Petrovaradin SM 30 Pitomača MS 10 Pittsburgh Pa ID Dol. 1 Podr. Podgajci AV 20 Rankin BF Dol. 1 Sinj KB 20 Slatina Podr. ZZ 100 Starigrad n. H FL 100 Sutivan DT 10 Sv. Ilija Obreš KL 20 Sv. Nedjelja KP 10 Tovarnik GN 50 Trsat ZL 8 Valpovo MV 100 Zagorje Lika AL 20 Zagreb MJ 6 RP 50 Zdole UR 10.

Dar Srca Isusova i sv. Josipu Vidovec SH 10.

Dar Majci Mariji i sv. Josipu Gola MG 35.

Dar Lurd. Gospi Virovitica LK 10.

Za svjeće Gospi Lurdskoj Kansas City LC Dol. 1.

Za raširenje Glasnika: S. L Bački Monoštari MS 15 Bakar SI 25 Belec B i AL 10, EF 100 Bjelovar KD 10 Buna Vel. N i AM 100 Busovača AD 30 Buševac KZ 20 Delnice KS 20 Derventa BT 6 Dragozetići IAF 5 Lira Dubica MM 20 Duvno MB 10, MI 25 Farmington III MM Dol. 1 Goričan BK 10, MV 5 Gradište MJ 5 Hlebine AS 10 Hreljin LD 50 Ivanec JV 10 Kali AL 20, JK 10 Kapitol kod Pož. FM 100 Kloštar Ivančić JB 12 Komletinci DD 20 Koprivnica SK 6 Kostajnica JSch 10, JP 20, Mpl.M 100 Križevci LK 20 Krk DK 20 Letina KB 35 Maribor MV 8 Milini Župe JW 60 Monoštari PP 100 Mrkopalj JZ 8 Mučna Rijeka MT 10 Našički Ribnici MM 20 Novi Sad MP 50 Obedišće KV 25 Palic BI 20 Peščenik KS 16 Pittsburgh Pa PB Dol. 1 Plavna AB 100 Plešča FK 10 Podvinje IA 10 Podvalačica FV 10 Požega JŠ 10 Sarajevo AT 18 Split OB 10 Stari Grabočac TS 12 Subotica TM 10 Sv. Ana MK 10 Sv. Ivan Zel. MS 10 Šestine MH 50 Šibenik JS 16 Škrlevo VS 50 Štitar TV 10 Varaždin TV 10, BS 25, JH 12 Vel. Gorica JD 10 Virje JT 20 Zagreb SW 10, AD 50, MK 50, MJ 60, MK 10, MK 100 MJ 5, DRR 50, MK 88, TD 8 Zelenika RL 10.

Za malo sjemenište D. L u Travniku: Dr. B. C. 500 D. AL 100 D. AM u š. sakupila 1000 D. BK 300. Jedna kongregacija u Z. 300 D. GH 20 D. SJ 10 D. DH 10 D. LA 10 D. ZD 40 D. AL u K. 100 D. KI 400. Jedna kongregacija 300. BK 300 ZI 20 MS 10 PH 10 LJ 30.

Za Kruh sv. Ante: Centerville Iowa AK Dol. ½ Jakšić AS 10 Obedišće KV 10 Pittsburgh Pa AJ Dol. 1 Scharpsburg Am. SM Dol. ½ Zagreb LL 10.

Na čast sv. Ante: Omisalj NN 150.

Urednik: Milan Pavelić D. L.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. L. rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. L.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Kolovoza 1927.

Br. 8.

Protiv spiritizma.

Mjesečna nakana u kolovozu, blagoslovljena od sv. Oca.

Iza smrti Samuelove skupiše Filisteji silnu vojsku protiv Izraelaca. Kralj Saul uplaši se veoma i stade da pita Boga, hoće li odočiti Filistejima. Ali Bog ne odgovori opakomu kralju ni u snu ni preko svećenika ni preko proroka, kako je prije običavao. Tad se Saul preobuče, pode k vračarići u mjesto Endor i reče joj: Dozovi mi onoga, koga ti kažem. Vračarica nije prepoznala preobučenoga kralja pa odgovori, da ona to ne smije činiti, jer je Saul pod smrtnu kaznu zabranio vračanje. No kralj se zakle, da joj se ne će ništa dogoditi, i reče joj, neka zove Samuela. Čim je Saul izjavio tu svoju želju, najednom povika žena prestrašeno: — Ti si Saul! — Ne boj se, kralj će joj, što si vidjela? — Vidjela sam boga, gdje izlazi iz zemlje. — Kakav je? pita Saul. — Starac izlazi ognut plastirom. Sad Saul vidi, da je to Samuel pak pada na zemlju, klanja se i razgovara sa Samurom. Ovaj mu na kraju kaže: »Sutra ćeš ti i tvoji sinovi biti kod mene, izraelsku će vojsku predati Gospod Filistejima«. Tako i bi. — I. Kraljevska 28.

Na ovo se mjesto Svetoga Pisma pozivaju zazivači duhova, »spiritisti«, tumačeći ga sebi u prilog. Imaju li pravo? Nipošto.

Bog zabranjuje spiritizam. Čisti duh ili duša, pokojnoga može nam se uistinu javiti, kako znamo i iz Sv. Pisma, koje to pripovijeda o arkandelima Rafaelu i Gabrijelu i o pojavljenju Mojsije i Ilike kod preobraženja Isusova. No ovake su pojave rijetke i do takva općenja s dusima ne može nitko od nas doći naravnim načinom, po svojim naravnim silama. A ovo je baš grijeh spiritista, koji drže, da mogu

općiti s dusima i zazivati mrtve i ne obazirući se na Boga. To je stara poganska »nekromantija — zazivanje mrtvih«, što je osuđeno u Sv. Pismu staroga zavjeta. Tako govori Bog preko Mojsija Izraelcima: »Ne obraćajte se k onima, koji zazivaju duhove, ni k vračarima i ne pitajte ih za savjet, da se ne oskvrnute o njih. III. Mojs. 19, 31. Po tom je Saul griješio, kad je išao k vračarici. A ni ta nije »izazvala« Samuela, što je očito iz Sv. Pisma, jer se Samuel pojavio čim je Saul izrekao želju da ga vidi. A očito je i iz vračaričina straha, da nije bila vična gledati pojave duhova. Bog, sam on se je poslužio tom prilikom, on je poslao Samuela, da obrati opakoga Saula na dobar put pred skoru smrt njegovu. Bog očito zabranjuje spiritizam.

Prijevare. Ti se »dusi« u spiritizmu služe pojedinim odabranim osobama. Rukom kakve osobe, koja se zove »medij« — »posrednik« — oni pišu, »medij« mjesto njih govori, pače u nazočnosti osobitih medija oni se mogu vidljivo pojaviti ili »materijalizirati«. Nego gle, istraživanja do dana današnjega pokazuju, da su te pojave duhova najčešće prijevara medija. Sestre Ana i Margareta Fox, koje pred 80 godina započele u Americi u New - Yorku današnji spiritizam, pa se zovu »majke spiritizma«, one same priznadoše, da je cijelo to njihovo općenje s dusima bilo gola golcata laž, najveća prijevara o voga vremena.

Spiritističke se »sjednice« drže obično u tmini — »dusi« ne vole svijetla! No ako tko iznenada posvijetli, kad se poštovani »duh« pokazuje, onda se uvijek otkrije majstorija. Tako se na jednoj »sjednici« 9. siječnja 1880. u Londonu javio duh imenom Marija. Među nazočnima su se našla dva srćana čovjeka i zgrabila čvrsto »duha«, i kad je upaljeno svijetlo vidješe, da tobožnja Marija nije nitko drugi, već sam slavni medij Florence Cook u ženskim haljinama! Caru Napoleonu III. htio jedan »medij« dozvati pokojnu majku. »Veličanstvo«, reče taj najednom, »sad će vas se ispod stola dotaci hladna ruka duha majčina«. Napoleon osjeti dodir i čvrsto zgrabi »hladnu ruku duha«. Što je bilo? Užegoše svijetlo, a u carevoj ruci — bosa noga medijeva! Medija Anu Rote uhvatise u prijevari 1902. u Berlinu. Njezini dusi su imali tu osobitost, da su u mraku sipali »cvijeće s drugoga svijeta« na nazočne. No kad je užeženo svijetlo, vidjelo se, da je taj duh sama Ana, kojoj kod pretraživanja nađoše u donjim haljinama 153 cvijeta. Tako isto raskrinkani glasoviti medij Bastijan, talijanska seljakinja Eusapia Palladino i toliki drugi: svi se pokazaše kao prepredene varalice. Tih je prijevara toliko, da ih ni najzaneseniji spiritisti ne mogu da zataje. U američkom Čikagu ima čak velika trgovina, u kojoj se prodaju i prave po narudžbi ruke, pojasi, maske raznih osoba i druge stvari, koje su potrebne za »duhove« spiritističkih sjednica! Uza sve to mnogi ne prestaju vjerovati opsjenarima...

Naravskе pojave ili zli duh. Ima ipak stvari u spiritizmu, koje ne dolaze od prijevare, ali se te dadu gotovo sve rastumačiti i bez duhova, naravski. Tako vele, u spiritističkom snu — tako zvanom »transu« — češće medij govori i piše u jeziku, koji mu je u budnom stanju nepoznat. Istina, ima medija, koji izriču u nesvijesnom stanju riječi i pišu slova tugega jezika, za koji u budnom stanju misle, da

o njemu ništa ne znaju. Kad pak zadu u takav san, »trans«, izroni im iz pameti po koja riječ, koje slovo toga tuđena jezika, što su ih oni tko zna kad prije čuli i vidjeli u budnom stanju i zaboravili ih. Dok je sunce na nebu, ne vide se zvijezde, premda su i one tu, no kad sunce zade, pokažu se one opet. Tom je slijekom netko lijepo označio našu svijest i naša skrovita zapamćenja: dok smo budni, svijesni, ne vidimo tih zapamćenja, ali kad spavamo, tad prestaje djelovati naša svijest i ona izlaze na površinu. Evo potvrde, da se baš ovako zbijaju navedena spiritistička čudovila: Medij Helena Smith, Švicarka, koja govorila samo francuski, napisala je u spiritističkom snu riječi, kojih nitko nije znao pročitati, dok nije u njima jedan znalač arapskoga jezika prepoznao posve arapsku rečenicu. Helena se u budnom stanju ne sjeća, da bi vidjela koju arapsku knjigu. U tom se pak snu drži kćerkom arapskoga poglavice, šeika. Zar je dakle duh kakva pokojnoga šeika upravlja u snu njezinom rukom? Stvar se domala otkrila. Kućni liječnik Helenine obitelji, kad mu pokazaše to »pismo duha«, izjavljuje odlučno, da je to njegov rukopis. On je dugo živio na istoku i napisao o tom životu knjigu. Jedan primjerak te knjige, napisavši na nj baš onu arapsku rečenicu, darovao je Helleninu ocu. Helena je taj natpis vidjela, a da ga nije znala pročitati. U tom joj je snu izronio jasno spomen togu natpisa i ona ga je točno nacrtala ako ga i nije razumjela. To se »čudo« eto objašnjuje sasvim naravski i ne treba za nj nikakvu čudu. Tako je i s mnoštvom drugih stvari u spiritizmu.

Otrovna biljka. Spiritizam škodi razumu. U nekim se berlinskim novinama, mjeseca siječnja 1902., mogao čitati oglas: »Molim žurnu pomoći za jednu žrtvu spiritizma, gospodu iz višeg staleža. Spiritizam joj je kriv, da je izgubila zauvijek silan novac, a barem zasada i razum, jer su joj živci uništeni. Vele, da slični oglasi nisu rijetki u vanjskim novinama. Moglo bi ih biti i kod nas, jer se otrovna biljka spiritizma i u nas silno širi, osobito iza rata. Pitajte liječnike velikih svjetskih umobolnica, tko im sve šalje siromašne patnike, pak će vam uz druge sigurno spomenuti i spiritizam. Pitaj dragi čitatelju, i ti svoje znance, koji se bave s tom nesrećom, zar zbilja žele u Stenjevac?

Škodi vjeri. — Kako? Spiritizam da škodi vjeri? Ta on je obratio tolike, koji prije nijesu ni u što vjerovali! Tako viču neki. Varaju se ti spiritistički zanesenjaci. Spiritizam veoma škodi vjeri, jer širi praznovjerje, vodi k vraćarijama i k zazivanju samih zlih duhova. Spiritisti vjeruju više »objavama« svojih »duhova«, nego Isusu Kristu i Crkvi. Ti dusi često ne priznavaju istinu naše vjere, pobudjuju vjerske sumnje, ako nazočni u sjednici vjeruju, vjeruju i dusi, ako su nazočni bezvjerci, to su i »dusi« bezvjerci! Vrlo često napose poriču pakao, kao da im je mnogo stalo do toga, da ljudi u pakao ne vjeruju pa dodu u nj. Ako se ipak po koji bezvjerci vrati k vjeri baveći se spiritizmom — premda su takvi vrlo, vrlo rijetki — ipak kud i kamo više katolika gubi vjeru po spiritizmu.

Škodi čestitu življenu. Bog traži posluh, spiritisti ne slušaju Boga, protiv njegove volje traže dodir s dusima. U spiritizmu je

toliko laži i prijevare; na »sjednicama« se znaju pitati i sramotne stvari, kako vele — ukratko, spiritizam vodi k potpunoj pokvarenosti.

Stoga van s otrovnom biljkom! Kad je sv. Pavao propovijedao u Efezu, donesoše mnogi obraćeni pogani, »koji čarahu, svoje knjige i spaljivahu ih pred svima«. Djela Ap. 19, 19. Tako učini i ti sa spiritističkim spisima, ako ih imaš; to svjetuj i drugima. Ne idi na spiritističke sastanke ni od radoznalosti, ni za šalu, nikako. Duše pokojnih štuj i milosrdu ih Božjemu preporučuj. Ostavi ljudima slabe ili nikakve vjere, da lete za spiritističkim opsjenama, ti stoj uz Isusa i Crkvu čvrsto se držeći one: »Znam, komu vjerujem i stalan sam«. Il. Tim. 1, 12.

Milan Pavelić D. L.

EUHARISTIJSKI KONGRES U KOPRIVNICI.

U dane 5. 6. i 7. kolovoza 1927. bit će grad Koprivnica pozorištem velikoga slavlja, držat će se u njoj »Euharistijski Kongres«, da veliča Isusa u Presvetom Sakramentu.

U petak 5. VIII. Kongres počinje. Cio je dan posvećen Presvetom Srcu Isusovu, što se lijepo slaže, jer je to upravo prvi petak u mjesecu.

U subotu 6. VIII. ide u čast Majci Božjoj procesija u Močile, koje su odaljene 4 km od Koprivnice. Tu se nalazi u šumi kapela, kojoj ima već do 500 godina. Prastaro proštenište još od redovnika Ivanovaca. Procesija se popodne vraća natrag u Koprivnicu, gdje će se držati

Prikazivanje Muke Isusove.

Kaštan tako i ove godine će se eto davati u Koprivnici to dirljivo prikazivanje, koje skrušuje srca, vlaži oči suzama i obraća. Ove je godine veoma prikladno odabran za nj upravo drugi dan kongresa.

To isto subotno popodne dolazi preuzv. g. nadbiskup dr. A. Bauer, koji će biti svečano dočekan. Navečer je izložen Presveti Sakramenat u župnoj i franjevačkoj crkvi, gdje će također biti u to vrijeme svećenici, da slušaju isповijedi.

U nedjelju 7. VIII. sv. Mise, propovijedi, potom zborovanje, kod kojega predsjeda preč. g. kanonik dr. M. Medimorec. Kongres završuje svečanom procesijom s Presvetim, a vodi je sam preuzv. g. nadbiskup.

Hrvati katolici

koji možete, podite na ovaj kongres, da slavite svoga euharistijskoga Kralja Isusa Krista i da Mu naknadite svojom ljubavlju za one gorke uvrede, što Mu ih napose u Koprivnici nanesoše tužni otpali svećenici! Pohrlite onamo, da vaša molitva i vatra skupa s milošću Božjom raspali sva srca, koja su unatoč teških vremena još i sad nehajna i mlijitava. Ne će to dakako biti bez najveće duhovne koristi i za vas.

Urednik.

GOSPL.

Pjevajmo svijetom, kršćani:
Zdravo, o cvijete izbrani,
Pjevajmo svijetom, kršćani:
Zdravo, o puna milosti!
Uzroče naše radosti!

Smjernu Te Bog užvisio,
Bez svake ljage Marijo,
Smjernu Te Bog užvisio,
Mirisna stidna ljubice,
Najljepša sveta Djevice!

Pjevajmo s vojskom anđela:
Zdravo, o ružo prebijela!
Pjevajmo s vojskom anđela:
Zdravo, o naša sestrice,
Neba i zemlje kraljice!

I Z M E K S I K A.

Meksički židozidari dade prije nekoliko godina odglasati po svojim zastupnicima u meksičkom saboru razbojničke zakone, koji idu za uništenjem katoličke vjere. Kad im se činilo da je došao zgodan čas postaviše za predsjednika republike svoga osobitog čovjeka, židova Kalesa, i taj poče da provodi one »zakone«, stade ognjem i mačem rušiti Katoličku Crkvu u Meksiku, u zemlji, koja ima na svakih 100 stanovnika 92 katolika!

Budući da se katolici ne moguše pokoriti takovim »zakonima«, proglašuje ih Kales buntovnicima i kroz židozidarske listove širi svijetom vijesti, da u Meksiku nema nikakovih vjerskih progona! Ove su Kalesove besramnosti donosili s odobravanjem i »rodoljubni« hrvatski listovi — stid ih bilo! Da igdje na svijetu takne tko samo i vlas kojemu židovu, da se igdje i malo samo rđavo postupa s kakvim utamničenikom, makar taj bio i zločinac, te bi novine graknule na »nečovječnost«, digle bi zaglušnu viku protiv nepravde!. A sada, gdje jedan bjesomučnik muči narod od 15 milijuna, gdje jedno strašilo, kojemu je mjesto u ludnici ili u tamnici, daje čupati ljudima jezike samo zato, što spominju Krista, koga ta nemam sotonski mrzi, sada ti plemeniti listovi ili šute, ili pišu da nije istina, što katolici javljaju o progonstvu vjere u Meksiku, ili čak donose Kalesove tužbe, po kojima njega, nedužnoga vuka, hoće da proguta — katoličko janje.

Kad ovi listovi ne će da vjeruju katoličkim vijestima, kad ne će da vjeruju uzvišenoj glavi katoličke Crkve, Piju XI., kad ne će da vjeruju ni brojnim nekatoličkim novinama, koje ne robuju židozidarama, neka barem vjeruju novinama, koje pomažu Kalesovu vladu, neka vjeruju najvećem meksičkom listu, koji se zove »Ekscelzior«. Evo što donosi taj list u broju od 13. siječnja ove godine:

»VAL KRVI.«

»Kad se radi o medunarodnim poslovima, napose o našim odnošajima prema Udrženim Državama, koje su od pamтивјекa neprijatelj Meksika, mi se trudimo da svoje mišljenje i svoj rad složimo sa stanovištem vlade i mi vladu snažno podupiremo. Tako smo radili od početka i nismo se promjenili. Ali što se tiče nutarnjih, domaćih pitanja, naš sud i naše gledište treba da bude drugačije. Bez ikakove stranačke strasti, računajući s našim domaćim neprilikama, imamo mi pravo i dužnost da se poslužimo slobodom, koju nam priznaju zakoni i koje domoljublje ne može ni dokinuti ni suziti.

»Vlada predsjednika Kalesa i vojnička i civilna vlast države ima ovaj čas da riješi dva ozbiljna pitanja: kako da se obrani vrhovna vlast meksičke države i vrhovna vlast sadanjeg političkog režima? Što se prvoga tiče, mi smo bez okolišanja izjavili, da pristajemo uz držanje vlade. No što se drugoga tiče mi mislimo iskreno, da se vlast vara u načinu postupanja: takovo je postupanje nesamo beskorisno već škodljivo, jer će urodit protivnim plodovima od onih, koji se očekuju...«

»U službenim priopćenjima o novim borbama protiv buntovničkih skupina nema više ni govora bar o kratkom sudbenom istraživanju, već samo o neposrednom izvršenju kazne, obavljene gotovo uvijek na civilnim osobama, za koje zakon predviđa blaži postupak nego kod osoba vojničkih. Ljudski život u našoj državi izgubio je cijenu i štovanje.

U času kad se upuštamo u duge pravne rasprave sa Sjevernom Amerikom da opravdamo svoje zakonodavstvo, nemamo mi u Meksiku najjednostavnijega prava, prava obrane. Krivac dolazi u zatvor, a da se ni ne presluša.

Strijeljanja su svagdanja stvar u čitavoj republici. Za dokaz svoje tvrdnje mogli bismo navesti mnogobrojne slučajeve. Spomenut ćemo samo jedan iz Leonu, koji se nedavno dogodio. Radi sablazni, koju je prouzrokovao, radi svoje okrutnosti, barbarstva, nečovječnosti i nepravde proizveo je taj slučaj u cijeloj zemlji najsilnije ogorčenje.

Jedna uvažena osoba, koja je svojim očima sve vidjela, piše nam iz Leonu potresno pismo. Mi ćemo iznijeti neke glavnije odsjekе iz toga pisma, ne samo stoga, što ono tumači javno mišljenje, već i zbog toga, što treba da državna vlast vodi račun o onom, što se zbiva i da ne izgubi s vida radi pogrešnih obaviještenja ili osobne zaslijepljenosti svoje i narodne interese.

Pisac toga pisma spominje navalu jedne ustaške čete u Leonu u ponedjeljak pretprošle sedmice. »Na prvi pogled nije ta navala«, veli on, »imala nikakva značenja, ali sada, kad znademo potankosti, ona je dobila upravo strahovitu važnost: to jest smaknuće petorice mladića, od kojih ni najstarijemu nije još bilo 20 godina.

»Te su žrtve«, veli, »mladići Josip Valencija Gallardo, Salvador Vargas, Nikola Navarro, Ezekiel Gomez i još jedan po imenu Rois. Oni su bili vrlo poznati u gradu i vrlo časne prošlosti. Zapletavši se u taj slučaj pod utjecajem ovoga ili onoga, ipak zacijelo nisu zasluzili, pa kolika bila njihova krivnja,*) da bi bili ubijeni kao puniti da budu mučeni prije izvršenja kazne. Ovi mladići bili su uhapšeni za jutarnje navale u Leonu i nije se kod njih našlo oružja.«)

»Odio žandara na konjima uhvati ih i povede k sredini grada, da budu zamalo postrijeljani bez procesa i bez istraživanja, ko su i što su. Dok je trajala priprema, da se izvrši kazna, jedan od mladića počne plakati. Njegov drug, Valencia Gallardo, koji se pri svemu tomu držao vrlo mirno počne ga tješiti. Na koncu pozove sve druge, da zazovu glasno Boga. **Razdraženi žandari odrezaše mu jezik prije nego je bio ustrijeljen.**

»Kad su žandari svršili svoj posao izložiše mrtvace pred vratima gradske palače. To je bio strašan prizor.

»Tjelesa su ležala u lokvi krvi, a roditelji su kažnenika jedva prodirati kroz radozunalu svjetinu. Bolni prizori nje dadu se opisati.

*) Sva im je krivnja bila, što su pripadali »Savezu za obranu vjere« i što se nisu pokoravali razbojničkim zakonima. Dakle »Zapletavši se u taj slučaj« znači »Upisavši se u »Savez za obranu vjere«. O vjeri pisac tog članka mudro šuti. (Nap. uredništva).

**) Čitatelj lako razumije, kakvi su to »navalnici« bez oružja! (Ur.)

»Vlasti skidaju sa sebe odgovornost za ovo sramotno ubijstvo«,javlja nam dalje pisac pisma. »Javno mišljenje označuje kao glavnoga krivca nadzornika policije u Leonu. Mnogo ima znakova, koji govore proti njega.«

»Mi pak sa svoje strane pitamo: hoće li ta zločinstva ostati nekažnjena kao ona u Kolini i Akaponet? Hoće li se ona i u buduće dogadati? Zar je napokon usvojena politika strijeljanja bez sudske istrage tuz potpuno preziranje zakona i načela uljudbe?«

»Ta uboštva, u kojima se nepravda spaja s divljaštvom, pa se izvode prave strahote, dostojeće čovjeka-beštje — zar to ne škodi više meksičkoj vladu u vanjskom svijetu i kod kuće nego petrolejske rasprave, ustaške čete i svi natražnici zajedno?«

»Zacijelo, ni središnja vlast (Kales) ni guverner Guanajata nisu odgovorni za ova zločinstva. Ali ko ih ne će donekle okriviti — u Meksiku i izvan njega — ako zločinstva ne kažnjavaju, ako se ovaki napadaji ponavljaju, ako ubojice ostaju i nadalje u službi, ako su zaštićeni drskom i besramnom »nekažnjivošću?« —

Tako eto list meksičke vlade, koji je posve odan Kalesu. Kad i sam njegov list tako govori, što da onda sudiš o tom čovjeku, a što o židozidarskim novinama, koje hoće da ga brane i pred hrvatskim katoličkim narodom?

Prema »Les Nouvelles Religieuses 15. IV. 1927. — T. J. D. I.

Nakon osamnaest godina molitve.

Sv. Augustin i majka mu sv. Monika
pred gradom Ostijom.

»Govorili smo o svim vidljivim stvarima . . . Divili smo se liepoti tvojih djela, moj Bože. Tad smo podigli više svoje duše. . . . Dok smo tako govorili i dok smo se željno otiskivali prema tome božanskom kraju svim poletom svoga srca, takli smo ga se časkom. . . No onda smo se uzdišući opet spustili. . . «

Tad reče Monika: — Moj sine, ovaj život nema više čara za mene. Ja uistinu ne znam, zašto sam još ovdje na zemlji. Jedna jedincata me je stvar zaustavljala na njoj neko vrijeme, i to je bila želja, da vidim tebe prije svoje smrti kršćaninom i katolikom. Moj Bog mi je ispunio želju obiljnije nego sam se usudila očekivati. Što dakle ja radim još ovdje?« Luj Bertrand: Sv. Aug.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA.

Oci Dominikanci u Zagrebu. Jedna od vrlo utješljivih stvari za Zagreb i katoličke Hrvate uopće jest prikupljanje redovništva u glavnom gradu Hrvatske. Iza oo. Konventualaca i oo. Trećoredaca dobismo proljetos i oo. Propovjednike reda sv. Dominika. Na 8. svibnja o. g. blagoslovio je preuzv. g. nadbiskup dr. Bauer njihovu kapelu posvećenu Kraljici presv. Krunice i novo sagradeni samostan, što se diže u lijepom Maksimiru. Dobri Bog pomogao plemenitim radnicima u vinogradu Gospodnjem, da što više porastu brojem.

Sveti Otac i izvanredna katolička obitelj. Iz Ravensburga u Bavarskoj poslao neki gospodin sv. Ocu fotografiju jedne obitelji, koja imade puno djece. Na toj su fotografiji otac, mati i 16tero djece, sve jedno drugom do uha. Ispod slike napisala je sama mati ovo: »Dragi sv. Oče! Sa šesnaestero svoje djece klećimo ponizno pred Tvojom Svetosti i molimo za Tvoj blagoslov, da ih odgojimo sve kao prave katolike, vjerne sinove naše majke Crkve katoličke. Mi molimo svaki dan za Tebe, naš Oče!. Kad je sv. Otac dobio tu sliku, nije mogao da je se načleda. Onda reče: »Ova obitelj zaslužuje, da joj Papa odgovori«. Sjedne i napiše na slici sam svojom rukom u njemačkom jeziku: »Čestitam Vam od svega srca i želim svako dobro, hvalim najsrdaćnije na obećanim molitvama i molim za što potpuniju sreću dobre Vaše kršćanske obitelji. Rado podjeljujem svoj blagoslov svakomu od vas, napose dragim mališima«. Kako će biti sretna ta obitelj, kad dobije Papino pismo na svojoj slici!

Cijela obitelj otišla u redovnike. Nekadašnji njemački nadzornik iz Bedburga, profesor Dr. Bernard Barth, stupio je nedavno kao novak u kapucinski samostan u mjestu Zeil na Harmersbachu. Isti je dan ušla njegova supruga u samostan franjevki u Aachenu. Sve troje djece njihove zagrlilo je već prije redovnički život. Sin im je Bernard već 20 godina kod benediktinaca u Maria-Laach. Najstarija kći postala je odmah iza rata »sestrom kršćanske ljubavi« u Strassburgu, a najmlada je kod benediktinki u Eibingen kod Ruedesheima. Tako se eto cijela sretna obitelj potpuno posvetila Bogu. **M.**

Obraćenje. Mnogima je u Dalmaciji i Bosni poznat Dr. Oskar Pollak. On je bio više godina sudac u Bosni. No još kao sveučilištarac se upoznao s našom vjerom, proučavao ju i prešao iz židovstva u rimo-katoličku Crkvu. No on je zaželio i više: da postane svećenik. Odrekao se stoga sudačke službe, učio bogoslovљje u Innsbrucku i pok. splitski biskup Nakić zaredio ga za svećenika. Zatim je prešao u Njemačku, gdje je sada upravitelj većega ženskog reda u Breslavi. — Ređen je bio upravo pred 23 godine i to u Vrlici, na medi Bosne i Dalmacije, gdje ima mnogo pravoslavnih. Taj je čin zadivio i inovjerce. Tom prilikom pohodila ga i majka, židovka, koja je gledala svete obrede s najvećim zanimanjem. I novi je svećenik prvi blagoslov dao majci. On je mnogo molio, da Bog i nju obrati i privede k našoj sv. vjeri. Dugo je to trajalo, no molitva mu je napokon uslišena. Vrijedan taj svećenik javlja mi 21. 6. iz Beča, da mu je majka u 75. godini 9. 6. o. g. sva sretna primila sv. krst i postala katolikinjom.

MALI KRIŽARI

ISUS ZOVE ALOJZIJA.

Mladi knez se bičuje
Moleć u samoći:
»Kojim putem, Isuse,
K Tebi mi je poći?«

Jednog dana začu glas:
»Budi redovnikom!«
Sva mu duša zaigra
Srećnim kličuć klikom.

Mjesto krune prolazne
Dobi dare trajne:
Ljiljan, križ i jaslice,
Do tri krune sjajne.

JUNAKINJA LINA I NJEZINI JAPANČICI.

Grad San Pablo u Braziliji u Južnoj Americi. Nedjelja je. Otac Isusovac Gvido del Toro ovršio neke pobožnosti s »malim križarima« i sad čeka japansku djecu, da dodu na katekizam. Dobri otac pripravlja te male pogane za sv. krst. Puno se Japanaca naselilo u Južnu Ameriku, osobito u Braziliju, neki već primiše katoličku vjeru. O. Gvido je njihov apostol.

Redovnik gleda na sat i čudi se, gdje su već djeca. A evo što se dogodilo međutim. Svi ti mališani stanuju u jednom dijelu grada i tamo su do njih pošli baš u to vrijeme krivovjerci luterani, da ih odmame u svoju crkvu. Mitili ih i zavaravali pozivajući da uđu u njihove automobile. Djeca nisu htjela da idu s neznancima i govorila su:

— Mi moramo ići u crkvu sv. Gonzala. Tamo nas uči otac Gvido. On će nas krstiti, kad naučimo.

— Uđite, uđite, nukalji su ih krivovjerci, i mi smo »oci«, i mi možemo krstiti, i mi imamo crkvu... Gore, hitro, penjite se! I silom utisnuće djecu u automobile i odvezože ih u dva kilometra udaljenu luteransku crkvu.

Otar Gvido čeka i čeka. Crkva je opustjela, svi su križari već izišli. Ipak ne svi: eno još male 12 godišnje Line. Ona je ko nitko zauzeta za Japančice, uči ih marljivo različne molitvice, često namjenjuje sv. pričest za njih. Ona vidi žalost oca Gvida, shvaća je. Najednom joj sijevnu misao i ona žurno ode a da nije ništa rekla svećeniku. Kud će? Ravno u ulicu Sarzedas, gdje stanuju mali Japančići. Tu joj rekoše, što se s njima dogodilo. — Za njima ću, pomisli, istrgnut ću moju djecu iz ruku tih lažnih pastira. Ja sam križarica, a križari ne treba da se ičega boje.

I ona otrča propitkujući za ulicu, u kojoj je luteranska crkva. Eto je napokon tamo znojne i umorne. Ulazi. U crkvi je mnoštvo svijeta i to je u prvi mah straši. Razgledava se i traži svoje malo stado. Ha, eno ih! U času je bila kod njih. Tko da opiše iznenadenje i veselje djece, kad opaziše Linu. »Idimo odavle, brzo, žurite se!« ravno će im ona.

Na riječi križarice mališi se maknuše, no kako ih je mnogo, podigoše štropot. Doleti luteranski duhovnik, da spasi svoj plijen. No da vidiš sad Linu! Ustade ko prava kvočka braneći svoje male piliće protiv opakoga kopca.

— Nosi se odavle, ti bezobraznice! Napolje! viče luteran.

— Idem, odgovara djevojče, ali samo skupa s ovom djecom.

Luteran se srdi, psuje, no ni mala se ne plaši, i ona više poput njega. Eto ti i drugoga luteranskog duhovnika, da pomogne svomu drugu protiv snjele djevojčice, no Lina ne gubi srčanost. Naprotiv, ona postaje sve odvažnija i dobacuje im: »Lašci, vukovi, razbojnici, koji otimate djecu našemu ocu, da ih odnesete k davlu!« Lako je zamisliti smetnju, koja je nastala među nazočnima. Lina se ufa u pomoć Isusovu, i pomoć dode. Dok prepirkla biva sve žešća i žešća, umiješa se policajac i pita mirno, čemu ta buka.

— Ta mala, veli luteran, mora odmah odavle, jer je došla ovamo da pravi nemir.

— Već sam rekla, odvrati Lina, da idem i to odmah, ali će sa mnom i ova djeca na kršćanski nauk u crkvn sv. Gonzala. Zar ne, djeco?

— Da, da, odvraćaju mališi, mi idemo s Linom.

— Ovo djevojče ima pravo, presudi mirno policajac, i može slobodno otići skupa sa svima svojim Japančićima.

Male vojska izide puna veselja ostavivši bipesne luteranske duhovnike. Nego gle nove muke za Linu: djece mnogo a do crkve sv. Gonzala daleko. Da idu tramvajem? A otkud joj novci? Nije druge, već pješice. Ali eto opet jada: djece mnogo, a ulicama jure tramvaji, automobili, žuri se silan svijet. Lina se boji, da ne bi bilo kakve nesreće. Misli, razuze pomoći Božju i eto je s naredbama: »Dječaci i djevojčice, pazite! Svi u red, dvoje po dvoje! Jedno drugomu ruku, drugom rukom prihvatiće za odijelo onoga, koji je pred vama! Dobro otvorite oči i pazite na automobile!«

Cetica počne marširati i potrči. Na čelu joj se žuri mala junakinja Lina, drži se ulici skrajia, a kad treba prijeći, daje znak tramvajima i autima, da stanu, dok prode njezin narod. Razborito i domisljato djevojče doveđe tako mališe k ocu Gvidu. Taj je bio, razumije se, i kako veseo. Umorna i uznojena djeca dobiše slatkiše karamele, koji su vrlo dobro došli. Lina je samo mirno stajala i ostavila svoj dio karamela. Kad je mjesec i po izatoga doznao ocac Gvido, što se dogodilo i naredio Lini, da mu sve potanko pripovijedi, upita je na kraju: — Pa zašto mi nisi već prije kazala te lijepo stvari?

— Oče, nisam htjela reći, jer se ovakvo što čini od ljubavi k Isusu.

— A zašto nisi uzela bar koju karamelu, kad si još bila natašte i umorna?

— Zato, jer križarice ima gledati, da svakom prilikom prinosi žrtvice dragomu Isusu.

Male Hrvatice, ugledajte se u srčano i plemenito brazilijsko djevojče!

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Ivica uči, kako je Isus uzašao na nebo.

Iza uskrsnuća se Isus često pokazivao apostolima i drugim svojim učenicima. On ih je poučavao u mnogim još stvarima. Zapovjedio im je, da moraju po svemu svijetu propovijedati, što ih je on učio. Svi, koji su vjerovali i živjeli, kako je on učio, bili su jedno društvo, a to se društvo nazvalo Crkva. Crkvom zovemo mi i kuću Božju, u kojoj se molimo. No evo, tako se još zove i društvo svih kršćana ili učenika Isusovih. Apostoli su bili prvi biskupi, a sv. Petar je bio od Isusa postavljen za poglavara svima, to jest, on je bio prvi

Papa. Isus je obećao sv. Petru, da će on pomagati njega i sve Pape do svršetka svijeta, pa ni jedan Papa ne će moći da se prevari i da uči što krivo kršćane, kad im bude govorio, što moraju vjerovati.

Cetvrti dan iza svoga uskrsnuća pokaza se Isus pred mnogo svojih učenika. On ih izvede iz grada Jerusolima na brdo maslinsko. Tu podiže ruke i blagoslovii ih. Dok ih je blagosivao, poče se dizati sa zemlje k nebu. Domala ga zakloni od njihovih očiju sjajan oblak. No oni su gledali i gledali prema nebu. Uto im se pokažu dva andela i rekoše im, da će Isus vidljivo na zemlju doći istom na svršetku svijeta, da sudi sve ljude.

kako je dragi Isus lijep i sretan u nebu. I mi možemo razveseliti njegovo Srce, ako ga ljubimo i ako činimo za nj sve, što treba da radimo. Što će danas raditi Ivica, da bude drag Isusu?

Ivica uči, kako je Isus poslao apostolima Duha Svetoga.

Bila je baš nedjelja ujutru, 10 dana iza Isusova odlaska u nebo. Apostoli su bili skupljeni u sobi skupa s blaženom Djevicom Marijom. Najednom silan vjetar potrese kuću, u kojoj su se nalazili i velika vatra se pokaza u sobi. Ona se razdijeli u mnogo vatreñih jezika i svakomu od njih dode nad glavu jedan takav jezik. U taj čas side Duh Sveti na apostole. Oni postadoše srčani i razumješe sve, što ih je Isus učio. Sad se više nisu bojali židova, nisu se sakrivali, već su počeli učiti ljude nauk Isusov.

Sv. Petar je odmah taj dan govorio narodu i obratilo se pet hiljada ljudi, svi su postali kršćani. On je činio velika čudesa, ozdravlja bolesnike. Tako je kršćansko društvo, Crkva Isusa Krista, postala domalo velika. Židovi i pogani ubili su sve apostole, osim sv. Ivana. Sv. Petra su razapeli s glavom dolje.

S brda Maslinskoga vratiše se apostoli u Jerusolim. Tu ostadoše skupa u molitvi, kako im je Isus naredio, kad je rekao: Ne idite iz Jerusolima, dok ne primite Duha Svetoga. Već prije im je Spasitelj bio obećao, da će im poslati Duha Svetoga. On je rekao: Kad ja odem na nebo, poslat ću vam Duha Svetoga, da vas utješi zbog moga odlaska i da vas nauči sve, što treba da znate. Duh Sveti je pravi Bog, treća osoba u Presvetom Trojstvu.

Apostoli su iza odlaska Isusova bili žalosni, što Isusa više nisu vidjeli među sobom. No oni su bili veseli, jer su znali, da je njihovu dragomu Učitelju sad lijepo u nebu. I mi, Ivica, treba da se veselimo, kad pomislimo,

Isus je glavni poglavac Crkve katoličke. Ali kako njega ne vidimo on je nevidljivi poglavac. Rimski Papa, naslijednik sv. Petra, jest namjesto Isusa na zemlji, on je glavni vidljivi poglavac svete Crkve. Zato mi jako poštujemo sv. Oca Papu. On nam u ime Isusovo kazuje, što trebamo vjerovati i ciniti, da dođemo u nebo. Treba, Ivica, da za nj mnogo molimo, jer i njega mrze zli ljudi, kao što su mrzili Isusa. Hajde nauči ovu molitvicu:

Bože živi svetog Oca,
Svete Crkve vladaca,

Mudrost, jakost njemu da,
Da nas vodi sve u raj!

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednju poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuјeš, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Događaj, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

DOBIVENA PARNICA.

Hrvatsko Zagorje. Moj muž polazeći u rat dao je sastaviti oporuку, u kojoj ostavlja sav svoj pokretni i nepokretni imetak meni. On je poginuo u ratu, a kad su to doznali moji ukucani, stali su me na sve načine zlostavljati, tako da sam jednoga dana morala otici k svome ocu. Ukućani mogu muža dati su krovovrata njegovu oporuku i tako sam ja ostala bez svega. U toj velikoj žalosti utekla sam se Božanskomu Srcu Isusovu i Marijinu, sv. Josipu i sv. Antoniju za pomoć i pošla sam tražiti svoje pravo kod suda. Ali zli ljudi nisu štedjeli ni svoje duše, jer su krivom prišegom potvrdili krovovorenju oporuku. Parnica je trajala devet godina. S kakovom tugom sam isla k sudu, to zna Presveti Srce Isusovo, kojemu sam se neprestano molila, osobito na prve petke u mjesecu. Dala sam služiti i više svetih misa, da bi se što prije svršila parnica, makar ja ništa ne dobila. Božansko Srce Isusovo me uslušalo: pronašlo se da je doista oporka krovovrena, i ja sam opet dobila sav svoj posjed, što mi ga je ostavio muž. Na toj milosti i svim drugim koje sam u životu primila, neka bude hvala Presvetomu Srcu Isusovom. Šaljem za širenje Glasnika Presv. Srca 30.—

A. B.

OZDRAVIO SIN.

Dalmacija. Sin mi teško obolio na plućima. Liječnici su izjavili, da po svoj prilici ne će ni pet još dana poživjeti. Imao je do 40 gradi vrućice. Utečem se Božnjemu Srcu i počnem moliti devetnicu sa cijelom obitelji u čest Srca Isusova. Još nismo ni dovršili devetnice, a sin mi ozdravi. Zahvaljujem Presv. Srcu i cijelu svoju obitelj stavljam pod Njegovu zaštitu. Držat ću Glasnik Srca Is., dok budem živ, i širit ću ga.

P. L.

JOSTE ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU;

Batina Al Ozdravila kći, dar. d. 15. — Brod. Moravice DM Dobila pomoć u više stvari, zagovorom sv. Ante. — Brod n. S. KB U zahvalu za ozdravljenje djevojke d. 10. — MP Sv. M. Terezija 2 puta pomogla, dar. d. 10. — Bušetin JB U zahvalu d. 10. — Bubevac CS Pomoglo u bolesti, dar. d. 100. — Cerić ID Opasna operacija sinova srećno prošla, dar. d. 35. — Čakovec MD U zahvalu d. 50. — Čazma JP Ozdravila krava, zag. † bisk. Langa, dar. d. 20. — Čepin GB Našla pomoć u bolesti, dar. d. 100. — MH Ozdravila od uboda na zardali čavao, dar. d. 30. — Čilići SN Ozdravila mati, dar. d. 20. — Djakovo VD Jedna osoba u

zahvalu d. 25. — Dolac KV Sinu ozdravile oči. — Dolj. Vrieski MT Od gripe teško bolesno dijete ozdravilo. — Donja Kaštel JK Pomoglo u bolesti, dar. d. 10. — Drenovci JK Dobila pomoć u teškom porodu, dar. d. 10. — Dubrovnik IG Više milosti dobila od sv. Terezije m. Isusa, napose ozdravljenje u teškoj bolesti, dar. d. 10. — Gaćice EK Dobila milost zag. † bisk. Langa, dar. d. 10. — Garčin KB Pomoglo, da s troje nejake djece nije ostala bez kuće. — Golubinci SC Mati preboljela gripu, dar. d. 50. — Gor. Andrijevc i AŠ U zahvalu dar. d. 50. — Greda ZH Zag. † bisk. Langa dobila više milosti, napose pomoć u teškoj bolesti. — Hlebine AD Ozdravio bez operacije, dar. d. 100. — Hrvatsko Primorje AD Dobio češće pomoći po zg. Sv. pomoćnika i † bisk. Langa, preporučuje se u jednoj velnevoli, za sv. misu d. 20. — Hyar St. B U zahvalu d. 30. — Iž Veliki Obit. IS Pomoglo u porodaju, za sv. misu d. 20. — Jakuševac PG Ozdravila nogu, dar. d. 10. — Jerovec MD U zahvalu d. 20. — Komletinci KC Ozdravio sinčić, dar. d. 50. — VH Hvali na prim. milostima. — Koprivnica CN Zag. † bisk. Langa kod Bezgriješno začete ozdravila. — Krivečevi PRN Hvali zagovoru sv. Magdalene S. Barat, dar. d. 10. — ZS Sretno prošla operacija dar. d. 100. — Kupina MV U zahvalu dar. d. 10. — Lič DS Ozdravio sin, dar. d. 50. — MR Muž dvaput spašen iz velike pogibelji, dar. d. 50. — Lomnica Dolnja MS Ozdravila 3 člana obitelji. — Lonja SP Dobio namještenje, dar. d. 50. — Meja NN U zahvalu d. 40. — Mraclin KC Hvali na ozdravljenju i drugim milostima, dar. d. 30. — Nijemci LS Kći dobila znatnu olakšicu u dugoj i teškoj bolesti, dar. d. 15. — Nikinci LR Moli pomoći, dar. d. 15. — Omišalj Al Zet se popravio, dar. d. 20. — Osijek D i MK Sagradili dom, vratili zajam, dar. d. 50. — RG Pomoglo u školi, dar. d. 10. — Opatija IP U zahvalu d. 100. — Opovo UR Hvali sv. Ter. od m. Isusa, dar. d. 30. — Pećno M pl. H Ozdravila od glavobolje. — Sibinj MS Dobila više milosti, napose pomoći u porodu. — Sikirevci TS U zahvalu d. 27.75. — Sombor ECs Oslobođena nevolje, dobila mnoge milosti, dar. d. 20. — Sv. Marija Okić AF Prošla izrasilna na ruci, dar. d. 10. — Sv. Petar Čvrstec KP ozdravila od bolesti pluća i živaca, dar. d. 26. — Supetar, Brač AP Muž 3 puta operiran, od liječnika ostavljen, ozdravio zag. sv. Ter. od M. Isusa, dar. d. 25. — Tišina Erd JK U zahvalu d. 10. — Tubelj PH Dobila mjesto i druge milosti, dar. d. 25. — Tuzla VH Sin teško bolestan ozdravio. — Valpovo MK Gospa Lurdska pomogla dar. d. 10. — Varaždin TP u zahvalu d. 100. — Var. Toplice AK U bolesti i potrebi našla pomoći. — Vareš FJ Ozdravio, dar. d. 10. — Vel. Trgovište ML Očuvano blago, dar. d. 10. — Virovitica KK U zahvalu d. 10. — Zagreb DL U teškoj bolesti brata i nesreći nečaka dobivena pomoći, dar. d. 10. — FB Hvali i preporučuje se sv. Maloj Tereziji, dar. d. 10. — ML Otac oslobođen od velike pogibelji i druge milosti, dar. d. 30. — PL Teško ozlijedeno dijete spašeno, dar. d. 20. — Zamost JR Dobio pomoći u teškoj bolesti, dar. d. 10. —

VIJESTI

Rečica. Prikazivanje »križnoga puta«. Na poziv našega g. župnika došli su ovamo članovi Mar. kongregacija iz Prelošćice kraj Siska, te su na Cvjetnu nedjelju 10. 4. o. g. u živim slikama prikazali »Kražni put«. Slike su izvanredno uspjele. Osobiti im je čar davala bengalska vatra. Teško je reći, koja je slika ljepše prikazana, jer su sve bile prekrasne. Vidi se, da su se glumci mnogo trudili, da što ljepše prikaže svaki svoju ulogu. Kao što su bile lijepе slike, tako su isto bile upravo prekrasne riječi, što ih je kao tumačenje slika čitao g. župnik s prodikalnicice. Oči mnogih gledalaca orosile su se suzama, kada su to gledali i slušali. Svi gledaoći bez izuzetka bili su svi zadovoljni, te bi rado i uz veće žrtve još koji put imali ovaj užitak. Ovo prikazivanje bila je najbolja propovijed o muci Spasiteljevoj i o veličini naših grijeha, radi kojih je Spasitelj toliko trpio. Hvali braći i sestrama kongregantima, a isto tako g. župniku iz Prelošćice i njegovom bratu, koji su ih tako uvježbali. Trebalо bi, da se ovaj »kražni put« prikaže u svakoj župi.

Djev. društvo Presv. Srca Is. i dr. sv. materinstva. Svaki mjesec imademo redovite sastanke, na kojima nam g. župnik drži predavanja, upozoruje na pogreške na pravi kršćanski život. Na sv. Pricač ide par članica svaki dan, više njih svaki tjedan, a ostale svaki mjesec. Naknadnih sv. pričestih u oba društva imade mjesечно oko 250. Članice daju dobar primjer drugim župljanim osobito čestim primanjem sv. pričesti. Broj ispovijedi i sv. pričestih u našoj župi svaki dan je sve veći. Slike nedjelje toliko imade sada sv. ispovijedi, da gosp. župnik, premda ispovijeda od rana jutra, ne može mnogo puta sve ispovijediti. Nadamo, da će Presv. Srce Isusovo, kome smo se posvetile, izliti obilje svoga blagoslova na našu župu i preporoditi je.

J. Vučir, glavarica.

Dobrota. U 1927. izabrale smo ovu upravu: za glavaricu izabrana je Kločerić Mila, za revniteljice: Grgurević Slavka, Oparenović Lenka, Kamenarović Marija, Duratorić Marija. Ove se godine slavi 1100 godišnjica rođenja sv. Cirila, a uzato smo čitale u »Euharističnom Glasniku« od prošle godine članak: »Obraćanje u Engleskoj i Euharistiji«, u kojem se kaže, da je upravo ustrajna molitva brojnih ženskih samostana u Engleskoj, u kojima se obavlja vječno klanjanje pred izloženim Svetotajstvom, uzrokom tolikih obraćanja u toj zemlji. Stoga smo odlučile da i mi jedne nedjelje svakoga mjeseca držimo skupa sa svojim duhovnim vodom uru klanjanje pred Presvetim, da bi se svemoguti Bog smilovao slaven-skim narodima, koji su odijeljeni od sv. Crkve, da se što prije vrati k svojoj Majci. Odaziv je lijep, pa smo uvjereni, da će poći i cijela župa našim primjerom.

Martinska Ves. Na Blagovijest imali smo kod sv. Mise poldanjlje primanje novih 13 članica. Malen broj, ali je posve razumljiv, kad se zna, da su to članice samo iz jednog sela. Iz drugih sela — jer su daleko 4-5-6 klm. — nemamo zasada nijedne, jer i onako nemogu obavljati svih dužnosti, kako valja. Kad bude u tim selima osoba sposobnih za vodenje djevoj društva, bit će i kod njih osnovana. Poslije podnje izbor nove glavarice — bivša se gl. Marica Šterc udala. — Kod pokusnog je glasovanja najviše glasova dobila Marica Šiško, koja je kod konačnog i odlučnog izbora za glavaricu izabrana sa natpolovičnom većinom od 30 nazočnih članica, dok su Marica Dinčec i Katica Ferenac izabrane za pobočnice, to jest za tajnicu i blagajnicu društva. Uveli smo pjevačku sekociju crkvenoga pjevanja, a obnovit ćemo skoro s pomladjenim silama i pričesnu sekociju. Do godine slavit ćemo uz pomoć Božju prvu desetgodišnjicu društva pa se valja zato dobro pripraviti i blagoslov Božji ozbiljnim radom, molitvom i pobožnošću isprositi.

Vel. Gorica. Primile smo sv. pričesti u veljači 140, u ožujku 160. Na Svi-jećnicu smo namijenile sv. pričest za našega velečasnog vodu, jer je bio bolestan. Sastajemo se redovito i velečasni nam tumači kršćanski nauk.

Varaždin. Razni maleni vjenčići, koji su se prije dobivali na Rijeci »Kuća Dobre Štampe (oo. Kapucini) mogu se sada opet dobiti kod oo. Kapucina Varaždin i »Hrvatske Knjižare« Split.

Vjenčići Srca Isusova	kom. 3 Din.
* sv. Ante	* 3 *
* sv. Josipa	* 3 *
* sv. Franje Asiškoga	* 3 *
* Naše Gospe Lurdske	* 3 *
* Duša u čistilištu	* 5 *
* sv. Terezije Malenoga Isusa	* 3 *
* sv. Vincencija Ferreri	* 3 *

KATOLIČKA AKCIJA.

O njoj će katolički prosvjetni radnici naći mnogo obavijesti u vjesniku, koji izlazi pod imenom »Katolička Akcija«, kao prilog Kat. Lista. Stoji na god. D 10. — po broju D 1. —

H. K. Nar. Savez nadbiskupije zagrebačke ureduje zasad: predsjednik presvjetli g. Zeininger od 12-12½ u svom stanu — Akademski Trg br. 1; — duh. savjetnik preč. Kerdić u župnom uredu sv. Blaže; tajnik g. dr. Deželić sve dane osim subote od 9-12½ Kapitol 27, južna vrata, dvor. I. kat; blagajnik g. dr. Petrović od 4-6 Kapitol 27 sjeverna vrata I. kat. Telefon 11-72 ili 6-64. Adresa: Narodni Savez, Zagreb I. pret. 232.

Društveni znak za sve članove K A jest bijeli križ na modrom ili crveno-modrom polju. Pojedina društva mogu u nj staviti svoju posebnu oznaku. Znakovi će se praviti u dvije veličine.

Kat. Omladinska Društva mole se da se prijave referentu za omladinu u H. K. N. Savezu nadbisk. zagrebačke g. N. Jagatiću — Zagreb, Draškovićevo 3. I.

Mladi junaci. Vode njihovi mole se, da u radu izvijeste referenticu gđu. L. Marušić, učiteljicu — Zagreb, Kapucinski trg.

DAROVI do 31. svibnja 1927.

Za sv. Mise: Dakovo AB 50 Ivanec RP 45 Iz Vel. obitelj LS. 15 Lopud SB 18 Novi Marof D2 50 Osijek J i PR 20 Pišetke MR 10 Vrbanja PZ 30

Za Svetište: Bušetina JB 10 Dakovo VD 25 Gor. Andrijeveci AŠ 50 Kapela TK 5 Kobaš JK 10 Komletinci KC50 LŠ 20 Kongora JG 50 Kuželj AŠ 20 Molve DJ 5 Požega KP 25 Sikirevc TS 28 Sv. Petar Čvrstec KP 20 Valpovo BR 23 Varaždin IP 100 Virovitica KK 10 Zagreb AC 10 Zlobin MM100

Dar Srca Isusova: Budevo MM 30 Buševac SC 100 Čilići SSN 20 Dakovo AB 50 Donja Kastela JK 10 Gaciće EK 10 Gata SV 50 Golubinci SC 50 Ist IK 3 Kastel Suč. MB 10 Križevci ZS 100 Letovanić JS 10 Maljevac JM 200 Nikinci LR 15 Supetar AP 25 SSV. Jakov, Mamica 10 Tišina JS 10 Trnava SS 20 Valpovo MK 10 Vrijaka JF 10 Zagolik VK 30.

Za raširenje Glasnika S. I. Antunovac GN 15 Bakarac RA 10 Beketinac KR 5 Beograd VO 13 Brod KB 10 MP 10 Cerić ID 35 Čakovec MD 50 Čazma JP 20 Čepin MH 30 Donja Kupčina NN 10 Drenovci JK 10 Dužice JV 50 Garčin KB 10 Gata SV 10 Gjurjevac CN 5 Goričan ML i BK 20 Gračani MM 50 Gradačac TI 8 Hrtkovec MO 10 Hvar SB 30 Iz Vel. Obitelj IS 5 Jakuševac PG 10 Jorovec MD 20 Kapitol SB 24 Klanjec ML 10 Kotoriba AL 12 Križevci MM 10 Kupinac MV 10 KutinaFB 6 Lacići AT 10 Lit DS 50, MR 25 Lošnja SP 50 Marijanci VT 8 Marinoselo MB 20 Meja MK 40 Mrkopalj JS 8 Nijemci LS 15 Novi Vinodol MZ 20 Nuštar VH 8 Omišalj AI 20 Opatića IP 100 Osijek AC 8, RG 10, DK 50, IK 200 Pakrac AŠ 8 Pečno MH 20 PetrinjaDT 50 Podvinje IA 10 Požega JK 5 Primošten KS 10 Privlaka KZ 40 Pučišće DK 20 Ruma MK 20, PR 10, MF 15, A i TB 15 Sibinj RŠ 10 Sisak SK 30 M. 10 Sombor EB 10, MN 10 Split MS 8 Srednjaci MM 10 St. Perkovci JF 10 Šestanovac MK 20 Teslić KK 10 Tešanj MZ 8 Tuhej PH 25 Varaždin SH 10 Vinkovci KB 8 Virovitica JB 8 Zagreb AL 8, LK 8, FB 10, MS 10, ZU 50, ML 30. —

Za malo sjemenište D. L u Travniku: Farmington MM Dol. 5. — AL u K d. 100, St. P. u C d. 660, učiteljica u M. skupila d. 400, GD d. 10, SF d. 15, FV d. 10, AŠ d. 20. —

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfirević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Rujan 1927.

Br. 9.

PRIZNAJ I BRANI PRAVA ZAKONITE VLASTI.

Mjesečna naknada u rujnu, blagoslovljena od sv. Oca.

U starom su Rimu, još davno prije Krista, vladali plemići — patriciji — i vladali su često tako, da je puk imao mnogo razloga da bude nezadovoljan. »Mi se mučimo za njih, pa evo kako postupaju s nama. Ostavimo ih, neka sami rade!« Tako je bučio ozlovoljeni rimski narod i jednoga se dana doista iselio iz grada, ostavio svoje poglavice i gospodare same u njemu. Patriciji uvidješe nevolju i poslaše k nezadovoljnicima iskusna starca, Meneniju Agripu. Taj pripovjedi uzbunjenomu puku ovu priču:

Jednoga se dana pobuniše udovi protiv želuca. Rekoše: Mi se tu trudimo i mučimo a sve za nj, dok on ništa ne radi, već samo uživa i ljenčari. I rekoše oći: Mi ne ćemo više gledati. Usta izjavise: Ne ćemo više primati hrane. Ruke odlučiše: Ne ćemo više raditi; noge: Ne ćemo hodati. Što naumiše, to učiniše. No gle jada! Oslabi želudac, ali oslabiše i oni: oči potamnješe, usta zanijemiše, ruke i noge klonuše, obamrije čitavo tijelo. Sad upoznaše udovi, da njihova odluka nije bila pametna, uvidješe, da hraneći želudac, hrane i same sebe. Kako bi poginuli udovi, kad bi poginuo želudac — završi Menenij Agripa — tako bi poginuo i rimski narod bez svojih poglavica, makar ovi i nijesu uvijek onakvi, kakvi bi trebali da budu. — Narod shvati priču domišljata starca i vrati se kući.

U toj se priči nalazi duboka istina, koja vrijedi za sva vremena. Stvoritelj je stvorio čovjeka tako, da živi u društvu. Ne stoji do volje čovjekove, hoće li ne će li živjeti u društvu, on to mora, ako hoće da opstoji, to traži sama njegova razumna narav. Prvo je i najjednostavnije društvo sama obitelj: otac, majka i dijete. Bez toga društva, bez obitelji ne može biti čovjeka.

Nema pravoga društva bez glave.

U pravom pak društvu treba da netko upravlja a netko sluša: nema kuće bez gospodara ni društva bez poglavara. U kući, u državi, u Crkvi, u svakom pravom ljudskom društvu potrebna je uprava i posluh, jer bez toga nema reda, a bez reda ne može opstojati ni društvo. Kućni gospodar, svjetovni poglavice, crkvena oblast mogu dakle i moraju gospodariti, upravljati, zapovijedati, a ukućani, podložnici, vjernici moraju priznavati ta prava, poštivati i slušati poglavare.

Što zli ljudi ustaju protiv poglavara i posluha, to je razumljivo: oni bi htjeli da rade, što im se hoće, da kradu, otimaju, osvećuju se itd., a to vjerska vlast zabranjuje u savjeti, a uredna državna vlast spričava izvođenje takvih zličkovачkih želja. Manje je razumljivo, što i bolji ljudi ustaju kadšto protiv posluha. Čine to stoga, što je napose danas takva »moda«; što ima često rđavih i nepravednih poglavara; što je i dobrima teško podložiti svoje mišljenje tudemu: svak bi htio, da se društvom upravlja, kako on drži, da je pravo; i napokon stoga, što i mnogi dobri ljudi vrlo malo misle.

Samo opak ili nerazuman čovjek može ustajati protiv zakonite vlasti. Istina, i dobra, uredena država je želudac, koji guta i mnogo guta, ali koji hrani sve, koristi svima. Bez uredne države nisi siguran za život ni imetak ni za čast svoju od zlih ljudi, kojih vazda ima. Bez uredne države nema ni prave uljudbe, prosvjete ni napretka, bez nje teško može djelovati i Crkva za vječnu i vremenitu sreću ljudi, bez nje jedva tko može voditi život dostojan čovjeka.

Božja volja.

Stoga Bog sam hoće da se uz Božje i crkvene zapovijedi pokoravamo i državnim zakonima i to ne samo što bismo se bojali kazne, već radi Boga — Rim 13, 5. — jer su i zapovijedi svjetske vlasti zapovijedi Božje. Rim. 13, 2.

»Nema vlasti, a da nije od Boga; koje postoje, od Boga su naredene.« Rim. 13, 1. Ne veli se tim, da je baš svaki svjetski poglavica, svaka vlada postavljena od Boga. Ne kaže se, da Bog hoće baš ovaku ili onaku vrstu države: republiku, kraljevstvo itd. To sve može biti u svoje vrijeme. Kaže se samo, da je svjetovna vlast bez obzira na njezin oblik, od Boga, da nekakva država mora opstojati, i kad zakonito opstoji ovakva ili onakva, od Boga je.

Isto se tako ne kaže, da treba slušati b a š u s v e m u poglavara. Naprotiv, kršćanin ne smije slušati, ako poglavar zapovijeda štogod, što se protivi zakonu Božjemu. Tako su pravi kršćani vazda postupali. Tako se ni danas kršćani u Meksiku ne pokoravaju protikršćanskim zakonima meksičkim i radije umiru, nego da bi ih slušali. »Više se valja pokoravati Bogu nego ljudima«. Dj. Ap. 5, 9.

Nauka Isusa Krista ne traži samo od podložnika, da poštiju i slušaju poglavare, već traži i od poglavica, da vladaju kako treba narodima. Ponajprije treba da vladaju pametno. I najspasobniji poglavice treba da misle, da će davati oštar račun o tom, kako su uprav-

ljali. »Silni će silne muke podnosići.« Mudr. 6, 6. Nisu podložnici radi poglavara, već su poglavari radi podložnika, i moraju se brinuti za dobro podložnika. Poglavar je službenik Božji za dobro čovječanstva. Rim. 13, 4. Mora se brinuti za sve, mora biti nепристран, праведан и благ.

Podložnici treba ipak da slušaju i zle poglavare u svemu onom, što nije protiv zakona Božjega. I Isus se podložio Pilatu.

Glavni izvor neposluha.

Boraveći prošle godine u Belgiji našao sam se medu više naših radnika u velikom industrijskom središtu. Najednom uleti u prizemnu sobu mali Valonac, dijete od šest godina, i stade kričati i zanovijetati radnicima. »Čitav mali vrag«, reče mi jedan Bošnjak. Zagledam se u nedjetinje crte toga djeteta. Na licu mu se odražava zloča, kesilo je zube ko malo zvijere. Pravi pravcati vučić. Napokon pride i do mene i čudno se zagleda u me. Vidio sam, da prepoznaće u meni svećenika.

— Ja se znam prekrižiti, reče mi francuski uz lukav posmijeh.

— To je lijepo, samo se moli Bogu, pa ćeš postati valjan čovjek, odvratim. Da ste ga sad vidjeli!

— Bog? Zar ste vi bili gore? Tko je video Boga? Na licu se maloga vuka vidjela besramna drskost, poruga, srdžba i mržnja; odražava se u njem očito lica njegovih odgojitelja, koja su se tako izobilicivala, dok se govorilo o Bogu, vjeri, svećeniku. Bijedni otrovani crvak! Što će biti od njega, što od njegovih roditelja, što od ljudskoga društva, kad mnogo takvih malih vukova odraste!

Evo glavnoga razloga opće poznatoj stvari, da danas nitko ne će da sluša: protivjerski, bezvjerski ili mlaki odgoj u vjeri. Dijete ne drži ništa ili drži malo do prve, druge i treće zapovijedi Božje; pa ne drži ni do četvrte, ne poštuje i ne sluša roditelja; muka je poglavarima i gospodarima, kad odraste, biva redovito bić ljudskomu društvu. Zato najbolje poštuje i brani prava roditelja i svake zakonite vlasti, tko nastoji što više može, da roditeljska kuća, Crkva, škola i društvo uopće što bolje uzgoji novi mlađi svijet u vjeri i ljubavi Božjoj. Bez Boga nema posluha!

Milan Pavelić D. I.

OTAC NE DAO SINU U SAMOSTAN.

Bio u jednom kraju naše Hrvatske domovine otac sa sedmoro djece. Najstariji mu se sin vrati iz vojništva, i otac će mu: — Sad treba da se ženiš.

— Ne, oče, odvrati sin, ja sam odabrala za se nešto drugo: hoću da idem u samostan, da služim Bogu.

— Što? iznenadi se otac. Zar da ostaviš majku, mene i braću? U te sam stavljao najveću nadu, pa da mi sad odeš? Zar sam te tako uvrijedio, da bježiš od mene?

Oče, odgovori sin, pusti me u samostan. Eto više nas je braće, bit ćemo zajedno, dok se ja oženim. A poslije teško da ćemo ostati skupa, ta vidiš kakvo je danas vrijeme i kako se slažu snahe se svekrvama i s muževom rodbinom.

— Ako hoćeš da služiš Bogu, služi mu kod kuće, veli otac. Tamo ćeš u samostanu gladovati, drugi će jesti i pitи, a ti ne ćeš dobivati ko oni, pa ćeš požaliti za kućom i bit ćeš nezadovoljan. Sin mu dokazivaо, da će rado patiti za Isusa sve što mu se dogodi, jer hoće da služi Isusa. No ništa nije koristilo.

— A zar da ja patim kod kuće? Jedan ti je brat u vojništvu, drugi ima zanat, oni mali nisu još za rad. Sad otidi još ti u samostan, pa što ću ja onda? I odvratio ga, ali sin nikad pravo zadovoljan.

Je li dobro radio ovaj otac? Očito nije. On misli samo na sebe, ljubi više sebe, nego svoga sina. Ipak ga ne bismo mogli prekoriti, kad bi rekao sinu: Počekaj, dok brat svrši vojništvo, ili dok manja braća nešto ojačaju, pa budeš li i onda još težio za samostanom, podi u ime Božje. — Upozorujemo na ovo: Ako tko ima veliku želju, da postane redovnikom, ne mogu mu to kratiti roditelji ni itko, sad je već punoljetan. No redovnički ga poglavari ne će primiti, ako se nema tko skribit za njegove roditelje. Još i ovo: Smiješno je, čim je odvraćao spomenuti otac svoga sina od redovništva. »Drugi će«, kaže on, »jesti i pitи, a ti ne ćeš dobivati«. U samostanu vlada jednakost kao nigdje u svijetu. Redovnici se ne goste, živu u siromaštву, ali je hrana jednakata za sve i za poglavare i podložnike i najstarije i najmlađe. Samo se za bolesnike čini izuzetak; njima se daje, što odredi liječnik. —

DVANAEST GODIŠNJI DJEČAK DAJE RUKE I GLAVU ZA VJERU.

U Armeniji su potkraj 19. vijeka muhamedanci strašno progongili kršćane. Među mučenicima se našao i 12 godišnji dječak. Ljuti krvnici zatražiše, neka se odrekne Isusa. »Nikada!« odvrati junačko dijete. »Ruku ćemo ti odsjeći!« grozili mu se. »Evo je pa sjecite!« I u tren ruka dječakova pade. Kad mu povezaše ranu, viknuše na nj: »Ne ćeš li da i drugu izgubiš, priznaj proroka!« — »Nikad i ni za što!« odgovori mali junak. Údarac pao, poletjela i druga ruka na zemlju. Povezali mu i drugu strašnu ranu i ponovili: »Hoćeš li priznati Muhameda?« Ali dječak uza svu nesnosnu bol nije htio ni da čuje o tom. »Sad ti se radi o glavu!« izderali se na nj krvnici. No dječak se na to samo nasmiješio, pognuo vrat pred okrutnicima i rekao mirno: »Evo, nek pada i moja glava, hoću da kao kršćanin živim i umrem.« I pala je djetinja glava, a nebo dobilo jedan osobiti mučenički cvijetak više.

LUDAK.

— Iz Lurda. —

Istinita povijest čovjeka, kojega mnogi znaci još živu. Gledao sam ga često, pripovijeda suradnik lurdskoga lista la Source — Vrelo — kako visok, odjeven u sivo, dugih kosa i zamišljen korača radničkim dijelom grada R. prebirajući bez prestanka zrnje na velikoj krunici. To je bio »Ludak«. Tim su ga imenom pozdravljali, gdje bi se god pojavio. Derani izlazeći iz škola često su nasrtali na nj žviždanjem i kamenjem.

Jedne hladne decembarske večeri opazio sam toga čovjeka gdje sjedi sam i okrvavljen na kraju šetališta. Tek što je došao k sebi pogleda me i progovori tako biranim jezikom, da sam se zadivio. Evo što doznah.

»Vi vjerujete u Boga gospodine?«, reče mi. »Vaša samilost, koju pokazujete prema meni, kaže mi, da vjerujete. Kad ne biste vjerovali, ne bih vam ovoga pripovijedao, jer biste me i vi držali ludakom. No vi ćete me razumjeti.

»Ja vam nisam uvijek bio jedni prosjak, kakva me poznate. Nema još ni deset godina, što sam bio liječnik tražen u cijeloj jednoj pokrajini. Imao sam toliko bolesnika, da su mi zavidali i najučeniji liječnici: ja sam bio dr. D. — I kao žalosno izreče ime liječnika, koji je bio znamenit u biranom društvu grada Lille-a radi svoje učenosti i ogorčene mržnje na vjeru.

»Čuli ste, kako sam tajinstveno isčezenuo, pošto sam javno priznao ločinstvo, što sam ga 1890. počinio u svom zvanju. Možda se sjećate bezbožne borbe, koja je onda uzvilitala mnogo prasine? Tadašnja je štampa nečuvenom točnošću pratila rat, što sam ga ja vodio protiv lurdskih ozdravljenja, napose protiv ozdravljenja jedne moje bolesnice. Liječio sam je kroz više mjeseci od sušice u najvećem stupnju, kad mi najednom 25. kolovoza 1890. javi brzojav iz Lurda, da je ozdravila i zamoli me za moju liječničku svjedodžbu o bolesnici.

»Moja je mržnja bila veća od svega i ja izjavih, da je djevojka ozdravila od prehlade, ali da navedem same riječi iz svjedodžbe, »od plućnoga katara«. Izatoga stadoh pomamno tražiti sve vijesti o tom čudesnom ozdravljenju i objelodanih niz bilježaka, koje su postigle to, da su stručnjaci naprosto poricali svaku neobičnost ovomu ozdravljenju. Liječnički ured u Lurdru i tadašnji branitelji vjere

Mala Gospa.

uvažiše moje napadaje i ne ubilježiše ovoga ozdravljenja među lurdskim čudesima. Mjesto da se zadivim, napuni me to velikom obošću.

»Tako sam ja okrao Blaženu Djевичu, ukrao sam joj pred svjetom jedno čudo. Kako sam se međutim dao na novinske prepirke, bio sam katkad žestoko napadan. Jedna me protivnička strelica osobito pogadala: prigovaralo mi se, i moram reći, s potpunim pravom, da bolje poznam kartašnicu u Monte - Carlo nego Masabjelsku pećinu i lurdski liječnički ured dra Boissarie-a. Smjesta se odlučih i odoh u Lurd.

»Kroz petnaest dana nisam se tako reći micao iz liječničkog ureda. Našao sam se u društvu liječnikâ, kojih je slava i kako potamnjivala moj neznatni ugled liječnika iz pokrajine. Njihova iskrenost i poštenje djelovahu tako, da se u meni malo po malo stao buditi osjećaj krivnje. Pred očima mi se pokaza u svoj golotinji smiješna i niska laž u mojoj liječničkoj svjedodžbi. Ukratko: osjetih, da se topi oklop, što me je pasao; velika procesija sa sjevera imala je da me posve obrati.

»Obraćenik Huysmans piše: — U Lurdum nema nagloga padanja ni bljeska koji osljepljuje, kao kod Savla u Damasku; u Lurdumu djeluje na nas Blažena Djevica, ona nas mijesi i meće nas u ruke Sinove. A njezini su prsti tako laki, gipki i dragi, da duša, što je okreću, ništa ne osjeća. Da, gospodine, to sam osjećao ja, koji s vama govorim, to su osjećali svi, koji su prije i poslije mene ovim putem svjetla posli. To je osjećao i mali protestant liječnik, što ga još i sada gledam, gdje trči prema Pećini sav sretan, preobražen i lijep pored sve svoje do smiješnosti uglate glave.

»Bili smo ondje i gledali procesiju što je prolazila ispred bolesničkih postelja poredanih vani u ravnoj crti. Posve blizu nas dizali su blijadi i mršavi sušičavci prema biskupu svoja pomodrela lica i dušili se od kašlja; napola mrtvi podizali su se sa svojih nosiljka. Tamo podalje vatio je jedan svećenik: — Gospodine, ako hoćeš možeš me ozdraviti! — Krist je prolazio, ali se nije ništa dogadalo.

»Motitve se podvostručiše; svećenik je vatio još glasnije, njegov glas kao da je gotovo zapovijedao. Ali ne bješe ništa! Najednom ja nevjernik, ja tat, koji sam ukrao čudo, pred svom tom boli punom pouzdanja i tako odanom u volju Božju, ja osjetih, da se može, da se mora nešto dogoditi i ja zaželjeh čudo.

»Što da vam još reknem? Vidjeh najednom jednoga neizlječivog bolesnika, gdje je mahnuo sasušenim rukama i pošao posrćući ali ozdravljen. Išao sam za njim skupa sa svojim učenim drugovima; bio sam već potpuno uvjeren i nisam htio da pipam prstima svježe meso oživljeno nevjerojatnim čudom: meni nije više trebalo dokaza . . .

»To je sva moja povijest, gospodine. Što već deset godina provodim ovako bijedan život, to činim stoga, što se nadam, da će podnoseći preziranje i moleći naknaditi čast, što sam je nekad otimao Gospu Lurdskoj. Bog mi bio u pomoći!

Čovjek se digao, popratio me prema izlasku iz grada, a zatim se izgubio ne hoteći, da uza nj doživim i ja napadaje, kojima se on bio već posve obiknuo.

PRVI PUPOLJCI.

Oci Vinko Basile i Antun Ajala D. I. počeše držati redovite misije u veljači 1852. u Dubrovačkoj biskupiji a idućih godina nastavio po svim hrvatskim krajevima. U svojoj privremenoj trebinjskoj misiji uvjeriše se oni, da je pobožnost Srca Isusova puku mila te hvata duboki korijen pa će s vremenom bujno rasti. Zato je stadoše širiti u svim misijama. Prvi su pupoljci te pobožnosti bili Bratovština Srca Isusova i Marijina u Blatu na Korčuli. Od tada pojedine župe, u kojima su se držale misije počeše nabavljati slike Presv. Srca Isusova i Marijina. Jedan izvještaj misjonara spominje, da su u jednom mjestu blagoslovili 10 slika za razne župe.

Budući da je pobožnost spram Bož. Srca počela bujno cvasti, sastavi o. Basile misijski priručnik i nazva ga: *Molitvenik za kat. poslanstva po slovenskih država na jugu*. U trećem izdanju molitvenika na svršetku predgovora veli: »Dobri narode! Prosim te da »Molitvenik« ovaj i nov mu dodatak onakvim čuvstvom prigriš, kakvim ti ga ja prikazujem... U molitvam sjeti se mene, koji sam ti dušom i srcem iskreni prijatelj. U Rimu, na sniježnu Gospu 1865.« U molitveniku, koji je doživio više izdanja, kaže: »Od god. 1872. nadbratovština Srca Isusova ima svoje sjedište u Rimu, u crkvi »Marija od Mira — S. Maria della Pace«. Članovi su obvezani: 1. Moliti po nakani sv. Oca pape. 2. Moliti svaki dan Očenaš, Zdravo Mariju, Vjerovanje s uzdahom: »Isusovo Srce u meni — Svoj zažezi plan ljuveni.«

U Veroni, isto god. 1865., dadeo je tiskati upisnice u bratovštinsku Bož. Srca. U to doba uvedoše već poznatu pjesmu u čast presv. Srca: »Pjevajmo braćo kršćani!« U misijama bi tu pjesmu prvi rado zapjevalo s pukom o. Ajala, koji je imao jak i milozvučan glas. Na svršetku svake misije običavali su misjonari osnivati Bratovštine Srca Isusova i Marijina. Uvidješe ipak da to nije zgodno radi kratka vremena. Zato 1858. u Jaski — zagrebačka nadbiskupija — odmah na početku misije izložiše na pobožnim oltarima slike Srca Isusova i Marijina i počeše svakoga dana držati kratku pouku o tim pobožnostima. Počinjali bi pobožnost Srca Isusova moljenjem Gospine krunice. U Karlovcu g. 1862. zamjeniše je krunicom Presv. Srca Isusova, koja se nalazi u molitveniku: »Srce Isusovo spasenje naše«. Za vrijeme misija u Kraljevici g. 1895. krunica Srca I. ustupi mjesto »Zlatnoj krunici«, koja se odonda uvijek pjeva u misijama pa je sasvim omiljela narodu.

Slika Bož. Srca imala je biti pobuda, ne samo za članove bratovštine već i za župu. Zato su misjonari dijelili medaljice Bož. Srca kao spomen onima, koji su se pričestili. Sa slikom presv. Srca obavljali su svečane procesije na svršetku, koji put i na početku misije, da potaknu nemarnjake, a katkada i za vrijeme misija, da isprose od Bož. Srca koju milost za narod, kao n. pr. da bude oslobođen od kakve kužne bolesti, što je vladala, ili od suše, ili za koji drugi vremeni probitak. Među ostalim osnovaše 1863. bratovštinu Bož. Srca u Donjem Miholjcu, gdje je imalo da bude središte te pobožnosti za

bližnje župe. U jednom svom izvještaju vele: »Bratovština Srca Isusova, osnovana 1859. u Gornjem Muću i Neoriću u Dalmaciji, lijepo napreduje, a plod joj je taj da njezini članovi pristupaju jedan put na mjesec k sv. pričestii. Bratovština im je bila pomagalo, da obnove kršćanski život u narodu, pa su za nju osobito radili. Sam o. Ajala kaže: »Malo ne u svim mjestima uveli smo spomenute bratovštine. Narod rado prigrli te pobožnosti i ostaje im vjeran. Slika Bož. Srca ima u sebi privlačivu moć. A Presv. Srce Isusovo daje nama svećenicima milost, da možemo ganuti i najokorjelija srca«.

Po tim se bratovštinama širila pobožnost Bož. Srca, a po toj pobožnosti, kako izvješćuju misjonari, »mnogi su se obratili, okanili se grješne prigode, izmirili se«. Kad bi se u nekim mjestima misjonari ozbiljno bojali za uspjeh misije, ustrajna molitva Bož. Srcu i neograničeno pouzdanje u nj znalo bi katkad okrenuti ljute protivnike u vrijedne promicatelje slave Božje. Ovi bi to javno priznavali pred pukom i baš radi toga često htjeli da svečano isprate svoje misjonare.

Prvi populci pobožnosti Bož. Srca počeše se kod nas stvarati u tim misijama. Ogrijavala ih topla ljubav hrvatskih srdaca, a marljiva ruka misjonarska postojano ih gojila. »Majka Božja ljubezna«, zaštitnica misija pomagala je, da se ti prvi populci lijepo rascvatu.

S. Dragičević D. I.

TAKO ISUS, A JA?

Dok je Bl. Petar Faber D. I. († 1546) boravio u Mantovi (u Italiji), pohodi ga neki bogati gospodin. Došao k njemu da ga pita za savjet, jer je želio da živi kô pravi kršćanin. Bl. Faber reče mu: »Promislite često ove riječi: Isus je živio u siromaštvu, a ja živim u obilju. Isus je trpio glad i žeđu, a ja se hranim odabranom hranom. Isus je vodio mukotrpni život, a ja sprovodim život u zabavi i na-sladi«. Pri kraju doda Bl. Faber: »Činite tako i bit ćete zadovoljni«.

Ode gospodin, ali nije bio zadovoljan ni s odgovorom, ni sa savjetom Bl. Fabra. Ipak posluša i ovrši taj savjet. Jednog dana sjedio on kod obilnog stola. Pred njim je bilo svakovrsna jela, gosti pili izvrsna vina. U to se sjeti on rijeći svetoga čovjeka pa stade po njegovu naputku u sebi govoriti: »Ja evo u izobilju, a Isus je živio u siromaštvu. Hranim se odabranim jelom, pijem izvrsna vina, a Isus je trpio glad i žeđu«.

Te su misli spasonosno djelovale na nj. Sada je tek uvidio kako on sam živi, a kako je živio Isus. Ta ga misao živo potrese, on se diže od stola, potajno se ukloni, da nasamu može plakati. Povrati se bl. Fabru i zamoli ga, da mu bude duhovnim vodom. Odsele je živio kreposno, i njegov je dobar primjer djelovao i na ostale.

Promisli i ti, kako je živio Isus, a kako ti sada živiš. Tako će i tebi doći u pamet koja sveta misao, pa ćeš ukloniti od sebe što vrijeda Isusa i prigliti, što je Isusu milo i što možda on traži od tebe. Sjeti se, da Isus svima bez razlike veli: »Budite savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski«. Mat. 5. 4⁸

S. Dragičević D. I.

IZ HRVATSKOGA SVETIŠTA PRESVETOGLA SRCA ISUSOVA.

Naše su crkve kao blagovaonice, u kojima se uzima božanska hrana, što jača kreposti, pomaže ih da se razvijaju, cvatu, dozrijevaju. Naše su crkve bunari, iz kojih se crpe voda milosti, što potpuno gase žedu duše, što pere zaštrapanu ili i posve zamazanu odjeću njezinu. Naše su osobite crkve — naša zavjetna svetišta, proštenjišta — kao lječilišta u lijepu kraju, koja polaze umorni, klonuli, bolesni, da se odmore i lječe, ali i zdravi, da se naužiju prirodnih krasota, da promijene zrak, da se razvesele.

S procesije Srca Isusova u Zagrebu 26. VI. Blagoslov pred umjetničkim paviljonom.

Bog dijeli milosti na svakom mjestu, osobite milosti osobito u crkvama, nada sve u nekim posebice odabranim crkvama. On se priljubljuje ljudskoj naravi, kojoj se hoće promjene, pa dariva navlastice u posebnim svetištima zdravlje tijelu, pomoći u vremenitim potrebama, a nada sve, ono, što uzdiže dušu, što joj daje snagu, zanos, radost. Takovo se uzdignuće duše moglo čitati s lica i onim tisućama, što ljetos, u dane svetkovine Božanskoga Srca, pohodiše njegovo Svetište u Zagrebu.

Ovogodišnjoj je pak miloj svetkovini davala naročito obilježje **Dvadeset i peta godišnjica Svetišta.**

Njegovi čuvari, a s njima — stalni smo — i silan broj krasnih duša, častili su ljetos i još časte Božansko Srce sa zahvalnom ljubavlju. Najdublje su zahvaljivali i zahvaljuju na neprocijenjenim milostima, što ih je Gospodin razasuo odatle kroz ovo 25 godina u onim stotinama tisuća sv. Misa, u milijunima sv. isповijedi i pričesti, u tolikim govori-

ma, u kojima se tu lomio hleb rijeći Božje, pa u nebrojenim rasvjetljenima, ganućima srca, obraćenjima i posvećenjima, što ih je Isus slao ko odgovor na ono more svetih uzdaha i molitava, što su se tu kroz ovo četvrt vijeka dizale k milosrdnomu Srcu Njegovu.

Već uoči same svetkovine ko i na sam njezin dan vrvjeli su Svetištem nesamo zagrebački njegovi znaci, već i mnogi revni štovatelji Presvetoga Srca iz udaljenijih krajeva. Naročito se slavlje spremao dakako za samu nedjelju. Već su u subotu poslije podne počele dolaziti procesije hodočasnika iz daljih strana. A u nedjelju je dopodne stizala u Svetište procesija za procesijom iz zagrebačke okolice pjevajući slike pjesme i moleći. Ispovijedalo se sila svijeta već na sam dan Presv. Srca, a u nedjelju su gotovo čitavo prije podne ispvijedonice bile upravo opisjedane od pokornika. Narod je tražio što uže približenje k svojem Bogu i čistio svoju dušu; svetu je pričest primilo u Svetištu kroz ta tri dana više tisuća osoba.

Svetište je viklo ljudskomu mnoštvu, ono se nerijetko kroz godinu posve napuni. Ali ovi su dani bili i za nj rijetkost. Naročito je u nedjelju od rane zore pa do procesije — uz mali prekid oko podne — bilo gotovo bez prestanka puno. Dakako, svaki i najmanji njegov kutić, sve do sakristije, bio je napose čvrsto zapremljen za vrijeme svećane biskupske Mise, koju je u petak služio presvjetli g. dr. Premuš, a u nedjelju presvjetli g. dr. Salis-Seewis. Za tih je svetih Misa dizalo duše k Božanskomu Srcu skladno i lijepo pjevanje društva »Branimir«. A i inače je sveta pjesma, taj najživljiji izražaj molitve, odjekivala gotovo cio dan iz Svetišta. Javljala se sama od sebe, bez dogovora, češće posve neočekivano; srca su bila prepuna i nisu mogla da govore drukčije nego pjesmom.

Procesija.

U četiri sata poslije podne razvila se veličanstvena procesija, koju je vodio sam preuzvišeni gospodin nadbiskup, dr. Bauer. Kretala je uz glazbu, pjesme i molitvu Palmotićevo i Sudničkom ulicom pa Zrinjevcem do Akademičkoga trga, gdje je pred Umjetničkim paviljonom bio krasno udešen i iskićen oltar. Tu je odloženo Presveto i vršilo se neko vrijeme klanjanje. Potom je Isusovac, velečasni o. Rabadija glasom, koji je nadaleko odjekivao, u kratkom i vatrenom govoru opravdavao ljubav i privrženost našu onomu velikomu Srcu, od koga imamo sve: i istinu i ljepotu i prosvjetu i pravi napredak i sreću u vremenu i vječnosti. Kako dakle da mu ne budemo vjerni? Tu se orio gromki »Tebe Boga hvalimo», tu se podijelio blagoslov a Presvetim tisućama naroda, što su prekrile veliki prostor Akademičkoga trga.

I kad je procesija krenula dalje Hacovom ulicom u Palmotićevo, kad se vraćala u Svetište pod onim mnoštvom zastava, uz gromoviti: »Do nebesa nek se ori«, nametale su se motrioci i nehotice misli o pobožnosti hrvatskoga naroda. Kažu naime kadšto, da je naša hrvatska pobožnost plitka. Takva općenito izbačena tvrdnja nije bez sumnje istinita: narod, koji toliko ljubi Božansko Srce Isusovo ne može u svojoj jezgri biti plitak u pobožnosti, jer je upravo ova ljubav

pobožnost. Ta eto, koliko se prave, iskrene, duboke pobožnosti vidjelo samo ove dane! Zar nisu te tisuće srdaca imale da štošta podnesu i pregore, eda i ovom prilikom zasvjedoče svoju ljubav k Isusu? Ta toliki dodoše iz daleka, uz velik trošak i druge neprilike kod kuće i na putu. A plitka ljubav ne će da podnosi i pregara. — Nisu došli, da im prođe vrijeme, da se rastresu i zabave, dovela ih je čista i velika ljubav k njihovoj glavnoj Ljubavi. Zar to nije dokazivalo ono krasno vladanje naroda u Svetištu? Navlastice zanos tolikih lijepih duša iz Marijinih kongregacija i premnogih članica »Djevojačkih društava S. I.?« Zar se nije činilo, da u svim tim tisućama, od

Sprocesije Srca Isusova u Zagrebu 26. VI.: Klanjanje svećenstva.

djeteta do starca, kuca samo jedno jedincato, veliko i velikodušno Srce Sina Božjega — tako je sve bilo skrušeno, u Boga zaronjeno, s Isusom zdržano i u crkvi i na samoj procesiji? Uistinu duh je Božji lebdio nad mnoštvom, »jedno srce i jedna duša« je bila u tisućama, što su pratile neokaljano janje, divno Srce u snježnoj bjelini Presvete Euharistije.

Gospodine, koji si ognjem svoga Srca u tako kratko vrijeme prekalio i uzdigao tolika srca hrvatskoga naroda, zadahnjuj ga iz svojega Svetišta sve jače milinom i silom svojom, da od dana u dan bude dublji u vjeri i pobožnosti i da živi i umire kao dostoian sin junaka, koji su vijekovima živjeli i umirali za sveti križ i slobodu. Amen.

SRCE ISUSOV SPASENJE NASE.

To je molitvenik poznat već na daleko, pun preražličnih molitava i pjesama, ukrašen krasnim slikama, a ipak posve ukušna oblika. U njem je i »Devetnica u čest Presvetoga Srca«, koja se toliko traži. Stoji u finoj koži sa zlatorezom Din. 60., — u crnom platnu sa zlatorezom Din. 30., — bez zlatoreza Din. 20. — Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova Zagreb I. pp. 147. Palmotićeva 31.

UZ OLTAR.

— K zlatnoj Misi o. Josipa Celinčaka. —

U punom jeku krepkih mlađih dana
Do Gospodnjeg si stupio oltara
I vjernost vječnu Njemu prisegao
I održao cijelu je bez kvara.

Uz mlado sunce dizao si uvis
Sve srce svoje s Hostijama bijelim,
A iz njih zrake sipale se tajne
U bašće duša Božjim svijetom cijelim.

I Mise s hvalom letjele su k Bogu
Ko ševe zlatne s grlom punim pjesni,
U čistilištu jecat prestajao
Uplamenjeni mnogi klanac tjesni.

Pedeset ljeta pšenica već zori,
I miris liva cvijet iz vinograda —
Iz starog tijela, ko iz klasa zrno,
Slobode željna viri duša mладa.

Još volja jača udovima moći
Odasvuda ih stiskuje ko gvožđem,
Još dižeš ruke s čašom Krvi svete
Ko čokot star što diže loze s grožđem.

Al dan je blizu. Kada cjelov zadnji
Uz oltar primiš od vječnoga Sina,
Procvjetat dušom uvelo će tijelo
Ko bijelim cvijećem sitni grm jasmina.

Tko onamo je iza onih vrata?
I Čija to je ljiljan - ruka meka?
O oče, oči draže Mu od zvijezda
I raj u Srcu — i sve čeka, čeka. . . !

Svomu prvom uredniku Glasnik.

NA ŠTO ME SJЕĆА RAZAPETI ISUS?

Prijateljica posjetila neku bolesnicu, koja je već dugo i teško trpjela, pa joj preporučila, da se moli Razapetome, ne bi li se oslobođila boli: »Šta, ti mi pokazuješ raspelo, pa mi ipak veliš, da se molim za zdravlje? Upravoraspeti Isus sjeća me na to, da moram i ja biti pribita na križ. Ne, ne ču moliti, da se oslobođim križa, jer ni Isus nije htio sici s križa. Ne ču da budem slična lijevom razbijniku, koji je želio, da ga Spasitelj oslobođi, nego hoču da uradim poput desnog razbojnika. Taj je htio da ostane razapet s Isusom. Kao ovaj, tako ču i ja moliti samo, da me ne zaboravi, kad dođe u svoje kraljevstvo.«

G.

ČETVRTA POSTAJA.

Majke, koje ste gledale, gdje vam prvo i jedino dijete umire,
 Noći se sjetite uz sitni stvorak, što jeca, posljednje noći te,
 Vode, kojom ga nudite, toplomjera i leda
 I smrti, koja polako dolazi i više se sakriti ne da.
 »Cipelice mu obuvajte tužne, odjećica nek mu se promijeni ci-
 jela.

Dolazi netko, čija će mi ga ruka uzeti, da bi ga u zemlju djela.
 Zbogom, moje dobro malo djećeš! Zbogom, o tijelo mojega
 tijela!«

Četvrta postaja je Marija, ko-
 ja je na sve pristajala.

Gle je na ugлу ulice; čekajuć
 Blago Uboštva svega ondje je
 stala.

Oči joj nemaju suza, posve
 suha usta su njena.

Niti riječce ne zbori, i Isusa.
 koji dolazi, motri sva ukočena.

Ona prima, još jednom prima;
 krik

Cvrstno zadržava u srcu stro-
 gom duh joj pobjednik.

Niti riječi ona ne zbori i mo-
 tri Isusa Krista lik.

Majka motri svojega Sina, Cr-
 kva Otkupitelja svoga,

Njezina duša hiti k njemu že-
 stoko ko krik vojnika na smrt
 ranjenog!

Pred Bogom ona stoji i nudi
 mu dušu, da u njoj štije.

U srcu njenu ni trunka krače-
 nja nema, poricanja u njemu
 nije,

U srcu njenu probodenom
 žilice nema, koja ne bi primala, pristajala.

I kao što Bog sam nazočan tu je, i ona tako tude je stala.

Ona prima, i Sina, kog zače u krilu, motri nepomičnim očima.
 Niti riječce ne zbori i motri Svetog nad svetima.

Paul Claudel.

RAZMATRANJA O LITANIJAMA PRESVETOГA SRCA ISUSOVA.

Želiš li, da što bolje zagledaš u divne dubljine neizmjerne ljubavi Isusove,
 naruči ova razmatranja i marljivo ih čitaј i razmišljaj. Djelo je napisao o. Kulunčić
 D. L Stoji d. 10. — Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova, Zagreb I.
 pp. 147. Palmotićeva 31.

RAZGOVOR S ADVENTISTOM.

Adventisti su pred nekoliko godina češće pohadali naše selo i pod vidom, da šire pobožnost, sijali u narod riječima i knjigama krive nauke. Tko zna, kamo bi to dovelo, da nije zato u pravo vrijeme doznao naš revni župnik, koji je pokazao narodu te vukove u njihovoj pravoj slici.

Neko popodne pokuca jedan od tih svatova i na moja vrata. Uniđe i poče nuditi svoje knjige. Znala sam odmah, tko je, no učinim se nevješta i upitam:

— Tko ste vi?

— Mi smo kršćani.

— Po vašim knjigama vidim, da ste adventist. Kakva je ta vaša vjera?

— Samo vam naše ime kaže: mi očekujemo dolazak Gospodnj, drugi i to skori dolazak Isusov na ovaj svijet.

— Prijatelju, i ja očekujem dolazak Isusov. Naši nas svećenici pripravljaju na taj dolazak i to ne toliko na onaj, kad će on doći da sudi sve ljudi dobre i zle, već na onaj, kod kojega će svakog pojedinca pozvati da odgovara za svoj život, pa i za najskrovitije želje, najtajnije misli. A ove vaše knjige nisu odobrene od crkvene oblasti, dakle nisu dobre.

Sad on poče meni razlagati Sveti Pismo i pokazivati neke točke u Evandelju, što ih je tobože Crkva promjenila. Pleo je i motao koješta, ali se očito vidjela bezumnost njegovih tvrdnja.

Da, da, rekoh ja, vi ne priznajete vrhovne vlasti sv. Oca pape. A zar nije Krist Gospodin rekao sv. Petru: Ti si Stijena i na toj eu stijeni zazidati Crkvu svoju i vrata je paklena ne će nadvladati... I opet mu je rekao: Pasi ovce moje, nisijanice moje. Zar nije tim rijećima dao Isus sv. Petru i po njemu njegovim naslijednicima vrhovnu vlast nad Crkvom svojom? Zar nije Krist rekao apostolima: Idite i učite sve ljudi? No apostoli se nisu rastali s Petrom, vrhovnom glavom Crkve Kristove, kao što ste učinili vi. Vi hoćete da širite sv. Evandelje, a tko vas šalje, da ga širite?

Adventist me je samo gledao, htio je nešto reći, ali je, u očitoj neprilici, tek nešto mucao o progostvinima.

— Tko vas progoni? Onaj koji vas nije poslao, Isus, čijim se imenom vi na zlo služite, čiju nauku iskrivljujete.

— To vam vele vaši svećenici, odvrati adventist i poče zlo govoriti o katoličkom svećenstvu.

— Isus je rekao, apostolima, presijekoh mu riječ: Tko vas sluša, mene sluša, tko vas prezire, mene prezire. Što je rečeno apostolima, vrijedi i za sve njihove naslijednike do svršetka svijeta, a to su katolički svećenici. Gle, vi zabranjujete i ispunjavate, a zašto je onda Isus rekao apostolima, a po njima i svećenicima: Kojima oprostite grejehe, oprostit će im se, kojima zadržite, zadržat će im se. Ali da, vi ne priznajete Isusa Bogom, vi zabacujete štovanje Majke Božje, pa je jasno, da vjerujete iz sv. Pisma, što vam se hoće, ili zapravo ne vjerujete ništa. Tako sam mu još dugo govorila.

Vani je već bilo tamno ko u neznančevoj duši, osim da je u njoj sijevnula koja zraka milosti Božje. Zadržao se slušajući moje razlaganje. Ostavio me je s riječima: Previše ste poučena.

Braćo, čuvajte se vukova u ovčjoj koži, koji obilaze pod imenom adventista, baptista, metodista, starokatolika. Idu samo za tim, da vas strgnu od Krista i njegove svete Crkve i da vam upropaste besne rtne duše. Pokažite im vrata, a s njihovim listovima i knjigama u vatru!

Marija M.

Pozor! . . .

Neki otac nije dopuštao svojoj kćeri, da druguje s nekim djevojkama, koje nijesu bile posve uzorna života. To djevojetu nije bilo posve pravo, pa će jedamput reći ocu:

— Čini mi se, oče, da me držiš vrlo slabom. To mi je teško...

— Zašto misliš, da te držim slabom?

— Zato što mi ne dopuštaš da drugujem s ovim priateljicama. Ti se bojiš, da se ne bih i ja povela za njima. . .

— Pa zar moj strah nije opravdan?

— Mislim, da . . .

— Drago mi je, što se osjećaš jakom, nastavi otac. Nego evo, donesi mi u ruci ugljen, ne žeravicu, da ne opečeš ruke.

Kćerka donese ugljen.

— Sad pogledaj prste, kojima si držala ugljen. Istina nijesi se opekla, ali ti je ugljen ostavio trag na prstima.

— Šta hoćeš tim da kažeš, oče?

— Čuj! Znam, da si plemenita i ne želiš biti posve jednaka tim svojim priateljicama — kao što si nijesi ni prstiju opekla. Ali će se ipak na tvojem vladanju poznati, da si bila s njima . . . Radi toga je bolje, da ih se kloneš. Šta misliš? . . .

F. M.

BLAŽENI MILOSRDNI.

— Iz Sv. Pisma. —

Tko je sklon na milosrde, bit će blagoslovlijen. Priče 22, 9.

Tko vrši pravdu i milosrde, naći će život, pravdu i slavu. Priče 21, 21.

Tko čini milosrde, posuđuje na kamate bližnjemu. Crkv. 29.

Tko čini milosrde, prinosi žrtvu. Crkv. 35, 4.

Volim milosrde nego žrtvu. Oseja 6, 6.

Milosrđem i istinom otkupljuje se nepravda. Priče 16, 6.

Sud bez milosrđa onomu, koji ne bude činio milosrda. Jak. 2, 13.

Pravednici su milosrdni. Priče 13, 13.

Budite milosrdni kao što je milosrdan Otac vaš. Luka 7.

MALI KRIŽARI

ALOZIJE SE ODRICE KNEŽEVSKЕ KRUNE.

Iza boja ljutoga,
Iza suza vrelih,
Postigo sam napokon,
Što mi srce želi.

»Tebi, brate, kruna ta
I dvori i polja,
Isusovo uboštvo
Baština je bolja.

»O moj oče, ne placi
Radi moje sreće:
Smrt ni davno nikad nje
Ugrabiti mi ne će!«

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Svršili smo posve ukratko najglavnije stvari, što ih je Bog ljudima otkrio i što ih je za ljudе učinio, da se mogu spasiti. Nanizali smo oko nekoliko krupnih crta tek ono najpotrebitije, što treba da zna maleno dijete. U ovim ti je lekcijama dano, kršćanska majko, kao duhovno mlijeko — kako bi rekao sv. apostol Pavao — da dođiš njim svoje dijete. Ako si to marljivo činila, onda si već bez sumnje naučila svoje mališe ljubiti Isusa, omilila si im njegovu divnu i milu nauku. Tvoja će dječica s radošću primiti i ovo, što se prije nije moglo jače istaknuti, a što im osobito treba znati, da mogu živjeti kršćanski. To su sakramenti: Krst, Presveti Oltarski Sakramenat i Pokora. Počet ćemo s najvećim.

Ivica uči, kako treba da se vlada kod sv. Mise.

Isus u Hostiji. Dragi je Isus otišao na nebo i on tamo vlada s Bogom Ocem i s Bogom Duhom Svetim. Ali on stanuje i na zemlji među nama. Kako to? O tom je Ivica već čuo.

Kad je Isus posljednji put večerao sa svojim apostolima, pretvorio je on kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv. Kad su apostoli jeli taj sveti kruh i pili to sveto vino, imali su u sebi Isusa. To je bila njihova prva pričest.

Isus im je tada rekao: Ovo što sam ja sada učinio, *sto činiti i vi na moju uspomenu*. Tim rijećima im je on dopustio, on im je pače zapovjedio, da pretvaraju kruh i vino u njegovo tijelo i njegova krv. Taj sa čas postuli apostoli svećenici ma mogli su služiti sv. Misu. Oni su mogli uzeti malko kruha i izreći nad tim kruhom riječi, koje ih Isus naučio. U taj čas nije taj kruh bio više kruh, nego sam Isus.

Tako čini svako jutro svećenik, koji služi sv. Misu. On uzme sa sobom na oltar bijelu hostiju. Ta je hostija kruh, načinjena je od malo sasvim bijelog pšeničnoga brašna i vode. Kad ono usred Mise zazvoni zvonce i ljudi kleče, uzme svećenik taj komadić kruha, tu bijelu hostiju medu svoje prste, prignje se nadu nju i izgovori one riječi, što ih je Isus naučio apostole. U taj čas je u onoj Hostiji u svećenikovim rukama sam dragi Isus, onaj isti Isus, koj je i u nebu. U taj čas svećenik podigne tu presvetu Hostiju i svi se dobri kršćani tada klanjaju Isusu, koji se nalazi u toj Hostiji. Eto, Ivica, dragi Isus živi u bijeloj Hostiji, nad kojom je svećenik kod svete Mise izrekao riječi, što ih je odredio Isus.

Podizanje. Kad bude Ivica u nedjelju kod svete Mise, on će ići naprijed k oltaru, da može sve dobro vidjeti. On će dobro paziti, kad usred mise pozvoni zvonce, pa se svećenik prigaje nad hostijom. Onda će Ivica lijepo kleknuti, sklopljenih ruku pogledati u svetu Hostiju, kad je svećenik digne uvis, i reći će: **Gospodine moj i Bože moj,** jer je ono onđie u Hostiji sam Isus, sam dragi Bog.

Izatoga uzme svećenik u svoje ruke čašu — kalež — sa vinom, izgovori nad čašom riječi, što ih je Isus naredio, i vino se odmah pretvoriti u Krv Isusovu. Kad svećenik podigne kalež onako, kako je podigao sv. Hostiju, Ivica će pogledati prema kaležu i reći opet: **Gospodine moj i Bože moj.**

Pričest. Sada dragi Isus ostaje na oltaru sve dolje, dok svećenik ne uzme Isusovo sveto tijelo i ne popije Isusovu svetu krv. Tomu se drukčije kaže: Isus ostaje na oltaru, dok svećenik ne dade sam sebi svetu pričest tako, da uzme tijelo i krv dragoga Isusa. Kad svećenik to čini, onda zvonce tri puta redom pozvoni. Svećenik se kod toga udara tri puta rukom u prsi i govori: **Gospodine, ja nisam vrijedan, da Ti dodeš u moju dušu, ali reci samo jednu riječ, i moja će duša ozdraviti, to jest, bit će čista od grejha.**

Što svećenik podigne uvis svetu Hostiju i Kalež, to se zove **podizanje**, a što uzima Isusovo tijelo i piće Isusovu krv, to se zove **pričest.** Podizanje i pričest jesu dva glavna dijela svete Mise. Tko bi kod podizanja ili kod pričesti izšao iz crkve, o njem se ne bi moglo reći da je slušao sv. Misu. No u nedjelju nije dosta, da Ivica bude samo kod podizanja i pričesti, već treba da sluša cijelu svetu Misu. Tako naređuje sveta Crkva. Ako bi samo malo zakasnio, pa bi došao, recimo, kad se prvi put prenese na oltaru ona velika knjiga, i svećenik čita iz nje evanđelje, još bi se moglo reći, da je Ivica slušao svetu Misu. No mora paziti, da ni malo ne zakasnji.

Eto, dragi Isus je na oltaru od podizanja do pričesti. U to vrijeme treba da Ivica moli što bolje može. Molit će od Isusa darove za sebe i za druge, osobito za tatu i mamu. Najbolje će sve to dobiti, ako polako i pobožno moli Očenaš. A naučit će i drugih molitvica.

Ako Ivica bude pobožno slušao svetu Misu, njegova će se duša očistiti od svih malih grijeha i bit će mnogo ljepša, kad bude izlazio iz crkve nego je bila, kad je ulazio u crkvu. Bit će bjelija od ljiljanova cvijeta i bijeloganjanješca i sjajnija od sunašca. To su darovi, što ih je Isus nama na križu zasluzio i dijeli ih kod svete Mise. Kako je dobar dragi Isus! Što će Mu Ivica obećati? Da će u nedjelje i blagdane uvijek slušati pobožno cijelu svetu Misu, a ako bude crkva blizu, da će i u obične dane otići s mamom k sv. Misi, kad se god bude moglo.

Ivica uči, kako će moliti kod sv. Mise.

Na početku svete Mise. Ivica se lijepo prekriži i reče: »Dragi Bože, slušat će svetu misu zato, da te nikad teško ne uvrijedim«, ili »slušat će sv. Misu za tatu i mamu«, ili »za sve ljude koji će danas umrijeti«, ili »za siromašne duše u čistilištu«, ili »zato, da pobožno primim prvu svetu pričest«.

Na evandelje. Ivica ustane, načini palcem desne ruke križić na čelu, na ustima i na srcu. Kad ga čini na čelu, tim pokazuje, da vjeruje sve što je Isus rekao. Kad ga čini na ustima, tim kaže, da ne će govoriti riječi, koje Isus zabranjuje. Kad čini križić na srcu, tad hoće da reče, da će od srca rado izvršiti sve, što zapovijeda Isus. Tad svećenik čita nešto od onoga, što je Isus radio i govorio, dok je živio na zemlji.

Na podizanje. Ivica će dobro gledati; što se čini na oltaru i kad svećenik podigne svetu Hostiju, Ivica će pogledati u nju i reći će: Gospodine moj i Božje moj. Tako će isto učiniti i reći, kad svećenik podigne kalež sa svetom krvi.

Izatoga treba da Ivica moli ono, što želi, da mu Isus dade. Što će osobito moliti? Ponajprije ovo: »Moj Isuse, daj da prije umrem nego da tebe teško uvrijedim«. Onda ove molitvice:

Dragi Isuse, blagoslovio moje drage roditelje i daj, da jednom mi svi budemo skupa s tobom u raju.

Smiluj se, Isuse, dobrim dušama u čistilištu i uzmi ih k sebi u nebo.

Oprosti, mili Isuse, jadnim grješnicima, osobito onima, koji će još danas umrijeti.

Pričest. Zvonce zavzoni tri puta, a Ivica svaki put moli: »Gospodine, ja nisam vrijedan, da dođeš k meni, nego samo reci jednu riječ i moja će duša biti zdrava«.

Moj Isuse, srcem cijelim
Ja te sada primit želim,
O ispuni moju želju:
Dodi, mili Spasitelju!

Ivica će u crkvi kod svete Mise uvijek stajati tako, da može sve na oltaru dobro vidjeti. Kad ne bude molio ovih navedenih mo-

litvica, onda nek ponavlja: »Mali Isuse, ja te ljubim«. To bi mogao moliti prebirući zrnca krunice i kod svakoga zrnca izgovoriti polako jedamput taj uzdah. Isto tako može ponavljati: »Moj Isuse, smiluj se jadnim grješnicima«, i »Presveto Srce Isusovo, čuvaj hrvatski narod«.

Ako Ivica moli ove molitvice kod sv. Mise, dobit će od Isusa mnogo za siromašne duše u čistilištu i izbavit će mnoge od njih iz ognja u kome trpe. Čistilište je ognjena tamnica, u kojoj se nalaze one duše, koje su dobre, ali nisu još posve čiste, pa ne mogu u nebo. One se moraju najprije očistiti u vatri, onda će u nebo. Iz one druge ognjene tamnice, koja se zove pakao, ne može nitko nikad izići. U pakao dolaze oni, koji umru u teškom grijehu. Zato Ivica često svaki dan moli: Moj Isuse, daj da prije umrem, nego da tebe teško uvrijedim.

MSGR. LJUDEVIT BUDANOVIC, BISKUP.

Rodio se u Subotici 1873., ređen za svećenika 1897., postao upraviteljem nove biskupije bačke 1923., 1927. uzdignut na biskupsku čast. Kalendar S. I. i M. 1925. donio je njegov kratki životopis.

Novi se biskup ističe kao čovjek duboke pobožnosti i pravoga apostolskoga srca, koje hoće da sve predobije za Krista i žive svoje želje pretvara zamjernom snagom volje u djela. Riječju, perom, vjerskim i prosvjetnim udruženjima trudi se on već tolike godine za širenje i utvrđivanje kraljestva Božjega na zemlji.

Svi vjernici bačke biskupije vesele se novomu biskupu, no osobito je za nj zanesen jednostavni puk, jer on osjeća, da ga plemenito, uistinu biskupsko srce njegova odličnoga sina razumiće i ljubi. On je ponos čestitih Hrvata — Bunjevaca. Svevišnji jačio velikoga svećenika, da u dugom nizu blagoslovnih godina pase stado Gospodnje i bude »u vrijeme srdžbe pomiritelj«.

SESTRA MARIJA OD PRESVETOGLA SAKRAMENTA.

Uzor djevojkama, zaručnicama, ženama, majkama i redovnicama.

Zélia Pedreira rodila se u Braziliji 5. travnja 1857. od vrlo odličnih roditelja. Njezin otac, savjetnik Ivan Pedreira, bio je tajnikom vrhovnoga sudišta. Vrli kršćanin, fin, obrazovan, uzoran u svom činovničkom zvanju i najbolji otac, bio je izvanredno cijenjen od cara Pedra II., koji ga poziva k sebi na dvor ili ga pohada na njegovu imanju Tijuca. Majka joj, Elisa Amalija, upravlja velikom kućom kao izvanredna domaćica. U kući vrše zajedničke molitve, moli se krunica i pjevaju crkvene pjesme pod njezinom upravom.

Od takvih eto roditelja potiče Zélia rodivši se kao prvo dijete između njih šesterog. Prvi joj odgoj daje majka, početnu obuku sam otac. Kasnije dobiva dijete birane profesore. U 13 godini prima prvu sv. pričest. Uči i brine se za mlađu braću i sestre; uz majku se daje na djela milosrda i priučava se kućanstvu. Njezina veselost puni svjetlosti svu kuću. Vrlo darovita napreduje silnom brzinom u naucima: u šesnaestoj godini govori uz materinski portugalski jezik još i španjolski, talijanski, engleski i njemački. Na obiteljskim sastancima deklamira ona pjesme i drži govore, što ih je sama složila; otac se njome ponosi i vodi je često sa sobom na carski dvor.

Zaručnica, žena i majka.

U osamnaestoj godini hoće Zélia da stupi u samostan. Njezin isповjednik nije baš siguran, da ona ima zato zvanje i svjetuje joj, da se moli i očekuje jasniji poziv. Utom e dogodi, da je brazilijski car popustio poticajima i grožnjama framazunskim i dao baciti u zatvor dvojicu biskupa: Maceda Costu i Witala de Oliveira. Kad su biskupi bili dovedeni na sud i kad su im bile pokazane optuženičke klupe, skoči tajnik Pedreira, koji je po svom zvanju morao biti kod te sjednice, priliži se odvažno optuženicima, pokleknu pred njima, poljubi im prsten i ponudi svoju stolicu. Framazuni suci uzbjesniše, a katolici, rascvileni s takva postupka prema svojim duhovnim poglavarima zapljeskaše od veselja.

Među gledaocima se našao mladi inžinir dr. Jeronim de Castro, posjednik velikih imanja, koji je došao, da digne svoj glas protiv proganjanja biskupâ. Čin tajnika Pedreira napuni ga velikom radošću i odluci, da mu se što prije pokloni. I doista domala se nađe u njegovačkoj kući. Nije mnogo vremena prošlo i on postade zaručnikom Zélije, koja bezazleno opisala svoje osjećaje kroz to vrijeme u »Bilježnici zaručnice«. Jedan biskup, kućni prijatelj, blagoslovio tu ženidbu 27. srpnja 1876.

Imanje Santa - Fe — Sveta vjera — na koje povede dr Jeronim svoju ženu i na kojem je ta imala da proživi preko 40 godina, obuhvatalo je do 90 četvornih kilometara. Na njem su se u nedogled prostirala polja kave i šećerne trstike, šume i pašnjaci. Uz dvore i gospodarske zgrade dizale su se kuće za neko 500 robova i naseljnika. Ropstvo je u Braziliji ukinuto istom 1888., no u novija je vreme-

na bilo u njemu mnogo manje bijede nego n. pr. u ruskom kmetstvu; pogotovu je bilo lako robovima, gdje su gospodari bili kršćani. Među zgradama se na imanju dra Jeronima nalazila i zajednička kuhinja, bolnica pa i zatvor. Vlasnik je imanja bio doista ko poglavica kakve male pokrajine.

Zélia nastoji tu da usreći svoga muža, da odgoji kako treba djecu i da radi apostolski među robovima. Bog je tako blagoslovio njezin brak, da se je mlada obitelj svake godine povećavala za jednog člana sve dok se iza trinaestoga djeteta ne obvezaše supruzi zavjetom čistoće. Četvero djece odleti u nebo u ranoj dobi. Odgoj drugih, među njima trojica dječaka zaokuplja odsada cijelu majčinu dušu.

Dan se na imanju Santa - Fé provodio ovako: Ujutru iza zajedničke molitve sa svim ukućanima, pošla bi Zélia da budi djecu, da odjene najmanje i pozdravi s njima dragog Boga. Izatoga su svi isli k sv. Misi, koju je u kapeli služio stalni kapelan, kad ga dobiše od biskupa. Zatim se pilo toplo mlijeko i to odmah kraj stada, što su ga pastiri dognali pred kuću. Iza malog zajutraka počinjali su odmah poslovi, kod kojih su starija djeca pomagala majci i slušala lekcije, dok je ona šivala. Uvečer su se kupali i obukli se za šetnju. Iza šetnje je došao najmiliji čas; dok je otac čitao novine ili davao naredbe svojim nastojnicima, slušali su zavljiveni malisi lijepe priповijesti iz biblije ili iz života svetaca. Napokon se molila krunica i litanije, uzimala se kafa s mlijekom i mali je svijet odlazio u postelju uz kratku molitvicu andelu čuvaru.

Zélia nije dopuštala da se itko drugi brine za njezinu djecu. Sama je dojila novorođenčad, sama ih njegovala i nije dala da ih miluju ni gosti ni sluge. Njezina volja bila je djeci pravilom: »To mama voli; to mama ne voli«, po tom se vladalo svako od njih. Svi su znali, da ne koristi naboje tražiti, kad je mama rekla: »Ne!« — Ona je radila, da djetinja i bračka ljubav bude savršena. Često je ponavljala: »Gledajte oca, moja djeco, i ljubite ga jako, jer je dobar«. Nastojala je da sprječi prepirke: »Tko popušta, taj dobiva«, ili: »Tata ima pravo da se srdi, jer mu poslovi zadaju mnogo skrbi, vi nemate nikakva prava«.

Ona je dobro znala veliku odgojnju vrijednost požrtvovnosti i djela milosrđa, pa je vježbala u tom djecu. Tek što su oni sami bili bolje poučeni, već su učili male robeve katekizam, pripravljali ih na

prvu isповијед i pričest, pohadali bolesnike. Čim je komu odijelo počelo stariti, davalо bi se onomu, koji ga je trebao za svoje siromahe. Nada sve је nastojala majka, da joj djeca budu sveta. Upotrebljavala je svaku priliku, da budi i uzgaja u njihovim srcima ljubav k Bogu. »Moja djeco«, govorila im je, »ja sam kao kraljica Blanka, majka sv. Ljuba. Ja vas jako ljubim, ali bi mi bilo milije, da pomrete, nego da ovdje živite u teškom grijehu. Da se ukloni ukoru, reče jednom jedan mališ: »Ja nisam svetac«. No izgovor mu nije pomogao. »To je istina«, odvrati majka, »ali treba da postaneš svetac. Za to smo mi na svijetu. Samo glupani ne će toga. Nada sve, da mi nisi više ponovio takvih riječi.«

U njezinoj je kući bilo ipak svih zabava, što ih običavaju imati čestite obitelji: primali su se pohodi, izvodile se lijepe igre, bilo je muzike, pjevanja i pjesama. U Santa - Fē su često dolazili rodaci i prijatelji. Presvjetli biskup je imao tu stalnu sobu. Djeca su se učila lijepu vladanju u društvu samo zato, da mogu činiti dobro. Zélia je često ponavljala: »Čemu sva ta društva, ako nemaš nakane, da sve više ljubiš našega Gospodina i da potakneš druge na tu ljubav?«

Ona je pokazivala veliko poštovanje prema svećenicima, naročito prema sv. Ocu papi.

Koje čudo, da se u toj kući javiše svećenička i redovnička zvana, kojima naš Gospodin časti i blagosiva kršćansku obitelj. Taj blagoslov je pače bio tako obilan, da svi ptici iz tog milog gnijezda, njih devet na broj odletješe jedan za drugim u samostan. Divna majka, koja je to željela i za to se mnogo molila, plakala je vodeći dijete u redovničku kuću i vraćajući se, ali je i cijelom dušom hvalila Bogu na tolikoj milosti.

Zélia je imala nakanu, da posveti svoga muža. Ovi rastanci sa djecom izvedoše to bolje od svih njezinih nastojanja. Šest kćerka odoše jedna za drugom u Družbu sv. Doroteje i Družbu dobrog Pastira. Od tri sina ode Jeronim u Lazariste, Ferdinand u Isusovce, a najmladi Ivan Josip u Franjevcе. Kad je otiašao Ferdinand, pisao je otac najstarijemu sinu: »Mislim, da Bog hoće za se svu moju djecu. Koja sreća! Zar nije On »Otac naš, koji je na nebesima?« A ja nisam drugo nego oruđe njegove božanske volje. Nek bude tako za dobro naših duša i naše Brazilije, što je tako udaljena od Boga... Kad ga je ostavio i Ivan Josip, piše on provincijalu Redemptorista: »Dopustite, časni oče, da Vas zamolim za savjet. Kako su svi moji sinovi i kćeri divno riješili »socijalno, pitanje« položivši zavjet siromaštva, to se moram pobrinuti, da razdijelim svoja imanja. Namjeravam predati zemlju kakvomu redu, koji se bavi ratarstvom i molim Vas, da mi javite, ako znate za koji takav holandeski red... Čekajući da Promisao tim odluci, davao se sve više na pobožna djela. Kako je bio trećoredac sv. Franje, postade de Castro revnim gospodarskim savjetnikom brazilske provincije. A kad mu Zélia otkri svoju namjeru, da umre kao redovnica, izjavlja: »Čim ti to učiniš, ja će odmah među braću laike, da skrbim za gospodarstvo mojih prijatelja Franjevac.«

Svršit će se.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA.

Učiteljica — apostol. Nedavno je u Saveznim Državama, u republici Misisipi, umrla gđa Josefina Mc Keon Smith. Bila je učiteljica pa je u posljednjih trinaest godina svoga života iza školskih sati okupljala zanemarenu katoličku djecu u crkvi i obučavala ih u katekizmu, a po nedjeljama ih vodila k svetoj Misi. Njezina je revnost u tom kraju, gdje ima vrlo malo svećenika, urođila krasnim plodovima, posvetila mnoge duše, spasila ih na tisuće. Kolika ju je plaća dočekala u vječnosti!

***Otač studenata*.** Tako su zvali župnika Weissa iz biskupije regensburške u Njemačkoj, koji je umro u veljači o. g. U njegovu je dvoru velikih školskih praznika boravilo preko 30 sveučilištaraca. Najčešće su to bili bogoslovci, no bilo je i drugih, i svaki je mogao ostati kod njega, dokle je htio. Često nije bilo dosta postelja ni posteljine, pa su mnogi morali da spavaju na sjenu. Nejednom je bilo dobromu župniku vaditi posljednju paru iz kese, da utiša glad i žedu tolikoga zbora mladih ljudi od knjige. Sličan je dački dobrotvor bio i svećenik Scharrer, isto u Njemačkoj. Taj je za svoga života više od 30 mladih ljudi poučavao i spremio ih za svećenički ili redovnički stalež, ili da uče koju svjetovnu struku na sveučilištu, te im ostao do smrti ljubeznim prijateljem, savjetnikom i dobročiniteljem.

Protestant, sveučilišni profesor — katolički bosanski. Profesor protestantskoga sveučilišta Harvarda u Americi R. H. Lord, glasovit poznavac evropske povijesti, obratio se na katoličku vjeru i sad je katolički bogoslovac u sjemeništu u Bostonu. Njegovu je obraćenju dala poticaj jedna slušateljica njegovih predavanja pred više godina. Ona je pobijala više krivih mišljenja svoga profesora, što ih je taj imao o katoličanstvu i profesor je ta pitanja isao bolje proučavati. Iza toga proučavanja počeo je malko drukčije gledati i potražio je jednoga katoličkog svećenika, da ga upozna bolje s katoličkom vjerom. Plod je toga bio, da je R. H. Lord, taj gotovo najmiljeliji profesor u Harvardu, čašćen najvišim priznanjima u Saveznim Državama, pisac različnih povjesnih djela, postao katolikom, pače u svojoj 42 godini usao u katoličko sjemenište, da uči i postane katoličkim svećenikom.

Za spasenje oltara i ognjišta. Prvi tjedan mjeseca travnja održano je u Francuskoj na više mjesta nekoliko katoličkih sastanaka. U Carcassonu bilo je 10000 učesnika, u Orleansu 1000, u Luneville 10000. Duša je ovoga pokreta general Castelnau. Biskup Courcoux nazvao ga je »odličnim vodom katolika, koga im je poslao sam sv. Otač«. Castelnau radi mnogo za ove sastanke i poziva sve katolike, da na njima ožive svoju vjeru i potpuno urede svoj život prema kršćanskoj nauci, jer će samo tako moći da odole silovitom neprijatelju vjere i domovine — komunizmu.

Domaće svećenstvo u istočnoj Aziji. Po najnovijem brojenju imade danas u istočnoj Aziji 2440 domaćih svećenika. U Japanu i Koreji 60, u Kini 830, u stražnjoj Indiji 700, u prednjoj i Cejlonu 850. Za nje se brine i školuje ih papinska misionska »udruga sv. Petra«.

Ova udruga radi puno u mnogim biskupijama. Osobito se ističe jedna njemačka biskupija. Jedan je redovnik prošao u njoj sve župe i u svakoj govorio i radio za misije. U toj biskupiji ima malo mjestance, koje škola na svoj račun četiri svećenika i to 2 iz Koreje, jednoga iz Cejlona i jednoga crnca u Natalu u Africi. Potučena i opljačkana Njemačka namiruje sve svoje svećenstvo i odgaja ga još za druge krajeve. Bogata Jugoslavija nema ni kruha ni ruha za premnoge svoje katoličke svećenike, a da ne govorimo o kakvoj pomoći drugim zemljama...

Slobodni zidari. Ložu je udarila nova nevolja. Italija ju je uništila, Španjolska rastjerala, Portugalska raspustila i zabranila sve potajne organizacije. Kod zadnjih nemira u Portugalskoj, a te su nemire unijeli iz Pariza i vodili ih poznati pariški framasuni, pokazalo se i to, da su lože u tijesnoj vezi sa boljševicima, što je mnogima već otprije bilo dobro poznato. Isto se to opazio i u Čilima u Americi. Našlo se tamo nekoliko odlučnih i poštenih ljudi, pa su očistili državu od te nevolje ne obazirući se ni na čije časti ni na bogatstvo. U Meksiku nije loža sa boljševizmom samo vezana, već su se stopili u jedno veliko opako društvo. U Jugoslaviji ima, kakojavla njemački list »der Fels«, 18 velikih i 4 male lože. Sve su zdržane u savezu »velike lože Srbije, Hrvatske i Slovenije«. G. Tomić posrednik je između ove velike lože i francuske lože »veliki Orajet« kao i »velike lože Francuske«. Taj je isti gospodin kazao na velikom sastanku slobodne zidarije u Beogradu, da je malo komu poznato, da su već pred stotinu godina postojale razne lože u slavenskim zemljama bivše Austro-Ugarske. Iza rata stvorili su u Beogradu, »veliku ložu Jugoslavije«, koja je najjača u svoj srednjoj Evropi. Toj loži pripadaju najpoznatiji političari i mnoga druga gospoda. Statistika slobodne zidarije računa 1926. u Jugoslaviji 600 slobodnih zidara, no uistinu ih je mnogo više. Sad će valjda svako razumjeti, zašto kod nas ide ovako lijepo.

IZ KINE.

Što to biva s čudnim žutim gorostasom, s kineskim narodom od preko 400 milijuna? Vijekove je mirovao ko skamenjen u svojoj drevnoj nama tduoj i teško shvatljivoj prosvjeti. A sad se sve jače budi i bući, da ga već čuje cij svijet. Kako pri tom budjenju najživlje sudjeluju bezvjerie i ruski boljševizam, to nije nikakvo čudo, što Kina diže šaku protiv kršćanstva. Među prvima platiše životom i dva misijonara Isusovca, Francuz o. Henri Dugout i Talijanac o. Kandid Vanara, ustrijeljeni u Nankinu skupa s petoricom drugih Evropljana. Mrtva su im tjelesa bila strašno izmrcvarena i pokopana tek nakon više dana na molbu nekih katolika Kineza.

U sadašnjoj se poganskoj Kini širi sve više bezvjerie novopoganske Evrope. Djeca se u školama odgajaju bez ikakva poticaja na čestit život. Mališima se od osam do dvanaest godina tumači u

školama, da čovjek potječe od majmuna. Od dvanaeste do petnaeste godine ucjepljuju im u dušu socijalističke nauke židova Marksa i ruski komunizam, dokazuju im, tobože »znanstveno«, da nema Boga. Po tome je posve naravno, da mladež svršuje s povikom: »Dolje s vjerom, s poštenjem i zakonima! Ne ćemo hramova, ne ćemo štovanja prema roditeljima ni učiteljima! Hoćemo slobodu, samo slobodu, a nikakve dužnosti, nikakva zakraćivanja!« Školske knjige izdavaju dva saveza, »Savez za narodni odgoj« i »Središnica za napredni odgoj«, a glavno im je sjedište u Šangaju. Ti savezi jedini smiju izdati školske knjige a one uče djecu ovim napomenutim grdobama. Protestanske škole, kojih ima u Kini mnogo, nažalost samo pomažu ovakav bezvjerski odgoj, mjesto da rade protiv njega. Ljudi su nemocni, da spase Kinu, koja ovakvim odgojem juri u propast, samo Bog može tu pomoći.

Šest biskupa Kineza.

Crkva je Kristova radila i radi, da predobije žutoga gorostasa za Krista. Upravo u ovo najburnije doba izvela je ona djelo, koje će biti od neiskazane važnosti za razvoj katoličansva u Kini.

Kina ima oko dva i po milijuna katolika, pa nije ni dosad bila bez biskupa. No ti biskupi nisu bili Kinezi, već su pripadali drugim narodnostima, ponajviše Francuzima. Po prvi put u povijesti Crkve dobi eto kineski narod biskupe svoje krvi. Razumije se, da su tamošnji katolici puni radosći radi toga dogadaja. Paće isti pogani osjećaju, da ih je sveti Otac počastio imenovavši njihovu braću po jeziku i krvi knezovima katoličke Crkve. Tako su pisale ugledne poganske novine, »Pekinska Politika«: »Biskupi Kinezi ispunit će sigurno ono, što Rim od njih očekuje u našoj zemlji... Domaće je svećenstvo više cijenjeno nego strano, k tomu će ono manje dražiti kinesku osjetljivost. A zar u drugu nije prirodno, da u ovo opasno vrijeme domaći sinovi odgovaraju za sve, što se dogodi?... Kako je povoljno na Kineze

uopće djelovala ova odluka svete Stolice vidi se po ovom dogadaju: kad je vijest o imenovanju biskupa Kineza doprla u radioniku jednoga katoličkog tvorničara u Pekingu, javi se domala devetnaest radnika u toj tvornici, a da ih nitko nije poticao, da žele postati katolicima, i zamoliše, da ih se poučava u kršćanskoj vjeri.

Sv. Otac papa je htio da i izvanjski pokaže, kako znamenitim drži taj dogadjaj, pa je odlučio, da sam lično podijeli biskupski red novim biskupima. I presvjetla gospoda Čao, Suen, Čen, Hon, Cu i Čeng stigose 17. listopada 1926. u Rim, gdje ih sjutradan sv. Otac zaredi za biskupe. Ganutljivo lijep je bio govor, što im ga je iza toga držao Otac kršćanstva: »Idite, učite, služite, žrtvujte, krstite, potvrđujte i služite u svojoj službi ljudima u ime Isusa Krista, Gospodina našega...»

Dao Bog, da se žuti gorostas do kraja probudi, čvrsto protare oči i upozna, da mu je spasenje i sreća u istini, koja oslobada, u svetoj vjeri Kristovoj! Ne zaboravimo to u svojim molitvama!

VOL.

Pogledaj kroz prozor. Što je? Zar ne vidiš? Vidim. Što vidiš? Eto, mesar čera vola. Kamo ga čera? Svakako onamo, na klaonicu.

— Ali gledaj, nije li to pravi vol. Gle, kako mirno ide. Mesar pred njim, vol za njim. Vidi, barem bi moglo vidjeti, da je mesaru na ledima sjekira. Imao bi znati čemu ta sjekira. A on ko da je ne vidi. I, mirno ide za mesarom. Mesaru je u ruci uže, kojim je vol svezan oko rogova. Ali, toga užeta ni ne treba. Istim korakom, kojim ide mesar, ide i vol. Pravi vol!

— No pa što ti je do toga vola? Ta stotine ih je i hiljade ih svaki dan ubijano.

— I nije mi do vola, ali mi je de nečega drugoga. Bože moj, koliko je ljudi, koji su slični životinji, koji su navlas ko ovaj vol.

— Kako? zar je svaki čovjek vol? Ne, nije svaki. Ali ih je mnogo, o kojima valja reći, da su ako ne gore, a ono barem ko ovaj tu vol. Ovaj vol ne zna, tko je mesar, ne zna, kuda ga mesar vodi, ne zna, čemu ga vodi. Da znade, ne bi išao tako mirno. A čovjek, ako nije vol, trebao bi znati, da i njega vodi mesar. Taj mesar je smrt. Smrt nosi sobom sjekiru i kosu. Tako je slikaju, sa kosom ili sa sjekicom. Što znače kosa i sjekira, to svak zna.

Smrt sama po sebi i nije зло, dapače čovjeku, koji zna, „zašto je na svijetu, koji znade, da je čovjek i koji živi ko čovjek, po zapovijedima Božjim, njemu je smrt veliko dobro. Čuj!

Trojica, četvorica idu u lov, među njima je jedan bogataš, pred kojim niko ne smije ni riječce izustiti o smrti. On se strahovito boji smrti, ne će ni da pomisli na nju. Dodu gospoda do jedne kuće, a pred kućom sjedi star čovjek, komu svako zlo i svaka nevolja viri

iz očiju. U licu je ko smrt a ipak potiho i veselo pjeva. Ljudi stanu, i bogataš se čudi, kako čovjek, komu je smrtna kosa za vratom, može još pjevati.

— A zašto da ne pjevam? reče starac. Ja čutim, da mi je umrijeti; ali vjera me uči da sa smrću ne gubim ništa, a dobivam mnogo, sve. Dolazim u nebesa, u lijepo nebo, k Ocu i Majci! I tolika braća me čekaju ondje!

Nekad sam bio, reče starac dalje, mlad, u tudini, bio sam dugo vremena služba. Jednoga dana dobijem pismo; piše mi otac, da ostavim službu i dodem kući. Kod kuće bit će mi lijepo, ljepše nego u tudini. Te noći nijesam spavao od veselja, što polazim kući. A sada eto zove me Otac, onaj pravi Otac, i ja se veselim. Idem kući — u nebo!

Ovaj nije bio vol, nije. Bio je čovjek pun vjere. No kao da je malo ovakovih.

Cesto se smrti pridruži i vrag ko onaj mesarski pas i pomaže joj čerati čovjeka. Čera ga davo sad u krčmu, sad u kafanu, sad u kino sad u kazalište. Čera ga u društva. A kakova? U onakva, gdje znade, da će sagriješiti; sagriješiti teško, smrtno. Čovjek ipak ide. Opominje čovjeka andeo čuvar, ali se on na ovoga ne obazire. Vuče ga andeo čuvar k misi, k propovijedi, k ispovijedi. Da, brige čovjekal Davila sluša, na andela se ni ne obazire.

Smrt ga vodi, zli duh njim upravlja, da, vuče ga, i čovjek ide hitrim korakom. Znade, da je na svijetu, znade i zašto je na svijetu. Znade, da ne će biti uvijek na svijetu, da može umrijeti svaki čas, i onda kad se tomu najmanje nuda. Znade, da ga poslije smrti čeka vječnost, ovakva ili onakva, srećna ili nesrećna, ali sigurna vječnost, a on ipak ne mari. Pa da nije vol!

Vele, da sam oštar. Je li i ovo oštrot? Možda i jest. Ali pro-mislite i recite po duši: je li istinito? Zamislimo se u to svi.

Matija Rihtarić.

NAJGORI.

Neki dobri seljak opominjao svake večeri djecu i govorio im:
— »Alojzije, danas je petak, a ti si jeo šunke. Sagriješio si, zadovoljio si svom želucu.

— Jakove, ti danas nijesi rádio, ljenčario si; nauživao si se počinka.

— Karlo, danas si se opio. To je grešno i škodljivo; imao si neku nasladu . . .

— Ivane, ti si ipak najgori! Strašno si psovao. Što si dobio, u čemu je ta naslada? Ni u čemu. Ti si ipak zloban i glup. Čuješ li, ako se ne popraviš, morat ćeš odseliti iz moje kuće. Ja toga ne trpim. Psovskama zazivlješ prokletstvo na cijelu kuću.

Roditelji! Vi ste odgovorni pred Bogom za svoju djecu. Pocaraјte ju na vrijeme, da se kasno ne pokajete.

S. D.

PJESMA O SLUGI CRNIH ROBOVA.

— Sveti Petar Klaver, 9 rujna. —

Ljuto cvile pliči kosovići
U kavezu tigra okrutnika,
A tješi ih mio bijel golube,
Umiva ih prebistrom vodicom
I hrani ih najboljom pšenicom.
Nisu ono ptici kosovići,
Već je roblje iz Afrike žarka,
Nije kavez tigra okrutnika,
Već tamnica bijelca razbojnika,
Nit je ono golub ptica nači,
Već je čovjek golubinje duži.
Petar Klaver, višnjeg Boga singa,
Sjajna zvijezda Družbe Isusove,
Koga ocem crno roblje zove.

Lakomosti, vučino prokleta,
Strašni Judo u čovječjoj duši,
Što sved Boga izdaješ rad zlata,
Što za novac svog prodaješ brata!
Svaki mjesec tisuć crnih ljudi
Dovozile galije ti kobne
Iz Afrike pod grad Kartagenu
U Meksiku, američkom kraju,
Gdje ti braća i danas kršćane
Kolju kano janjee bez obrane.
Da je komu pogledati bilo
Mrke kuće robljem natrpane,
Gdje je postelj gola zemlja hladna,
Pokrivalo vlagu iz kamena,
Vječna pjesma plač i uzdisaji!
U taj pakao andel blagi
Sluga Božji dan za danom stupa,
Služi roblju, tamnicu im mete,
Gladne hrani i napaja žedne
S njima plače i tješi ih bijedne;
U nauci Kristovoju ih uči,
Krst im daje, crne vojske cijele
U tren mijenja u jaganje bijele.

Kad se tužna otvarala vrata,
Da ubogo roblje rasprti se,
Kamo koje bilo prodano je,
Studena bi stijena zaplakala
Gledajući ih s ocem na rastanku:
Jadna bijeda od njega se ne da
Ko ni čovjek ozebo od sunca;
Grle njemu koljena i skute,
Ciće za njim ko sirote ljute.
»Ne plačite, ptice moje male,
»Ne će otac vas zaboraviti,
»Dane, noći molit za vas on će,
»Tražit će vas ko piliće majka,
»Oblazit vas svake godinice,
»Da vas krijepi, da vam duše cijeli.
»Da vam Tijelo Isusovo dijeli.

Bio Petar roda gospodskoga
Pa sprva muku mučio je

Njegujući tužne bolesnike,
Što ležali puni grdnih rana;
Jednom mu se i smučilo stoga,
No na sebe on se zlosrdnuo:
»O kukavče, gadi ti se jednik,
»A zar Isus i za njega nije
»Ko i za te Krv presvetu livo?
»Tu niskoću pamtit ćeš mi život!«
Od svijete se u svom kutu krio
I sva leđa bičem izranio,
Vratio se k jednomu boniku,
Grdne njemu rane cjelovao,
Ko majka ga skrbno njegovao.

Dan po danak četrdeset ljeta
U takovu radu izvio je,
Tri stotine pedeset hiljada
Svojom rukom roblja pokrstio,
A svakoga toga mučna danka
Šibali ga jadi bez prestanka:
Razbojnici, neljudi — trgovci,
Mnogoput su njega popljuvali,
Bacali ga van i udarali,
Ružnom smrću grozili se njemu.
I od svojih mnogo trpijet moro,
A najteže sam ga Gospod bio:
Četir ljeta, četir silna čavlja
Prikovala njega uz postelju,
Al sve to je ko junak snosio.

I sve više trpijet on želio.
 A na kraju samrtnoga boja
 Još izusti: »Budi volja tvoja«,
 To izusti i dušu ispusti.
 O Isuse, ljudskog roda Spase,
 Apostola takovih probudi,

Da poprave krivdu bijelih ljudi,
 Da svi crni tebe upoznaju,
 I ko djeca srca ti predaju,
 Pa uza te nadu se na kraju
 I u raju tebe uživaju!

Guslar.

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednu poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono oglasiti i kako će to utinuti, to je njegova stvar. Logadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnim vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

PO ZAGOVARU † BISKUPA LANGA.

Hrvatska. Bolovali sam četiri godine od teške glavobolje. Gotovo svaki drugi dan javljala se nesnosna bol. Ako bi koji dan radila, morala sam odležati i po dva tjedna. Hranu sam morala povraćati. Liječnici napokon izjavile, da mi nema pomoći bez operacije. A operacija nije bila moguća, jer sam bila pre-slaba, ta izgubila sam 15 kg u težini. Što sad? Moj suprug čitao u Glasniku, kako † biskup Lang pomaže mnoge i ja počnem vršiti devetnicu preporučujući se blagom biskupu za zagovor. Prvih dana ne osjetim nikakve боли, osmi ili deveti dan devetnice zaboli me iznova i bol potraja jedan sat. Izatoga prestade i ja sam otad evo već četvrti mjesec potpuno zdrava bez ikakva lijeka. Dobila sam natrag i izgubljenih 15 kg i radim svaki posao bez teškoće. Veličinu ove pomoći mogu najbolje prosuditi, koji su me vidjeli za vrijeme bolesti i sada. Hvala tisuću puta blagom pomoćniku!

D. T.

OCUVANO OKO.

Slavonija. Na Vel. petak ove godine udarila je nogometna lopta mojega šestogodišnjega sinčića u oko tako, da ga je kod gledanja smetalo na obe oka. U velikome strahu zavjetujem se presv. Srcu Isusovu, Bl. Gospu sv. Josipu, te sv. Tereziji od Maloga Isusa i † biskupu Langu, da će se javno zahvaliti prode li sve bez posljedica. I hvala Božanskomu Srcu Isusovu i svima mojima nebeskim zaštitnicima, udarenje je oko ozdravilo, te na zdravome oku nije ostalo nikakvih posljedica. Ovom se zgodom javno zahvaljujem — ispunjujući svoje prijaštje za vrijete — za sretan porod, za ozdravljenje u bolesti i za sve milosti. Vječna hvala Presv. Srcu Isusovu, Bl. Djevici, sv. Josipu i svima svetim Prijateljima mojim. P. B.

JEDNO OBRAĆENJE.

Zagreb. Bila sam u velikoj skrbi za duševno spasenje jedne rodakinje. Imala je već preko 80 godina, bolesna i posve bez vjere. O kakvoj molitvi nije htjela ni da čuje, i najmanja bi je riječ o pobožnosti uzrjala. Stanje joj se pogoršavalo i ja sam je češće pohadala, no već sami ti pohodi su je uzbunjivali, i ja se nisam usudila ni riječicom spomenuti ispovjed. Uvidjela sam, da sve treba očekivati od molitve. Obratila sam se k žalosnoj Majci moći svaki dan krunicu od 7 žalosti. Zamolila sam zagovor svoga ispojednika † o. Bellera i rekla sam mu: »Dobri oče, ti sad možeš svakud ići, podi k njoj i pripravi je, pošalji joj na vrijeme dobra ispojednika«. Vrijeme je prolazilo, molila sam devetnicu za devetnicom. Pohod jednoga svećenika ostade bez koristi. Stanje se činilo bez nade. Istina, kod pobožnih se riječi činila mirnija, ali nisam ništa dobro očekivala i po-hadala sam je imajući tek na umu da ne izgubim posljednjeg časa. Koliko je dakle bilo moje čudo, kad je posjetib jedne srijede i ona mi odmah priopći, da se je danas ispojedila! Nisam vjerovala svojim ušima. — Tko te je nagovorio? pitala sam. — Nitko, sama sam tražila svećenika, sin mi ga je doveo . . . Četiri tjedna potom bila je mrtva. Prema obećanju zahvaljujem Bož. Srcu Isusovu, mijoj žalosnoj Majci i zag. dobroga o. Bellera.

J. K.

JOŠTE ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Abbazia MV Sretno prošla ispit, dar lira 10. — **Afrika** SM Presv. Srce, andeli č., sv. Mala Terezija i duše u č. izlijecili me od upale crijeva, i to bez operacije. — **Bistrinci** AA U zahvalu d 10. — **Bogdanović** MM Prestale boli srca, dar. d 10. — **Brandford** AG Sretno doputovao, ufa se i dalje u pomoć Presv. Srca, dar. dolara 5. — **Brčko** DV Dobila pomoć u opasnoj bolesti. — **Celje** KŠ Dobila osobitu milost zag. † bisk. Langa, dar d 20. — **Dalj** JT Ostavljeni od liječnika ozdravila od krvotoka iža devetnice u čast Presv. Srcu, dar d 20. — **Dolac na Lašvi** RS Sv. Mala Terezija pomogla kod ispita zrelosti. — **Dolinac** EJ Ozdravila kćerka, dar. d 10. — **Drenovci** LJ Sin uspio na ispitu, dar. d 50. — **Dubrovnik** SS Pomoć u bolesti i u drugim nevoljama, dar. d 10. — **Dugoselo** KT U zahvalu d 14. — **Dakovo** MB U zahvalu d 10. — **Fužine** JG Od Zubne boli sin dobio opasnu upalu, pomoglo Presv. Srce. — **Hlebine** IK Ozdravilo živinče, dar. d 10. — **Hrašćan** CS Ispunjena joj želja, dar. d 20. — **Indiana Harbor**, L KG Dobila pomoć u nevolji i bolesti djece, dar. dolara 10. — **Jasenovac** FDK Citajući Glasnik obratio se, ali nije zahvalio, pa ga stigle nevolje, sad zahvaljuje na velikoj milosti. — **Jastrebarsko** LJ P Hvali na mnogim milostima, dar. d 100. — **Karlovac** M ud. B Iz teških kušnja oslobođena, dar. d 20. — **K. Sućurac** MB Ozdravio sin i druge milosti, dar. d 50. — **Koprivnica** JJ Ozdravilo dijete dar. d 20. — **Križevci** MK U zahvalu d 50. — **Lemeš** IG Ozdravilo mu slijepo crijevo, dar. d 15. — **SS Ozdravila** pluća, dar. d 25. — **Malo Grablje** LT Utječen povoljnom vijesti, dar. d 20. — **Markovac** MK U zahvalu na mnogim milostima dar. d 10. — **Martinska Ves** BF Vratilo ljubav i mir medju ukućane, dar. d 50. — **Medimurje** AK Prizdravila i moli za potpuno zdravlje, dar. d 10, njezina drugarica d 8. — **Medurić** MJ Ozdravila nogu, dar. d 10. — **Moravča** S pl K U teškoći pomogao sv. Antun. — **Novigrad** KH Djetetu prošli grčevi, majci vraćen vid, dar. d 30. — **Novi Vinodol** AZ Sretno prošao ispit zrelosti, zag. sv. Mala Terezija i † bisk. Langa. — **Omiš** BM U zahvalu d 20. — **Osijek** JG Dobila traženo, dar. d 30. — **TM Liječnici** i injekcije ne pomogole, Presv. Srce pomaže. — **Plavno** VV Položio ispit, supruga sretno porodila, dar. d 110. — **Požega** IS Ozdravilo češće dijete i druge milosti, dar. d 60. — **Pribić** AK U zahvalu d 10. — **Psrjevo** BD Ozdravilo živinče, dobila mnoge pomoći u svojoj bijedi. — **Račinovci** MA U zahvalu d 10. za kruh sv. Antuna. — **Rajevo selo** ZV Dobila pomoć, dar. d 10. — **Sarajevo** KD Zag. † Danice Širola obratila se jedna osoba, dobivene mnoge milosti. — **SJ Hvali**, osobito radi jedne pomoći. — **Senjs** BD Sretno položio ispit, dar. d 10. — **FJ Hvali** sv. Vianeyu i sv. Maloj Tereziji na ozdravljenju, dar. d 20. — **Setulj** MC Uspjela operacija, dar. d 10. — **Kći** ozdravila vila od teške bolesti iža poroda, dar. majka MP d 30, kći MK d 25. — **Sibinj** MP Ozdravila dvaput od čira, sv. Josip uslijeo. — **Slatina** LJ Spasilo im život od razbojnika. — **Stupnik** G.St. župnik hvali na ozdravljenju i što je spasen od zlikovaca. — **Sumartin** DS Potpuno ozdravila od teške bolesti, dar. d 10. — **Svibovac** SP Moli ozdravljenje, dar. d 100. — **Travnik** JK Sv. Mala Terezija pomaže, dar. d 20. — **Valpovo** MJ Hvali sv. Josipu, dar. d 10. — **ŠF** Pomoglo u naucima. — **Varošica** CMI Hvali na milostima, dar. d 100. — **Vel. Mlaka** KN Ozdravile oči, dar. d 100. — **Vel. Komor** AH Ozdravila kravica, dar. d 10. — **Visoko** TF Dobila što je molila, dar. d 100. — **Zagreb** AR U zahvalu na milostima d 100. — **BB** Ozdravio muž, dar. d 10. — **DV** Isčezla zuba, bol, za krst. crnice dar. d 100. — **FC Tripit** ozdravila, hvali Bl. Djevici, sv. Josipu i zagovoru † bisk. Langa, dar. d 100. — **JS** Zaštićen brat, dobila mnoge milosti. — **Lj** L Dobila strpljivost u bolesti i druge milosti, dar. d 10. — **MD** Krijepilo je u mukama, dar. d 10. — **MJ** Obratilo na dobro nepromišljene riječi, pomoglo u bolesti, dar. d 50. — **MP** Preko nade dobila u zlu veliku milost, hvali uz druge i zag. † bisk. Langa. — **Zabok** FD Dobila službu baš po želji, dar. d 100. — **Zlobin** MM Ozdravio sin zag. † bisk. Langa, dar. d 100. — **Županja** MP Hvali na pomoći u poslu, dar. d 30. —

„Ne znaš li, što je svećenik? On je andeo Božji. On ne govori u ime svoje. Prezireš li svećenika, ne prezireš njega, nego 'Boga, koji ga je poslao.'“
Sv. Ivan Zlatousti.

Vijesti,

Trogir. † Vinka Geić. Naše mlađe društvo izgubilo je 4. travnja prvi nježni cvijet iz svog perivoja, petnaestgodišnju Vinku Geić. Ljuta bolest je istančala njezino slabo tijelo i za više mjeseci je prikovala uz krevet. Srce Isusovo ju je pozvalo k sebi da je nagradi za kreposti i veliku strpljivost u bolesti. Pokrijepljena Svetotajstvima predala je svoju plemenitu dušu Bogu. Kod sprovoda sudjelovale su sve članice i tako uzvjetivačke sprovod, da je naše mjesto teško kad takav vidjelo. I tako naša mirna družica, vjerna prijateljica, savjesna članica, pobožna katolička duša počiva u miru Božjem, a njezina uspomena živi u srcu svih, koji su je poznavali. Uživaj slatki pokoj, draga Vinko, čekaj uskrsnuće mrtvih i moli za svoje roditelje, braću i sestre, te za milo ti „Društvo Srca Isusova“!

Zabava našega Društva. Uz vršenje svojih dužnosti davali smo također na Josipovo i sutradan dramu u 5 čina »Roza Jelogradska«. Članovi i članice su odigrali svoje uloge izvrsno. Odaziv građanstva je bio izvanredan, i po njem se vidi, koliku ljubav uživa naše društvo u gradu. Čisti prihod je namjenjen za društvenu zastavu, koja je već naručena. Naše društvo radi mnogo za misije i sakuplja prinose; osobito su u tome kao i u radu za druge društvene dužnosti požrtvovne neke članice, koje neka Bog nagradi.

Tajnica.

Sv. Ivan Zelina. U naše »Djev. društvo« primljeno je prošle godine, na blagdan Srca Isusova, svečanim načinom 19 novih članica. Na 18. srpnja hodočaštio smo s procesijom k Mariji Bistrici. Kroz god. 1926. primilo je društvo 1500 sv. pričesti. Kao svake tako smo i ove god. 1927. na klečanje, 4. ožujka, pristupile zajednički k stolu Gospodnjem i obavile klanjanje Euharistijskomu Isusu. — Ove je godine do svibnja primljeno 405. naknadnih sv. pričesti. Udalio se 11 članica, sada nas imade, 100. Molimo Božansko Srce da nas štiti, da uzmognemo sve više raditi Njemu na slavu.

Katica Panjkrc, glavarica.

Dugi Rat. Kapela u čast sv. Josipa. Ovdje se nalazimo u tvornici društva »Sufid«. Ima nas preko 800 radnika, s obiteljima oko 2000 duša. Vjerske prilike su dosad bile dosta teške, jer tko je htio k sv. Misi, morao je daleko ići. Međutim nam je društvo u sporazumu s presvjetlim biskupom splitskim Bonifačićem na svoj trošak načinilo lijepu kapelu, koju je presvij. g. biskup posvetio. Kapela nosi ime uzora svih radnika sv. Josipa. Jedna je gospoda nabavila kip Gospe Lurdske. U svibnju smo držali svibanjsku pobožnost. Hoteći da držimo i u lipnju pobožnost Presv. Srca Isusova odlučisemo nas nekoliko da nabavimo kip Srca Isusova. — Mi ovdje nemamo dakako stalna svećenika, već nam dolazi svake nedjelje i blagdana služiti sv. Misu vlc. g. župnik iz Duće. Druge pobožnosti vršimo sami: jedan moli pred svima ružarij i druge molitve. Sad smo se dogovorili s vlc. g. da nam dode služiti sv. Misu i svaki prvi petak, na koji će se svaki put po koji ispovjedati i pričestiti.

T. S.

Zlatar. Naše »Djev. društvo« lijepo napreduje. Broj članica raste sve više. Za Uskrs smo se osobitim pripravljavale načinom. Nastojale smo, da župnu crkvu operemo a naše vrijedne č. sestre posebnim su marom i finim ukusom uredile Božji grob. Na veliki četvrtak pristupilo je cijelo naše društvo k zajedničkoj sv. pričesti. Na veliki petak obavljale smo kod Božjega groba klanjanje naizmjence svake ure, glasno moleći i pjevajući. To je bilo drago našemu svijetu i mnogo do-prinijelo, da je kod Božjega groba vladao lijepi mir. Djevojkama nije smetala ni daljina puta ni rad. Na Veliku je subotu društvo pod svojim barjakom stupalo u

procesiji i lijepim je pjevanjem uzveličalo. Vrhunac pak našega uskrsnog rada bio je ovaj: na Bijelu nedjelju priredilo je naše društvo predstavu: Sv. Agneza. Članice su izvele svoje uloge za prvi put vrlo lijepo. Na koncu predstave bila je prikazana živa slika: Sv. Agneza sa palmom u ruci, a ostala lica s uprtim pogledom u nju. Slika je vrlo ugodno djelovala na nazočne. Dvorana je bila dupkom puna unatoč kiši. Narod se je sa zadovoljstvom razišao kućama, veseo, što i njihove kćeri, koje su zaposlene teškim radom, umiju što takovo izvesti. Govorili su: Ovakve predstave morale bi se češće kod nas davati. Mi smo pak odlučile da živimo, radimo i uzornim životom širimo slavu Božanskog Srca.

Katica Varga, glavarica.

DAROVI u lipnju 1927.

Za sv. Mise: Hrv. Primorje AD 20 Lemeš IG 15 Mala Vašica AG 20 Mladičevac JB 20 Moščenica MU 25 Mravinec MJ 28 Osijek FMS 50 Polonje JR 15 Račinovci MV 50 Retkovci DL 10 San Frančiško MF Dol. 1 Setuš BF 25 Struthers, AL Dol. 1 Sibovac SP 50 Torjanci MD 60 Vrbnja AP 10 Whtink Ind. MS Dol. 1 Zagreb, NN 25 Mrs. A Sarlija, Cleveland, O. 5 sv. Misa u č. Presv. Srca; obitelj Svesko, Jounstown, O. 5 sv. Misa po svojoj nakani.

Za Svetište Bakar: TM 10 Barilović AJ 50 Bosut BH 13 Brestaća MS 50 SR 2 Brod Moravica DM 10 Cirkvena MS 10, KS 10 Djakovo AB 10 Dugmesme GS Dol. 1 Etna Pa MN Dol. 1 Hraščan CS 20 Jastrebarsko LP 100 Križevac MK 50 Kuželj, župljani D. 450. Marčani IM 10 Mc Keesport Pa SS Dol. 1 Moščenica MU 65 New York JM Dol. 1½ Novska AP 10 Petrinja MB 50 Prelog JB 15, GB 10, KN 5 Samobor SS 15 South Bend Ind. CC Dol. 3 Stružec IP 25 Sibovac SP 25 Zagreb, FC 100, Kongregacija Navj. B. D. M. prihod od »Križnoga puta« 6000, MM 50.

Darovi Šrcu Isusovu: Abbazia MV 10 Lira Brantford AG 5 Dol. Dolina EJ 10 Drenovci IJ 50 Ganister Pa JM 1 Dol. Gradište SM 10 Grižane župljanka M 20 Karlovac MB 20 Kaštel Suć KB 50 Lemeš SS 25 Lipik IB 20 Malo Grable L 20 Medurić MJ 10, AL 10 Moslavina Podr. KA 100 Nikinci LR 20 Novi grad Podr. KH 30 Nurkovač IS 60 Omis MB 20 Otok MT 10 Petrinja TP 50 Podvežnica AS 12 Požega AT 50 Preloščica KV 10 Pribić KA 10 Remetinec NN 50 San David GB 2 Dol. South Bend Ind NN od bolesne žene Dol. 1. Torjanci ST 15 Valpovo MC 20 Varošica CMI 100 Visoko FF 100 Whiting, Amer. HC 2 Dol. Zagreb CS 8.

Za raširenje Glasnika S. I. Apatija JB 8 Bogdanović MM 10 Breg MF 8 Brezovica FP 100 Brod LJ 20, MH 5 Canton III MC 1 Dol. Cleveland TK 204 Din. Čabdin DL 10 Dalj JT 20 Dekonovac AF 10 Djakovo MB 10 Druškovec AM 50 Drvar MV 8 Dubica Bos. MB 12 Dubrovnik IG 10 Dugoselo KT 14 Illok AH 6 Indiana Harbor KG Dol. 5 Ivanovci VB 50 Kaštel Suć. KS 12 Komolac SS 10 Konavle AR 40 Končuljak AK 10 pajdansica 8 Koprivnica JJ 20 Ladvenjak AP 10 Lubenica IK 150 Lun AF 100 Mače AH 10 Markovac MK 10 Mraclin KC 30 Mravinec MJ 60 Novi Marof 15 Novi Sad MF 3 Oroslavje LJ 50 Osijek FB 5, JG 30 Perkovci PD 10 Peteranec FB 20 Plavno VV 110 Pučišće ME 30 Račinovci MV 50 Rajevoselo KV 10 Samobor SS 7 Senj BD 10, FJ 20 Setuš BF 25, MC 10, MP 30, MK 25 Slatina MM 20 Split ZK 10, RM 8 Subotica VK 10 Sumartin Dš 10 Supetar OV 19 Sibovac SP 25 Šag LR 10 Toranj BC 3 Vel. Mlaka NK 100 Vinkovci MA 3 Virje FF 10 Vis DV 8, MZ 8 Voča JL 20 Vrbnik LV 8 Zabok FD 100 Zagreb, TK 50, MD 3, KP 10, SR 18, MJ 50, AR 100, MD 10, NN 100, NN 20, AB 20, JG 10, MB 10, JJ 10, LK 6, BB 10, BS 5. Županja MP 30.

Za zvona u Svetištu S. I. Hlebine HK 10.

Za kruh sv. Ante Gola MK 25 Moravče SK 10 Perkovci JB 10 Račinovci MA 10 Sikirevcí AR 10 South Bend Ind. CC 1 Dol.

Za cvijeće na oltar Majke Božje Indiana Harbor KG Dol. 5

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor.
Tiskom »Glasnika Šrca Isusova« — A. Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Listopad 1927.

Br. 10.

DUH VJERE.

Nakana Apostolstva molitve u listopadu, blagoslovljena od sv. Oca.

Poznavao sam nešto neobičnijeg starca seljaka — možda ste ga i vi kad sreli. Taj vam eto starac nije nikad izlazio iz kuće a da se ne bi prekrižio; nije nikada drukčije pozdravljao, nego »Hvaljen Isus i Marija«; nije nikad započeo posla, a da ne bi rekao: »Bože, pomoži!« Iz njegove se kuće ujutru i uvečer, prije i poslije jela čula zajednička molitva. Čak ni kruha nije nikad načeo, a da ne bi prije na njemu načinio nožem znamenje križa. Dogodilo se što veselo ili žalosno, iz njegovih si usta čuo: »Bogu hvala«. U sobi je imao raspelo, svete slike, blagoslovljenu vodu; u ormaru se nalazila blagoslovljena svijeća i grančice blagoslovljene na Cvjetnicu. Čitav je tjedan marljivo radio u polju, a nedjeljom bi, došavši od sv. Mise i sv. pričesti, obilazio njive. Čovjek bi rekao: eto se s njima razgovara. A on se razgovarao s Bogom zahvaljuvao poluglasno onomu, koji daje kišu i sunce, da rastu usjevi... Milina je bilo s njim govoriti. Iz njega je disao neki tajinstveni mir, sjao se iz staračkog jasnog oka, izbjiao iz lica mu i cijelogla vladanja. Ni crvku se valjda nije nikad zamjerio. Voljeli ga svi dobri, to se zna. Oni drugi su ga zvali »bogomoljcem«...

Možda ste i vi kad sreli, ne velim baš ovoga, već ovakova starca? Zar je to bio svetac? Ne, ali je bio vrlo nalik na svece, živio je duhom vjere.

Tko ima duh vjere? Onaj, koji je tako odgojen, da nesamo čvrsto drži za istinu sve, što je Isus učio, nego su mu te nauke, što se kaže, preše u krv, kao srasle s njegovom dušom, pa se on, radio što mu drago, uvijek osvrće na Boga i uvijek nastoji misliti,

govoriti i raditi, kako traži Bog. Taj duh vjere ulazi svakomu od nas u dušu već kod sv. krštenja, kasnije dakako treba da se razvije. On sе zna javiti svom silom i kod ljudi, koji su istom primili sveti krst. O kolikima od njih čitamo, da su odmah iza krštenja pošli u mučeničku smrt za Isusa, što se i danas kadšto dogada u poganskim krajevima. A ima i drugih između takvih, koji su tako puni duha vjere, da se pred njima novokrštenicima moramo zastidjeti mi stari sinovi Crkve. Lani je u Indiji jedna starica krenula do najbliže misijske postaje, da može dobiti jubilejski oprost. Ta najbliža postaja je udaljena više dana! I ona je prevalila svu tu daljinu idući pješice omim vrlo ružnim putem i to tako, da je napokon cijeli posljednji dan išla natašte, da može još uvečer, kad tamo stigne, primiti svetu pričest! To je vjera!

Cešće se ipak duh vjere javlja u onim narodima i obiteljima, koji već dulje imaju vjeru i po njoj živu. Vjera naime, ulivena na krštenju, jača se kršćanskim življenjem, čovjek dobiva naviku, da se u svim stvarima obazire na Boga.

Bez duha vjere.

Služio sam kao dušobrižnik u jednom siromašnom mjestu. Tu sam se namjerio na postarije seljaka, koji nije bio nimalo naličan na starca, o kome sam govorio. Taj se rijetko križao, još rjeđe molio, pozdravlja je »Dobar dan«, ili na gradsku: »Klanjam se«. Vjerovao još jest, ali nije vršio vjere. Imao je neku vjeru u Presveti Oltarski Sakramenat, ali si ga rijetko vidio kod sv. Mise, a uopće ga nije bilo ni na godišnju sv. pričest. Vjerovao je, da je sv. Otac papa namjesnik Božji na zemlji, ali je iz svojih novina naučio govoriti protiv pape. U kući je imao slike nekakvih lovaca, vojnika i slično, a možda je bila gdje za okvir zadjenuta i kakva mala sveta sličica, što ju je odnekud donjelo dijete.

To je eto katolik, koji vjeruje, ali ne živi po vjeri, fali mu duh vjere. Takvih je danas vrlo mnogo. Takav je i svaki onaj, koji govorи: »Ja sam katolik«, a daje glas za poslanika, koji će u saboru glasovati za zakone protivne katoličkoj vjeri. Takav je svaki, koji kaže: »Ja sam katolik«, a sve mu misli lete samo za zemaljskim blagom. Takva je i djevojka, koja tvrdi: »Ja sam katolikinja i ponosim se tim«, a ide tek napola obučena po ulicama; pleše uz divljačku glazbu plesove, nad kojima se gade i sami učitelji plesanja; gleda u kinu bez stida kakav nepristojan prizor; guta bez grižnje savjesti romane i priповijesti pune bljutavština.

Zbog čega propada u tolikima duh vjere? Prvi je razlog vješko neznanje. Kod kuće čuje dijete o vjeri malo ili ništa. Roditelji u brigama za svagdanji kruh drže to kao manje vrijednu stvar pa ostavljaju pouku u vjeri župniku i školi. Župnik, često sam i preopterećen poslom na velikoj župi, ne može. A škola? Ne osjeća te dužnosti, osim ako se nade dobar katolički učitelj ili učiteljica. Ktому i onako spremaju zakone protiv vjere u školi i u obiteljima oni političari, koji uzeše sebi za zadaču da uklone Boga iz ljudskoga društva. Pomisli i na tolike krive nauke o vjeri, što su

otrovale mnogima glavu i srce, pa općenitu težnju za užitkom i zabavom i eto ti u glavnom svega, radšta nestaje duha vjere u svijetu.

Kako da se postigne duh vjere.

Ponajprije molimo Boga, da nam svima dade dar mudrosti, da mnogo cijenimo ono, što ostaje zauvijek, a malo ono, što prolazi. Da tako doista i činimo, mnogo će nas pomoći, ako budemo marljivo proučavali katekizam, čitali valjane duhovne knjige, osobito sveto Evanelje. Komu je ikako moguće, neka obavi zatvorene duhovne vježbe. Izici će iz njih preporoden.

Roditelji i odgojitelji, učite djecu od malih nogu moliti i s Bogom drugovati. U kući imajte raspelo i slike svetih. Dobro obavite posvetu obitelji Presvetom Srcu Isusovu i svečano je obnavljajte. Naviknite se sami među se i s djecom govoriti o Božjim stvarima. Priučavajte djecu od najranijih dana, da se češće odreknu onoga, što im je ugodno, da nose svoj križ za Isusom. »Bude li dječak u petoj godini imao snage da se odrekne bombona, imat će u tridesetoj godini snage da se odupre nečistoj napasti«, kaže jedan veliki uzgojitelj (Foerster). Upišite djecu još malenu u Apostolstvo molitve. Osobito će česta sveta pričest, primana s velikom gorljivošću, ojačati u vama i u njima duh vjere.

Milan Pavelić D. L.

SPOMENI SE MOLIM TE . . .

Spomeni se, molim Te, koliko si puta kušao skupiti pod krila Svoja Jeruzolim, kao što skuplja kokoš piliće . . . Spomeni se, molim Te, riječi Svojih, da si došao spasiti, što je poginulo. . .

I gubavaca, što si ih očistio, i slijepaca, kojima si oči otvorio, i opsjednutih, koje si od sotone oslobođio . . .

Spomeni se, kolika li je pakost hudobe, kad je i Tebe kušala! . . .

I vrta Getsemanskog se sjeti, kako u njemu zaspase izabrani Tvoji, i gdje Ti uzdahnu nad slabosti puti naše: »Duh je zaista pripravan, ali je put slaba!« Sjeti se trnova puta, na kojem si tri puta klonuo. Još, Gospode, još! Razbojnika na križu raskajana!

I onda pogledaj, kako upiremo oči svoje iz daljine na Križ Tvoj.

I dok smo se zgrčili pod teretom poroka naših, ipak Te jednom riječju pošteditimo. Ne vikasmo Ti s farizejima: »Ako si Sin Božji sad s križa«, već šapćemo pokajnički: »Smiluj se Gospodine, nama, grešnicima, jer je dovijeka milosrde Tvoje!«

Lovre Katić.

A DUŠA?

Imam dobrog prijatelja. Ime mu je Branko. Jedamput mu rekoh:

— Branko meni se čini, da ti nemaš duše?

— Ha, ha, nasmiješ se on. Zar misliš, da i ja idem među one, koji silom hoće, da im je pradjed majmun?

— Ne, Branko, ne šalim se, ja mislim, da ti nemaš duše...

— Ma zašto?

— Zato, jer da imaš dušu, morao bi se za nju i brinuti. Priznajem da si marljiv u svojem poslu. Svaki dan se rano dižeš, da radiš. Uvečer se vratиш umoran i obično brzo podes u krevet. I tako ti prolazi dan za danom.

— Pa što još možeš tražiti od mene?

— Ma čovječe, ti nijesi životinja, da se samo za tijelo brineš. Po duši si čovjek. Ne smiješ dakle zaboraviti na dušu.

— Pa kako se to ti brineš za svoju?

— Ja radim kao i ti, čitav sam dan u poslu. Ali prije rada, odmah čim ustanem, pomolim se Bogu, preporučim mu svoj rad, molim ga, da mi pomogne u teškoćama, da me blagosloví. Uvečer prije spavanja zahvalim se Bogu na svim dobročinstvima, preporučim se Blaženoj Djevici Mariji, svomu andelu čuvaru i svim svećima. Pa i za samoga rada molim se Bogu.

— I za samog rada? u čudu će Branko. Dakle ti prekineš rad, uzmeš molitvenik u ruke, pa moliš?

— Zar misliš, da je čovjeku uvijek potreban molitvenik, kad moli?

— Pa kako se moliš?

— Za svog rada često pomislim, da me Bog gleda. Bog je na svakom mjestu, pa i ondje, gdje ja radim.

— A zar je to molitva, ako pomislim, da me Bog gleda?

— Dakako. Jer tko god misli na Boga, taj mu se već moli.

— Dakle ti samo misliš, da te Bog gleda?

— Ne samo to. Drugi put reklem srcem ili i ustima: »Moj Bože, radije neka umrem, nego da bih te ikad teško uvrrijedio«. Ili: Presveto Srce Isusovo, smiluj nam se!« Ili: »Bože, obrati griešnike!« Ili: »Blažena Djevice Marijo, moli se za moje roditelje, rodbinu i za čitav svijet.«

— I to je sve? upita Branko.

— Nije. Svake nedjelje i blagdana idem u crkvu, slušam svetu Misu; ako je moguće, isповједim se i pričestim; slušam također propovijed.

— To je lijepo, odvrati Branko. I ja bih tako, da mogu.

— Možeš, samo treba pravo htjeti i Bog će pomoći.

— Hoću. Bog mi bio u pomoći.

F. M.

PITAJ SE:

Jesam li posao preplatu za Glasnik?
 Da nisam možda dužan i za prijašnja godišta?
 Ako mi prestanu slati Glasnik, tko će biti kriv?

KRIST KRALJ.

»Jesi li ti kralj?« pita Pilat Isusa.

»Ti si rekao, jesam«, odgovara Isus kratko i jasno. On je Bog, dakle Stvoritelj, a po tom i vladar svih ljudi i svih stvorenja. On je Spasitelj koji je naše duše otkupio svojom dragocjenom krvi, pa je potom i njihov gospodar i kralj. No on je rekao:

»Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta«. Premda mu pripada sav svijet, ipak on za svoga zemaljskoga života ne će da zapovijeda ni u jednoj državi kao kakav zemaljski vladar. To on ostavlja ljudima. Njegovo je kraljevstvo duhovno nije od svijeta, iako je u njemu. On je vječni kralj našega razuma; on traži da mu podložimo svoj razum, da vjerujemo, što kaže, jer je on Istina. Iv. 14, 6. On je kralj naše volje, treba da vršimo, što nam zapovjeda sam ili po Crkvi. On je naš kralj, jer će nas on suditi.

Ako je Isus Krist kralj svakog pojedinoga čovjeka, onda je on i Kralj ljudskoga društva. Ono i nije drugo nego skup sviju ljudi. Isus je po tom kralj obitelji: on je naredio sakramenat ženidbe, on utvrđuje zajednicu muža i žene i vlada nad njihovim savjestima. On traži za sebe dijete, koje roditelji moraju da daju krstiti i učiti istine i dužnosti kršćanskoga života.

Isus je kralj općine, jer je ona sastavljena od obitelji, koje živu u istom mjestu. I vlast poglavara u općini, bili oni postavljeni ovako ili onako, dolazi na kraju kraja ipak od Boga. I općina dakle mora priznati i častiti Krista. Prema tome i rade mnogi gradovi i općine širom svijeta, njihovi poglavice sudjeluju kod vjerskih svečanosti, posvećuju se Presvetom Srcu ili mu podižu kip na javnom mjestu.

Isus je kralj države to više, što je vlast države mnogo veća od vlasti općine i što država, ako se na зло služi tom vlasti, može kud i kamo više škoditi dušama. Država mora priznati i braniti prava Božja i prava Kristova. Krivo misle i grijese, koji hoće, da država ne bude ni za Krista ni protiv njega. A istom oni, koji hoće, da država istjera Krista iz obitelji, škole, sudnice i uopće iz javnoga života; oni koji hoće da proturaju zakone protivne kršćanskoj savjeti i pravima Crkve Kristove! Kršćani imaju pravo i dužnost, da se bore protiv takvih zakona.

Svetkovina Krista Kralja.

Što je htio sveti Otac papa, kad je prošle godine ustanovio tu svetkovinu? Htio je da ona daje na u k. U današnjem svijetu ima već velik broj ljudi, koji ne će da znaju za Boga i za Krista njegova, hoće da unište sve što je sveto i Božje u duši svakog pojedinog čovjeka, u društvu ljudskom, u politici, u znanosti, umjetnosti, ukratko, u čitavom ljudskom životu. Protiv te lude i kobne težnje hoće sveti Otac da nas sjeti, kako je za svakoga čovjeka i cijelo ljudsko društvo potrebno priznati Boga, vjerovati u Nj i slušati Ga. Svetkovina Krista Kralja ima da svake godine napominje katolicima tu istinu.

No ovaj blagdan ima da bude ujedno na k n a d a. Zastupnici naroda i država na svojim sastancima ne će ni da se spomenu Onoga, koji je najveći dobrovotor roda ljudskoga, sramotno prešućuju slatko ime našega Spasitelja. Zato treba da mi to više dovikujemo svijetu Njegovo ime, Njegova prava, Njegovo kraljevsko dostojanstvo i moć.

Svetkovina Krista kralja ima nas poticati na žilavi rad, da Isusu potpuno podložimo svoju dušu sveto kršćanski živući, da bez kukačkog straha tražimo poštovanje prema našoj vjeri i Kristu Kralju u državnim zakonima i svemu javnom životu. Blagdan Krista Kralja u prvom je redu potom blagdan katolika muškaraca; oni imaju da stanu kao jaka vojska Kristova uz svoga Kralja i bore se za Njegovo Kraljevstvo.

Članovima Apostolstva molitve nije svetkovina Krista Kralja nova stvar, oni su je odavna htjeli i molili su sv. Oca, da je uvede. U zahvalu, što je »Apostolstvo molitve od 1844., to jest od godine svoga postanka pa do danas neprekidno išlo kao za svojom posebnom svrhom za tim, da svim sredstvima poradi za dolazak socijalnoga kraljevstva Isusa Krista Gospodina našega među narodima», daje Pijo XI. pismom od 13. ožujka 1926, svim članovima Apostolstva potpuni oprost na blagdan Krista Kralja uz obične pogodbe, to jest, ako se ispovjede, pričeste, pohode Crkvu i pomole na nakanu sv. Oca.

P.

NE BOJIM SE.

Ne bojim se nikakve gorčine,
Ne bojim se paklene dubine,
Ne bojim se napasti ni davla:
Srce Tvoje obrana je meni,
Srce Tvoje napasti obara,
Srce Tvoje nebo mi otvara.
U Tvoru Srcu izvor milosti je.

U Tvoru Srcu gori ljubav žarka,
Tko Te ljubi, taj je sreću našo.
O pogledaj na taj svijet nevoljni,
Što u grijehu tone sve to više,
Pa za srećom uzalud uzdiše:
Izbavi ga, milostiv mu budi,
Da Ti Srce svi uzljube ljudi.

M. K.

SV. TEREZIJA OD MALOGA ISUSA: POVIJEST JEDNE DUŠE. Hrvatski je prijevod te izvanredne knjige, što ju je napisala Svetica sama o sebi, izdano u vrlo lijepom izdanju. Broširan stoji D 40.— fino vezan u bijelo platno sa zlatnim elegantno izrađenim naslovom D 80. Narudžbe prima:

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA, PALMOTICEVA 31. ZAGREB I. pp. 147.

STO JE SVETA KRUNICA?

- »Posve nebeska molitva«. Sv. Karlo Boromejski.
- »Sveti znak, da služiš Mariji«. Sv. Franjo Saleski.
- »Učiteljica razmišljanja«. Papa Benedikt XIII.
- »Kratki sadržaj Evandelja«. Biskup Bossuet.
- »Najdragocjenije blago u Vatikanu«. Pijo IX.
- »Ljekarija za rane našega vremena«. Leo XIII.
- »Naše katoličko kazalište«. † biskup Lang.
- »Ružina bašča naše mile Gospe«. O. Meschler D. I.

KAKVI RODITELJI, TAKVA DJECA.

Jednoga listopadskog dana dođem iz crkve, gdje sam molio krunicu sa djecom, i nadem starca, koji me je čekao. Mirno mu reknem: »Kako bi lijepo bilo, da ste pošli u crkvu pa molili s nama krunicu«. No on resko odgovori: »Ne' kak, da se prehladim!« Došao negdje kasnije sin toga starca na »zapis«. Pitao sam ga molitve, a on počne, zapinje pa stane. Razumio sam — ta otac mu je rekao: »Ne' kak, da se prehladim!« — Roditelji, budete li vi ovakvi, onda se ne čudite, što vam ni djeca ne znadu moliti niti mare za molitvu: kakvi vi, takva djeca. No onda se također ne čudite, kad takva djeca odrastu, pa ne budu marila ni za vas.

Br. Rusan.

ZAKLETVA HURONSKOGA POGLAVICE. Lijepa priповijest, u kojoj je certain slavni misijonar, blaženi o. Brebeuf D. I., u kojoj doživljavamo borbe Indijaca, gledamo njihove običaje, djetinju vjeru obraćenih na kršćanstvo i bijesnu mržnju kojom pogani progone kršćane. Čitat ćeš je s velikom korisću i ugodnošću. Stoji samo D. 8. Narudžbe prima: UPRAVA KATOLIČKIH MISIJA. Zagreb I. pp. 147. Palmotićeva ulica 33.

KRUH NAŠ SVAGDANJL.

To je nama Isus: presveti Kruh duša naših.

Ljudi ovoga svijeta misle često na jelo, a kad mi mislimo na Isusa?

Oni se unaprijed vesele dobriju jelu, veselimo li se mi svomu nebeskom jelu?

Zemaljsko se jelo uzima češće kroz dan, nebesko jelo jednom, ali željom više puta.

Probirači vole odabrane jestvine, kakvo odabranu jelo imamo mi!

Oni blagajući uživaju u jelu, a kako uživamo mi u svom svelom Jelu?

Ljudi se iz svih sila trse, da dodu do kruha, a što činimo mi, da dodemo do nebeskoga kruha?

Oni su sretni kad nadu kruh, i naša je sreća naš Kruh.

Za ljudе je sramota, da budu »kruhoborci«, za nas najveća slava, da budemo »Kruhoborci«, da se borimo za ovaj kruh, da sve za nj žrtvujemo.

P.

SPROVOD.

Ja sam ga vodio. Mrtvac leži u prekrasnom lijesu. Šteta, takav lijes, pa ga ipak spustiše u zemlju. Ali, nije došo u zemlju, bio je spušten u kriptu. Voze ga u prekrasnim kolima, u koja su upregnuta 4 lijepe crne paripa. Dok je ležao, bio mu je odar obaviti sa svih strana cvijećem i vijencima, a svijeća je na krasnim svijećnjacima gorjelo bezbroj. Sad su mrtvačka kola i lijes puni vijenaca a ostali vijenci voze se na posebnim kolima. Neke vijence nose. I glazba je tu.

Sprovod je velik, jako velik. Ima barem 50 - 60 kočija, u kojima se dovezla gospoda i gospode, da iskažu pokojniku »zadnju počast«. Čežali su na njim, i plaču. Ali kad sam molio »Oče naš«, molio sam sâm, niko mi nije odgovarao. Ili ako jest molio je tiho, nisi ga čuo.

I minulo je. Sve se razisko. I ja sam sio u kočiju. Na osmrtnici se čitalo: »Sv. misa bit će prekosutra u župnoj crkvi«. Došli su rođaci i još neki. Ovo je ona službena misa, valjda jedina. Sumnjam, hoće li pokojnik dobiti još koju. Ali će dobiti svake godine dvaput triput po koji vijenac i kitu lijepe cvijeća. »Neka ima«, neka mu bude, neka znade, da mu je danas rodendan - imandan - smrtni dan. Ovo će, dok su živi njegovi, dobivati redovito.

Bože moj, kako bih rado bio rekao: Ljudi Božji, vidite li, kako veliki izdaci, a zašto? Prosim vas, što ima pokojnikova duša od toga? O kako bih im rado bio protumačio, što je sv. Misa i koju korist bi njegova duša imala od nje! Ali — ne bi me slušali; a da i bi, ne bi razumjeli, a tkogod bi lako i krivo razumio...

M. Rihtarić.

DJEVOJAČKA SRCA SRCU KRISTOVU.

»Dodoh da oganj bacim na zemlju, pa što hoću nego da se zapali?« Luka 12, 49. Taj božanski oganj, o kom govori Isus, gori već 19 vijekova. Kad je on uzeo da jenjava u svijetu, objavili Spasitelj po sv. Mariji Margareti pobožnost svoga Srca, da ga tom pobožnošću opet raspali. I mi gledamo upravo danas, u dane velikih otpada od Božja, kako se taj oganj počinje javljati neobičnom silom. On tiko gori u bezbrojnim i svagdanjim pričestima, bukti u euharistijskim kongresima, plamsa u junakačkim krepostima svetih duša, koje kanda se sve više javljaju po svemu svijetu, udara u sama nebesa plamenom mučeničke krvi, koja već drugu godinu teče u Meksiku.

Taj sveti oganj zahvaća osobito djevičanska srca, ona brže i bolje nego što na zemlji razumiju Srce svoga nebeskoga Brata i Zaručnika. Ona ga časte i slušaju kao najbolji podanici, od njega uče kao najmarniji učenici, ona mu pjevaju kao najnježniji slavuj. Ona se vesele njegovoj svetkovini više nego najplemenitija dječa imendantu svog oca. Kako nam mišo o tom priča i ovogodišnja proslava blagdana Srca Isusova širom hrvatskog domaći Djevojke, članice Molitvenoga apostolstva, gdje ih god ima po našim stranama, proslaviše i ove godine s najvećom ljubavi i zanosom Srce nebeskoga Kralja na njegov blagdan. Evo i ovdje nekoliko dokaza, a druge će redom donositi Glasnik u svojim »Vijestima«.

Vrtlinska, selo Rečica. Svetkovina Presvetoga Srca Isusova — javlja glavarica Roza Rudančić — napunila nam je i ove godine srca velikom radošću. Već zarana smo se skupile mi djevojke u našoj kapelici, odakle smo sa svojim barjakom krenule k župnoj crkvi. Putem smo iz sve duše pjevale našemu premilom Spasitelju i Njegovu Presvetomu Srcu. Kad smo stigle u crkvu, najprije smo se isповijedale potom smo primile sv. pričest. I pod sv. Misom i iza nje orile su se naše pjesme. Kad je bila pobožnost gotova, vratile smo se opet s barjakom u našu kapelicu, gdje smo sprovele cijeli jedan sat u molitvi, preporučujući sve svoje potrebe Presvetomu Srcu, koje nam umnožilo i u svakom dobru unapredivalo naše Djevojačko društvo. — Primamo redovito naknadne sv. pričesti i ove godine. Pune smo zahvalnosti prema č. ocima Isusovcima, koji su probudili u našim dušama ljubav k Srcu našega Spasitelja i tim nam udahnuli novi život.

Rasopasno na Krku. Ove smo godine, veli glavarica K. Purić, svečanije proslavili blagdan Srca Isusova nego obično: naše je »Djev. društvo« slavilo svoju 15 godišnjicu. Za tu smo priliku naručile same kip Presv. Srca Isusova, a među seljanima se sakupila svota za kip sv. Tereze od Maloga Isusa. Za sam blagdan i za proslavu pripravljali smo se devetnicom. Uoči blagdana došao je pomagati kod ispovijedanja franjevac O. P. Dodić iz Crikvenice, a tu je istu večer blagoslovio oba kipa naš dušobrižnik vlc. Vlakančić. Tad je vlc. o. Pavao izrekao zanosan govor o sv. Tereziji potičući nas, da je naslijedujemo. Na sam pak blagdan govorio je o dobroti i ljubavi Božanskoga Srca. Iza sv. Mise bila je posveta i procesija s kipovima po selu.

Djevojačko društvo u Rasopasu na Krku

Mokošica. Proslavu blagdana Presvetoga Srca — piše članica »Djev. društva« M. Vodnica — započesmo svečanom trodnevnicom, a na sam blagdan se pričestimo sve članice nas 26 na broju. Kod sv. Mise smo pjevale mi, a u nedjelju »Djevojački zbor«. Iza službe Božje kitile smo cvijećem krasni kip Srca Isusova. Poslije podne je vlc. upravitelj društva primao nove članice, a izatoga je krenula mjestom silna procesija s kipom Presvetoga Srca, a nosile su ga članice. Pred njim su djevojčice sipale cvijeće. Lijepa se svečanost toga milog dana završila večernjom i propovijedi.

Petrinja. Glavarica M. Belohlavek javlja: Pred blagdanom Presv. Srca vršile smo devetdnevnu večernju pobožnost, na kojoj su se molile Litanijske P. S. Isusova, držao se blagoslov s Presvetim, a izatoga se pjevala »Zlatna krunica«. Devetnica se završila na sam blagdan Presvetoga Srca. Ujutru su se služile 2 sv. Mise kod oltara Srca Isusova, kod kojih su djevojke primile sv. pričest. Pjesme su se orile iz dna sretnih mlađenackih srdaca. — »Djevojačko društvo«

ima redovite mjesecne sastanke, svaki prvi petak pristupamo zajednički k sv. pričesti.

Rečica. Ovogodišnji blagdan Srca Is. i sv. Ivana Krst. zaštitnika ove župe proslavili smo vrlo svećano. Ujutro pristupile su sve članice »Društva djevojaka Presv. Srca Is.« i »Društva sv. materinstva« zajednički sv. pričesti, a i mnogo ostalog naroda. Kod poldanje sv. mise bila je izmoljena posveta obitelji Presv. Srcu Is. Poslije podne kod večernjice obavljen je svečanim načinom primanje novih članica u spomenuta društva. Primanje je obavio nakon dirljiva govora vlč. g. o. Gjuro Benčetić, karlov. gvardijan uz asistenciju gg. žup. iz Bosiljeva i Vukmanića. Primljeno je 20 novih članica, što je najbolji znak, da društvo napreduje i privlači.

Zlatar. »Blagdan Bož. Srca Iusova« — piše glavarica — sprovenen je kao i svake godine na osobit način. Taj dan cijela naša župa svetkuje. Sve članice »Djevojačkog društva« pristupile su pod svojim znakovima k zajedničkoj sv. pričesti. Pod svečanom službom Božjom naš duh, vođa i župnik veleč. g. I. Mihelčić izrekao je krasnu propovijed i potaknuo sve na osobito štovanje i ljubav k Presv. Srcu. Kroz mjesec lipanj među članicama bilo je svega 200 sv. pričesti.

MJEŠOVITA ŽENIDBA.

Neka njemačka žena opisuje, kako joj je bilo, što je jedamput zanemarila svoju dužnost kao katolikinja, želeći da očuva mnoge druge katolike od slične pogreške.

Bila sam zaručena za jednoga pruskoga oficira, i zaručnik mi unte tih pred vjenčanje. I po smrti me je zaručnikovo vezala s njegovom majkom upravo idealna veza. Njezina je vruća želja bila, da podem sa starijeg joj i sada jedinoga sina. Nakon dvije godine pristupem na to, ali pod pogodbom, da se vjenčam i odgajam djecu katolički. To mi je stalno obećao protestantski zaručnik i ja postanem njegovom ženom. Nije mi bilo teško naskoro uzvratiti ljubav mužu, koji je izvanredno poštivao žene. Naša se sreća povećala, kad nam je Bog dao žensko djetešće, koje smo odmah krstili u katoličkoj crkvi. Za po godine uzme Bog dijete k sebi. Ali nijesmo dugo ostali sami, Bog nam darova sinciša. Sad se dogodi nešto neočekivano. I svekrva mi i muž zaželješe, da se dječak kao potomak stare, stoljetne protestantske familije krsti protestantski. Svekrva se ljuto kajala, što se nije prije ženidbe dobro pobrinula, da osigura protestantski odgoj podmlatku svoje kuće. Više je mjeseci potrajala moja borba; napokon za ljubav teško i dugo bolesnoj, uzetoj svekrvi popustim, i dječak bude kršten protestantski. Kad bi me bili mogli više voljeti i cijeniti muž i svekrva, zacijelo bi to sada učinili radi ove moje žrtve.

Teško mi je bilo, što sada nijesam mogla više pristupati k sv. sakramentima. Za dvije godine rodi nam se opet kćerka, ali i ona

primi protestantski krst. Koliko sam trpjela radi svoga grijeha, ne mogu opisati. Kad sam jedamput došla u samostan, gdje sam bila odgojena, upotrijebim priliku i skrušeno se istužim u isповijedi, da dobijem odrešenje. Svećenik me doduše odriješi nakon što sam mu stvar potanko razložila, ali mi savjetova, da o tome govorim kojom prilikom i s kojim višim svećenikom. Ta se prilika nije tako brzo desila, i ja sam se u duši osjećala posve smirenja. Bila sam sretna, što mogu opet primati sv. sakramente. Nikad nisam imala nikakvih poteškoća, dok me nakon tri godine gotovo slučajno jedan nepoznati svećenik ne upita za vjeru moga muža i moje djece. Bila sam tada u jednom kupalištu. Kad sam odgovorila, da su mi muž i djeca protestanti, ne htjede me svećenik odriješiti, premda sam ga tvrdo uvjeravala, da sam taj grijeh davno isповjedila i bila odriješena od njega. Uzalud! Svećenik se nije ganuo. Duboko rascviljena podem odmah do tamošnjega župnika, koji mi je također bio nepoznat. On odobri postupak mladoga, sebi podložnoga svećenika, a meni obeća pomoći tek nakon odlučne riječi svoga biskupa. Ali ni to nije bilo sve: da dobijem odrešenje, morala sam obećati, da će sve učiniti, ne bi li mi djevojčica, koja još nije isla u školu, prešla na katoličku vjeru. To sam obećala i ne sluteći, da će time naša gotovo nepomučena bračna srća biti potpuno uništena. Iza dugogodišnje borbe pošlo mi je za rukom, da izmolim od muža dopuštenje za katolički krst kćerkin. Dječak je već isao u školu i učio protestantski nauk vjere, tako da više nijesam bila dužna ništa za njega činiti. Na dan katoličkoga krštenja moje kćerke podijeli mi župnik sv. sakramente. Dok su mi djeca bila još protestantska, odgajala sam ih ipak u katoličkoj vjeri, učila sam ih, da se prije i poslije molitve prekrste, molila sam s njima svaku večer Zdravomariju i prije lijeganja sam im načinila znak križa na čelu. Tako sam križ često stavljala i svome mužu, naročito u njegovoj dugo teškoj bolesti, jer je u duši bio uistinu čovjek vjere i na smrti se pričestio.

Poslije muževe smrti dadnem djevojčicu na nauke u isti samostan, gdje sam i ja bila odgojena. Naravno, moja je vruća želja bila, da mi i dječak postane katolikom. Ali jer sam obećala mužu, da sina ne će nikad nagovarati, nek postane katolik, nijesam to mogla od njega zahtijevati. Tek sam s djecom često razgovarala o razlici u vjerama, upozoravala sam ih na mnoga sredstva, koja nam katolička Crkva daje, i kako nam je moguće, da dragomu ocu i poslije smrti iskazujemo ljubav i zahvalnost. Svaki smo dan zajednički molili za pokojnoga oca. Puštala sam, da mali bude i kod svetih misa za oca, što je on rado činio i kao dobro shvatao. Kad je mala pošla u samostan, rekoh: »Oj, sad će morati sasvim sama u crkvu, jer sinak ide u drugu crkvu«. »Zašto, majko, ja će već ići s tobom«, odgovori dvanaestgodišnji dječak. Na to ga upozorim, da on to ne može redovito činiti, jer nije katolik, na što će mi dijete, koje je bilo odvijek vanredno bistro: »I ja hoću da budem katolik«. Moja je radost bila neopisiva! Dozvala sam po malome svećenika k sebi, jer sam po smrti svoga muža dugo ležala i bolovala, i tome plemenitome svećeniku, koji mi je svake nedjelje donio sv. pričest, i prema tome

bio mome djetetu dobro poznat, otkrije on, da hoće biti katolik. Dobri moj isповједник pripravi dječaka za prijelaz na katoličku vjeru. Imao je sreću, da tih pred svoju smrt dijete pokrsti i udijeli mu sv. pričest. Ne ču da govorim, koliko sam neugodnosti imala radi sina sa strane protestantskih duhovnika i moje protestantske rodbine. Sve sam rado podnijela, kad znam, da je moje dijete u pravoj vjeri i da sam popravila grijeh, koji me je teško tišio. **B.**

NAŠE CRKVE.

Henri Lavedan, glasovit francuski pisac, koji se obratio početkom velikoga svjetskog rata, poučava svoga sina o vjeri i kaže už ostalo i ovo:

»Crkva je mjesto, koje zatvara i okuplja u sebi najviše dragocjenih i milih ljudskih uspomena. Tu su krštenja, ženidbe, smrti. Crkva je prijek potrebna, bez nje ne možeš biti. Ona je ognjište, društvo, tvrdava.

Napokon krije crkva u sebi tu divotu, da iz nje, makar i trenom boravio tu, vazda izlaziš bolji ili barem manje zločest, no što si ušao u nju. Da, makar ne sjedio ondje više od dvije minute, makar naprosto gledao oko sebe, vječno se i tajno čudo ipak zbiva. Šutnja crkvena govor, i kakav govor!

»One isповјedaonice, makar i ne ulazio u njih, izmamljuju ti, i izdaleka, barem dijelak od onoga: Moj grije h... Klecali snizuju tvoje misli k sebi; ti zidovi, te daske, ti svodovi, što su prožeti s toliko pobožnosti, zanosa, želja, uzdaha, nada, blagoslova, da prodiru iz njih poput znoja na sve pore, spuštaju ti na ramena, sve do u dno srca svoje dobrovorne čare. I makar tko ne znam koliko okorio u zlu, ima ipak neka duboka milina u osjećaju, da si još malko kršćanin...«

NE PROKLINJI.

Nekoj ženi bilo drago piće, što je rijetkost u njezinu kraju. Sin je za to korio i jednom je udari. Nato će mu majka: »Sinko Marine, sinje te more izbacivalo, a ne moglo te izbaciti«. Sin joj bio mornar. Dva dana izatoga vozio on ladjom neku ženu, kad eto ti oluje. Lada potonu baš kod Sustjepana pred Splitskom lukom. Žena koju je vozio, spasila se. On se naprotiv živo rvaо s morskim valovima, češće se hvatao za hridi kod Sustjepana, ali ga more neprestano natrag vuklo. U toj se borbi utopi. Dogodilo se ovo god. 1894. — Majke, molite se Bogu za svoju djecu, daleko vam budi od usta svako proklinjanje! **S. D.**

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA ZA 1928.

Jesi li ga već naručio? Narudžbe prima:
UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA, PALMOTICEVA 31. ZAGREB I. pp. 147.

TU SE JUNAČL

Češće se čuju u naša vremena prosudivanja i osudivanja svećenika. I to ne samo od neprijatelja Crkve, već i od samih vjernih katolika. Pače i od nekih mlađih ljudi, koji se nalaze u katoličkim organizacijama.

Jednom se među ovakvom obrazovanijom mlađeži našao nešto stariji svećenik. Jedan od mlađica počeo s ogorčenjem pretresati život svećenika, zgražati se nad grijesima, što ih neki od njih čine.

Drugovi su mu povladivali. Svećenik je mirno slušao. Kad je mlađi čovjek svršio, javi se ovaj:

— Umijete dobro pratiti drugima glave. A zašto vi, prijatelju, i vi svi, koji mu povladujete, zašto vi niste pošli u svećenike?

— E, odvratiše jedan za drugim, nemamo zvanja, ne zove nas Bog u svećenički stalež.

— Hm, oglasi se svećenik kimajući žalosno glavom. U mojoj mladosti nismo bili srećni kao vi. Nitko od nas nije bio u trećem redu, za Marijinu kongregaciju, a još manje za druge katoličke organizacije se nije ni znalo, pa smo ipak, kakvi smo takvi smo, punili naša sjemeništa, bilo je zvanja. A vi danas, vi ste pravi duhovni bogatashi prema nama, imate svu silu organizacija, pristupate često k svetim sakramentima

— pa vi da ne bi imali zvanja? Idite i recite to onom, koji nikad nije zavirio u mlađo kršćansko srce. Većina od vas osjeća želju za svećeničkim staležem. Ali onda vam odjednom dode na pamet ženidba — i vi bacate od sebe dobru želju, glas Božji, jer vam se ne će da prinesete takvu žrtvu.

Zato, mlađi prijatelji, perite glavu sebi a ne svećenicima. Mjesto da na njih navaljujete, trebalo bi, da uđu vas stotine u prazna sjemeništa, da postanete Kristovim apostolima u svom narodu i pokažete silu i milinu kršćanske vjere svojim svetim svećeničkim životom. Onda biste možda mogli imati pravo, da se na nas jadne sadašnje svećenike oborite radi naših poroka, dotle šutite.

Ne zamjerite, reče na kraju, meni se čini, da će povijest našega

naroda jednom računati ove sadašnje dane među jedne od najzaložnijih dana hrvatskoga naroda. Učinit će to s više razloga. Glavni od njih će sigurno biti taj, što je danas u iste katoličke naše mlađeži tako malo idealizma, tako malo smisla za žrtvu, pregaranje, da nam je ostavila oltare bez svećenika, narod bez učitelja vjere i djeleljih sakramenata. Cini govore...

Svećenik je pozdravio i otišao. Mlađež se razišla pokunjeno. Bože daj, ne otišli ko onaj mladić, kojega je Isus pozvao: Ostavi sve i idi za mnom, a on se oglušio Isusovu pozivu i otišao — žalostan...

M. P.

VJERNICI BEZ VJERE.

Dogodilo se ovo jednomu dušobrižniku novih krivovjeraca u Hrvatskoj. Posjetio taj nekoga svoga vjernika, koji je bio na smrtnoj postelji. Govorio s njim i napokon svrnuo razgovor na dušu i napolmenuo mu, da se izmiri s Bogom.

— Šta? zavikne on. Zar vi mislite, da bih bio ja došao k vama, u vašu vjeru, da sam što vjerovao? Upravo zato, što nisam ništa vjerovao, došao sam k bezvjercima. Zar vi vjerujete? Da vjerujete, ne bi radi žene ostavili katoličku crkvu. I umrije bez kajanja i ispopviedi.

Poznata je stvar, da k našim otpadnicima odlaze iz Crkve katolički ljudi njima slični, ljudi bez vjere, koji imaju korist od svoga otpada. Odlaze, da se mogu razvježaći sa zakonitim ženidbenim drugom i sklopići drugu ženidbu, koja dakako pred Bogom nije ništa drugo nego grijeh protiv 6. zapovijedi Božje. Odlaze, da dobiju kaku zemaljsku korist, kakvu pomoći od neprijatelja Crkve Kristove, koji obilno pomažu otpadnike. No na smrtnom času tužni otpadnici svršavaju redovito žalosno: bez ikakve vjere ili očajnički poput oca, svih otpadnika — Jude.

R.

ŠTO SUDI PROTESTANTSKI PASTOR O RIMU.

Pastor dr Fridrich Lynch, jedan od protestantskih voda u Americi, bio je za svete godine u Rimu i piše u svojem časopisu »Christian Work«, kako je na nj djelovao Rim i Papa. Dr Lynch javno priznaje, da ga je duboko ganulo sve, što je video u Vatikanu; da ga je osobito dirnula srdačna i očinska ljubav sv. Oca, kojom je pozdravljaо i primao svoju djecu iz cijelog svijeta.

»Ako tko misli, da je Katolička Crkva izgubila privlačivu silu za vjernike, jedan jedini će ga dan u Rimu uvjeriti, da je sasvim protivno. Dr Lynch odlučno ustaje protiv nastojanja nekih protestantskih sljedba, koje šire u Italiji protestantizam i kaže im, neka radije idu obraćati nevjernike mjesto da smučuju katolike. Mogli bi ga poslušati i adventisti, baptisti i kaluderaši, koji rovare među hrvatskim katoličkim narodom.

S.

MALI KRIŽARI

ALOJZIJE ISUSOVAC.

»Prema suncu žarkome
Sitno ptice lijeta —
Evo mene, Isuse,
Iz varavog svijeta!

»Dušu, tijelo dajem Ti
Sa moćima svima,
Štогод hoćeš, Isuse,
Ti učini s njima!

»Samo daj da ljubim Te
Cijelim srcem svojim,
Pa sam bogat, Isuse,
Nikog se ne bojim!«

Ivica uči, zašto malu djecu nose na krst.

Jesu li i Ivicu nosili na krst? To se zna, samo je on bio sasvim malen, pa se toga ne sjeća, no sjećaju se drugi. Kuma ga je nosila u crkvu, ona ga je ondje držala, kad je gospodin župnik triput polivao njegovu glavicu i govorio u isto vrijeme: Ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

A zašto je Ivica bio kršten? Gle, kad malo dijete dode na svijet, duša mu je ružna, jer ima na sebi onaj griješ, što su ga učinili Adam i Eva. Kad je dragi Bog stvorio naše prve roditelje, bila je njihova duša vrlo lijepa. Ona je imala na sebi kao bijelu halju, koja je sjala poput sunca. No Adam i Eva su sagriješili pa su izgubili tu sjajnu halju i njihova je duša postala ružna. Tako je i s njihovom djecom, a to su svi ljudi: svi dolaze na svijet s ružnom dušom, bez sjajne halje. Dragi Bog ih nema rado i oni ne mogu doći u nebo, dok im duša ne postane opet lijepa. A ona postane lijepa na svetom krstu, tu se ona očisti od grijeha Adama i Eve i dobije sjajnu halju. Malo je dijete prije krštenja ružnije nego janječe, što padne u blato. No kada se dijete vraća s krštenja, ono je kao anđelak, dragi Bog ima ga rado, i da umre, išlo bi odmah u nebo.

Isus je dao ljudima sveto krštenje, da se očiste od grijeha Adama i Eve, koji se zove *istočni grijeh*. Kad je dragi Isus uskrsnuo, pokazao se više puta svojim apostolima, a jednom im je rekao: »Idite na sve strane svijeta, pripovijedajte, što sam vas ja učio i krstite sve ljude u ime Oca i Sina i Duha Svetoga«. Tko se bude krstio i činio, što je zapovijedam, doći će u nebo. — Sveti krst je eto Božja tajna ili *sakramenat*, što ga je naredio dragi Isus, da očisti našu dušu od grijeha. To je prvi sakramenat, i mora ga svaki čovjek primiti.

Dijete, što je kršteno, zove se *kršćanin*. Dobar kršćanin pozna i ljubi našega Spasitelja Isusa Krista. To je velika sreća biti kršten i kršćanin, biti dijete dragoga Boga i dijete svete Crkve, kojoj je poglavatar na nebuh Isus a na zemlji sveti Otac rimski papa, koji je namjesnik Isusov.

Mnogo je djece, koja nisu imala sreće da budu krštena. To je ili stoga, što su im roditelji zločesti kršćani, ili stoga, što ne znaju za pravu vjeru i sveti krst. A ima dječice, koja umru prije nego se krste. Često tako umru i zato, što ih roditelji drže odveć dugo bez krštenja. Takva siromašna dječica ne trpe doduše iza smrti, ali ne mogu doći u nebo. Kako je to žalosno!

Zahvalimo klečeći dragomu Bogu, što smo kršteni, i zamolimo ga, da danas ne umre ni jedno dijetešće bez svetoga krsta: »Zahvaljujem Ti od svega srca, moj Bože, što si me na krštenju uzeo za svoje dijete. Čuvaj moju dušu, da bude vazda lijepa i čista pred Tobom. Mali Isuse, ne daj, da i jedno dijete, koje će se danas roditi, umre bez svetoga krsta.«

Ivica uči, zašto ljudi idu na isповijed.

Duša dijetešca, što je kršteno, sasvim je lijepa i čista, dragi je Bog milo gleda i ima je jako rado. Ali eto, dijetešće raste, ono počinje raspoznavati, što je dobro, što zlo: kad čini koju stvar, ono već zna smije li je činiti ili ne smije. Kada dijete ne sluša roditelja, ono zna, da tim čini zlo. U taj čas ono tom neposlušnošću okalja svoju dušu, nosi na duši blato grijeha. To je doduše mali grijeh, ali ga vidi dragi Bog i andeli i dijete bi, da umre s njim, moralo radi njega gorjeti u čistilišnoj vatri, dok se god ne očisti.

Recimo, da je takvo dijete već posve došlo k razumu. Roditelji ga puštaju da ide nedjeljom k misi, i ono zna dobro, da Bog to hoće. A gle, ono ipak ne će da ide, jer mu je to dosadno neugodno. Kakav grijeh čini? Veliki ili smrtni grijeh. U jednom času postane njegova duša ružna pred dragim Bogom i izgubi onu sjajnu haljinu, što ju je dobila na krštenju i koja se zove *mlost posvećujuća*. Ona postane slična ružnomu davlu, i da dijete tako umre došlo bi u pakao.

Ima dakle malih grijeha, koji se zovu *laci*, i ima velikih, koji se zovu *smrtni grijesi*. Tko učini i sam jedan smrtni grijeh, on bi išao zauvijek u pakao, kad bi u tom grijehu umro.

Smrtni grijeh čini onaj, koji sasvim od svoje volje učini neku stvar, za koju zna, da je dragi Bog oštro zabranjuje činiti. Tako zli dječak psuje recimo dragoga Boga. On misli na to, da to dragi Bog oštro zabranjuje, ali ipak od svoje volje izgovara tu gadnu psovku. On čini smrtni grijeh. No smrtni grijeh čini i onaj, koji ne učini neku

stvar, za koju dragi Bog oštro zapovijeda, da je činimo. Tako nemarni dječak, koji svojom krivnjicom i bez valjana razloga ne ide nedjeljom k svetoj Misi, čini smrtni grijeh. No neka Ivica zapamti, da nitko ne učini smrtni grijeh, ako unaprijed ne zna, da je ono zlo, koje hoće da učini, smrtni grijeh. Isto tako nije ni najveće zlo djelo smrtni grijeh, ako ga ne činiš svoje volje, ako ga recimo činiš u snu.

će dobiti opet onu lijepu haljinu — milost posvećujuću. To je i spovijed, koja se zove i »Sakramenat pokore«.

Recimo da je koje siromašno dijete učinilo, ne daj Bože, smrtni grijeh, i ono reče dragom Isusu: — Moj Bože, žao mi je, što sam učinio ovo zlo, ne ču nikad više! Hoće li mu tad Isus reći: — Odlazi od mene, ne ču da te vidim? Ne, ne! Dragi Isus će reći: — Podi, moje dijete, i reci svoj grijeh momu svećeniku. On će dignuti ruku, da te odriješi, to jest da ti oprosti grijeh. On će reći: »Odrješujem te od grijeha tvojih«, i ti ćeš izići iz ispovijedaonice s dušom sasvim bijelom i bit ćeš opet milo dijete Božje, maleni kraljević nebeski...

Kako je to lijepo, Ivica, kako je dobar dragi Bog! O da, on je bolji od našega oca i naše majke. Taj dobar Bog veli: »Ja ču baciti vaše grijeha za moja leda i ne ču više nikada na njih misliti«. Tata i mama znaju prigovoriti Ivici, što je učinio kakvu zabranjenu stvar, ali dragi Bog nam nikad više ne prigovara radi naših grijeha, kad smo ih jednom dobro ispovjedili.

Eto to je sveta isповijed. Ona je vrlo laka stvar, koju nam je Isus dao, da izbrišemo svoje grijeha, učinimo svoju dušu lijepom i da možemo u nebo, kad umremo.

Treba li se bojati svete ispvijedi? Nipošto. Zar bi se ti bojao poći dragom Isusu i reci mu od svega srca: »Moj Isuse, Ti si vidio, kako sam bio zločest, kako sam učinio tu i tu zlu stvar. Ali Ti vidis,

da je meni sad žao, što sam Tebe ražalostio. Nikad toga ne ču više učiniti, moj Isuse! Pomozi mi Ti, da postanem bolji«. Isus te ne bi gradio, on bi ti samo rekao: »Ja ti opraštam, moj mali, radi što možeš, da odsad budeš pametniji«. A gle, i svećenik, koji je namjesto Isusa, reći će ti isto tako: »Dobro je, moj sinko, oprošteno ti je. Idi i budi odsad pametan«.

Zahvalimo Isusu, Ivica, što nam je dao svetu isповijed: »O Isuse, Ti si uistinu dobit Bog, Ti si uvijek pripravan, da nam oprostiš. Ti si bolji nego moj tata i moja mama. Ja Ti zahvaljujem od svega srca, što si naredio sveti sakramenat pokore. Ne ču se ništa bojati, rado ču ići na svetu isповijed, koja čisti moju malu dušu i svu je čini lijepom pred Tvojim očima. Hvala Ti, dragi Isuse!«

SESTRA MARIJA OD PRESVETOGLA SAKRAMENTA.

Smrt muževa.

Svršetak.

U Santa-Fè Zélia je rado boravila u kućnoj kapelici, koju je onđe kitila s osobitom ljubavi. Kad bi se našla sama, sva bi zaronila u Isusa i bilo joj se teško otrgnuti od njega. Na odlasku bi pokleknula pak bi popostala s pogledom uprtim u svetohranište. Došavši do praga kapelice, opet bi se zaustavila i gledala onamo. Kad je bila povjerljiva, rado bi govorila o lampici u svetištu, »koja ne ostavlja oltara, jer je tamo pričvršćena lancem«. Ta će pobožnost dovesti vlastelinu klanjateljicu, tek što bude slobodna, među »Služavke Presvetoga Sakramenta«.

Kad se 12. VIII. 1909. vratila s duga dvomjesečnog putovanja, što ga se latila, da pohodi kćerku, koje nije vidjela već deset godina, nade muža mrtva i pokopana. Pokosila ga otrovna gripa. No postoji sumnja, da su ga otrovali židozidari: umro je naglo za svečanosti, što ih je priredio u čast poslaniku Svetog Oca. Ta je novica udari kao grom. »Isuse, što je to?« Neutješljiva zavuče se u kapelicu. »Ostavite me, da plačem«. Iza pet sati molitve u suzama uspjela je da potpuno udesi svoju volju prema violji božanskoj.

Odsad uze sprovoditi još svjetli život. Iza jednih duhovnih vježba, koje završi zavjetovavši siromaštvo, čistoću i poslušnost, da-de urezati u svoj prsten ime Isusovo pred ime svoga muža i iza njega, označujući tim, da je sva pripadala našemu Gospodinu prije svoje ženidbe ko i poslije nje.

Imanje predade jednomu nadstojniku pridržavši sebi pravo nadzora, i stade da djeluje na sve strane. Pohada svoju posvud rasijanu djecu. Putuje u pratnji jednoga redovnika, koji drži misije; ona se sama trudi, da uredi divlje brakove, da umirući prime sv. sakramente. Kad se god svrača u Santa-Fè, dolazi s njom i svećenik, da dijeli tamo svete sakramente. Kad je pak sve u redu kod nje, pohada ona susjedna sela i imanja, pripravlja tamo sve za misije, dakako, vazda s biskupskim dopuštenjem. Kako je na glasu radi

svoga bogatstva, sveta života i umra, svi je rado dočekuju. Medutim kad treba, ne fali joj odlučnosti. Jednog dana u nekoj obitelji ne htjedoše primiti svećenika, da opskrbi umirućega, a sam se svećenik ne usudivaše unići. Ona mu doviknu: »Udite samo, oče, dok se ja budem prepirala s ovim osobama.«

U Aparecidi se držao neki kongres, kad je upravò ona tud pro-lazila; biskup je predstavi kongresistima kao uzor kršćanskih majka. I na svojim putovanjima traži ona dječake za mala sjemeništa, za dvanaestoricu od njih plaća redovito hranu i stan. Ona dariva si-romašnim crkvama pokućstvo i nakite, brine se za širenje vjere, radi za štampu i piše članke. Uza sve to ne ostavlja krunice ni brevijara, koji čita svaki dan; danomice posvećuje molitvi i klanjanju pred Presvetim više sati.

Redovnica.

Kad su napokon sva njezina djeca bila stalno smještena u samostanima, proda ona s njihovim privoljenjem svoja dobra i zatraži u 60. godini, da je prime medu »Služavke Presvetog Sakramenta« u samostanu »Venite Adoremus« u Rio-deJaneiro. Mnogi je odgovaraju, neka ne uzima na se takva tereta u toj dobi, a ona svima uzvraća: »Ja ljubim samo našega Gospodina, a tko ljubi za toga nema teškoće.« Na 22. I. 1918. postade novakinjom.

Odsada pripada sva Isusu. Njezina bilježnica govori o pobožnosti i povjerljivosti s božanskim Učiteljem, koja je puna svježine i velikodušnosti. »Za tebe, moj Isuse, smogla sam srčanosti, da se rađanem s premilom djecom, koju si mi dao. Nisam ti mogla dati većega dokaza svoje ljubavi, zar ne? A sad me evo uza Te, blizu Tvoje presvete osobe u Sakramentu, da Ti služim i služeći Tebi da se posvetim... Isuse, Ti vidiš: ja sam ovdje samo radi Tebe... Sve sam ostavila — jesli li zadovoljan, moj Isuse? Reci, učiniti će sve, što od mene zatražiš.«

Jednostavno ko kakva mlada redovnica otvara ona duhovnom vodi i najmanje pokrete u svojoj duši, pokorava se i najsitnjim propisima pravila, kroteći svoju radoznalost, svoju naglost. »Ne možeš zamisliti«, piše sinu Lazaristi, »koliko mi je mila poslušnost...«

Ona se brine za svetost svoje djece. Preporučuje ih što više može utemeljiteljima njihovih različnih redova, moli: »Moj Bože, ljubim unaprijed Tvoju očinsku ruku i držim za pravedno sve, što se god Ti udostojiš učiniti, da oni postanu sveti.«

Prije je pisala svaki tjedan, a sad ne može više nego jednom na mjesec. I vazda im isto preporučuje. Lazaristi piše: »Ne zaboravi, sinko, dok druge posvećuješ, da i sam sve više napreduješ u svetosti. Sjećaj se mojih savjeta i preporuka.« Sin Isusovac joj pisao o svojim dužnostima, što ih je imao kao prefekt u zavodu, gdje se odgaja mladež. Ona ga pita, kako postupa. »Imaš li mnogo posla s djecom? Znaš li vješto ravnati njima? Imaš li strpljivosti, blage odlučnosti, nuda sve ljubavi i gorljivosti? O da mogu biti uza Te i raditi s Tobom u tom poslu za slavu Božju! Pomagati Družbu Isusovu, to bi bilo tako lijepo! No kad se nuda prilika za kakvu žrtvu, kako sam vesela,

da je u tu svrhu prinesem Isusu i Mariji. Sve, što Ti ja mogu dati, nije ništa prema milosti, što ju je Bog iskazao Tebi i Tvojoj braći«. Pismo završuje posve materinskim pitanjem: »Sad smo u Marijinu mjesecu: budi revan za čast nebeske Majke, koja Te nije nikad ostavila. S njenom ćeš pomoći doći sigurno do svetosti. Reći ćeš mi, da li je sve više ljubiš, kao i to, dali ljubiš i mene, svoju majku.« Ivan-Josip, njezin mezimac, koga je darovala sv. Franji, imao je da bude domala zareden, i ona mu piše: »Koliko mislim na sretni dan, u koji ću Te vidjeti na oltaru! Pripravi se dobro, moje djete, na to veliko dostojanstvo. Nastoj da budeš svet i udovolji tako živoj želji dragog Isusa.«

Posljednji časovi i smrt.

Ravno godinu dana proživjela je Zélia u samostanu »Venite Adoremus« i nato primila redovničko odijelo iz ruku sina Lazarista, koji je došao da tom prilikom služi sv. Misu i drži govor. Još su trebala tri mjeseca da bude reden Ivan-Josip, Franjevac, još je imala proći godina dana, da ona položi svoje redovničke zavjete, kad na jednom bubrežna bolest, koju uzeše isprva za obični reumatizam, svrši iznenada uzetošću. Liječnik izjavlja, da bolesnici nema pomoći. Pošto je još bila slobodna, ponudiše joj, da pode k rodacima, koji će je njegovati, no ona odbi: »Sve ću učiniti, samo ne ću da ostavim samostana, hoću da umrem kao redovnica.« Po nalogu liječničkom odvedoše je ipak u jednu kliniku, gdje su je njezini mogli lakše pohadati. Tu je proživjela svoje zadnje dane okružena dvojicom mlađih sinova i jednom mčerki. Drugoj djeci brzojavći po njezinu nalogu sestra joj, vikomtesa Duprat, da im majka šalje blagoslov, poljubac, savjet, da budu sveti, i »do viđenja« u nebu.

Mnogi svećenici, što ih je pomagala, dodoše da je pohode. Kardinal Joakim Arcoverde dade joj apostolski blagoslov. »Blagoslovit ću«, reče, »u ime svetoga Oca vašu apostolsku dušu, koja je tako dobro odgojila svoju djecu i posvetila toliko duša.« Svojim nećacima je preporučivala, da budu dobri katolici. »Gledajte, reče, kako ja veselo umirem, što sam ljubila Boga!«

Vrhovna glavarica reda posla iz Pariza dopuštenje, da bolesnica učini odmah svoje redovničke zavjete. Kad je izrekla molitvu, kojom se to čini, izmoli još naglas: »Tebe Boga hvalimo.« Kad joj dadoše protokol reda, upisa ona dršćućom rukom svoje ime »Sestra Marija od Presvetog Sakramenta« i doda: »Kako je to lijepo! Zadnja slova, što sam ih napisala, jesu moje redovničko ime.«

Do kraja je bila posve pri sebi. O svom skorom odlasku u vječnost govorila je s takvom veselošću, kao da govori o kojem putovanju, što ih je tako mnogo činila da pohodi svoju diecu. Za cijelog se svoga života pripravljala na blagdan Male Gospe tako, da je bdjela do pola noći pred Presvetim Sakramentom. U jedan sat u noći na 8. rujna izdahnu blago svoju dušu, pošto je još prije izrekla posljednje riječi: »Budite sveti, moja djeco, budite sveti!«

Nije minulo ni par godina od smrti ove izvanredne žene, i već su se o njoj pisale cijele knjige. Njezin život opisana na portugalskom

jeziku sin joj Lazarista. Znam za životopise na španjolskom, holandskom i njemačkom. Francuski skoro ima da izide. Ove sam retke napisao prema članku J. Catry-a D. L., što je izšao u velikom francuskom Glasniku Srca Isusova 1923. i poslije bio posebno odštampan. Našavši se prošle godine u Belgiji sa sinom te divne majke, Isusovcem o. Ferdinandom de Castro, dobio sam dopuštenje za pripredbu njezina životopisa u hrvatskom. Bog dao, da se taj naum uzmogne što prije izvesti: od kolike bi to koristi bilo, može svak lako vidjeti i iz ovoga malog članka. Međutim će se Glasnik još koji put zabaviti s ovom velikom pojmom.

M. Pavelić D. L.

IZ SVIJETA.

Zena u sovjetskoj Rusiji. Što se u povijesti toliko puta ponovilo, to se sad opet vidi tamo. Troje ubija ženu: laka ženidbena rastava, mnogoženstvo i svaljivanje-skribi za djecu na ženu samu. To uvodi i današnja Rusija u svojim zemljama. Rastava je vrlo laka; dosta je da jedan od ženidbenih drugova izjavi pred oblasti, da se rastaje, i rastava je valjana. Rastavljeni može odmah da potraži novog ženidbenog druga, ne treba mu vjenčanja: u Rusiji je jednak dopušteno vjenčati se ili živjeti bez vjenčanja sa ženom. U praksi to znači zapravo, da jedan čovjek ima više žena. Računa ne polaze nikomu i niko mu ne može ništa. Gdje je uvedeno mnogoženstvo, tu se brzo radia ropstvo i žena je tamo ropkinja, kao što je i nekad bila. Ruske novine »Izvestija« i »Pravda« od 19. ožujka 1927. pričaju strašne stvari. Tako navode slučaj, u kojem se jedan čovjek ženio sa 118 djevojaka, sve s jednom iza druge. Toliko ih je, kaže, da ih se ne može ni sjetići. Djeca iz takova odnosa padaju uvijek na leđa žene, jer što je takvo zvijere briga za djecu. Još je dobro, ako žena hoće da rada. No i to je palo, pa je uništavanje poroda u Rusiji jako veliko, jer ga ni jedan zakon ne prijeđe.

Što veli Židov o Židovu velikih gradova? Neki Rosenfeld napisao je knjigu »Nijemci i Židovi« pa u toj knjizi ovako opisuje Židove iz velikoga grada: »Ništa im nije sveto. Nameću se, hoće da budu uvijek prvi, a ništa ne uzimaju ozbiljno. Imaju za svaku stvar stotinu izlaza, ne znaju onoga: »Samo ovako se smije, ovo traži zakon i pravda, tako rade čestiti i pošteni ljudi. Stoga su svima sumnjivi, ne vjeruje im niko, jer svako znade, da takovi ljudi znadu okrenuli sve na svoju ne obazirući se ni na koga i ni na što. Tako misle, takova im je i šala, tako rade i takovi su, kad se hoće bilo gdje da smjesti. Dodaj još, kako sve to čine nekako hladno i bez svake grižnje savjesti, pa imаш pravu sliku Židova iz velikog grada. Odakle to? pisac veli: Sve to dolazi od nedostatka vjere. Moderni Židov ne vjeruje ni u što. Ne vjeruje u Boga, ne vjeruje u sebe, ne vjeruje čovjeku ne vjeruje ni kojoj misli. On se ruga svemu, rešeta sve, i postaje poruga svega današnjeg čovječanstva.

MEKSIKO.

Već su dulje poznati neki čini sotonske vlade u Meksiku, što ih je tajništvo meksičkih biskupa javilo u Rim. »U Teluki je mladi katolič imenom Emanuel Bonillas pribijen na križ a onda ustrijeljen. U Gvadala'ari su svećenika Sabu Reyesa polili benzinom i onda ga živa sažegli. U gradu Meksiku je 17 svećenika zatvoreno u tvrđavu Tlalteco, odotud su ih poveli na groblje Dolores i postrijeljali ih na rubu zajedničke ruke, što je već prije iskopana. Neki su od njih i živi zakonani. Kod tih je strahota jedan grobar poludio.«

Kales laže.

Kales se ipak straši glasova, koji se o njegovu zvjerstvu šire u inozemstvu, pa neprastano razglasuje po svojim zastupnicima kod pojedinih država i po židozidarskim novinama, da su takve vijesti naprosto izmišljene. Nedavno je pak javio, da će svi zatvoreni svećenici i katolići biti pušteni na slobodu. No to je obična njegova majstorija, kojom hoće da zasljepli inozemce: pričom se nastavljuju, tu i tamo s još većom žestinom. U državi Jalisco na 27. VI. osuden je na smrt 75 godišnjih svećenika Martin Diaz zato, »što se protivio Kalesovim zakonima«. Neustrašivo i sjajna lica stupio je starac na stratište i uskliknuo: »Živio Krist Kralj!« Vojnici, koji su ga strijeljali, bili su zadivljeni junačkim držanjem starog svećenika. — Drugoga su nekog svećenika pograbili u Totoltomu, kad je dijelio sv. sakramente bolesniku, odmah su mu vezali ruke i noge i bacili ga u jamu za gnoj, gdje je ostao tri dana i tri noći izložen nevremenu, bez jela i pila. Napokon su ga privezali u crkvu i u stup i usmrtili bodežima. Redovnika o. Andriju Sola uvatise u Leonu zato, što s u njega opazili neku svetku sliku. General Amarilla dade ga zato ustrijeliti. Prije izvršenja osude dariva svećenik svoju uru jednomu od svojih krunika i umrije uz riječi: »Živio Krist Kralj! Recite mojoj majci, da joj je sin mučenik«. — Nadbiskup Ruiz, koji boravi kao izagnanik u Sjedinjenim Državama, priopovijeda, da je Kalesova vlada nudila svećenicima mjesecnu plaću od 500 pesos (oko 1300 predratnih kruna), ako otpadnu, ostave papu i postanu državnim vjerskim službenicima. Ni jedan jedincati svećenik nije toga prihvatio.

A kako postupaju Kalesovi ljudi s katoličkim svjetovnimacima pa i sa ženama i djevojkama? O tom piše list, koji nije nipošto katolički, »La Prensa«: »U Los Altos na zapovijed generala Ferreire, koji osuduje prijekim sudom kao ni jedan od njegovih drugova, izložene su 34 gospode strahotama, koje se ne dadu izreći. Na farmama Veredas i Salitrillo, blizu grada San Juliana, napali su vojnici nedužne desetgodišnje djevojčice pošto su im prije poubijali roditelje. U drža-

vama Jalisko, Gvanajato i Michoakan progone svakoga, tko ićim pokaže, da je krščanin. U gradovima Leonu, Lagosu i Moreliji hvataju gospode, koje nose na sebi odijelo žalosti i najsramotnije s njima postupaju... Ovo je samo slaba slika onoga, što se uistinu dogada. Prijasnja se meksička uljudba upravo isticala tim, da je sobito poštivala žensku. I iste žene, koje su znale sudjelovati u ustancima, bile su rešpektirane. No danas je to drukčije».

Narodni ustanak.

Kalesova zločinstva donesoše svoj plod: po svoj se meksičkoj zemlji diže ogorčeni narod protiv krvoločnoga siledžije. Već je sa stavljenia i »Narodna vlast za oslobođenje«, koja je izdala proglašenja na narod i koja ide za tim, da sruši Kalesa. Posvud se sastavljaju čete od dobrovoljaca, koji su stupili u službu te privremene vlade. U proglašenju narodne vlade ima i nacrt novog ustava, koji obećava katoličkoj Crkvi u Meksiku potpunu slobodu. S poklikom: »Živio Krist Kralj!« kreću meksički katolici u rat za slobodu, koji će učiniti kraj gospodarenju krvoloka i njegovih boljševika. Ovim ratom ne upravljaju, kako to Kales svakom prilikom ponavlja, svećenici ili čak biskupi, nego generali, koji su pošli u službu katoličkog meksičkog naroda. Dakako, Kales radi toga ustanka bjesni sad još žešće protiv katolika. S njima se postupa kao sa zločincima, otpravljaju ih na robiju, muče ih najgroznjim mukama, mlade žene i djevojke zatvaraju skupa s najgorim zlikovcima... U isto doba dakako propada u državi gospodarstvo, trgovina i promet nazaduje, radnici odlaze u Sjedinjene Države, porezi se ne uplačuju. Kales i njegova sotonska politika nište meksičku državu.

Vjerski život u Meksiku.

Izagnani meksički biskup, Paskval Diaz, pripovijedao je jednom novinaru o vjerskom životu u Meksiku: Kako su toliki svećenici poubijani ili pozatvarani, to mogu svjetovnjaci dijeliti sv. pričest sami sebi i drugima. Ženidbe se sklapaju pred dva svjedoka, samo mladenci moraju obećati, da će poći do svećenika, tek što im bude moguće, i pred njim ponoviti ženidbenu privolu. »Nedavno ste čuli«, reče biskup, »kako su bili poubijani svećenik, mladenci i svjedoci, što su se usudili obaviti crkveno vjenčanje...« Svećenici čitaju sada sv. Misu uz pogibelj za život, pa imaju posebno dopuštenje, da smiju izostaviti sve riječi i čine izuzevši tri glavna dijela: prinos, pretvorbu i pričest.

Kako su sva sjemeništa u Meksiku zatvorena, to su španjolski biskupi podigli već u svojim sjemeništima ukupno 180 mjesta za obrazovanje meksičkoga svećeničkog podmladka. — Prvih 17 bogoslovaca već je stiglo iz Meksika u Španjolsku. Potraje li progon, to će svi sjemeništari iz Meksika, preko 2000 njih, u Španjolsku.

PJESMA O VOJVODI REDOVNIKU.

— Sveti Franjo Borgija, 10. listopada. —

Gusle jeće a cimbali zveče,
 Zvonka pjesma da zamukne ne će,
 Sve se ore doline i gore.
 Vitezovi po poljani pali,
 Na njima su željezni panciri,
 A pod njima hati okovati;
 Koplige leti, puca sabija skupa,
 Šestoperac nemilice lupa,
 Iz pancira skače vatra živa,
 I krv mrka pokatkad se liva:
 Karlo peti, glava od po svijeta
 Gospodu je na sabor sazvao
 U Toledo, gradu španjolskome,
 Pa zabavlja svoje vojevode,
 Velikaše, gradane i narod,
 Zabavlja ih igrama viteškim.
 Mnogo dana potraja veselje,
 Kad al eto jada iznenada:
 Razbolje se gospoja carica,
 Cara Karla ljuba vjerenica.
 Zanijemise glasni talambasi,
 Svi odlazu kćicena odijela
 Pa u crkve hrle pred raspela,
 Al im Gospod molbe ne usliši:
 Malo dana gospa bolovala
 Pa se s ovim svijetom rastajala.
 Care Karlo grozne suze roni,
 S carem skupa sva gospoda silna
 I sav narod za caricom plače,
 Žali za njom ko za dobrom majkom.
 Pa je onda care besjedio:
 »Gospodaru od Gandije slavne,
 »Moj rodače Franjo vojevodo,
 »Evo tebi najveće mi blago,
 »Mrivo tijelo gospe Izabele,
 »Ti ko prvi od njenih dvorana
 »Otprati je do Granade grada,
 »I sahrani gospoju caricu
 »U grobnici španjolskih kraljeva.«
 S tugom veljom u junačkom licu
 Šutke Franjo svom se caru klanja,
 Na put kreće sa povorkom tužnom;
 Putovali šest su punih dana,
 Sedmog dana u Granadu stigli.
 Prije nego sahranit će tijelo
 U grobničeu, u uzanu kuću,
 Dragocjeni sanduk otvorile,
 Da još jednom gospu pogledaju,
 Pa od groze sví skočiše kraju.
 Sam ne bježi Franjo vojevoda,
 Već pristupa blijeđ ponaput zida,
 Svilen previjes gosi s lica skida.
 Mili Bože jada i strahote!
 Gdje je sada ono veličanstvo,
 Gdje li ona ljupkost i milina,

Gdje čarovit smiješak milostivi?
 Jesu l' ovo one oči divne
 Što nedavno sipale su sreću
 Na sve strane, kud su pogledale?
 Je li ovo llijlian-lice nježno,
 Kom na zemlji premcu bilo nije?
 Jesu l' ovo rujnih usna ruže,
 Izmed kojih romonile rijeći
 Usreciti i oborit kadre?
 »Franjo, Franjo gledaj i promisljaj,
 »Gle veličja, kojem služio si
 »Gle ljepote, koju dvorio si...«
 Vratio se vojvoda gandijski,
 Blijeda lica, zamišljen duboko,
 Pa je caru tiho besjedio:
 »Hvala na svem, mili gospodara,
 »Na dvoru ti živjet već ne mogu.
 Al ga care od sebe ne pušta,
 Učini ga svojim namjesnikom
 U slavnomu katalonskom kraju.
 Služi Franjo svomu gospodaru
 Kano vitez bez stra i prijekora,
 Blago, mudro nad narodom vlada.
 Oblaći se u kraljevsko ruho,
 Al pod sjajem željezo se krije;
 Na gozbama kod stolova punih
 On se hrani zelenom travicom

I napaja sa vrela vodicom;
Bićevima snažno tijelo mori,
Duge sate sa Isusom zbori,
Sa Isusom u Hostiji bijeloj,
Dok napokon ne dodošči časi
I on zbaci kraljevsko odijelo
Pa u smjernu ruku redovničkom
Služit stade raspetome Spasu.
S Ignacijem željeznim vitezom

Malog tijela, duba gorostasna,
Svu junačku svoju preli dušu
U zidove čudne zgrade ove,
Što se »Družbom Isusovom« zove.
Sveti Franjo, svima nam izmolni,
Da prezremo lažljive visine,
I sve svjetske varke i taštine,
I da s dušom velikom i čistom
Putujemo za raspetim Kristom.

Guslar.

PRVI PETAK U MILNL

Od djetinjstva mi je vazda bio prvi petak veoma drag. Sprovele sam ga na raznim mjestima, među raznim narodima, u raznim prilikama, ali nigdje mi srce nije tako živo osjećalo, a duša okusila, da je to zaista dan presvetog Srca, kao eto jednoga prvog petka u Milni.

Već uoči toga dana obuze me neko čuvenstvo očekivanja nečega neobična, lijepa sveta. Na sam prvi petak probudi me svećana zvonjava već u 3½ sata ujutru. Više nisam mogla zaspati; zahvatila me radost kao što sam je osjećala u dane nevinoga djetinjstva, dok sam čekala pred vratima, iza kojih su žegli svijetice na božićnom drvcu. Nešto prije 4½ prispijem u crkvu. Veoma se začuvali, kad u polumraku primjetih, da su klupe već dupkom pune, ali nesamo ženska strana, već i muška je puna. Tu su ribari, koji se netom vratiše s nočnoga lova; težaci, kojima valja rano poći na mukotrpni posao. Sve je to ozbiljno, svjesno, gotovo ponosno, što obavlja svoj »prvi petak«.

Tačno u 4½ zaori se crkvom uz pratnju orgulja andeoska pjesma: »Svet, svet, svet«, jer evo euharistički Spasitelj ostavlja tamnicu svetohraništa, da sa visine svoga prijestola milo sasluša, usliša i blagosloví vjerne Mu Milnare, prozeće životom vjerom i ljubavlju, koja zna za presv. Srce i žrtve prinositi. Kroz ¾ sata vladala je crkvom grobna tišina; svak se sabrano klanjao i vatio Srcu Isusovu pod prilikama kruha. I činilo ti se, da kroz taj duboki muk čuješ silni kucaj toga presv. Srca... Zatim pročita g. župnik razmatranje za ovaj prvi petak i iz knjižice: »Iskriće ljubavi« pripravu za sv. pričest. Riječ po riječ padala poput žive iskre u dobra srca pobožnih župljana, da u njima razbukti plan svete ljubavi.

U 5 sati započe sv. mise na oltaru presv. Srca, na kojem je ponos Milnara — prekrasan kip Srca Isusova, zadnje djelo pokojnog Stuflessera. Kip ima aureolu od subog zlata u vrijednosti od 9.000 Din, dar američkih Milnara. Pod sv. misom skladno pjevahu djevojke, većinom članice »Djevojačkog društva«. Nakon sv. mise izmjenjilo se kod stola Gospodnjeg oko 400 osoba, koje zajedno obavljaju veliku devetnicu. Usput napominjem, da su se svi ti u pomanjkanju ispunjavali ka kupili oko jedne ispunjavajućice!

Iza blagoslova sa svetotajstvenim Bogom uze župnik ciborij te krenu pod malim baldahinom, praćen pukom, kroz milnarske uličice, svrati se ovdje, onđe u kuću ili kućicu, da pruži sv. pričest onima, koje bolest sprječi doći u crkvu, da obave prvi petak. Pjevajući cijelim putem pokorničke psalme, doprati mnoštvo opet euharistično Sreću Spasiteljevo u crkvu.

Jedan starac dočeka župnika na crkvenim vratima pa će mu: s dubokim ganucem »Moj Don Ante, ostario sam, ali tako krasne funkcije još nijesam doživio!« I ja se potpuno slažem s njim. Ali ni inače nije Isus ovdje »nepoznati, zaboravljeni Bog«. Samoga dobrog pastira ove župe možeš naći svaki dan po jedan sat u pohodima kod Gospodina, a stado naslijediće primjer, pa od rana jutra do kasne noći ne češ naći crkve same.

Blago tebi, Milno, jer na tebi će se ispuniti obećanje Presv. Srca: ono će dati »mir tvojim obiteljima, blagoslovit će tvoja poduzeća, bit će tvojim stanovnicima sigurno utočište za života, a osobito u času smrti«. M. r.

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boravio, i posljednju poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objaviti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaju se, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnjima vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jandži pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

ZAGOVOROM SV. ALOJZIJA PROHODALO DIJETE.

Hrvatska. U moga komšije ima dijete, koje nije moglo hodati ni govoriti, a već mu je bilo 5 godina. Umrla mu mati, otac ne mari, druga majka još manje. Bilo mi je žao jednoga djeteta i ja se stao moliti svetom Alojziju za nj. Kad sam svršio molitve, dijete je prohodalo i potpuno ozdravilo. Zahvaljujem Presvetom Trojstvu i zagovoru sv. Alojzija i sajsem na dar d 10. — S. B.

POMOĆ U PATNJAMA.

Slavonija. Zimus sam mnogo patio. Zubobolja, trganje u nogama, groznica, besanica, šum i sječanje u glavi, usta ukočena, da nisam mogao jesti — sve se to strušilo na me. Već sam očekivao smrt. Molio sam ipak s obitelji devetnicu Srcu Isusovu za zdravlje, da mogu uzdržavati staricu majku, na noge podići i poučiti nejaku dječicu. Zdravlje sam dobio i zahvaljujem:

Hvala, čast i dika budi privelika
Isusa slatkomu Srcu prisvetomu,
Što se smilovalo, pa mi zdravije dalo,
Kada sam ga zvao, uzdahne mu slao.
I ti čestit sine naše domovine
Zovi sveto ovo Srce Isusovo,
Časti su mnom njega iznad drugog svega,
Njemu od sveg svita slava vikovita.

L. C.

NESAMO SVIJEST, VEĆ OZDRAVLJENJE.

Srijem. Pozvaše me kao svećenika k djetetu, što se nalazilo u smrtnoj pogibiji, a ležalo bez svijesti. Liječnik je mislio, da će umrijeti. Budući da je dijete već imalo osam godina, i došlo već k razumu, želio sam da ga ispovijedim. Pomolim se Presv. Srcu Isusovu po zagovoru Bl. Dj. Marije, Male sv. Terezije i † bisk. Langa, da dijete dode bar toliko k sebi, da može primiti sv. sakramente. Zamolio sam i druge, da se mole za nj. I hvala Bogu, dijete nesamo da je došlo k sebi, nego je i ozdravilo. Hvala Presv. Srcu i svetim zagovornicima!

Svećenik iz Srijema.

JOŠTE ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Bakar ZC Dobila mnogo milosti dar. d 30. — **Beograd** AR Isto tako, dar. d 100. — **PB** Hvali i † bisk. Langu, za »Langov Dom« d 300. — **Bjelovar** IS Hvali na mnogo milosti. — **Brezovica** Obitelj F. P hvali na pomoći kod udaje djevojke, dar d 100. — **Bugojno** J. B. Po sv. Tereziji M. Is, vraćen joj miz. — **Cernik** KV Dobila mnogo milosti, dar. d 20. — **Chicago** AS Po zagovoru sv. Male Terezije dobila neobičnim načinom posao, dar. d 65. — **Cranbrook** IT Dobila pomoć u nevoljama, dar. d 292. — **Cvetković** IB Ozdravila ruka, dar. d 10. — **Čardak** STM Dobila pomoć u mnogo bolesti i radu. — **Cepin** GB Pomoglo u teškoj bolesti, dar. d 100. — **D. Miholjac** JT Vratilo majci zdravlje. — **Dražkovec** AS Sin bio krivo optužen, na судu oslobođen, dar. d 50. — **Dubrava** stara MJ Uslijene molitve, dar. d 20. — **Hrebinec** KP Lijekovi bili bez koristi, pomoglo Presv. Srce, dar. d 10. — **Hrellin** AM Vraćeno zdravlje, kad mu već nije bilo nade, dar. d 100. — **Hrvacko**, MO Sretno prošla operacija, dar. d 100. — **Gibarac** VR Oslobođena zle udaje, dobiva pomoć u radu. —

Glogovac AI U zahvalu d 10. — Gornja Bebrina E Dj. U zahvalu za svoje čudnovato ozdravljenje i obraćenje svoga muža d 25. — Gospić JG Uslišana molba, dar. d 10. — Gradac Sestre V Dobila pomoć u teškočama, napose za brata, dar. d 110. — Gradeč FP Pomoč protiv neprijatelja, preporučuje se za daljnju pomoć. — Irg AM Ozdravila kćerka, dar. za male crnce d 100. — Jaska AM Ozdravila od teške bolesti, zag. † bisk. Langa, dar. d 20. — Kebas AT Zag. sv. Male Terezije ozdravila majku i spaseni konj, dar. d 8. — Kostajnica AF. Od sv. Male Terezije dobila mnogo milosti. — Kostrena sv. Barbara. Snaha sretno rodila, sin dobio službu, dar. d 20. — Kotoriba MH. U potешkoći napokon potpuno uslišana, dar. d 30. — Kruževica MM. Djetetu olakšale boli, dar. d 20. — Kutjevo VM. Pomočilo u nevolji, dar. d 20. — Krapina MM. Dobila češće pomoć, zahvaljuje i ako kasno, i opet se preporučuje. — Krapinske Toplice KB. Muž invalid dobio potporu, dar d 12-50 — Lacidi PZ Ozdravio bez operacije, dar. d 40. — Krk F.K. Hvali na prim. milosti. — Ladjevac IS. Dobio pomoć u obiteljskoj neprilici. — Lipovac FSO. Ozdravio od gripe, dar. d 100. — Lovrečan AP. Ozdravilo dijete i muž, dar d 10. — Lukac AB. Teško bolesni sin prizdravio, dar. d 20. — Ljubešćica DF. Dobila više milosti i polaksticu u bolesti, dar. d 110. — Marjanec AP. Ozdravio, dar. d 10. — AG d 10. — Marija Gorica MD. U zahvalu S. L d 25. — Marčani IM. Uspjela teška operacija, dar. d 10. — Mikleuš DJ. Dobila pomoć u nauci, dar d 30 za sv. Misu. — Mrkopalj NN. U teškoj boli uslišena. — Novi Marof S i KJ. Za poplave supruga navukla tešku bolest, sada izvan pogibelji, hvala i zag. † bisk. Langa. — Novi Vukovar PM. Uslišena molba, hvali i † bisk. Langu, dar. d 10. — Obrovac LM. U zahvalu d 30. — Omišalj MG. Ozdravio sinčić i druge milosti, dar d 100. — Orebovica LK. U zahvalu d 70 za sv. misce. — Osijek JG. Dobio pomoć kod operacije i bolje mjesto zagovorom † o. Bellera. — UR. Za dvije stvari dar, d 30. — SH. Uslišena molba, dar. d 20. — Pakrac RM. Dobila mnoge milosti, dar. d 20. — Perkovci PD. Češće pomoglo S. I. dar d 10. — Petrinja JB. Uslišena u velikoj potrebi, preporučuje se opet. — MB. Učenica dobila svjedodžbu, kakvu je trebala. — Preko IP. Presv. Srce, drugi put Majka Božja pomogli, da je dobila dobar glas od sina. — Pridvorje SG. Sretno prošla operacija, dar d 25. — Privlaka AE. Presv. Srce mnogo pomoglo, dar. d 10. — Samobor IO. Presv. Srce pomoglo, da smo sagradili kuću, preporučujemo se i dalje, dar. d 100. — Šiđice AK. Ozdravila od teške bolesti i dobila mnoge milosti, dar. d 40. — Sirač KH. Dijete dugo bolesno na dan Srca Isusova prohodalo, dar. d 10. — Sisak VP. Molba uslišena. — Skrad AJ. Uslišena joj molba. — Slakovci AV. Hvali na pomoći i preporučuje se i dalje, dar d 20. — IH. Za dobročinstva u bolesti dar. d 10. — Split MG. Za dobivenu milost dar. d 50. — Suhopolje IG. Sretno svršila ispit. — Steelton Pa. AB. Sretno došla u Ameriku s djecom k mužu, dar. dolar 1. — Špišić Bukovica MS. Hvali na prim. milostima. — Sušak MN. Preporučuje se, dar. d 100. — SM. Zahvaljuje, ako i kasno, i molí opet pomoći, dar. d 30. — Sv. Ivan Zelina SH. Uslišen često moli i dalje pomoći. — Sv. Jakov Siljevica KH. Na smrt bolesni sin ozdravio, dar d 50. — Šemovci IC. U zahvalu d 100. — Travnik MB. Sv. M. Terezija pomogla 3 puta. — Varaždin BI. Pomočilo u nevremenu. — Veles DAS. U zahvalu d 100. — West Elisabethi Pa. MP. Zahvaljuje, moli i unaprijed zdravljie obitelji. — Vinica kod Var. KK. Ozdravilo blaže. — Visoko CH. Hvali na ozdravljenju dijeteta, dar. d 10 — MT na raznim milostima, dar. d 25. — IM za zdravlje, d 3. — Vrabče AR. Dijete teško bolesno prizdravilo, nadam se ozdravljenju, dar. d 50. — Vranjic K. i MV. Hvale na milostima, dar. d 20. — Zagreb DT. Hvali i zag. † bisk. Langa, što je dobila traženo, dar. d 10. — ES. Hvali na primljjenim milostima, dar za misije d 51. — Gj Z Zag. † o. Friedla dobila traženu milost, dar. d 20. — JJ. Našao mjesto zag. sv. M. Terezije, dar d 30. — LP. Hvali na nebrojenim milostima. — MJ. Operacija muževa uspjela. — MM. Zagovorom S Celine dobio sin protiv nade namještenje. — NB. Molila za sretan porod sestrin uslišena, dar d 10. — M i KP. Dobila stan, dar. d 20. — SCK. † bisk. Lang pomogao još kod četvrte operacije i njezinu ocu izmolio obraćenje. — SP. Zahvaljuje, što je morala već prije učiniti i preporučuje se opet, dar. d 100. — SW. Kćerka dobro rođala na ispit, dar. d 50. — SI. Pomoč kod strogog ispita zag. † bisk. Langa. — SH. U zahvalu d 10. za »Langov Dom«. — SV. Izbavljeni iz neprilike. Svršila dobro ispit zrelosti, dar d 30. — FB. U zahvalu d 50. — Zlatar NN. Hvali na milostima. — OB. Minula opasnost svade, dar d 20. —

VIJESTI.

Samobor. Bratovština Presv. Srca Isusova. Osnovana je u župi samoborskoj god. 1878. za župnika Franje Turka. Kod osnutka držao je trodnevnu pohođnost varadinski kanonik Stjepan Kos. U društvo se upisalo 150 članova i članica, što iz Samobora, što iz sela župe. God. 1904. nabavila je bratovština kipove Presv. Srca Isusova i Marijina. Blagoslovio ih je kanonik Rubetić. O desetogodišnjici bratovštine g. 1908. nabavljen je društveni barjak, koga je blagoslovio 20. lipnja 1909. tadašnji kanonik Dr. Anton Bauer, sadašnji naš nadbiskup. Bratovština ima sada oko 300 članova, nešto iz Samobora, a ponajviše iz sela. Društvena se sv. Misa vrši svake prve nedjelje u mjesecu za sve žive i pokojne članove. Taj dan pristupaju članovi k sv. pričestu. Neke članice idu i svagdanju sv. pričesti. Bratovština je od velike važnosti za vjerski život u župi. Više članova drži Glaznik Presvetog Srca Isusova. **M. Zjalić**, dekan i župnik.

Milna. Naše »Djevojačko Društvo« primilo je u decembru 120, u januaru 100, a februaru 78 naknadnih sv. Pričesti. Svake prve nedjelje imamo sastanak u župskoj crkvi. Na sastanku nam veleć. g. župnik drži govor potičući nas na uzorno kršćansko življenje. Članice se živo zauzeće za širenje različitih Glasnika, te se kršćanska štampa udomila u našem mjestu, a Glasnik Srca Isusova prima gotovo svaka obitelj. Na 26. II. umrla je naša članica Kordić Jerica. Tako je već u nebu procvao prvi cvijet našega mladog društva. Članice joj darovaše vječac i dopratiše je do groba. Svi se za nju pričestisemo i dadosmo odslužiti sv. Misu. Ufamo se, da već moli za nas u nebu. **Tereza Blašković**, glavarica.

Belica. Proslava 10 godišnjice »Djevojačkoga društva«. Već od 1917., kad su kod nas bila sv. poslanstva i ustanovljeno »Djev. društvo«, svečano slavimo blagdan presv. Srca Isusova. Ove godine proslavile smo ga još svečanije, kao desetogodišnjicu ustanovljenja našega »Djev. društva«. Na počasnom mjestu u središtu crkve stavile smo veliki kip presv. Srca i cvijećem ga okitile. Naš veleć. župnik P. Košak pozvao je duhov. pomoć o. Grgura, kapucin iz Varaždina i o. Ignacija, franjevca iz Čakovca. Obojica su pomagali kod sv. isporijedi u četvrtak i u petak prije podne. Sve smo članice pristupile k stolu Gospodnjemu a s nama i mnogo drugih štovatelja presv. Srca. Onoga dana pričestilo se u našoj župi oko 700 osoba. Svečanu sv. Misu pjevalo je preč. g. L. Debeljak, kanonik iz Varaždina. Prije sv. Mise oduševio nas za štovanje presv. Srca o. Grgo, kapucin. Govorio je punoj crkvi, kakve milosti dijeli presv. Sreća onima, koji ga primaju u svetoj pričesti svakog prvog petka. Po podne u 3 s. došle smo sve članice u bjelini u crkvu, da budemo kod svečanoga primanja novih drugarica, njih 80 na broj u naše društvo. Obred je na svečani način obavio preč. g. kanonik. Prije nam je svima upravo žarke očinske riječi, kakova mora biti djevojka, koja se posvetila presv. Srcu, zatim se razvila krasna procesija iz crkve prema kapeli »Žalosne Gospe«. U procesiji je bila sva župa belička, jer od sv. poslanstva 1917. slavi se blagdan presv. Srca kao zavjetni blagdan cijele župe. Onoga dana nitko ne radi. U procesiji je naša domaća glazba skladno svirala pjesme presv. Srca i euharističke. Mi smo djevojke pjevale presv. Srcu i njihovog sviranja. Čim bi mi prestale, odmah bi glazba prihvatiila. Presv. Sakramenat nosio je pod nebnicom preč. kanonik, a dvorila su spomenuta dvojica redovnika. U kapelici »Žalosne Gospe« izmolili smo litanijske presv. Srce i otpjevali »Do nebesa«. Na povratku u crkvu molili smo zajedničku posvetu presv. Srcu i otpjevali »Tebe Boga hvalimos«. Iza primljenoga blagoslova sa Presvetim podosmo svojim kućama razdragane, da je

u našoj župi iskazano presv. Srcu ovoliko čestovanje i čast o desetgodišnjici našega »Djevojačkog društva«. Neka milostivo i moguće presv. Srce krijeći naše nove drugarice, da nikada ne sadu s puta, kojim su odlučile koračati pod Njegovom zastavom!

Članica.

Dobrinj na Krku. Svjetski rat odnio je i Dobrinjska zvona. Narod nije mirovao, dok nije nabavio novih. Svatko je želio, da dade za njih što veći prinos. Tako se ispunila naša vruća želja. Na čistu srijedu o. g. diglo se u najvećem veselju čitavo mjesto sa župnikom i načelnikom na čelu i uputisemo se do sela Šilo. Kad se tu ukaza parobrod, zapjeva mladež i uze pozdravljati sa zastavama. U velikoj veseloj stiscici bježe iznesena zvona. Najmanje, nazvano imenom sv. Terezije od Maloga Isusa pratila su školska djeca, srednje posvećeno Sv. Obitelji mladići i djevojke, najveće sv. Stjepana zaštitnika crkve, gosp. župnik i načelnik s muževima i ženama. Kod odlaska pjevamo: »Sred te se pećine«. U večer stigosmo u Dobrinj, gdje je već čekala sila svijeta, sa rasvjetljenoga su tornja pozdravljala zvona. Na prvu korizmenu nedjelju, unatoč ružnu vremenu, došao je presvijetli g. biskup Dr J. Srebrenić i blagoslovio nova zvona; Bog platio presvijetlomu toliku požrtvovnost. G. župnik je uložio mnogo truda, da dodemo do zvona; njegovim su se molbama osobito odazvali dobrinjski Amerikanci, od kojih je jedan sam darovao 100 dolaru. Bog dao, da bi se čestiti Dobrinjci odazivali vazda glasu zvona, koja su toliko željeli i koja će ih zvati k Bogu i k Onoj, što je pozdravljaju svaki dan do tri puta.

M. P — ē.

Petrinja. Posveta slike sv. Terezije od Maloga Isusa. Želeći što više poraditi za Kraljevstvo Kristovo na zemlji, zamislimo pozvati u pomoć sv. Tereziju od Maloga Isusa. Naše »Djevojačko društvo« nabavilo je od prihoda svoje božićne zabavice krasnu sliku sv. Terezije od Maloga Isusa i smjestilo je u svoju župnu crkvu. Sliku ukrašuje vijenac od električnih žarulja, a ispod njih se viju ružice, milo cvijeće ove drage svetice. Da naši sugrađani upoznaju ovu sveticu, priedio je naš velež. g. župnik trodnevnicu na čest sv. Male Terezije i pozvao o. Isusovca iz Zagreba, da dode posvetiti sliku. Na sam Mladi Uskrs doživjesmo to veselje u našoj župi. Isusovac velež. o. Jagrić držao nam je iz rane sv. Mise krasnu propovijed o milosti Božjoj i pozvao sakupljeni narod na završetak trodnevnice i posvetu nabavljenje slike. Milost Božja djevelovala je, jer se sabralo u 7. s. navečer toliko naroda, da je crkva bila dupkom puna. Sva mladež od najsitnije dječice do odraslih djevojaka, kojih ima u našem gradu vrlo mnogo, bila je na okupu. Velečasni o. Jagrić dade svima razdijeliti svijeće. Tad blagoslovili sliku, a onda je prihvatiše najmlade u bijelo obučene djevojčice iz »Djev. društva«, a oko njih se svrstaše druge u bjelini i iz župne crkve krenu povorka: naprijed križ, za njim dječaci i odrasli muškarci, onda djevojčice i djevojke, slika sv. Male Terezije, zatim svećenici, napokon mnoštvo gospoda i žena, svi sa zapaljenim svijećama u ruci. Procesija obide šetalište i vrati se pjevajući u župnu crkvu. Nato velež. o. Jagrić uzade na propovijedaonici izreče krasnu propovijed našoj mladeži i stavi svima pred oči divan uzor sv. Tereziju od Maloga Isusa. Crkva je bila puna radosti. Potom su se pjevale litanije i pjesma na čest sv. Male Terezije. Sakupljeni narod je bio tako razdragan, da će se još dugo sjećati slave ove svetice u našoj župi. Taj dogodaj dajemo u javnost stoga, da i drugdje Djev. društva nabave sliku sv. Terezije, da se po njezinu zagovoru stanu i kod nas »ispati ruže milosti«, našem narodu toliko potrebne. O Bože, koji si svojim duhom ljubavi raspalio dušu sv. Terezije od Maloga Isusa, učimi da te i mi ljubimo i da učinimo, da Ti budeš vrlo ljubljen.

M. B.

KNJIGE.

M. Kulunčić D. L: Život i nauka Isusa Krista. Svezak III. Duhovsko doba. Ovaj svezak je čitavo omašno djelo od 628 strana, pa je po tom zaista udarena neznačna cijena D 45. Slična bi njemačka knjiga stajala barem dva puta toliko. Odlika ne treba isticati; sve što je rečeno o predašnjim svescima, vrijedi i za ovaj — razmatranja su jednostavna, jasna, zrnatá.

Dr Ivan Dujmušić: Na pragu vječnosti. Sažajem i vanjskim oblikom lijep molitvenik, prireden prema talijanskom. U prvom dijelu ima 30 razmatranja o vječnim istinama, u drugom različne molitve i pobožnosti. Od svih ljudi na svijetu najviše trebaju našu pomoć umiruti, a tih je svaki dan do 150 tisuća. Ovaj molitvenik potiče nas sve, da im pomognemo i pokazuje, kako da to činimo. Vrlo dobro dolazi redovničkim osobama i svećenicima, a i svim vjernicima. Lijepo je vezan u platno sa zlatnim napisom.

O. Jerko Vlahović: Kitica raznog duhovnog cvijeća na utjehu i oslobođenje svetih duša iz Čistilišta. Knjžica džepnog formata, koja tumači »Viteško djelo Čistilišta«, donosi Misu, Prćest, Križni put, Krunicu i druge brojne molitve, sve za mlađe Čistilišta. Eto nas skoro u mjesecu pokojnih, pa će svakomu dobro doći ova knjžica molitava za njih. Toplo preporučujemo.

Ante Špoljar: Presveta Euharistija. Knjžica nastoji jednostavnijim načinom razložiti nauk o presv. Euharistiji, pa u naše dane česte i svagdanje sv. prćesti vrlo dobro dolazi, i sigurno će se lijepe raširiti, kad joj je cijena tako umjerena.

Mladen Širola: Kraljevičeva darovnica. Priča za mlađe, u kojoj se pripovijeda o kraljeviču, što ga je začarala crna avet, a oslobođo ga od čarolije dobrí mladi pastir. Gospodin Širola umije pričati. Preporučujemo mlađeži.

Štefan Jurkić: Legenda u bojama. Knjiga pjesničkih pripovijesti u nevezanom slogu. Ima prave prirodne, iskrene poezije bez suvremenih nastranosti. Osjeća se fina i misaona ženska duša. Samo je šteta, što je došla na misao, da od dairove kćeri načini ženu preljubnicu. I onda reći o preljubnicu: »Nije osjećala krivice u svojoj bijeloj djetinjoj duši!« A zar joj ne kaže Isus: »Nemoj grijesiti više!« Šteta što se nade ovakvih popuštanja osjetnom naginju na račun moralnoga načela, i to u knjizi, koja je inače lijepa i ukrašena osobitim risanjama.

Uredništvo je primilo knjige **M. Kulunčić D. L: Život i nauka Isusa Krista.** III. Svezak. Hrvatska knjižara Split. Broširano D 45.—

Dr I. Dujmušić: Na pragu vječnosti. Molitvenik s razmišljanjima i primjerima. Narudžbe prima »Hrvatska tiskara«, Sarajevo. Stoji D 25.— s poštarinom D 1.— više. Novac unaprijed ili s pouzećem.

Ante Špoljar: Presveta Euharistija. Nadbiskupska tiskara Kaptol 27 Stoji D 10.

O. Jerko Vlahović: Kitica raznog duhovnog cvijeća na utjehu i oslobođenje svetih duša iz Čistilišta. Komad stoji D. 3-50. Tko naruci barem 10 komada i pošalje novac unaprijed, ne plaća poštarine, inače ide poštarinu na račun naručiteljev. Narudžbe primaju: Dominikanci, Split, Dalmacija.

Mladen Širola: Kraljevičeva darovnica. Priča za mlađe. Stoji D. 12.— Narudžbe prima: Knjižara G. E. Margold, Donji Miholjac.

PAZI!

Ne naručuj kod nas knjiga, koje se ovdje ocjenjuju i oglasuju, osim ako uz ocjenu ili oglas piše, da se naručuju kod nas.

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA ZAGREB I. pp. 147.

KATOLIČKE MISIJE. To je jedini hrvatski časopis, u kojem nalaziš život i patnje katoličkih misjonara i kršćana u poganskim krajevima. Kazuju ti one i to, kako požrtvovali i plemenitih duša ima kod nas u domovini, koje rade, da omoguće misjonarski rad. Izlaze 10 puta na godinu i stoje D. 10.— Preplatu prima: Uprava KATOLIČKIH MISIJA, Zagreb I. pp. 147. Palmotićeva ulica 33.

VJESNIK MARIJINIH KONGREGACIJA. Izlazi već dvije godine u Zagrebu, izdaju gaoci Isusovci. Svrha mu je da podiže i usavršuje Marijine kongregacije po načinu domovini, da stvari jakе čete Marijine djeće, koja će na osobit način štovati Majku Božju. Dosada je, Bogu hvala, našao razumijevanja, kako pokazuje lijep broj preplatnika. Mnoge ga Kongregacije jako lijepo primile, a ima ih dosta, koje zaključiše da ne smije biti zbornika Marijina, koji ga nebi držao.

»Vjesnik« izlazi 6 puta u školskoj godini, prvi broj trećega godišta izadi će 1. listopada. Godišnja je preplata za članove kongregacije 8 D., za ostale 10 D., za dake samo 6 D. Naručuje se kod uprave »Vjesnika Marijinih Kongregacija« Zagreb I. pp. 147. Molimo lijepo preplatnike Glasnika, da upozore sve a naročito kongreganiste na »Vjesnik«. Možda ih ima još puno, koji za nj i ne znaju. Preporučimo »Vjesnik« svima, da porade za nj po mogućnosti. Bit će Majci Božjoj na čast, nama na korist i spasenje!

DAROVI U SRPNJU 1927.

Za Sv. Mise: Belica MZ 15 Kamenica MH 100 Kostel JC 20 Mikleus D.J. 30 Orešovica LK 70 Salmon LKT Dol. 1. Sikirevcji MB 20 Whittier MP Dol. 1.

Za Svetiště: Hajderovac VM 20 Illok AM 6 Jakšić IP 10 Kotoriba MH 10 Krap. Toplice KB 12-50 Kunišinci PB 20, AG 10, KP 10, JD 10 Lebanon Pa ČL Dol. 1. Lipovac FO 100 Ljubeščica DJ 60 Marjanci AP 10 Meja AM 100 Milwalles Pa RF Dol. 1. Novi Vukovar PM 10 Obrovac LM 30 Pakrac RM 20 Prelog KM 5. LL 5, MN 5, NN 5. Raičić VS 10 Salmon I. KT Dol. 1. Slakovci AV 20 Srobotnik AS 50 Steelton Pa, AB Dol. 1. Šeovica MG 10 Valpovo AH 100 Vel. Gorica FB 50 Zagreb, VC 48, NN 50, IP 50, BD 100.

Darovi Srca Isusova: Breg BT 20 Dubočac MS 20 Gor. Bebrina ED 25 Gradač AV 110 Kruševica MM 20 Lukač AB 10 Novi Vinodol ZA 15 Omišalj MG 100 Osijek MR 30 Pridvorje SG 25 Pučišće FT 20 St Louis MP 100 Sićice AK 40 Sisak SK 30 Split MG 50 Studeni NN 15 Šemovci IC 100 Veles AS 100 Vinkovci JC 40 Vodinci AT 20 Zagreb M. PK 140.

Za rat. Glasnika: Bakar, ZC 30 Beograd AR 100 Bjelovar KD 10 Brod n/K MO 100 Cernik KV 20 Cirkvena MB 10 Cvetković IB 10 Desinić ER 10 Dubrava St. MJ 20 Glogovac AI 10 Gospić IG 10 Hlebine KP 10 Jaska MA 20 Kobaš AT 8 Komiža AM 20 Komletinci KS 10 Kostel JC 30 Kostr. sv. Barb. MJ 20 Kotoriba MH 10 Krizevci LH 10 Lacići PZ 40 Ladićirović BS 10, TG 20 Lukšić JK 4 Mar. Gorica MD 25 Mitrovica MB 4 Osijek SH 20 Podgorač BP 20 Podvinje IA 10 Privlaka AE 10 Prković RM 6 Rim TF 8 Samobor IO 100 Sarajevo KM 10 Silba FM 38 Širač KK 10 Slakovce II 10 St. Mikanovci MV 10 Sušak SM 30, MN 88 Sv. Jakov Šiljev. KM 50 Šibenik FG 18 Širokopolje TS 50 Travnik LJ 3 Vareš DZ 5 Vel. Kopanica FD 30 Virovitica CH 20 Visoko CH 10, MT 25, MI 3 Vojni Križ TO 25 Vranjic KV 20. Zagreb GZ 20, NB 10, JB 100, MF 5, DT 10, JM 12, VC 40. SW 50, FT 10 JG 5, SP 100, SV 30 Zenica JN 3 Zlatar IM 10.

Za kruh sv. Ante: Illok AM 6 Jakšić AŠ 10 Kotoriba MH 10 Kunišinci AG 10 Lukač AB 10 Sikirevcji K.G. 20.

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I. rektor Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVA

God. 36.

Studeni 1927.

Br. 11.

DJEĆACI I MLADIĆI ZA SV. STANKOM K RAJSKOJ GOZBI.

Nakana Apostolstva molitve u studenome, blagoslovljena od sv. Oca.

»Ne, nikad ne će papistički svećenik prekoračiti praga moje kuće!« žestio se savjetnik Kimberker, ljuti luteran, kad je njegov stanar, teško bolesni dječak Stanko Kostka, molio sv. pričest. Ni Stankov brat Pavao, ni odgojitelj im Bjeinski nisu htjeli da učine štogod protiv stanodavčeve volje jer su dobro znali, da će ih luteran radije baciti iz stana, nego da pusti katoličkoga svećenika u svoju kuću. »Moj Isuse«, jadikovao je Stanko, kako je to žalosno! Još će me pustiti i da umrem, a da nisam Tebe primio!« No Isus nije htio ni da Stanko umre tu, ni da njegova velika želja ostane neispunjena. Dok je srce svetoga dječaka ginulo za svojom srećom, najednom mu zasijaše oči i lica nadzemaljskim sjajem. »Kleknite, kleknite!« povika Stanko uzbudjenim glasom Bjelinskomu. »Evo svete Barbare s dva andela, koji mi nose sv. pričest.« I nebesko biće, ljepše od svega na svijetu, stavi bijelu svetu Hostiju među ruže Stankovih usana. Drugi je put primi tako na putu u Dillingen.

Blažen dječak, koji je završedio primati tu dragocjenost nad svim dražocjenostima iz ruku andeoskih! No još ste više blaženi vi današnji dječaci i mladići, jer možete primiti svetu pričest mnogo ranije, no što i ti je primio on u ono vrijeme, i jer možete pristupiti k stolu Gosподnjemu svaki dan, što se onda nije baš lako dopuštao. Samo dakako treba da budete kod te gozbe gosti slični Stanku. On on je pristupao k njoj kao

Gost čista srca.

Na duši mu nije bilo nesamo teškoga, već ni svojevoljnog lakoga grijeha. Bila je to duša jasna ko vedro nebo. Osobito je pazio na onu krepst, što nada sve resi mledo srce i označujemo je ljiljanom: na svetu čistoću. Sva se njegova unutrašnjost zgražala i od najmanje bestidne riječi, padao je u nesvijest, kad bi je izrekla usta kojega surovog ratnika za očinskim mu stolom. Istina, njegova je andeoska čistoća bila dar Božji, ali on je taj dar pazio bolje neg ijedan škrtač svoje zlato, čuvao oči i oštrot postupao s tijelom, a to je njegova zasluga. Stavio je svoj lijepi lijer u trnje ostra življenja. Uzato je znao mladi svetac, da je svijet razbojnički, koji vreba na ovo najveće blago, da ga otme, pa se nije nikako dao na zabave, kamo ga je svjetovnim duhom posve prožeti brat mamio, pače ga i udarcima htio da predobije za njih. Nada sve, jačao je svoju čistoću sv. pričešću.

Cistoća je odsjevala iz svega njegova bića, svi su je tako reči gledali. Svakoga je osvajao njezinom milinom, koja se pokazivala u licu, očima, govoru, kretnjama, u svemu njegovu vladanju. Njegova je čistoća bila tolika, da je pogled na nj budio u sviju ljubav k čistoći, njegova mila mladenačka ljepota nije nikoga potakla na kakve zle misli. »Kako je lijep čist naraštaj u sjaju svojem!« kliče Duh Sveti.

Kako je s tobom, mladi čovječe? Da li i ti paziš pristupajući k stolu Gospodnjemu, da ti duša bude što ljepša, da otareš s nje što bolje i prašinu lakih grijeha? Da li nada sve paziš na krepst svete čistoće? Kako je s očima? Puštaš li im, da gledaju predmete nečedine, bestidne? Kako je s posteljom i hranom? Tražiš li, da tijelu bude sve meko i udobno, da želudac ima sve, što mu se prohtjedne? Pazi: »Mudrost ne stanuje u zemljini onih, koji udobno živu...« veli Duh sveti. Bežiš li od zlih društava, opakih knjiga i svega drugoga, što može da stavi u pogibelj ovu tako nježnu krepst? Nada sve, da li poput sv. Stanka hraniš ljiljan čistoće »pšenicom odabranih«, napajaš »vinom iz koga niču djevice«, Zak. 9, 17, to jest da li primaš svetu pričest s pobožnošću sv. Stanka? O gledaj, da nalik na nj što čistiji i pobožniji k stolu Gospodnjemu pristupaš, pak će ti ona biti ko i njemu načaća obrana andeoske čistoće.

Mladenački je svetac bio kod andeoske gozbe

Gost pun ljubavi.

Kao što cvijet čezne za rodom i suncem, tako je cvjetna duša Stankova čeznula za svojim euharistijskim Bogom. Već u Beču zaklanja se on često u crkvu, da se tamo klanja Presvetom Sakramenu. Kad ga nisu mogli naći kod kuće, znali su, gdje je. Svaki je dan bio kod sv. Mise, svaki dan čeznuo za časom, kad će i on sam moći da prinosi pred oltarom neoklanjano Janje. Te sreće nije doduše sam dočekao, jer je Bog odlučio da ranije presadi svoj cvijet u nebeski vrt. A kako je čeznuo za svetom pričesti, to već označismo. On je doista mogao govoriti sa svetim pjevačem: »Kao što čezne jelen za izvor-vodom, tako čezne duša moja za tobom o Božel Žeđa duša moja Boga jakog, živoga...!« Ps. 41, 2-3.

S kolikom je po tom ljubavi pristupao sv. Stanko k stolu Gospodnjemu. A kakva je tvoja ljubav, mladi čovječe? Bit će — gotovo uvijek, stalan sam — onakva, kakvu ti je majka ili njezina zamjenica stavila u mabo srce, dok si još bio djetetom.

Kod posljednje je većere rekao božanski Spasitelj apostolima: »Živo sam želio blagovati ovaj vazam s vama«. Luka 22, 15. Isus je živo želio da naredi Presveti Sakramenat, živo je želio, da u tom Sakramentu dolazi u duše ljudske. Ako Isus toliko čezne, da k nama dođe i donese nam neizmjerno blago nebeske milosti i ljubavi kako da ne čeznemo mi, da ga primamo u svoje srce? Što će dakle valjana kršćanska majka probudivati u svojoj djeci već od najnježnije njihove dobi? Veliku želju za dragim Isusom u Presvetom Sakramentu. Kako to može najlakše učiniti? Tako da mu rekne ovako od prilike: U svakoj onoj maloj Hostiji, što si ih vidio, kad ih svećenik stavlja ljudima u usta, nalazi se sakriven dragi Isus. On će jednoga dana doći i u tvoje srdaće. Reci mu već sada: Moj Isuse, ja te ljubim, ja te molim, da mi oprostiš, što sam bio zločest, ja želim da Ti dodeš k meni.

Moj Isuse, srcem cijelim
Tebe sada primit želim;
O ispuni moju želju,
Dodi k meni Spasitelju.

Tako će majka činiti svaki dan s djecom. Tim će ovršiti s njima duhovnu pričest, koja sama po sebi donosi silne koristi dušama, a koja će ujedno pripraviti najbolje djecu na zbiljsku prvu sv. pričest. Takva djeca ne će ići poslije k sv. pričesti silom, već dragovoljno, rado; ne će pristupati k nebeskoj gozbi od obzira prema oeu, majci, svećeniku, već od želje, da prime Isusa u svoje siromašno malo srce.

Da Isusa ljubiš, treba da ga upoznaš, jer нико ne ljubi ono, čega ne pozna. Ti ćeš ga, sinko, upoznavati sve bolje, ako budeš u školi marljivo učio nauk vjere. Ne smiješ misliti, da je dosta ono, što te je nekad učila mama. Što ti se više um razvija, to on mora bolje upoznavati Isusa. Ne bi smjelo biti mladića, išao on u škole ili ne išao, kooji ne bi čitao života Isusova. Imamo ga napokon potpuna od učena svećenika dra Vimera. A pisan je tako lijepo i jednostavno, da ga može svak razumjeti. Ove je godine izšao posljednji, 3 svezak, izdalo je sva tri sveska »Društvo sv. Jeronima«. Čitaj ga marljivo i upoznat ćeš Isusa. A budeš li čist i upoznaš li dobro Isusa, onda budi siguran da ćeš ga ljubiti više nego sve na svijetu. A tad će te ljubav kao i sv. Stanka vući k sv. pričesti i tu ćeš naći sreću, prema kojoj su ti sve sreće zemaljske kao naslikana vatra prema suncu.

Milan Pavelić D. L.

Dva Kristova viteza. Tako se zove najnovija knjiga, u kojoj je u kratko osrtan životopis »Sv. Stanislava Kostke i Sv. Alojzija Gonzage«. Oba ta životopisa zanose duše za Isusa. Knjiga imade više slika. Uvezana stoji D. S., broširana 5. —

NE OSTAJE MI DRUGO . . .

U Lizabonu pokuća neki bolesni i slabo odjeveni muž na vrata gradske bolnice moleći da ga prime. Bio to glasoviti portugalski pjesnik Alojzije Camoens. Žalosno pogleda naokolo i reče: »Prijačatelji me i dobročinci ostaviše. Ne osta mi ništa, osim bijele plahte za ukop!« — Ne, odvrati duhovnik bolnice, ne, veliki pjesnič: ostaje vam Bog! I pruži mu raspelo, da ga poljubi. Camoens dirlut do suza pritisne usta na noge Raspetoga. — U nevolji traži odmah mislima i srcem Boga. On će pomoći.

S. D.

PONIZI SE!

A. Gfrörer, protestant, profesor povijesti na sveučilištu u Freiburgu, reče o. Rohu D. L.: »Ah dragi oče! Uvjeren sam, da je ispovijed ustanovio sam Bog. To mi je jasno kao dva puta dva jest četiri. No priznajem, strašim se; u kostima čutim kao led, kad čujem da se moram ispovijediti«. O. Roh mu odgovori: »Ali, gospodine profesore, vi ste pošteni i ne ćete se skrivati za lažne izgovore. Promislite, što velite. Zašto je ljudima sv. ispovijed teška? Zato, što je čovjek pun oholosti. A što će nam i vjera i sve drugo, ako smo oholi?«

Ova riječ umiri glasovitoga profesora i on odvažno prijeđe u katoličku Crkvu g. 1853. Iskreno je želio da postane bolji u duši, pred Bogom; nije prešao radi ženidbe ili druge kakve koristi, kao što vidimo da čine danas neki jedni katolici, koji mijenjaju vjeru, ne da postanu bolji, da se otresu grijeha i zauzdaju svoje strasti, nego stoga, što im je katolička Crkva prestroga. Ovaj je ponizni učenjak ostao uzornim katolikom sve do svoje smrti. Umro je 1861.

A.

KOLIKO VRIJEDI SVETA PRIČEST.

Kardinal je Newman bio arhiđakon protestanske crkve i kao takov imao je godišnji dohodak od 100.000 franaka, to jest barem dva milijuna današnjih naših dinara. On je dugo proučavao katoličku Crkvu i napokon je uvidio, da je samo ona prava Crkva Kristova, pa je odlučio da postane katolikom. Osobito je čeznuo za sv. pričest. Nekoliko dana prije nego će se Newman obratiti, dove k njemu jedan njegov prijatelj i reče mu: »Promisli, što znači tvoj prelaz u katoličku Crkvu! Izgubiti ćeš 100 hiljada franaka godišnjeg prihoda. Kakav gubitak!« Nato će Newman: »Što je to prema jednoj sv. pričestil! Newman prijeđe na katoličku vjeru, postade biskupom; kadinalom, dikom svete Crkve. Cijeniš li ti dar vjere i svetu pričest kao on?«

A.

POZDRAV ZVONA.

Večer je. Prestali poslovi po poljima, ljudi se vraćaju, u kućama se spremaju večera. Sunce utočilo za bregove i već se javlja tu i tamo po koja svjetlija zvjezdica. Seoska crkva s bijelim tornjem iznad crnih krovova opominje ljude, da su Božji, da su vjernaici. Ljudi prolaze mimo crkve, skidaju kapu, križaju se, izmole koju molitvicu i žure se kući.

Ona je začela po Duhu Svetom...«

Zvoni zvono, prestane na čas, i opet se oglasi. Umukli su razgovori, selo moli. Isus je spasenje naše; a spasenje je došlo po Majci Božjoj. Svijet je čekao na jedan »neka bude« i dočekao ga. Pristale je Blažena Djevica. U poniznosti svojoj velikoj prigru Ona glavu. »Evo službenice Gospodnje — Neka mi bude po riječi Tvojoj.«

I opet zvono stade — ali samo za čas. I po treći put sipa onc zvukove na gore i doline. Ljudi se udaraju u prsa, prigibaju koljena prema crkvi, prema oltaru i svetohraništu, jer je tamo Riječ, koja je tijelom postala i prebivala među nama. Isus je kod svoga vjernog puka

Zvonar u tornju neumorno zvoni, zvukovi dopiru u svaku seosku kućicu, svijet se moli. Narod ima toliko toga da kaže Bogu, nada sve, da mu se zahvali na djelu spasenja.

Bat udari jače pa slabije, pa još slabije. Zatim se oglasi škrpanje osovine i tih brujanje. Čuj! Bolno, taho, milo zajeći najmanje zvonce u tornju. I taj zvuk poleti poput plača selom, a ljudi ne prestaju moliti, pače molitva je njihova još usrdnija. Otimlju se uzdasi, bolni uzdasi, a možda i pogledi onamo na brežuljak, k drvenim križevima uz grobne humke.

— Pomolimo se za mile pokojne! Zove milim i tužnim glasom zvonce. A od brežuljka se odbija ieka i kao da tih vapije: Smilujte se, smilujte se, barem vi, prijatelji!

Vjerni se puk moli, moli pri svršetku dana. A ima ih, kojima više ne će svanuti dan, koji su u vječnosti, ali još daleko od Boga, ne počivaju još na Srcu Božjem. I zato trpe, trpe neiskazane muke i vapiju: Smilujte se, sjetite se, olakšajte nam muke, jer to možete!

Zvonce jeći, a njegovim glasom kao da vapiju oni, što počivaju tamo ispod grobnih humaka. A narod se moli za svoje pokojne: Pokoj vječni daruj im, Gospodine! U te časove šalje dobiti Bog u iauzu mjesto čistilišta svježi val olakšice i utjehe...

Najednom zaškripi željezo, udari bat o zvono, a valovi se zvukova stanu razlijevati po okolini. Zvono pozdravlja Majku, koja nam rodi Spasitelja. Zvon zvono — čuje ga selo, čuju vjernici, ustaju da pozdrave Gospu Kršćani su, Krist ih je otkupio Krist, začet po Duhu Svetom rođen od Marije Djevice. »Andeo Gospodnji navijestio je Mariji —

Napokon i zamjemiše glasovi zvona, samo se časkom još čuje njegovo njihanje, ali ipak i sad ječi u ušima njegov mili zvuk. Umirio se toranj. Zvona su izvršila svoju dužnost. Pozdravila su Gospu, sjetila vjernike otkupljenja, sjetila ih čistilišta i neba, doviknula su svima, da je samo jedno prijeko potrebno: spasiti dušu! Izvršila su dužnost i snivaju mirno.

Petar Gärtler D. I.

BIJELI OVRATNIK.

Msgr. Sécur pripovijeda o jednom učeniku, koji je polazio srednju školu u gradu Rouenu. Ime mu je bilo Juraj. Bog mu je dao lijepo sposobnosti, i mnogo svoje milosti, isticao se pobožnošću, i naukom, a uzato bio je vješt gimnastičar. Resila ga andeoska nevinost, koja mu je odsijevala s lica i iz svake kretnje. U petom razredu primi prvu sv. pričest. Iza pričesti ode k poglavaru zavoda i pokaza mu odluku, što ju je svojom rukom zapisao: »Nosit će vazda bijeli ovratnik, koji sam nosio na dan svoje prve svete pričesti. Bijeli ovratnik neka bude znak nevinosti, koju mi je vazda čuvati. Ako po nesreći okljam teškim grijehom dušu, skinut će bijeli ovratnik. Majko Božja budi mojom zagovornicom kod Božanskoga Srca!« — Poglavar reče: »Rado pristajem, ako ti to dopuste roditelji.« Juraj je tako vješto znao govoriti za tu stvar pred majkom, da je dobio od nje dopuštenje. Neki drugovi počeše u nj zadirkivati, a drugi radoznao ispitivati, zašto nosi bijeli ovratnik. Kad su saznali njegovu odluku počeše ga još više častiti i diviti se plemenitom mladiću.

Juraj svrši nauke i postade pravnikom. Godina 1870. pozva ga u francusko-pruski rat. U ratu se je isticao. Kod jedne junačke navale zadobi tešku ranu. Približi mu se vojnički svećenik. Savretan primi ranjenik posljednj put sv. pričest. Izatoga zamoli svećenika, da otvari njegovu prtljagu, i reče mu: »Stavite mi oko vrata bijeli ovratnik. Iza moje smrti pošaljite ga majci mojoj. Pišite joj: od dana prve svete pričesti do smrti nije vaš sin okljao nevinosti svoje. Jedina mrlja na bijelom ovratniku jest krv prolivena za domovinu. Kad je majka primila pismo, bila je, naravski, žalosna, ali se materinsko srce u isto doba napuni srećom i ponosom, što ima takva sina.«

Sv. Crkva preporučuje čestu a i svagdanju sv. pričest. Ona je najbolje pomagalo, da očuvaš nevinost srca. Primaj je kako treba, i pobijedit ćeš sve napasti. Očuvat ćeš dušu čistom, ili ako si je po nesreći okljao, stecići ćeš opet i osigurati taj dragocjeni biser, vredniji od svega svijeta.

S. Dragičević D. I.

SVETOMU STANISLAVU.

Zdravo, Božji andeliču,
Majke Božje lilijanicu!
Moli za nas Majku svetu,
Da nas čuva tu na svijetu.
Od pakosnih pakosnika,
Od bezvjerskih bezdušaika,
Da ne smeta niko nama
Zivjeti u molitvama.

Zdravo, zvijezdo Crkve svete,
Dobro dijete, rajske cvijete,
Od Djevice zaštiticivan,
Od andela pričešćivan!
Moli za nas Gospodina
Isukrsta Božjeg Sina,
Da tim Kruhom i nas branzi
I od zala svih nas branzi.

Zdravo, sveti Stanislave,
Što od rajske sjače slave:
Moli za nas, andelicu,
Majke Božje lilijamcu,
Nek u dobru Bog nas krijeći,
Da stignemo u raj lijepi,
Da se s Tobom veselimo
I Isusa proslavimo!

Anka B.

ISKAZNICA STANISLAVU KOSTKI.

Poznato je iz života sv. Stanislava, da ga poglavari Družbe Isusove u Beču zbog opreznosti ne htjedoše primiti u red. Pošto su ga odbili i u Bavarskoj, šesnaestgodišnji Stanislav kreće pješice iz Dillingena u Rim preko Alpa u jesen 1567., da moli generala Družbe, sv. Franju Borgiju, da bi ga primio u Isusovce. Evo jedne obavijesti, što ju je dobio o. general o prokušanom postulantu: »Mladi Poljak Stanislav Kostka, odlična roda, no još odličnije kreposti, ne možavši ovdje nikako postići, da ga prime u Družbu, otišao je, ima nekoliko dana, drugamo, da pokuša sreću. On je na nas uvelike djevolao svojom ustrajnošću i pobožnošću. Svak ga je volio, nikomu se nije zamjerio; dobrom je još dječak, razborom zrio čoviek, malen tjelem, duhom velik i plemenit... Kao gimnazijalac ne samo da je dostizao drugove, nego je pače i one, koji su bili pred njim u naukama brzo prestizao. I dan i noć mislio 'e samo na Isusa i Družbu Isusovu, te je njezino poglavare plačući molio, da bi ga primili u red.«

U Beču, 1. rujna 1567.

Wolphagus Purringer

MAJKA I PRESV. SRCE ISUSOV.

Neki čovjek, pripovijeda biskup nancijski, presv. Turinaz, isticao se mržnjom protiv Boga. Premda ga je pobožna majka lijepo izgojila, ipak se s vremenom tako iskvario, da ga nisi mogao preponati. Godine 1907. za vrijeme jednoga hodočašća u Paray-le-Monialu slučajno se nade i taj bezbožnik u tom gradu. Pode u crkvu 'ohodenja, vidi napisane na zidu riječi i čita: »Svećenicima će dati milost, da ganu i najtvrdla srca«. To su riječi obećanja, što ih je Bož. Srce dalo sv. Margareti Alakok. Nesretnik kao da je pobjesnio čitavši to. »Ganuti najtvrdla srca...« Eto što pišu! Pa dobro idjet ćemo. Zašto da i ja ne kušam? Uhvatimo ih za riječi, stade se obazirati, ne bi li vidio gdje svećenika.

»Dolazi k meni eto svećenik. Gleda me«, pripovijeda sam bezbožnik, »i čeka, da mu progovorim. Iz mojih usta izlazi sama psovka poruga. Ipak me nešto u duši muči... ko nekakav strah! Svećenik o opazi. — Pa dobro! prijatelju moj, veli mi on. Na samu riječ prijatelju moj, postajem drzovitiji... Vaš prijatelj...! Ah..! Vi me ćete poznate; ja nemam vjere! Zovite me radije bezvjercem, izopćenim poganinom, sve što hoćete, ali prijateljem nipošto. Još sam mu duže tako govorio. Riječi na zidu crkve neprestano su izazivale porugljivo pitanje: Sto će mi odgovoriti svećenik? Na moje navale on proprijedi, ali ne oda ničim, da je uzrujan. Nije odgovarao na moj bezbožni govor, već me i nadalje samo pitao. Ja sam se smijao, no on čao da nije ni pazio toga ni mojih kretanja glavom na svaki njegov odgovor, čim sam mu htio reći: Nije tako!

Bio sam pobjednik... I najednom mi dođe, da prasnem u grohotni smijeh i sve mu kažem, kad mi on... ah, još i sad dršćem, pravi pitanje: »Prijatelju, je li vam jošta živa majka...? O Bože! U aji čas, na te riječi, kakva borba nastade u mojoj duši! O Presveto Srce Isusovo, Ti si me čekalo do toga časa! U taj se čas moje srce umekša, obliju me suze, počnem se tresti.

»Moja majka, vi mi govorite o mojoj majci...! Je li moguće...! Presveto Srce Isusovo...! Pred oči mi dolazi slika, pred kojom sam kao malo dijetje klečao s majkom... Čitam riječi, što ih ona umirući tapisa, a za koje ja kao da nisam ni znao do sada: »Sine moj, pišem i s kreveta, na kojem umirem. Umirem od boli, koju si mi zadavao vjernim bezvjerstvom. Ne proklinjem te, jer se čvrsto nadam, da će Božansko Srce obratiti...«

— O majko moja...! Eto, velečasni, ona je davno pročitala one riječi na zidu t. j. znala je za milost, koju Bož. Srce daje svećenicima, ja obrate najtvrdla srca. Ja sam došao i tražio svećenika, da čujem što će mi reći i da mu se narugam. Ali sad evo osjećam u sebi, da je milost Božja već djelovala, osjećam, da sam na putu obraćenja.

Svećenik je usrdno zahvaljivao Božanskomu Srcu. Kasnije sam poohodio Svetište Srca Isusova, da se ispovjedim i pričestim. Slava Bož. Srcu! Svećenici će s njegovom pomoći obratiti mnoge otvrđene duše. A mnoge će majke svoju zalutalu djecu dovesti molitvom Božanskому Srcu.

S. Dragičević. D. L.

ANDELAK PRIČESCUJE NAROD.

Bilo je na početku rata Italije s Austro-Ugarskom. U selu Torcegno u Valsugani internirale su najdom župnika i kapelana, mjestance ostade bez svećenika. Nekoliko dana izatoga eto ti naradbe od vojničke oblasti, da sav narod mora iz sela poradi neprestanih pogibelji. Premda je teška muka zahvatila taj dobri svijet, što je morao sve svoje ostaviti i poći a da nije znao kuda, ipak on nizaboravi euharistijskoga Spasitelja, koji se nalazio u crkvi i koji bi ostao tu posve sam. Što da učine? Da zovu svećenika iz drugog mjeseta, nije bilo moguće. Tad se ponovi prizor iz prvih kršćanskih vremena, pun miline i nedužnosti.

Odabraše dječačića od šest godina, vrlo darovita i dobra i počuše ga, što mu je raditi. Ujutru prije selidbe sabra se sav narod u crkvi. Iz sakristije izide dječačić odjeven u bijelo, sklopljenih ručica i oborenih očiju; sav zamišljen u ono, što mu je bilo činiti, i krenu s malim podvornicima do oltara. Jedan glas poče moliti »Confiteor — Ispovjedam se«, a poprati ga tiho jecanje. Dječačić pode uza stube k oltaru, pope se na klupčicu, nekako dosegnu svetohranište i otvari ga praćen od tisuće očiju. Još se bolje protegne po oltaru, pruži ručicu i izvadi svetu posudu, otvoru je i prihvati, desnom uze jednu bijelu Hostiju i pode tako do ograde.

Oni od vjernika, koji su osječali, da smiju primiti Kruh andeoski, pristupiše; drugi su plakali gledajući djetesce, gdje dijeli sv. pričest i postajalo im je jasno, zašto Isus toliko ljubi djecu. Pošto nisu bile potrošene sve svete Hostije, dobiše neki po više njih. Napokon je dječačić još i očistio svetu posudu od sitnih mrvica i svršio svoj posao pun radosti, što je mogao biti mali sluga Isusov. P.

U STRAŠNOJ STISCI.

Tek što sam svršio pučku školu, ostavio sam očinski prag i otišao u svijet. Tu sam zašao u zlo društvo, ali sam se ipak isprva održao na dobru putu. No napokon zapadnem u društvo pijanaca, i sada dove zlo: rad mi omrznu, pijanjevanje omilje.

U pijanstvu sam se naučio strahovito psovati sve što je sveto. Sreća za mene, da to nije potrajalo dugo. U ruke mi dođe knjižica o Gospu lurdskoj i nevinoj maloj Bernardici. Oko vjere progleda u mojoj duši. Sigurno je neko i molio za mene. Počnem dolaziti k sebi, kad eto ti svjetskoga rata, koji zahvati i mene. Odmah 1914. došpijem u 31. zagrebački lovački bataljun. Odosmo na sjever.

Nikad ne ču zaboraviti velike bitke na ušću Dunajca u Vishi. Bilo je prve nedjelje u svibnju 1915., oko 5 sati uvečer. Imao sam s nekoliko drugova prijeći veliki nasip kod Dunajca. Bježali smo nekoliko koraka u ravnicu, na kojoj su nas Rusi kosili unakrsnom vatrom. Desno se od mene nalazio neki Karlovčanin, imenom Miljenić, nalijevo Otočanin, koji se zvao Prpić. U onom groznom jačanju ranjenika, praskanju granata i žviždanju šrapnela kao da mi je zastala krv i srce prestalo udarati. Uto najednom pada desno od mene ruska granata i stravni sa zemljom druga Miljenića. Malo zatim prostrijeli ruska strojna puška obje noge mojemu drugu slijeva.

Istu sam sudbinu očekivao i ja, na život nije bilo ni misliti u onoj strahoti. Nije bilo vremena za isповijed i za sv. pričest, mnogi nisu dospio ni da se savršeno pokaje. U mojoj dušu unišla neka strahovita obnemoglost. Htio sam da mislim na Boga, da ga molim za oproštenje, ali gle, nisam mogao ni da ustima ni sasvim zazovem: »Bože moj!« ili »Isuse moj!« Sad sam trebao Boga, pred kojim sam imao za koji čas osvanuti, trebao sam Krista, koji je dao za mene svoju predragocjenu Krv, ali eto nemam moći, da molim za oproštenje i pomoći!

Svi su moji grijesi stajali pred mnom. Bio sam u boju, ali sam se borio sa svojim grijesima, njih sam se sad bojao više nego svih granata i šrapnela, pušaka i bajuneta. Ništa mi više nije bilo strašno osim suda Božjega. Bez misli i osjećaja očekivao sam samo očajničku smrt. U paklenoj riki topova i pušaka i jauku ljudskom orio se tek bez prestanka povik: Naprijed! Naprijed! Najednom me obliše suze i kao da netko drugi iz mene progovori: — Majko Božja, smiluj mni se! Odmah mi odlanu. Za neko pola sata bili su Rusi potisnuti, svemu učini kraj mrkla noć.

Na Dunaju eto nisam ja mislio na rat, koji se vodio između Franje Josipa i Nikolaja Romanová, borio sam se taj čas sa strašnjim neprijateljem, sa svojim grijesima, koj su me mogli zauvijek strogaviti u vječnu propast. Bog mi je dao milost da sam se potpuno obratio. Hoću da se pripravim na smrt, jer sam iskusio, kako je strašno gledati smrti u oči sa smrtnim grijesima na duši. Pripravljajmo se svi na onu veliku posljednju borbu, zazivajmo Onu, koja je najsigurnije utočište u tjeskobi, da moli za nas »sada i na čas smrti naše«.

Lj. C.

KOJA KORIST OD KLETVE?

Bilo je u Dubrovniku, idem ulicom koju zovu »stradun.. Eto k meni nekog mladog čovjeka i lijepo me pozdravi. »Gospodine vi mene ne poznate, ali ja poznam vas. Hoćeće li, molim vas, da ispijemo malo kafe, ili čašu vina? Što želite?*

Gledam čovjeka, pristojno je obučen. Što hoće od mene? No on nastavi i ne čekajući mogu odgovora: »Mnogo sam na vas mislio i želio sam da se s vama gdjegod nadem. Hajte, idemo. I podemo na čašu piva, što li.

— A što je, molim vas, da ste toliko željeli sastati se samnom? Što sam vam ja dobra učinio?

»Znadete, mnogopoštovani, vi ste bili u Krivošijama, i ja sam bio ondje, vojnik kod te i te regimente. Ja sam se kod vas ispovjedio. Bilo nam je ondje kajekako. Ona kiša, grmljavina pa zima, kad si do kože pokisnuo! Svi smo psovali i beštimali. I ja. A vi? Vi ste mi na ispjovjedi rekli: Koja korist? Znate, to mi se tako usjeklo u srce, da ne će nikad zaboraviti. Koja korist od psosti, od kletve, koja korist od beštine! Ako znadeš, da od ovog ili onog ne će biti koristi, puštaš to, ne činiš, ni misliti o tom ne ćeš. Od onda ja ne psujem — ništa.† M. Rihtarić. *)

TRNJE.

Bilo je to u časovima kušnje. Jedna se je duša čudila, čemu trnje na svijetu. A trn je upravo cvao bijelim cvjetovima, sićušnim, bijelim. Bio je prvi vjesnik proljeća.

Ni ti bijeli cvjetovi nisu mogli umiriti onu dušu, koja je i sama bila puna trnja, što ju je mučilo svojim oštrim bodljikama.

U toj gorčini opazila je duša pticu kako je sletjela na trnje i opet odletjela noseći u kljunu pramečak vune. Ovca se je onuda proverala, ovca, što ima dosta vune, i ostavila je onaj pramečak na trnu za glijezdo ptici.

Lovre Katić.

ŠTIVO.

Za vrijeme svjetskoga rata je kužna »španjolska bolest« ili gripa obilazila sela i gradove širom svijeta. Otrvojnoj klici njezinoj nisu mogli stati na put ni kakvi lijekovi ni ljekari. Bilo je kuća, koje su listom izumrle od nje, milijuni su ljudi platili životom. Takva duhovna kuga hara već dugo po cijelom prosvijetljenom svijetu a

*) Na 19. IX. pozvao je Svevišnji k sebi svoga viernoga slugu, presvijetloga gospodina Matiju Rihtarića. Glasnik će o ovom osobitom svojem suradniku progovoriti više, kad bude moguće. Zasad preporučuje njegovu blagu dušu svim svojim čitateljima u svete molitve.

Urednik.

ime joj je zla štampa. I ona obilazi sela i gradove i ona ništi na milijune života kud i kamo dragocjenijih no što je život tijela ona mori duše. Osobito to čine:

Pripovijesti i romani.

Najviše ih je danas zlih, udaraju na vjeru, uništavaju poštenje. Bio sam učiteljem vjere u srednjoj školi. Imao sam daka u trećem razredu, kojemu je lice govorilo o andeoskoj nevinosti srca. Oči su mu sjale ko dva jasna izvora u svjetlu sunčanom, vladanje mu je bilo vazda tako fino i umiljato kao da je iz kneževske kuće, premda su mu roditelji bili posve jednostavni ljudi. Najednom se na dječaku stala javljati čudna promjena: crte su u licu postajale opore, što dalje to mu se sve više pokazivao na usnama poruglijiv smiješak, u vladanju neki prkos. Bivao je sve blijedi a oči su gubile sjaj... Bolestan nije bio. Žalosne su ga pojave jasno odavale: tužno je dijetje proigralo najdragocjenije blago: svetu čistoću. Gdje je bila krivnja? Gutao je rdave pripovijesti i romane i oni donešoše svoj strašni plod. Ovo je samo jedan slučaj, a ima ih svake godine na tisuće među muškom i ženskom mlađeži, nad kojima proplače andeo radi takva gubitka, koji ih stiže kod čitanja gadnih knjiga.

No ima i dobrih pripovijesti i romana. Takve u novije vrijeme izdaje i »Društvo sv. Jeronima«. Katolici treba da šire takvo katoličko lijepo štivo na ustuk nevaljalim romanima. No ni ovakvog dobroga zabavnog štiva nije dobro odviše čitati.

Pogotovo ne valja mnogo čitati pripovijesti, koje nisu ni dobre ni zle, koje ne navaljuju doduše na vjeru, ali je ni ne brane niti oduševljavaju za nju ni za krepost. Evo što o takvim knjigama govori iz svoga iskustva sv. Terezija:

»Ljubila sam Gospodinu, njemu je jedinomu pripadalo cijelo moje srce. No ja sam čitala knjige, što ih zovu z a b a v n i m a, i doskora nije za me bilo slatkoće u pobožnostima. Dobri duh u meni tako oslabi, da su mi se mnoge pogreške ušuljale u srce. Počela sam se kititi, tražila sam, da se i drugima svidi moje tijelo i odijelo. brižno sam pazila na ljepotu ruku i kose, služila sam se mirisima i drugim taštima stvarima, koliko sam ih mogla dobiti. Otudila sam se stolu Gospodnjemu, srce mi nije više ništa govorilo o Bogu, počela sam ljubiti svijet i njegova veselja. O Bože, kako bih daleko bila

došla, da me ti nisi vratio natrag! Pri svemu tomu nisam ja doduše imala nikakve zle namjere, nikad nisi sam htjela da vrijedam tim Бога, ali sad uviđam, kako sam jako pogriješila«.

Duhovno štivo.

Bez molitve ne možemo mi ni za korak naprijed u duhovnom životu. A bez duhovnog štiva je molitva vrlo teška. Jedan duhovnik — W. Faber — kaže: »Duhovno čitanje nam daje čvrsto tlo, ono zasaduje i načapa pustaru. Zato ga stari majstori zovu »uljem za svjetiljku molitve«. Koliko ljudi ima, koji se tuže, da ne znaju, na što bi kod pobožnoga razmatranja mislili i što bi govorili Bogu. A gle, smijemo reći, da bi više od polovice tih teškoča isčezlo, kad bi

takve osobe redovno čitale kako treba duhovno štivo. Svetoj Tereziji je kroz 16 godina bilo vrlo teško razmatranje, no ona je te gubitke nadoknadiла čitanjem dobrih knjiga, o kojima kaže, da su bile »radost i osvježivanje njezine duše«.

Što da čitamo? Nada sve sveto Evanelje i uopće Novi zavjet. Imamo sve novozavjetne knjige u najnovijem hrvatskom prijevodu, što ga je izveo sveučilišni profesor dr. Zagoda. Iz Evandelja treba da pročitaš svaki dan barem nekoliko rečenica, da ih se preko dana češće sjetiš, o njima misliš, prema njima svoj život ureduješ i sigurno ćeš napre-

dovati u krepsti i donositi rodove dobrih djela kao što napreduje i rada »drvo, što je zasadeno pokraj izvor-vode«. — Ps. 1, 3. —

Iza sv. Evandelja treba da čitamo život svetih. U njima vidimo, što sve može milost Božja uz ljudsku dobru volju učiniti od čovjeka. Ktomu nas ti životi potiču, da naslijedujemo slike. »Kad su mogli oni, zašto ne bih mogao i ja?« rekao je sv. Augustin, pošao njihovim tragom i posvetio se.

Kako da čitamo duhovno štivo? Ponajprije sa željom, da to čitanje doneše korist našoj duši. Ne čitajmo ga, da uđovoljimo svojoj radoznalosti ili da što naučimo, već zato, da koristimo svojoj duši. Zatim treba da duhovno čitanje počnemo važda s malom molitvom. Kad nas se koje mjesto življe dojmi, treba da stanemo koji čas i da ono razmislimo malko bolje. Tako će duhovno štivo biti uistinu zdrava i krepka hrana naše duše. P.

BISKUPU LANGU O GODIŠNJICI SMRTI NJEGOVE.

Mašen, tih, vazda zaronjen duhom u Boga, smjerniji i čedniji od svakog djeteta. Na ispačeni ti lik probija lagaško iz nutrine dobrota kao sunce kroz blijedi oblak. Tko Ti se god približi, zadahneš ga sakrivenim, svetim čarom, svak ode od Tebe vedriji, veseliji, bolji. Ti sam si pun svrhunaravske radoći: Tvoj srdačni djetinji smijeh, rekao bih, ne dolazi iz ljudskih grudi, već odjekuje iz zlatnih dvorana nebeskih.

Tko da iskaže, kakav si bio Ti? Neumorni isповједниče, Ti si dan na dan umivao duše s ustrpljivošću andela, jer si osjećao kao malo tko istinu, da jedna jedincata duša vrijedi više od zemlje i svemira, da vrijedi koliko sam život Boga Čovjeka, koliko krv Njegova presveta, jer je On dao svoj život i krv svoju za sve ljude i za svakoga čovjeka napose.

Divni propovjedniče, koji si »ustao kao oganj i riječ Ti gorjela poput zublje! — Crkv. 48, 1. — Umna i jasna Tvoja riječ, sad ozbiljna i dostojanstvena, sad milosna i topla, sad slatka i žarka, sad jaka, plamena i silna ko vihor, uvjeravala je, skrušivala, tješila, zanosila, tresla i čupala srca sa zemlje, nosila ih ko orao k nebesima. O koliko mi se puta učinilo, dok sam Te kroz suze gledao, u kapeli zagrebačkoga sjemeništa, da si izrastao na propovijedaonici, poput gorostasa i da mjesto riječi bacaš među nas gromove — ne one što ubiju, već svete gromove, što oživljaju i uz Isusa prikivaju!

Učitelju u najvišem značenju te krasne riječi! Ti si, sam čist ko zraka sunčana, obrazovao tolike izvanredne djevičanske duše, isklesavao si srca svećenička, učio ih ljubiti krepot, koja je miladim ljudima često tako neugodna, jer ne dopušta niska uživanja. Ti si nam je znao ko nitko prikazati, naslikati je u svoj divoti njezinoj, skinuti zavjesu s božanstvenoga lika Isusa Krista, iz koga je onda ona bljesnula našim dušama kao što bljesnu zrake sunčane, kad se sunce pomoli iza oblaka. Koliko si srdaca tako uzdigao, da ih je začarala, opojila, ranila ljubav Isusova, da su se zaljubila u nj zaувijek! Dobrotvore veći od oca i majke, platio Ti svemogući i milosrdni Bog, nesamo slavom nebeskom, koju već, ufanom se, obilno uživaš, već i slavom na zemlji, da nam sa svetih oltara sjaš!

Prijatelju siromaha i sirota, kako si ljubomorno pazio da Ti ih tko ne otpremi prije nego ih je Tvoja riječ okrijepila i Tvoja desnica nadijelila! Sve, sve si im razdao: košulju s tijela i cipele s nogu, sav imetak svoj i cijelo srce svoje...

Andeoski svećeniči, koji si u sebi pokazao veličinu i milinu života svećeničkoga; biskupe junace, prema kojemu su junaci narodne piesme ko palčići spram orla; najljepša rumena jabuko, što si procvala, rasla i dozrela na hrvatskom stablu! Velika dušo hrvatska, koja si ljubila svoju zemlju i svoj narod kao malo tko drugi, zar ćeš nas zaboraviti? Ti, koji si skupa s Maikom Marijom kod Kamenitih vrata plakao za mnogih ponoći radi grijeha i nedača cijelog naroda svoga, Ti da nas zaboraviš?

Bijelo, lijepo žrtveno janje naše! Stara Te je Majka Hrvatska za tisućje svoga kraljevstva primila na svoje srce kao najčistiji poljubac nas sviju, a onda Te zagrlila hramom svete Marije, darovavši svetinju Tvojih ostataka Onoj, koja je ko smiješak neba punila sve minute Tvoga života.

Utjeho naša u zle dane velikih sablazni i otpada od Boga, hvala milosrdnom Božjemu veličanstvu, koje nam Te je dalo!

M. Pavelić D. L.

KAO ISUS.

U životu sv. Franje Saleskoga pripovijeda se, kako je nastojao da bude što vjernija slika Isusova. Uvijek je imao Isusa pred očima, pa se često pitao: Kako bi Isus ovo učinio, kako bi se Isus vladao u ovim prilikama, u kojima se ja sada nalazim?

Kad bi kao biskup dijelio sveti red svećenički, mislio je, kako je Isus posvetio prve svećenike. Kad bi išao bolesnicima, mislio je, kako je Isus govorio s bolesnicima. Kad bi za kakve svečanosti bio za stolom, mislio je, kako se Isus vladao, kad se nalazio na svadbi u Kani. Kad bi neprijatelji progonili svetog biskupa, mislio je on, kako je Isus već kao maleno dijete morao bježati u Egipt pred svojim neprijateljima. U općenju sa svojim roditeljima, sjećao se Franjo, kako je Isus općio s Marijom i Josipom. U časovima radošću, mislio je na radost Isusovu na gori Taboru. U žalosti, u teškoćama mislio je na Isusa u Maslinskom vrtu i na Kalvariji.

Sv. Franjo nije se zadovoljio, da sam bude što sličniji Isusu, već je i druge poticao na to i riječju i perom. Pobožnim dušama, kojima je bio duhovnim vodom ili isповjednikom, govorio bi: Naslijedujmo u svemu Isusa, svoga Učitelja. Ako treba moliti, dati milostinju, raditi, trpjeti, pomislimo, kako je naš Gospodin sve to činio, pa mu recimo: »Da, Gospode, želim sve činiti onako, kako si ti činio, i združen s tobom«.

— A da li je moguće biti sličnim Isusu? — Dakako. Ta Isus je došao na ovaj svijet i zato, da nam pokaže svojim primjerom, kako moramo živjeti, da omilimo Bogu. Radi toga je bio među nama na vidljiv način kroz trideset i tri godine.

Kad majka ili učitelj žele, da dijete nešta nauči, oni mu to pokazuju svojim primjerom, čine pred dijetetom ono, što žele, da dijete čini poslije njih. Dijete gleda majku ili učitelja, promatra sve njihove kretanje, pa onda i ono izvodi, što je vidjelo od njih.

I Otar je nebeski poslao nama Učitelja, rekao nam: »Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji, njega slušajte«. Mt. 17, 5. Otar nebeski hoće da rekne: Što vam On rekne, činite. Gledajte, kako On radi, pa tako radite i vi.

Isus sam želi, dapače nam zapovijeda, da naslijedujemo njegov primjer: »Primjer vam dадох, како што ја учиних вама, тако и ви да чините«. Iv. 13, 15.

Isus često govori, da valja za njim ići. Ići za Isusom znači biti sličan Isusu.

Sv. Pavao veli, da u nebo ulaze samo oni, koji su slični Isusu; drugima nema tamo mjesta. »Jer koje naprijed pozna, one i preodredi, da budu jednaki slici Sina njegova, da on bude prvorodeneni među mnogom braćom«. Rim. 8, 29.

U istom pismu potiče sv. Pavao kršćane, da se odreknu svojih prijašnjih želja, da se ostave prijašnjih običaja, da izidu iz tame i žive na svijetu, da se obuku u Isusa Krista. »Noć prođe, dan se približi. Odbacimo dakle djela tamna i obucimo se u oružje svjetla. Hodimo pošteno kao po danu, ne u jelu i u pijankama, ne u ložnicama i nečistoći, ne u svadi i zavisti, nego se obucite u Gospoda Isusa Krista i ne brinite se za tijelo po požudama«. Rim. 13, 12-14.

Sv. Pavao želi dakle, da se Rimljani obuku u Isusa Krista. Šta to znači? Obuci se u Isusa znači: citavim životom biti sličan Isusu. Obuci se u Isusa znači biti čist kao što je Isus bio čist; biti poslušan kao što je Isus bio poslušan; biti ljubezan kao Isus; biti čedan kao Isus; biti milosrdan kao Isus; obuci Isusa znači: biti drugi Isus.

Nama je draga, kad nam tko rekne, da smo slični kakvoj odličnoj osobi bilo tijelom, bilo duhom. Još draža nam mora biti sličnost s Isusom, jer nema ništa ljepše od Isusa, ništa bolje od Isusa, ništa uvišenije od Isusa.

— A kako ćemo doći do sličnosti s Isusom? Moramo ponajprije nastojati da Isusa što bolje upoznamo. To ćemo postići čitajući i razmatrajući sv. Evandelje, jer je u njemu slika Isusova. K tomu se svaki dan često pitajmo: Šta bi učinio Isus, kad bi bio na mojojem mjestu, kad bi se nalazio u ovim mojim prilikama? Da li je Isus ovako vršio svoje dužnosti kao što ūršim svoje? Da li se Isus vladao prema bližnjemu kao što se vladam ja?

Poslušajmo savjet sv. Bonaventure. »Gledaj na Isusa kao na svoj uzor u svim svojim činima i riječima i kad hodaš i kad stojiš, kad sjediš i kad jedeš, kad šutiš i kad govorиш, kad si sam i kad si s drugima«.

Sv. Pavao došao je do tolike sličnosti sa svojim nebeskim Učiteljem, da je rekao: »S Kristom sam razapet na križu. A ja više ne živim, nego živi u meni Krist«. Gal. 2, 19-20. Blago onom, tko može to s njim ponoviti.

F. Mašić D. I.

Razglednice sv. Male Teresije. Na 30. rujna o. g. navršilo se 30 godina od smrti Sv. Terezije od Malog Isusa. Za tu su zgodu izdane prikladne razglednice, koje predočuju milu sveticu među Hrvatima. Ista je ta slika izrađena u manjem obliku za molitvenik a uz nju je lijepa molitva Svetici za hrvatski narod. Tko širi u narod ove sličice, čini vrlo dobro djelo. Cijena je razglednici D 1. — sličici 25 para. Tko naruči 100 komada, ne plaća poštarine. Narudžbe prima:

Društvo Presvetoga Sakramenta, Frankopanska 17., Zagreb VI.

MALI KRIŽARI

ALOZIJE DVORI BOLESNIKE.

Začuđeno sunašće
Gleda sa visine —
Kakav to je posao,
O kneževski sine?

Ti da nosiš, njeguješ
Ljude okužene?
Zar te mlada nije strah
Kuge nesmiljene?

I mi danas patimo
Jade svakojake —
O izmoli, andele,
Ljubavi nam take!

MAJKA VODI MALISE K ISUSU.

Ivica zna, da je svećenik u isповjetaonici namjesto Isusa i da mu mora reći sve, kako bi rekao samomu Isusu. Kad bi tko imao na duši težak grijeh, pa bi se stidio ili bojao reći taj grijeh na isповijedi, isповijed mu ne bi valjala, ona bi mu bila novi teški grijeh. Na isповijedi treba da kažeš sve teške grijeha. Malih grijeha ne moraš kazati, ali djeca, koja ne znaju još pravo razlikovati velike grijeha od malih, najbolje čine, ako kažu sve grijeha, kojih se sjećaju.

Ako Ivica ne zna za koju stvar, je li ona veliki ili mali grijeh, neka pita svećenika, on će mu reći. Više puta djeca drže nešto za veliki grijeh, a kad tamo, to nije ni mali grijeh, već kakva sitna ludorija, koje ne treba ni reći na isповijedi. Pazi, majko: veliko bi zlo učinila, da pustiš dijete, neka drži kakav mali grijeh za veliki.

Ivica uči, kako se treba pripraviti za isповijed. Kad Ivica dode u crkvu, da se isповijedi, ne će on odmah ići ravno u isповjetaonicu, nego će kleknuti, da se pripravi za svetu isповijed. On će moliti:

»Dodi, Duše Sveti, i prosvijetli me! Daj da jasno vidim u svojoj duši sve svoje grijeha. Ti učini, da mi bude žao, što sam ražalostio dragoga Isusa. Pomozi me, da iskreno kažem sve grijeha, koje sam učinio. Iza te molitvice će misliti:

Što sam sagriješio protiv Božja? Jesam li slušao cijelu svetu Misu u nedjelje i zapovijedane blagdane? — I dijete je dužno slušati sv. misu, čim dođe k razumu. Ako može doći u te dane k sv. Misi, pa ne će da dode, učini smrtni grijeh. — Jesam li se molio Božju ujutru i uvečer, prije i poslije jela? Jesam li se u crkvi smijao i razgovarao? Jesam li govorio velike kletve i psovke? Koje? Koliko puta? Jesam li sveta imena izgovarao lakoumno ili kad sam bio srdit? Jesam li lijepo govorio o svećenicima, redovnicima i svetim stvarima?

Što sam sagriješio protiv roditelja? Jesam li odmah i rado poslušao, kad mi je što zapovijedio tata ili mama? Jesam li se rugao tati ili mami? Jesam li ih srdio? Jesam li im štogod ukrao novaca, šećera, voća...)? Majko, Ivici treba reći, da ove male krade nisu teški, smrtni grijesi, nego mali. Kradom učlni teški grijeh istom onaj, koji drugomu uzme takvu stvar, da bi se okradeni onim, što ta stvar stoji, mogao prehraniti cijeli jedan dan. No nek Ivica i to zna, da mali tatič vrlo lako postane poslije veliki tat, koji je na sramotu roditeljima pa lako i dušu izgubi kao Juda.

Što sam sagriješio protiv drugih ljudi? Isus je rekao: »Ljubite jedni druge, po tom će ljudi znati, da ste moji«. Jesam li bio uljudan prema braći, sestrama, prijateljima, slugama...? Jesam li se s kim svadao, tukao? Jesam li drugima davao ružna imena? Jesam li koga rasplakao? Jesam li druge srdio? Jesam li htio, da ja budem drugima gospodar? Jesam li komu zlo želio? Jesam li oprostio onomu, koji mi je zlo učinio?

Jesam li uzeo što tuđe? Jesam li vratio, što sam posudio ili što sam našao? Jesam li svojevoljno pokvario svoju ili tuđu stvar? Jesam li govorio zlo o drugima ili slušao, kad su drugi o kome zlo govorili? Jesam li na koga rekao veliku laž? Jeli mu ta laž naškodila? Kad sam što zlo učinio, jesam li se branio i govorio da to nisam ja učinio?

Jesam li se u svemu pošteno vladao pred drugima, osobito pred djecom manjom od mene? Da nisam koga naučio proste i besramne riječi, kletve i psovke, besramne čine? — Ništa besramno ne čini onaj, koji sama sebe bez zle namjere dotakne gdje mu drago na svom tijelu, ako je to potrebno, ako recimo, ima na takvom mjestu bolest, ili ako hoće da tijelo očisti, ili radi drugog čega takvoča. Jesam li mislio na besramne stvari? Jesam li gledao što nepristojno?

Jesam li se srdio? Jesam li se veselio kad je drugi bio nesretan, ili sam se žalostio, kad je tko bio sretan? Jesam li od radoznalosti htio slušati i gledati ono, što su drugi htjeli da od mene sakriju? Jesam li jeo meso u petak ili u drugi koji dan, kad je to zabranjeno? — Tko se sjeti, da je petak ili dan, u koji se ne smije jesti meso, pa ga ipak jede, premda je zdrav i nema nikakva razloga, radi kojega bi smio jesti meso, taj čini smrtni grijeh. No ako

Ivica ne uzme u takve dane sam meso, već mu ga daje jesti mama, onda grijeh nije na Ivici nego na mami.

Bit će ovdje pitanja, majko, koja baš i ne će biti za tvoga Ivicu ili Maricu, a bit će drugih, koja im se moraju spomenuti. Majka si, poznas svoju djecu, biraj pitanja, dodaj, kojih nema ovdje. Ovdje se iznose osobitija, da se majkama olakša posao.

Pokajanje. Moj Bože žao mi je, što sam učinio toliko grijeha. Mili Isuse, ti si tako mnogo trpio na križu, da očistis moju dušu od grjeha i otvoris mi nebo. Trebalо bi, da i ja tebe jako ljubim i da te ne žalostim, kad si ti mene toliko ljubio. No ja idem sad na svetu isповијед i reći ču svećeniku sve zlo, što sam ga učinio, i ti ćeš mi oprostiti, dobri Spasitelju. Ja ti obećavam, da ču se popraviti i da ne ču više griješiti. Pomozi mi, moj Bože!

Ispovijed. Ivica dođe k isповijedaonici i stane ondje na klupčiću. Kad bude veći, onda će tu kleknuti, ali je sad još malen, pa treba da stoji. Kad svećenik otvori onaj mali prozor, Ivica tiho kaže: »Hvaljen Isus i Marija. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga Amen. Molim vas, oče duhovni za sveti blagoslov. Ja nevoljni griešnik tužim se Bogu svemogućemu i vama, oče duhovni, da sam mnogo sagrijeošio. Oče duhovni, ja dolazim prvi put na isповijed. Sagrijeošio sam ovo...«

Sad Ivica potiho kazuje grijeha kako se već pripravio. Na primjer: »Izostao sam od sv. Mise dva puta, sām sam bio tomu kriv. Zaboravio sam često moliti ujutru« i tako dalje. Kad reče sve, što zna, onda treba da pobožno sluša, što će govoriti svećenik. Ako ga ovaj što zapita, odgovorit će sve po istini. Treba da pazi, što će mu svećenik narediti za pokoru. Svećenik obično kaže: »Za pokoru ćeš izmoliti ovu molitvu«, ili »učinit ćeš ovo i ovo djelo. Sada moli pokajanje«. Tad Ivica tiho moli pokajanje, koje mora dobro naučiti napamet: »Za ove i sve ostale grijehе svega života svoga kajem se od svega srca, što sam uvrijedio Boga, najveće i najmilije dobro. Mrzim na sve svoje grijehе i tvrdo odlučujem, da ču se popraviti i da ne ču više griješiti«. Kad svećenik načini rukom znak križa, Ivica se prekriži, a kad svećenik rekne: »Hvaljen Isus«, odgovori Ivica pobožno: »Navijeke« i ode iz isповijedaonice, klekne i kaže: »Hvala ti, mili Isuse, što si mi oprostio moje grijehе!« Tada izmoli ono, što mu je svećenik naredio da moli za pokoru. Ako ne bi nikako imao vremena, da je izmoli u crkvi, nek odluči, da će je što prije još isti dan izmoliti kod kuće.

Ako ima u crkvi više svećenika, koji isповijedaju, Ivica može ići, komu hoće. Nitko ga ne smije siliti, da ide k drugomu svećeniku. Ivicu se ne treba bojati, da će svećenik reći komu ono, što čuje u isповijedaonici. Svećenik mora biti pripravan da ga prije i ubiju, nego da kaže i najmanju stvar, koju je čuo u isповijedi, osim da mu dopusti reći sama tona osoba, koja se isповijedala.

Kako je čovjek sretaniza dobre isповijedi! Hvala ti, mili Isuse, što si naredio svetu isповijed, da možemo tako lako očistiti dušu od blata grijeha! Kako su jadni griešnici, koji ne mare za svetu isповijed. Presveto Srce Isusovo, smiluj im se!

MUDROST BEZVJERACA.

Knjiga Mudrosti. Glava II.

Salamon je rekao: »Ništa nova pod suncem«. To naročito vrijedi za viknu, kojom opaki ustaju protiv Boga, drugog života i pravednih ljudi. Pročitaj ovu glavu iz sv. Pisma staroga zavjeti i vidjet ćeš, da bezvjerци ovako i danas napadaju prave kršćane, da ih i danas tako kolju u Rusiji i Meksiku. Rugaju se Bogu: Neka pomogne svojima ako jest, Bog šuti; progovorit će, kad bude njegova sveta volja, nagradit će pravednike, a bezbožnicima će dati plaću njihova oca sotone.

Rekoše jedni drugima,
Kada zastraniše mislima svojim:

»Kratko je i žalosno vrijeme našega života,
A kada dode kraj čovjeku, nema za nj utjehe,
I ne zna se da li se tko vratio s onoga svijeta.
Slučajno smo počeli opstojati,
I iza ovog života ćemo biti, kao da nas nije ni bilo;
Dah je naših nosnica kao dim,
I naša je misao iskra, što sja od kucaja našega srca.
Kad se ona ugasi, naše će tijelo postati pepelom,
I duh će se rasuti ko laki zrak.
Naše će ime pasti s vremenom u zaborav,
I nitko se ne će spominjati naših djela.
Naš će život minuti, kao oblak, što prolazi,
Rasut će se kao magla,
Što je progone zrake sunčane
I što je vrućina ništi.
Naš je život kao sjena, što prolazi
Njegov je svršetak bez povraćanja,
Pečat je stavljen i nitko se ne vraća.

Dodite dakle, uživajmo dobra sadašnja,
Služimo se stvorovima sa žarom mladosti.
Pijmo u izobilju dragocjena vina,
Napunimo se mirisâ
I ne dajmo da mine cvijet naših godina.
Okrunimo se ružama prije nego povenu,
Neka ne bude livade, koja ne bi gledala našeg uživanja.
Nek ni jedan od nas ne izostane od naših naslada,
Ostavljajmo svuda tragove svoga veselja,
Jer to je naš dio, to je naša sudsbitina.

Tlačimo pravednika, koji je siromašan,
Ne štedimo udovice
I ne obazirimo se na sijedu kosu godinama pogнутa starca.
Sila nek bude za nas zakon pravde,
Što je slabo, nije ni zašto.
Progonimo dakle pravednika, jer nam je beskoristan,
Jer je protivan našemu radu,
Jer nam prigovara, da gazimo zakon,

I sramoti nas poričući nam uzgoj.
 Tvrdi, da ima znanost Božju,
 I zove sebe sinom Božnjim.
 Nije za drugo, nego da otkriva sramotu naših misli.
 I sam pogled na nj nepodnošljiv nam je,
 Jer njegov život nije sličan životu drugih,
 I putovi su njegovi drukčiji.
 Po njegovu mišljenju mi smo nečista troska,
 On se čuva našega življenja kao blata;
 On proglašuje srećom ono, što čeka na kraju pravednike,
 I hvasta se, da mu je Bog otac.
 Pogledajmo dakle, je li istina, to što kaže,
 I razvidimo, što će mu se dogoditi na izlasku ovog života.
 Jer ako je on pravedni sin Božji, neka ga Bog brani
 I osloboди ga iz ruku njegovih protivnika.
 Udarimo ga pogrdama i mukama,
 Da upoznamo njegovu podložnost
 I iskušamo njegovu strpljivost.
 Osudimo ga na najsrmatniju smrt
 Jer to se zna, Bog će se brinuti za nj, kako se hvasta.
 To su njihove misli, no oni se varaju,
 Oslijepila ih je zloča njihova.
 Oni ne znaju tajnih namjera Božjih
 Pa ne očekuju plaće za pravednost.
 Niti misle, da opstoji
 Slavna nagrada za svete duše.
 Jer je Bog stvorio čovjeka za besmrtnost,
 Sazdao ga je na sliku svoje naravi.
 A zavišcu je sotonom došla smrt na svijet,
 I oni, koji njemu pripadaju, rade kao i on.

PRESVETO SRCE GA OBRATILO SMRĆU DJETETA.

Prije kojih petnaest godina upoznala sam se s mladićem, za kojega sam se i udala. Prvih godina našega braka bio je moj muž, ako i ne baš revan katolik, a ono barem takav, kavih je danas većina. Vršio je vjerske dužnosti nešto od uvjerenja, nešto opet, da ispunji meni želju. No kao na mnoge tako je nažalost i na nj u toj stvari ratno vrijeme posve zlo djelovalo: vršenje je vjerskih dužnosti sasvim odbacio, zapadao je u bezvjerie, počeo psovati... Na moje ukore i molbe, da se ostavi toga, odvraćao je još žešćim navalama na Boga, Crkvu i svećenike, pa sam šutjela samo da špriječim još veće grijeha. A kad je čuo, gdje priučavam našega dragog sinčića vjerskom življenju i molitvi, i to mu opet probudio srdžbu na vjeru i Crkvu, uzela sam dijete poučavati, kad njega ne bi bilo kod kuće.

Što mi je ostajalo u takvim prilikama, nego da vapijem za milost k onomu Srcu, koje nikoga ne zapašta, koje se dalo kopljem otvoriti, da dade nama utočište? Molila sam zajedno s djetetom, jer se na molbe nevinih otvaraju lakše vrata Presvetoga Srca.

Prolazile su godine, sinčić nam je već išao u školu. Došlo je vrijeme, da on primi prvu svetu pričest. Podvostručila sam žar svojih molitava za muževu obraćenje, ne bi li ga ovaj nježni obiteljski dogadjaj vratio k Bogu, ali on osta i dalje isti. Jedino sam postigla, da u nazočnosti djeteta nije psovao ni navaljivao na vjeru. Tako je opet prošlo više godina. Uto nam se sinčić razboli. Bolest je bila teška i domala izjaviše lječnici, da nemaju velike nade u ozdravljenju.

Kako je dijete, dok je bilo zdravo, pristupalo češće k stolu Gospodnjemu, reče nam jednoga dana, kad mu je bolest malo popustila:

— Ja bih rado u crkvu da se ispovjedim i primim sv. pričest.

— Slab si, sinko, rekosmo mu, zvat ćemo ti svećenika kući.

— Ne, ne, ja uprav želim još jedamput poći u crkvu. Znam dobro, doda, to će biti zadnji put...

Mi smo protrnuli i dijete je vidjelo našu bol.

— Ja bih rado, da i ti, tata, i ti, mama, idete sa mnom. To bi bilo tako lijepo, kad bih mogao u sredini između vas, skupa s vama primiti Isusa...!

Moj muž je volio dijete nadasve i rado mu ispunio svaku želju, pa sam se nadala, da će sad biti predobiven. No prevarila sam se.

— S vama ću u crkvu, ali na ispovijed, pričest... ne, toga ne će biti, odsjeće on.

Teška srca podosmo u crkvu, gdje se sinčić i ja pričestisimo. Bila nam je to uistinu posljednja zajednička pričest. Njegova bolest krenuo malo potom na gore, obori ga opet u krevet i uze mu dobrza mlađani život. Imao je istom 13 godina.

Udarac je bio težak, težak... Ublažilo mi ga je — muževu obraćenje. Srpan silnom boli učini ono, što nije htio učiniti za sinova života: na dan njegove smrti pristupi k sv. ispovijedi i prvi put nakon mnogo godina primi božanskoga Spasitelja u svetoj pričesti, koju prikaza za ispokoj djetinje jduše.

Dragi naš Spasitelj je odlučio u svojoj mudrosti, da moj muž plati svoje obraćenje žrtvom onoga, što je tako žarko ljubio. Hvala Božanskomu Srcu na toj i svim drugim milostima; molim ga, da dade momu mužu milost ustrajnosti u dobru. A vi svi, koji lutate daleko od Boga, vratite se što prije k Njemu, ne čekajte, da i vi možda, budete morali kupovati milost obraćenja onim, što vam je najmilije na svijetu.

B. V.

SRCE ISUSOVО SPASENJE NAŠE.

To je molitvenik poznat već na daleko, pun prerazličnih molitava i pjesama, ukrašen krasnim slikama, a ipak posve ukusna oblika. U njem je i »Devetnios u čast Presvetoga Srca«, koja se toliko traži. Stoji u finoj koži sa zlatorezom Din. 60., — u crnom platnu sa zlatorezom Din. 30., — bez zlatoreza Din. 20. — Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova Zagreb I. pp. 147. Palmotićeva 31

VJERNA DO GROBA.

Tko se od Zagrepčana u Frankopanskoj ulici ne sjeća ljubezne slastičarke, koja je dugi niz godina uz mío smiješak posluživala goste? Ivana Muhr — tako se zvala — rastala se s ovim svijetom na samu novu godinu 1927.

Umiljata spoljašnost bila je samo slabašna slika krasne njezine duše. Od rane svoje mladosti do smrti, t. j. pune 73 godine, revno je i vjerno Bogu služila. Velika je bila njezina pobožnost. Svaki je dan sa svojom sestrom bila kod sv. Mise i pristupala k sv. pričesti, svaki je dan vršila cío jedan sat klanjanje Presvetom Oltarskomu Sakramenuetu, svaki četvrtak molila krunicu Majke Božje žalosne. Preko dan opet, pored svega velikog posla u slastičarnici, nije ostavljala različnih drugih pobožnosti, kojima je bila obikla.

Prema svakomu fina i ljubezna osvajala je srca sviju, s kojima je dolazila u dodir. Siromahe je vazda rađo potnagala, uvrede praštala i krivicu strpljivo podnosila. Vazda čedna i ponizna ko djete, tako čista kroz cío dugi život, da joj je duša s bijelom krunom djevičanstva odletjela k nebeskomu Zaručniku.

Rodila se Ivana Muhr u Mühlendorfu u Donjoj Austriji 15. XII. 1853. Još za mlada je otišla u Beč, gdje je putoživjela 19 godina. Izatoga se preselila u Zagreb, gdje je boravila preko 30 godina i zaklopila oči.

I kod nje se potvrđuje stara istina, da Bog svojima šalje teške križeve: gotovo cío život je bila bolesna. Ipak joj je bolest dugo dopuštala, da može raditi. No najednom joj se stanje tako pogorša, da je morala u postelju, u kojoj je provela posljednjih osam godina života.

Dívna je bila njezina strpljivost u bolima. Potpuno se predavala u volju Božju govoreći: »Nek bude, kako dragi Bog hoće!« Kad bi joj muke porasle, vapila bi: »Smiluj mi se, Isuse!« No Gospodin nije olakšavao, on je htio, da patnjom što više uljepša dušu svoje vjerne službenice. Muke su rasle sa svakim danom. Dugo je patila od gorke duhovne suhoće i unutrašnje zapuštenosti. No njezina se duša to čvrše hvatala Gospodina.

Do posljednjeg je časa bila pri svijesti. Pola sata prije smrti molila je još skupa sa svojom sestrom i jednom prijateljicom krunicu Presvetoga Srca Isusova. Potom ju je zahvatila takva muka, da je s dubokom boli izrekla Isusov vapaj: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio!« Iza te posljednje i najstrašnije patnje se primirila i domala predala svoju lijepu dušu svomu Stvoritelju.

Smrt je potpuno preobrazila njezino obliče. Mili joj je smiješak lebdio oko usana, blaga se vedrina razlila onim mirnim i spokojnim

licem, što je bilo lijepo kaio u mlade djevojke. Gledajući je takvu na mrtvačkom odru, čudili su se ljudi i pitali, odakle taka ljestva na licu 73 godišnje starice.

Dobra Ivano, uſamo ſe, da ſi prepativši veliko čiſtiliſte na ovom svijetu poſla ravno k Isusu, koji ti je od tvojih divnih krepoti ſpleo viječne slave. Vjerna zaručnica Kristova, sjeti ſe svoje ſestriće i nas i svega naroda hrvatskog, među kojim ſi našla svoju drugu domovinu!

Zora Poſilović.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA.

»Ženski rat«. Tako naziva jedan katolički francuski pisac — F. Veulot — mirnu borbu francuskih katolikinja protiv neprijatelja Crkve i naroda. G. 1902. počela je francuska židozidarska vlast otvoreni rat protiv katoličke Crkve, prekinula veze sa sv. Ocem papom, zabranila redovnicima obučavati u školama. U to vrijeme gorke kušnje udarili su francuski katolici temelje nebrojenim organizacijama, koje danas divno djeluju i donose zlatne plodove. A u toj katoličkoj pobjedonosnoj vojni protiv neprijatelja Boga i Francuske marširaju na čelu — francuske žene. Milijuni francuskih katolikinja nalaze se udruženi u mnoštvu ženskih organizacija, među kojima se ističu osobito »Rodoljubni savez Francuskinja«, »Noelistice«, »Gradansko žensko udruženje« itd. Iza velike francuske revolucije probudile su poglavito francuske žene kršćanski duh u svom narodu, one to čine iznove danas. Ispunjena je ono, što reče vrsni književnik, obraćenik Charles Morice: »Francuska je žena spasila Francusku«. Hrvatice katolikinje, kakva pohvala! Spasite i vi Hrvatsku!

Protiv sramotne mode. U Pešti je o. Bangha D. L., jedan od najomiljelijih madžarskih propovjednika, uſao u jednom ljetošnjem govoru oštro protiv izrodene ženske mode. Zamolio je nazočne dame, da se ubuduće ne pokazuju u javnosti u kratkim suknjama i odveć razodjevene, te da ne dolaze u takvom odijelu u Crkvu, jer će drukčije primorati crkvenu vlast, da ih istjera iz crkve. Za vrijeme propovijedi pobrašće se neke tako odjevene ženske van. Na crkvenim vratima ih upozoriše, neka više takve ne dolaze u crkvu, jer će im biti ulaz zabranjen. Kad bi se ovako svuda postupalo, ne bi se pristojan čovjek trebao barem u crkvama stidjeti radi tih nepristojno odjevenih bijednica.

Kip »bijelog cvijetka« u Vatikanu. Ljetos u svibnju dao je sv. Otac postaviti kip male sv. Terezije u vatikanski vrt. Poslale su mu ga karmelićanke iz Lisieux-a. Molitve je kod postavljanja obavio sam sv. Otac.

Sveučilište »Naše Gospe« u Americi ima 2200 daka. Od tih pristupa svaki dan k sv. pričesti njih 1028. Pred četiri godine bilo je svagdanjih pričesnika samo 785. Lijep napredak.

PJEZMA O SVETOM PROSJAKU.

— Sveti Benedikt Josip Labre, 18 studenoga. —

Hrani majka sina nejačkoga
 Lijepo mu je ime nadjenula,
 Lijepo ime Benedikt-Josipe.
 Raste dječak poput rosna cvijeta,
 Poniran je kano tratinčica,
 Blaga srca kano grličica,
 Ko andelak on se moli Bogu;
 Bistre glave, mudru knjigu uči,
 Al od knjige crkva milija mu,
 K njojži duh mu ko golub se vije
 U njoj srce od radosti bije.
 Kad Benedikt malo porastao,
 Momačkim se posom opasao,
 U samostan on unići žudi,
 Ali nigdje primili ga ne će,
 A gdje hoće, tu mu bolest ne da
 I vanka ga izgoni iz reda.
 Tad na novi on se život dao,
 Tijelo svoje ljuto morit stao,
 Obuče se haljinu grubu,
 Sto sezala od vrata do tala,
 Pripasuje licinom je krutom,
 Pa po svijetu on putuje u tom
 I hrani se jednim otpacima,
 Listom trave, korom od narandže,
 Sto ih gdiegod na svom putu nađe
 Obilazi sela i gradove,
 U Božje se zavlači bramove
 Cijele dane pred oltarom kleći
 I Isusu u Hostiji zbori,
 Milom vatrom blijed mu obraz plamti,
 Tko ga spazi zauvijek ga pamti.
 Jednog dana pokornik je stigo
 Do Versaja kraj Pariza grada,
 Do dvorova kralja francuskoga
 Po imenu Luja petnaestoga.
 Zlatni dvori šume od gostiju,
 Od gostiju što ko zvijeze-siju,
 Kralj med njima kano sunce žarko.
 Gospoda su za sto posjedala,
 Ružama se rujnim ovjenčala,
 Sluge služe svaku dakoniju
 U kondire skupa vina liju.
 Mnogo cvijeće posvud miris Žiri,
 A muzika dvoranama sviri,
 Lijepo gospo naokolo hode,
 Sitno hode, vilin-kolo vode
 Blistaju se u zlatu i svili
 I žare se od kamenja draga.
 Usred igre, veselja i smija
 Kralj u slavu gospama napija.
 A kad svrši, gospa Pompadurka
 Govori mu sjajuć se u licu:
 „Ima l' koga širom svijeta svega,
 Alma l' koga od nas sretnjeg?
 U taj tren se vrata otvorije

I gospoda čudo opaziše,
 Opaziše jadnog ubogara:
 Na prsima blista mu raspelo,
 Krunicu mu visi oko vrata,
 Kroz cipele prsti propali mu.
 Iz visoka dronjava kolijera
 Gologlava van mu viri glava,
 Na njoj lice — kost i koža gola,
 Al ded bolje u nj mi zagledaj se,
 I vidjet ćeš, pobratime dragi,
 Što gospoda opazila nisu:
 To je lice ljepše od lilijsanā,
 Sva je duša na njem naslikana.
 Gospoda su časom pogledala,
 I srdito gaditi se stala,
 Pa čovjeka Božjeg potjerale
 I na sluge bijesno zavikaše:
 „Hej vi sluge, njima ne gledali,
 „Zar ste oči u džep pometali?
 „Kako smije da nas dronjo smeta?
 „Zar nemate tamо dolje pseta?
 Pokornika sluge otiđe
 I pse ljute na njeg naučkaše,
 Al psi kadsto bolji su od ljudi,
 Samo jednom na nj su zalajali,
 Pa se krotko umiljavat stali
 A Benedikt čas ih milovao,
 Pa je putem dalje odmicao.
 Malo tomu postojalo ljetā,

Smrt je došla strahotna i gorka
 Zlatnu času trgnula sa usta
 Raskošniku, kralju bezbožniku.
 A Benedikt živio u Rimu
 U pokori svojoj strahovitoj,
 Pa i njemu smrt se približila,
 Ko seraf ga bijeli zagrlila.
 Sama zvona zvoniti su stala,
 Sva dječica u glas zavikala,
 Zavikala rimskim ulicama:
 »Božji svetac umrije med namal!«
 Ide vrijeme, svasta prenapravlja
 I zablude čovječe popravlja,
 Pa tenaru kukavcu vladaru

Zig sramote utište na čelo,
 - Tko za nj čuje, na spomen mu pljuje -
 A svetoga prosjaka iz tralja
 Diže ono do najvišeg kralja,
 Pa nam danas prepun rajskega čara
 Slavno sjaje sa svetih olara.
 Divna Crkvo, mila naša Majko,
 Kad ni rad čeg ljubio te ne biki,
 Niš, zbog čega divio se tebi,
 Ti bi moju osvojila dušu,
 Što ovakog podigla si sina
 Pred svim svjetom do takvih visina —
 Bog ti plati, nježna naša Mati!

Guslar.

PITANJA I ODGOVORI.

Što znači: namijenili svetu pričest za duše u čistilištu?

Svaka sveta pričest i svako dobro djelo naše, ovršeno u stanju milosti Božje, zasljužuje najprije nama samima posebnu plaću duhovnu, to jest prirast milosti Božje i naše buduće rajske slave. A te se lične plaće i zasluge ne može nitko odreći u korist drugoga.

No kako je svako naše dobro djelo u ovoj suznoj dolini skopčano s nekim trudom i naporom ili pokorom, to ono ima i naknadnu moć, koja je to veća, što smo uže sjedinjeni s Isusom i što više vršimo sve u zajednici s njegovim mukama i zaslugama. A povrh toga nalazi se još u svakom našem dobrom djelu, osobito pak u sv. Misi i sv. pričesti, i zagovorna moć kao stvarna molitva prijatelja Božjih. Ovu naknadnu i zagovornu moć svojih dobrih djela možemo pokloniti drugima, napose pak dušama u čistilištu, koliko to dopušta Bog u svojoj preumodrosti.

Duše u čistilištu ne mogu više ništa zasluziti za sebe, nego mogu samo trpjeti i tako odslužiti vremenite kazni svojih bivših okajanih grijeha, dok posve čiste od svake troske i rde kao suho zlato ne unidu u nebo. U tomu su one doista najsironašnije duše, premda su u drugu ruku opet Bogu osobito mile, jer su zauvijek utvrđene u milosti nježovoj.

No kako su ove duše nekoć na zemlji bile živi udovi tajinstvenoga dijela Isusova i preminule s ovog svijeta u tom stanju, nije smrću nihovom prestala svaka spasenosna zajednica i uzajamnost između njih i živih članova Crkve. I zato im po milostivoj dobroti Božjoj možemo priteći u pomoć, prikazujući Božu za njih onu naknadnu i zagovornu moć svojih svetih pričesti i dobrih dijela, dok tako s pomoću našom ne isplate i zadnji novčić svojih dugova te se oslobole iz mučne tamnice čistilišne. I premda Bog nije strogo dužan, da se obazire na naš zagovor i na našu naknadu za ove duše, koje sada nisu više pod vlašću crkvenom, to ipak on u milosrdnosti svojoj ništa

toliko ne želi, koliko to, da za njih osobito prikažemo sv. Misu i svetu pričest. Ta Duh je Sveti izričito izjavio: »Sveta je dakle i spasonosna misao moliti za pokojne, da se izbave od grijeha«, to jest od posljedica grijeha, od vremenitih kazni. II. Mak. 12, 46.

Može li se sveta pričest namijeniti i za žive osobe?

Razlikujmo. Bog ponajprije ne će na ovaj način da jošte podupre i potpomogne lijenos i nemarnost živih osoba u vršenju dobrih pokorničkih djela. Zato n. pr. Crkva nikad ne dopušta, da svoje oproste crkvene namijenimo živim osobama, niti bi vrijedila pred Bogom takova namjena. Nadalje Bog nikad ne će, da sv. pričest naša, prikazana za obraćenje jednog živog grješnika, učini suvišnom njegovu vlastitu pokoru. Dakako, smijemo se moliti i prikazati sv. pričest za druge žive, n. pr. za obraćenje grješnika. A koji će biti neposredni plod ovih dobrih djela naših? Poradi naknadne i zagonovne moći naše svete pričesti Bog će takovu grješniku davati još većih djelujućih milosti rasvjetljenja i nutarnjih nadahnuća, kojima se ipak tvrdokorni grješnik može oprijeti.

No uzmimo, da će se on pod utjecajem onih jačih milosti, koje smo mu mi isprosili, doista skrušeno obratiti Bogu. Ni énda zadovoljštine naše ne će ga odriješiti od dužnosti, da i sam svojim pokorničkim djelima skrati sebi ili izbriše vremenite kazne, preostale iza obraćenja, i da se trsi, kako bi se i nadalje održao i istrajan u milosti Božjoj. — I onda, kad naša dobra djela i molitve za bližnjega ne bi urodile vidljivim zaželjenim plodom, nismo se badava mučili, jer Bog će nas nagraditi prema dobroj volji našoj. A tko zna, ne će li Gospodin na drugi način uslišati molitve naše, makar to namā ostalo i sakriveno? Koliko može apostolska molitva ugodnika Božjih za bližnjega, to nam krasno pokazuje primjer pouzdane molitve svete Terezije od Malog Isusa za osudenoga razbojnika Pranzini-a (Vidi Povijest jedne duše, str. 56-57). Ali često treba postojane molitve kroz mnogo godina za slično obraćenje, kako vidimo u primjeru osamnaestgodišnjih molitava, suza i postova sv. Monike za obraćenje sina joj Augustina. U ostalom, Bog ne traži našega uspjeha pod svaku cijenu, nego samo čestiti trud. A čin što stoji, to i vrijedi.

Vrijedi li velika devetnica devet prvih petaka, ako se dogodi, da su dva prva petka u korizmi, ili da jedan prvi petak pada na Veliki petak, kad se ne možemo pričestiti? I treba li tad korizmenu ispovijed i pričest još posebno ovršiti?

Dva prva petka u korizmi nimalo ne smetaju ovoj devetnici, koja se može započeti svakog prvog petka. Padne li Veliki petak kao prvi petak u tu devetnicu, prema izričitoj izjavi sv. Oca pape ima se taj prvi petak naprosto preskočiti, što se tiče svete pričesti, kao da ga nije bilo. U tom slučaju dakako produljiti će se devetnica za jedan prvi petak. Svaka takova ispovijed i pričest korizmena može vrijediti za propisanu uskrsnu pričest i za potrebnu godišnju ispovijed, a ne moraš se u tu svrhu još posebno ispoviediti i pričestiti.

I. P. Bock D. L.

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpisati potpunim imenom i prezimenom, označiti mjesto, gdje boraviti, i posljednju poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršiti, ako pošaljez zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objasiti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostoјnjima vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za raširenje Glasnika.

SPASENA OD ZLE ŽENIDBE.

Bačka. Bila sam već isprošena. Zaručnikovo vladanje nije mi se nikak svidalo. Nisam znala, kako da se oslobođim. Molila sam se sa suzama Presv Srca Iussovu i Marijinu svaki dan i prinosila svoje muke za duše u čistilištu. davala služiti sv. Mise primajući kod njih po mogućnosti sv. pričest. I oslobođenje dode: čovjek, s kojim sam se imala vezati za sav život, bi u svibnju predan sudu radi nepoštena djela i sad je u farnici. Pročitavši to u novinama, vidjeh da sam spasena. Hvala mojim pomoćnicima na toj i drugim milostima, preporučjem sebe i svoje i unaprijed nijehovo zaštitni. V. R.

POMOĆNIK U STRASNOJ NEVOLJI.

Slavonija. U ranoj mladosti rado sam štovala i ljubila Presv. Srce Isusovo. Poslije svršenih nauka u ugodnostima života zaboravih na nj. No iza lijepih dana-dode strašna nevolja. Zlo je potrajalo, a ja nisam znala što će ni kuda ču. U toj groznoj borbi opazim jednoga dana na svom pišćem stolu listić u crvenom omotu. Pogledam — bio je Glasnik Presv. Srca Isusova! Odavna ga već nisam primala, nisam ni znala, kakav je izvana. Ni danas ne znam, kako je došao na mojo stol. Bio je adresiran na nekog radnika, koga više nije bilo u našem selu. Ako i nije došao na pravu, došao je na dobru adresu. Čim sam pogledala na sliku onoga milog Srca, odmah sam znala, tko će mi pomoći. Počela sam moliti s djetinjnim žarom. I molitve nevoljne grijesnice bile su uslišane u kratko vrijeme. Misila sam malo pred tam, da te grozote ne će preživjeti. I sad sam evo s pomoći Presv. Srca nadvladala strašnog neprijatelja. Zavjetovala sam se, da će do smrti držati Glasnik i zahvaliti se. Hvaljeno bilo po sve vijekte ovo vrelo milosti, koje samo k sebi zove sve umorne i opterećene. J. J.

JOSTE ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Beograd. AL Dobila dobro mjesto, dar. d 10. — Bijeljina. Kći sretno prošla ispit zrelosti, dar. d 12. — Bjelovar. HP Ozdravilo dijete, dar. d 100. — Bodovaljci. MA Spas u ratu, mir u kući, službu dobio od Bož. Srca. — Bosiljevo MU Dobila mnoge milosti, dar. dolar 1. — Breza-Gudovac KP Ozdravljenja u teškoj bolesti. — Brinje AP Kćeri ozdravile oči, dar. d 20. — Crni potok JM Usljane molitve za ozdr. blaga, dar. d 20. — Deanovac BK U trogodišnjoj bolesti i kod poroda dobila pomoći, dar. d 10. — D Hraćan KM Dobila posebnu milost, dar. d 100. — Domagojić FD Spasena u više nevolja, dar. d 50. — Dubrava Lj Š Prošla bol prisiju, dar. d 10. — Duga Resa BP Dobra mala sv Terezija pomogla joj, da može u službi imati uza se svoje dijete, dar. d 20. — Gerovo FJ Dobila pomoći u nevolji, dar. d 10. — Gorican JV Bolujući od otrovanja iza poroda spasena majka 3 djece, dar za novicijat D. I. u Ljubljani d 25. — PD Na olakšici od trahoma i drugim milostima hvali i šalje d 10. — Gor. Vrba Ozdravile majku i kći, dar. d 20. — Gradište AI Moli za zdravlje, dar. d 10. — Haganj FG Opasno bolesna krava spasena, dar. d 10. — Hraćina KH Ozdravio teško bolesni brat i ona sama od Zubobolje, dar. d 10. — Ilaci MK U zahvalu d 30. — Ivanjska Obitelj LP Dobili pomoći u teškoj novčanoj neprilici. — SH Majka Božja Bistrica očuvala joj na životu majku. — Kamenica MH muž našao zaradu, šaljem za sv. Misu obećanih d 100. — Kaštel Stari MP Bolest se razišla tako, da operacije nije trebalo, dar. d 20. — Klevak BD U zahvalu d 25. — Komletinci AP Hvali rag. sv. Ante, dar. d 25. — Koštel JC Zag. + bisk. Langa ozdravila supruža od teških bolesti iza poroda, dar. d 50. — Kukujevec AA -U zahvalu d 10. — Kuželi AK Zag. + bisk. Langa dobi-

la pomoć u teškoj bolesti, dar. d 50. — NV Dobila dug, glas i novce od supruga i zdravlje djeteta, dar. d 10. — Marija Bistrica Lj Č Od srčane boli i trganja ozdravila ju je M. B. Bistrčka, dar. d 50. — Mengaš TK Očuvana od teške bolesti. — Mračin JG Zag. i bisk. Langa mužu ozdravila nastrijetljena nogu, dar. d20. — Novigrad IR Utješen u jednoj tugi, hvala i i bisk. Langu. — Novingere Mo JR Cešće, pa i ova godine u jednoj velikoj teškoći dobili pomoć, dar. 1. dollar. — Novi Sad AF Mol za obraćenje jedne drage osobe. — Orebić AH Usljalo joj molitvu. — Orlovac JF Dobila mnoge pomoći, najposlijе protiv svake nade dobio joj sin posao, dar. d 10. — Osijek JJ Preporučuje u molitve bolesnoga brata. — Otok MT Prošla mu opasna oteklina pod vratom, dar. d 10. — Pariz VR U zahvalu na mnogim milostima dar, franaka 25. — Petrovci Dr TF U bolesti dobio pomoć, da je mogao napraviti ispite. — Petrovsko AC Zag. i bisk. Langa ozdravili muž i ona, dar. d 20. — Pitomača KK S pomoću Presv. Srca nadvladala neprijačlje, dar. d 20. — Podgorač BP Zahvaljuje ako kasno na ozdravljenju od gripe, dar. d 20. — Poljane AŽ Ozdravilo dijetu i juga trpljenja, dar lira 50. — Prigrada BB Zazivom Presv. Srca ozdravilo živinče, dar d 10. — Prelog MD Usljena mi molba, dar. za otkup crnčeta d 150. — Primošten HA Duševo klonjula majka ozdravila na njegovu molitvu Presv. Srca, dar. d 20. — Pristava DK Bolest noge prošla, hvala i i bisk. Langu. — Privlaka AE Lutajući sirota svjetom zapustila molitvu, no sad opet noli, hvala Presv. Srca, dar. d 10. — Prugovac TS Majka Božja svete krunice uzda joj pomaže, osobio kod operacije u bolesti. — Psarjevo SH Zag. i bisk. Langa uslijedane mu prošnje. — Ravna Gora AV Hvali na mnogim dobročinstvima, dar. d 30. — PS Povratilo zdravlje, dar. d 10. — JV Pomoć u nevolji, dar. d 10. — Rokovci Hvali na primljjenim milostima — i i bisk. Langu, dar. d 20. — Samobor EČ Po zagovoru sv. male Terezije dobila strpljivost u bolesti i drugo, dar. d 10. — Severin GV U molitvi Presv. Srca dobio dobar lijek za bolesno živinče. — Sisak MZ Primila mnoge milosti, hvali i i bisk. Langu, dar. d 60. — Škakavac BK Udovici od 7 djece sin ozdravio od padavice na zagovor Presv. Srca i M. B. Bistrčkoj, dar. d 25. — Skopje HS Ozdravio sim od teškoga kašlja zag. sv. Franje, dar. d 10. — Slatina MM Hvali na mnogim milostima za dušu i tijelo, dar d 20. — Slav. Šamac MT Dobro srušio ispit. — Slemec TG Sretno prošao porod, dar. d 30. — Split DB Hvali na primljenoj milosti dar d 100. — NL U zahvalu d 50. — Sv. Ivan Žabno II Ozdravio bez operacije od teške bolesti u želucu, dar. d 30. — KM Ozdravilo živinče. — Stup u Bosni MK Hvali na pomoći kod ispita. — Sunja SD Dobio pomoć kod kuhanja, dar. d 5. — Šibenik ID Ozdravio od bolesti sreća i nogu, dar d 20. — MJR Žalosna radi progonstva našla pomoć kod Presv. Srca, dar. d 100. — MJ Suprug dobro prošao tešku operaciju. — Štitar ED U zahvalu d 10. — Targa Mures ID Usuka se nabola na ribiju kost i ozdravila bez operacije, hvala sv Anti i sv. Roku, dar. leja 100. — Tavankut JS Pomoglo kod požara. — Tekić FŠ zahvaljuje na prim. milostima, dar. d 10. — Topusko LP Svladane poteškoće s vjerouaukom kod školske mladeži, dar. d 30. — Uštica KC U nevolji i strahu uhvatila me i ljudu groznicu, pomoglo Presv. Srce, dar. d 10. — Varaždin AM Hvali na uspjehu u školi. — FK Obratilo muža, njoj dale zdravlje. — Velaluka JP Sinčić ozdravio od opasne bolesti, dar. d 20. — Veleševac FC Zahvaljuje na pomoći u bolesti ženinoj, dar. d 30. — Isti hvali, što mu je ozdravilo blaže i što su on i njegovi dobili druge pomoći, dar. d 10. — Vinkovci LjB U zahvalu d 20. — Vinjerc AŽ Ozdravio suprug od bolesti i poslije opet od dobivene rane, u zahvalu d 20. — Virje PM Dobio pomoć od sina. — Vukovar FK Ozdravila od upale pluća i porebrice. — West Elisabeth Pa MP Više puta pomoglo Presv. Srce, hvala mu, dar. dolara 2. — Zagreb AM U zahvalu d 100. — AS Oslobođilo je od neprijatelja i očuvalo joj stan. — FC Ozdravljena više puta, hvali i i bisk. Langu, dar. d 100. — DJ Sretno riješena jedna stvar i druge milosti, dar. d 10. — Dr D G Presv. Srce pomaže uvijek, hvala mu i slava. — JA U zahvalu d 30. — JZ Živčano bolesna i izručivana radi polaska crkve našla pomoć i ozdravila, dar. d 20. — JZ Sestra izbavljena iz neprilike, dar. d 100. — KH Teško bolestan muž dvaput ozdravio, dar. d 35. — Lj. V Sv. maloj Tereziji hvali na velikoj milosti. — s. Lj. S. Dobila pomoć u velikoj potrebi, hvali i i bisk. Langu. — MM U zahvalu na primljena milostima dar. d 25. —

VIJESTI

Krapina. Osnutak Apostolata. Premda se već duго nije u javnosti ništa pisalo o katoličkim prilikama u Krapini, ipak ovdje ne spavamo. Po dolasku vel. g. župnika M. pl. Hranilovića budimo se iz vjerskog nehaja i kršćanska nam načela počinju sjeti u sve jasnijem svijetu. Sa sumnjom pratili smo spocketka i pretresali svaki njegov korak, no on je svojom ljubežljivošću, finim postupkom i ustajnjim radom u ovo kratko vrijeme osvojio sve što pošteno misli i čuti.

i najstrašnijim ranama našeg naroda; bogohulstvu i pijanstvu; da djecu dobro i kršćanski odgojimo, a svojoj okolini damo dobar primjer, kako katolik i Hrvat radi i živi. Osnovali smo društvo pod imenom »Apostolat muževa ili Vojnska Presv. Srca Isusova«. Do sada se prijavilo preko 60 članova, a odbor društva izabrao je 40-toricu, koji su 19. VI. 1927. položili svečanu zavjeru Presv. Srcu Isusovu.

Naša velebna župna crkva, koju narod zove »Zagorska katedrala«, bila je

Apostolstvo muževa u Krapini.

Hvala Bogu danas se možemo mi katolići podićiti, da se katolička akcija koja prepričala svijet, ukorijenila i u našoj župi. Mnogo su tomu pridonijele i sv. Misije, koje smo imali prije Božića 1926., sa 4.700. sv. Pricesti.

Više od 30 valjanih mladića skupilo se u Orlovskom društvu; Marijina Kongregacija imade preko 60 dobrih djevojaka i 45 orlice.

Na poziv vel. gosp. župnika sabrasmo se i mi muževi, da mu budemo pomoćni i kao apostoli u njegovom svetom zvanju, da se borimo proti porocima

tom prigodom dupkom puna što pobožna, što radoznala naroda. Mnogo oko orosilo se od ushićenja, kad je vel. o. Miler D. I. progovorio muževima muževnu riječ, potičući ih na ustajan rad za Boga i domovinu.

Najsvećaniji čas dove iza propovjeđi. Četrdeset odličnih, mogu ustvrditi najuglednijih gospodara krapinskih, pristupi oltaru, zavjeri se javno pred svećim župnikom Presv. Srcu Isusovu predavši župniku pismenu vlastoručno potpisanoj zavjernici i primivši znak i legitimaciju Apostolata Presv. Srca Isusova. Zatim je podijeljena sv. Pricest.

koju su uzveličali korporativno i sv Orlovi i Marijina Kongregacija pod svojim barjakom kao svjedoci ovoga svetoga čina.

Poslije svečanosti svi novi članovi bili su gosti kod zajutarka na župnom dvoru.

Naravno bit će kod nas još mnogo

Kostajnica. Otkada je kod nas osnovano društvo »Apostolstvo molitve« i crkva nam ukrasena kipovima Srca Isusova i Srca Marijina, opaža se lijepr napredak u vršenju naših pobožnosti. 11. lipnja 1926. okupilo se još napose i »Dievojačko Društvo«, od kojeg većina

muke, mnogu gorku čašu čemo jošte ispititi dok se ispunе ideali naše katoličke akcije. U našem radu pomaže nam mnogo preko 600 primjeraka raznih Glasnika, katoličkih mjesecašnika i tjednika, no svu svoju nadu polažemo u Svetišnjega, koji ne će ostaviti vjernog Mu hrvatskoga naroda.

Iv. Štrak, tajnik.

predstavljale smo igru: »Žrtva klevete«. Prihod smo namijenile za nova zvona, koja teško očekujemo. Velika dvorana našega Hrv. Doma napunila se dupkom, pak smo imali i lijepu materijalnu korist. Igra se svima tako svidjela, te je i neki inovjerac kazao: »Čestitam vam na

Djevojačko društvo u Kostajnici.

članica sačinjavaju crkveni pjevački zbor. Svakoga prvog petka imademo podvečer jedan sat klečanje, kod kojeg se moli krunica presv. Olt. Sakramenta i čita se jedan članak iz »Iskrice«; zatim se mole litanijske Srca Isusova, pa posveta, koju svi zajednički glasno molimo i napokon otpošnja. Na kraju je blagoslov sa »Presvetime. — Kod godišnjeg klečanja 1. travnja kao i na Vel. Petak izmjenjuju se članice svaki sat. Devetnica Presv. Srcu Isusovu obavlja se vrlo svećano i pred mnogo brojnim općinstvom. Drugi dan Uskrsa

prikazivanju! Takovih predstava treba nam više puta!«

Vruča želja da dodemo do društvenog barjaka ispunila nam se ove godine. Barjak je nabavljen od skromne članarine, koja se ubire od svih članova »Apostolstva«. Na Duhove ove godine slavili smo posvetu barjaka, koju je uzveličao preč. g. kanonik Dr. Medimorec iz Zagreba; on je obavio i sam čin posvete. Istoga jutra pristupili su članovi i članice k stolu Gospodnjem, a u 10 sati zaknipo se je mnogo evijeta i iz susjednih sela; svi su radoznašo očekij-

vali čas, da vide naš barjak. Kad je bio izneven pred glavni ulaz crkve, čulo se - iz osta svijet: »Krasan je! Tu se sakupili članovi cijelog društva i dočekali kumu barjaka gđu. Olgu Kovačić, koju su pratile u bijelinu odjevane djevojčice, pa tajnica i blagajnica društvena sa glavaricom Djev. Društva. Na ulazu u crkvu priveza gđa kuma na barjak svoj dar: tešku bijelu svilenu vrpču izvezenu napisom: »Apoštolsko molitve u Kostajnicu i »Djevojačko društvo 5./VI. 1927., i sama ga ponese u crkvu pred svetohranište. Na to pristupi preč. g. kanonik Dr. Medimorec sa asistencijom i obavi posvetu. Nakon posvete otpjeva u svetištu domaće pjevačko društvo »Tomislav« pjesmu: »Gospodin je dane, Zborom ovim i crkvenim ravna g. Ferdo Fröhlich um. rav.

učitelj, koji je ujedno i organista u našoj crkvi. — Sada se razvila iz crkve procesija s novim barjakom uz pjevanje pjesme na čast Srcu Isusovu. Tek što odmakosmo iz crkve padne iz sitnog oblačka nekoliko kapljica kiše, što nam je pobudilo misao, da i samo nebo nipo blagoslov na nas i naš barjak. Poslij procesije popne se na propovijedaonicu preč. g. kanonik Dr. Medimorec i prozbori krasnu propovijed, koja se duboko usjekla u naša srca. Potom je bila svećana sv. Misa sa asistencijom.

I tako smo, hvala Bogu, s njegovom pomoći došli do svoje želje, da počemo našim društvenim barjakom možemo sjedinjeni istupati i sudjelovati u raznim crkvenim svečanostima slaveći presv. Srce Isusovo.

Katica Pavčić, glavarica

DAROVI U KOLOVOZU 1927.

Za sv. Mise: Cabuna, AG. 50 Crambrook JT 105 Draškovec AS 15 Lacić JM 25 Otway SM 1 Dol. Razbojište JK 15 Sisak MZ 10 Virje Konak GK 45 Vrbnik SM 30 Zagreb DMJ 50

Za Svetište: Bijelina MF 12 Bošnjaci K. 10, ML 5 Davor BD 20 Djakovo VD 50 Gor. Mihaljevec HP 10, KP 10 Ilacha MK 10 Kamenica DN 10 Kendjelovac II 30 Konaci MM 10 Križevci AB 7 Kuželj AK 50 Lunkovac JK 25 Marija Bistrica LC 50 Nuštar MP 100 Pittsburg TD 100 Plemenčina BB 10 Repaš MZ 50 Slemec TG 30 Šandrovac RF 10 Trojstvo PA 25 Veleševac FC 10 Virovitica BK 50 Zagreb NN 25 JZ 20 Žremje SD 5

Dar Sreću Isusovu: Bjelovar HP 100 Crni potok JM 20 Čepin EF 50 Djakovo LP 50 Domagovac FG 50 Don. Hraščan MK 100 Dubočac AL 10, KL 15 Dubrava LS 10 Gerovo FJ 10 Han Komp. Vitez KG 120 Hlebine SG 20 Koprivnica DP 50 Krap. Toplice OF 20 Mat Billier JK 10 Orišje MM 1 Dol. Osijek EŠ 50 Pitomača KK 20 San Francisco IB 5 Dol. Split DB 100, NL 50 Šibenik ID 20 Tekić FS 10 Topusko PL 30 Uštice KC 10 Veleševac FC 10 Vinkovci LB 20 Zagreb RG 30 Zdenci PK 8.

Za raširenje Glasnika: Beograd AL 10 Bijelina MF 12 Bregana VV 25 Deanovac BK 10 Đurđevac VB 20 Draškovec AS 10 Cranbrook JT 87 Gliboki Brod BK 25 Goričan PD 10 Gor. Vrba MB 20 Gradište AL 10 Haganj FG 10 Hrašč. Trgov. KH 10 Kaštel Novi AŽ 20, KMP 10, KMA 10 Konjic IT 8 Kravarsko LS 8 Letina JB 10 Lunkovac JK 25 Navinger Mo AR 1 Dol. Novigrad podr. RI 10 Obrijež dol. LB 10 Orlovac JF 10 Paris VR 25 framaka Petrinja AS 20 Petrovsk AC 20, CA 38 Ravnagora AV 30, IV 10, PS 10 Rokovci EJ 20 San Jose MZ 1 Dol Sarajevo AM 25 Sisak SK 50 Sombor IL 25 Sol JV 10 Split M 30 Šandrovac RF 10 Šibenik MJ 100 Štitar ED 10 Targu Mures ID 100 Lei Travnik ST 30 Trbuš MS 8 Trogir AC 10, FL 20, AC 20, DL 20, TS 20, SV 20, NN 90, IS 25 West Elizabeth MP 2 Dol. Velaluka BM 10, JP 20 Vinjerac AŽ 20 Vojni Križ TO 15 Zagreb AC 100, DJ 10, FB 100, JA 30, JZ 100, MA 8, PS 28, SSL 10 TK 3. VA 10 Županja AK 10, MH 50, MJ 10

Dar sv. Ante Donji Kraljevec PR 8 Zagreb AM 50

Za Malo sijem. Travnik Zagreb, IH 40

Za Novicijat D. L u Ljubljani Varošanci JK 25

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I., rektor
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

GLASNIK SRCA ISUSOVIA

God. 36.

Prosincac 1927.

Br. 12.

SVETKUJ DAN GOSPODNE.

Nakana Apostolstva molitve u prosincu blagoslovljena od sv. Oca.

Nedjelja! O slatke djetinje uspomene, sveti miru nad gorama i poljem, nad njivama i livadom! Dok si sve dane tako ranio, da su te malokad i prve zrake blijede zore zatekle u postelji, nedjeljom te još i sunce nalazi u njoj. I treba da je tako. Vrtio si se šest dana ovamo onamo, naradio si se i namučio, pa je pravo da počineš. A kako je sladak taj počinak!

Umio si se, preobukao se u čisto rublje, posve se odjenuo i izšao van na zrak pun sunca i jutarnje svježine. Nigdje buke ni štropota. Tek se javljaju pijetao i ptice, tek se odnekale iz rose i cvijeća oziva janješće. Oglasili se gdje ljudska riječ, ona je danas neobično blaga, čuje li se uzdah molitvice, on je srdačniji i toplij nego obično. Sve je danas orošeno nekom svečanom radosći, sve bolje neg inače, sve osjeća dan Gospodnj.

Polaziš k crkvi. Kod nje se čuje stišan žamor. Dok su požnije duše već unutar s Gospodinom, dotle ostali svijet razgovara. Utom zazvone zvona i po treći put, i sve zamukne, sve hrli u crkvu. Šapču se molitve, pristupa svećenik, zaore se svete pjesme. A vani je sve naokolo tako tiho, kada je mnoštvo ozbiljnih andela, visokih poput jablana, opkolilo bijelu crkvu pa špuštenih očiju, sklopljenih ruku izdišu tišinu i blagoslov.

Ah, sve ovo već i za mnoge katolike Hrvate davna uspomena! Jer što je danas tolikima između nas nedjelja? Dan buke, nemira i rada ili dan pijančevanja i grijeha... Neki ne dolaze ni do crkve,

neki dođu doduše do nje, ali ne ulaze u nju; dolaze, da za vrijeme službe Božje ijuču po vani u obližnjim krčmama, da psuju, govore protiv Boga i Crkve i smućuju ubogu mladež. Jao njima, jao i čitavomu narodu, u kojem takvi prebivaju!

Što je nedjelja nama kršćanima?

Dan počinka.

Već na početku Sv. Pisma čitamo: »I blagoslovi Bog sedmi dan i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih«. I. Mojs. 2, 3. I opet govori Bog čovjeku: »Šest dana radi i svršuj poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodinu Bogu tvojemu; nemoj raditi nikakva posla ni ti ni sin tvoj ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja...« V. Mojs. 5, 13-14.

Svetkovanje sedmoga dana naredio je Bog radi sebe, da čovjek na taj dan daje Njemu dužnu slavu; no i radi čovjeka, da se ovaj odmori od truda. I gle, čovjekovo je tijelo tako udešeno, da mu je iza naporna rada upravo na sedmi dan prijeko potreban počinak. Francuski bezvjeri prije 130 godina htjedoše biti pametniji od Boga, pa uvedoše zakon, da svak ima raditi 9 dana, a 10. dan ima biti počinak. No domala su morali taj zakon ukinuti, jer se odmah pokazalo, da je čovječe tijelo za toliki napor preslabo. U njemu je naravski Božji zakon, po kojem treba ono da počine upravo sedmi dan.

U nedjelje kao i na zapovijedane svetke zabranjuju se poslovi težački, radnički, zanatljički. Isto tako sajmovi i trgovanje, no u tom se svaki kraj može držati zakonita običaja. Dopuseni su poslovi, koji su doista potrebni, kao pripravljati jelo, spremiti sijeno ili žito, kad se je ozbiljno bojati kiše. Kad sumnjaš, imaš li ili nemaš dovoljan razlog da radiš kakav težački posao, pitaj župnika, on ti može dati i dopuštenje da radiš. Smiju se raditi i poslovi, koji su potrebni za opće dobro, kao što je pisati, učiti, risati, fotografirati, baviti se muzikom i slično, jer to nijesu težački već duševni poslovi.

Tko bi bez razloga radio nedieljom i blagdanom težački posao i puna dva sata, učinio bi samo laki grijeh, no ako bi radio više od dva sata, teško bi grijeošio. Ali i oni, koji bi »takav dan i malo samo radili težački posao ili bi imali razlog pa i dulje radili, moraju paziti, da ne smute koga svojim primjerom, to jest, da ga tim ne navedu, da počne raditi nedieljom i blagdanom.

Glasoviti francuski književnik (L. Veullot) iznosi zanimljiv razgovor dvaju seljaka. Jedan je od tih radio u nedjelju na niivi, a drugi je prolazio kraj njega k crkvi. »Gle, gle pobožniaka!« naruga se prvi. Nu ovaj mu reče: Što bi ti mislio o meni, kad bih imao samo sedam franaka, pa bih šest dao prosjaku? Seljak se nasmije i reče: »Mislio bih, da si darežljiv čovjek. — A što bi rekao o prosiaku, koji bi, mjesto da mi zahvali, oteo meni i sedmi franak? Seljak odvrati: »Pekao bih, da ie to lonov, koji zaslужuje više!« — Sam si sebi sudio, reče sa smiješkom onaj, koji je rítao. Eto, od sedam dana u sedmici dao ti ie draši Boš šest, da radiš, a sedmi je zadržao za sebe. A ti mu eto kao razbojnik i taj sedmi otimlješ. Ta

lekciona otvoriti oči nevaljanomu kršćaninu. Sveti župnik Vianney kaže: »Dva sigurna puta vode k siromaštvu: krada i rad u nedjelju.«

Dan Božji.

Iza ljtih progona za kraljice Elizabete bila je gotovo posve uništena katolička vjera u Engleskoj. Ona šaka katolika, što je ostala, brižno se sakrivala. Jednoga dana dovedoše k nekomu plemiću (markiz Worchester) stogodišnju staricu, koja je provela mladost još dok je u Engleskoj vladala katolička vjera. — Vi ste, zar ne promjenili svoju vjeru, kad je to učinila cijela kraljevina? upita je plemić. »O ne«, odvraća starica, »ja sam čekala da vidim, hoće li u toj novoj vjeri biti narod bolji, ali sam se uvjerala, da je sve gor! I ja sam proživjela sav svoj život kao katolikinja, pa ēu takva i umrijeti. Hvala Bogu, što mi je dao tu milost.« — Ganut reče joj plemić: »Uzet ēu vas sa sobom gdje ćete imati katoličkoga svećenika i moći ćete svaki dan slušati sv. Misu.« Ta vijest tako obradova ubogu staricu, da je još taj isti dan umrla od radosti.

Ta je stogodišnja baka iskusila, što će reći živjeti bez sv. Mise i naučila se cijeniti je. A danas nebrojeni katolici tako malo mare za sv. Misu, mnogi nikad ni ne dolaze k njoj. A sv. Misa je druga glavna naša dužnost, kojoj moramo udovoljiti nedjeljom. U tome druga zapovijed crkvena razjašnjuje treću Božju: Slušaj pobožno svetu Misu u nedjelje i ostale zapovijedane blagdane.

Eto, svaki kršćanin katolik ima pod smrtni grijeh da dolazi k sv. Misi u nedjelje i blagdane. Ne mora dakako doći, tko ne može. Takvi su bolesnici i oni, koji borave u kraju, gdje nema katoličkog svećenika. Isto su oslobođeni od ove dužnosti boležljivci, kojima bi moglo škoditi zdravlju, kad bi je vršili. To vrijedi i o onima, koji imaju tako rđavo odišelo, da bi im se svijet rušao. I o putnicima, koji bi zakasnili, kad bi slušali Misu, pa o radnicima, koji moraju raditi nedjeljom i blagdanom. No ovi, ako mogu, treba da rotaže rada drugdje, gdje ne će u te dane raditi. Nisu dužni nedjeljom i blagdanom dolaziti k Misi ni oni, koji dvore bolesnike, ni majke, koje imaju malu djecu, a nemaju je kome rovjeriti, ni kućanice, koje inače ne bi mogle ugotoviti jela. Nisu uvijek dužni doći ni oni, kojima je crkva daleko preko sat hoda, osobito ako je rđav put i slabo vrijeme.

Slušati treba cijelu Misu. Treba da budeš nazočan kod sva tri glavna dijela iste sv. Mise. Tko bi došao iza prikazanja — iza toga kad je već svećenik ulio vino u kalež i prikazao ga — ili tko bi otisao prije nego se je svećenik pričestio, taj ne bi slušao sv. Misu. Isto ni onaj, koji bi izostavio sve prije prikazanja i iza oričesti svećenikove. — Sv. Misu treba slušati u crkvi — ne pred crkvom, osim ako je prenuta naroda; treba je slušati pažljivo i pobožno, a ne razgovarati se ili misliti na drugo.

U prva su kršćanska vremena kršćani idući k sv. Misi mogli očekivati svaki čas, da će ih uhvatiti i otoraviti u muke i u smrt. Pa inak oni nisu izostajali od sv. Mise, cijerili su je više nego svoj život. Ali što da idemo u ona vremena? Zar ne biva tako i danas u Meksiku? Zar ne čitamo svaki čas, da je uhvaćen svećenik, kad

je služio sv. Misu, da je bačen u tamnicu ili ubijen, a nazočni kršćani da plaćaju teške globe? Pa ipak niti svećenici ne prestaju služiti Mise niti vjernici slušati je. Kolika sramota za sve mlake katolike!

Cujte na kraju pobožnoga crkvenog pisca (Cochem): »Kad bi iz oblaka kišilo zlato, to bi ti sigurno ostavio svaki posao i poletio bi iz kuće, da nagrabiš zlata. Svak bi rekao, da si ludak, kad bi ostao kod svoga posla. A gde, doista si takav ludak, kad od lakomosti ne ideš k sv. Misi, kod koje poput kiše pada nebesko zlato.«

Članovi Apostolstva, molimo Božansko Srce našega Spasitelja, da svi kršćani katolici nauče da je nedjelja dan Božji, u koji treba slaviti Boga sv. Misom, da nauče što pobožnije svetkovati nedjelju!

Milan Pavelić D. L.

DAR MALOMU ISUSU.

Bilo je u svetoj Badnjoj noći, išli smo na polnoćku. Hitro smo koračali bijelom cestom. Pod nogama nam je škripao svježi snijeg. Nebo se iskrilo kao silni alem kamen. Nebrojene zvijezde sjale i sipale neodoljivi sjaj po snježnoj poljani. Sve se jasno vidjelo. Kristalno je inje svjetlucalo po cesti, po poljani i još dalje — po drveću na bregovima.

Cinilo nam se, da zvijezde drugih večećri ne trepere tako živo. Sve nas je putem veselilo. I treptanje zvijezda i snježna poljana i svjetlucanje blistavoga inja. Veselo smo koračali snježnom cestom — bili smo djeca!

A kako su samo kliktala naša mala srca od iskrene radoći, kad smo gledali Maloga Isusa u jaslicama! Znali smo tko je On, znali smo, da On jako voli malene. I kao uzdarje za tu veliku ljubav darivali smo Mu onđe pred jaslicama svoja mala srca. Znali smo, da Mu je to najmiliji dar. O, On ih je primio, tako rado je primio onda ta naša mala srca — ta bila su ona čista kao snijeg, kao zvijezde, ko ono kristalno inje po drveću...

Eto opet svete Badnje noći, i mi ćemo opet na ponoćku. Hoćemo li moći i sada, kada više nijesmo djeca, da darujemo Malomu Isusu srca? Moguće da i bismo to s radošću učinili, ali jao, naša srca nisu više kao nekada, nisu više slična kristalu, a On prima samo čista srca.

Što da učinimo? Zar da Isus ostane bez toga najmilijeg dara? Ne. Mi ćemo prije očistiti srca, da budu kao snijeg, kao zvijezde, kao kristalno inje i tada ćemo ih njemu darovati, a On će ih opet primiti kao nekad. On će za uzdarje dati Mir srcima našim...

J. Komar.

Dva Kristova viteza. Tako se zove najnovija knjiga, u kojoj je u kratko ocrisan životopis »Sv. Stanislava Kostke i Sv. Alojzija Gonzage«. Oba ta životopisa zanose duše za Isusa. Knjiga imade više slika. Uvezana stoji D. 8., broširana 5. —

NE ĆE MALOGA ISUSA.

O Betleme, Betleme,
Sto se zgodi od tebe,
Da ne poznaš Divice,
Svete Bogorodice,
Već je tiraš od sebe
Usrid zime studene,
Neka traži konaka
Sve od jutra do mraka?
I da ne bi Josipa,
Pravednoga čovika,
Morala bi propasti,
Na studeni ostati.
On u polje odlazi

I štalicu opazi;
Tu Marija nočila
Spasitelja rodila.
Kad dočuli židovi,
Da Marija porodi,
Medu sobom govore,
Da Isusa umore.
Al Bog šalje andela,
Andel budi Josipa:
»Ustaj, biži s Isusom
I sa Majkom Njegovom!«
Probudi se Marija,
Draga Majka Božija,
Nazaretska Divica,
Sveta Bogorodica.
Uranila zoricom
Putovala stazicom
Sa malenim Isušom
I sa svetim Josipom.
Kad iz grada krenuli,
Prvu stražu minuli,
Postojala Marija,
Podojila Isusa.
Malo Čedo plakalo,
Belo mliko kapalo
Po kamenu studenu
Za spomenu Betlemu.
Pa pridoše do dana
Priko vode Jordana,
Dodoše u pustinju
I tu trudni počinu.
Tad se čudo zgodilo:
Nebo se otvorilo,
Andeli se sletili,
Slavne pisme složili.
Na kolina padali,
Isusu se klanjali
Na kriocu Divice
Svete Bogorodice.
O moj slatki Isuse,
Daj mi biti uza Te,
U Tvojim Te dvorima
Slavit s rajskim korima.
Amen.

Ivo Čakalić.

NAJLJEPŠA BAŠTINA.

Isusovac o. Ayala pripovijeda ovaj neobični i vrlo zanimljivi događaj: Mjeseca rujna 1880. umirao u gradu Šibeniku u Dalmaciji liječnik G. Bio to čovjek, koji je drugovao s protivnicima vjere i malo mario za kršćanske dužnosti. Bolest ga prikovala uz krevet, sile mu počele malaksavati. Pozove prijatelja liječnika koji ga je brižno liječio. Ovomu izruči neke ranarničke sprave i očitova mu još neke svoje želje.

Nato će mu prijatelj liječnik: »Zar misliš, da ćeš brzo umrijeti?« — Da, sile mi slabe, još malo, pa... »Moj dragi«, prijatelj će mu, »znaš što bih ja uradio da mi se približava smrt? Izvršio bih svoju kršćansku dužnost, ispovjedio bih se.«

— Drage volje, odvrati bolesnik. Pozovi mi ispovjednika N., ja ćeš mi izvršiti svoju vjersku dužnost.

Domala dode svećenik, i bolesnik se skrušeno ispovjedi i dobije sv. pomast. Pričesti nije mogao primiti, jer ga je dušio jaki kašali. Kad se približe zadnji časovi, dozove bolesnik desetgodišnjeg svoga sina, poče ga milovati i najednom ga upita: »Hoćeš li, sinko, biti uvijek dobar katolik?« Sin upre začudene oči u blago očevo lice i odgovori odrešitim glasom: »Hoću!« U sobi nastade tišina, koju je prekidao plać i jecanje.

Tad skinu umirući otac dršćućom rukom Gospinu medaljicu. Tu je nosio uvijek oko vrata, a da nitko toga nije opazio. Stavi je na sina, koji je plačući do njega klečao, pa će dirnutim glasom: »Sinko dragi, budi dobar katolik. Ja na žalost nijesam uvijek bio takav... Časti i ljubi Majku Božiju. Ona je meni pomagala i sad mi je evo pomogla, da sam se s Bogom izmirio... i tebi će pomoći. sinko. Budi pobožan prema Majci Božjoj to je najljepša baština, koju ti ostavlja otac.«

S. D.

SURADNICIMA I DOPISNICIMA.

1. Glasnik je zahvalan svakomu, koji mu pošalje kakav mu drago dopis, radnju. Samo on ne može odmah donijeti, što se pošalje. Tko želi, da mu se kakva novost što prije objavi, neka takvu vijest pošalje kojemu drugom hrv. kat. listu, što ćeće izlazi. Glasnik donosi osobite vijesti ne toliko kao vijesti, već kao pouku, a štampa ih, kada dođu na red.

2. Urednik je dobivao dosta dopisa, kojima je trebalo udovoljiti, i pisama, koja su tražila odgovor, no poslovni mu nisu dopuštali, da ispunij želite čestitih prijatelja. Pošto je taj posao dopisivanja preuzeo prokušan radnik, dobit će odgovor svih, koji su što tražili, a ubuduće, ako Bog da, neće više dugo čekati, da im se odgovori.

3. Šaljući narudžbe, preplatne, dopise itd. na upravu ili na uredništvo Glasnika, obradovat će naši prijatelji urednika, ako k svomu pismu dometnu koji redak kao mali odgovor barem na koje od ovih pitanja: Što ti se u Glasniku svida, što ti se ne svida? O čemu bi se moralno više pisati? Jesi li zadovoljan s poukom: »Majka vodi mališe k Isusu?« Kakve ti se čine pjesme o sveticima, što ih pjeva Guslar?

Uredništvo Glasnika Srca Isusova.

STOTINU TISUĆA ZLATNIH RUDOKOPA.

Zar doista opstoje? Dakako. I ne samo da opstoje, nego svi katolici mogu svaki dan iz njih vaditi zlato. Ti rudokopi su onih 100.000 oltara, na kojima se Sin Božji i naš Spasitelj dan na dan prikazuje nebeskomu Ocu za svakoga od nas. Tu on hvali neizmerno Božje Veličanstvo mjesto nas; zahvaljuje beskrajnoj Božjoj dobroti na nebrojenim dobrima, kojima bez prestanka kao kišom opisplje svijet i zadovoljava za nebrojene opačine, što ih ljudi poput otrovnih strijela danomice odapinju proti očinskomu Srcu Božjemu; moli za silne milosti, što ih mi jedni ljudi toliko trebamo.

Vjera nas uči, da je sv. Misa ista žrtva s onom, što ju je naš Spasitelj prinio na križu. U sv. Misi osobito daje Isus milosti, što nam ih Misa je dakle naše najveće i neskrpljivo blago kaošod i žrtva Isusova na križu.

Smrt je Isusova izvor svih milosti bez izuzetka, što ih je Bog ljudima ikad poslije pada prvih ljudi dao ili će ih dati. Ali ovaj izvor toliko puta nanovo provre na našim oltarima, koliko se sv. Misa svaki dan na njima prikaže. Na svijetu ima oko tri stotine hiljada svećenika. Ako od tih poradi mnogih zapreka samo svaki drugi dnevno govori sv. Misu, imamo oko 150.000 sv. Misa, što se svaki

dan prinesu Bogu od ponoći do ponoći po cijeloj zemlji.

Slušajući pobožno sv. Misu možeš dobiti iste milosti, kao da si bio uz Isusa pod križem sa žalosnom Majkom. Zaista bi bio lud, tko se ne bi htio okoristiti tolikim blagom. Pridruži se dakle često preko dana, kršćanska dušo, tolikim žrtvama dragoga Spasitelja; pretrpi i ti nešto od ljubavi k Bogu, koji je za te toliko pretrpio i svaki se dan za te toliko snizuje, pa ćeš bez prestanka vaditi iz tih rudokopa nebesko zlato, kojim se kupuje život vječni. — N. M. D. L.

SRCE ISUSOVVO SPASENJE NAŠE.

To je molitvenik poznat već na daleko, pun prerazličnih molitava i pjesama, ukrašen krasnim slikama, a ipak posve ukusna oblika. U njem je i »Devetnica u čast Presvetoga Srca«, koja se toliko traži. Stoji u finoj koži sa zlatorezom Din 60. — u crnom piatu sa zlatorezom Din. 30., — bez zlatoreza Din. 20. — Narudžbe prima: Uprava Glasnika Srca Isusova Zagreb L pp. 147. Palmotićeva 31.

ČITAV DAN NATASTE KOSIO.¹⁾

Došao sam u ovu župu kao dušobrižnik pred pet godina. Vjerski je i čudoredni život stradao ovdje ko i drugdje u današnja vremena, a sam jedan svećenik na velikoj i razasutoj župi ne smaže sila, da svestrano radi za vjersku obnovu. Ljudi, i otprije slabo upućeni u vjerske stvari, povratili se iz rata puni duha, koji je protivan vjeri. Vikaci smučivali narod, nezakonite se ženidbe množile, mladež se podavala niskomu uživanju, a ovo je donosilo svoj rod: potpunu površljavost.

Dobri je Bog ipak pomogao, Njegova je milost djelovala i počelo je kretati na bolje. Tome je mnogo pridonio primjer jednoga mlađeg čovjeka. Bilo je prošle godine, u vrijeme ljetne košnje. Stalo se već i mračiti, a ja sam se nalazio u društvu nekih znanaca. Uto dode mlađi čovjek i zamoli me, da bih govorio s njim nasamo. Kad se nadosmo vani, reče, da se želi isповjediti. Kad se ispovjedio, zapitah ga, hoće li sjutra k sv. pričesti. No on reče: »Danas je prvi petak u mjesecu, a on je posvećen Presvetome Srcu Isusovu. Jutros nisam mogao doći na sv. pričest, nisam htio, da mi rodaci prigovaraju što ostavljam posao. Stoga sam čitav dan kosio natašte, da se mogu još danas pričestiti. Molim, velečasni, dajte mi svetu pričest. Gledao sam ga zadivljen i ganut.

Ne prođe mnogo vremena i nade se nekoliko valjanih mlađih muževa, koji se upisaše u »Vojsku Srca Isusova«. Zatim se prijava oko 30 djevojaka u Djevojačko društvo za naknadnu sv. pričest i nekoliko žena za društvo Sv. Krunice.

Dalo Presv. Srce Isusovo, ugledala se sva naša mladež u ovoga vrijednog štovatelja Božanskoga Srca i u njegove, drugove! Vrijeme je, da nestane kod nas smrtnoga spavanja, da se naročito mlađi naš naraštaj, naš ponos i naše ufanje, prene na novi, ljepši život, koji u duhu svete vjere preporada i dušu i tijelo.

Ivan Dapčić, upr.župe Cetingrad.

1) Molimo sve svoje prijatelje, osobito vlč. gg. svećenike, koji djeluju u duhovnoj pastvi, pa gg. katoličke učitelje i učiteljice, da nam jave, kad najdu na koji sličan lijepi primjer u narodu. Neka jave i ime osobe. Uredništvo živoj takvoj osobi ne će iznositi na javnost imena, da ne povređuje njezine čestnosti, ali ono samo treba da zna ime. Ako se radi o pokojniku, dobro je i ime štampati. Zašto da donosimo krasne primjere iz drugih naroda, kad ih sami kod kuće imamo? Ima, hvala Bogu, i kod nas više lijepih duša nego se misli. Zašto da se na pouku i poticaj drugima ne objavi koje njihovo osobito djelo? Uredništvo.

KATOLIČKE MISIJE.

To je jedini hrvatski misijski časopis, u kojem nalaziš život i patnje katoličkih misjonara i kršćana u poganskim krajevima. Kazuju ti i to, kako poštovovnih i plemenitih duža ima kod nas u domovini, koje toliko rade da omoguće misijski rad. Izlaze 10 puta na godinu i stoje Din. 10. — Pretplatu prima:

Uprava Katoličkih Misija. Zagreb L pp. 147. Palmotičeva 33.

ZVANJE.

Dragi prijatelju! Siguran si, veliš, da je Bog i Tebi kao svakomu drugom čovjeku odredio stalež, u kojem želi da mu služiš. Siguran si, kažeš, da ćeš naći svoju vječnu i vremenitu sreću u zvanju, za koje Te je Bog odredio. Samo izjavljuješ da ne znaš, kako bi upoznao, kamo Te Bog zove. Nastojat ću, da Ti što jasnije pokažem put, kojim ćeš sigurno upoznati, koje ti je pravo zvanje.

Moli.

Prvo pomagalo, kojim treba da se svi poslužimo, kod izbora zvanja, jest molitva. Ako se budemo žarko molili Bogu, da nam pokaže put do našega staleža, nema sumnje, da će nam Bog uslišati

Hrvatsko katoličko društvo Rodoljub, kojega su članovi lijepo izvodili proljetos u Zagrebu muku Isusovu.

želju. Isus je rekao, da se moramo moliti s velikim pouzdanjem, s potpunim uvjerenjem, da ćemo biti uslišani. »Ištite, i dat će vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvorit će vam se; jer svaki, koji ište, prima; i koji traži, nalazi; i onomu, koji kuca, otvara se. Mt. 7, 7-8.

Molimo dakle pouzданo za rasvijetljenje, govorimo sa sv. Pavlom: »Gospode, šta hoćeš da činim?« Dj. 9, 6. Gospode, ja sam pripravan, da prigrlim stalež, za koji si me Ti odredio; pokaži mi ga očituj mi svoju volju!

Izvanredni poziv.

Bog nam može na razne načine očitovati, što hoće s nama. On pokazuje ljudima katkada na posve izvanredan način zvanje, u kojem želi da mu služe. Osim toga daje Bog tim svojim odabranicima toliko obilje milosti, da će se oni sigurno odazvati njegovu pozivu.

Da li si, prijatelju, razmišljao kad o čudesnom pozivu svetih apostola? Zar su ikad mogli pripasti galilejski ribari pomisliti, da će oni biti doglavnici Mesijini, da će biti njegovi pomoćnici u osnivanju kraljevstva nebeskoga? Zar je ikad galilejskom ribaru Simonu pala na pamet misao, da će on biti stijena, na kojoj će Krist sagraditi svoju Crkvu? Zar je ikad mogao pomisliti galilejski ribar Ivan, sin Zebedejev, da će on biti ljubimac Onoga, koga je čitav svijet očekivao kao svoga Spasitelja? Pa ipak eto Bog ih je pozvao u užvišeni apostolski stalež, za koji ih je odredio od vječnosti. Oni su se odmah odazvali pozivu Božjem. Sveti Pismo opisuje na vrlo jednostavan način ovaj izvanredni poziv:

»A idući Isus pokraj mora Galilejskoga, vidje dva brata; Simona, koji se zove Petar, i Andriju, brata njegova, kako meću mrežu u more, jer bijahu ribari. I reče im: Hajdete za mnom i učiniti će vas ribarima ljudskim. A oni odmah ostaviše mreže i podoše za njim. — »I otišavši odavle, vidje druga dva brata, Jakova Zebedejeva i Ivana, brata njegova, u ladi sa Zebedejem, ocem njihovim, gdje krpe mreže svoje; i pozva ih. A oni odmah ostavivši mreže i oca podoše za njim.« Mt. 4, 18-22. Ni poziv ostalih apostola nije bio manje čudesan.

Bilo je, prijatelju, i drugih svetaca, kojima je Bog na izvanredan način pokazao stalež, u koji ih je pozvao. Tako je po volji Božjoj sama Blažena Djevica rekla sv. Stanku Kostki, da stupi u Družbu Isusovu. Isto tako javio je Bog sv. Alojziju, i opet po Mariji, koju je Alojzije na osobiti način štovao, da i on stupi u tu istu Družbu. No ovo su izvanredni putevi, kojima Bog vodi samo neke do njihova svetoga zvanja, dok se naiveći dio ljudi mora poslužiti običnim, ali sigurnim pomagalima, da upoznaju svoje zvanje.

Ravnodušnost.

Već sam spomenuo, da je prvo i najuspješnije pomagalo za izbor staleža molitva. No sv. Ignacije savjetuje nam, da se osim žarkе molitve poslužimo još jednim pomagalom, a to je ravnodušnost.

Tko je ravnodušan u izboru staleža? Onaj, kojemu je mio svaki stalež, u koji ga Bog zove. On ne gleda, da li je stalež ugodan ili neugodan, već traži, da li Bog želi da on prigrli taj stalež, pa kad se uvjeri, da je to volja Božja, tad ga nikakve poteškoće ne će odvratiti, od tog staleža. Bez ovoga raspoloženja volje, bez spremnosti, da ćemo u svemu slušati volju svoga nebeskog Oca, koji je odabrao za nas najbolji stalež, možemo se vrlo lako prevariti u ovoj tako važnoj stvari.

Pred očima moramo imati u prvom redu slavu Božju i spasenje svoje duše, jer je to svrha našega zemnoga života; sve je ostalo sporedna stvar. Radi toga moramo se pitati: Koji će stalež najbolje odgovarati mojim duševnim i tjelesnim sposobnostima, da mogu u njemu raditi za slavu Božju i za svoje spasenje? U kojem će staležu biti najmanje pogibelji za moju dušu? — Duša, prijatelju duša nada svel! Isus je rekao: »Što koristi čovjeku, ako sav svijet dobije, a duši svojoj nauđi?« Mk. 8, 36.

Savjet prijatelju. Smrt.

Nego moguće je, dragi prijatelju, da se uza sve svoje nastojanje nijesi mogao odlučiti za oyaj ili onaj stalež, ne znaš, kamo te Bog zove. Da se oslobodiš sumnje, preporučuje ti sv. Ignacije ovo: Pomisli, da se tvoj prijatelj nalazi u sličnim prilikama, da tvoj prijatelj ima isto takve sumnje o svom zvanju, pa da te upita za savjet. Šta bi mu odgovorio? Što bi savjetovao prijatelju da učini, to učini sam.

Da sigurno izabereš pravo zvanje, dobro će biti, ako pomisliš na svoj smrtni čas. Šta bi ti bilo draže na času smrti, da si odabrao, to odaberi sada. Smrt je vrlo dobar savjetnik, ali ga nažalost mnogi ne slušaju, pa se stoga i kaju, ali je kajanje često puta prekasno

Pitaj za savjet.

Molio si me, prijatelju, da ti dadem nekoliko općenitih savjeta o izboru tvoga zvanja. Nastojao sam da ti udovoljim. Sad se moraš prihvatići posla i početi da ozbiljno misliš o svom zvanju. Ipak prije nego ozbiljno odlučiš, razgovori se s kojom iskusnom osobom o svojoj namjeri. Izaberi onaku osobu, koja u prvom redu traži tvoje duševno spasenje.

Obrati se na kojega svećenika. Svećenik ima i potrebno znanje, što se hoće za ovu stvar, a osim toga svećenik je u svojoj službi na osobit način rasvijetljen Duhom Svetim. Sjeti se, da nam Bog obično javlja svoju svetu volju po ljudima, a ne po andelima ili svećima; Bog upravlja ljude po ljudima. Kad se Isus ukazao Savlu na putu u Damasak, pitao je Savao prestrašen: »Gospode, šta hoćeš da činim?« Isus mu nije htio sam reći, da ga je izabrao za svog apostola, među poganima, već ga posla svećeniku Ananiji: »Ustan i uđi u grad, pa će ti se ondje kazati, šta ti treba činiti.« Dj. 9, 6. Savao je poslušao Isusa i pošao u grad. Međutim se Isus ukazao

Ananiji. »A u Damasku bješe neki učenik po imenu Ananija; i reče mu Gospod u viđenju: Ananija! A on reče: Evo me Gospode! A Gospod mu reče: Ustani idu u ulicu, koja se zove Prava, i traži u kući Judinoj Savla po imenu Taržanina; jer, gle, on se moli. A Ananija odgovori: Gospode! Čuh od mnogih za toga čovjeka, kolika zla počini tvojim svetima u Jeruzalemu. I ovdje ima vlast od poglavara svećeničkih, da veže sve, koji prizivaju ime Tvoje. A Gospod mu reče: Idi, jer mi je on sud izabrani, da iznese ime moje pred neznačioce i kraljeve i sinove Izraelove«. Dj. 9, 10-15.

Na koncu želim ti, da što jasnije upoznaš, kamo te zove Božji promisao i da se spremno odazoveš glasu Njegovu.

Tvoj

F. Mašić D. L.

ADVENTIST.

Jednoga dana mjeseca rujna ove godine dođem kući iz vinograda i nadem tu nekoga mladog gospodina s kožnatom torbom, punom raznih knjiga. Baš je držao u ruci knjigu: »Nada ovoga svijeta«. Kad je došao u kuću — rekoše mi poslije — poklonio se je na turski način, naime, digao je ruku do čela, spustio je na usta i prsa. Kakvomu: »Hvaljen Isus« ni traga.

Kad sam ja ulazio, baš je govorio: — »Evo, ova knjiga nije skupa, a ima u njoj dosta lijepo pouke i opis svršetka svijeta«. Ja poznam tu knjigu otprije, i znam, što ti ljudi govore o svršetku svijeta. Uzeh mu je iz ruke, da je tobože vidim. Otvoram prvu stranu, pa ga pitam, gdje je »Imprimatur«, t. j. crkveno dopuštenje za tu knjigu. Svaka naime katolička knjiga duhovnog sadržaja mora da ima »Imprimatur«, dopuštenje biskupovo, da se može štampati.

Taj odgovori: »Evo, tu je naznačeno, da je knjigu izdalo biblijsko društvo za kršćanske knjige u Novom Sadu. Knjige toga društva, a i sama biblija ne trebaju imati »Imprimatur«. Na to izvadim biblijske pripovijesti za pučke škole i biblijsku povijest staroga i novoga zavjeta za srednje škole, i pokažem mu »Imprimatur«. Čovjek se malo zacrveni, ali brzo progovori: »Ah, šta treba biskup potvrditi, meni je potvrda Bog!« — Znadem, odvratim mu, da je Gospodin Bog veći od svih biskupa, ali kad je On njima dao tu vlast, moramo se pokoriti, jer tko ne sluša biskupa, ne sluša ni Gospodina Boga!

Neznanović se zacrvnenio još bolje, a ja nastavim: — Mislite da ne znam, tko ste! Vi ste vuk u ovčjoj koži, adventist. Zar ne znate, da za konac svijeta ne zna nitko, pa ni andeli nebeski, nego jedini Bog, a vi se mijesate u te stvari i širite takve laži svojim knjigama?

Adventist je bio u trista muka, dok napokon ne progovori: »Vas ja ne mogu u to uputiti, jer vi to ne razumijete!« Ja se uasmijem, a on brzo otide iz kuće, a da nije ni pozdravio. Čuvajmo se ovakvih vukova u ovčjoj koži!

Josip J.

† PRELAT MATIJA RIHTARIĆ.

Plemenitoga prijatelja Glasnikova, omiljelogu pučkog pisca, koji je kao malo tko ugodio Glasnikovim čitateljima, presvjetloga gospodina Matije Rhtarića nema više među živima na zemljilj. Čitatelji Glasnikovi znadu tu žalosnu vijest iz kratke bilješke u prošlom broju. Sad nas evo, da o njemu reknemo koju više.

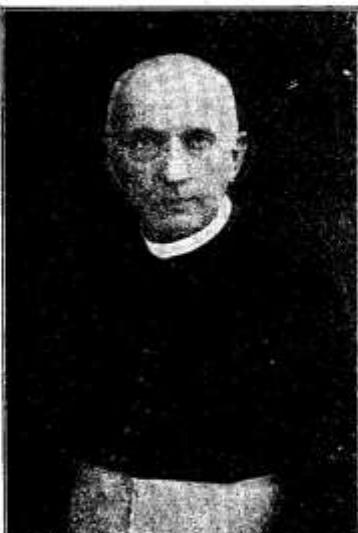
Kad odlični i dobri pokojnik ne bi ništa više uradio, već što je napisao one tolike članke za Glasnik i Kalendar Presvetoga Srca Isusova, zaslužio bi, da ga ovdje ovom tužnom prilikom spominjemo s najdubljim poštovanjem i zahvalnošću. No on je učinio još i više, on je osobljim dobrotvor Svetištu Presvetoga Srca Isusova u Zagrebu, on je u tom Svetištu dao izraditi krasan jedan oltar i jedan prozor, on se je kroz dvadeset i pet godina svake godine sjetio toga Svetišta velikim darom. Kao redovnici uopće, tako ga i Isusovci računaju među svoje najbolje prijatelje i dobročinitelje.

Rodio se pokojnik 1854. u Varaždinu, za svećenika je zareden 1876. Kratko je službovao kao kapelan, zatim je radio u nadbiskupskoj kancelariji u Zagrebu. God. 1880 postade vojničkim kapelanom, 1886., vojničkim župnikom i takvim osta sve do 1918., kad ga umiroviše. Umrije 19. IX. 1927. nakon kratke bolesti.

Bio je iskren i otvoren kao dijete, u druženju i s najjednostavnijim ljudima domaći i srdačan. Sačuvao je živu, mladenačku dušu sve do svoje smrti. Vidjela se ona u njegovim kretnjama, i neprestanoj spremnosti na šalu. Vidjela se ta vedra, živahna, neprestano mlada duša i u svemu njegovu spisateljskom radu.

Jednostavan, jasan, šaljiv, bio je on kao stvoren za pisca, koji će govoriti najširim narodnim redovima. No njemu nije bilo do kakve književničke slave, nije mario da ga tko hvali kao izvanredna pisca. On je u svemu svojem književnom poslu u prvom redu svećenik i svim svojim radom vazda dovikuje svakomu koji ga čita ono jedno napotrebniye: 'Spasi dušu svoju!'

Književni je rad Rihtarićev razasut po malim pobožnim listovima. Najviše je ipak pisao za Glasnik i Kalendar Srca Isusova. Tu je on od srca k srcu progovarao tolikim tisućama svoga naroda,

tu je neumorno propovijedao mržnju na grijeh i ljubav prema kreposti, ljubav prema Bogu i bližnjemu.

Svi znamo, da je najgori i najsramotniji porok svega našega naroda gadna psovka i kletva. Ni o čemu nije pokojni Rihtarić toliko pisao koliko o njoj. Dirao je on i u druge narodne poroke, pisao i o svetima — n. pr. o bl. Marku Krizinu — pisao o štampi, o surovom i bezbožnom boljevičkom duhu, što je izbio iza rata, ali glavni njegov predmet bilo je ispaljivanje te strahovite rak-rane sa bezbrojnih hrvatskih jezika. I kad je pisao o drugom čemu, on je gotovo vazda upro prstom u tu rugobu gdje je ikako mogao.

Već u Glasniku 1903. počinje s člankom: »Nemoj, prosim te, kleti!« Evo nešto iz opširnoga uvida: »Svi u selu poznaju Mesarovićeva »šeka«. I daleko u okolini znadu ga kao huda psa. Svaki, koji nije bio u kući Mesarovića dobro poznat, nije isao sam onamo. Jao drotaru ili »Armenreisenderu«, ako je, ne znajući za šeka, došao u njegovu blizinu. Od jednih hlača imao je u taj čas dvoje, a kako je bilo pod hlačama, to je njegov posao...« Uzeo je eto sliku psa i ta će mu slika lijepo poslužiti, da prikaže, kako ljudi zato psuju Boga, što ga ne poznaju i kako su mnogo nezahvalniji od same životinje, koja ni zašto ne će lajati na svoga gospodara. Slika je pseta u ovom predmetu nešto obično, ali način, kojim se ona iznosi, kako vidjesmo, nije običan, već Rihtarićev. No nade on i neobičnijih slika. Tako u Kalendaru Srca Isusova 1908. počinje svoj članak ovako: »Ima već puno godina, što sam doša prvi put u Dubrovnik. Bilo je ljeti. Na prozorima mnogih kuća opažao sam zelene koprene, kajkavci bi rekli od t i l a. — Čemu te koprene? pitam prijatelja. — Čemu? da možemo kako tako spavati. I kroz koprenu se provuku p a p a t a c i, a da nije na prozoru koprene, izjeli bi nas... A što su ti papatači? To su komarci puno manji a puno gori od naših. Koga izgrizu, dok spava, nade se ujutru sav crven i otečen. — A što će nam ti papatači, što nam govorиш o njima? reći ćeš. Evo što. Kad ćujem koga, gdje kune, dolazi mi napamet komarac papatač, koji grize. Taj je komarac jako, jako malen prema onomu kojega grize, ali ga ipak grize, ne da mu mira. Tolišni je i još puno manji čovjek prema dragomu Bogu, pa ipak ga grize, kune i psuje.«

Ipak se on ne služi vazda životinjskim slikama, već najčešće i najradije poziva psovača k prizorima iz života Isusova. U Kalendaru Srca Isusova od 1906. zove u betlehemsku štalicu: »Amo ti, čovjče... amo ti ženska glavo, koja kuneš i proklinješ kao husarski kapral, ako ne i gore, amo pred ovo milo i malo Srdače, pred ovo malo Djetešće...« I tako vodi on čitatelje od betlehemske štalice do Golgotе kroz sve Kalendare Srca Isusova od 1906 — 1915. Straši doduše psovača u tri kalendara (1912-1915.) veličanstvom Božjim, strahom suda: paklom, ali još više nastoji, da ga beskrajnom ljubavlju Isusovom gane, da ga njom dovede do mržnje na psovku i do odluke, da će je se čuvati.

Premda su Rihtarićevi sastavci o kletvi najznatniji i iznosili bi bez sumnje omašnu knjigu, to je važan i njegov drugi rad, koji uglavnom ide za obranom vjere. U novije vrijeme, gdje se bezvjerje stalo

širiti i po selu, gdje su bezbožni huškači upregli sve sile, da iščupaju vjeru iz srca naroda, a našli pomoćnike u nekim odmetnicima, diže on svoje pero poput mača protiv tih sotominih saveznika. U knjižici »U dři popa« osvjetljuje po svom običaju gadnu rabotu tih opakih ili zaslijepljenih ljudi i skida im obrazinu s lica pokazujući ih u pravoj njihovoj slici. A komu nije poznat njegov »Miško i vrag« u »Kalendarima Srca Isusova i Marijina«, kojim tako živo i duhovito šiba bezboštvo, psovku, pijanstvo, bludnost i druge opaćine? Za naše čitatelje nije od potrebe da navodimo što iz tih njegovih radnja, one su im dobro poznate. A sastavaka te vrste donijet će još naročito naš Kalendar, jer je pokojnik tako marljivo pisao, da se još dosta toga nije moglo odštampati.

Svrha je Rihtarićevo rada, kako rekosmo, spasenje duša. Sredstvo za tu svrhu jest rat protiv zla. Kako on to zlo susreće u strahovito grubom rahu psovke i kletve, boljševičke i bezvjerske surovosti, to ni on ne oblači rukavica, dok piše. U životu se je najviše susretao s ljudima, koji su bili samo krupno otesani, a malo ili nimalo gladeni, pa su nam razumljive one njegove krupnije riječi. Bilo ih je, koji su mu prigovarali radi oštijih izraza. »Što čete«, odgovarao bi, »ja sam star soldat«.

U ostalom neka reknu o spisateljskom radu Rihtarićevu što hoće, jedno stoji: Narod ga je razumio i volio. Iz Zagorja, Slavonije, Bosne, Primorja i Dalmacije, iz iste Amerike su mu stizale priznanice. »Bog nam poživio Rihtarića, koji nam tako lijepo sve tumači«, pišu mnogi javljajući se upravi ili uredništvu Glasnika Srca Isusova. Nedavno posla mu na dar jedan naš Amerikanac 2 dolara zato, »što sve tako lijepo tumači«. Mnogi mi rekoše: »Njegov članak u Glasniku S. I. najprije pročitam«. I obrazovaniji su ga rado čitali.

I još nešto: Rihtarićev je rad obratio mnoge grješnike, osobito psovače. O tom ima mnogo dokaza, a najlepši je taj, da su neki dolazili i iz daleka, da se kod njega ispovjede. Imamo li to na umu, lako ćemo uvidjeti, da je pokojnik postigao, što je želio i njegova se blaga duša u vječnosti bez sumnje mnogo više veseli od duša pre-mnogih glasovitih književnika, koji su na svijetu ubrali kud i kamo veću slavu od njegove. Njegov rad je rad pravoga svećenika Isusa Krista, njegova ljubav k hrvatskому narodu najveća što se može zamisliti, jer je nastojala, da mu osigura najveće dobro — spasenje vječno. U to ime: hvala mu, pokoj njegovoj plemenitoj duši i slava mu vječna!

M. Pavelić D. L.

KALENDAR SRCA ISUSOVA I MARIJINA

ZA 1928.

već je u velikom dijelu rasprodan, pa tko želi da ga ima, neka ga što prije naruči. Ne će mu biti žao, jer je to čitava omašna knjiga puna raznovrsna zanimljiva štiva, pouke, pjesama i slika. Stoji samo D. 12. — Narudžbe prima:

UPRAVA GLASNIKA SRCA ISUSOVA. ZAGREB I. pp. 147.

LJUBAV ISUSOVA — NAŠA SREĆA.

Otkad sam upoznala ljubav Božanskoga Srca, dobivam mnoge milosti. Do spoznaja ove velike ljubavi doveo me naš mili Glasnik. Moja je duša bila u opasnosti, da se zauvijek izgubi. U teškom nemiru i nesreći našla sam lijek u Božanskoga Srca.

Jednoga jutra ustanem tužna i nigdje da nadem utjehe. Uto
me stane kao neki nutarnji glas poticati, da uzmem u ruke Glasnik Presv. Srca Isusova, koji držim već više godina. Potražim ga, otvorim i naidem na riječi, koje me gauše i koje ostadoše uspomenom u mom životu. Evo nezaboravnih riječi: »Ljubi i slabo-

stvo tvoja naće će oslon u mom Srcu. Dušo kršćanska, ja sam u milosrdnu svome pogledao na tebe, jer si se utekla mome presvetom Srcu. Tebi je dodijalo živjeti daleko od mene, tražila si slasti u taštinama svjetovnim, a niješ u njima našla nego razočaranje i боли. A to je spasonosno, jer si tako došla do uvjerenja, da daleko od tvoga Boga ne ima sreće ni zadavoljstva. Vrati se dakle . . .«

Citala sam sva uzbudena taj poziv, kojim me je Isus zvao, da ostavim sve i podem za Njim, koji je raskrilio presvete ruke, da me zagrli. I ljubav je Njegova nadvladala grijeħ, izvor moje nesreće, ja sam se obratila i našla kod Isusa sve ono, što On obetava: mir i počinak i pravi život.

Vjera, Nada, Ljubav.

Presveto Srce moga Gospodina, hvala Ti! Ti mi daj jakosti, da odolim svim napastima, da podnesem sve teškoće i da Ti ostanem vjerna zauvijek!

O Isuse, ja vjerujem u Te,
Ti mi kažeš istinite pute;
Uzdajuć se u Tvoju dobrotu,
Ja se kajem za svoju grjehotu.

Ti me uči, Ti me blagoslovi
Ti u život uvedi me novi,
Tim životom da dodem do kraja
Do Tvojega svetog zagrljaja!

J. K.

MALI KRIŽARI

ALOJZIJE UMIRE.

Smrt s nebesa silazi
Kano andel bijeli,
Mlad ko cvijet Alojzije
Sa svijetom se dijeli.

Dušica mu odleti
U rajske visine —
Lijepo li je umirat,
Kad si pun vrline!

I ja i ti, Ivica,
Jednom ćemo mrijeti —
Bože daj, da budemo
U tom času sveti!

IDI STA PITAS TOLIKO.

Koliko će puta reći tako zaposlena mati djetetu, kad je stane salijetati raznim pitanjima. Ali i tu vrijedi ona Spasiteljeva: »Nemojte im braniti!«

Kolike toga ima dijete da pita! A često su pitanja i škakljiva. Djeca toliko toga vide i čuju, osobito po gradovima. A ako dijete dolazi najprije majci po razjašnjenje, treba da se ona raduje i da prijazno i strpljivo odgovori. A to nije baš ni teško, jer se dijete lako i kratkim odgovorom zadovolji. Takovim pitanjima pokazuju djeca veliko pouzdanje u majku. Od nje sve očekuju, mami će sve kazati.

Ako se u takovim prilikama roditelji rasrde pa ne dadu pravoga, ozbiljnog odgovora, dijete će potražiti odgovor — na ulici, pitat će starije drugove, čut će prečesto stvari, kojih nebi smjelo čuti, i izgubit će pouzdanje u oca i majku. G.

PAMETNA MAJKA.

Neki strojar priča ovo o svom sedmom djetetu, siničiću od jedva šest mjeseci, a znamo, da strojari imaju oštro oko za opažanja: — Mati je postavila na daščicu dječje sjedalice pred siničića komad kruha. Dijete odgurne krušac i taj padne na pod. Mati podigne mirno kruh i dade ga djetetu u ruku. »To se ne smije!« reče mu s majčinom prijaznošću. Dijete metne kruh na stolić. Gledajući majku čudnim, malo lukavim pogledom turaše ručićom kruh sve do ruba stola, a kad mati na časak drugamo pogleda, odleti kruh po drugi put na pod. Majka opet podigne. Na pola prijazno na pola ozbiljno udari siničića lako po ruci pa će mu »Sinko, to ne smiješ raditi, ne smiješ bacati kruha na pod!« Dijete se dade u plač, ali kruha nije više bacilo. Tako je majka na lijep način vrlo mudro odgajala svoga mališa. G.

MAJKA VODI MALIŠE K ISUSU.

Evo nas na kraju ovih kratkih lekcija. Završit ćemo s onim, što je kruna svemu ovom poučavanju: s prvom svetom pričešću. Majka će svojoj maloj djeci često govoriti o Isusu u svetoj Hostiji i budit će u njihovim srcima svaki dan želju za pričešću. Kad se pak približi vrijeme, da mališ primi prvi put Spasitelja u svoje srdaće, nastojat će ona, da dijete vrši male žrtvice: da ujutru hitro ustaje, da ne probire jela, da se ne srdi i prepire, da ne bude plačkavo ili tvrdoglav. Sve će te žrtvice ono vršiti za ljubav malomu Isusu, koji će skoro doći k njemu. Uzato neka mališ svaki dan ponavlja pobožne uzdahе: Mali Isuse, ja Te ljubim. Ljubilo se svagdje Presveto Sreće Isusovo. — Dodi mali Isuse, ja Te želim primiti u svoje srce.

Dan prije prve slike treba da mališ proveđe osobito pobožno. Ako je moguće, neka taj dan bude kod sv. Mise, neka misli na sreću, koja ga čeka sutra. Ktому valja dijete uveriti, da Isus ne mari, jeli ono lijepo i ima li lijepo odijelje, već samo gleda na njegovu dušu. I nasiromašnije dijete, komu je duša lijepa, draže je Isusu nego kakav kraljević, koji je sjajno obućen, ali mu duša baš nije odvjet lijepa. — Mališ nek dobro zna, da od ponoći ne smije ništa jesti ni piti, dok se ne pričešći. Prije nego ide na počinak uvečer uoči dana prve sv. pričešći, neka moli za oproštenje oca i majku, što ih je kad uvrijedio. Zatim neka pobožno izmoli večernje molitve, neka legne i prekrizi ručice na prsima. Nek misli na maloga Isusa i neka zaspne ležeći na desnoj strani.

A ti, kršćanska majko, ne zaboravi, što je sveta pričest tvomu dijetetu. Svaki dan mu daješ hranu zemaljsku, ne daj, da mu mala duša pogine, jer ga ne puštaš, da prima hranu nebesku. Kad ti dijete primi jednom prvu svetu pričest, vodi ga

često, po mogućnosti i svaki dan k stolu Gospodnjemu. Zar nije to živa želja Isusova, da mali dolaze k Njemu? Sjeti se, kako je ukorio apostole, kad nisu k Njemu puštali dijete: »Pustite k meni malene, jer je njihovo kraljevstvo nebesko!« Imam prilike da dijelim kadšto svetu pričest u Svetištu Srca Isusova i uobičane dane. Ima odraslije mlađeži i staraca, ima muškaraca i ženskih, ali vrlo malo dijete. Cega se bojiš, majko, da ne puštaš dijete k Isusu češće, pa i svaki dan? Misliš, da će mu škoditi, ako nešto ranije ustane, da će se utruditi, da će biti gladno...? Pa što je to svel! Kroz cijelu će vječnost tvoja djeca biti to lijepša, to sretnija, što se budu češće pričešćivala. Zemlja prolazi, nebo ostaje zauvijek. Ali i ovđe na zemlji će tvoje dijete biti nesamo bolje nego i zdravije, bude li se često pričešćivalo. Nemaj straha, da će mu naškoditi onaj mali napor. Majko, radi vječne i vremenite sreće svoje i djetinje, vodi često, vodi i svaki dan svoju djecu k stolu Gospodnjemu!

Moj san!

Veliki dan.

Hitro, Ivica! Ustaj, Isus te čeka u crkvi. Požuri se poput pobožnih pastira, da potražiš svoga maloga Kralja, svoga Spasitelja, koji te zove! Tako eto šapće lijeći andeo čuvat Ivici. I Ivica se diže, pobožno se križa i od svega srca govoriti svoju jutarnju molitvicu. K njoj dodaje i ovu, što ju je već prije naučio napamet:

Dragi Bog će danas doći K mojoj duši malenoj, Vodite me, Majko Božja I andele mili moj!	Srdašce mi u njedrima Od velike sreće sja, Dodi, dodi moj Isuse, Tebe primiti želim ja!
--	--

Dok se Ivica oblači i dok ide u crkvu, on misli samo na Isusa. On se sjeća, kako su pobožni pastiri i sveti kraljevi išli u štalu, da se poklone Isusu. I on evo ide k betlehemskomu Djetešcu, no on je sretniji i od pastira i od kraljeva; on će primiti Isusa u svoje srce. On će ga imati u svom srcu sve dok posve ne nestane one male svete Hostije — to jest od prilike 5 minuta.

Kad Ivica dode u crkvu, ne će se ondje nipošto razgovarati, nego će sada dobro paziti, da se pripravi što bolje na svetu pričest.

Prije svete pričesti.

Ivica će reći: Zdravo, moj mili mali Isuse! Jutros dolazim k Tebi jako veselo, jer ćeš danas Ti ući u moje srce. Zatim će reći 10 puta: »Dodi brzo Isuse, u to malo srdašce!«.

Mali Isuse, Ti se sakrivaš u bijeloj Hostiji tamo u onoj kućici na oltaru. Da si Ti kao kakav veliki gospodin u sjajnoj palači, ja bih se bojao k Tebi doći. No ovako nemam straha, mili Isuse, jer tko da se plaši od male Hostije? Mali Isuse, hvala Ti, što hoćeš da stanuješ u svetoj Hostiji! — Zatim rekne 10 puta: »Nek bude hvaljen i slavljen Isus Krist u Presvetom Oltarskom Sakramentu!« — Dodi brzo, Isuse, u malo mi srdašce!

Moj Isuse, Ti sve vidiš, Ti gledaš i moje srce. Kako Ti se ono svida? Jeli dosta čisto, da Te primi? Ako vidiš u njemu još kakvu grješnu mrljicu, molim Te, pusti na nju jednu kapljicu Svoje presvete krvi, da je ona odmah opere. Mali Isuse, oprosti mi moje grijeha, odsad ču nastojati da budem bolji. — Tad reče 10 puta: »Moj Isuse milosrde!« — Dodi brzo, Isuse, u malo mi srdašce!

Mario, Majko malog Isusa i moja nebeska Majko, budi sad uza me. Kad svećenik metne u moja usta svetu Hostiju i kad Isus sade u moje srce, Ti i moj andeo čuvat pomozite mi klanjati se Isusu i moliti ga za sve ono, što mi treba. — Zatim moli 3 puta: »Zdravo Mario...« Dodi brzo Isuse u malo mi srdašce!

Kad se Ivica pričešće pod sv. Misom, neka čini sve i moli, kako je već učio, kako je izneseno u⁹. broju Glasnika. To će mu biti najbolja priprava za sv. pričest. Kada dode vrijeme sv. pričesti, klekne Ivica i prekriži se, kad svećenik daje blagoslov. Zatim priđe k oltaru — ili k rešetki pred oltarom — i sklopljenih ruku klekne ondje. Dok svećenik pokazuje sv. Hostiju i govoriti: »Evo

Janje Božje, evo Onoga, koji uzima grijeha svijeta...« Ivica se udari triput u prsi i svaki put rekne: »Gospodine, nisam dostojan, da dođeš k meni, nego samo reci riječ i ozdravit će duša moja.« Tad metne pod bratu ono platno, što visi na rešetki, a ako toga nije, molitvenu knjižicu ili čist rubac. To čini stoga, da sveta Hostija, kad bi po nesreći pala, ne padne na zemlju. Glavu drži ravno — nipošto je ne smije spustiti naprijed — oči treba da su mu oborenje. Kad se svećenik približi, tad Ivica otvorí usta, vršak jezika metne na donju usnu, primi na jezik svetu Hostiju i zatvori usta. Čim sveta Hostija postane u ustima mekana, odmah je progušne. Tad se digne, odstupi malo natrag, opet poklekne, ustane i vrati se tiho, oborenih očiju i sklopljenih ruku na svoje mjesto. Dok se vraća misli na Isusa i na ljepe andele, koji se sad klanjaju Isusu u Ivičinu srcu.

Iza svete pričesti.

Kad Ivica dode na svoje mjesto, drži oči sklopljene i misli samo na Isusa. Njegovo je srce sada nalik na jaslice, uz koje kleče Marija i Josip, a andeli pjevaju.

Ivica moli: Mali Isuse, koji si u mom srcu kao u jaslicama, ja Te ljubim i klanjam Ti se s Marijom i Josipom. — Mali Isuse, koji si u mom srcu kao u jaslicama, ja Te ljubim i ja Ti se klanjam s pobožnim pastirima. — Mali Isuse, lijepi maleni Kralju nebeski, ja Te ljubim i ja Ti se klanjam sa sveta tri kralja, koji su došli izdaleka. Svaku tu molitvicu reče po tri puta.

O Isuse, kad si Ti slavno ulazio u Jeruzalem, mala su Te dječica pozdravljala. I ja ču Te pozdravljati, i ja ču Te slaviti i od svega srca govoriti: »Hvaljen Isus!« — Tad neka rekne Ivica 9 puta: »Hvaljen i slavljen bio Isus Krist u Presvetom Oltarskom Sakramenu-
tu!«

O Isuse, dječica su Te nekad jako rado imala. Ona su bila sretna, kad si ih ti milovao, grlio, blagosivao. No ja sam, Isuse, sretniji od njih sviju, jer ja Tebe imam u svom srcu. Kad prekrižim svoje male ruke na prsim, ja mogu reći: Isus je ovde. Sveta je pričest mnogo više nego sam Isusov poljubac. Zato ču ja Tebe ljubiti više, moj Isuse, nego su Te ljubila ona djeca. Ti budi uvijek moj veliki Prijatelj, i daj da ja budem uvijek Tvoj dragi mali.

A sad Te molim, dobri moj Isuse, daj meni sve, što mi treba, blagoslov me, moje mile roditelje i sve, koje ljubim. Oprosti siromašnim grješnicima, osobito onim, koji će danas umrijeti i primi k Sebi u lijepo nebo drage duše iz čistilišta.

Sad će Ivica izmoliti 5 Očenaša i 5 Zdravomarija, da dobije sve milosti, što ih je molio. Prije nego ode, obećat će Isusu, da će na svetu pričest dolaziti često, pa i svaki dan, ako bude mogao.

IZ KRALJEVSTVA SRCA ISUSOVA.

Crkva u čast Krista Kralja. Biskup Dunn iz Nothinghama posvetio je u Alfretonu prvu crkvu na engleskom zemljisu u čast Krista Kralja. Tom se prilikom služila prvi put poslije engleskoga odcijepljenja od Crkve sv. Misa u tom gradu. Drugi je dan iza posvete crkve pošla gradom javna procesija sa Presvetim, zatim su počele konferencije o kat. vjeri; davao ih je O. Hogan, svećenik »Misijske države«.

Euharistijski kongres. U Bologni »učenom i euharistijskom gradu«, kako ga nazivlje sv. Otac u pismu, što ga je tom prilikom čitao kardinal Boggiano, držan je svečano IX. euharistijski kongres. Kad se otvorila svečanost predadoše dječaci i djevojčice »euharistijske križarske vojne« u ime 100.000 organizovane talijanske djece papinskom legatu hostije, tamjan, kalež itd. kao znakove molitava i žrtvica, što su ih prinijeli euharistijskom Spasu. 20.000 djece primilo je pod vedrim nebom sv. pričest, koju je dijelilo 150 svećenika, dok je 10.000 malih pjevača pjevalo na bolonjskom Littoralu Misu sv. Andela. Na koncu kongresa držan je svečan ophod gradom. Sva vijećanja i svi sastanci govorili su o Euharistiji. Jednodušno bi zaključeno, da se u svim granama kat. akcije što više radi za Euharistiju. Svi će raditi svom snagom, da šire ljubav k Euharistiji, pa će zato sastaviti odbore, koji će pod vodstvom svojih svećenika ići za tom svrhom. Kako je sav kult Euharistije u rukama svećenstva, napose će se osobita pažnja posvetiti svećeničkom podmlatku.

Koliko vjernika ima koja vjera. Benediktinac Maternus priopće u londonskom »The Universe« ove brojeve, koji po njegovu mišljenju najbolje naznačuju koliko članova ima koja vjera. Na cijelom svijetu imade 1816 milijuna ljudi. Od tih je 684 milijuna kršćana, a 1132 milijuna nekršćana. Između kršćana imade 330 milijuna katolika, 210 milijuna protestanata i 140 milijuna šizmatika. Od nekršćana 15 je milijuna židova, 235 milijuna muhamedanaca, 200 milijuna budista, 217 milijuna brahma, 300 milijuna pristaša Konfucija, 25 milijuna šintoista, 140 milijuna animista i drugih poganskih vjera. Po jedinstvu najjači su katolici.

Katolička škola u Americi. Godine 1924. bilo je u Saveznim Državama američkim katoličkim pučkim škola 7198 pa su porasle 1926. na 7449. Broj učenika skočio je u isto doba od 74.991 na 2.111.560; katoličkih učitelja imade danas 55.155 a bilo ih je nedavno tek 3532. Na visokim katoličkim školama upisano je 204.815, a na katoličkim kolegijima 74.849 učenika. Na prvom je mjestu nadbiskupija čikaška sa 169.816 učenika, iza nje dolazi biskupija filadelfijska sa 117.382 i njujorška sa 115.218 učenika. A Brooklyn, Boston, Pittsburgh, Detroit, Newwarck, Cleveland, Buffalo imaju svaka od 50.000 do 100.000 katoličke djece u svojim školama.

Za katoličku štampu. Šezdeset i šesta generalna skupština njemačkih katolika u Dortmundu iznijela je i rezoluciju o radu za katoličku štampu pa u njoj veli: »Generalna skupština skreće osobitu pažnju vođa i naroda na duhovne i čudoredne pogibelji, što prijete

od sve većeg razmaha protivjerske štampe, napose one, koja se bavi samim izvanrednim novostima. Skupština upozoruje njemačke kataloge na ruske i meksikanske prilike. Sve te nevolje mogle bi se i na nas sasuti da nas posve unište. Katoličku štampu čeka teška zadača, jer joj valja s jedne strane čuvati sve naše vjerske istine i braniti ih, a s druge nastojati svim silama, kako će spriječiti onolika zla, što dolaze od opake štampe. Stoga se pozivaju svi katolici, vode i puk, da svim silama uznastoje, kako bi što bolje poduprli i raširili katoličku njemačku štampu. **M.**

Zanimljiva smrt. Kao što se u Hrvatskoj iza rata našlo otpalih svećenika, koji radi žena ostaviše Krista i osnovaše nekakvu novu vjeru i crkvu, tako je bilo i u Češkoj. Vode tih čeških otpadnika Farsky i Zahradník odoše medutim jedan za drugim Bogu na istinu. Kakvih sve pogrda ne izgovoriše na katoličku Crkvu i sv. Oca papu! Obadva umriješe od — raka na jezik u... Zar je to slučajno?

Jedan socijalista o katoličkoj Crkvi. Socijalistički pisac Wells, inače neprijatelj katoličke Crkve, napisao je nedavno dosta nepričestran sud o njoj. On veli: »Katolička je Crkva vrlo dobro organizirana, nadaleko raširena i znala se stalno održati; protestantizam se naprotiv vazda mijenja. On je od početka pošao krivim putem i od tada ide u stalnu smrt. Kako će protestantizam svršiti, ne znam, ali da će mu doći kraj, o tom sam stalan. Nema krive nauke, koje ne bi navješćivao sad ovaj sad onaj od njegovih propovjednika. Stoga će od kršćanskih crkvi ostati samo katolička. U njoj vlada stega i jedinstvo, ona živi u svijetu, koji se ne da razoriti, ona je kadra da zaštititi svoje pristaše od sadašnjih bludnja i opsjena. —

Siromašni komunista. Ljetos je umro u Rusiji boljiševički komesar Krasin - dakako židov - i ostavio je iza sebe u bankama izvan Rusije malenkost od 480 milijuna češkoslovačkih kruna! Takav je eto komunizam u zbilji. Vodama milijuni, a jadnim radnicima i seljacima šipak. Jao narodu, nad kojim zagospoduju židozidari i židokomunisti, ljudi bez Boga i duše!

POVJERENICIMA GLASNIKA.

Naša marna povjerenica »Glasnika« — M. Hasenay, o kojoj će Glasnik doskora više govoriti — umrla je. Sada je ta časna zadača zapala mene. Pokojnica je ubirala obično neznatnu preplatu za cijelu godinu. Međutim, nekima je preveliki izdatak, da i tu svoticu najednom uplate. Smislila sam, kako će to olakšati preplatnicima, jer je u istinu sve teže doći do dinara. Jedna dobra drugarica i ja pohadamo jednom na mjesec preplatnike i ubiremo tom prigodom za Glasnik po 1 Din. To se svima svida, preplata im nije tako teška, pa se javljaju i novi. Imamo već 98 preplaćenih obitelji. Ne bi li mire povjerenice i povjerenici učinili isto tako?

Marija Barišić, povjerenica iz Lev. Varoši.

PJESMA O SVETOM ORLU.

— Sv. Ivan Evandelist, 27. prosinca. —

Suri ptiči, Orli krstašići,
 Dugo čekah, kćad ćeće nam stići,
 Davno veće željno vas dozivah,
 Vas ko bolan zoru očekivah,
 Pa kad jutros šumni let vam začuh,
 Stale gusle od mila da plaću,
 Uz njih duša slatko zadrhala
 I o Orlu svetom zapjevala.
 Šetnju šeta Spas čitava svijeta,
 Po obali, što zelena cvjeta
 Podno gora i podno timora
 Ukraj jasna Galilejskog mora.
 Namjera ga namjerila bila
 Na dva momka, do dva brata mila,
 Dva ribara iz malena grada,
 Baš Jakova i Ivana mlada.
 »Haite za mnoma«, reče Isus njima.
I oni se rastafe sa svima,
 Sa mrežama oca ostaviše,
 Za Spasom se smjesta opraviše.
 Al gle, djeva, sjetna oka crna,
 Dosakuta potiho ko srna
 Pa k Ivanu prikući se bliže,
 Sapćuć zbori, biser-suze niže:
 »O Ivane, od očiju draži,
 »Kamo krećeš, što ti duša traži?
 »Zašto rodnu ostavljaš kućicu
 »I još mene, svoju zaručnicu? »
 »Kakvu te se tamo nudaš jadu?
 »Zašto sreću razaraš nam mladu? «
 Tiha bola Ivi srce para,
 Ne gledaće je njozi odgovara:
 »Da i život sav mi je u tebi,
 »Sestro moja, uzeo te ne bih.
 »Otkuonitelj svijeta došao je
 »I u društvo pozvao me svoje,
 »Meni red je za života moga
 »Lubit, služit Njega jedinoša.
 »Njemu živjet, Njemu umirati,
 »Dušu, tijelo Niemu darovati.
 »Sestro moja, Bog nam veze ne će,
 »Pa gdje u njoj bilo bi nam sreće?
 »Budi, seklo, duše uzvišene,
 »Siekni srcem i pregori mene.
 »Još momaka rodila je mati,
 »Boš će tebi boljeg druga dati,
 »A dievom li ostaneš do kraja,
 »S lijerom ćemo naći se sred raja.
 »Tu će ljubav zdržiti nas nova
 »Čišća, slada, tračnija neg ova.
 Gleda djeva duše zadivljene,

A Ivana Božje motre zjene,
 Iz njih ljubav silnog Srca teče,
 Kojom rane svakake se lječe.
 Od Isusa Ivan već se ne da,
 Za Njim ide, Njega posvud gleda.
 O Njem misli, o njem u snu sniva,
 Dan za danom sličniji Mu biva.
 Čist ko dijete, pun ljubavi žarke,
 Za tog svijeta on ne mari varke;
 Od svih bolje Učitelj shvaća,
 A Učitelj Ljubavlju mu vraća:
 S prva trena izabire njega
 Za drugara svoga najdražega,
 Kod većere glava Ivanova
 Čuti kucaj Srca Isusova,
 Isus s križa njega raspoznaće,
 Majku svoju za majku mu daje,
 Silnog orla krila pripinje mu,
 Poput munja oči daje njemu.
 U visine duh Ivanov leti,
 Gdje se vidi Boš tri puta sveti,
 Gdje od svega divnija i slada
 Riječ se viečna od svog Oca rada.
 Tu besiede on božanske piše
 Sve krasote i strahote diše
 Tajanstvenih čudesnih viđenja,
 Što ih priča knjiga Otkrivenja.

* Prema staroj predaji bio je sv. Ivan zaručen prije nego ga je Gospodin pozvao.

A kad, starac od stotinu ljeta,
On dovrši putevog svijeta,
U tijelo mu dušu Isus vrati,
Pa dodoše On i sveta Mati
I poniješe put kraja rajskega
S dušom s tijelom miljenika svoga.
Orli moji, madrog neba cvjeće
Svak za Orlom-Apostolom ne će,
Ne će svako ostavljat kućice
Ni u selu mile zaručnice,
Ne će svako i ne treba toga,

Al svak treba da svog pozna Boga,
I Isusa svakom ljubit treba,
Svakom treba komad lijepog neba.
Orli moji, sanci guslarovi,
Isusova Srca vitezovi,
Bog vam dao, vijekom sveti evali,
U božanske vise ulijetali,
Da se Sunceem tamo nahranite,
Na Božje se Srce naslonite,
Učenika slijedeć ljubeznoga,
Prvog Orla, zaštitnika svoga!

Guslar.

KOGA DA SLUŠAŠ?

I danas ustaju krivi proroci, pa svašta govore narodu, da ga odvrate od Boga, katoličke Crkve, svećenika njezinih. Koga da sluša? Kojekakve protestantske propovjednike, koji vjeruju što se njima hoće, a ne što Bog hoće? Adventističke proroke, koji proriču skri sudnji dan, a Isus kaže, da samo Bog zna, kad će biti taj dan? Kojekakve spiritiste, koji vole vjerovati svojim tobožnjim dusima nego Isusu? Čujmo što veli Bog po Mojsiju:

Ako ustane medu vama prorok ili koji sne sanja i unaprijed ti kaže znak ili čudo, pa se zbude taj znak ili čudo, koje ti kaza, i on ti reče: Hajde da idemo za tudim bogovima, kojih ne znaš, i njima da služimo, nemoj poslušati riječi prorokove ili sanjačeve, jer vas kuša Gospodin da bi se znalo da li ga ljubite iz svega srca svojega i sve duše svoje. Za Gospodinom Bogom svojim idite, i njega se bojte; njegove zapovijesti čuvajte i glas njegov slušajte i njemu služite i njega se držite. V. Mojs. 13, 1-4.

PITANJA I ODGOVORI.

Kako se ima razumjeti riječ Kristova: »Ne blati čovjeka, što ulazi u usta, nego što izlazi iz usta«. Mat. 15, 11.?

Tko površno, lakoumo i protiv saveza misli i riječi Kristovih shvati ovu izjavu tako, da nije dužan postiti, taj će se s istim pravom ispričavati i od proždrljivosti, od pjanstva i od samog otrovanja. Ako hoćemo da pravo razumijemo te riječi Kristove, valja uvažiti, u kakovim ih je prilikama izrekao. Kako nam pripovjeda sv. Matej na početku 15. poglavljia svoga evanđelja, pitali su Farizeji Isusa: »Zašto učenici tvoji prestupaju običaje starih? Je li ne umivaju ruku svojih, kad jedu hlebe. Farizeji su prema krivoj predaji svojoj računali učenicima Kristovim u grijeħ, što su ovi neopranih ruku jeli krub, premda to nije bilo nigdje u zakonu Božjem zabranjeno. Zato im je Spasitelj u toj prilici pravo odgovorio: »Ne blati čovjeka, što ulazi u usta« t. j. samo ono jeilo i način blagovanja bez pranja ruku nije nikakvo čudoredno zlo, nikakav grijeħ, »nego, što izlazi iz usta, to blati čovjeka«, ili kako sam Spasitelj nekoliko redaka dalje tumači: »Što izlazi iz usta« — po zlim riječima — »to izlazi iz srca, i to blati čovjeka. Jer iz srca izlaze zle misli, uboštva, preljube, bludnosti, krade, lažna svjedočanstva, psovke«. Mt. 15, 18-20. Kod stvari, koje nisu

po sebi ni dobre niti zle, kao što je i blagovanje zemaljskoga jela, stoji sve do na kane, koju imamo, kad se tim stvarima služimo. A nakana dolazi iz srca. Je li dobra naša nakana, bit će i takovo djelo dobro, dok će držimo pravih granica n. pr. u porabi jela. Je li pak nakana zla, bit će zlo i djelo. A predaja farizejska, da bi tobože trebalo vazda prije jela oprati ruke, ljudsko je iznašaće i navada bez ikakve obavezne moći.

Da Spasitelj ovđe nije nipošto htio osuditi post i nemrš, pokazuje i primjerom svoga posta i riječju svojom. On izričito veli, da će i učenici njegovi postiti, kad im bude oduzet božanski Zaručnik. Mat. 9, 15. Povrh toga je rekao, da se neka vrsta nečistih duhova ne može izagnati, osim molitvom i postom. Marko, 9, 28.

Je li dosta, da mi težaci i radnici u teškim poslovima u korizmi ne jedemo mesa? Treba li možda osim toga jošte, da ujutru i navečer ne jedemo do sita?

Dosta je, da ne jedete mesa, i to u korizmi samo na dane, kad je Crkva propisala, da se ne jede meso, to jest na Čistu i Kvatrenu srijedu, pa u sve petke i subote korizmene, ako možda nije biskup dopustio jesti meso u subotu. Na druge dane osim spomenutih slobodno je jesti meso jedamput u danu kod glavnog obroka — u nekim biskupijama i dvaput — a u nedjelju i više puta. Od drugog posta u korizmi, to jest od propisanog zakraćivanja hrane, ispričani su težaci i radnici u teškim radnjama; ovi se dakle mogu i više puta na dan najesti, dok su u teškim poslovima. Mladež uopće nije dužna, da zakraćuje sebi u korizmi i postovima hrana, dok nije navršila 21 godinu. I bolesnici su ispričani od posta.

Primio sam škapular u ranoj mladosti, ali ne znam točno dužnosti; ipak molim neke molitve i nosim škapularsku medaljicu. **Kakve druge dužnosti imam?**

Nikakve dužnosti, koje bi te vezale pod grijeh. Da postigneš škapularске oproste i milosti, ipak treba da nosiš škapular ili blagoslovljenu škapularsku medaljicu. Ako ti je svećenik, koji te je primio u škapularsku bratovštinu, naredio neke posebne molitve, ovrši ih svaki dan po mogućnosti, premda ti nije grijeh, ako ih ispuštiš. Za točniju uputu mogao bi možda čitati knjižicu oca Celinsčaka o škapularu ili drugi od biskupa odobreni spis o toj pohožnosti.

Culi smo, da će u novogradeno sjemenište u Zagrebu besplatno primiti 400 daka. Mnogi bi od nas želio posvetiti dijete svećeničkomu staležu, ali nas tiši siromaštvo. Ne znamo komu i kako bi se obratili?

U Zagrebu doista neumorni natpastir, naš nadbiskup, uz pomoć presv. g. biskupa Akšamovića, svoga kaptola pa svećenika i samih vjernika gradi ogromno dječačko sjemenište za 400 seminaraca iz triju hrvatskih biskupija, da doskoči velikoj nestaćici svećenstva. To sjemenište će se tek do godine dograditi i otvoriti, a stotaj će mnogo milijuna dinara. Teško će biti a valjda i nemoguće, da se svi daci prime besplatno. No ako imate sinčića dobro zdrava, čestite vladanja i bistre glave, koji će do godine svršiti četvrti razred pučke škole, pa sam od srca želi postati svećenikom na slavu Božiju, posavjetujte se s g. župnikom svojim. G. župnik i onako ima izdati svjedodžbu o čestitom vladanju kao i o siromaštvu pa krsni i krizmeni list onim svojim mlađim župljanim, koji žele biti primljeni u to sjemenište. Pobliže upute možete dobiti po župskom uredu od samog prečasnog sjemenišnoga ravnateljstva na Kaptolu, broj 29. Zagreb.

MISIJSKI KALENDAR ZA 1928.

Pun je lijepa štiva, koje iznosi doživljaje iz života misjonarâ i crta uopće misijski rad. Preporučujemo ga najtoplje svim prijateljima misija. Stalni smo da će im ugoditi i sadržajem i mnoštvom krasnih slika. Stoji Din. 10. — Tko naruči više od 10 komada, dobiva jedan badava. — **Narudžbe prima:**

UPRAVA KATOLIČKIH MISIJA ZAGREB L pp. 147.

Zahvalnice.

Zahvalnicu potpiši potpunim imenom i prezimenom, označi mjesto, gdje boraviš, i posljednju poštu, jer inače ne će ući u Glasnik. Ti svoje obećanje potpuno izvršuješ, ako pošalješ zahvalnicu uredništvu, a kad će je ono objaviti i kako će to učiniti, to je njegova stvar. Dogadaje, o kojima govore zahvalnice, držimo dostojnima vjere, kao i svaku drugu stvar, za koju jamči pošten čovjek. Za štampanje zahvalnica ne plaća se ništa, darovi idu za širenje Glasnika.

IZ ČELJUSTI SMRTI

Dalmacija. G. 1918. obolila sam teško, a pomoću Roentgenovih zraka bio mi je konstatiran tumor između srca i pluća. Pošto se takav tumor nije mogao operirati, liječnici se izjavili da mi nema spasa, i u istinu bolest mi se sve to više pogoršavala. Puna nade u Presveto Srce zavjetovala sam se i napila lurdskе vode. Moje je stanje bilo očajno. Telefonski mi je bio pozvan muž, koji je sobom donio i odijelo, u koje su me imali mrtvu obući. Kad tamo tog kritičnog dana nijesam umrla već mi je bilo malo lakše. Od onda sam se osjećala sve to bolje, dok me evo potpuno zdrave na čudo svih liječnika, koji su me liječili po raznim bolnicama. Sada težim 96 kg. dok sam u bolesti bila spala na 44 kg., od mojih 86 kg. prije bolesti. Smatram svojom svetom dužnošću, da i ovim putem zahvalim Božanskom Liječniku.

L. R.

DOBIO I VISE NEGO JE MOLIO.

Hrvatska. Dobio sam zavijanje i grčeve u želucu, pa sam primio već i posljednju pomast. Poslije mi bol malo popusti, ali se pojavi otekline na desnoj strani povrh želuba. Ležati sam mogao samo na ledima. Liječnik reče, da su oteklina crna jetra i da moram odmah u bolnicu. Pošao sam u Zagreb u zakladnu bolnicu, i tu su mi liječnici pronašli, da mi se u nutritini napravio gnoj i da je potrebna operacija, ako hoću živjeti. Međutim je sestra paziteljica pokazivala krunice i ja sam uzeo jednu. Svaki sam večer, dok su drugi spavali, molio krunicom Majku Božiju, neka mi ispravi od Presv. Srca Isusova, da sretno prođem na operaciji. Kad sam se popeo na operacijski stol, donijeli su baš bolesnika, koji je nesretno pao i prelomio ruke i noge. Ja sam morao sići i čekati do sutra, jer su liječnici uzeli njega na stol. Kad sam sutra došao na operaciju, pitaju me liječnici, kako mi je, a ja rečem, da me boli, ali da sam noćas dobro spavao. Oni me još jednom pregledaju i kažu mi, nek idem kući, i neka se vratim, ako bi mi bilo gore. Vratio sam se kući. Za tri dana je nestalo potpuno otekline — i ja sam sasvim ozdravio bez operacije. Hvala prečistoj Djelici i Presv. Srcu Isusovu! Šaljem za Svetište D 30.—

I. L.

ISUS U PRESV. SAKRAMENTU DAJE ZDRAVLJE.

Hrv. Zagorje. Moja mala nečakinja bila jako bolesna od difterije. Bolest je svakim danom sve više rasla pa jedno dijete nije moglo više ni govoriti. Liječnik se mnogo trudio ali sve uzalud. Svi smo izgubili nadu, da bi dijete ostalo na životu. Već je i liječnik držao, da maloj nemaju života. Upravo u taj dan bilo je u našoj crkvi klečanje i izložen Presveti Oltarski Sakrament, i ja se utekoh bolnim srecem našem najboljem liječniku, dragom Isusu. Kada se vratih iz crkve maloj je već bilo bolje. Za kratko je vrijeme dijete posve ozdravilo. Obećala sam, da će se javno zahvaliti u Glasniku presv. Srca, pa to evo činim sada i kličem: Hvala i slava Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu!

O. B.

POMOĆ U PORODU.

Slavonija. Kako sam bila teško bolesna, ostala sam slaba i boležljiva, pa sam se bojala da će zaglaviti u teškom porodu, što je bio blizu. Kod sv. Mise baš pod podizanjem, prikažem dragomu Isusu dijete još u svojoj utrobi i obećam, da će ga Njemu darovati i moliti, da mi ga dade jednoć vidjeti kod oltara.

Obećam, da će se zahvaliti u Glasniku Presv. Srca Isusova, ako sretno prode porod. I gđe, rodih zdravo muško dijete, a i ja sam zdrava kao nikada. Zato zahvaljujem od neba do zemlje Presvetom Srcu mog Isuša i Šaljem D 20.— za raširenje Glasnika.

J. P.

SIN SE POPRAVLJA.

Slavonija. Sin nam u bračnom životu krenuo stramputicom. U teškoj brizi i boli obratismo se devetnicom Bl. Dj. Mariji lurdskoj uz svetu ispojed i pričest te obećanje javne zahvale. Prilike su se doista znatno popravile, pa vršeći svoje obećanje zahvaljujemo predobroj Majci, koja nas nigdje nije ostavila, moleći se i nadalje Njezinoj pomoći.

Roditelji.

ZAHVALJUJU BOŽ. SRCU.

Andrijevcı MJ Moleći litanije i devetnicu Presv. Srcu ozdravila. — **Ausira-lija** Obitelj NB U teškoj bolesti na moru pomoglo mi ženi S. I. — **Bapska - Novak** MA Šaljem 15 d. iz zahvalnosti S. I. — **Bošnjaci** FL Obećala zahvalnicu S. I. i ustavila se krv. — **Brestaća** MS Postojanom molitvom S. I. sretno se rješila parnice. — **Breza** KP Sto se danas brojim među živima zahvaljujem Pr. Srcu i preč. S. Marijinu. — **Brod Sl.** SB Pomoglo mi majci, darujem 30 d. — **Brod St.** NZ Obećao veliku devetnicu S. I. i dijete ozdravilo. — **Chicago** MS Hvala Ti Presv. Srce za sve dobro darujem eto 5 dolara. — **Cleveland** MS Bož. Srcu hvala, koje mi pomoglo u sretnoj udaji i porodu; dar 10 dolara Svetištu. — **Crnkovci** LM Pomoglo mi sestri pri udaji. — **Csepreg** MK Suprug dobio dobru službu. — **Dobranje** NP Podijelilo Pr. Srce zdravlje ocu obitelji. — **Dol** JM Ispuniло mi želju, da mi se sin posveti u redovničkom zvanju; dalo mu S. I. i ustrajnost! — **Donja Stubica** JL Darujem 20 d. zahvalan za povraćeno zdravlje. — **Dubrovnik** S. Sig. Zahvaljujemo za trajnu zaštitu Presv. Srcu. — **SVF** Povratilo se zdravlje zazivom Presv. Srca i t biskupa Langa. — **Dubrovčan** ML Bilo mi u teškim gospodarskim prilikama u pomoć Bož. Srce. — **Dakovo** RK Stavljam cijelu obitelj pod osobitu zaštitu Pr. Srca i darujem 100 d., jer mi je ono vratilo djetetu zdravlje — **Ferdinandovac** KK Zagovorom t biskupa Langa rješila se teške boli u glavi. — **Gospic** KR Bož. Srce me očajnu utješilo. — **Ivanicgrad** ML Obratio se suprug. — **Ivanec Voj.** MS Na prošnju supruge i djece uzdržalo mi Bož. Srce život. — **Kalinovac** MK Tri godine molila i sada uslišana; šaljem 100 d. za pokrštenje crnica »Marije«. — **Karlobag** MB Zahvalna darujem Presv. Srcu i M. Božjoj na čast 130 d. — **Koprivnica** BB Presv. Srcu, M. Božjé i sv. Tereziji odano hvalim za pomoć kod ispitua. — **Krapina** FL Slava S. I. i sv. zaštitnicima za danu mi milost! — **Levanjska Varoš** JV Zahvaljujem na mnogim primiljenim milostima. — **Lukovec** KJ Darujem 50 d. zahvalna za sretnu udaju i porod, a zaufano molim ponovno zdravlje od P. Srca i M. Božje. — **Mala Subotica** JK Primila mnogo dobročinstava. — **Mala Paka** J i AK Bož. Srce pomoglo nam pri gradnji kuće. — **Magičmala** BR Zagovorom t b. Langa smilovalo se Bož. Srce mojoj obitelji. — **Moženica** MU Tisućputna slava Presv. Srcu za pomoć u bolesti. — **Moslavina Podr.** JT Uslisalo mi molitvu, hvala S. II! — **Nova Kapela** MM Sin mi našao posla. — **Nštice** MD Usrđnom molitvom t b. Langu sretno prošla na ispit. — **Osjek** MMT Bolesnoj djeci i meni u brizi za mitrovinom pomoglo Presv. Srce. — **Orle** DS Isus i Marija rješili me velike bijede. — **Obrež** JP Izlijecilo me od plućnog katara; Šaljem za sv. M. i dar 150 d. — **Pazin** SM Hvala Gospu Lurdskoj na podijeljenoj mi milosti. — **Pečuh** TK Zagovorom M. B. Voćinske ozdravila. — **Petrijanec** TV Srcu Isusovu i Majci Božjoj hvala za primljenu pomoć u bolesti. — **Petrinja** AS Zahvaljujem za mnoge milosti, napose za dobar uspjeh pri ispituu. — **RT** Darujem u čast Presv. Srcu 100 d. zahvalna što sam našla bolji stan. — **Petrovaradin** DD Zagovorom duša u čistilištu pomoženo mi prije to sam se nadala. — **Plementaš** MT Zahvalna za pomoć u gospodarstvu po zagovoru sv. Ambroziјa Šaljem 100 d. — **Piškorevcı** TR Presv. Srce pomoglo progonjenomu suprugu. — **Podhum** DB Često u životu, a napose u dva slučaja, osjetila osobitu pomoć Bož. Srca. — **Preločica** MG Ozdravilo mi dragu dijetu. — **Podgorač** PB Davno me pomoglo u bolesti gripe; sada se zahvalno sjećam! — **Račinovci** J! Iz teške bolesti podiglo me dvaput Presv. Srce i M. Božja. — **Sarajevo** S. Gj. Vječna hvala S. I. za pomoć napose u jednoj velikoj potrebi. — **KD Za-**

hvalujem Bož. Srcu, što je jedno siroče primljeno u samost. konvikt; preporučila sam tu stvar molitvi pokojne Danice. — **Salomon Idaho** KT Majka Božja i sv. Alojzije isprosili mi od Bož. Srca jednu osobitu milost. — **Sikirevc F2** Zahvaljujem Presv. Srcu što sám dobio službu. — **Smrika MG** Još dok sam bila djevojka uslišalo me Pr. Srce i vratilo majci zdravlje. — **Split SS** Dobro uspjela operacija. — **Ob. G. Napokon** dobili stan. — **St. Gradiška IJ** Molitva S. L i Svetima pomogla mi u živčanoj bolesti. — **St. Jankovci DE** Zagovorom † b. Langa kod Bož. Srca pripisujem, što mi je dijete ozdravilo od tifusa. — **Sonth Bend CC** Pobožnom molitvom obitelji ganuo se suprug da primi sv. sakramente; hvala Bož. Srcu, komu u čast šaljemo 6 dol. — **Sv. Jana AS** Hvala Isusu i Mariji za uslišene molitve. — **Sv. Ivan Žabno MK** Sv. Trim Kraljima zahvaljujem na pomoći pri gospodarstvu. — **Šumenčani KS** Četiri godine molila za obraćenje muža od kletve i isprosila sebi utjehu i njemu milost Božiju; darujem za rirotinju čast S. L 100 d. — **Travnik IR** Isus i Marija pomogli mi za stan. — **Trg AI** Ozdravila od teške bolesti pa daruje S. L 100 d. na čast. — **Trnovo JC** Povratišlo mi dobar glas i službu. — **Velika GLJ** Pomođlo mi Presv. Srce pri gospodarstvu. **Vetovo MŠ** Zahvaljujem za povraćeno zdravlje. — **Varaždin DP** Pomogao mi zagovor † b. Langa u bolesti i u brizi za stan. — **Virovitica TK** Primila već mnogo dobro od Bož. Srca. — **Vrbica MG** U teškim brigama za život držalo me i pomagalo Bož. Srce. — **Zagreb SR** Sretno prošao na sudu — **SA** Uslišalo mi S. L vruću prošnju. — **RG** Ozdravila od zubobola. — **P Sch** Sretno prošla na operaciju. — **H** Zahvaljujem na primljenim milostima i preporučam se S. L za sretan put. — **FČ Zagovor** † b. Langa brzo pomogao u bolesti djeteta. — **DP** Bož. S. mi se smilovalo zagovorom bl. Kanadskih mučenika. — **DZ** Zagovorom sv. Terezije našla dragu uspomenu. — **Zlatar JF** Pr. Sree pomođlo pri gospodarstvu. — **AK Devetnicom** isprosilo zdravlje dragoj majci; darujem 20 d. — **Zvornik MM** Ozdravila od teške bolesti. — **Žabnik PM** Zahvalan Pr. Srcu i Majci Božjoj darujem za 2 sv. Mise. — **Žremje SD** Hvala S. L i M. B. koji me tješe da mogu svoje boli strpljivo snositi. — **Županja AK** Zahvaljujem za primljeno zdravlje i darujem 10 d. — **MH** Darujem 50 d. za ozdravljenje kćerke. — **MJ** Pr. Srcu zahvaljuje i preporuča se darujući 10 d. — **MN** Zahvalna za ozdravljenje kćerke darujem 100 d. za pokrštenje crnice „Marije“. —

VIJESTI.

Dobranje u Neretvi. U kolo društava Srca Isusova ulazi napokon i djevojačko društvo Srca I. u ovoj brdskoj župi. Još lani nas je na dan Bezgrješnog Začeća okupio naš vlč. g. župnik i rastumačio nam svrhu takvih društava i rad djevojaka u njima. Od tada smo redovito pristupale svakog mjeseca k sv. Prcišći i imale u župskoj crkvi prve nedjelje u mjesecu svoj sastanak. Dugo smo očekivale, da budemo primljene s posebnim obredom u društvo. I nakon odobrenja presv. biskupa, da se tako društvo osnuje, te nakon što smo pribavile potrebne medalje, obavilo se svećano primanje na tijelovski blagdan. Prijе sv. Mise vlč. župnik nam je održao prigodnu riječ, a tada smo gorućim svijećama u rukama učinile ispovijest vjere moleći »Vjerovanje«, našto smo bile svećano primljene. Iza sv. Mise smo odmah sudjelovale u procesiji sa medaljicom na prsima a u srcu s dragim Isusom, kojega smo netom primile u sv. Prcišći. Drugi se divili, a mnogi, koji ne shvaćaju i rugali, ali mi do toga puno ne držimo, već nam je glavno: ljubav prema presvetom Srcu.

Na 3. VII. bila je kod nas rijetka svećanost. Naš zemljak vlč. o. Nikola Maslać D. L. tog je dana kod nas rekao jednu od prvih svojih sv. Misa. Išli smo po ni ravno na granicu Dalmacije i Hercegovine, iz koje je on tu odmah rodom. Mi smo članice tog dana primile sv. Prcišć iz njegovih ruku i skladno smo sudjelovale u procesiji.

Sulradan je bio u našoj župskoj crkvi propisani dan klanjanja presv. olt. Sakramentu. Bratimi presv. Sakramenta i djevojke Djevojačkog društva činili su togu dana počasnu stražu našem Isusu. Tako se i ovom prigodom vidjelo, kolika su blagodat za župu pobožna društva i bratovštine. U večer smo pjevale pred izloženim Presvetim Zlatnu krunicu Srca Isusova. Nakon toga je veleć.

mladomisnik Maslač držao topu propovijed o ljubavi Božjoj prema čovjeku i svećani dan je završio procesijom i blagoslovom. Presveto Srce i dovršilo, što je započelo u nama!

Glavarica.

Dobrota — Dalmacija. Pismo upravitelja Apostolata pobudilo nas je na još veću ljubav Božju. Srcu, pa smo to nastojale zasvjedočiti ljepljom pripravom za svetkovinu i sjajnijom proslavom. U zadnje vrijeme primljene su u Djev. Društvo 4 nove članice. Skupnu sv. Pricač primamo sve u prvi petak, a više njih, koje su slobodne pristupaju i češće.

Odredile smo, da držimo svake druge nedjelje u mjesecu popodne sat klanjanja Presv. Sakramenta, za sjedinjenje nesjedinjenih s kat. Crkvom. U početku bili smo mi same djevojke, sada već dolazi i više drugog pobožnoga svijeta.

Mila Klačević, glavarica.

Turke — Gorski kotar. Za vrijeme misija, koje su od 1/5. do 8/5. ove godine našoj župi držali oo. Isusovci Srečko Dragičević i Tomo Jagrić, osnovano je „Djevojačko društvo Srca Isusova“, u koje se odmah upisalo 116 članica. Radi lakšega nadzora, razdijeljene smo po skupinama. Na čelu svake skupine stoji jedna revniteljica. Svake prve nedjelje u mjesecu imademo zajedničku ispunjaj i pod misom se pričešćujemo. — Blagdan Srca Isusova ove godine proslavili

Djevojačko društvo Srca Isusova u Turkama.

smo vrlo svećano — ujutru zajednička sv. pričest a poslije podne propovijed o ljubavi božanskoga Srca s procesijom i večernjicom pred izloženim presv. Oltar. Sakramentom, te primanjem novih članica.

Lijepi uspjeh misija opaža se, hvala Bogu — i sada, jer je i ljepši red u crkvi i veći broj sv. ispunjaji se pohada služba Božja, a po selima je čuti i malenu djecu, kako oduševljeno pjevaju: „Isuse blaga i ponizna Srca...“ ili „Do nebesa nek se oris...“. Božansko Srce neka nam dade ustrajnosti, da Ga ljubimo i slavimo sada i na vječek.

Franjka Šalar glavarica.

Ivanec kod Varaždina. Evo glasa i od našeg Djevoj. društva Presvetoga Srca, u komu nas ima 50 članica. Za našu veliku župu nije to mnogo, kad bi djevojke više pazile: što će reći Bog, a manje: što će reći naduti ljudi — bilo bi ih više pod barjakom Isusovim. Takovih odvažnijih primljeno je na sam blagdan Presv. Srca opet 30 u društvo. Lijepo nam je tom zgodom rekao preč. g. župnik J. Čvek, neka podržavamo čitavoj župi u srcima svojim svetu vatru ljubavi Božje, kako su Vestalke nekad podržavale Rimljanim tvarnu vatrnu. Društvo to zaista i lijepo vrši, što svjedoči i 1.204 sv. Pričesti, što ih je do kolovoza primilo. Ima i pojedinih lijepih žrtava, kao n. pr. jedne članice, koja je otkidajući sebi od usta nabavila 6 velikih i 12 malih svjeća, da gore uz Presveto na dan klanjanja, 4. rujna. Po 4 činile smo tada počasnu stražu, a razumije se i uredile crkvu, kao i pred druge veće svetkovine. U takvim zgodamaspunjajućemo mi u narodnoj nošnji s kiticom mirtne na glavi. Društvo je bodočastilo k Majci Božjoj na Bistrici i u Krapinu.

Roza Fritčić, glavarica.

Nova crkva u čast Srca Isusova. U Vrpolju kod Trilja u Dalmaciji lanjske godine sami seljaci sagradile svomu dušobričniku novu župnu kuću. Ove godine latiše se pošta, da grade do župnog stana i novu crkvu u čast Bož. Srca. Premda su oni sami veliki siromasi, ipak se žrtvaju za crkvu i svoga svećenika. To je vrijedno istaknuti u današnje doba, kada na žalost i neka seljaci nemare ni za Boga, ni za crkvu, a još manje za svećenika. U staroj Čačinskoj kuli, s koje su Turci u svoje doba gospodovali nad cijelom Sinjskom Krajinom, podiglo je poslije stari Vrpoljani svoju župsku crkvu u čast sv. Vida. S vremenom je proširiće te posvetiće Svim Svetima. Kako je crkva na strmenitom i visokom brdu, bilo je teško i puku i župniku penjati se do nje. Kad su već na ravnici sagradili novi župni stan te opazili, kako je to zgodno, pobudila se želja da grade tu i prostraniju crkvu. Osnova je našla na poteskoće no napokon ove godine 22. lipnja svećano je blagoslovljen temeljni kamen buduće crkve Srca Isusova. Bož. Srce Isusovo složilo je nesložne duhove i taj dan bilo je izvanredno slavlje u cijeloj župi.

Hvale je vrijedan ovaj požrtovni primjer siromašnih seljaka u Vrpolju, koji svim silama nastoje da im nova crkva do Božića dode pod krov. Njihova veleničanstvo u siromaštvu mogla bi potaknuti koju imućnu osobu širom hrvatskih krajeva, da im priteče u pomoć i nabavi novi kip Presv. Srca za veliki oltar. Naslov je: Veleč. Marko Perica, župnik u Vrpolju, p. Trili. — Dalmacija. S. D.

Sirotište »Egipat« u Sarajevu. U nje se zaklanja preko 1000 male siročadi, po dobi od jednoga mjeseca do 12 godina. No njegova je zgrada tako trošna, da se više ne može ni popravljati. Nije druge, već ili napustiti sirotište i predati najvećoj nevolji siročad, ili graditi novu zgradu. Upravu sirotišta vode požrtovne časne »Sestre Malog Isusa«, i one se obraćaju na sve strane za pomoć, ne bi li spasile ovo sirotište. Nada sve Bogu ugodno djelo, čine sva milosrdna srca, koja im priteče u pomoć. Darove prima: Uprava sirotišta Egipat, Gornje Bjelave 36. Sarajevo.

KNJIGE.

Svetoperomijske knjige za 1928. Redovita izdanja. Kalendar Danica ima izobilje slike pa poučno i zabavnoga štivila. Isus Krist od dra Virera, 3. knjiga, kojom se svršuje ovo izvanredno uspjelo djelo o životu Isusovu. Gospodin Ralo od P. Grkca, lijepa pripovijest, izrađena na temelju narodne priče, i narod će je vrlo rado čitati. Svilarstvo od L. Sitarića poučava narod u toj grani gospodarstva.

Izvanredna izdanja jeromijska. Sofiju odabara, od dra V. Deželića, sina. Ova je knjiga našla na općenito priznanje. I s potpunim pravom. Prekrasno slike i pjeva ujedno sv. Cirila, koji je odabrao Sofiju, to jest mudrost božansku, da joj sav služi. Knjiga vrlo ugleda i obrazovanijima, zavoljet će je i jednostavni. Jasna je, istinita i lijepa. Naš je sv. Apostol dostoјno proslavljen njom u hrvatskom jeziku. — Prstolovine malog Tome, roman dječaka od M. Twaina, prevela dr. M. Kralj. Knjiga sa slikama za mladež i roditelje, misaona i puna smijeha, kako to već zna izvesti američki šaljivdžija Twain.

Euharistički Glasnik, koji izlazi već 15. godinu i sve ljepše je uredivan, izdao je za listopad o. g. izvanredno izdanje u čast 700 godišnjice sv. Franje. To je čitava knjiga, puna lijepa sadržaja i slika. Može s dobiti ovaj broj i sam zase.

UREDNISTVO JE PRIMILO.

Mali molitvenik za djece I. i II. razreda pučkih škola i za prvpričesnike, u korist siromašnih crkvi, koje nemaju crkvenog odiela. Treće izdanje. Taj je molitvenik priredilo i pregledalo više kateheti i katoličkih pedagoga. Sadržaje lijepu jutarnju i večernju molitvu, misnu, isповijednu i pričesnu pobožnost. Ukršten je sa deset krasnih slika. Pisan je laganim djetinjnim jezikom. Imade u svemu 32 stranice, kartoniran je, a štampan na finom papiru velikim slovima. Cijena je molitveniku 3 Dinara. Novac se umoljava unaprijed slati ili se šalje pouzećem.

Kod narudžbe treba spomenuti koliko komada treba za dječake, a koliko za djevojčice i koliko komada obnove krsnog zavjeta, koja je posebno tiskana, a stoš po komadu 50 para. Narudžbe i novac se šalje na:

„Društvo sveuljilnog klanjanja“ Zagreb VI. Frankopanska ulica 17.

Redovita izdanja svetojeronskih knjiga za 1928. Stoji sve četiri knjige D 40.— za članove samo D 20.— Knjiga „Isus Krist“ vezana u platno D 10.— više. Izvanredna izdanja: Pustolovine Malog Tome. Stoji D 15.— Poštarnica D 6.— Tko naruči knjige za 5 članova, ne plaća poštarnice. Narudžbe za oba izdanja prima: Društvo Sv. Jeronima, Zagreb, Trg L broj 18.

Euharistijski Glasnik svečani broj stoji D 20.— Tko pošalje D 30.— dobije i ovaj svečani broj i sve brojeve budućega godišta. Pretplatu prima:

Euhar. Glasnik Split, Franjevački samostan.

Glasnik sv. Terezije od Malog Isusa izlazit će, ako se nade dovoljan broj pretplatnika, u Dubrovniku. Ići će zatim, da što više raširi čašćenje ove milje svetice naših dana. Stojat će na godinu D 15.— Pretplatu prima: Odbor za

Glasnik sv. Terezije Malog Isusa, Dubrovnik.

DAROVI U MJESECU RUJNU 1927.

Za sv. Mise: Dubrovčan, ML 20. Jaska ZH 20 Mala Paka JK 15 Nikinci T. I. 20 Omisali JP 50 Sredani JS 20 Zabnik MP 30.

Za Svetište: Bjelovar KJ 50 Dol. Vrba KV 10 Kraljevica SV 50 Mala Paka JK 35 Omikali JP 100 Račinovci JP 20, MK 10 Sikirevci MJ 10 Torjanci MZ 2 žena 70 Tuzla DL 20 Vel. Gorica MS 100 Veliškovići NN 30 Zagreb, AR 100.

Za život u Svetištu Presvetog Srca: B 50

Darovi Srca Isusova: Amerika II 10 Bos. Dubica MP 12 Brijest FE 10 Cirina MC 10 Donja Stubica JL 20 Donji Miholjac MB 10 Guča AV 100 Karlobag MB 30 Komletinci LP 10 Kostrena IP 100 Kriziće AT 50 Los Angelos LL Dol 1. Mala Subotica JK 10 Nin AS 10 Piškorevci TR 20 Račinovci AD 10 Radočanj AŠ 25 Sikirevci FZ 10 South Bend CC Dol. 5. Split SS 30 Varaždin Pš 50 Zagreb ČJ 10, FČ 10, MS 5 Zvornik MM 30

Za raširenje Glasnika S. I.: Andrijevci MJ 20 Babina Greda AV 5 Bošnjaci FL 20 Bokovac Mali AO 30 Dekanovac FA 16 Diakovac RK 100 Farminkton MM Dol. 1-50 Frateriščica MC 7 Gor. Bogičevci JS 25 Gor. Kraljevec MJ 12-50 Hoboken PM Dol. ½ Ivanec MS 10 Ivančić grad ML 30 Jelsa GM 25 Kapela podr. MM 50. Koprivnica MJ 13 Krapina LF 10 Krk DK 20 Lipovljani Žup. ured 20 Ložišće MS 100 Mali Otok M V oporučno 50. Maribor VM 5 Moslavina JT 10 Nova Gradiška AK 18 Nova Kapela Batr. MM 10 Obrež D. LB 20 Orašac IB 10 Petrijevec RK 20 Pittsburgh AS 60 Podhum DB 10, PB 10. Salmon KT 18 Sarajevo AH 14 Senj MD 20 Stari Brod NZ 25 Stari Jankovci DE 10 Struthers IG 28 Sv. Jana AS 200 Sunja MH 8 Trnovo JČ 10 Turopolje KF 8 Valpovo AS 20, JP 20, MV 30. Vašić AA 20 Vel. Gorica MD 25 Velovo MS 30 Virovitica TK 20 Vrbica MG 10 Zagreb AP 20 NN 10

Za malo sjemenište D. I. u Travniku BK. u Z. 600 D. Jedna kongregacija 440 D. i drugi put 300 D. AL u K. 150 D. GH 50 D. SF 40 D. ID 25 D. PF 20 D. MH 20 VS 10 LT 10 VS 10 IM 10 D. Gor. Kraljevec JM 12-50 Zagreb NN 30.

Za kat. štampu: Gor. Kraljevec MJ 12-50

Za Dom biskupa Langa Varaždin DP 20 Lipovljani Župni ured 5.
Dostoj se Gospode svima, koji nam dobro čine, naplatiti životom
vjecnim!

Urednik: Milan Pavelić D. I.

Vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu — Ljudevit Dostal D. I. rektor.
Tiskom »Glasnika Srca Isusova« — A. Alfrević D. I.

KRATKO STVARNO KAZALO.
GLASNIKA SRCA ISUSOVA 1927.

Alojzije sv. pjesnice	16, 34, 35, 51, 73,	Meksiko	2, 36, 54, 75, 115, 214, 278
82, 110, 145, 179, 199, 218, 240, 272,	Milost zanemarena		106
Adventistii	59, 238, 341	Misa sv. 90, bogatstvo	114, što je
Apostolat sv. Cirila i Metoda	22		147, 327
Atanazij sv. pjesma	153	Mladež uzorna	42
Bolesnička noć	46	Molitva za sv. zvanje 5, lada	50, u
Budanović Lj. biskup	243	nastasti	260
Crkva kat. jaka 21, sveto mjesto	269	Medardo sv. pjesma	187
Ciril sv. 1100-godišnjica 22, grob	120,	Misjonari naši u Am.	96, 102, kod
slavlje 195, pjesma Oci naši	196	kuće 148, 174, kod pogana	193, 248
Cistilište - molitva za duše	293	Moda loša	143, 312
Čistoća	239	Mučenici	75, 115, 183, 215, 228
Čudo kanad. mučenika	21	Muhr Ivana	311
Dnevnik kat.	26	Nedjelju svetkuj	321
Djев. društva S. I. vijesti 28, 63, 95, 124,		Obraćenik učitelj	44, kohen 166,
157, 188, 205, 222, 255, 285, 318,		anarkist 197, po S. I. 246, smrću	
povijest dj. dr. 90, 231, Život u		djeteta	309
djevojačkom društvu	265	Odvlače dugo - kratko	8
Duha Sv. hram	164	Obitelj propada 55, sveta Obitelj	129
Evangelije sv.	60	Otpadnici od vjere 19, prezren 45,	
Engelhart Adela	136	varaju 87, 151, 185, 202, 229, 271, 308	
Euharistijska obraćenje	166	Papa za sjedinjenje 171, protestant	
Franjo sv. Borgija pjesma	281	o papi	271
Framasuni	37, 247	Petar sv. Klaver pjesma	252
Friedl Rikard	47	Pričest sv. 4, plodovi	75, 264, 292
Grkokatolici	58		294, 314
Herman Josip bl. pjesma	121	Petak vel.	100
Isusovo krštenje 12, Zove Ivana 39,		Pitanja i odgovori	58, 89, 314, 344
muka prikaz, 170, uzor 232, 303,		Pomasi sv.	50
kralji 261, ljubav 335, pobjeduje 2,		Požrtvovnost	46
živi 36, na križu	101	Poniznost	47
Ignacij sv. m. pjesma	57	Psovka	44, 81, 115, Vojska S. I. preti
Ispovijed	103, 292	psovki	138, 269, 299
Josip sv. 70, pomoćnik	71	Puntigam	13, 108
Jutarnja molitva	3	Srce Isusovo oganj	69, slika 70, lju-
Kraljevstvo S. I. 80, 118, 184, 217,		bav 161, zaklonište	164
	247, 312, 340	Svećenika koliko na svijetu	21
Kristofor sv. pjesma	25	Svećeničko zvanje	39, 86, 90, 227, 271
Križari mali	144, 199, 218	Stanislav sv. uzor	289, pjesma 295
Krunica	263	Svetište S. I. u Zagrebu	172, 233
Kat. akcija 26, organizacija 55, sre- dišnjica	159, 224	Strah božji 6,	298
Kohen obrać.	166	Suhoća dubovna	68
Knjige dobre 31, 54, 127, 159, 191,	207, 287	Štampa kat. tjedan 32, potrebna	97,
		zla škodi	113, 119, 135, 300
Kvatri	67	Špiritizam	59, 209
Lang biskup	302	Terezija od Maloga Isusa	15
Labre Ben. sv. pjesma	313	Tijelovo pjesma	164
Lijek	68	Trpljenje	58
Ljubomor	89	Vjera nosi mir 4, najbolje uzgaja	10,
Lurd ozdravljenje	141	živi u srcu duh vjere	257, Život
Marija jačila krunicom 42, navje- štenje pjesma 88, Kraljica neba		vj. u gradu	65, 144, vj. napadaju
radui se 107. Posveta kuće 133		neznalice	149
Cvijet pies. 213, Na križ. putu	237	Vlast zakonitu slušati	225
Maika uči dijete vjeronauk 16, 51,		Zahvalnice	27., 61, 93, 122, 124,
82, 111, 146, 179, 200, 219, 240,		189, 203, 221, 253, 283, 316	
	272, 305, 326	Zelia Pedreira - S. M. od pr. Sakr.	244
Mati	134	Zvarie	330
		Ženidba mješovita	267
		Ženske rođstvi	169
		Zinjak (Ginhac) P.	77